Josip Pečarić: Boka kotorska i Bokulji

JOSIP PEČARIĆ

BOKA KOTORSKA I BOKELJI

ZAGREB, 2025.

KAZALO

UVOD 11
AKO NE ZNAŠ ŠTA JE BILO NEK' TI KAŽE… (PISMO PROF. DR. DANILU GJUROVIĆU),.. 13
PRILOG: 'HRVAT NIJE NACIONALNOST VEĆ – DIJAGNOZA 17

PROF. ĐUROVIĆ U MOJIM KNJIGAMA 22
NEZAVISNA I EVROPSKA CRNA GORA ILI VELIKA SRBIJA 22
MIRO GLAVURTIĆ IM POSTADE SRBIN, DRAGOVOLJAC. COM, 2023. 40
ODGOVOR PROF. DR SCI. DANILU A. ĐUROVIĆU 40
DRUGI ODGOVOR PROF. DR SCI. DANILU A. ĐUROVIĆU 43
REAGIRANJE ALEKSANDRA DENDERA, PREDSJEDNIKA BOKELJSKE MORNARICE KOTOR 48
PROFESOR EMERITUS BORAS, A NE TUĐMAN / SRAMOTA SVEUČILIŠTA U ZAGREBU, ZAGREB, 2023. 51
ČETVRTO PISMO 51

TEKSTOVI S MOG FACEBOOKA 53
PREDAVANJE „1100 GODINA HRVATSKOGA KRALJEVSTVA" ODRŽANO U KOTORU 53
NISU SVI BILI TAKVI 61
BOŽIDAR PROROČIĆ: PEČARIĆ JE JASAN I TAČAN: „BOKA POMAŽE U RJEŠAVANJU DVA VELIKA SRPSKA KOMPLEKSA: 1. MORE, I 2. HRVATSKA KULTURNA BAŠTINA." 66
PRILOG: HRVATE ĆE ŠOKIRATI KADA VIDE TKO DOLAZI NA THOMPSONOV KONCERT: 'POSLUŠAJTE NJEGOVU NOVU PJESMU' 74
HNV: UVREDE NA RAČUN HRVATSKOG NARODA NAKON KOTORSKOG KARNEVALA, PODNIJETE PRIJAVE 76
ZAHVALA DON KAĆUNKU 78
KOTORSKI KARNEVAL 2025. 87
PROF. DR. SC. JULIJE JAKŠETIĆ, MOJI DOKTORI-PREDSTAVLJANJE KNJIGE AKAD. JOSIPA PEČARIĆA 88
OSVRT GENERALA IVANA TOLJA U POVODU PREDSTAVLJANJA NOVIH KNJIGA AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA 90
PREDSTAVLJANJE DVIJE NOVE KNJIGE AKADEMIKA PEČARIĆA 92

KOTOR U SVEČANOM DUHU: ODRŽANA VANJSKA PROSLAVA SV. TRIPUNA 94
KOTOR 1216. PUT PROSLAVIO SVOG ZAŠTITNIKA SV. TRIPUNA (FOTO) 115
FIGURA SIDRA, KOJA SE NIJE IGRALA U KOLU BOKELJSKE MORNARICE OD 1964. GODINE 124
VANJSKA PROSLAVA SVETOG TRIPUNA U NEDJELJU 9. FEBRUARA 126
RUDI TOMIĆ: PRAVOSLAVNA CRKVA JE SRPSKI OSINJAK U HRVATSKOJ 127
LODAMA POČELE TRADICIONALNE TRIPUNDANSKE SVEČANOSTI U KOTORU 129
POD HRVATSKOM ZASTAVOM HRVATSKI SLIKAR I KNJIŽEVNIK MIRO GLAVURTIĆ 1990. 138
U SLICI 147
DANAS BI MOJOJ ANKICI BIO 77. ROĐENDAN 150
RAZGOVOR MLADENA PAVKOVIĆA S AKADEMIKOM JOSIPOM PEČARIĆEM 152
IN MEMORIAM: PROF. DR MILENKO PASINOVIĆ 162
KAKO JE HRVATSKI PJESNIK VJENCESLAV ČIŽEK DOŽIVIO BOŽIĆ DOK JE ROBOVAO U ZENICI 164
PONOĆKA U KATEDRALI SVETOG TRIPUNA 165
VIJEST KOJA JE PROŠLA ISPOD RADARA: CRNOGORCI OTKRILI ŠTO IM JE NAPRAVILA HRVATSKA 172
STEPINAC U KOTORU 175
'U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI HRVATSKI' 176
PRILOG: REĐENJE U KOTORU! IMAMO BISKUPA, A ZATAJLI SMO KARDINALA STEPINCA 178
BOKELJSKI ZATON U SUTONU 181
“CRKVE I SAMOSTANI KOTORA OD XIII DO POČETKA XX VIJEKA“ U MONOGRAFIJI RADOJKE ABRAMOVIĆ 184
MONS. MLADEN VUKŠIĆ ZAREĐEN ZA KOTORSKOG BISKUPA U KATEDRALI 188
NOVI KOTORSKI BISKUP 205
STANKO I “BOKELJSKA NOĆ” 210
HRVATSKI BLAŽENIK GRACIJA KOTORSKI 213
MOJ PRIJATELJ CRVENI HRVAT KRSTO PAPIĆ 215
GOSPA OD ŠKRPJELA NA LISTI NAJLJEPŠIH MJESTA U EVROPI 220
NITKO NEMA STO SRBIN IMADE, A IMADE SAMO ONO STO UKRADE 221
MOJ KOTORANIN BIVŠI MINISTAR SAVJETNIK U ZAGREBAČKOM VELEPOSLANSTVU 222
GODINA BEZ ANKICE 224
DRAŽEN ZETIĆ: VAŽNOST POMORSKE TRADICIJE U SREDNJOVJEKOVLJU 228
CRNOGORCI ĆE SE, SIGURAN SAM, S VREMENOM RIJEŠITI TERETA „SRPSKOGA SVETA“ 231
STATUT SRPSKO-HRVATSKE KOALICIJE 236

ČLANOVI HAZU NA LISTI 2% NAJUTJECAJNIJIH SVJETSKIH ZNANSTVENIKA 240
AGENCIJA SE ISPRIČALA ZBOG LAŽI O CRKVI GOSPE OD ŠKRPJELA .242
MOJI STUDENTI 244
TEKSTIL U POVIJESTI HRVATA BOKE KOTORSKE 248
BOKELJSKI HRVATI NA FACEBOOKU, 2. 256
BOKELJSKI HRVATI NA FACEBOOKU 268
BOŽIDAR PROROČIĆ - VELIKOSRPSKI NACIONALIZAM I NEGIRANJE HRVATSKOG IDENTITETA U CG 272
CRNOGORSKI KNJIŽEVNIK I PUBLICIST: "NE SMIJEMO ZABORAVITI DA JE HRVATSKO SRCE ODUVIJEK KUCALO ZA SLOBODNU I NEOVISNU CRNU GORU" 275
BABIĆ GALIĆ VELIČAJU ZLOČINCE MLADIĆA, ŠEŠELJA I MIHAILOVIĆA, A CRNOGORSKOM NARODU PODMEĆU REZOLUCIJU O JASENOVCU 279
AKADEMIK ANDREJ DUJELLA I GLAZBA 281
CRNOGORSKI MEDIJI: ‘HRVATSKI VATERPOLISTI NEĆE IGRATI U KOTORU DOK BAZEN NOSI IME ZLOGLASNOG ČUVARA LOGORA MORINJ.‘ SPOMINJU I GOSTOVANJE POBORNIKA AGRESIJE NA JEDNOJ FESTI U DUBROVNIKU 282
HRVATI U BOKI KOTORSKOJ I CRNOJ GORI 285
KNJIGA AKADEMIKA PEČARIĆA: „PROF. EMERITUS DR. SC. ZVONIMIR JANOVIĆ“ 288

DODATAK: DVA HRVATSKA STUPA IZ BOKE / ZVONIMIR DEKOVIĆ I ADRIJAN VUKSANOVI, ZAGREB, 2023. 289

UVOD: DVA PISMA 290
CRNA GORA: POKRET EUROPA SAD (PES) TIJESNI POBJEDNIK IZBORA 290
NAPAD NA DOMOVINSKI RAT U TIVTU 294

DEKOVIĆ I VUKSANOVIĆ U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA 300
J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017. 300
ZAHVALA 300
"ZA DOM SPREMNI” ITEKAKO SMETA PORAŽENIMA U DOMOVINSKOM RATU I SRPSKIM SLUGAMA U RH 305
ODGOVOR DR. JOSIPU STJEPANDIĆU 310
DODATCI KNJIZI: AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ JEDNOGLASNO IZABRAN ZA DOPISNOG ČLANA DUKLJANSKE AKADEMIJE NAUKA I UMJETNOSTI 315
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ U POSJETU HRVATSKOM NACIONALNOME VIJEĆU CRNE GORE 316
DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2017. 326
DNEVNIK JOSIPA PEČARIĆA: SRIJEDA, 13. TRAVNJA - UTORAK, 19. TRAVNJA 2016. 326

JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019- 334
THOMPSON JE PROBLEM I U CRNOJ GORI 334
KOMENTAR ĐURA VIDMAROVIĆA 339
VOLE SVOJATATI HRVATSKO 341
MOJIH STO KNJIGA, ZAGREB, 2020. 345
SESTRA ISTAKNUTOG LJUBITELJA USTAŠTVA JOSIPA PEČARIĆA ZAVIJORILA ŠAHOVNICU U KOTORU NA DAN… 345
HOS, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021. 347
GOVOR NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE *REVIZIONISTI U* HRVATSKOJ 347
GOVOR NA PREDSTAVLJANJU KNJIGA *TRI HRVATSKA KNJIŽEVNIKA* 352
MARIO FILIPI, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021. 356
BITI HRVAT U CRNOJ GORI 356
BOKELJSKA MORNARICA, DRAGOVOLJAC.COM, 2021. 364
BOKELJSKA MORNARICA NE MOŽE BITI CRNOGORSKO KULTURNO DOBRO, ONA JE 1200 GODINA VEZANA UZ KATOLIČKU CRKVU I ZAŠTITNIKE SVECE NIKOLU I TRIPUNA 364
ZALJEV HRVATSKIH SVETACA, DRAGOVOLJAC.COM, 2022. 371
ZAVRŠNI TEKST 371
DUBROVNIK SE BRANI BOKOM, DRAGOVOLJAC.COM, 2022. 373
BOKA I RUSKI VELIKI PROSTOR 373
ZA DOM SPREMNI I SLAVA UKRAJINI, DRAGOVOLJAC.COM, 2022. 376
ODGOVOR DURU VIDMAROVIĆU 376
INICIJALNI KRUG 'TUĐMAN 100', DRAGOVOLJAC.COM, 2022. 379
TUĐMAN 100, 3. 379
UNESCO I KOLO SV. TRIPUNA, DRAGOVOLJAC.COM, 2022. 385
NAGRADA RADIO DUXU 385
ZVONKO DEKOVIĆ, KAKO JE BOKA KOTORSKA UŠLA U SASTAV CRNE GORE 1945? 386
VATRENI SU HRVATSKI 'BOJNI BROD'! - 2. DIO 390
ZAVRŠNI TEKST: HRVATI U BOKI KOTORSKOJ I CRNOJ GORI 394
PRILOG: TIHANA PETROVIĆ LEŠ, HRVATI U BOKI KOTORSKOJ I CRNOJ GORI 398

ĐILDO I TEA U KNJIGAMA MLAĐEG BRATA 409

JOŠ NEKI TEKSTOVI 414
VUKSANOVIĆ I DEKOVIĆ NA SVJETSKOM FESTIVALU HRVATSKE KNJIŽEVNOSTI 414
HRVATE U CRNOJ GORI OBVEZUJE TISUĆLJETNO KULTURNO, POVIJESNO I DUHOVNO NASLIJEĐE 420
ZVONIMIR DEKOVIĆ: KULTURA HRVATA U CRNOJ GORI TRAJE VIŠE OD TISUĆLJEĆA 424
DEKOVIĆ: HGI ĆE PODRŽATI DONOŠENJE ZAKONA O ZABRANI ŠIRENJA LAŽNIH VIJESTI 426
DEKOVIĆ: NIJEDAN TEMELJNI UGOVOR NE SMIJE BITI NA ŠTETU

CRNE GORE, SVE VJERSKE ZAJEDNICE MORAJU BITI RAVNOPRAVNE 428
VUKSANOVIĆ U ZAGREBU S PREDSJEDNIKOM MATICE HRVATSKE MIROM GAVRANOM 430
ADRIJANOVE PJESME 431
PREDSTAVLJENA KNJIGA ADRIJANA VUKSANOVIĆA „DVIJE TREĆINE“ 439
POEZIJA ADRIJANA VUKSANOVIĆA PREVEDENA NA ALBANSKI JEZIK 440
NOVA VLADA U CRNOJ GORI 441
PREDSTAVNIK HRVATA U CRNOJ GORI NAKON NEMIRA U CETINJU: VRAĆAMO SE U DEVEDESETE I POGUBNU IDEJU VELIKE SRBIJE KOJA SADA IMA NOVO IME - SRPSKI SVIJET ILI SRPSKI INTEGRALIZAM 446
NA JEDINOG HRVATSKOG ZASTUPNIKA U SKUPŠTINI CRNE GORE ZALETIO SE AUTO 454
VUKSANOVIĆ PODNIO OSTAVKU 456
ZVONIMIR DEKOVIĆ ZA STAV: PROMJENA VLASTI U CRNOJ GORI UČINJENA JE PREKO NAJSLABIJE KARIKE – HRVATA 457

RAZGOVORI S ADRIJANOM VUKSANOVIĆEM 462
HRVAT MINISTAR U VLADI CRNE GORE: NEMAMO SE ČEGA SRAMITI, NAŠE POSTOJANJE I DJELOVANJE JE NA KORIST I CRNOGORSKOM MULTIKULTURALNOM DRUŠTVU 462
ADRIJAN VUKSANOVIĆ – PRIMJER SUVREMENOG EUROPSKOG POLITIČARA 466
VUKSANOVIĆ - BRANIMO DIGNITET HRVATSKOGA NARODA 471
VUKSANOVIĆ – PONOSNI SMO NA BITKU KOJU VODIMO 473
POGLAVLJE 8 OTVARAMO DO KRAJA GODINE 475
VUKSANOVIĆ: IMALI SMO VIZIJU NEZAVISNE CRNE GORE, KADA JE BILO TEŠKO IMATI BILO KAKVU VIZIJU 478
INTERVJU POSLANIKA VUKSANOVIĆA ZA "DAN" 480
INTERVJU POSLANIKA VUKSANOVIĆA ZA „POBJEDU“ 482
"ONI KOJI VAS GAĐAJU KAMENJEM ISTI SU KAO I ONI KOJI VAS KAMENUJU NEISTINOM" 484
INTERVJU ADRIJANA VUKSANOVIĆA ZA DNEVNE NOVINE 486
NEĆEMO PO SVAKU CIJENU BITI U VLASTI 488
INTERVJU: ADRIJAN VUKSANOVIĆ, NOSILAC LISTE HRVATSKE GRAĐANSKE INICIJATIVE 490

ČESTITKA POVODOM DANA HRVATSKOG NARODA U CRNOJ GORI 492
I ZLATKO GALIĆ NA PROSLAVI DANA HRVATSKOG NARODA U CRNOJ GORI 517
PRILOZI: VELIČANSTVENO OBILJEŽEN DAN HRVATSKOG NARODA U CRNOJ GORI 521
BASTIJANČIĆ: ODNOSI CRNE GORE I HRVATSKE SADRŽAJNI I PARTNERSKI 533

GOVOR MINISTRA RH GORDANA GRLIĆ-RADMANA 535
GOVOR VELEPOSLANIKA RH VESELKA GRUBIŠIĆA 537

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS 640

UVOD

Moji prvi publicistički tekstovi su bili o Boki kotorskoj jer zbog memoricida koji je napravljen u bivšoj državi mnogi u Hrvatskoj nisu znali da postoje Hrvati Boke kotorske. Nije se znalo ni za naziv Zaljev hrvatskih svetaca.
Objavljene tekstove sakupljao sam u knjiga pa su tako nastale knjige:
J.Pečarić, Borba za Boku kotorsku / U Boki kotorskoj svaki kamen govori – Hrvatski, Element, Zagreb, 1999.
J. Pečarić, U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski / Borba za Boku kotorsku 2, Zagreb, 2004.
J. Pečarić, Bokeljska mornarica, dragovoljac.com, 2021.:
https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/28810-bokeljska-mornarica
J. Pečarić, Zaljev hrvatskih svetaca, dragovoljac.com, 2022.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/ZaljevHS.pdf
J. Pečarić, Dubrovnik se brani Bokom, dragovoljac.com, 2022.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/DUBROVNIK.pdf
J. Pečarić, UNESCO i kolo sv. Tripuna, dragovoljac.com, 2022.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/tripun.pdf
I o izuzetnim Bokeljima napisao sam više knjiga.
M. Dugeč i J. Pečarić, Vjenceslav Čižek, Zagreb, 2019. str. 222,
J. Pečarić, Marko Franović, Portal dragovoljac.com, 2021.
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/franovic.pdf
J. Pečarić, Vanda Babić Galić o Boki i Bokeljima, dragovoljac.com, 2023.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/vanda.pdf
J. Pečarić, Miro Glavurtić im postade Srbin, dragovoljac.com, 2023.:
J. Pečarić, Ozana Ramljak i Rade Perković u mojim zapisima, , dragovoljac.com, 2024.:
https://www.dragovoljac.com/images/minifp/ozana.pdf
J. Pečarić: Prof. emeritus dr. sc. Zvonimir Janović, Dragovoljac.com, 2024.:
Prije dvije godine napisao sam knjigu o Zvonimiru Dekoviću i Adrijanu Vukasoviću. Na žalost nisam je objavio pa je sada dajem kao dodatak na kraju knjige.
U svemu tome imao sam svakojaku pomoć mojih najbližih pa sam i njima posvetio knjige:
J. Pečarić, Đildo i Tea u knjigama mlađeg brata, Zagreb, 2023., str. 392.
J. Pečarić, Moja Ankica, Zagreb, 2023. str. 667.
J. Pečarić: Moja Ankica II., Zagreb, 2024., str. 448.
Ova knjiga sadrži tekstove o Boki i Bokeljima koji su dani na mom facebooku. Nedavno sam dao i tekst o mom prijatelju prof. dr. Danilu Đuroviću. Nisam znao da su nas na nekom

portalu povezali još 2021. godine i moje reagiranje je dano kao dio ovog Uvoda. Napominjem da sam koristio prezime koje su Danilu provokativno dali na tom portalu, kao što su učinili i s imenom mog nećaka.
S dragim prijateljem Danilom sam razmijenio puno e-mailova pa su u prvom poglavlju ove knjige dani neki drugi tekstovi u kojima se on spominje a dani su u mojim knjigama.
Rijetki su Crnogorci katolici. Jedan od njih je i Danilo. Iako smo bili prijatelji u djetinjstvu, ipak me je iznenadilo kada sam otkrio da je i on jedan od onih koji se bore za neovisnu Crnu Goru. Dogodilo se jer smo u Zagrebu predstavili knjigu crnogorskih intelektualaca 'NEZAVISNA CRNA GORA ILI VELIKA SRBIJA'. Jedan od tekstova u knjizi napisao je on pa je dobar dio mog govora bio o njemu

Akademik Josip Pečarić

AKO NE ZNAŠ ŠTA JE BILO NEK' TI KAŽE… (PISMO PROF. DR. DANILU GJUROVIĆU)

Dragi Danilo,

U riječima Thompsonove pjesme stoji Lika, a ovdje si Ti umjesto Like Ti iz jednostavnog razloga što se tu spominjemo obojica s članovima naših obitelji.
Zašto?
Ovih dana do nas u Zagrebu iz Kotora je došao tekst, očito s nekog portala u Crnoj Gori još iz 2021. godine, u kome se spominješ Ti kao i Tein sin (ne znaju mu ime) kao predvodnici nas kotorskih katolika:

„Mare Perova *08/10/2021*
Kotorske katolike je predvodio Danilo Gjurović i njegove ćerke kao i Edip Rajković čiji je ujak ministar u vladi hrvatske Pečarić a majka njegova je poznata po isticanju hrvatskog stega za vrijeme oluje u Kotoru. Zatim tu je bio i neki advokat Grgurević koji je bio zadužen od kotorskih hrvata da drži govore mržnje protiv Srba. Zatim tu je bio Mario Brguljan poznati sudija čiji sin je reprezentativac Crne Gore, zatim ukrajinac Dragan Šepelj, zatim nekoliko Miloševića, te Dončić koji drži kafe Bandijera kao i Krsto Dončić, zatim Pero Lasić, te jedan njihov svećenik koji se preobukao u farmera. Ovo su oni koje mogu da poznam na slikama a tu je i sveprisutni Vjeko Radimir kapetan koji na brodovima MSC drži kružoke hrvatima protiv Srba, a obje ćerke su mu udate za Srbine. Nije čudo jer se zaboravilo da su svi Dobrotski, Kotorski i Škaljarski Srbi u 2 svjetskom ratu bili na spiskovima koje je držao neki grobar hrvat i spiskovi su bili uhvaćeni ali Titan nije dozvolio da im se što desi. Da napomenemo da je jedan od najvećih ustaških koljača bio Moškov iz Tivta. kao i nekoliko iz porodica Milošević, Zambata, Petrović, Petković, Lombardić, Franović, Jovanović, Maslovar, Bijelić ... Nekoliko od njih je strijeljano na otoku Daksi kod Dubrovnika. Imate sve na Internetu pa potražite. Zatim neki Zorec je bio u Legiji na Staljingradu i još dva imena koja se kriju koji su bili iz Tivta. Pa što se čuditi da su katolici bili na cetinje. Pa cetinje je njihovo od 1941 kada su tamo gostovali Stepinac i još neki hrvatski glavari. I to imate na internetu ali ljudi nisu upoznati sa kim žive u Kotoru. Tivtu uopšte u Boki. Sreća je što ih u Boki ima svega oko 4000 ali i to je dovoljno da naprave novi“

Moj nećak sigurno i ne zna za to, pa pretpostavljam da Ti znaš i možeš mi pojasniti o čemu se tu radi, a bilo bi mi drago ako mi možeš poslati link gdje to mogu naći.
Žao mi je što se nisi sjetio da mi pošalješ taj tekst jer me nitko ne hvali kao Srbi iz Crne Gore. Kao i ovdje gdje sam postao „*ministar u vladi hrvatske Pečarić“* to su obično veće laži od onih koje dolaze iz Srbije ili od srpskih slugu u RH što je i prirodno kada se i zvanično odrekneš svog crnogorskog naroda i postaneš Srbin ili Srpkinja.
Ali ovdje se na isti način hvale i moja sestra i njen sin pa mi je doista žao što toga nema u knjizi o mojem bratu i sestri:

J. Pečarić, Đildo i Tea u knjigama mlađeg brata, Zagreb, 2023., str. 392.

Tar ne bi bilo lijepo da se vidi kako je moja sestra „ *poznata po isticanju hrvatskog stega za vrijeme oluje u Kotoru***“?**

Ili se tu radi o onom U STRAHU SU VELIKE OČI. Jesu li se samo bojali da će Hrvatska vojska ići i u osvajanje Zaljeva hrvatskih svetaca? Pa je u tom strahu zastave na prozorima Teinog stana „na dan zločinačke 'Oluje' iz 2019-, 2020. i 2021. postale u vremenu 'Oluje'. Mislite da pretjerujem? Pa još 1998. iz Kotora su mi javili (ne znam je li istina ili moji Bokelji su duhoviti pa se na račun svega znaju dobro našaliti).

Ujutru nakon pobjede Hrvatske nad Njemačkom na Europskom prvenstvu u nogometu Cetinjani na ulicama s hrvatskim zastavama. Jedan tada stiže u Cetine pa upita upita:

„Zar smo zaratili?“

Kakva je bila Hrvatska vojska, čovjek je logično zaključio da je prespavao u autobusu pa je HV već stigla do Cetinja, a kako piše autorica: „*Pa Cetinje je njihovo….“*

Da, slično onome sa Zemunom poslije Tuđmanovog govora u Splitu. Ako ne znate tada se u Srbiju pričalo da je na Tuđmanov upit „Što je još preostalo da vam obečam?“ odgovor bio „Zemun, Zemun,…“. I tada su cijene nekretnina u Zemunu postale duplo manje. Možda je to šala, ali nije šala da je sam Milošević njihove 'hrabre vojnike' poslije Oluje usporedio sa zečevima. O tome imate dvije moje knjige:

J. Pečarić, Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba, Zagreb, 2014.

J. Pečarić, Slobini zečevi, Dragovoljac.com, 2024.:

http://www.dragovoljac.com/images/minifp/zecevi.pdf

Ali vratimo se zastavama moje sestre (uz onu hrvatsku bila je i crnogorska).

Godine 2019. javio prosrpski portal sa sjedištem u Podgorici

se tekstom

SESTRA ISTAKNUTOG LJUBITELJA USTAŠTVA JOSIPA PEČARIĆA ZAVIJORILA ŠAHOVNICU U KOTORU NA DAN ZLOČINAČKE „OLUJE“

https://www.hkv.hr/vijesti/inozemni-tisak/32416-sestra-istaknutog-ljubitelja-ustastva-josipa-pecarica-zavijorila-sahovnicu-u-kotoru.html

Najdraža pohvala mi je dana na početku teksta:

„Izvjesna gđa Rajković, koja je, kako IN4S saznaje, sestra dr. Josipa Pečarića čije su šovinističke publikacije nadahnjivale i samog Franja Tuđmana…“

Tekst završava i s Thompsonom:

„Dr. Josip Pečarić, akademik HAZU i DANU bio je tijekom poslednjih lokalnih izbora u Tivtu kako su istakli u HNV i HGI „njihov dragi gost“. Svoje šovinističke i blagonaklone stavove prema Pavelićevoj NDH, Tompsonu i Tuđmanu, iskazao je u oko 30 knjiga i publikacija.

Koliko daleko je ovaj podržavalac lika i djela Marka Perkovića Tompsona, inače talentirani matematičar, otišao daleko u svom publicističkom radu i veličanju NDH, govori podatak da ga promotorom „ustaštva“ nazivaju čak i desnici naklonjeni mediji u Hrvatskoj.

Tako je ove godine po Hrvatskoj predstavio svoje najnovije knjige o „stubovima Pečarićeve Hrvatske“ (Tuđman, Kordić i general Praljak, Tompson, biskup Košić), a na promocijama mu je između ostalih govorio i Miroslav Tuđman.“

Slijedeće godine su sestrine zabrane iskorištene za napad na vlast, a ipak se spominje i Thompson (koji se jedini i spominje u oba teksta portala *IN4S*) pa otud i naslov prema njegovoj pjesmi). Cijeli tekst dajem u prilogu:

PROVOKACIJA SRBA U KOTORU:

Na dan kada Hrvati slave zločinačku akciju Oluja, istaknuta hrvatska zastava!

https://www.kurir.rs/region/crna-gora/3509035/provokacija-srba-u-kotoru-na-dan-kada-hrvati-slave-zlocinacku-akciju-oluja-istaknuta-hrvatska-zastava
https://bezcenzure.hr/vlad/hrvat-nije-nacionalnost-vec-dijagnoza/
Treće godine su joj samo policajci došli doma, pa im je sestra objasnila da je to hrvatski državni praznik i da Hrvati u Crnoj Gori.

Dragi Danilo, Iako su ti tekstovi dani u knjizi o mom bratu i sestri moraš priznati da je šteta da ni ove pohvale koje se odnose na moju sestru i njenog sina nisu ušle u knjigu. Pretpostavljan da bi Ti trebao znati i kojim povodom je to pisano.

Puno Te pozdravlja Tvoj prijatelj
Josip Pečarić

https://www.tjedno.hr/ako-ne-znas-sta-je-bilo-nek-ti-kaze-pismo-prof-dr-danilu-gjurovicu/

KOMENTAR DANILOVE KĆERKE:

Mare Perova 08/10/2021 16:10 At 16:10

Kotorske katolike je predvodio Danilo Gjurović i njegove ćerke kao i Edip Rajković čiji je ujak ministar u vladi hrvatske Pečarić a majka njegova je poznata po isticanju hrvatskog stega za vrijeme oluje u Kotoru.Zatim tu je bio i neki advokat Grgurević koji je bio zadužen od kotorskih hrvata da drži govore mržnje protiv Srba.Zatim tu je bio Mario Brguljan poznati sudija čiji sin je reprezentativac crne gore,zatim ukrajinac Dragan Šepelj,zatim nekoliko Miloševića,te Dončić koji drži kafe Bandijera kao i Krsto Dončić,zatim Pero Lasić,te jedan njihov svećenik koji se preobukao u farmera.Ovo su oni koje mogu da poznam na slikama a tu je i sveprisutni Vjeko Radimir kapetan koji na brodovima MSC drži kružoke hrvatima protiv Srba,a obje ćerke su mu udate za Srbine.Nije čudo jer se zaboravilo da su svi Dobrotski ,Kotorski i Škaljarski Srbi u 2 svjetskom ratu bili na spiskovima koje je držao neki grobar hrvat i spiskovi su bili uhvaćeni ali Titan nije dozvolio da im se što desi.Da napomenemo da je jedan od najvećih ustaških koljača bio Moškov iz Tivta,kao i nekoliko iz porodica Milošević,Zambata,Petrović,Petković,Lombardić,Franović,Jovanović,Maslovar,Bijelić ... Nekoliko od njih je strijeljano na otoku Daksi kod Đubrovnika.Imate sve na Internetu pa potražite.Zatim neki Zorec je bio u Legiji na Staljingradu i još dva imena koja se kriju koji su bili iz Tivta.Pa što se čuditi da su katolici bili na cetinje.Pa cetinje je njihovo od 1941 kada su tamo gostovali Stepinac i još neki hrvatski glavari.I to imate na internetu ali ljudi nisu upoznati sa kim žive u Kotoru,Tivtu uopšte u Boki.Sreća je što ih u Boki ima svega oko 4000 ali i to je dovolino da naprave novi

PRILOG

‘HRVAT NIJE NACIONALNOST VEĆ – DIJAGNOZA’

29 srpnja, 2022

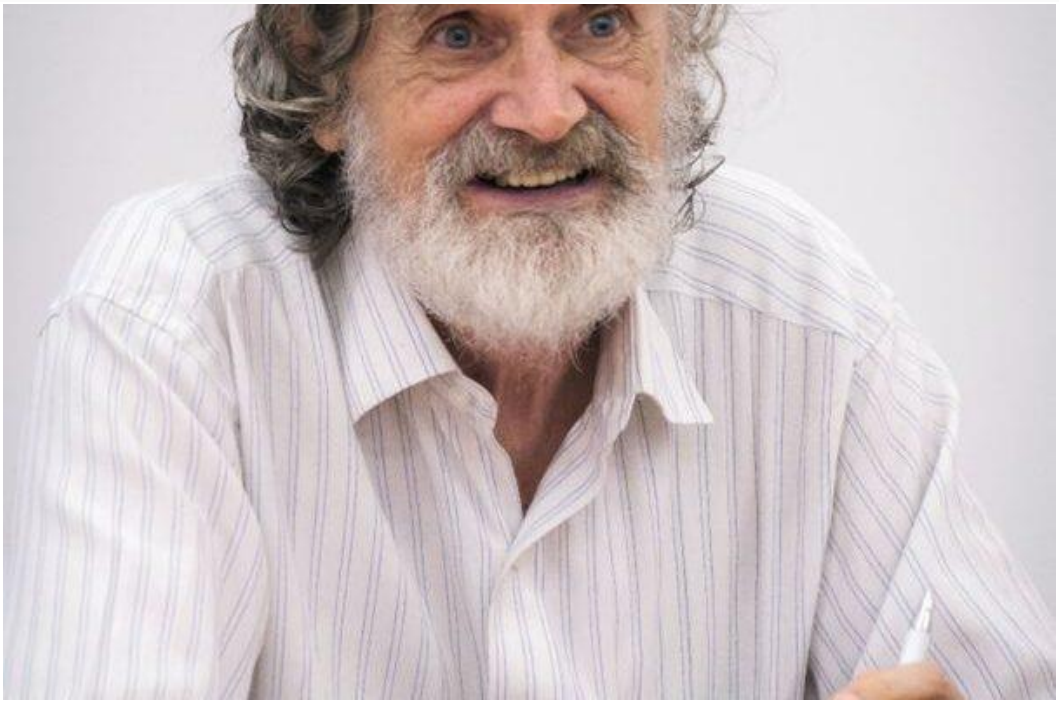

By Josip Pecarić

Mihailo Medenica napisao je za portal *in4s.net* tekst:

HRVAT NIJE NACIONALNOST VEĆ – DIJAGNOZA

07. 2022

Hrvatska nacija/dijagnoza nastala na je krvi, zverstvima, zlu, mržnji…na tome opstaje, na tome jedino i postoji, za njih su Jasenovac, Jadovno, Jastrebarsko, Gradina, Pag…sve one jame, vrtače, vrbe- temelji na kojima i danas s ponosom zidaju domove!

Tekst možete pročitati i na:

https://pravda.rs/lat/2022/7/24/mihailo-medenica-hrvat-nije-nacionalnost-vec-dijagnoza/

U tekstu su opisana poznata zvjerstva koji su Srbi činili kroz povijest, čak ih i opjevali u svojim narodnim pjesmama a tijekom prošlog stoljeća te zločine pripisivali Hrvatima. Kako je Jugoslavija bila najveća moguća Velika Srbija (Tanja Torbarina) tu priču slušamo iz dana u dan u RH i podržavaju je vlast poslije 2000. godine do današnjih dana.

Pogledajte samo naslovnicu današnjeg Hrvatskog tjednika:

PUPOVČEVA UČITELJICA U BOROVU:
VUKOVARSKI SU BRANITELJI BILI SOTONE I KOLJAČI KOJE SU SRBI MORALI UNIŠTITI

Fucsovo Ministarstvo dodijelilo joj status mentorice

Evo što je učiteljica Snežana Šević 1996. objavila o vukovarskim braniteljima u svojoj knjizi 'Putevi nezaborava': „Vadili su djecu iz majčinih utroba, nizali lančić od dječjih prstića, silovali srpske žene i djevojke, odsecali glava, vadili oči, spaljivali ljude…"
Više o tome pogledajte tekst Ani Galovič. Vjerojatno je spomenuta knjiga bila izvrsna referenca za posao koji su joj dodijelili, zar ne?
Međutim, za nas u HAZU je mnogo zanimljiviji tekst
Prljavi tragovi rektora Univerziteta Crne Gore Vladimira Božovića
u istom broju Hrvatskog tjednika.
Tako doznajemo da je spomenuti rektor i osnivač portala *in4s.net* koji je objavio tekst *Hrvat nije nacionalnost već – dijagnoza* veoma utjecajna osoba u ostvarivanju politike Srpskog sveta u Crnoj Gori.
Meni je posebno zanimljiv portal koji je osnovao rektor Božinović-
Naime taj portal je svojevremeno objavio tekst *Sestra istaknutog ljubitelja ustaštva Josipa Pečarića zavijorila šahovnicu u Kotoru na dan zločinačke „Oluje"*. Istina taj tekst je meni posebno drag jer u njemu postoji najveća pohvala koju sam ikada dobio (moje *su šovinističke publikacije nadahnjivale i samog Franja Tuđmana*). U Prilozima dajem taj tekst, kao i onaj od godinu dana kasnije, a istim povodom i na istom portalu kad ja već nisam glavni krivac već tadašnja vlast u Crnoj Gori:
To samo pokazuje koliko ovaj režim potpaljuje fašizam u Crnoj Gori.
Zanimljivo je da je novi rektor to postao prošle godine:

NIKOLIĆ RAZRIJEŠEN, NOVI V.D. REKTORA PREDSJEDNIK MATICE SRPSKE VLADIMIR BOŽOVIĆ

https://www.antenam.net/drustvo/188944-nikolic-razrijesen-novi-v-d-rektora-predsjednik-matice-srpske-vladimir-bozovic

O tom novom rektoru *Hrvatski tjednik* je koristio slijedeći tekst koji Vam dajem u cijelosti:

NOVI REKTOR DOLAZI IZ SRPSKE CRNE GORE I KAŽE: KULTURNO OSVAJANJE TEMELJNIJE, OGROMAN POTENCIJAL ZA UTICAJ RUSIJE U SPC

Autor: **Antena M**
12.02.2021. 18:21

Vršilac dužnosti rektora Univerziteta Crne Gore od danas je predsjednik Matice srpske i osnivač opskurnog portala In4s, Vladimir Božović.
Božović važi za ključnog čovjeka ruskih i srpskih operacija sračunatih na pretvaranje Crne Gore u dio "srpskog sveta", a jedan od njegovih mentora na UCG mu je godinama Miodrag Perović, jedan od osnivača i suvlasnika koncerna Vijesti.
O Božovićevoj bliskosti sa obavještajno-bezbjednosnim strukturama u Beogradu i Moskvi spekuliše se odavno i naveliko. Uoči i nakon parlamentarnih izbora pominjan je kao "flaster" premijera Krivokapića, odnosno osoba zadužena za kontrolu ponašanja predsjednika Vlade CG.
U jednom snimku na Jutjubu, sa konferencije u Beogradu iz 2015. najavljivan je kao izlagač iz "Srpske Crne Gore", a Božović je zahvalio na "toplom prijemu". Ono što je nakon toga izgovorio bilo je predskazanje svega što se potom desilo: pobjeda panpravoslavnog kleronacionalizma nad građanskom i prozapadnom opcijom u Crnoj Gori.
"Da li znate za zemlju u kojoj su posljednjih 20 godina inženjeri novog identiteta osmislili i novi jezik i ime novog jezika, samo da bi se time udaljili od suštine istorijskog bića i nasleđa njenog naroda?
Da li ste čuli za zemlju u kojoj je tradicionalna crkva napadnuta od pseudoreligioznih organizacija koje su sponzorisane sa Zapada, a maskirane u formi pravoslavlja?

Da li vam je poznata takva zemlja? Koje je njeno ime, Ukrajina ili Crna Gora?
Ove sličnosti između ove dvije zemlje su namjerno, naravno, istaknute da bi frapantan nivo saglasnosti navedenih detalja nedvosmisleno ukazao da se radi o istoj polit tehnologiji koja je pripremljena u obje zemlje i naravno s istim ciljem", istakao je tada Božović.
U govoru takođe ističe da su besmislene podjele postavljene na dva antipoda – srpski i novocrnogorski nacionalni osjećaj.
"Danas u Crnoj Gori statistički sadržajni volumen srpske i proruske društvene svijesti se potpuno poklapaju. Tu činjenicu moramo posebno istaći i naglasiti kao ključnu u slučaju eventualne strategije razvoja ruskih vektora meke moći u CG. Stoga stvaranje uslova za adekvatan prijem i razvoj srpske kulture u CG je potpuno kompatibilan proces sa jačanjem ruskog kulturnog i političkog uticaja.
Danas nažalost ruska kultura u CG je svedena na domen klasične književnosti, ali zbog trendova u savremenom obrazovanju, znamo kako oni teku, i taj uticaj koji je nekad bio značajan je oslabljen i stavljen u nižerazredni položaj. Ipak, srpski kulturni potencijal je ogroman, i ako gdje ima smisla govoriti o regionalnom liderstvu, a da to nije puko politikansko šepurenje, onda je to upravo kultura. Organizacije koje vrše prenos takozvane meke moći osmišljeno i uz korišćenje savremenih marketinških komunikativnih koncepata sa jedne kulturne i državne adrese mogu biti od ključnog značaja za opstanak i vitalnost nacije, odnosno njenog identitetskog modela", naveo je on.
Zapad i Vlada, prema njegovim riječima, sprovode kampanju dubinskog iskorjenjivanja srpskog elementa u tradiciji i istorijskom biću tradicionalnog naroda u Crnoj Gori.
"Taj proces teče naročito kroz grube falsifikate istorijskih činjenica. U tom smislu poseban akcenat je na školskom odnosno obrazovnom sistemu. Pod posebnom lupom tog identitetskog inženjeringa su istorija i maternji jezik i književnost. Poseban opasan proces sa nesagledivim posljedicama po identitetsko pitanje i stabilnost Crne Gore odvija se prema SPC", kazao je Božović, dodajući da "režim sprovodi brutalni progon crkve".
Meka moć je, kazao je tada, ključna stvar u razvoju neke buduće političke strategije ka Crnoj Gori.
"Danas pojam teritorija, posebno nacionalna teritorija, nije isključivo geografska odrednica, već je to sociopsihološki pojam koji se odnosi na oblast kulturnog uticaja. U tom smislu neuporedivo više teritorije, pod znacima navoda, je osvojio Holivud od Pentagona. Kulturno osvajanje je temeljnije, jer direktno utiče na stvaranje i razvoj istorijske svijesti o pripadanju i identitetu. Na primjer, ako napravimo toplotnu mapu srpskog kulturnog uticaja u regionu, vidjećemo da je ta teritorija neuporedivo veća od one geografske u kojoj žive Srbi ili srpska jezička zajednica. Iako meka moć u svojoj definiciji sadrži druge komponente mislim da je kultura centralni sastojak ovog pojma. Dakle da bi Crnu Goru zadržali u srpskom identitetskom polju, a time i u zoni ruskog uticaja potrebno nam je osnaživanje kultunih i medijskih institucija u regionu", kazao je Tada Božović.
On je kazao da je "najvitalniji proruski društveni organizam u Crnoj Gori SPC".
"To je ogromni potencijal koji Rusija nije iskoristila. Ako Rusija želi CG u zoni svog budućeg uticaja mora uzeti aktivnije učešće u budućim političkim dešavanjima, a prije svega pokušaju da se zaštiti taj najvitalniji subjekt na koji se može osloniti, a to je SPC", rekao je Božović.
Vladimira Božovića često je, posebno u periodu formiranja nove vlasti, pominjao Nebojša Medojević, navodeći ga kao jednog od ključnih aktera.
Predsjednik Pokreta za promjene i jedan od lidera Demokratskog fronta ustvrdio je čak da je, prema njegovim informacijama, šef Matice srpske u Crnoj Gori Vladimir Božović agent jedne zapadne službe, a pominjao je i da je agent Agencije za nacionalnu bezbjednost.

"Miško Perović, Željko Ivanović, Daka Davidović, Gojko Perović uz asistenciju Vladimira Božovića trenutno formiraju Vladu u Crnoj Gori", govorio je ranije Medojević.
https://www.antenam.net/drustvo/188973-novi-rektor-dolazi-iz-srpske-crne-gore-i-kaze-kulturno-osvajanje-temeljnije-ogroman-potencijal-za-uticaj-rusije-u-spc
S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

PRILOZI

SESTRA ISTAKNUTOG LJUBITELJA USTAŠTVA JOSIPA PEČARIĆA ZAVIJORILA ŠAHOVNICU U KOTORU NA DAN ZLOČINAČKE „OLUJE"

kolovoza 2019.

Da je s dolaskom nove „pajser" DPS – Bruna Lončarević koalicije u Kotoru dan vjetar u leđa ekstremnom hrvatskom nacionalizmu svjedoči i slika iz Starog grada. Izvjesna gđa Rajković,

koja je, kako IN4S saznaje, sestra dr. Josipa Pečarića čije su šovinističke publikacije nadahnjivale i samog Franja Tuđmana, javno se uključila u proslavu zločinačke akcije hrvatske vojske i NATO – „Oluja".

Pečarićeva sestra je svoje oduševljenje progonom preko 220.000 krajiških Srba i ubijanje preko 1.800 civila obilježila tako što je na žici za veš ispod prozora okačila hrvatsku šahovnicu i zastavu Crne Gore.

Pored slanja zvaničnog predstavnika na ceremoniji u Kninu od strane Crne Gore, vjetar u leđa proslavi „Oluje" u Kotoru dao je i novi predsjednik HGI, Adrijan Vuksanović koji je tokom nedavne skupštinske rasprave Srbima poručio da ih „ne bole žrtve ni ratovi, već porazi".

Dr. Josip Pečarić, akademik HAZU i DANU bio je tijekom poslednjih lokalnih izbora u Tivtu kako su istakli u HNV i HGI „njihov dragi gost". Svoje šovinističke i blagonaklone stavove prema Pavelićevoj NDH, Tompsonu i Tuđmanu, iskazao je u oko 30 knjiga i publikacija.

Koliko daleko je ovaj podržavalac lika i djela Marka Perkovića Tompsona, inače talentirani matematičar, otišao daleko u svom publicističkom radu i veličanju NDH, govori podatak da ga promotorom „ustaštva" nazivaju čak i desnici naklonjeni mediji u Hrvatskoj.

Tako je ove godine po Hrvatskoj predstavio svoje najnovije knjige o „stubovima Pečarićeve Hrvatske" (Tuđman, Kordić i general Praljak, Tompson, biskup Košić), a na promocijama mu je između ostalih govorio i Miroslav Tuđman.

IN4S

prosrpski portal sa sjedištem u Podgorici

https://www.hkv.hr/vijesti/inozemni-tisak/32416-sestra-istaknutog-ljubitelja-ustastva-josipa-pecarica-zavijorila-sahovnicu-u-kotoru.html

PROVOKACIJA SRBA U KOTORU: NA DAN KADA HRVATI SLAVE ZLOČINAČKU AKCIJU OLUJA, ISTAKNUTA HRVATSKA ZASTAVA!

04.08.2020.

U zločinačkoj akciji "Oluja", koja je započela 4. avgusta, masovnom operacijom oružanih snaga Republike Hrvatske, uz podršku NATO-a, kao i jedinica Hrvatskog vijeća odbrane i Armije BiH, izvršena je agresija na prostoru Republike Srpske Krajine, odnosno sever Dalmacije, Liku, Kordun i Baniju.

Tada je poginulo i nestalo 1 853 Srba, a sa vekovnih ognjišta protjerano najmanje 220 000 stanovnika nekadašnje Republike Srpske Krajine.
Međutim, danas je u Kotoru na dan obeležavanja 25 godina od ove zločinačke akcije istaknuta hrvatska zastava, pa se stiče utisak da je to urađeno sa ciljem da se isprovocira srpsko stanovništvo te opštine kao i oni koji osuđuju hrvatsku vojsku zbog tada počinjenih zločina.
Ipak, kada se uzme u obzir da crnogorski zvaničnci prisustvuju ceremoniji proslave "Oluje", isticanje zastava ne iznenađuje. To samo pokazuje koliko ovaj režim potpaljuje fašizam u Crnoj Gori, pa se tako u poslednje vreme često mogu pročitati pretnje raznim "olujama", "traktorijadama", selidbama…
Podsetićemo i na jedan od poslednjih primera kako režim proslavlja i veliča fašizam. Naime, Javni servis Crne Gore, RTCG, Dan pobede nad fašizmom počeo je "proslavom" na vrlo autentičan način – promovišući i veličajući fašizam! Odmah nakon zvanične himne Crne Gore koju je inače napisao ustaški saradnik Sekula Drljević, program je nastavljen pesmom Marka Perkovića Tompsona – osvedočenog promotera ustaške, fašističke ideologije.
Kurir.rs/In4s Foto: Facebook/Владимир Ђапић
https://www.kurir.rs/region/crna-gora/3509035/provokacija-srba-u-kotoru-na-dan-kada-hrvati-slave-zlocinacku-akciju-oluja-istaknuta-hrvatska-zastava

https://bezcenzure.hr/vlad/hrvat-nije-nacionalnost-vec-dijagnoza/

PROF. ĐUROVIĆ U MOJIM KNJIGAMA

NEZAVISNA I EVROPSKA CRNA GORA ILI VELIKA SRBIJA

U Uvodu knjige NEZAVISNA I EVROPSKA CRNA GORA ILI VELIKA SRBIJA Borislav Cimeša o izglasavanju „Zakona o slobodi vjeroispovijesti ili uvjerenja i pravnom položaju vjerskih zajednica piše:

Bio je to direktni okidač i povod da Srpska pravoslavna crkva u Crnoj Gori pređe iz permanentno neprijateljskog, destruktivnog i devastatorskog stanja u „ratno" stanje tzv. Hibridnog rata protiv nezavisne, suverene i međunarodno priznate države Crne Gore i svih njenih istorijskih i aktuelnih vrijednosti, a prije svega protiv Vlade, crnogorskog naroda, nacije, crkve, istorije, kulture, jezika…

Osnovu … taktike i strategije i svojega *svetosavsko-pravoslavnog fundamentalizma, SPC je našla u sintezi i jedinstvu sa svim srpskim, prosrpskim i velikosrpskim političkim partijama i snagama u Crnoj Gori i vlastitoj dijaspori (posrbicama).*

Davno sam o mnogima iz svog hrvatskog naroda govorio kao o posrbicama: *Posrbica gori od Srbina*. Kasnije mi je, ovdje nazočan, hrvatski književnik Mile Pešorda rekao da je to još prije mene koristio on sam. Danas o njima govorim kao o srpskim slugama. Oni se danas uklapaju u aktuelnu politiku „srpskog sveta" o kojoj zapravo i piše Cimeša.

U Hrvatskoj vlast ništa ne će uraditi ako to ne odobri Milorad Pupovac. Zapravo to je sve u službi ostvarenja ciljeva svjetskih moćnika koji su podržavali – mogli bi reći i organizirali – naci-fašističku agresiju Srbije na Hrvatsku. Poraženi su ali sada se ona nastavlja i ostvaruje mirnim putem. Da nije tako i da Hrvatska ne sudjeluje u sprovođenju politike 'srpskog sveta' ne bi ni došlo ni do agresije na Crnu Goru. Tako dok su u Crnoj Gori imali hrabrosti donijeti spomenuti zakon, u Hrvatskoj se izdašno financira SPC, nelegalno im se poklanja sve i svašta, samo da bi se opravdali svjetskim moćnicima što ih je Tuđman pobijedio, pa se moraju koristi njima da bi uspjeli u svojim nakanama. Na pitanje saborskog zastupnika i generala Anta Prkačina glavnom Pupovčevom suradniku Predsjedniku Vlade o tome još nismo čuli odgovor.

Spomenut ću samo i nedavnu hrvatsku sramotu kada je na HRT-u za blagdan zaštitnika hrvatskog naroda i hrvatske države emitiran intervju s patrijarhom SPC Porfirijem, a znamo da je jednu od glavnih uloga u naci-fašističkoj srpskoj agresiji na Hrvatsku imala SPC. Tada smo pišući o politici 'srpskog sveta' generali Ivan Tolj i Ivan Kapular, admiral Davor Domazet Lošo, prof. dr. sc. i pričuvni general Andrija Hebrang, prof. dr. sc. Slobodan Prosperov Novak, književnik Zdravko Gavran, i akademici Ivan Aralica bezuspješno tažili

smjene na HTV-u iako je bilo više od 3000 potpisnika. Slično je prošlo i pismo o zabrani slavljenja četničkih pokolja nad Hrvatima u RH koje smo uputili Akademik Ivan Aralica, biskup dr. Vlado Košić, general Ivan Tolj i ja.

Sigurno je da je Cimeša u pravu kada Crnogorce koji se bore za srpske interese naziva posrbicama, jer mnogi od njih doista se i izjašnjavaju kao Srbi. Pogotovo oni u Srbiji. S jednim od njih dr. Milanom Bulajićem još 1998. godine imao sam sučeljavanje na radiju „Slobodna Europa". Samo sučeljavanje dano je u nekoliko mojih knjiga i na hrvatskom i na engleskom jeziku, a nedavno sam mu posvetio i knjigu:

J. Pečarić, *O sučeljavanju Bulajić vs. Pečarić*, Portal dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/suceljavanje_hazu.pdf

U tom razgovoru sam mu rekao o crnogorskim posrbicama:

I tu se otvara pitanje razlike između doktora Bulajića i ostalih koji su pripremali zločin stvarajući jasenovački mit, i koji ga i dan danas stvaraju, od onih koji su ubijali. Mi danas sudimo nekim čuvarima logora, a ne sudimo ovima koji su ih pripremali za te zločine. I tek sad, došli smo do toga da se poslije toliko godina da se stidljivo spominje kao zločinac Milošević u izjavi američkog senata. Čini mi se da je to više zbog političkog pritiska, mada je velikosrpska politika s rasporedom Crnogoraca na sva ključna mjesta i predvidjela da će do toga eventualno i doći. Za svaki slučaj - bolje da se sudi Crnogorcima, kao što je meni svojevremeno rekao jedan moj prijatelj Crnogorac, kad je došao tu u Zagreb: "Znate Srbi nas Crnogorce doživljavaju kao krpu. Upotrijebi pa baci.

Polemika je organizirana povodom tiskanja moje knjige:

J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima*, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998.

Knjiga je bila odgovor na knjigu „Tuđmanov Jasenovački mit" ovog beogradskog posrbice, ali i danas je u RH svim srpskim slugama, a ima ih doista puno i vladaju Hrvatskom draži Bulajić koji je osnivač Beogradskog instituta o žrtvama genocida koji radi s hrvatskim SP Jasenovac na očuvanju lažnog mita o Radnom logoru Jasenovac.

Možda se nekome čini da je sastav parlamenata u Crnoj Gori i Hrvatskoj isti jer većine su po jedan glas. Međutim situacija je mnogo bolja u Crnoj Gori jer su navodno u opoziciji u Hrvatskom saboru i dva kluba SDP-ovaca i klub Možemo tako da oni koji sprovode politiku koju diktiraju svjetski moćnici kojima je danas u interesu da to bude podrška velikosrpskoj politici Memoranduma SANU 2. – zapravo – čine dominantnu većinu u Hrvatskom Saboru. Dakle pro-srpska vlast u RH je stabilna i u svakom trenutku može se napraviti i formalno velika koalicija i nema mogućnosti da u RH neće i dalje materijalno i na svake druge načine ne nastavi pomagati ostvarenje velikosrpskih interesa. A to u Crnoj Gori doista nije tako.

Zato se meni čini da trebam danas govoriti o nekim ljudima koji su svojim djelovanjem puno pomogli stvaranju crnogorske države a koje sam poznavao pa i surađivao u ostvarivanju tog cilja.

Danas je ovo okupljanje posvećeno prof, dr. sc. Miloradu Nikčeviću koji nas je nedavno napustio. Spomenut ću samo slijedeće:

Osnivač je i potpredsjednik Društva Crnogoraca i prijatelja Crne Gore "Montenegro" (1990), Nacionalne zajednice Crnogoraca (1993), predsjednik Crnogorskog kulturnog društava "Montenegro – Montenegrina" u Zagrebu (1995 – 1997) i u Osijeku (1997). Sada je potpredsjednik Hrvatsko-crnogorskog društva prijateljstva "Croatica Montenegrina" RH (2000), Saveza crnogorskih udruženja Republike Hrvatske (2002). U najnovije vrijeme, s blagoslovom poglavara Crnogorske autokefalne pravoslavne crkve i Punomoćjem njegova Preosvještenstva Arhiepiskopa cetinjskog i Mitropolita crnogorskog Mihaila (Miraša

Dedeića), prof. Nikčević je imenovan povjerenikom i opunomoćnikom u Republici Hrvatskoj. Kao takav on je inicijator, pokretač i realizator osnivanja Crnogorske pravoslavne crkve u Republici Hrvatskoj (2005).
http://dhk.hr/preminuli-clanovi/detaljnije/preminuo-dr.-sc.-milorad-nikcevic
Kako sam bio i sam kao Hrvat iz Boke kotorske potpresjednik Crnogoraca i prijatelja Crne Gore "Montenegro" i prvi predsjednik Crnogorskog kulturnog društava "Montenegro – Montenegrina" u Zagrebu Čini mi se da upravo ja trebam govoriti i o takvim zaslužnim ljudima borcima za nezavisnu Crnu Goru.
Recimo naš veliki redatelj Veljko Bulajić je želio da budem dio delegacije Crnogoraca iz Hrvatske u HNK kada je Zagreb posjetio Papa Benedikt XVI. Mjesta su dobili iz MVP-a, ali ispostavilo se da je Ministarstvo to mjesto već popunilo. Ispričao sam to biskupu Pozaiću pa sam ipak išao.
Prošle godine sam napisao tekst O SRPSKOM FAŠIZMU U CRNOJ GORI kao komentar teksta Milorada Popovića:
https://bezcenzure.hr/vlad/o-srpskom-fasizmu-u-crnoj-gori/
http://dragovoljac.com/index.php/razno/22918-o-srpskom-fasizmu-u-crnoj-gori
U tekstu sam pisao o velikom crnogorskom domoljubi i mom dragom prijatelju Mladenu Lomparu koji je odigrao važnu ulogu u mom izboru za Izvanjskog člana DANU.
Urednik "Hrvatskog tjednika" Tomislav Držić mi je tada napisao:
Josipe, zaboravio si dodati velikog pok. novinara, mojeg prijatelja, kolege i kuma Dragu Kastratovića koji sve to u svojim kolumnama u VUS-u naviještavao i uz svoju borbu za slobodnu Hrvatsku tražio slobodu i za Crnu Goru.
Naravno u odgovoru sam mu napisao puno i o Kastratoviću, pa i tekst koji je pročitan na njegovoj komemoraciji, a i TV CG:
SKUPU "SJEĆANJA NA DRAGU KASTRATOVIĆA"
Nisam u mogućnosti biti nazočan među vama danas kada se sjećamo dragog nam prijatelja g. Draga Kastratovića.
Imam jedino moguće opravdanje za tako nešto: danas je u Trogiru međunarodna konferencija posvećena meni.
Nisam siguran ni da među Hrvatima ima puno onih koji Hrvatsku toliko vole kako ju je volio Drago.
Tome sam osobno svjedokom jer smo u najtežim danima velikosrpske agresije zajedno djelovali.
A jednako toliko je volio i svoju prvu domovinu Crnu Goru.
Dobri Bog ga je nagradio time što je dočekao neovisnost i Hrvatske i Crne Gore.
Vjerujem da će mu se i Crna Gora odužiti na sličan način kao što to čini Hrvatska.
Sve vas skupa srdačno pozdravlja,
Akademik Josip Pečarić
Trogir, 10. srpnja 2008.

Od mojih Hrvata iz Boke izuzetnu ulogu odigrali su Adrijan Vuksanović i Zvonko Deković a i bili su 'desna ruka' Lomparu prilikom mog izbora u DANU. O njima sam i sam često pisao, a sigurno znate da su Vuksanoviću prijetili i poznatim srpskim specijalitetom koji i danas slave u RH - ražnjem. S njima sam se i konzultirao kada sam predložio mojoj Akademiji, što je i usvojeno, za dopis Akademije Vladi RH o odnosima RH i Crne Gore:
S obzirom na iskustvo s nedavnih parlamentarnih izbora u Crnoj Gori kada su tamošnji Hrvati izgubili svog predstavnika u Crnogorskom parlamentu, a s obzirom na ogromni

udio njihove kulturne baštine u ukupnoj kulturnoj baštini Crne Gore Hrvatska bi trebala tražiti zagarantirani mandat Hrvatima u Parlamentu Crne Gore. Nešto slično u RH postoji. Sigurno ne bi bilo loše da u takav dopis uđe i naša potpora prijedlogu UNESCO-u za zajedničku nominaciju Bokeljke mornarice kao nematerijalno kulturno dobro Crne Gore i hrvatskog naroda.
Zapravo bi Akademija trebala podržati Zaključke znanstvenog skupa "Identitet Hrvata Boke kotorske" koji je nedavno održan u Zagrebu i Tivtu. Njih su u Zaljevu hrvatskih svetaca potpisali jedna od začetnica inicijative prof. dr. sc. Vanda Babić Galić i predsjednik programsko-organizacijskog odbora prof. dr. sc. Željko Holjevac, ravnatelj Instituta društvenih znanosti Ivo Pilar. Zaključci su potpisani u prisutnosti ministra vanjskih i europskih poslova RH Gordana Grlića Radmana i kotorskog biskupa Ivana Štironje, prenosi HRT.
https://hrvatskonebo.org/2021/05/11/bastina-kultura-i-tradicija-zakljucci-znanstvenog-skupa-identitet-hrvata-boke-kotorske
Nadam se da će i moja druga akademija DANU podržati te zahtjeve!
Napominjem i da je danas objavljeno
REAGIRANJE ZAJEDNICA BOKELJSKIH HRVATA NA POKUŠAJ CRNE GORE DA OTME BOKELJSKU MORNARICU KAO NEMATERIJALNO DOBRO BOKELJSKIH HRVATA
https://biramdobro.com/reagiranje-zajednica-bokeljskih-hrvata-na-pokusaj-crne-gore-da-otme-bokeljsku-mornaricu-kao-nematerijalno-dobro-bokeljskih-hrvat/
https://hrvatskonebo.org/2021/11/25/reagiranje-zajednica-bokeljskih-hrvata-na-pokusaj-crne-gore-da-otme-bokeljsku-mornaricu-kao-nematerijalno-dobro-bokeljskih-hrvata/
Međutim u ovoj knjizi prilog je dao jedan od izuzetnih Kotorana prof. dr. Danilo Đurović moj vršnjak i prijatelj iz Kotora.
U monografiji su dani kratki životopisi svih autora. Njegov je najkraći. On i jeste samozatajan i na Internetu možete naći samo tekstove o njegovom humanitarnom radu.
Izuzetno mi je bilo drago vidjeti u ovoj monografiji i njegov prilog, tj. vidjeti da se i on bori za nezavisnu Crnu Goru.
Uspio sam pronaći njegov životopis u knjizi: POMORSKI FAKULTET KOTOR MONOGRAFIJA 2011 – 2017.
Evo što pišu o svom redovitom profesoru:

PROF. DR DANILO ĐUROVIĆ PROFESOR

Prof. dr sci. Danilo A. Đurović je redovni profesor Pomorskog fakulteta Kotor u penziji. Potiče iz tradicionalne pomorske porodice. Rođen je 18. februara 1949. godine na Cetinju. Osnovno obrazovanje stiče u školama u Prčanju i Kotoru, zatim u školi učenika u privredi u Kotoru, srednju tehničku školu završava u Borovu (SR Hrvatska) 1969. godine. Višu pomorsku školu izučio je u Kotoru (1979. godine), Fakultet za pomorstvo Kotor (diplomirao na pomorskom brodarstvu u junu 1986. godine, a na odsjeku pomorske luke u julu, 1986. godine). Magistrirao je u januaru 1989. godine na Fakultetu zaštite na radu u Nišu (Srbija), a 24. maja 1995. godine stekao zvanje doktora nauka na istom Fakultetu. Na Fakultetu za pomorstvo Kotor uradio (drugi) doktorat 30. januara 1995. godine (br: 06/46). Radio je u fabrici „Bokeljka" Kotor na radnim mjestima: laborant pripreme gumiranih smješa, lanser proizvodnje, šef pogona pripreme, poslovođa proizvodnih pogona, šef kontrole i obrade gotovih proizvoda, planer proizvodnje. Zatim u bankarstvu: „Invensticiona banka" - Kotor (rukovodilac obezbjeđenja, rukovodilac dinarsko-deviznog

sektora), koja prelazi u „Bokeljska osnovna banka"- Kotor, (rukovodilac kredita za zemljotres), koja potom prelazi u A.D. „Jugobanka" Beograd, poslovna jedinica Kotor (glavni referent kredita dinarsko-deviznih). U međuvremenu, volonterski stalno angažovan na Fakultetu za pomorstvo Kotor gdje započinje nastavnu aktivnost (1986. godine) kao saradnik-asistent na predmetu Socijalna psihologija pomoraca i zaštita na radu. Učestvuje na domaćim i međunarodnim skupovima iz oblasti psihosocijalne zaštite pomoraca i ekologije, sa preko 40 objavljenih stručnih radova. Na Fakultetu za pomorstvo uvodi nove nastavne predmete: Pomorska ergosofologija, Ekološki menadžment, Osnovi zaštite morskog prostora, Urbana ekologija luka. Izdao je 15 naučnih publikacija koje se koriste u nastavi. Mentor je na 274 diplomskih i završnih radova, mentor kandidata-magistara i član doktorskih odbrana. Učesnik u međunarodnim i domaćim naučnoistraživačkim projektima. Plovio je na brodovima „Jugooceanije" Kotor. Dana 05. jula 1993. godine imenovan je za pomoćnika generalnog sekretara International Association for Urban Ecology – „IAUE-Ekoman" sa sjedištem u Moskvi, gdje dobija priznanje za uvođenje Humane ekologije. Na Univerzitetu Crne Gore izabran je u zvanje docenta 1998. godine, vanrednog profesora 2002. godine, a u zvanje redovnog profesora 2007. godine. Društveno-humane aktivnosti: vatrogasni oficir (dobrovoljac u DVD Kotor od 1962. godine do danas). Formira Aktive (21) i Klub dobrovoljnih davalaca krvi pri OO Crvenog krsta Kotor. Kao aktivista DDK do sada je darovao svoju krv 120 puta o čemu svjedoče „Bronzana plaketa" za 50 puta, „Srebrna plaketa" za 75 i „Zlatna Plaketa" za 100 puta koje mu je dodijelio Crveni krst Crne Gore. Za posebne zasluge u humanim aktivnostima odlikovan je Zlatnom plaketom Ministarstva zdravlja Crne Gore u dva navrata (1999. i 2014. godine). Donator je svojih organa od 2012. godine. Između ostalog završio kurs-edukaciju iz „Ranog Krišćanstva" i „Apokalipse" i stekao adekvatne diplome-edukator (1990/92. godine). Bavio se amaterskim sportom: bokserski klub „Školski centar" Borovo (1967/69. godine) i karate klub „Partizan" Kotor (1970/76. godine). Dobitnik je najvišeg opštinskog priznanja, nagrade „21. Novembar" (1990. godine). U više navrata postiže udarničke značke na lokalnom (Kotor) i jugoslovenskom nivou (Letenka, Fruška gora). Za humane aktivnosti dobija priznanja od „Sestara majke Terezije"-Zagreb, „Oca Anta Gabrića"- Zagreb, „Primasa Poljskog Jozefa Glempa". Za publikaciju pod naslovom „Ekologija i religija neizbrisivo jedinstvo životnog smisla" (1999. godine) u Vatikanu-Segreteria Di Stato-Prima sezone-Affari Generali, (18. januar 2003. godine) dobio je pismenu zahvalnicu od predsjednika za opšte poslove Državnog tajništva pape Ivana Pavla II., mnsg. Gabriele Caccia. Mentor je mnogih humanih projekata koji su rađeni na Fakultetu za pomorstvo Kotor sa studentima („Romi i Eškalini", „Štićenici Grabovac Risan", „Đeca sa posebnim potrebama-Cetinje", „Druženje sa distrofičarima Crne Gore"(2006. godine), „Dvodnevno druženje distrofičara regiona" (2007. godine), „Montenegro Regionem Oecumenismo - 2013. godine, Kotor Cetinje" i drugih). Oženjen, otac petoro đece.

https://ec.europa.eu/programmes/erasmus-plus/project-result-content/c6fe4482-d6c1-4a77-9ef6-835fef6c0627/Monography_PFKOTOR_2017_v42.pdf

Zamolio sam svog da dopuni svoj životopis, a posebno da mi pojasni činjenicu da je 'prvi' doktorat u tekstu poslije 'drugog'.

Evo što mi je odgovorio:

Dragi moj prijatelju Josipe-Joško Pečariću, dragi moj kotoranine, veoma sam iznenađen, a posebno srećan da si mi se javio. Hvala Ti jer mi smo stari prijatelji i kotorani. Što se tiče moje dopune biografije ima prilično toga. Do 2018 godine sam izdao 20. publikacija. Možeš o jednoj vidjeti na internetu - sajt pod naslovom HFZ. BUGARI I HOR MEDRESE NA PROMOCIJI U STAROM GRADU KOTORU. Bilo je to još 2018. god 09 .maja. Na

Fakultetu za pomorstvo Kotor predao sam doktorat i od Komisije Univerziteta Crne Gore odobren za odbranu, ali obrana je prolongirana od strane tadašnjeg Direktora za doktorate prof. dr Bora Ivoševića, pod izgovorom kako je planiramo da prvo doktorira Mr A.L, i M.R. koji su ranije od mene angažovani na Fakultetu. Navodi o doktoratima su tačni. Datum drugog (odnosno da ga nazovemo "prvi") doktorata je 30. januara 1995. godine (br: 06/46).

Bio sam mentor do penzionisanja na 394 diplomska rada, krv sam donirao 149 puta - poslijednji put u Draču drugog dana kada je bio potres. Dana 11. maja 2020. ponovo dobijam najviše priznanje Ministarstva Zdravlja Crne Gore za humanost i edukativni rad i promociju važnosti doniranja krvi. Posijedujem 87 Priznanja i Zahvalnica i povelje za humanost i doniranje krvi (tadašnje Jugoslavije i tada i sadašnje Crne Gore). Krv sam donirao u Vukovaru-Borovu, Lurdu, Francuska ....

Šaljem Ti slike iz Herceg Novog pored svetog Tijela Sv. Leopolda Bogdana Mandića. i jednu sliku đe sam prije 19 godina na Ivanovim koritima nosio, sa suprugom i kćerkom Danielom, zajedno-spojene zastave Republike Hrvatske i Crne Gore koja još tada nije zvanično imala ovu svoju zastavu.

Takođe Ti šaljem iz jedne svoje publikacije skeniram fotografiju đe sam vodio studente-zvanično kod Vladike Mihaila u Cetinje koji nas je primio. Vodio sam studente katolike, pravoslavne srpske crkve, pravoslavne crnogorske Crkve i Islamske vijernike. Naravno samo njih kao predstavnike, koji su pred Vladikom molili, svak posebno po jednu molitvu. To je bio zvanično Ekumenski pohod Vladici i Mitropolitu Cetinjskom gospodinu Mihailu!

Sl. Štovatelji Svetog Leopolda Bogdana Mandića 15-16-september 2017.Herceg Novi Ispred sarkofaga neraspadnutog tijela Sv. Leopolda

Fotografija br: 1. ***ISTINSKI EKUMENIZAM PO ZAGOVORU SV. L. B. MANDIĆA*** Fotografija br: 2

Fotografija br:1. S lijeva na desno-Dominikanac iz Padove?, Sveštenik Srpske Pravoslavne Crkve u Boki gospodin Nikola Urdešić, Sveštenik Srpske pravoslavne Crkve u Boki, gospodin dr. Gojko Mračević, promocitelj Sluge Božijegzatim Blaženog i Svetog Sv.Leopolda Bogdana Mandića prof. dr sci. Danilo A. Đurović, don Ivo Ćorić, don Mile Janjić.

Fotografija br:2. S lijeva na desno-Dominikanac iz Padove?, Sveštenik Srpske Pravoslavne Crkve u Boki gospodin Nikola Urdešić, Sveštenik Srpske pravoslavne Crkve u Boki, gospodin dr. Gojko Mračević, promociteli Sluge Božijeg, zatim Blaženog i Svetog Sv.Leopolda Bogdana Mandića prof. dr sci. Danilo A.

Ekumenski susret mladih Vladika Crnogorske pravoslavne Crkve i Mitropolit Cetinjski„ gospodin Mihailo sa grupom studenata Fakulteta za pomorstvo Kotor, pripadnici Islamske, Pravoslavne i Katoličke vijeroispovijesti, sa mentorom-prof.dr sci. Danilom A. Đurovićem

A za kraj moje Biografije gdje piše da sam otac petoro đece: Imam i petoro unučadi.
U vrijeme dok smo se družili po kotorskim ulicama nisam ga pitao ali mi je bilo neobično da je on Crnogorac-katolik. Kako je moj veliki prijatelj pok. Krsto Papić rodom iz Crne Gore bio Hrvat i katolik (volio je reći kako je Crveni Hrvat iz Duklje tj. Crvene Hrvatske, a moj članak MOJ PRIJATELJ CRVENI HRVAT KRSTO PAPIĆ objavljen je na pet portala) želio sam danas čuti od Danila i o tome:
Dragi moj Josipe, moja porodica nije hrvatska, mi smo stari Dukljani rimokatolici Crnogorci, prvi rod sa porodicom Blažene Ozane (Vidjeti životopis Bl. Ozane strana pet, drugi pasus od dna. autora don Nika Luikovica. Sto ne znaci da mi kao Dukljani (rimokatolici) Crnogorci ne poštujemo Hrvate i druge narode. O tome sam diskutovao sa primarijusom Josipom Gjurovićem, mojim rođakom, kome sam rekao da je njegov pokojni brat Vinko Djurović, uvijek govorio da su Biokelji-Crnogorci katolici. Eto dva brata a bio je i treći brat Radovan koji je govorio da je katolik Bokelj. Giurovich pa kasnije Gjurović,

pa kasnije Djurović pisalo se zato sto nije bilo u tehnici- mašinskom pismu Đ. O svemu ovom ima faktografija. Posebno u opisu grba sa lijeve strane u gornjem dijelu piše, Gjurovich-Minich i grba Gjurovic pise da su iz Duklje-Montenegro. Dakle, svi moji su se pisali kao Giurovich, pa Gjurovich, pa Gjurović, pa Djurović i na kraju sa Đurović.
Mislim da nije na odmet znati.
prvi vladika Crnogorske pravoslavne Crkve i Mitropolit Cetinski pok. Antonije Abramović je rođak mog brata rođenog po mojoj majci koja je bila udata za Jova Abramovića koji je ubijen 1943.god. sa njim je moja majka imala sina Janka koji se družio u osnovnoj i srednjoj školi sa tvojim bratom Đildom i Baćom Ivanovićem, Ivicom Županovićem, Stefkom Borojem ,... Janko, moj brat je umro u Kotoru 07.09. 2012. god. i sahranjen u Škaljarima. Aktuelni Vladika Crnogorske pravoslavne Crkve i Mitropolit Cetinjski gdin. Mihailo Dedeić je kum moje djece kćerke Daniele i sina Daniel-Antonia. Moja djeca su krštena u Crkvi Bl. Gracije (crkva Pomocnice kršćana na Muo) đe sam ja i moja braća i svo moje petoro djece Krsteni.
Vladika Mihailo je držao na križ moju djecu: kćerku Danielu u junu 2001., a sina Daniel-Antonia u maju 2003. godine. Tada su bili i sveštenici Crnogorske pravoslavne Crkve sa Vladikom Mihailom i mnogo naroda i naravno katoličkim sveštenikom koji je držao obred krštenja.
Meni je posebno u sjećanju priča o njegovom snu koji je bio prijelomni trenutak kada se okrenuo Bogu i pomaganju bližnjima:
"San" 25.08.1976.god.
U snu me oko 03. sata ujutro 25/26 četvrtak probudio šapat Svetog Leopolda Bogdana Mandića koji mi je par puta - gledajući njegove usne - rekao "Željko je umro" Željko je moj najmlađi brat, prof. hemije i biologije, a radio je u osnovnoj školi u Radanovićima kod Kotora. Rođen je 1951.god. u Cetinje. Probudio sam tadašnju suprugu i rekao joj da je Željko umro. Ona je mislila da se samnom nešto dešava i smatrala je da treba pozvati ljekara. Međutim, ja sam otišao u komšiluk kod svog tetka Đura Jankovića i rekao mu sto sam doživio ne kao san nego već kao stvarno viđenje. Ni on mi nije vijerovao. U toj nevijerici dok je u mene sumnjao, pojavio se moj brat Garsija-Gaga, koji nam je u suzama prišao, a ja sam ga prekinuo i rekao "znam Željko je umro". A Zeljko je imao 25 punih godina, sportista i aktvni član VK Primorac iz Kotora, predsijednik mladih izviđaca Kotora i dr.
A Danilo o sv. Leopoldu ima izuzetnu vezu. Ne samo u tom snu:
Prvi doživljaj-misteriozno saznanje-veliki regal
Na proglašenje Blaženog Leopolda Bogdana Mandića za Sveca, bio sam sa svojoj porodicom privatno u Padovu par dana. Dan prije tog zvaničnog proglašenja u Rimu, u prostorijama đe se nalazila odjeća i papuče (pantofule) Sveca koje su stojale u staklenoj vitrini pod ključem, ja sam otvorio vrata od te vitrine i uzeo papuče Sv. Leopolda i zagrlio ih. Tada sam osijetio Njegov miris. Dok sam držao papuče prigrljene osijetio sam da me neko od prisutnih (a bilo je mnogo naroda) tapka po desnom ramenu. Okrenuo sam se i viđeo jednog omalog fratra koji me je gledao i rekao na italijanski. Bravo amico, bravo, andiamo,..." Ja sam se uplašio da će me pred sav taj narod osuditi što sam izvadio iz vitrine papuče Sveca i držao ih zagrljene. Vratio sam papuče na svoje mijesto. Fratar je zaključao vitrinu i rekao da je ona i prije bila zaključana i upitao me kako sam došao do papuča i uzeo ih kada je vitrina bila zaključana. Ja sam u strahu od neke kazne rekao istinu, zaista istinu da sam nekako čudno vidio papuče koje sam nesmetano mogao uzeti-dohvatiti. Taj pater, mislim da se zvao pater Pijetro Valdipore(!?), pokazao mi je rukom pred svim prisutnim narodom da idem za Njim. Iskreno bio sam preplašen, a moja porodica ostala je

nijema, čekajući da se vratim,. Izašli smo iz prostorija koje su u prizemlje, pošli smo dvorištem i jednim stepenicama popeli se na sprat. U prostoriji na spratu uzeo je neke ključeve i sa dva ili tri (tačno se ne sijećam) brava otvorio jednu "kasu" i iz nje izvadio zamotuljak i jedan papir. Rekao mi je da je to regal od Sveca jer je vidio da zaista volim Svetog Leopolda. Plakao sam od sreće, a On-pater bio je potresen kada sam mu rekao da sam iz Boke-Jugoslavije. U rotondo medaljici nalazi se dio tijela, taćnije "čestica" od desne ruke Svetog Leopolda, što je i danas u mojem privatnom vlasništvu. Dobio sam i certifikat koji svijedoči da je corpo-dio Svečevog tijela. Od 1976.godine dok fratri u Kotoru nijesu dobili mošti svećeve (mislim 2010.god.), svakog 12. maja Svečeve mosti koje su u moje vlasnistvo bile su postavljene na Oltaru u crkvi Sv. Klare, Crkva zvana Sv. Anton u starom gradu Kotoru i nakon svetih misa date vijernicima na cijelivanje.

Meni je draga moja fotografija pored tijela sv. Leopolda kada je bio u Zagrebu:

Prve moći svetog Leopolda u Boki

Nakon euharistijskog slavlja u parku Boka, prišao nam je Kotoranin prof. dr. sc. Danilo A. Đurović i iz jednoga zavežljaja izvukao neobični predmet za koji nam je rekao da su moći svetog Leopolda, koje su njegovo privatno vlasništvo. Zapitali smo ga kako su moći došle u njegov posjed. Evo što nam je ispričao:

„Krajem travnja 1976. godine, u vrijeme beatifikacije Leopolda Bogdana Mandića, posjetio sam Padovu. Dana 2. svibnja, izlazeći iz ispovjedaonice svetog Leopolda, zaustavio sam se pokraj jedne staklene vitrine, koja je bila zatvorena, u kojoj su bili izloženi osobni predmeti sv. Leopolda, točnije njegova odjeća i obuća. Kleknuo sam pokraj nje moleći se za zdravlje svoje obitelji. Kad sam završio molitvu, podigao sam glavu i vidio da su jedna vrata vitrine otvorena. Bio sam iznenađen jer sam bio uvjeren da su bila zaključana prije moje molitve. S nekim strahopoštovanjem otvorio sam vitrinu i iz nje uzeo papuče, primaknuo sam ih licu i sa suzama u očima ih poljubio, a zatim vratio nazad u vitrinu. U tom momentu osjetio sam kako me je netko dodirnuo rukom po ramenu i rekao mi - Bravo! Podigao sam pogled i vidio omanjeg fratra kapucina koji je u desnoj ruci držao ključeve. Zamolio me je da nakon molitve pođem sa njim. Dok

je on zaključavao vitrinu pomislio sam da sam nešto pogriješio, mislio sam da će mi reći da sam ja otvorio vitrinu koja je zaista prije toga bila zatvorena, da će me urditi i da ću zbog toga morati odgovarati. Odveo me je do gornjeg dijela svetišta. Predstavio mi

Sertifikat Corpo di San Leopoldo

se. Mislim da je rekao da se zove Pio (Pietro) Bernardi de Valdiparo. Otvorio je sef i izvukao jednu malu kutiju i jedan papir umotan i povezan bijelom vrpcom. Prišao mi je rekavši na talijanskom - Beato Leopoldo desidera che vi do una parte del suo corpo (Blaženi Leopold želi da Vam udijelim jedan dio njegovog tijela). U daljem razgovoru rekao mi je da me je pratio i da je vidio da sam pobožan. Kad sam mu rekao da sam iz Kotora, iz Boke, bio je zaista sretan što je upravo u zagovoru blaženog Leopolda prepoznao da sam iz njegove domovine. Vratio sam se zadovoljan u Kotor. Kasnije sam doznao od padre Nikole Stanka Novaka, koji je bio zagovornik beatifikacije, kao i od don Viktora Kaločira, koji je bio župnik u Herceg Novome, da su moći svetog Leopolda tada prvi put došle u SFRJ. Ove moći od tada su bile izlagane na cjeljivanje svake godine 12. svibnja, u župnoj crkvi svetog Leopolda u Herceg Novome, sve dok crkva nije dobila moći, a nakon toga su mošti svake godine bile stavljane na oltar u kotorskoj crkvi svete Klare, u narodu zvane sveti Antun. O ovome svjedoče padre Anselmo Štulić, padre Frano, padre Andrija, padre Venko i pokojni padre Dinko. Ove godine, na dan 16. rujna, na par minuta sam postavio moći na sarkofag s neraspadnutim tijelom svetog Leopolda Bogdana Mandića u spomenutom parku Boka u Herceg Novome."

Ekumenski portret

Ove godine navršilo se 50 godina od nastanka prvoga umjetničkog portreta u Kotorskoj biskupiji, danas svetoga Leopolda Bogdana Mandića.

Portret je naslikan 25 godina nakon njegove smrti. Naručio ga je don Niko Luković od slikara Đurđa Teodorovića (*1907. - † 1986.), profesora Akademije likovnih umjetnosti u Beogradu, koji je često boravio na Prčanju. Na poleđini slike čita se sljedeća posveta, napisana rukom autora.

Prčanj, godine 1967.

Ovaj lik časnog Leopolda Bogdana Mandića načinjen je na želju don Nika Lukovića u znak bratstva, a u spomen svojoj majci Olgi i ocu Nikoli protojereju Obrovačkom (Bačka).

Đurđe Teodorović slikar

Kao što vidimo slikar je sin pravoslavnoga svećenika, što genezi portreta i poruke koje on u sebi nosi daje ekumensku dimenziju. Ideal je to kojemu je sveti Leopold Bogdan Mandić posvetio cijeli svoj život. Portret je nastao prije beatifikacije i kanonizacije Leopolda Bogdana Mandića, ali i površan pogled govori nam o svetačkom liku. Nisu nam potrebni svetački atributi da bi tu svetost i prepoznali. Na slici dominiraju svjetlost i tama, lik izranja iz tamne pozadine u kojoj se utapa i tamna redovnička odjeća, koja se samo naslućuje iz bijelog franjevačkog pojasa (Pascem).

Lik je okrenut za tri četvrtine udesno u odnosu na promatrača. Zagledan je u neku nedefiniranu točku. Tri su boje dominantne: tamna, bijela i naglašeno istaknuta ljubičasta, koja insinuira svećeničku službu u dijelu liturgijske odjeće (Stola) prijeko potrebne za sakramenat pomirenja, po kojemu je u Crkvi prepoznat u herojskom stupnju. Zato je i prozvan herojem ispovjedaonice. Ljude je iz tame grijeha privodio k svjetlu života. Taj sakrament – tajna, simboliziran je u tri dominantne boje na portretu. Đurđe Teodorović slika o. Lepolda s neke fotografije više puta, kojom se koristilo više umjetnika. Sasvim sigurno slika i uz neke sugestije don Nika, koji je o. Leopolda osobno poznavao i s njim se susretao u Padovi, a godine 1927. i u Kotoru kada je o. Leopold posjetio biskupa Frana Uccellinija. Slikar slika vrlo specifičnim likovnim jezikom. Riječ je o izvrsnom psihološkom portretu i karakterizaciji lika. Što najviše uočavamo na ovome portretu? Oči! Oči koje su prozori duše. In interiore homine habitet veritas (U nutrini čovjekovoj stanuje istina). Ona progovara kroz oči čovjekove. U očima o. Leopolda ogleda se svjetlost onostranog života, oči su pod lukom naglašenih obrva koje u kontrastu s bijelim inkarnatom lica podsjećaju na još izraženu vitalnost i odaju dva svijeta – svijet patnje, žalosti i sveopće tuge dok na rubovima zenica u donjem dijelu zrači svjetlo neugasive nade i radosti. Ispod očiju su dva niza zelenomodre boje. Ogledaju se podočnjaci, simboli neprospavanih noći, patnje, prolaznosti i uvelosti svakoga ljudskog bića. Bijeli inkarnat lica i brade nije samo odraz božanskog duha kojim je bio obasjan. On je simbol nevinosti i bjeline koju nalazimo u Ivanovoj Apokalipsi kod Sina Čovječjega. Caput autem eius et capilli erant candidi tamquam lana alba. (Apocalypsis Joannis 1:14-16),

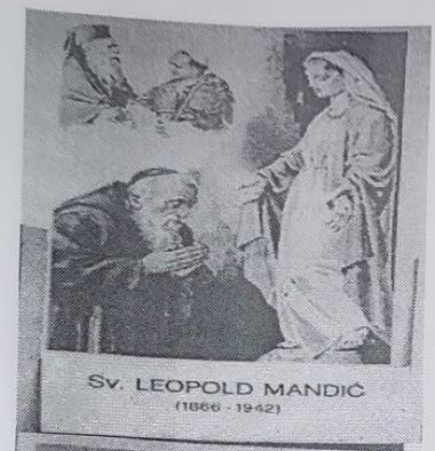

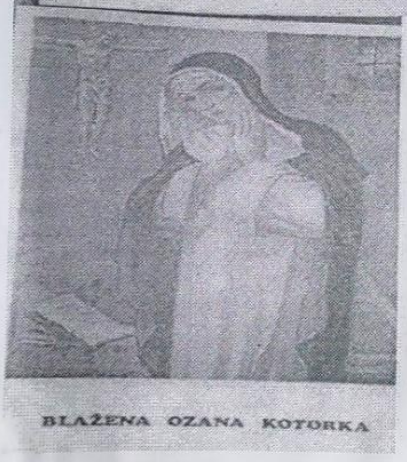

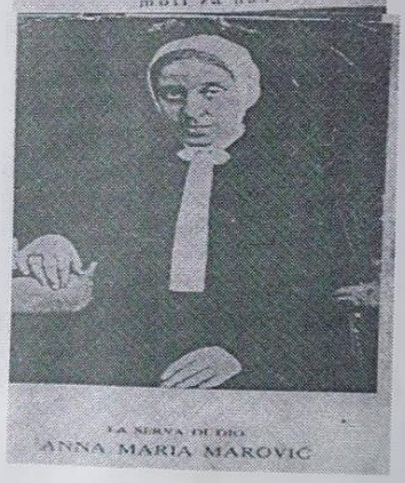

24.maj.2003.godine (subota)

Dan Krštenja našeg sina Daniel-Antonia Đurovića, neka bude prepoznatljiv po zagovoru Bokeljskih Svetaca- ***DA SE NAROD VJEROM UJEDINI !!!***

Činjenica je da su Njihove molitve, želje, vjera, nada i sva druga pobožna dijela tvorena na ognjištu Izvorne Stvoriteljeve Spoznaje, koja nesmatano nastavlja da grije snagom Isusovog darivanja, toplinom Marijine ljubavi i iskrenošću Josipove vjere.

Zato iskreno molimo Pomočnicu Krščana, sve Svece i Svetice, Blažene i Blaženice kao i ugodnike Božje da na ovaj Sveti Dan, kao i nadalje, svim ljudima na ovoj Planeti, udijele Svijetlo spoznanja koje će obasjati razum i ogrijati, moguće, već ohlađena ljudska srca. Amen!

Roditelji- majka Sanja i otac Danilo
Kum: gosp. Mihailo Dedeić, Vladika Crnogorske pravoslavne Crkve-Cetinje

Kotor-Muo, 24.maja,2003.god. na Dan Pomočnice Krščana-crkva Bl.Gracije

Дан уторак, 11. април 2006. ПОВОДИ страна 11

СУВЕРЕНИСТИЧКА КАМПАЊА У ПРОЈЕКТУ СТУДЕНАТА МЕНАЦМЕНТА НА ФАКУЛТЕТУ ЗА ПОМОРСТВО У КОТОРУ

Додатни бодови за промоцију независности

Ученик заключника Колегијума Факултета за поморство у Котору, корено се ова образовна институција отрабија по пројекту професора **Данила Бурсића**, јуче је на тематској ревијалности, у Котору завршен информативно под називом „Топлина наше свеземаљ вежаљ“ (ј. прослеђе у вама“, ако је ишко: обиљежје политичког скупа. Под вариантом пуклаитарни брнеи за слајеви, стране, непокретне и старе, „ошаковано“ ако „ошаковано практична ради“ студенати и под окрилом Факултета за поморство, промовисали су дрвоторска дрвованост и губ. Студенти, наиз 54 са друге године, су носили вијеше са вазнаном пројекта и дрвоторским губом са предмет страни, а на вијеши са вазнаном „Поморски факултет одрук мовиа“ мент“, а неколико студенати се трећи године, кори су (нашто другачије) пројекат порадили прошле године, овога пута су „волонтерски“ менаџмен клиенти, обучено у дрвоторску народну мовиу. Студенти су возили тиндеваше у ограду вјестили дрвоте и старих и прикупи вакету о вазнаном утисцима на вијети брошни „Водена кочија“, вијеш су обишли тематски и водоторски залив.

Истакли да ни менеги од студенати друге године, нити ово 250 новаљадне дрвоте и старијих лудоји за Јавнеда за неколикиме и професионалне ревијалности у дрвоте и складиме на Подгорици. Јавнеда за дрвоте оштебеног слуга, из Котора, група дтибеника Дома старих из Рисна и чланови Удружења за опоруг и рекреацију новаљада из Котора, која су баке уключени у пројекат (дошли само на позив), вијесу баке одрсте за ту, пол вантерстном проф. др Данила Бурсића, редовног професора ваше предмета на Факултету за финансиора Грађанске партије у Котору, вијеш ни уношени политички промоцији. Ваше ваше студенти су баке уверени да ваше ћи у пројекту радје добре дрвоте, да ваше су опоруг тога, у нашеру предмета Економиси менаџмент заграђени само 25 поена. Нарадно да су учествовали у пројекту, јер се је „вала ненига“ потомкијем се бодре за 20 поена, а за прелазну оцјеку је довољно 51 бод. Нако су они вазнаном тврдили да на вазн ваше првоте пречистиме, ако у пројекту учествују „добровољно“, непоставило се да је учешће ненаш вазнаш, јер од тога вашего вазнаша пролазности на предмету Економиси менаџмент.

На другом години из предмета Економиси менаџмент вјеровне за неправедно нарадиши или задуднаши пројекат у ваш ускоп встрежовања. Учесте оценкарског рада, се проф. Данилом Бурсићем само се дрвоторски за ове године, то буде лумнитарни пројекат. Учвеља се од почетка било добровољно, али се рачуна ако ако ваше – ако неко не жели да учествује у пројекту, то је ако ви нови положио дванаста. Студентиме, нови 25 поена, ако је пројекат од потребних бодова за пролазну оцјеку – казала је студентиња **Тина Марковић**, једна од координаторка пројекта.

Прочих критеријумних проф. Бурсића, вијеши се од ваших „пројекта“ вијеши бодуг, нако вијеши вијеш ваше са ваше вагнаром или вазнаном (мовиа мало). По Економиси менаџмент бодуг се редовност на предавањима, довеле редовна (1-10 поена), колокијум (20 поена), а остатак на предавањима и у вијетама – 10 поена.

На Факултету за поморство су се оградили од овог перформанса. Кроме тије повлеченом одлука декаткова колегијума Факултета за поморство (5 вирала), а са вијеше је Данило Бурсић био уплашен. Колегијум у бастину **Лаке Вујовић**, пролетни за наставу **Душан Перовић**, продавац за финансиру **Александар Бурић**, продавац за наставу **Стево Нинић**, шеф-студентиме пропрати менаџмент у поморству, а дешан **Милорад Ранковић** је подрвало вијеш, али „без коробиша“ вијеш ако обиљежја Университета Црне Горе при Факултету за поморство“. Наиз вијеш пројекат, по вама, нови за на овиме наставе за предмет Економиси менаџмент, и прикоруцују да студенти у вашу могу учествовати само ако грабини. Осим тога, пројекат је рађен у пројекте редовне наставе (до ваших поводжених сигал). Многи су студенти тога вазн ошуствовали на дешан предавања. Нашу пројекту ови ви, вијеши ваше учествовали, судрвоте заклучаници Колегијума Факултета, одлучивши су дрвоторски губ Факултета, у ваши ви, на Университета Црне Горе и Факултета за поморство у свих пионира пројекта.

М.Д.П.

Буровић: Без присиле

– Дакле Факултета је потпиши ако вактуре за отвоморство: уздрво печат и ниво је ирвиена да разместе о пројекту. Ово је прилика кумиментарни виједе са шилом да учинимо лиш ше бар ваше дан лечини са инвалидитетом, бар ваше по лиш ваше нити присиљавања студенати да учествују у ниму. Прве смиле сам прабиши, нарадне предавајем. Грађанске партије, то је нарастиме и прилагам партији кор, ја ваше здравоно, чтак сам свих партија кори ово дрвоте ваше добро. Ваше волни да будем власник свог стане, него да сам подстанар – казао је проф. Данило Бурсић. Он је на факултету позвет као борац за постављање дрвоних гробова у свим ученикама.

– У Службеном листу Црне Горе бр. 47, од 12. јуна 2004. године, у ставу 4, кори је потписао предсједник **Филип Вујановић**, ако се да за обиљежје у дрвоним ученикама где се крше вдовишка, да буде постављен губ Црне Горе. Код нас се вић оцјеваност и по кресци борим за то и борићу се и даље – казао је Бурсић.

Студенти менаџмента у промоцији независности

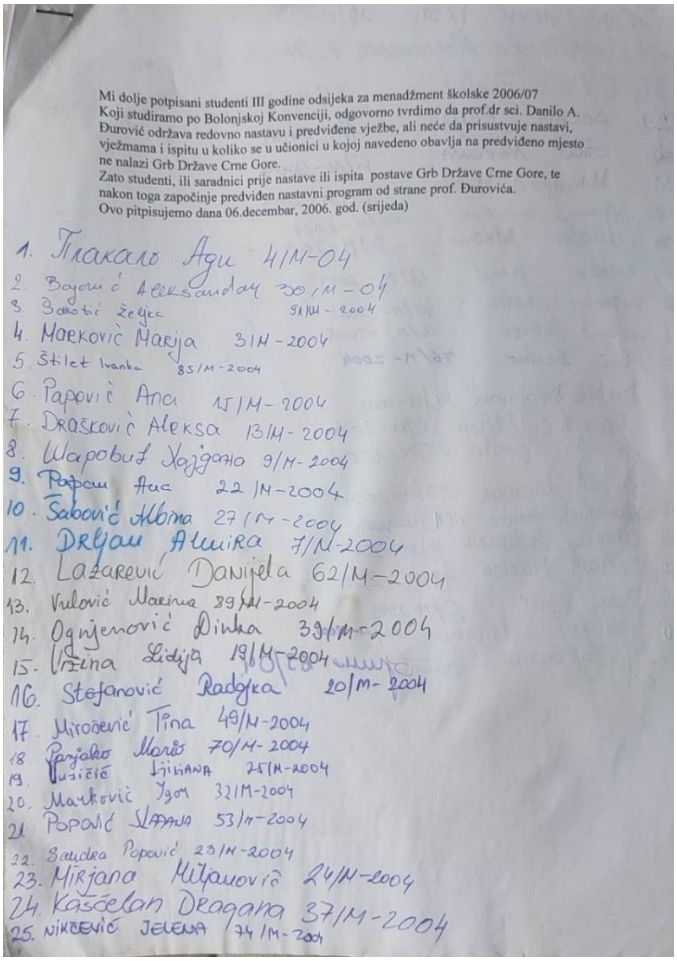

Mi dolje potpisani studenti III godine odsijeka za menadžment školske 2006/07
Koji studiramo po Bolonjskoj Konvenciji, odgovorno tvrdimo da prof.dr sci. Danilo A. Đurović održava redovno nastavu i predviđene vježbe, ali neće da prisustvuje nastavi, vježmama i ispitu u koliko se u učionici u kojoj navedeno obavlja na predviđeno mjesto ne nalazi Grb Države Crne Gore.
Zato studenti, ili saradnici prije nastave ili ispita postave Grb Države Crne Gore, te nakon toga započinje predviđen nastavni program od strane prof. Đurovića.
Ovo pitpisujemo dana 06.decembar, 2006. god. (srijeda)

1. Плакало Ади 4/M-04
2. Bojović Aleksandar 30/M-04
3. Šakotić Željka 91/M-2004
4. Marković Marija 31/M-2004
5. Štilet Ivanka 85/M-2004
6. Popović Ana 15/M-2004
7. Drašković Aleksa 13/M-2004
8. Шаровић Хајдана 9/M-2004
9. Рафан Ана 22/M-2004
10. Šabović Albina 27/M-2004
11. Drljan Almira 7/M-2004
12. Lazarević Danijela 62/M-2004
13. Vulović Marina 89/M-2004
14. Ognjenović Dinka 39/M-2004
15. Vržina Lidija 19/M-2004
16. Stefanović Radojka 20/M-2004
17. Miročević Tina 49/M-2004
18. Panjako Mario 70/M-2004
19. Vujičić Ljiljana 25/M-2004
20. Marković Igor 32/M-2004
21. Popović Slađana 53/M-2004
22. Sandra Popović 23/M-2004
23. Mirjana Miljanović 24/M-2004
24. Kaščelan Dragana 37/M-2004
25. NIKČEVIĆ JELENA 74/M-2004

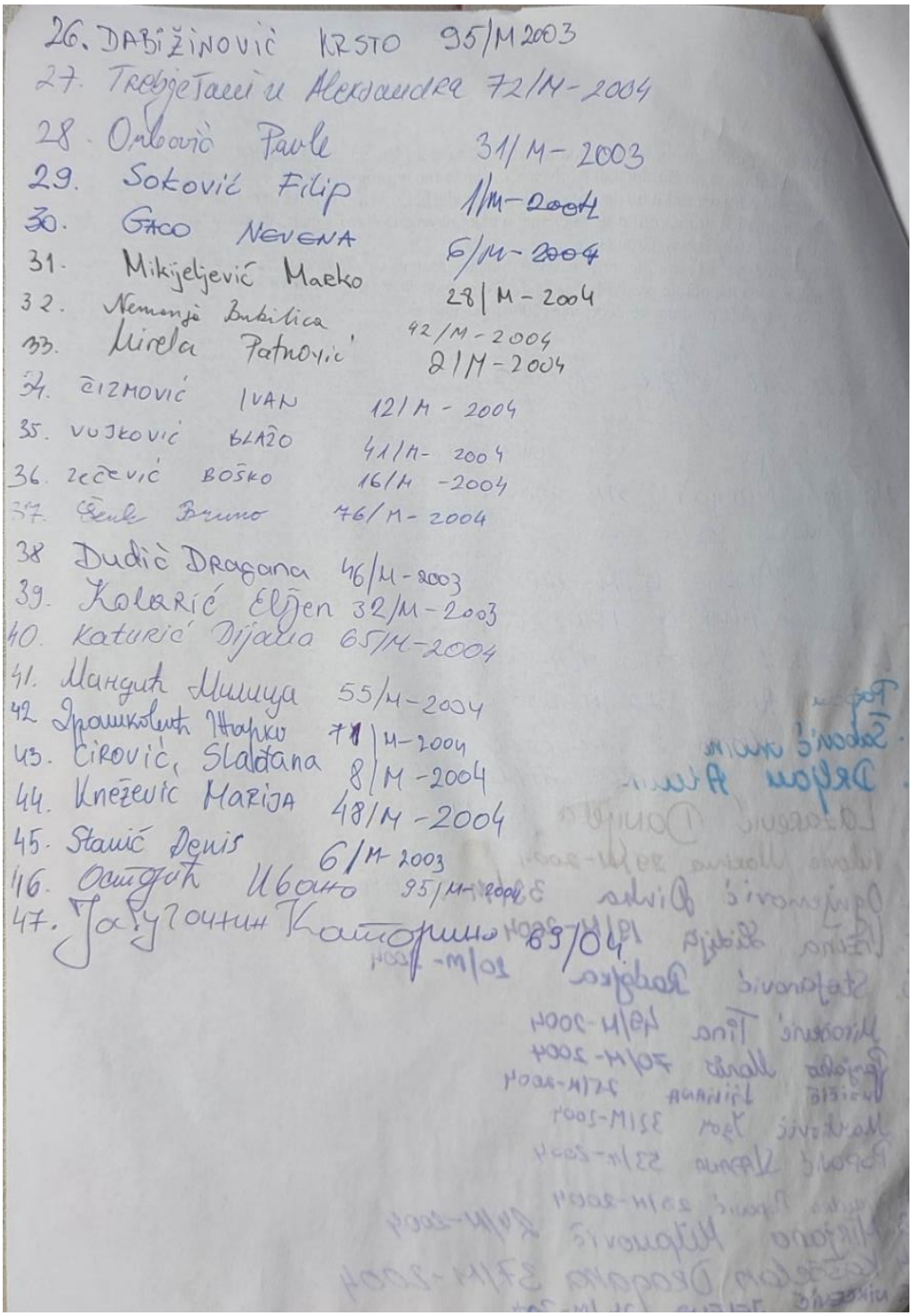

Na Svečevom susreto u Njegovom rodnom Herceg Novom bilo je prisutno i dio Njegovog tijela-medaljica koju sam dobio u Padovi, o čemu je pisano u Hrvatskom časopisu - pisao je Tripo Šubert i lično svijedočio i fotogafisao.

Pisao mi je Danilo o još jednom snu:
U snu mi je Gospa rekla , tačnije jedna žena koju sam ja prihvatio kao Gospu, da je potrebno popraviti krov od Crkve Gospe od Zdravlja koja se nalazi iznad starog grada Kotora, jer je Crkva prokišnjavala. O tome su bili obaviješteni zvanično don Gracija Brajković, padre Dinko Vlašić, padre Venko, časne sestre milosrdnice (sve u Kotoru), kao i don Ilija. San sam sanjao - subota na nedjelju u maju mjesecu 30/31.

Otišao sam poslije Svete mise i uzeo ključ od fratara jer sam im sve ispričao. Popeo sam se na krov i kako sam gazio tako sam sve više rušio štetio krov. Odlučio sam da cijeli krov obnovim, kao i one 4-kapelice. Sve sam to odradio od juna do oktobra mijeseca i doveo prvo svijetlo u Crkvu i kapelicama. Ja sam uradio sa radnicima i omladincima pravoslavne vijere, muslimana (mi kažemo šiptara) i sa dva katolika, tri betonske ploče na Crkvu i 4-male betonske ploče i zidove na kapelicama. prve orgulje su svirale na struju nakon uvođenja svijetla uoči Dana Gospe od Zdravlja 20 novembra, svirala je časna Dragica.

Josip Pečarić

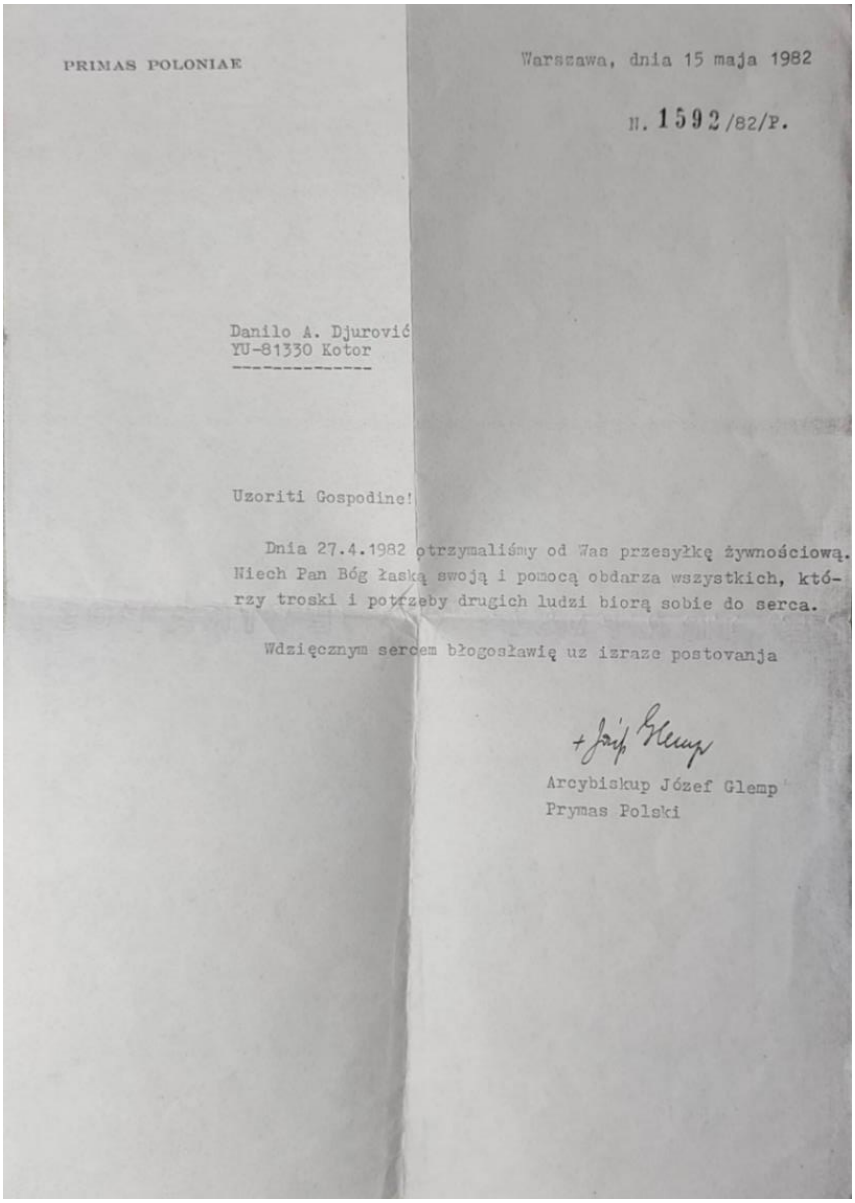

PRIMAS POLONIAE

Warszawa, dnia 15 maja 1982

N. 1592/82/P.

Danilo A. Djurović
YU-81330 Kotor

Uzoriti Gospodine!

Dnia 27.4.1982 otrzymaliśmy od Was przesyłkę żywnościową. Niech Pan Bóg łaską swoją i pomocą obdarza wszystkich, którzy troski i potrzeby drugich ludzi biorą sobie do serca.

Wdzięcznym sercem błogosławię uz izraze postovanja

+ Józef Glemp

Arcybiskup Józef Glemp
Prymas Polski

DODATAK

HFZ. BUGARI I HOR MEDRESE NA PROMOCIJI U STAROM GRADU KOTORU

9 MAJA, 2018

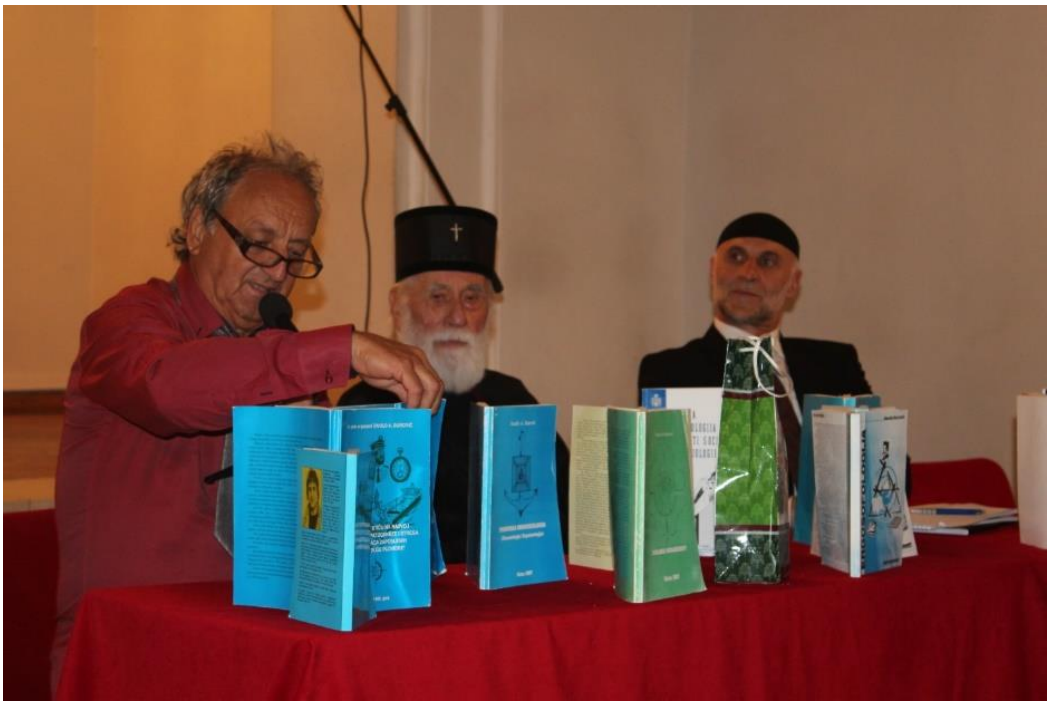

Sinoć je u Koncertnoj sali muzičke škole u Starom gradu Kotoru održana promocija knjige "Oikumenikos vitalis – dijalog između razuma i srca" autora prof. dr spir. sci. Danila A. Đurovića.

Na promociji su učešće uzeli hfz. Sulejman Bugari, mitropolit CPC Mihailo Miraš Dedeić i autor prof. dr Danilo Djurović. Ovo je 20-to djelo ovog autora što dovoljno govori o njegovom doprinosu nauci i uspješnoj karijeri.

U okviru programa, učešće je uzeo i hor Medrese "Mehmed Fatih" sa ilahijama te izazvao oduševljenje kotorske publike. Uz to, nastupala je i Kristina Jevrić, učenica muzičke škole. Na kraju programa uručene su zahvalnice hfz. Bugariju, horovođi Amaru Škrijelju, te članovima hora koji su učestvovali u programu. Prof. Danilo je hfz. Sulejmanu poklonio cijelu kolekciju svojih djela.

Hfz. Sulejman Bugari uručio je zahvalnice studentima koji su doprinijeli realizaciji promocije.

http://www.monteislam.com/novosti/hfz-bugari-i-hor-medrese-na-promociji-u-starom-gradu-kotoru

Prof.dr spir.sci. Danilo A. Đurović

Oikumenikos vitalis-Dijalog između razuma i srca

Podgorica-Kotor, 2017. god.

MIRO GLAVURTIĆ IM POSTADE SRBIN, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

MIRO GLAVURTIĆ IM POSTADE SRBIN, 3.:

ODGOVOR PROF. DR SCI. DANILU A. ĐUROVIĆU

Dragi Danilo,

Hvala na komentaru o mom prijatelju Miru Glavurtiću. Jednom su mu kao izdavaču dali knjigu protiv mene oko jedne moje polemike s jednim navodnim Crnogorcem iz RH. Knjigu autor nije htio potpisati, a on mu je nije htio tiskati bez njegovog pravog imena kao autora. Miro mi je dao kopiju te knjige, a glupo mi je bilo uopće odgovarati na tako nešto jer autor nije ni znao da ju je Miro meni dao. Sličnu polemiku sam imao sa Srbima iz Kotora koji se nisu htjeli predstaviti. Ja sam dobar dio te polemike tiskao u jednoj svojoj knjizi o Boki. Činjenica da si Ti Crnogorac, u vrijeme naše mladosti nisi ni morao znati kakav je u toj državi bio položaj nas Hrvata. Ja sam naučio i želeći se vratiti u Kotor izabrao sam Beograd za studije i već kao magistar konkurirao u Višoj pomorskoj školi. Tu su bile svakakve igre da se ne vratim, poslali su me u vojsku tako da tamo budem u vrijeme natječaja i tijekom dvije školske godine. Na natječaj su mi dali prednost nad dva naša kotorska srednjoškolska profesora, ali su pronašli da mi fali tri mjeseca radnog staža pa se nisam vratio u Kotor kao magistar (elektrotehnike). Ako su u startu računali na ta tri mjeseca i zato sam poslan u vojsku, moramo priznati da im je to bilo pametno. Viša je poslala fakultet, a ja sam doktorirao matematiku, ali sam bio asistent iz fizike u Beogradu. Dogovorili smo se da raspišu natječaj za mjesto docenta, raspisali su ga i kao jedini kandidat opet nisam primljen. Kasnije sam doznao da je razlog bio nešto najgluplje što su mogli smisliti: S obzirom da sam bio asistent iz Fizike u Beogradu (što kao mr elektrotehnike jedino i mogu biti), ne mogu biti izabran za docenta iz matematike tada već sa 70 znanstvenih radova u matematičkim časopisima što tada sigurno u Crnoj Gori niti jedan matematičar nije imao). Kada sam doznao upitao sam ih: A da sam bio vratar na Muzičkoj akademiji u Beogradu, znači li to da bih ja na vašem fakultetu kao doktor matematičkih znanosti mogao biti samo vratar na Pomorskom fakultetu u Kotoru? Došao sam u Zagreb, ali opet im moramo priznati da su bili pametni. Što im treba Hrvat za koga u knjizi Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, a o znanosti piše dr. sc. Zdravka Jelaska Marijan s Hrvatskog instituta zapovijest (str. 413.): *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.“*

Pa i u tekstu Đura Vidmarovića koji je donedavno bio predsjednik DHK-a možeš naći rečenicu:
Miro Glavurtić je jedan od Hrvata iz Boke kotorske koji su zadužili hrvatsku kulturu, a koji se nije odrekao svoje nacionalnosti. Navodim najveća imena među njima: Viktor Vida, Vjenceslav Čižek, Andrija Maurović, Antun Šojat, Ivo i Željko Brkanović, Luka Brajnović, prvi guverner Kanade, Mike Stepovich, Maja Perfiljeva, akademik Josip Pečarić, Antun Dabinović itd.
https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/dvidmarovic/41066-d-vidmarovic-politiziranje-smrti-mire-glavurtica.html
O mojim pokušajima povratka u Kotor pisao sam u tekstu koji možeš naći na Internetu: https://kamenjar.com/ekskluzivno-akademik-pecaric-moj-zivot-u-beogradu/.
Inače svoju djecu sam odgajao u smislu o kojem Ti pišeš, ali kako nisi bio Hrvat u svom opisu nisi ni mogao znati da Ti nedostaje upravo to što sam im govorio:
"Ako vam ovdje smeta to što ste Hrvati - onda to morate biti. Ako vam ne smeta - onda nije važno što ste!".
Ima u mojim knjigama puno sličnih zgoda, ali mislim da je i ova dovoljna za razumijevanje onoga što sam Ti htio reći.
S druge strane, vidio sam da sam svoju knjigu ZALJEV HRVATSKIH SVETACA posvetio dragom prijatelju Krstu Papiću w kojim sam se godinama družio nedjeljama, učlanio ga u Hrvatsku bratovštinu Bokeljska Mornarica 809 pred katedralom uoči našeg posjeta kardinalu Kuharića, a on se rodio kao Crnogorac, a kada je doznao o Crvenoj Hrvatskoj proučavao je to i postao i Hrvat i katolik. A knjigu sam završio s tekstom o Tebi koji si se rodio u Kotoru i Crnogorac si katolik. Poštujem svačiji izbor ali imam i pravilo: Kada netko izvrši agresiju na Tvoju domovinu možeš uzeti u ruke ili pušku ili pero. Ili nisi čovjek.
Pozz
Joško
On 28/01/2023 08:55, danilo.djurovic@ucg.ac.me wrote:

Dragi moj akademiče Joško, lično sam znao, sada pok. Mira Glavurdića, Njegovu sestru Bertu i drugu sestru i zeta pok. Blaža Markovića, prof. fizičkog i šefa prodavnice obuće , "Košuta" na trgu od Oružja u Kotoru. Sa njim sam se povremeno družio kada je bio u Kotoru. Jednom prilikom mi je zahvalio što sam pomogao njegovom zetu Blažu Markoviću oko iznošenja stvari iz prodavnice koja je stradala od zemljotresa 1979.godine. Čak mi je u dva navrata poklonio svoje dvije malene knjižice. Ja svakog poštujem za života i poslije smrti, jer svako najbolje zna što je, kako i kojim putem da ide i sl. Prisijećam se kako se žalio, nije bitno na koga, ali u svakom slučaju nije bio za života prihvaćen onako kako je zaslužio ili trebalo da se prema njemu odnose. Danas mnogi barataju sa nacionalizmom, zaboravljajući da prije nekoliko milenijuma nijesu postojale te, danas, svadljive nacije, već smo svi od Jednog, Istog i Jedinog Stvoritelja, kojeg nažalost ignorišemo poradi nekih trenutno "IN" aktuelnih ovozemaljskih potreba. Za moju prolaznu malenkost su svi ljudi na Planeti Zemlji Božjja, Allahova, Jehovina,.... stvorenja. Niko nije iz bilo koje nacionalne vlasti stvorio čovijeka ni bilo koje drugo živo biće, ali njihove patopolitičke vizije su doprinjele da se ljudi svađaju, mrze, ubijaju, nestaju i sl. Mnogo sam u životi prošao i nikada nijesam dijelio ljude, već kao Istinski vijerujuće biće poštovao sam i poštovati ću sva stvorenja. Oni koji rade protivu bilo koga moraju da shvate da je to njihov subijektivni stav, koji može biti jako udaljen od objektivnosti. Mnogo sam puta imao šanse da budem "velik", "poznat" i "cijenjen", da dobijen neka "zvanja" i sl., ali ja sam toliko mali da sam

u svojoj glavici rekao, neću da budem ono što me od bilo koga razdvaja-ili da budem ono što ja nijesam. Nijesam želio izgubiti sebe, kako bi postao ono što su oni. Uvijek zahvaljujem Stvoritelju što je u meni Njegovom Izvornosu unio Duh-Dušu, koja je jedino pravo Svijetlo na našem zemaljskom proputovanju. Zato ne želim da ugasim Svijetlost i toplinu koju posijeduje Božija Tvar-moja Duša i Duh! Mnogo sam puta rekao, da nijesam birao roditelje, mjesto rođenja, ime, prezime, vijeroispovijest, naciju i sl., kao sto nijesu ni moji praoci, pa ni Ti ni Tvoji praoci, ali ja kao prolaznik ovim zemaljskim putem-običan smrtnik poštujem ono što sam "naslijedio", ali ne da bi sa time kazivao da sam bolji, pravedniji i časniji od drugih. I to što smo naslijedili u zadnjih 2023.godine, nije mijerodavno jer je svako danas aktuelno živo stvorenje samo "list" od stabla i njegovih korijena, što ide u prilog nespornoj argumentaciji da su postojali naši preci koji su nekada bili "pagani", ne u ružnom, već u realnom i korektnom smislu te riječi, a sigurno i prije toga nešto drugačije. Danas kada eksponiramo svoje porijeklo koje se vezuje za period od 2023. godina unazad ili nešto više, htijeli priznati ili ne, negiramo sve naše pretke koji su bili ono što jesu, negirajući njih, a time u izvornom smislu i sami sebe. Ako želimo biti Istinska djeca našeg Istog Stvoritelja, ne treba da se ponosimo sa "velikom sizmom" raskolima, carstvima, (ne)vijerskim ratovanjima, mržnjom zato što oni ili neki nijesu kao ja, ne pripadaju onom kome ja pripadam i sl. Ja sam od svojih porodica, unazad desetak, dvadesetak ili stotina generacija nasliedio ovo što sam danas, ali mi to ne daje "vizu" niti bilo koje opravo da sam bolji ili vrijedniji od onih koji nemaju naslijeđe kao ja. Draga su mi sva stvorenja (ljudi, biljke, životinje,..) i sve što je dragi Stvoritelj, stvorio iz ljubavi, tako da moji subijektivni stavovi o ljudima, nacijama, rasama i sl. mogli bi me udaljiti od Istinske Izvorne vijere, a to je HVALA TI STVORITELJU NA MOJE STVARANJE, KAO I STVARANJE SVEGA ONOG STO ZNAM, NEZNAM, ŠTO VIDIM I NE VIDIM!" Kada bi drugačije razmišljao i prilagođavao se vremenu aktuelnih nametanja od čovijeka i politika, siguran sam i to tvrdim da bi izgubio svoj Izvorno autentičan individualitet koji se naziva Božije stvorenje. Tebi, Tvojoj porodici i svim saradnicima želim sve najbolje i najljepše, jedan Tvoj prijatelj-smrtnik iz Kotora prof. dr sci. Danilo A. Đurović

Subject: Re: Fwd: Fwd: MIRO GLAVURTIĆ IM POSTADE SRBIN, 3.: Odgovor prof. dr sci. Danilu A. Đuroviću
Date: Sat, 28 Jan 2023 16:05:46 +0000 (UTC)
From: Vlado Glavas <vladoglavas@yahoo.com>
Reply-To: Vlado Glavas <vladoglavas@yahoo.com>
To: pecaric@element.hr

Dragi Jože,
Pročitao sam cijeli tekst pun zanimljivosti iz kojeg se može puno toga naučiti i podsjetiti na skoro zaboravljene činjenice i događaje, pa se i ovog puta mogu zahvaliti i dragog Boga zamoliti da te i dalje čuva u zdravlju kako bi mogao obaviti svoje planirane zadatke.
Svako dobro i srdačne pozdrave tebi i obitelji upućuju,
Vlado i Danica s obitelji

Napomena: Tekst je dan i u knjizi:
J. Pečarić, Kardinal Franjo Kuharić. Dragovoljac.com, 2024.:
https://www.dragovoljac.com/images/minifp/kuharic.pdf

MIRO GLAVURTIĆ IM POSTADE SRBIN, 4.:

DRUGI ODGOVOR PROF. DR SCI. DANILU A. ĐUROVIĆU

Dragi Danilo,
Zahvaljujem Ti na brzom odgovoru. Znam da si mnogima pomagao i o tome sam pisao u mom tekstu o Tebi, ali doista si me posebno obradovalo što si mi napisao svoju priču o obitelji Vaska Lipovca jer sam bio u velikom prijateljstvu s Vaskovom sestrom Vesnom Radulović koju spominješ u svom pismu. Ona mi je bila profesorica u kotorskoj gimnaziji. A spomenuo sam je i ja u tekstu čiji link sam Ti dao u prethodnom pismu (a sada Ti ga šaljem kao Prilog):
Kasnije sam na sjajnim vježbama iz matematike, koje je držao dr. Dobrilo Tošić, doznao da su kotorskoj gimnaziji poslali zahvalu što je odgojila tako dobrog matematičara. Obavijesti s prvenstva Crne Gore, iz Matematičko-fizičkog lista i ovo pismo je vjerojatno jedino pozitivno što se Kotorskoj gimnaziji dogodilo te godine, jer je skandal s učeničkim štrajkom zbog umirovljenja njihove razrednice, a meni jako drage profesorice, sestre poznatog hrvatskog umjetnika Vaska Lipovca, punilo stupce titogradske "Pobjede". Jasno je da sam i ja bio umiješan – podržavao sam slabiju stranu pa su mi (neuspješno) pokušali osvetiti i oduzeti godinu dana tako da ne položim maturu?
Zapravo mnogo detaljnije sam to opisao u mojim knjigama:
M. Pavković, *Razgovori s Josipom Pečarićem*, Koprivnica, 2006.
M. Pavković, *Razgovori s Josipom Pečarićem*, Drugo prošireno izdanje, Koprivnica, 2021. str. 287.
U tim knjigama pisao sam i o svom mentoru prof. dr. sc. Dobrilu Tošiću koga se spominje u gornjem citatu, a u drugoj u povodu međunarodne konferencije zbog moje sedamdesete obljetnice života može se naći i što je on napisao o tom mom tekstu koji Ti šaljem u Prilogu:

Moj tada 86.-godišnji mentor za moj magistarski rad prof. dr. sc. Dobrilo Tošić iz Beograda javio mi se 11.7.2018.:
Dragi Pečariću, Živ sam. Trenutno sam najstariji živi član Katedre za Matematiku ETF-a. Pratim sve tvoje uspehe u nauci i njima se radujem.
Nadam se da ćeš mi kratko odgovoriti. Pročitao sam tvoju priču o školovanju, dolasku u Beograd, studiranju Elektrotehnike, zaposlenju,
doktoratu, itd.
Sve sto si tu napisao je potpuno tačno!!! (...)
uvek tvoj prof. Dobrilo Tošić
Evo što samo dio od onoga što sam o događanjima oko profesorice Lipovac-Radulović i kotorskoj gimnaziji napisao u tim knjigama:
A i moje školovanje u kotorskoj gimnaziji završilo se u znaku "buntovnika bez razloga". U četvrtom razredu podučavao sam Ladu, kćerku moje profesorice francuskog jezika Vesne Radulović matematiku, a ona je meni pomagala kod priprema za pismene iz srpsko-hrvatskog jezika. Profesorica je te godine dobila otkaz jer se do tada u kotorskoj gimnaziji učio samo francuski pa je bilo previše profesora francuskog. Međutim, 3. razred Gimnazije, kome je ona bila razrednica, odlučio je štrajkati. Iako do štrajka nije došlo, organizirano je pravo saslušavanje tih učenika. Željelo se dokazati kako je njihova profesorica organizirala štrajk. Jedan od učenika Miroslav Rađenović, kasnije poznati vaterpolist Kotora, zagrebačke Mladosti i međunarodni vaterpolo sudac, ispričao je svima

kako su njega pitali jesam li ja organizirao njihov štrajk. Kada su me na taj način umiješali na sastanku predsjednika razreda s načelnikom općine rekao sam što mislim o stanju u školi. Naravno, time sam se svrstao uz slabiju stranu u podijeljenoj školi. Profesorica srpsko-hrvatskog je bila na toj strani, ali je bila u bolnici. Iako je rekla da se meni zaključi četvorka, organizirali su zadnju pismenu zadaću na kojoj nitko, pa ni ja, nije dobio veću ocjenu od dvojke. Tako su dobili razlog da ispituju one kojima – navodno – ocjena nije sigurna. Tu su bili dvije profesorice srpsko-hrvatskog i direktor škole s kojim sam došao u sukob. Nisu mi promijenili ocjenu, ali su mi zbog tog sukoba dali trojku iz vladanja. Tako sam – umjesto da budem oslobođen većeg dijela polagao cijelu maturu. Htjeli su me oboriti na maturi. Srećom, maturi je bio nazočan inspektor iz Titograda koji je bio profesor srpsko-hrvatskoga pa sam dobio trojku i otišao na studije.

Vesna je ipak izabrana za profesoricu na Tvom fakultetu. Mislim da joj je ovo bila prva knjiga:

Životopis Vesne Lipovac-Radulović može se naći na:
https://hrcak.srce.hr/file/96978
Ali da se vratim svojim vanškolskim susretima s mojom dragom profesoricom Vesnom Lipovac-Radulović. Odlasci u Škaljare bili su nešto sjajno jer smo se poslije instrukcija družili Vesnom koja je bila izuzetno duhovita. Večeri pune smijeha i veselja!
Ipak će uvijek u sjećanju ostati naš susret iz vremena prije rata kada je i u Kotoru zavladalo velikosrpsko ludilo. Obitelj Radulović se već bila preselila iz Škaljara u Dobrotu. Otišao sam se javiti svojoj profesorici, a ona me odvela na plažu i prokomenirala mi to što se događa riječima:
Ne mogu ja protiv svoje majke!
Ali, dragi Danilo, malo si me zbunio kada si napisao da je Vasko Lipovac bio akademik. Veliki umjetnik rodom iz mog i Tvog Kotora a ja ne znam da je bio akademik. Pogledao sam na Internetu:

Atelje Vasko Lipovac

Vasko Lipovac, 1978. (Ivo Eterović)

Biografija
Vasko Lipovac, slikar, kipar i grafičar, rođen je 14. lipnja 1931. godine u Kotoru. U njegovom obiteljskom domu koji je smješten na samom tjemenu bokokotorskog zaljeva, njegovala se ljubav prema raznim znanjima i umjetnostima. Bajkoviti okoliš, visoka kulturna razina i samosvijest građana Kotora imat će velik utjecaj na razvoj Lipovčeva osebujnog stvaralaštva.
Tijekom školovanja na zagrebačkoj Akademiji primjenjenih umjetnosti nije stekao samo kvalitetno obrazovanje, nego i veliki broj prijatelja koji su mu kroz život bili značajna potpora. Nakon završene Akademije, a u razdoblju od 1955. do 1959. godine, bio je polaznik Majstorske radionice Krste Hegedušića. Kada je 1967. godine stigao u Split, nije ni slutio da će mediteransko ozračje blagotvorno utjecati na njegovo stvaranje. Kako je ovaj dalmatinski grad ostao njegovo doživotno prebivalište, u njemu je stvorio vlastiti figurativni svijet, svijet Vaska Lipovca. Oblikujući svoje maštovite likove, služio se najrazličitijim materijalima, bojama, oblicima kao i tehnikama u najneobičnijim kombinacijama. Središte njegovog interesa uvijek i za svagda bila je ljudska figura. Koliko god stilizirana, ona je životna, kao čovjek koji radi, misli i osjeća…
Vasko nije izlagao bilo kada i bilo gdje. Njegove izložbe su se događale samo onda kada bi zaokružio jedan dio svoga rada te ga smatrao dovoljno vrijednim izlaganju pogledu javnosti. Zato je svaka Vaskova samostalna ili skupna izložba bila iznenađenje i za stručnu i za široku publiku. Kontinuiranim umjetničkim djelovanjem priskrbio si je niz nagrada, kako za skulpturu tako za ilustraciju i javne spomenike. U svibnju 2006. godine dobio je i nagradu za životno djelo.
Vasko Lipovac preminuo je 4. srpnja 2006. godine i ostavio svoj bogat opus kao „Ostavštinu za budućnost".
Sretan sam što sam bio prijatelj i suradnik šjor Vaska i što sam u posljednjih dvadeset godina bio promatrač i sudionik procesa nastajanja njegova plemenitog umjetničkog svijeta.
Mirko Gelemanović

Pretpostavljam da si mislio da bi to bilo normalno jer se radi o izuzetnom umjetniku. Ali, ako je on bio član neke druge akademije (npr. DANU ili CANU) bilo bi mi drago da mi javiš tako da se to nađe bar u ovom njegovom životopisu sa stranica Ateljea koji nosi njegovo ime.
Puno pozdrava,
Joško

Sat, 28 Jan 2023 13:49:13 +0100
danilo.djurovic

Zaista dragi moj prijatelju Joško, ja sam završio prvu srednju školu (SUP) u Kotoru, a drugu srednju tehničku školu u Borovo kod Vukovara. Bio sam kao omladinac koji sam se ponosio radom na akciji u spriječavanju prodiranja-poplave od rijeke Vuke na tlu Vukovara. Bio sam jedan od organizatora davanja krvi pri školskom centru Borovo. Đe god sam boravio, živio ili privređivao svuđe sam nailazio na divne ljude. Možda zato što nijesam znao da postoje loši ljudi, ili ih nijesam duboko percipirao. U svakom slučaju

TADA I SADA DO MOJE SMRTI NECU DA MRZIM NIKOGA, U SVAKOJ OSOBI POSTOJI ONO DOBRO I ZLO, KAO I U MENI. MOJA MALENKOST U OVOM PREOSTALOM ZIVOTU, KAO I PRIJE HOCU DA MI SVI LJUDI BUDU DRAGI. STO NEKI MRZE MENE ILI TEBE ILI BILO KOG, TO JE PROBLEM U NJIMA, A NE U NAMA. VIJERUJ MI, DA NJIMA POKLONJAM MNOGE MOLITV BEZ ZNANJA O NJIHOVIM IMENIMA, JER JE GRIJEH ZNATI DA POSTOJE TAKVE OSOBE I DA IM NE ZELIMO DOBRO. MOLIM SE ZA NJIH DA PRONAĐU ONO PRAVO I NEUGASIVO SVIJETLO U SEBI KOJE NOSI PORUKU-BOG JE LJUBAV!! Stara latinska poslovica kaže:"ko misli ili radi protiv drugoga najbolje govori o sebi!" ili ona druga koja Ti je poznata: "Kada čovijek nema što lijepo da kaže o sebi, tada počinje da govori loše o drugima!" Svak neka radi kako misli da treba ili ne treba-u svakom slučaju moraju pred svojim Stvoriteljem za to odgovarati-biti kaznjen ili nagrađen! Vouio bi da svi na svijetu budu od Stvoriteklja za svoja dijela nagrađeni!!! Vijerujem da si poznavao akademika gdina. Vaska Lipovca. Kada mu je majka bila bolesna, prof. Vesna Radulović njegova sestra nije mogla naći nikoga ko bi im majku do smrti čistio, masirao i bar dva puta dnevno pomogao da je nahrani. Dr. Vuko Jovović je predložio da samnom razgovaraju. Njihova Majka gđa. Antica, je bila divna osoba, pobozna i čestita. Kada mi je dr. Vuko rekao da li bi mogao da im pomognem, odmah sam prihvatio. To sam još snažnije prihvatio jer je to nečija majka, a ja svojoj Majci kada je bila bolesna nijesam mogao pomoći jer sam u tom vremenu bio u Borovu. Kada sam prihvatio da radim oko gđe. Antice, oni su mi bili zahvalni i stalno pitali koliko su dužni, koliko da mi plate i sl. Sve sam odbijao govoreći da to radim radi Boga. Ja zaista vijerujem u Boga, a ne u one koje misle da su predstavnici Boga i da oni jedino mogu biti veza između Boga i čovijeka. Jednog dana kada sam radio iz ljubavi prema bolesnoj gđi. Antici rođenoj. Lui udatoj Lipovac, prof. Vesna je došla u sobu sa jednim čovijekom i rekla: "moj braco to je taj Danilo!" On se samnom pozdravio lijepe riječi mi uputio i nakratko smo porazgovarali. Izašao je iz sobe i nakon par minuta se vratio sa jednim zamotuljkom. Ponovo me pitao koliko su mi dužni i tome slično, sve sam iz poštovanja odbio. Tada je otvorio zamotuljak i rekao: "nemojte mi ovo odbiti, ovo je moj rad iz moje kolekcije Isus na krizu. Prihvatio sam taj poklon i još žešće sa većom ljubavlju nastavio da pomažem oko gđe Antice, njihove majke. Kada se radi o Borovu->Vukovaru primljen sam kao u svom Kotoru. Divni ljudi nijesam znao ko je ko, jer me to nije ni interesovalo, Išao sam sa nekim mojim drugarima u Crkvu na Sv. Misu na Trpinskoj cesti. I danas imam divnih prijatelja u Borovu, Vukovaru, Borovu selu, Vinkovcima, Daruvaru, Virovitici i drugim mijestima. Sve ovo oni znaju i ko sam i koje sam vijere, nacije i znaju da ja to nijesam ni birao kao ni oni. Poštujem svačiji izbor, svačiju pripadnost, ništa mi niko ne smeta jer ja razumijem rijeci iz Evanđela: "Bog je dao slobodu izbora svakom svom stvorenju"": Na kraju moj Joško, Iskreni pozdravi Tebi, Tvojoj porodici i svim Tvojim saradnicima od prolaznog prof. dr sci. Danila A. Durovića

MIRO GLAVURTIĆ IM POSTADE SRBIN, 5:

REAGIRANJE ALEKSANDRA DENDERA, PREDSJEDNIKA BOKELJSKE MORNARICE KOTOR

Na današnji moj tekst dobio sam dva reagiranja iz Kotora. Prof. Danilo Đurović je potvrdio kako je pogriješio s onim akademik za Vaska Lipovca, ali mnogo je zanimljiviji opis događaja iz Kotorske Gimnazije jednog od tri glavna tadašnja sudionika iz redova učenika, a danas Predsjednika Bokeljske mornarice Kotor:

Subject:Re:Fwd: MIRO GLAVURTIĆ IM POSTADE SRBIN, 4.: Drugi odgovor prof. dr sci. Danilu A. Đuroviću
Date: Sun, 29 Jan 2023 13:12:25 +0100

Dragi Joško,
kako si spomenuo Vesnu Lipovac Radulović i događaje u kotorskoj gimnaziji, šaljem ti tekst odnosno moja sjećanja, u vezi toga koja sam objavio prije mjesec dana na fb.
Lijepi pozdrav,
Saša

REVOLUCIONARI IZ KOTORSKE GIMNAZIJE

Ta, hiljadu devetsto šezdeset osma godina bila je burna godina i kod nas i u cijelom svijetu. U Americi su ubijeni Robert Kenedi i Martin Luter King, Rusi su okupirali Čehoslovačku, Amerikanci su masakrirali selo Mi Laj u Vijetnamu, u Beogradu su eksplodirale bombe u kinu "20 oktobar" i na željezničkoj stanici, sa jednim mrtvim i mnogo ranjenih, a Jugoslavija je izgubila od Italije u drugoj utakmici finala evropskog prvenstva u fudbalu. U Kotoru je bilo uglavnom mirno, moja generacija se spremala za maturu sa blagim osjećajem grča u stomaku, znajući da se završava period bezbrižnog djetinjstva i da, odlaskom od kuće na studije ili na brod, počinje novi period u životu, puno izazovniji i neizvjesniji.
Ipak, tu godinu su možda najviše obilježile studentske demonstracije koje su već duže vrijeme trajale u Americi zbog protesta protiv rata u Vijetnamu, a zatim su se prelile gotovo na cijeli svijet, naročito na Evropu, gdje su se studenti pobunili protiv establišmenta i represivnog sistema tražeći svoja prava i socijalnu pravdu. Sve je počelo u maju u Parizu, da bi odmah protesti izbili i u Njemačkoj, Italiji, Španiji, Portugaliji, pa čak i u zemljama istočnog bloka, Poljskoj i Čehoslovačkoj. U Jugoslaviji, velike demonstracije počele su početkom juna u Beogradu i Zagrebu. U Beogradu je došlo do sukoba studenata i milicije koja je brutalno gušila javne proteste upotrebljavajući i oružje i tom prilikom ubila jednog studenta, a mnogo njih ranila. Proteste je zaustavio predsjednik Jugoslavije Josip Broz Tito obećavajući ispunjenje zahtjeva studenata i reforme koje naravno nisu urađene, ali je ipak, do tada monolitni komunistički sistem počeo da puca po šavovima. Ja sam se početkom juna zadesio u Beogradu i imao priliku da vidim demonstracije u živo u Knez Mihajlovoj ulici ispred zgrade Filozofskog fakulteta i prvi put sam vidio miliciju na konjima, sa šlemovima na glavi, kako pendrecima razgoni demonstrante.

A u Kotoru, sve je to počelo godinu dana ranije. Kraj maja 1967 godine bio je prelijep, sunčan, bližio se kraj škole, sa onim osjećajem blažene slobode predstojećeg ljeta, još se nismo morali brinuti kuda ćemo nakon mature. Turizam je cvjetao, dolazili su nam furešti, prije svega furešte iz Njemačke, Francuske, Italije, Engleske, Češke, Evropa nam je dolazila na noge, a čekale su se i Beograđanke, Makedonke, Zrenjaninke u odmaralištima u Dobroti. Više se od života nije moglo očekivati.
Ja sam tada pohađao III b razred kotorske gimnazije, bio sam predsjednik razredne zajednice, a razredna nam je bila profesorica francuskog jezika Vesna Lipovac Radulović. Sjajna žena, pametna, duhovita, lijepo je pjevala i svirala gitaru i što je najvažnije pazila nas je i zalagala se za nas kad bi zabrljali bilo u učenju, bilo u disciplini. A nismo bili sveci. Jednoga dana, čuo sam Vesnu, koja je bila i kuma na vjenčanju mojoj majci, kako mojima priča da hoće da joj daju otkaz u školi zbog nekakve nepodobnosti. Odmah sam tu vijest prenio razredu, krv je uzavrela i pala je odluka da se moramo boriti za našu razrednu, pa smo se dogovorili da sutradan ne idemo na nastavu nego da mirno protestvujemo ispred škole. I stvarno, sutradan cijeli razred se okupio ispred ulaza ne želeći da uđe u školu, na veliko zaprepašćenje profesora i đaka koji su nas gledali sa prozora. Odmah je krenula uzbuna, istrčali su profesori nagovarajući nas da uđemo, prijeteći nam strašnim posljedicama, međutim, ostali smo uporni sve dok nam nisu obećali da neće dati otkaz razrednoj. Ovaj događaj se pročuo u cijelom gradu, jer se, u rigidnom, komunističkom sistemu u kome ni radnici nisu smjeli držati demonstracije, četa đaka iz gimnazije drznula sa da protestvuje i da traži pravdu. Zasijedali su razni komiteti, savez omladine, ali se na kraju sve zataškalo kako se ne bi urušio ugled gimnazije koja je sa pravom važila za jednu od najboljih u Jugoslaviji zbog svoje izuzetne tradicije i kvaliteta. Kada se ispostavilo da od obećanja da će nam ostaviti razrednu nema ništa, odlučili smo se za radikalizaciju protesta. Kako smo imali neke neraščišćene račune sa profesorom istorije Vasom Kašćelanom o kojima ne bih govorio iz poštovanja prema starom profesoru, moja dva druga, Jovo Roganović i Slobo Kustudić predložili su mi da mu se osvetimo i da postavimo petardu ispod njegove stolice za katedrom koja će pući tokom časa. Jovo, koji je bio genijalni hemičar, toliko da ni opasni profesor hemije Milorad Pavlović nije smio da ga ispituje dajući mu odmah peticu na početku godine, uzeo je obavezu da napravi petardu, a smislio je i genijalni sistem kako da je aktivira. Kako je profesor imao običaj da se gotovo čitav čas klati na stolici, onoj sa metalnim nogama i plastičnim čepom odozdo, odlučio ja da postavi petardu između plastike i metalne noge, kako bi petarda eksplodirala od trenja. Odlučujućeg dana, a prvi čas je bila fiskultura, cijeli razred je otišao u salu na Benovo. Ostali smo samo Jovo, Slobo i ja i dok su oni postavljali petardu, ja sam čuvao stražu. Došao je i čas istorije, profesor se uredno klatio na stolici, a nas trojica smo željni iščekivali da pukne petarda za koju nam je Jovo rekao da je kao igračka. Igračka? Ljudi moji, u jednom trenutku se pojavio bljesak, a onda eksplozija kao da neko bacio bombu. Učionica se ispunila dimom, kroz dim smo vidjeli profesora negdje kod plafona, djevojke su počele da vrište, đaci i profesori su istrčali iz ostalih učionica, nastao je opšti haos. Vaso je istrčao iz učionice, a mi smo ostali prikovani za klupe, na znajući je li povrijeđen, niko nije mogao da se pomjeri. U učionicu je malo kasnije ušao profesor opštetehničkog Tomo Ivanović, dugo nas mrko gledajući bez riječi iza onih oćala, izvadio metlicu i kovertu i počeo da skuplja uzorke sa poda. Tada smo vidjeli i efekat eksplozije, noga stolice bila je potpuno rascvjetana. Pitao sam Jova, pa što si to učinio, trebalo ja da uplašimo profesora ne da ga ubijemo, a on kaže, malo sam pojačao formulu jer je Vaso jako visok. Ali to nije bilo sve. Kasnije je došao i direktor gimnazije, profesor Gracija Pasković da nam održi bukvicu i na kraju tirade rekao, neću vam dozvoliti da mi rušite državu za koju sam se ja toliko borio.

Kada je to čuo Jovo, koji je sa svojom obitelji i ocem ratnim invalidom siromašno živio u Žutoj pećini iznad autobusne stanice, a znajući za prošlost direktora, zaletio se i udario direktora i da ga nismo zaustavili ko zna što bi se desilo, tako da je taj dan završen u totalnom haosu. Sutradan je počela istraga, ispitivali su nas jednog po jednog uz prijetnje, doduše bez batina da priznamo ko je to uradio i ja sam i danas ponosan na moj razred, niko ništa nije rekao, premda su oni lako zaključili ko su krivci, jer smo na fiskulturi bili otsutni samo nas trojica. Kao rezultat svega, Jovo i Slobo su isključeni iz škole, a ja sam dobio strogi ukor pred isključenje i obavezu da pismeno tražim dozvolu za upis u IV razred. Ponosan sam i na moje roditelje i na većinu roditelja mojih drugarica i drugova koji su stali na našu stranu, naravno osuđujući postavljanje eksploziva, ali braneći naše pravo na protest. Moj otac je zbog toga imao neprijatnosti, njegov najbolji drug iz djetinjstva, partijski funkcioner, kada mu je otac ispred prepune kafane Dojmi rekao da nema smisla da progone djecu, krenuo je da ga udari stolicom. I sve bi se završilo na tome, da se moj Tonći i direktor Gracija Pasković jednoga dana nisu sreli ispred ulaza u pozorište. Riječ po riječ, Tonći je izgubio živce i istukao Graciju, nakon čega mi je poručeno da tražim drugu školu. Jovo i Slobo su vanredno upisali IV razred gimnazije u Baru, a ja sam, nako što su me odbili u Herceg Novom, upisao vanredno IV razred gimnazije i maturirao na Cetinju. Ovaj događaj je imao odjeka i u Jugoslaviji, o njemu su pisali beogradski listovi “Politika” i “Borba”, a studentski avangardni list ”Student” poslao je u Kotor mladu urednicu, kasnije poznatu novinarku i borca za ljudska prava, Borku Pavićević, kojoj sam dao prvi intervju u životu.

Dakle, pobuna kotorskih đaka 1967 godine bila je prethodnica velikih demonstracija koje su godinu dana kasnije potresle Evropu i ja ponekad u šali kažem da su vjerovatno pariški studenti, čuvši za događaje u Kotoru, rekli, kada mogu Kotorani, vala ćemo i mi i tako je krenula čuvena 1968-a.

Ovu priču posvećujem prije svega mojim drugovima Jovu Roganoviću i pok. Slobu Kustudiću, a zatim i svim mojim dragim buntovnim drugaricama i drugovima iz III b razreda kotorske gimnazije koji su, sa svojih sedamnaest godina, imali hrabrosti da se suprotstave nepravdi.

PROFESOR EMERITUS BORAS, A NE TUĐMAN / SRAMOTA SVEUČILIŠTA U ZAGREBU, ZAGREB, 2023.

ČETVRTO PISMO

Poštovani g. rektore,

Doista je neobično što mi niste odgovorili ni na treće pismo upućeno Vama u povodu izbora bivšeg rektora Damira Borasa za profesore emeritusa iako njegov mentor Miroslav Tuđman nije izabran u to zvanje. Čini mi se kao da Vi svojim neodgovaranjem dajete do znanja kako je to politika i Vas kao rektora: Zašto birate bolje kad možemo gore. U prethodnim pismima ukazao sam Vam da i prof. emerit. Jadranka Lasić-Lazić tvrdi kako je Tuđman najbolji kandidat u tom području, pa je u skladu s tom Vašom politikom i logično da izaberete Borasa.
Ako je to tako sigurno mislite da je veliki uspjeh bivšeg rektora i to što Zagrebačko sveučilište nije došlo u napast i da mene izabere u isto zvanje. Doista mislim da i nekoliko e-maila koje sam dobivao ovih dana doista potvrđuju da je prof. Boras zaslužniji od mene da bude profesor emeritus Zagrebačkog sveučilišta. Evo tih e-maila:

PRVI E-MAIL: OD KOLEGE IZ KOTORA

Subject: Hvala na cestitci povodom 21.maja!!!
Date: Thu, 25 May 2023 10:03:08 +0200
From: danilo.djurovic@ucg.ac.me <djdanilo@ucg.ac.me>
Organization: danilo.djurovic@ucg.ac.me
To: pecaric@element.hr

Dragi moj prijatelju, akademiče Josip-Joško Pečarić.
Zbog nekih zdravstvenih problema koje imam od diabetesa nijesam se koristio e-meilom. Medju mnogim tekstovima pronašao sam i Tvoju čestitku za 21. maj-Dan nezavisnosti naše Države-Tvoje dje si rodjen i moje dje sam rodjen i dje ću umrijeti. Neznam što da Ti pišem osim da Ti se zahvalim na iskrenoj čestitci. O Tebi, Tvojim naučnim i drugim radovima najbolje govore oni iz Svijeta nauke, a ja to isto potvrdjujem sa prepiskom dvije pjesme koju su Ti zasluženo posvetili Tvoji dioktoranti. Hvala uz pozdrav iz Kotora-Crne Gore od prof.dr sci. Danila A. Durovica.

KADA PRIČAM S VAMA
(posvećeno akademiku Josipu Pečariću)
Osjećam da pričam sa svojom dušom, kada pričam s vama,

Dobijam neopisivi mir, kada pričam s vama.
Srećom, našli ste se u mom životu da ga uljepšate,
Mislim da vas se može uvjeriti, ali ste i vezani svojim principima,
Razmišljate za ljude ne za jednog čovjeka, što rijetko tko može
Znajući ponešto o vama, koliko ste detaljni,
Ovaj mi svijet izgleda malim, kada pričam s vama.
Vi ste poput knjige, knjige koja priča
Svaka riječ koju kažete je jedinstvena
Okoliš postaje ugodan, sve se smiješi
Kada vi, dragi moj, izgledate na trenutke sretno
Zadržite osmijeh na licu, molim vas nemojte se nikad ljutiti
Osjećam se zaštićenim, kada pričam s vama.
Bilo koji problem nije problem, vi ste savjetnik
Zapravo je naša sreća što smo vas izabrali za mentora,
Vaša kovrčava smeđa kosa otklanja sve naše brige.
Zelena boja vaših očiju fascinira svakoga
U mnogim tisućama vi ste dobar muž
Ona je jako sretna, naša Gospođa, što je pronašla takvog muškarca
Kada pričam s vama, uviđam da ste savršeni čovjek

VI SADITE DRVO
(...)
Među galaksijama Matematičara vi ste tako jedinstveni
koja je ljepota u vašoj taktičnosti, kako je lijepa vaša tehnika
sve dok zvijezde svijetle i sunce izlazi, budite svjesni
da smo mi jako zahvalni i uvijek želimo vaš savjet
Neka vas posluži zdravlje koje je više od bilo kakvog bogatstva
Vi sadite drvo, drvo neće nikada uvenuti

*

Zanimljivo je da je i prof. emeritus dr. sc. Zvonimir Šeparović predstavljajući jednu moju knjigu citirao dio prve pjeme mog doktoranda iz Lahorea.

(…)

TEKSTOVI S MOG FACEBOOKA

PREDAVANJE „1100 GODINA HRVATSKOGA KRALJEVSTVA“ ODRŽANO U KOTORU

06. travnja 2025. –

Hrvatskoga
Kraljevstva
YAMAHA

YAMAHA

jesni izvori i
grafija o kralju
omislavu
1100.
obljetnica
Hrvatskoga
Kraljevstva
YAMAHA

Predavanje „1100 godina Hrvatskoga Kraljevstva“, održano je sinoć u crkvi Sv. Duha u Kotoru, u organizaciji Hrvatskog nacionalnog vijeća CG.

Hrvatski sabor proglasio je 2025. godinu „Godinom obilježavanja 1100. obljetnice Hrvatskoga Kraljevstva“ kao podsjetnik na bitne trenutke u povijesti hrvatskog naroda − godinu krunjenja prvog hrvatskog kralja Tomislava kao i njegov spomen u pismu pape Ivana X. kojim je 925. godine sazvan Prvi splitski crkveni sabor − čime je Hrvatska postala samostalnim i priznatim kraljevstvom, što je imalo ključnu ulogu u oblikovanju hrvatskog nacionalnog identiteta i suverenosti.

Na početku, prisutnima se obratio predsjednik HNV - a Zvonimir Deković: „Čast mi je pozdraviti vas na ovom predavanju posvećenom 1100. godišnjici Hrvatskog Kraljevstva u čast prvom hrvatskom kralju Tomislavu. Njegova vladavina označila je zlatno doba hrvatske povijesti, a dokaz njegove trajne prisutnosti među nama nije samo u povijesnim zapisima, već i u duhovnoj baštini ovog kraja. Na zvonima crkve sv. Marije u Sutomoru stoji zapis: „ U čast hrvatskog kralja Tomislava, podigoše Hrvati - Zankovići", svjedočeći ne samo etničkoj prisutnosti Hrvata prije više od stotinu godina, već i o njihovoj trajnoj povezanosti S vjerom tradicijom. Na crkvi sv. Ivana Krstitelja u Budvi stoji još znakovitiji natpis na zvonima, koji govori o etničkoj prisutnosti Hrvata na ovim prostorima, ali i o nerazdruživom zajedništvu Hrvata i Katoličke crkve. Natpisi na zvonima govore kako su Budvani živjeli samo prije 100 godina... I naravno, na ovaj datum podsjećaju nas nama svima poznate postavljene spomen ploče povodom tisućugodišnjice Hrvatskog Kraljevstva na katedrali sv. Tripuna, na crkvi Gospe Snježne u Škaljarima, na crkvi sv. Petra u Bogdašićima i na crkvi sv. Ivana Krstitelja u Budvi - jedna na zidu prema bazilici, a druga u sakristiji. Ovdje je riječ o jednom dramatičnom hrvatskom povijesnom trenutku i o prostoru koji je ostao izvan matice ,ali koji zbog ovakvih biljega nikada neće i ne smije biti zaboravljen. Iako svjesni da nas ima sve manje i da je memorije u neku ruku i biološka kategorija i da nestaje kada prestanemo biološki opstajati nastavit ćemo potragu za istinom znajući da ona često nije lišena rizika. Neka nam ovo predavanje bude prilika da dublje spoznamo značaj kralja Tomislava i hrvatske baštine i da se na ovaj način odupremo fragmentiranju zaboravu, jer naša povijest zaostavština još i danas nastavlja oblikovati naše živote“.

Dr. sc. Miroslav Akmadža, ravnatelj Hrvatskoga instituta za povijest, koji se također obratio, istakao je značaj ove važne obljetnice: „Kada govorimo o kralju Tomislavu i ovim vremenima o kojima malo znamo, često idealiziramo pa čak i romantiziramo i mislimo da su to bila lijepa vremena. Ne, bila su to jako teška vremena. To su isto bila vremena velikih ratova. Teška vremena i teški uvjeti za život. Nažalost, teška vremena su pratila hrvatski narod kroz cijelu povijest do dana današnjega… Povijest služi samo za bolju budućnost“.

Predavanje je održao dr. sc. Gordan Ravančić. Gospodin Ravančić je u svom izlaganju detaljno obradio povijest Hrvatske, počevši od ranih stoljeća hrvatske državnosti. Posebnu pozornost posvetio je razdoblju doseljenja Hrvata, prvobitnim knezovima te prvim znacima državnosti, koji su se ogledali u osnivanju kneževina i prvih povijesnih izvora. Spomenuo je najvažnije figure tog razdoblja, poput kneza Trpimira i kneza Branimira, koji su igrali ključnu ulogu u oblikovanju srednjovjekovne Hrvatske.

U daljnjem dijelu predavanja, dr. Ravančić se osvrnuo na 10. stoljeće, kada je Hrvatska doživjela značajnu političku prekretnicu. Kralj Tomislav, koji je vladao od oko 910. do 928. godine, označava ključnu točku u povijesti. Tomislav je, prema riječima predavača, bio prvi hrvatski vladar koji je nosio titulu kralja, a njegova krunidba ostala je jedan od najvažnijih događaja u formiranju hrvatske kraljevine.

Ravančić je posebno istaknuo crkvene sabore održane u Splitu 925. i 928. godine, koji su imali velik politički i crkveni značaj, a rasprava o Tomislavovoj krunidbi bila je ključna

tema tih sabora. Predavanje je završeno analizom Tomislavovih nasljednika i njihovih pokušaja da očuvaju i ojačaju naslijeđe prve hrvatske krune.
Ovo predavanje nije samo pružilo uvid u početke hrvatske državnosti, već je i naglasilo važnost 1100. obljetnice uspostave Hrvatskog Kraljevstva, simbolizirajući dugotrajan i važan razvoj hrvatske nacije i njezine kulturne baštine.
Dr. sc. Gordan Ravančić je 1997. godine magistrirao srednjovjekovne studije na Srednjoeuropskom sveučilištu (Budimpešta, Mađarska). 1999. obranio je magistarski rad pod naslovom Svakodnevni život u konobama kasnosrednjovjekovnog Dubrovnika, a 2006. doktorski rad Kuga u Dubrovniku 1348-1349, oboje na Sveučilištu u Zagrebu. Od 1998. radi na Hrvatskom institutu za povijest, kao istraživač srednjovjekovne povijesti. Od 1998. do 2013. angažiran na Studiji Croatica Sveučilišta u Zagrebu kao predavač srednjovjekovne povijesti i upotrebe IT-a u povijesti. Od 2011. do 2017. radio je kao predavač na Hrvatskom katoličkom sveučilištu. Od 2011. do 2018. bio je na mjestu pomoćnika ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest i voditelja Odjela za srednjovjekovnu povijest Instituta. Surađivao u nekoliko izdanja Leksikografskog zavoda Miroslav Krleža. Sudjelovao je na mnogim znanstvenim konferencijama u Hrvatskoj i inozemstvu. Napisao je dvije knjige, nekoliko udžbenika za osnovne i srednje škole te uredio tri monografije znanstvenih članaka.
U glazbenom dijelu programa nastupio je duo duo flauta -Bruna Matijević, prof. i Dunja Nikolić, prof.
Istoimeno predavanje održat će se danas i u Baru. U glazbenom dijelu programa, nastupit će Klapa Jadran.
Među prisutnima, predavanju su nazočili i : kotorski biskup mons. Mladen Vukšić, veleposlanik RH u CG Veselko Grubišić, generalna konzulica RH u Kotoru Jasminka Lončarević, Zastupnik u Skupštini Crne Gore Adrijan Vuksanović, predsjednik Bokeljske mornarice Kotor Denis Vukašinović, Marija Mihaliček, predsjednica Matice hrvatske - Ogranak u Boki, članovi HNV -a, hrvatskih udruga i dr.

http://radiodux.me/vijesti/drustvo/predavanje-1100-godina-hrvatskoga-kraljevstva-odrzano-u-kotoru?fbclid=IwY2xjawJllMZleHRuA2FlbQIxMQABHj_y7hdZ9vGXQTifloM-qK6d8jBLx2LZymx-bfe1lW7r7-8Ip6QlfGlGw_nP_aem_sD-XKKCJVv_BxPyyqG0n7A

NISU SVI BILI TAKVI

Naslov teksta nije pravedan prema brojnim Crnogorcima koji su svo vrijeme podržavali Hrvatsku u fašističkoj agresiji na RH. Spominje se uloga Crne Gore u agresiji kada je vlast u CG bila ista kao i danas.
Koja je razlika u vlasti koja je podržavala Miloševića od one koju je instalirao Vučić?
I u nedavnom nastupu na podcastu portala Tjedno upozorio sam na činjenicu da je BOJNA ČAVOGLAVE postala himna naroda koji se bore za slobodu i spomenuo sam i Crnu Goru.
Somenut ću jednog prijatelja koji nas je napustio, a bio je svo vrijeme u Crnoj Gori.
Zapravo evo teksta s kojim sam se tada napisao:
UMRO JE VELIKI PRIJATELJ HRVATA I HRVATSKE
Na Veliku gospu u mom Kotoru umro je crnogorski pjesnik Mladen Lompar, predsjednik Crnogorskog PEN Centra, potpredsjednik Dukljanske akademije nauka i umjetnosti, član Matice crnogorske i Crnogorskog društva nezavisnih književnika. Bio je glavni i odgovorni urednik časopisa Ars i član Savjeta za standardizaciju crnogorskog jezika. Rođen je 22. ožujka 1944. godine na Cetinju. Završio je Filozofski fakultet u Beogradu.
Popis njegovih knjiga poezije kao i monografija (pisao je i likovne kritike i eseje) dani su na:
http://www.poetikazemlje.me/index.php/mladen-lompar
Poslao sam izraze sućuti predsjedniku DANU akademiku Sretenu Peroviću:
Poštovani kolega Perović,
S dubokom tugom sam primio vijest o smrti mog dragog prijatelja akademika Mladena Lompara.
Izražavam svoju sućut Vama i svim kolegama u DANU.
Molim Vas da moju sućut prenesete i članovima njegove obitelji.
prof. dr. sc. Josip Pečarić
redoviti član HAZU
dopisni član DANU
Kolega Perović u svom odgovoru piše:
Poštovani kolega Pečariću,
Zahvalni smo Vam na izrazima sućuti povodom odlaska našeg uglednog člana i dugogodišnjeg potpredšednika Dukljanske akademije nauka i umjetnosti, zaslužnog pjesnika i istoričara umjetnosti Mladena Lompara. Cijenjeni pjesnik i uzorni crnogorski domoljub dugo je nosio teško zdravstveno breme, ali nas je njegov odlazak iznenadio, jer smo se nadali da će i ovoga puta uspjeti da svojim vitalnim duhom nadvlada krizu i odloži vječiti san. Nažalost, to se nije dogodilo. Ovoga puta nije mu pomogla ni oplemenjena priroda našega Primorja, u kojoj je on nalazio i spokojstva i prijatelja.
Istoričarima književnosti ostaje krupan zadatak da valjano prouče Mladenov doprinos crnogorskoj multinacionalnoj kulturi; ne manje - njegova hrabra nastojanja da konkretno doprinosi oslobađanju crnogorskog društva od importovane mitomanije i nametane građanske inferiornosti.
Vrednovanju njegovog značaja doprinijeće i prijatelji u drugim kulturnim sredinama, kojima Lomparovo djelo i po ljudskom zvučenju takođe pripada.
Još jednom izražavamo zahvalnost za saučešće koje ste uputili Mladenovoj porodici, Dukljanskoj akademji i meni kao njenom predšedniku.
S poštovanjem i dobrim željama
Akad. Sreten Perović

Da, na Veliku gospu se dogodilo ono o čemu je ispjevao i pjesmu:
BALSAMOVANA KLETVA
biće tu zauvijek
ovi ožiljci
neću sav umrijeti
uzalud su se trudili da rano ostarim
a živio sam pun život
u sjenci opakih bolesti i kletvi
mijenjao se prostor moje čežnje
i oblik
a onaj nekadašnji
je postajao izmišljena ličnost
istinite priče
iz tuđeg života
bez intime
i stida
i dovršene misli
https://jasminahanjalic.wordpress.com/.../24/mladen-lompar/
A prijateljstvo s Mladenom Lomparom je još od studentskih dana. Bili smo u istom studentskom domu. Kasnije smo se susretali u mom Kotoru.
Bio sam ponosan kada je u vrijeme Miloševićevog ludila moj prijatelj Mladen Lompar bio jedan od četvorice crnogorskih književnika koji su digli svoj glas protiv toga.
Dvojica od njih, Brkovič i Popović su tada doselili u Hrvatsku, a Lompar je ostao u Crnoj Gori. Ne mogu ni zamisliti što je sve doživljavao u to vrijeme.
Volio je nas Hrvate i Hrvatsku.
Zato ne čudi što je Hrvatsko nacionalno vijeće Crne Gore u svom priopćenju
Preminuo je veliki i dragi prijatelj, „otmjeniji od svih pjesnika“ Mladen Lompar konstatiralo:
S posebnim ponosom ističemo da je hrvatska zajednica u Crnoj Gori u Mladenu Lomparu imala sjajnog suradnika, a nadasve velikog prijatelja, kojeg ćemo se s posebnim pijetetom sjećati i nerijetko spominjati.
http://hnv.me/.../preminuo-je-veliki-i-dragi-prijatelj...
Kao prijatelj znao je puno o mom radu, pa je . uvjeren da je to značajno za Hrvate u Crnoj Gori - bio pokretač i nositelj svih aktivnosti oko mog izbora za dopisnog člana DANU.
Zato ću na kraju dati tekst kotorske poetese Dubravke Jovanović za koju kažu kako je čuvarica bokeškog jezika jer je njena poezija puna ljubavi prema Kotoru, Boki, gradskim pločnicima, palačama, moru, Bokeljima i Bokeljkama, svecima i svetištima naše lijepe Boke
Mladen Lompar
“U ovom životu nije novo mrijeti ali ni život Bogme nije najnovije”
U životu ovom i za još više njih ovamo i tamo “Od plamena do svjetlosti” prema istoimenoj knjizi poezije Mladena Lompara, pjesnik je ostavio oganj poetski.
Kroz kapiju pjesme prošao je osijenčen zracima zvijezde, one velike nad Lovćenom što se u avgustovskim noćima u more Bokokotorskog zaliva prolije.
Bili su to putevi ovog velikana crnogorskog poetskog poja i soja koji se pjesmom kao vodom u kršu spuštao zorom , da napaja ovdje limunove.
U stihove pjesnik Boga traži.

Pronašao ga je Lompar da mu miri nesne i slutnje od kojih je imao stravičan nespokoj, kako je napisao u knjizi "Vrijeme u kojemu sam prošlost".
Boem i buntovnik, perom je vidao rane crnogorske.
Krik njegove pjesme odzvanjao je od Dubrovnika do San Đovanija preko krša i dolova od katuna do dvorova.
I neće nas naslijediti tišina, kako je napisao je Miju Popoviću
opet će
iz našeg strpljenja buknuti bijes
jer nećemo klečati
dok god ima
Montenegra
i njegove neporažene zastave
Njegove "Zmije Grmožura" milile su crnogorskim kamenom , morem i jezerom đe se pejzaži duše susrijeću sa slojevima crnogorske istorije.
A Crna Gora mu "milija ne bi bila da je od zlata" pa je u pjesmama ovjerio duge i tuge svoje i naše.
Umro je rekoše juče Mladen Lompar.
Sigurna sam da je žudnjom probio krošnje cetinskih lipa baš kao što mu je u Kotoru, đe je često obitavao, na kapku prije sklopljenog oka zastao dah mora, juga i onog limuna kojeg je stihovima zalivao.
Noć morska sinoć je ispijala ćutanje u Kotoru – rekvijem za Mladena.
Otišao sa ovog mjesta
i zašao u prostor dostojni…. I neće ga naslijediti tišina, sigurna sam.
Dubravka Jovanović
http://skalaradio.com/2017/08/16/nece-ga-naslijediti-tisina/
Zbogom dragi Mladene. Ponosim se što sam Ti bio prijatelj.
Josip Pečarić
Uostalom i nedavno sam prenio članak crnogorskog knjićevnika Božidara Proročića
https://www.morski.hr/kome-smetaju-hrvati-u-boki.../...
Moj naslov su njegove riječi:
PEČARIĆ JE JASAN I TAČAN:
„BOKA POMAŽE U RJEŠAVANJU DVA VELIKA SRPSKA KOMPLEKSA: 1. MORE, I 2. HRVATSKA KULTURNA BAŠTINA."

JEDAN KOMENTAR I MOJ ODGOVOR
Andrijana Dabović
Ja sam došla iz Crne Gore na koncert u Dugopolju, lani. Bila sa dvije prijateljice, koje su u ratu bile branitelji, dragovoljci! Tako da znam da u Hrvatskoj ima dosta branitelja koji znaju istinu o Crnoj Gori. Crnogorci i vlast u Crnoj Gori u vrijeme invazije na Dubrovnik, nemaju nikakve veze. Crnogorci su ostali Crnogorci, a oni što su odili pljačkat Konavle su bili i ostali posrbice, četnici i plaćenici.
Ima nas još koji volimo Crnu Goru, i poštujemo hrvatski obrambeni rat i žrtve. Odlično ste napisali sve, a naročito naslov "Nisu svi bili takvi".
Hvala Vam.

(Foto: Ja, Dugopolje, ljeto 2024.)
Može biti slika sljedećeg: 6 ljudi i gomila
Odgovor
Autor
Josip Pečarić
Andrijana Dabović Poštovana gđo Dabović.
Raduje me da Vam se dopao moj tekst.

Naravno, mogao sam u njemu staviti neki drugi moj tekst.
Recimo u Završnom tekstu moje knjige ima puno o Lomparu i drugim Crnogorcima:
J. Pečarić, Zaljev hrvatskih svetaca, dragovoljac.com, 2022.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/ZaljevHS.pdf
Izdvojit ću samo dio o Dragu Kastratoviću koji je bio jedini Crnogorac u Hrvatskoj koji je zbog Hrvatskog proljeća bio u zatvoru:
Prošle godine sam napisao tekst O SRPSKOM FAŠIZMU U CRNOJ GORI kao komentar teksta Milorada Popovića:
https://bezcenzure.hr/vlad/o-srpskom-fasizmu-u-crnoj-gori/
http://dragovoljac.com/.../22918-o-srpskom-fasizmu-u...
U tekstu sam pisao o velikom crnogorskom domoljubi i mom dragom prijatelju Mladenu Lomparu koji je odigrao važnu ulogu u mom izboru za Izvanjskog člana DANU.
Urednik "Hrvatskog tjednika" Tomislav Držić mi je tada napisao:
Josipe, zaboravio si dodati velikog pok. novinara, mojeg prijatelja, kolege i kuma Dragu Kastratovića koji sve to u svojim kolumnama u VUS-u naviještavao i uz svoju borbu za slobodnu Hrvatsku tražio slobodu i za Crnu Goru.
Naravno u odgovoru sam mu napisao puno i o Kastratoviću, pa i tekst koji je pročitan na njegovoj komemoraciji, a i TV CG:

SKUPU "SJEĆANJA NA DRAGU KASTRATOVIĆA"

Nisam u mogućnosti biti nazočan među vama danas kada se sjećamo dragog nam prijatelja g. Draga Kastratovića.
Imam jedino moguće opravdanje za tako nešto: danas je u Trogiru međunarodna konferencija posvećena meni.
Nisam siguran ni da među Hrvatima ima puno onih koji Hrvatsku toliko vole kako ju je volio Drago.
Tome sam osobno svjedokom jer smo u najtežim danima velikosrpske agresije zajedno djelovali.
A jednako toliko je volio i svoju prvu domovinu Crnu Goru.
Dobri Bog ga je nagradio time što je dočekao neovisnost i Hrvatske i Crne Gore.
Vjerujem da će mu se i Crna Gora odužiti na sličan način kao što to čini Hrvatska.
Sve vas skupa srdačno pozdravlja,
Akademik Josip Pečarić
Trogir, 10. srpnja 2008.
A spominjem ih i u tekstu s Thompsonom u naslovu:
THOMPSON PO DRUGI PUT U CRNOJ GORI…
11 rujna, 2020
https://bezcenzure.hr/.../thompson-po-drugi-put-u-crnoj.../
S poštovanjem,

BOŽIDAR PROROČIĆ:

PEČARIĆ JE JASAN I TAČAN: „BOKA POMAŽE U RJEŠAVANJU DVA VELIKA SRPSKA KOMPLEKSA: 1. MORE, I 2. HRVATSKA KULTURNA BAŠTINA.“

02 travnja 2025

KOME SMETAJU HRVATI U BOKI KOTORSKOJ? CRNOGORSKI KNJIŽEVNIK I PUBLICIST ZA MORSKI HR O GORUĆOJ TEMI U SUSJEDSTVU

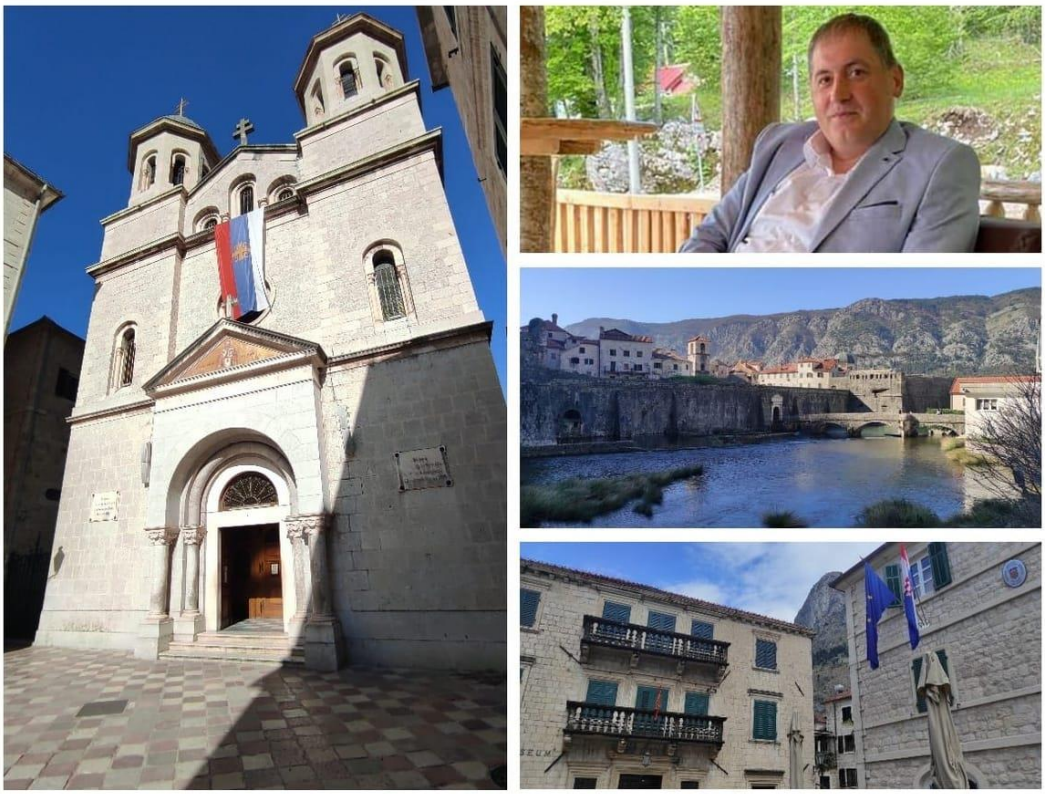

Foto: Morski HR

U zemlji koja se „hvali“ multietničkim skladom, u jedinstvenom prostoru kakav je Boka Kotorska – dragulju mediteranske civilizacije, Hrvati smetaju samo onima koji i dalje žive u mračnim odajama prošlosti. Onima kojima povijest služi ne da objasni stvarnost, već da je nasilno prekroji. Onima koji ne mogu prihvatiti činjenicu da u Boki Kotorskoj već vijekovima postoji narod koji, iako manjinski po brojnosti, nosi na sebi najvidljiviji pečat duhovnosti, arhitekture, književnosti, jezika i kulture, piše za Morski HR cijenjeni crnogorski književnik i publicist, Božidar Proročić čiji tekst prenosimo u integralnom obliku:

Božidar Proročić

Taj narod su Hrvati.
I upravo njima, njihovom identitetu i postojanju, ovih dana otvoreno prijeti sveštenik Srpske pravoslavne crkve u Tivtu, Mijajlo Backović, koji je u emisiji „Slobodna zona“ na TV Prva izjavio:
„Moram se vratiti malo unazad i kazati da do Drugog svjetskog rata u Boki Rimokatolici uvijek govore da su Bokelji, ili Srbi. Ivo Andrić i Meša Selimović o tome svjedoče. Onda je u ovom projektu nastupila kroatizacija bokeljskih Rimokatolika i oni su se nasilno gurali da postanu Hrvati. Vidite kada dođu zvaničnici Hrvatske da dođu da posjete hrvatsku nacionalnu manjinu. Kad bi Adrijan Vuksanović i ostali pogledali ko su im bili prađedovi znali bi da nisu bili Hrvati. Ne osporavam pravo da se izjašnjavaju kako žele, ali govorim o projektu. Zato se pominje Morinj, a ćuti o Lori.“
Ova izjava nije samo istorijski netačna, već i intelektualno uvredljiva, ideološki opasna i duboko necivilizacijska. Njome se nastavlja već poznata dogma jednog dijela SPC – da su

svi koji nijesu Srbi ili postali Srbi ili su izdali neko tobožnje „izvorno srpstvo“. Ali ova dogma se raspada pred najobičnijim činjenicama.

Crkva sv. Nikole u Kotoru

Tvrdnja da su „rimokatolici u Boki govorili da su Srbi“ ne počiva ni na jednom vjerodostojnom istorijskom izvoru. Ni Ivo Andrić ni Meša Selimović nisu bili istoričari Boke, niti etnografi. Biti „Bokelj“ označava geografski pojam a nikako nacionalnu pripadnost. Koristiti takvu odrednicu da bi se zatirala hrvatska svijest, predstavlja svjesnu manipulaciju.

Šta više istorijski podaci govore sasvim suprotno. Hrvatski akademik Josip Pečarić, rođeni Kotoranin, tačno je zapisao:

„Zato i kad govorimo o kulturnoj baštini Boke, govorimo o hrvatskoj baštini.“ Pečarić podsjeća da je biskup Pavao Butorac još 1938. godine zapisao kako je „baš iz Boke Kotorske došla inicijativa i s najvećim oduševljenjem 1848. Boka predvodi akciju sjedinjenja s Hrvatskom“, kao i da je ban Jelačić 1851. godine dočekan s istim oduševljenjem. U to vrijeme, počinje da jača velikosrpska politika – a na njenom udaru prvo se našla upravo Boka.

Kotor

Zašto? Odgovor Pečarića je jasan i tačan:

„Boka pomaže u rješavanju dva velika srpska kompleksa: 1. More, i 2. Hrvatska kulturna baština.“

Sa stvaranjem prve Jugoslavije, velikosrpska politika dobija institucionalne instrumente za sustavno sprovođenje svojih ciljeva. A rezultati su poražavajući. Ako se uporede popisi iz 1910. i 1991. godine, broj Hrvata u Boki je smanjen tri puta, iako se ukupan broj stanovnika udvostručio. Herceg Novi: sa 70 % Hrvata na 2 %, Kotor: sa 69 % na 7 %, Tivat: sa 95 % na 23 %.

Kotorani su oduvijek bili orjentirani na more - Foto: Morski HR

To je etničko čišćenje u miru.

Danas, Hrvata u Crnoj Gori ima oko 1 %, a njima pripada više od 50 % kulturne baštine Boke. I ne samo to – ako se itko i igdje, kako reče Pečarić, „s Bogom utrkivao u stvaranju ljepote“, to su bili Hrvati u Boki Kotorskoj. Nije slučajno što je kotorska opština proglašena svjetskom prirodnom i kulturnom baštinom u opasnosti – jer nestaje ono što je činilo njenu dušu hrvatsko nasljeđe.

Ne treba zaboraviti ni period nakon Drugog svjetskog rata – vrijeme kada su hrvatski katolički sveštenici iz Boke Kotorske proganjani, zatvarani, pa čak i ubijani. Hrvatsko ime se sistematski zatiralo, a svaki pokušaj njegovog očuvanja bio bi odmah etiketiran kao „ustaški“. Bio je to najjeftiniji, ali najefikasniji obračun politički i duhovni. Kroz decenije komunističke i velikosrpske politike, sprovođena je planska asimilacija: milom ili silom, preko obrazovnih sistema, medija i ideoloških narativa, Hrvatima je oduzimano pravo na sopstveni jezik, kulturu i kolektivno pamćenje. U tom procesu, floskula da je „Bokelj“ identitetska, a ne samo geografska odrednica, služila je kao instument za neutralizaciju hrvatske svijesti. Sve je postajalo „bokeljsko“, da ne bi bilo hrvatsko. Sve se prikazivalo kao „naše“, samo da ne bude „njihovo“.

Hrvatski konzulat u Kotoru

A da je hrvatsko prisustvo u Boki autentično i višestoljetno, svjedoči i Maro Dragović, kotorski vlastelin iz druge polovine 16. vijeka. On je 1617. godine posvetio pjesmu filologu Bartolu Kašiću, u kojoj piše:

„Kada s' navijestio u pjesnijeh glas tvoj
Naši Dalmatini i vas ròd Harvacki,
Daržat će u cini pjevanja glas rajski;
Od našega mora do mora ledena
Živit od govora dika će plemena."

Kotor

Ovi stihovi su najuzvišeniji dokaz o postojanju hrvatskog kulturnog i jezičkog identiteta u srcu Boke, i ne postoji ideološki malter SPC koji će te temelje moći prekriti. Nazivati sve to „projektom“ kako čini paroh Backović znači rugati se i istoriji i Bogu.
Pokušaj da se relativizuje logor Morinj i istovremeno prebacuje pažnja na logor Lora, predstavlja klasičnu zamjenu teza. Jer Morinj je bio logor na tlu Crne Gore, u kome su zarobljeni Hrvati, i koji do danas ostaje mračna mrlja na savjesti države. Niko ne osporava zločine bilo đe, ali porediti kontekst agresije sa kontekstom odbrane – znači relativizovati istinu.

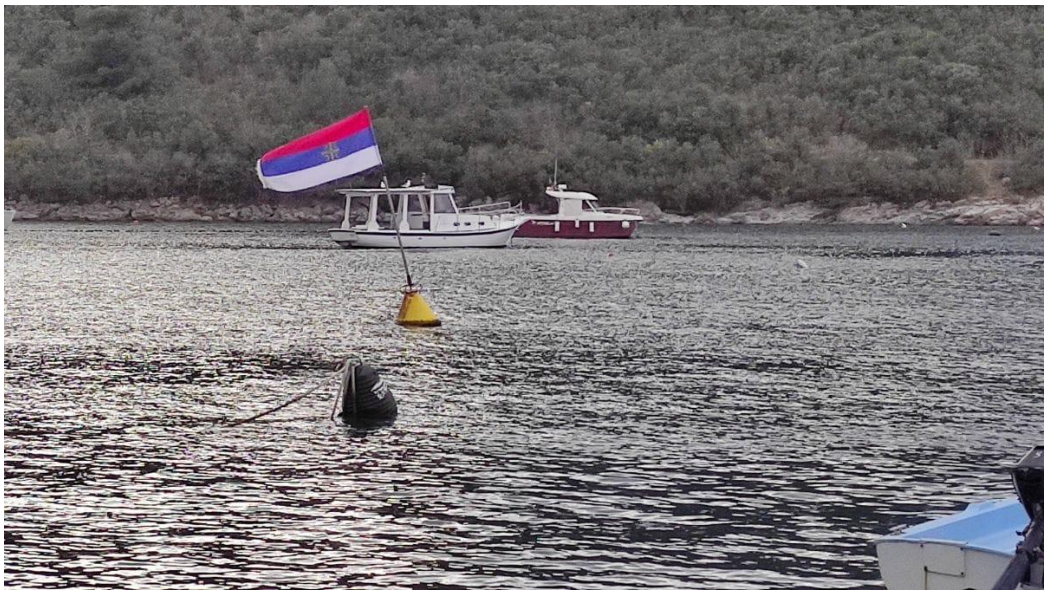

Srbijanska zastava privezana na bovu u ribarskoj lučici Bigova, nedaleko od Kotora

I na kraju, kada Backović poručuje da Adrijan Vuksanović i drugi „ne znaju ko su im prađedovi“, onda time ne osporava samo pravo na identitet, već i pravo na istorijsko sjećanje. Hrvati Boke Kotorske jako dobro znaju ko su im bili prađedovi – oni koji su gradili crkve, katedrale, slikavali freske, pisali pjesme, plovili sinjim morima, obnavljali škole i mostove, a ne oni koji su huškali i dijelili.
Hrvati u Boki nijesu projekat – oni su temelj Boke Kotorske, Crne Gore i Mediterana. Njihovo prisustvo nije plod nasilne politike, već rezultat stvaranja, opstajanja i doprinosa kroz vjekove. Oni nijesu došli sa strane – oni su iz Boke. I nisu gurnuti u hrvatstvo – već su u tom identitetu rođeni i u njemu opstali, uprkos progonima, asimilaciji i političkoj represiji. Zato, kad se god neko upita „kome smetaju Hrvati u Boki Kotorskoj“, odgovor je jasan: smetaju samo onima koji žele Boku bez Boke, bez slojeva, bez različitosti, bez istine ali sa četri oscila kao jedinim prefikosm „svetog srpstva“. Ali to neće moći. Jer dok god bude pamćenja, dok god bude stihova, dok god bude istine – biće i Boke kakva jeste: hrvatske, multikulturne, mediteranske i vječne.
I neka se čuje jasno:
„Od našega mora do mora ledena,
Živit od govora dika će plemena.“
Kada predsjednik Opštine Tivat, Željko Komnenović, izjavi da „izjave poput one koju je dao tivatski paroh Mijajlo Backović nisu dobre za Tivat“, onda se ne zna da li više vrijeđa

inteligenciju građana ili dostojanstvo Hrvata koji su vijekovima oblikovali lice ovog grada. Takva izjava je politička gimnastika bez kičme, pokušaj da se istovremeno ostane u milosti huškačkog narativa i da se opere lice pred javnošću.

Komnenović se trudi da sve relativizuje: „nije to dobro za imidž grada“, „nije dobro ni za suživot“, „nije to stav lokalne vlasti“. A čiji je onda? Backovićev stav nije pao s neba on je godinama njegovan u sjenkama lokalnih vlasti koje su zatvarale oči pred rastućim nacionalizmom, sve dok im isti taj nacionalizam nije eksplodirao pred kamerama. Sad, kad treba pokazati odgovornost, Komnenović se skriva iza floskula i praznih osuda „sa svih strana“.

To što radi predsjednik Opštine Tivat nije neutralnost to je kukavičluk. Umjesto da jasno i bez ostatka stane uz napadnutu hrvatsku zajednicu, on balansira između osude i opravdanja, kao da je riječ o saobraćajnoj nezgodi, a ne o dubokoj povredi dostojanstva građana njegovog grada. Komnenovićevo pozivanje na „lični stav“ Backovića je jeftin pokušaj „dezinfekcije“ sopstvene odgovornosti. Jer Backović ne govori iz tame, nego sa „oltara“, uz blagonaklonost vlasti koje ga godinama tolerišu. Ako Backović danas sije mržnju, to je zato što su mu razmo-razni Komnenovići juče širom otvorili vrata.

Umjesto što se „ograđuje“ i „napominje“, Komnenović bi trebalo da odgovori – zašto je ćutao sve ove godine? Đe je bio dok su se u Tivtu relativizovali logori, negirala kultura Hrvata, a vrijeđali potomci onih koji su gradili ovaj zaliv? Zašto se sada pravi nevješt? Jer prava odgovornost nije u riječima koje izgovaramo kad se suočimo s problemom nego u ćutanju koju „njegujemo“ dok on raste. A Komnenovićevo ćutanje je bilo „glasnije“ od svih Backovićevih izjava.

Ne, gospodine Komnenoviću nije dovoljno reći da su izjave „loše za imidž grada“. One su sramota za samu funkciju koju obavljate. Ili ste predsjednik svih građana Tivta – i onih koji slave Božić, i onih koji slave Božić i Badnjak i onih koji pjevaju „Lijepa naša“, i onih koji pjevaju „Oj svijetla majska zoro“ ili niste predsjednik nikome. Između nema.

Božidar Proročić

http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/bozidar-prorocic-kome-smetaju-hrvati-u-boki-kotorskoj

https://www.morski.hr/kome-smetaju-hrvati-u-boki-kotorskoj-crnogorski-knjizevnik-i-publicist-za-morski-hr-o-gorucoj-temi-u-susjedstvu/

PRILOG

Foto: Niksa Stipanicev / CROPIX

PROŠLE SU GODINE

HRVATE ĆE ŠOKIRATI KADA VIDE TKO DOLAZI NA THOMPSONOV KONCERT: 'POSLUŠAJTE NJEGOVU NOVU PJESMU'

Autor: I.J.Nedjelja, 06. travnja 2025. u 09:31

Koncert **Marka Perkovića Thompsona**, gdje bi prema posljednjim procjenama trebalo biti oko pola milijuna ljudi, nestrpljivo očekuju i državljani Crne Gore, barem oni koji se deklariraju kao etnički Crnogorci. Naime, u Crnoj Gori već godinama pjevaju njegovu 'Bojnu Ćavoglave', prenosi Slobodna Dalmacija.

Crnogorci koji podržavaju Thompsona u podržavanju hrvatskog pjevača vide bunt prema velikosrpskoj politici koja želi zatrti crnogorski identitet i kulturu. Nije stoga neobično da je dio Crnogoraca kupio i karte za predstojeći Thompsonov koncert u Zagrebu.

Vremena su se promijenila, pa tako ljudi s kojima smo bili prije 30 godina u ratu dolaze na koncerte pjevača čiji je skoro cijeli opus vezan uz Domovinski rat.

Foto: Nikola Brboleza / CROPIX

'Hrvati vole i poštuju svoje'

"Hrvati drže do sebe i svoga, a poslušajte njegovu novu pjesmu "Ako ne znaš što je bilo". Nije ni čudo što je srušio sve rekorde", "Pokazatelj koliko je to društvo ogrezlo u patologiji, užas je s kim dijelimo granicu", "E **to je patriotizam**, Hrvati vole i poštuju svoje", samo su neki od komentara sa crnogorskih medija.

Izgleda da su mnogi zaboravili taj tužni i tragični 1. listopada 1991., kada su tenkovi i vojska JNA, zajedno s rezervistima iz Crne Gore i Hercegovine, krenuli iz pravca Trebinja i Herceg Novog prema Konavlima i Dubrovniku. U operaciji je sudjelovalo između 20 i 30 tisuća vojnika, većinom iz crnogorskih i hercegovačkih jedinica.

Dubrovnik je bio pod opsadom gotovo osam mjeseci, a najteži dan bio je 6. prosinca 1991., kada je stari grad – pod UNESCO-vom zaštitom – brutalno granatiran. Tog dana ispaljeno je više od 2000 granata, a ubijeno je 19 civila, s desecima ranjenih.

Tisuće su protjerane

Ukupno je u napadima poginulo više od 100 civila i branitelja, a tisuće su bile protjerane ili ostale bez krova nad glavom. Velik broj povijesnih i kulturnih spomenika bio je teško oštećen.

Crna Gora, iako tada još formalno u sastavu Jugoslavije, aktivno je sudjelovala u agresiji. Dio političke elite, predvođen tada mladim **Milom Đukanovićem** i **Momirom Bulatovićem**, podržavao je napad. U tom trenutku, Crna Gora je bila lojalna Beogradu i politici **Slobodana Miloševića**.

Nakon rata, Crna Gora je postupno promijenila retoriku, a 2000-ih su neki tadašnji čelnici izrazili "žaljenje" zbog sudjelovanja u napadu. No, nikada nije došlo do formalne isprike državnoga vrha Crne Gore prema Hrvatskoj.

https://www.dnevno.hr/vijesti/hrvate-ce-sokirati-kada-vide-tko-dolazi-na-thompsonov-koncert-poslusajte-njegovu-novu-pjesmu-2700605/?fbclid=IwY2xjawJkaFtleHRuA2FlbQIxMQABHtyc6d2BTIMjc2t82q23_pk_EyEkhSAmvZ6itcUfwVPGtNIuysRwNb9pAp7O_aem__h_Ww9x_-0eo59X4L1cTHQ

Foto: Printscreen TVCG

HNV: UVREDE NA RAČUN HRVATSKOG NARODA NAKON KOTORSKOG KARNEVALA, PODNIJETE PRIJAVE

26 Feb, 2025.

Hrvatsko nacionalno vijeće (HNV) reagovalo je povodom uvreda na jednoj društvenoj mreži upućenih pripadnicima hrvatske nacionalnosti nakon spaljivanja Karnevala u liku **Andrije Mandića**.
HNV je o tome informisan od strane građana Kotora hrvatske nacionalnosti.
-Nakon što smo utvrdili težinu kvalifikacija usmjerenih protiv Hrvata u objavi na jednoj društvenoj mreži, odlučili smo i na ovaj način izraziti svoje negodovanje i javno, putem medija, pozvati Odjeljenje bezbjednosti Kotor te nadležne državne institucije da reaguju što promptije i adekvatnije.
Naime, nakon spaljivanja Karnevala u liku Andrije Mandića protekle nedjelje, na jednoj društvenoj mreži je od strane NN lica počela salva uvreda na račun pripadnika hrvatske nacionalnosti, koji s organizacijom Kotorskog karnevala nemaju nikakve veze, niti su Hrvati organizovano javno iskazivali ni bilo kakve političke stavove niti izražavali bilo kakve druge neprimjerene kvalifikacije na nacionalnoj osnovi, koje ne pripadaju karnevalskom duhu-naveli su iz HNV u saopštenju za medije.
I ranije su, podsjećaju oni, pravljeni i spaljivani Karnevali s likovima brojnih drugih političkih čelnika.
-Kako je poznato svim građanima Kotora i Boke, kojima karnevalske navade nisu strana pojava niti motiv za politička ili nacionalna obračunavanja, već za suptilnu satiru koju, dakako, prihvataju kao dio lokalnog kolorita, te nikada nitko nije reagovao uvredama.
Uz informaciju da hrvatska zajednica nije organizator Kotorskog karnevala niti su legitimni predstavnici hrvatske zajednice u organizacijskom odboru Kotorskih zimskih karnevalskih

fešti, napomenimo i da hrvatska politička stranka nije dio kotorske vlasti proteklih osam godina, a lokalnog parlamenta četiri, te ni s te strane ne vidimo povoda za napade na Hrvate Kotora, popraćene salvama uvreda-pojasnili su iz HNV.
Iz HNV-a su naveli da je grupa građana hrvatske nacionalnosti podnijela prijavu Odjeljenju bezbjednosti Kotor protiv nepoznatog počinitelja, odnosno NN lica, za teško vrijeđanje na nacionalnoj osnovi, koji će prijavu dalje procesuirati.
Ovim reagovanjem Hrvatsko nacionalno vijeće Crne Gore nastoji zaštiti interese hrvatskog stanovništva koje decenijama pa i vjekovima živi u multietničkom skladu.
-Pozivamo stoga još jednom nadležne instutucije da reaguju kako bi se vinovnici očitog pokušaja remećenja međunacionalnog sklada i raspirivanja mržnje na etničkoj, odnosno nacionalnoj osnovi, adekvatno procesuirali, a slični pokušaji osujetili-poručili su iz HNV.

https://feral.bar/post/34681?fbclid=IwY2xjawJlm5tleHRuA2FlbQIxMAABHkFc9-VQ8apDrfzu27BFIlhOiup8qqfx7uHGXwD3XGdVBcrMY24jj7KRBGzu_aem_IIoOq3n4PJjAQU1lRuGO9g

ZAHVALA DON KAĆUNKU

Dragi don Kaćunko,

Hvala na čestitci tj. podsjećanju kako je +proletjelo' 25 godina od mog izbora u Akademiju.
O tom izboru sam nešto već i napisao na facebuku u tekstu: KRIVO OPTUŽENI ZA NEIZBORE RADMANA I ĐIKIĆA:

KRIV JE AKADEMIK PAAR

Naslov ovog teksta je odgovor na jednostavno pitanje:
Tko je odgovoran što je Josip Pečarić postao akademik?
Naime akademiku Paaru nikada nisu to oprostili i do današnjih dana mu zbog toga prigovaraju.

Taj tekst sam objavio i u knjizi u kojoj je podnaslov Tvoj:

J. Pečarić, Hajka na HAZU / "Mozak veličine maković-zrna', Zagreb, 2024,,str. 303.

Zapravo je prenesen iz moje knjige:

J. Pečarić, Akademik Ivica Kostović / 'Ovdje sam došao baš da se vidi kako u Akademiji ima ljudi koji vole Hrvatsku državu"', Dragovoljac.com, 2024.:
https://www.dragovoljac.com/images/minifp/kostovic.pdf

Podnaslov su riječi akademika Ivice Kostovića u povodu prošlogodišnjeg neizbora 'Povjesničara – uklanjatelja' i neizbora 'Iva Drobilice' iz 2012. godine.
Jedan akademik mi je tada rekao da mu se više sviđa novo Goldsteinovo ime koje je zaslužio svojim izuzetnim otkrićem o drobilici u Jasenovcu od imena neizabranog akademika koga je tako nazvao veliki hrvatsko kipar akademik Kuzma Kovačić zbog uklanjanja biste Utemeljitelja RH čim je 2011. postao ravnatelj povijesnog instituta u Slavonskom Brodu:

J. Pečarić, Kuzma Kovačić: 'Povjesničar – Uklanjatelj', dragovoljac.com., 2024.:
https://www.dragovoljac.com/images/minifp/kovacic.pdf

Goldstein me je i tužio i u prvostupanjakoj presudi sutkinja nije prihvatila da je zaključak moja izjava koju ogromna većina Hrvata vjeruje kako Goldsten(i) 'dokazuju' zapravo (pa i izmišljanjem drobilice) navodnu genocidnost hrvatskog naroda.
Zapravo se u presudi vide strašne patnje koje je Drobilica doživio zbog moga pisanja:
26. *Iz iskaza te svjedokinja Sanje Petrušić-Goldstein i Terese Goldstein, a koje iskaze sud prihvaća jer su međusobno suglasni te ih ocjenjuje uvjerljivima i istinitima, proizlazi da je ovakva objava o tužitelju izazvala niz negativnih i mrzilačkih komentara.*
27. *Tako je svjedokinja Sanja Petrušić-Goldstein iskazala da se tužitelj uzrujao zbog knjige te se uvijek uzruja kada pročita što piše akademik Pečarić, a tada počinju i zdravstveni problemi tužitelja. Nakon takvih natpisa počinju prijetnje, ružni komentari, tj. takvi natpisi generiraju komentare na internetu, ljudi se grozno izražavaju i nasilni su. Onda dođu prijatelji i postavljaju pitanja o tome da je tužitelj iznio teze o genocidnosti hrvatskog naroda, pa se on jako uzruja jer mora objašnjavati da to nije tako te da on nije izdajnik hrvatskog naroda. U komentarima se piše da se iseli iz Hrvatske, da nisu Hrvati, da su izdajice i slično. Takve prijetnje traju već 20 godina, a tužitelj je aktivan kao javna osoba od 1991.*
28. *Svjedokinja Teresa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog*

vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija. Reakcija tužitelja je emotivna, on se jako uzruja, govori da se može vjerovati da se to događa, a onda to uzruja nju i majku. Čita komentare i dosta ljudi piše da ne žele tužitelja u Hrvatskoj, da se treba iseliti, da ga ne žele živog. Stvarno ima strah da se tužitelj nešto ne dogodi. Sve ovo direktno ili indirektno odražava se i na njezin osobni život i posao, jer na poslu od kolega doživljava komentare u vezi oca, negativne konotacije u smislu da je njezin otac mrzitelj Hrvatske, da je on glupan i da je ona glupa.

29. *Iz iskaza svjedokinja i tužitelja proizlazi da je tužitelj vrlo emotivno doživio tuženikove tvrdnje, da ga je to uzrujalo i da mu je pozlilo. Tužitelj je javna osoba i time mora imati viši stupanj tolerancije na javnu kritiku nego prosječni građanin, ali u ovom slučaju se nije radilo o kritici u odnosu na njegovo djelovanje, već su se iznijele neistinite činjenične tvrdnje, a to prelazi stupanj tolerancije koju bi inače tužitelj trebao pretrpjeti. Nije sporno da je tužitelj i ranije doživljavao neugodnosti i negativne komentare, ali to ne umanjuje štetnu radnju tuženika niti posljedice te radnje. …..*

Vjerovali ili ne kćerka je opisala padanje u nesvjest Ive Drobilice u povodu moje knjige za koju me je tužio:

J. Pečarić, *Druker / Predsjednik o Puhovskom*, Portal dragovoljac.com, 2020.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/druker.pdf

Naravno tako sjajno zaključivanje naše sutkinje o tome i same izjave supruge i kćerke zaslužile su posebnu knjigu o tome:

J. Pečarić, Sanja i Teresa Iva Drobilice, dragovoljac.com, 2024.:
https://www.dragovoljac.com/images/minifp/sanjaiteresa.pdf

Dragi fratelo, zapravo me je Tvoja čestitka podsjetila na Iva Drobilicu iz tog vremena mog izbora za akademika.

A u knjizi o Sanji i Teresi ima i poglavlje:

SANJA I TERESA IVA DROBILICE 2. (DROBILICA MATEMATIČAR) 182
PRILOZI: BOLJŠEVIČKO-FAŠISTOIDNI PAMFLETIĆ IVE GOLDSTEINA 188
MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (III.): PISMO IZRAELSKOG VELEPOSLANIKA 191
MONTIRANJE SLUČAJA MATICE HRVATSKE 196
ZVONIMIR HODAK, POVIJEST HRVATSKE LJEVICE JE POVIJEST PROMAŠAJA: TE GODINE UHIĆENA JE I MOJA SUPRUGA 199

U Prilogu dajem uvodni dio tog poglavlja.

Puno pozdrava i još jednom hvala.
Joško

PRILOG

SANJA I TERESA IVA DROBILICE 2.
(DROBILICA MATEMATIČAR)

Dragi Damire,
Prvi dio ovog teksta objavljen je na portalu bez.cenzure.hr:
https://bezcenzure.hr/toptema/sanja-i-teresa-iva-drobilice-odgovor-damiru-borovcaku/
Uz taj tekst ide i prilog:
Izlaganje dr. Vladimira Geigera s predstavljanja knjige akademika Josipa Pečarića.
Tekst je iz 2012. godine, a u njemu postoji i dio:

Matematičar dr. Ivo

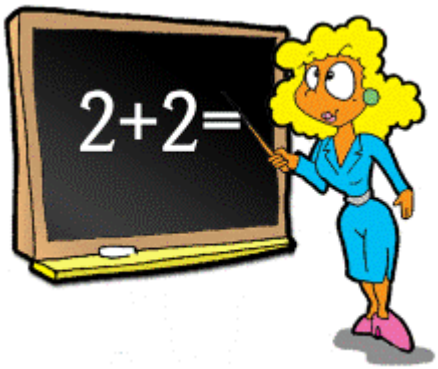

https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/12846-ivo-goldstein-ili-o-trivijalnoj-historiografiji-u-hrvata.html
Međutim, znaš li kako je Ivo Drobilica poznat i kao vrhunski matematičar? Nadam se da si dobio moj tekst od 23. 8. 2023.:

DROBILICA MATEMATIČAR

U Prilogu prvog dijela ovog teksta vidjeli smo kako je poznati hrvatski povjesničar dr. sc. Vladimir Geiger govori o Goldsteinu kao priučenom psihologom. Vidjeli smo i kako je Ivo drobilica vrstan pravnik stručnjak za Kazneno pravo. A kao što sam napisao u prethodnom nastavku pokazat ću kako je on isto tako izvrstan matematičar. Ma što izvrstan – vrhunski! Ivo Drobilica je pokazao svoju ambiciju da postane hrvatski akademik još kod mog izbora za redovitog člana HAZU. Spomenut ću kako nedavno tiskanu knjigu Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918.u kojoj je dio o znanosti napisala dr. sc. Zdravka Jelaska Marijan s Hrvatskog instituta za povijest. Tako na str. 413. ona piše:
Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.“
Naravno uvijek ima nepravde pa je Ivo Drobilica reagirao velikodušno ne spominjuću sebe kao boljeg kandidata. Dakle Ivo Drobilica-matematičar je kao svjetski priznati ekspert u

matematici osporio moj izbor u HAZU u Razredu za Matematiku, fiziku i kemiju i 'izgrdio' HAZU što nije izabrala povjesničarku Mirjanu Gross. Vjerojatno je kao ekspert u matematici pokušao objasniti nestručnjacima u HAZU kako je matematika i povijest jedno te isto. Ili je možda matematika dio povijesnih znanosti ili obrnuto. Priznajem nisam ja na njegovoj razini da bih znao točno što je mislio.
Tada je reagirao akademik Paar:

"Globus", 16. kolovoza 2002.

Vladimir Paar – Uredništvu

Tko je "izvjesni Josip Pečarić, priučeni matematičar" i akademik HAZU?

U "Globusu" 2. kolovoza 2002. prof. dr. Ivo Goldstein iznosi svoje viđenje osnovnih faktora za obnovu Hrvatske. Smatram da je nužno reagirati na dio članka u kojem se kao argument za diskvalifikaciju HAZU iznosi to da je za njezina člana izabran "izvjesni Josip Pečarić, priučeni matematičar, ali zato veliki Hrvat i vrlo produktivan pisac ustašoidnih pamfletića".

Uz malo truda svatko će utvrditi da je u bazi Ministarstva znanosti, za razdoblje od 1996. do danas, prema svjetskim kriterijima najproduktivniji znanstveni projekt iz matematike u Hrvatskoj- projekt koji vodi izvjesni Josip Pečarić.

U dostupnim američkim bazama podataka o svjetski priznatoj znanstvenoj produktivnosti hrvatskih matematičara u zadnjih desetak godina, opet nalazimo da je u tom razdoblju najproduktivniji hrvatski matematičar - izvjesni Josip Pečarić.

U Ljetopisu HAZU (dostupan javnosti u biblioteci HAZU) u kojemu je obrazložena kandidatura Josipa Pečarića za akademika, uz ostalo se navodi: Bitan dio Pečarićeva znanstvenog opusa čini 35 'tvrdih' znanstvenih publikacija (opsega između 10 do 30 stranica) te 142 kraća članka objavljena u vrhunskim svjetskim znanstvenim časopisima. U tim radovima ističe se nekoliko značajnih znanstvenih otkrića, a posebno 'Mond-Pečarić inequalities', 'Mond-Pečarić method', 'Čebišev-Pečarić inequalities' (koja u svjetskoj znanstvenoj literaturi nose ime po Pečariću)...

U opsežnom Pečarićevu radu na pisanju znanstvenih monografija posebno je važna svjetski poznata knjiga autora Pečarića, Prochana i Tonga (izdavač Academic Press, New York). Također je važna Pečarićeva uloga kao pokretača i glavnog urednika svjetski uglednoga međunarodnoga znanstvenog časopisa "Mathematical Inequalities and Applications", koji je ušao u" Science Citation Index Expanded".

Pečarić je objavio i znanstvene radove na području fizike i tehnike. Posebno je važno da je publicirao u vrhunskom svjetskom znanstvenom časopisu iz fizike "Physical Review" i u vrhunskom svjetskom znanstvenom časopisu iz astrofizike "Astrophysics and Space Science".

Važan argument pri izboru Pečarića za akademika HAZU bilo je i to da je u HAZU stiglo 57 preporuka istaknutih svjetskih matematičara iz 20 država.

Toliko o tome tko je "izvjesni Josip Pečarić - priučeni matematičar" i koji su kriteriji primjenjivani pri njegovu izboru za akademika HAZU.

U HAZU je bilo onih koji su svjesni te nepravde pa je nešto kasnije Ivo Drobilica, ali kao povjesničar (tako se nisu trebale objašnjavati te dvojbe oko povijesti i matematike), predložen za Člana suradnika HAZU. To je prokomentirao biskup Valentin Pozaić u propovijedi u Katedrali, na Veliki petak, 2008:

Kod Posljednje večere govorio je Isus svojima: „Ako su progonili mene, i vas će progoniti“ (Iv 15,20).

U 20. stoljeću, također ne manje u 21., to se proročanstvo i suviše očito ispunjava: bilo na brutalne načine krvavog progona i ubojstva, bilo na suptilne načine:

- kad se nepravedno isključuju pojedinci sa mjestâ na kojima se donose odluke o društvenom, političkom, ekonomskom, kulturnom napretku ili urušavanju nacije;

- kad se umjesto kulture života propagira kultura smrti;

- kad nam se javno poručuje: Sve nas je manje i sve smo stariji – očekujući dan i obavijest: više nas nema;

- kad se u navodnoj Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti promovira razred akademik-šarlatan;

- kad o znanosti - lekcije dijele ignoranti

- kad se mladima, željnima leta u visine ljepote života, spaljuju krila.

Ali Ivo Drobilica ni tada nije izabran.

(J. Pečarić, Biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić, Portal dragovoljac.com, 2020.: http://www.dragovoljac.com/images/minifp/pozaic.pdf

J. Pečarić, Biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić – Druga knjiga, dragovoljac.com, 2023.: http://www.dragovoljac.com/images/minifp/pozaic2.pdf)

Poslije toga je slijedio prijedlog Ive Drobilice za redovitog člana na koji sam reagirao pismom:

PISMO PREDSJEDNIKU I PREDSJEDNIŠTVU HAZU-A

(Pismo sam Ti dao u prvom dijelu mog odgovora)

Rezultat je poznat: više od 2/3 nazočnih na Izbornoj skupštini više je vjerovalo piscu ustašoidnih pamfletića ne Razredu koji je predložilo prof. dr. sc. Ivu Goldsteina, a o tome je i knjiga:

J. Pečarić, Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?, Zagreb, 2012.

Predložen je Drobilica još jednom u HAZU, ali tada nije prošao ni Razred. Napokon je izabran je 2018. u status inostranog člana ANUBiH javnim glasovanjem. Zanimljivo je da ta akademija ima i dopisne članove kao i druge akademije koji se biraju tajnim glasovanjem.

https://historiografija.hr/?p=13099

Bilo kako bilo vidjeli smo već u dosadašnjim nastavcima izuzetna ostvarena Iva Drobilice u raznim oblastima, a o tome će biti još riječi-

Prvo je, kako sam spomenuo, dr. sc. Vladimir Geiger govorio o Goldsteinu kao priučenom psihologu. Vjerojatno bi prof. Drobilicu prije trebao promatrati neki pravi psiholog, jer i ova knjiga pokazuje da je njegov pravi kompleks SLAVKO GOLDSTEIN. Dakle: njegov tata koji je AMATER POVJESNIČAR. Tako izvrsna mlada hrvatska povjesničarka dr. sc. Vlatka Vukelić konstatira:

“Goldstein je objavio dvije monografije o NOB-u, međutim, one su publicističkog karaktera… Nisu sve knjige koje povjesničari objave ujedno i znanstvene, pogotovo, ukoliko su u nekakvom suautorstvu, gdje se profesor naročito istaknuo suradnjom s pokojnim ocem, koji čak nije ni imao diplomu iz povijesti,”

U ovoj knjizi tako Ivo Drobilica posvećuje dva poglavlja amaterima u povijesti (Amateri u kolu povijesnog revizionizma i neoustaštva i Amateri nastavljaju djelovati (i u tome imaju jaku podršku s raznih strana)), ali uopće ne spominje (svoj kompleks) Slavka Goldsteina što zapravo pokazuje koliki je taj njegov kompleks. To i ne čudi jer za Slavka Goldsteina mnogi misle da je suprotnost svom sinu: inteligentan je ali neškolovan. Zato Drobilica i ne

razumije zašto mu se svi rugaju kada on govori o amaterima u povijesti, a glavni suradnik mu je bio tata Slavko, koji najvjerojatnije nije imao nikakvu fakultetsku diplomu.
Vidjeli smo što pravi povjesničari Jurčević i Geiger govore o Ivu Goldsteinu kao povjesničaru. U mojoj knjizi koju sam već spomenuo (Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?, Zagreb, 2012.) dao sam niz tekstova povjesničara koji dokazuju da je Goldstein s pravom dobio podrugljivo ime Drobilica tj. da nije uopće znanstvenik kojemu se može vjerovati. Zato je smiješno kada on u poglavlju Amateri u kolu povijesnog revizionizma i neoustaštva na ***str. 234.*** *kaže:*
Josip Pečarić, Milan Vrkljan, Matko Marušić i Mihovil Biočić i ali su i imaju, navodno, respektabilnu karijeru u užoj struci. Valja pre postaviti da su svjesni koliko su energije morali uložiti da bi to postigli. Teško je povjerovati da nisu shvaćali kako je i za bavljenje znanošću o povijesti potrebno mnogo učiti i naučiti. Kako su mogli i pomisliti da mogu bolje poznavati povijest od profesionalnih historičara? No zaslijepljenost koju sa sobom nosi radikalizam (u ovom slučaju nacionalistički) i inače racionalne osobe gura u iracionalizam. Neki od njih (primjerice, Krtalić, Pečarić) bili su integrirani u politički i društveni život, u znanstvenu zajednicu, Ivezić, Schwartz i neki drugi postojali su ili postoje na rubovima političkog života i s onu stranu političke pristojnosti.
(J. Pečarić, Mr. sc. Mladen Ivezić, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, 2021.:
https://drustvojasenovac.files.wordpress.com/2021/12/ivezic3.pdf)
Da Drobilica nije to što jest on bi shvatio da ja samo čitam njegove knjige i pokazujem koje sve gluposti se mogu naći u njima. Pokazujem koliko on nije povjesničar u pravom smislu te riječi. Recimo na predstavljanju moje knjige „Brani li Goldstein NDH" o kojoj je već bilo riječi akademik Dubravko Jelčić:
Što će matematičar u povijesti, u povijesnoj znanosti, odnosno u znanosti o povijesti? Pitanje, koje se kolegi Pečariću već nekoliko puta postavljalo u javnosti, bez sumnje je intrigantno pitanje, ali i sasvim neumjesno i promašeno; jer ono, to pitanje, podrazumijeva tvrdnju, da je povijest kao znanstvena disciplina rezervirana samo za školovane povjesničare, povjesničare ex offo, a to je doista daleko od pameti.
(…)
S obzirom na opseg Goldsteinove knjige, a i opseg ove Pečarićeve, pomislili bismo da se kolega Pečarić dobrano uznojio dok je skupio toliko primjera nelogičnog razmišljanja i zaključivanja u Goldsteinovoj knjizi; ali mi se čini, da je taj posao za nj bio puno lakši nego što mislimo. Nelogičnosti se u Goldsteinovoj knjizi naprosto nude i nameću same od sebe, njih nije ni potrebno posebno tražiti. To je knjiga gotovo udžbenik logike, s kojom sveučilišni profesor Goldstein očito nije u velikom prijateljstvu.
Slično je govorio npr. hrvatski povjesničar dr. sc. Zlatko Matijević na predstavljanju jedne moje knjige.
Drobilica u skladu sa svojim novim imenom jednostavno riješi svoj problem pa sve one koji su hrvatski povjesničari nazove neoustašama, i onda su njegove gluposti postale nova-inteligencija.
Da Goldstein nije Drobilica shvatio bi da je glupo misliti da je nešto dokazao tražeći neku moju grješku iz povijesti jer ja samo navodim što drugi govore. Tako stupidno tvrdi da su Gumzejevi podatci Gumzej-Pečarićevi jer ih ja navodim govoreći o konc-logorima u Beogradu. Zato vam u Dodatku dajem tekst:

MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (III.): PISMO IZRAELSKOG VELEPOSLANIKA.

Problem je kada griješe povjesničari koji misle da su znanstvenici kakav je on. A Drobilica i ne razumije što je govorio akademik Jelčić da radim ja. A Drobilica, kao što je napisao akademik Jelčić, daje mnogima pregršt primjera da se mogu rugati njegovoj 'istoriji'.
(J. Pečarić, Akademik Dubravko Jelčić. Portal dragovoljac.com, 2020.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jelcic3_Part1.pdf
J. Pečarić, Jelčić u našim knjigama, dragovoljac.com, 2022.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jelcic2.pdf ***)***
Mali primjer iz ove nove knjige o 'istoričaru' Drobilici i istini:
Bilo bi smiješno kada bi jedan povjesničar pisao naprimjer kao on na str. ***238-239****:*
Matematičar Josip Pečarić (1948.) je član HAZU. U brojnim istupima koji nemaju nikakve veze s njegovom osnovnom strukom redovito ističe da je "akademik". Rođeni Bokelj, diplomirao je i doktorirao u Beogradu, u tom je gradu postao univerzitetski profesor. S obitelji 1987 preseljava se u Zagreb. Ostao je u kontaktu s Beogradom te 1991. godine, u danima kad s beogradskih ulica kreću tenkovi na Vukovar u tom istom gradu objavljuje knjigu o "jednačinama" - u hrvatskom prijevodu "jednadžbe" - (Cikličke nejednakosti i ciklične funkcionalne jednačine, Naucna knjiga, Beograd, 1991., suautor D. S. Mitrinović). Od početka devedesetih počeo je iskazivati politička stajališta i nekoć samozatajni profesor prometnuo se u ultradesničara. Počeo se i amaterski baviti poviješću, pri čemu su mu postulat i historiografske metode bili više smetnja negoli sredstvo.
Da, ozbiljni znanstvenik ne bi tvrdio da je to što sam u Beogradu bio asistent iz fizike jer sam magistar elektrotehnike, a kao doktor matematičkih znanosti nisam mogao dobiti u matematici iako sam na matematičkom projektu za RS imao uvjerljivo najviše objavljenih radova.
Naravno ja nisam na tako visokom nivou poput Drobilice pa da pokušam tvrditi da je Elektrotehnika i Matematika jedno te isto kao što je on tvrdio da u Razredu za Matematiku, Fiziku i Kemiju treba biti izabrana povjesničarka. Stvarno ispada komično kada čitamo ostatak njegovog gornjeg teksta. Dolaskom u Zagreb preskočio sam zvanje docenta i odmah izabran za izvanrednog profesora da bi ubrzo postao redoviti profesor i s uvođenjem i novo zvanja i redoviti profesor u trajnom zvanju. Teško je očekivati da bi Ivo Drobilica bilo što drugo zaključio iz ovih podataka, osim onoga što je napisao u gore navedenom tekstu, zar ne? Pri tome je očito da njemu nije jasno da ja imam suradnju s nizom znanstvenika iz cijelo svijeta pa i iz Srbije. Meni su veći problem srpske sluge iz RH. Ovi u Srbiji znaju što ja pišem, ali poznato je da moja dva časopisa iz teorije nejednakosti čine 50 posto svih hrvatskih znanstvenih časopisa koji su danas Q1 ili Q2 časopisi. Takav je i treći iz te oblasti Journal of inequalities and Applications. Do nedavni glavni urednik srpski akademik Gradimir Milovanović kad je odlazio iz časopisa predlagao da umjesto njega ja budem glavni urednik i u tom časopisu u kojemu i jesam u Editorial Bordu. Ili da spomenem e-mail koji mi je poslao moj mentor za magistarski rad u povodu Međunarodne konferencije u povodu mog 70. rođendana. Naime, prof. dr. sc. Dobrilo Tošić iz Beograda javio mi se 11.7.2018.:
Dragi Pečariću,
Živ sam. Trenutno sam najstariji živi član Katedre za Matematiku ETF-a.
Pratim sve tvoje uspehe u nauci i njima se radujem.
Nadam se da ćeš mi kratko odgovoriti. Pročitao sam tvoju priču o školovanju, dolasku u Beograd, studiranju Elektrotehnike, zaposlenju, doktoratu, itd.
Sve sto si tu napisao je potpuno tačno!!! (...)
uvek tvoj prof. Dobrilo Tošić

A vjerojatno oni znaju i onu priču o meni kao ustaši jer ne volim biti sluga! Zato mi je drago i kad vidim iz Tvoje knjige tko je sve neoustaša dragi moj Ivo Drobilice. Lijepo je biti skupa s njima i zato sam već pisao o svom oduševljenju što si me toliko puta u knjizi spomenuo. Čini se da si konačno razumio tu moju priču o ustašama i Srpskim slugama pa evo imamo i knjigu o tome.

Istina to s Gumzejevim brojkama možemo shvatiti i kao dokazivanje Ive Drobilice da je izvrsni matematičar što je on pokazivao još kod mog izbora za akademika.

Zato sam prikupio nekoliko tekstova o našem sjajnom matematičaru Ivu Drobilici koje dajem u Dodatku pod naslovom:

IVO DROBILICA O PRIUČENOM MATEMATIČARU I PISCU USTAŠOIDNIH PAMFLETIĆA

Zanimljivo je da sam ja zanimao matematičara Ivu Drobilicu, a nisu dva doktora znanosti N. Banić i M. Koić i njihova knjiga: JASENOVAČLI POPIS LAŽNE ŽRTVE, koja je rezultat višegodišnjih istraživanja podataka iz Poimeničnog popisa žrtava KL Jasenovac s mrežne stranice JUSP Jasenovac. I on u toj knjizi na oko 800 stranica kako piše u reklami u „Hrvatskom tjedniku" ruše dugogodišnji KOMUNISTIČKI mit. Ja sam pisao o SRPSKOM mitu. Sjetimo se samo Tanje Torbarine koja je govorila da je najveća VELIKA SRBIJA bila JUGOSLAVIJA. Dakle i komunistička Jugoslavija je bila VELIKA SRBIJA, pa je meni ipak ispravniji naziv SRPSKI MIT. A u Hrvatskoj je sluga uvijek bilo!

Čitajući što danas u novoj knjizi Ivo Drobilica piše o meni vidi se da on nije bez razloga doživio tolike patnje jer je doista pročitao niz mojih knjiga, a za razliku od njega ja sam pročitao samo njegovu knjigu „Holokaust u Zagrebu" i to samo zato jer mi je Mladen Schwartz javio da ima dio posvećen meni.

(...)

Kao što vidiš i tada sam u tom tekstu govorio o velikim patnjama Iva Drobilce koje su tako dojmljivo opisale Sanja i Teresa pa i gubitkom svijesti kod čitanja moje knjige o Puhovskom.

Uz taj tekst poslao sam više zanimljivih priloga pa Ti ih šaljem u Prilozima.

Kako je jedan od tih tekstova o Filipu Lukasu (MONTIRANJE SLUČAJA MATICE HRVATSKE), a zbog uloge Ive Drobilice u svemu što se događa danas o i oko Lukasa (vidjeti moju knjigu: J. Pečarić, Filip Lukas, dragovoljac.com, 2023. http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Lukas.pdf) čini mi se prirodnim da tu dodam i današnji tekst Zvonimira Hodaka.

Puno pozdrava,

Joško

Anđelko KaćunkoJosip Pečarić

25. ožujka u 21:53

.

FRATELO, ČESTITAM TI SREBRNI JUBILEJ AKADEMSKOG STATUSA!

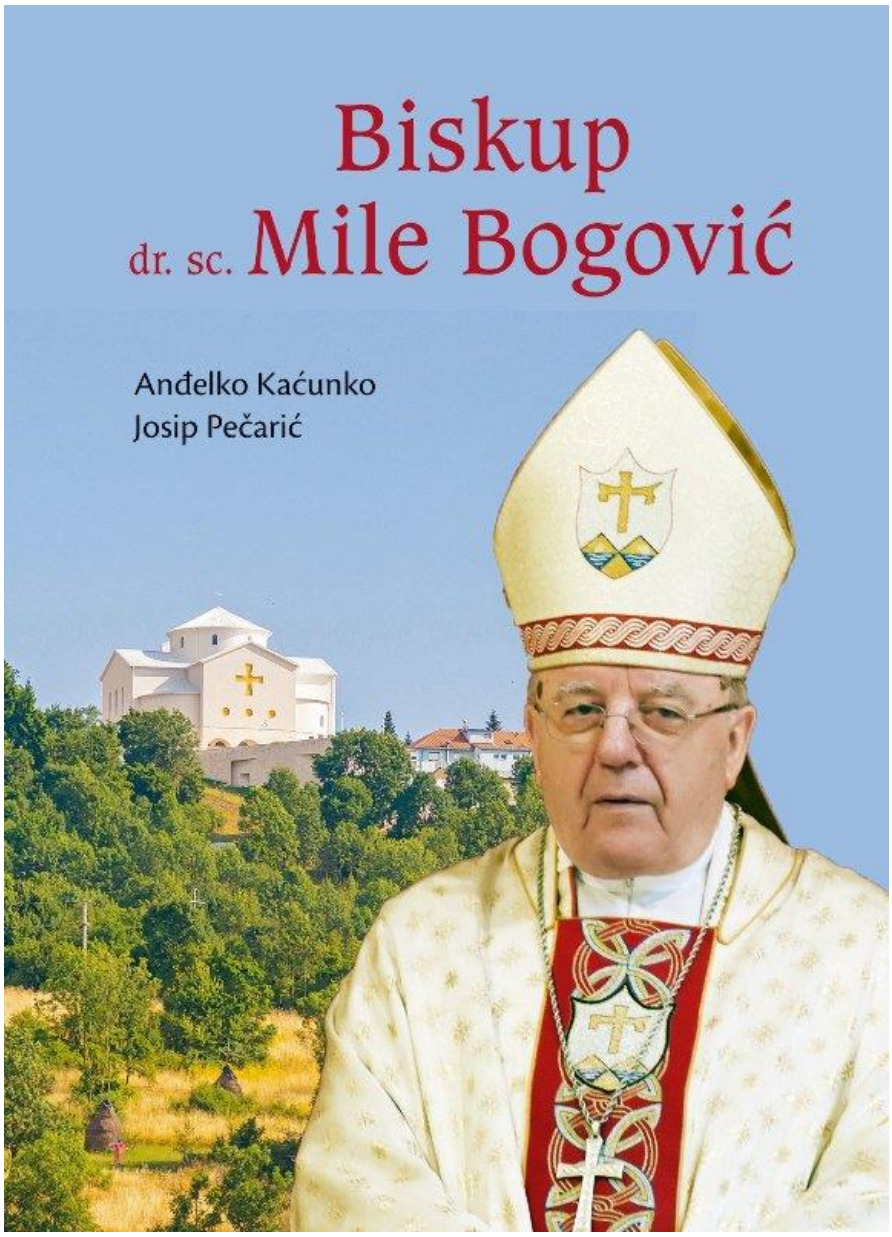

KOTORSKI KARNEVAL 2025.

Josip Pečarić
24. veljače ·

0:22 / 7:06

Boka News
23. veljače ·
Kotorski karneval 2025. - Prvi dio

Josip Pečarić

23. veljače ·

PROF. DR. SC. JULIJE JAKŠETIĆ

MOJI DOKTORI-PREDSTAVLJANJE KNJIGE AKAD. JOSIPA PEČARIĆA

DJECA

Akademik, u daljnjem tekstu Joško, sve svoje doktorande zove svojom djecom. Kako doktorandi o kojima piše u ovoj knjizi nisu iz Hrvatske, nego iz Pakistana, zamolio me da budem na predstavljanju knjige, jer i ja sam njegovo dijete. Razlog je i tomu što dvojicu od njih troje znam i dosta dobro, osobno, jer smo se krajem 2015 u nekoliko dana družili na jednoj konferenciji u Mostaru. Do te konferencije sam ih znao samo preko bliske suradnje u matematici, a tamo sam saznao o njihovom školovanju, radu na institutu, jedan je imao zavidnu sportsku karijeru u cricketu koju je prekinuo zbog posvećenosti studiju, jedan je oženjen iz ljubavi, a drugi ima dogovoren brak…

Bili su tamo i drugi Joškovi studenti iz Pakistana s kojima sam razgovarao a koji bi na sličan način mogli zablistati znastveno kao ovih troje o kojima je Joško napisao knjigu. Jer zajednički nazivnik svima je da su s prepunim srcima slušali o maštovitim matematičkim svjetovima kroz koje ih je poveo Joško. Jer, općenito, za bilo kojeg doktoranda iz matematike, put kroz neprohodane matematičke svjetove nije nimalo lak, ali ako te netko na kreativan način, kao Joško, kroz etape vodi do rješenja problema, sigurno te to inspirira za velika znastvena postignuća kao ova opisana u knjizi.

PROBLEMI

Poznato je da istraživačka matematika počiva na problemima i doći do pravog problema nije lako, tj. do problema koji bi bio zanimljiv za publikaciju. Joško je pun problema. Dodatni je, problem, često kad Joško saopći problem doktorandu, to potraje da problem razumije na pravi način i da zatim pravo smjeri koncetraciju prema njegovom točnom rješavanju. U etapama rješavanja Joško je stalno prisutan jer zahtjeva redovito praćenje: ili preko maila (na daljinu) ili osobno-uživo. Ovo zadnje je bolje jer se kroz živu interakciju s Joškom puno toga nauči sa strane. Na daljinu preko maila je teže jer, prvo, se treba složiti matematički slog koji zahtjeva precizne detalje, a drugo je što Joško razmišlja brže nego itko koga poznajem pa je teško pratiti korake od sedam milja kod uzvraćenih primjedbi. Ako se ovo uzme u obzir, ova tri dečka su stvarno dobra jer su došli do uspjeha kad Joško više nije bio njihovom institutu, a počeli na matematičkom nivou koji ispod ovog našeg u Hrvatskoj. Svi njihovi radovi povezani su s Joškom na ovaj ili onaj način.

A koliko je Joško dobar, kao matematičar? Hjaa, tko je matematičar i imao priliku vidjeti kako razmišlja/radi ostaje bez daha-što ga se jače pritisne problemima ideje i tehnike postaju progresivnije, idu specifičniji citati na radove za koje ni ne znaš da imaju veze s postavljenim problemom a koji se zatim modificiraju za ovu specifičnost, usklađuje se forma cijelog pristupa ali to nije čak ni ono najjače-on je u tome dobio ideju da se radi nešto u novom smjeru, općenitije, da se još nekoliko ljudi uključi u to jer tada shvatiš da

nema šanse da u realnom vremenu sam obuhvatiš sve te nove stvari … a za nematematičare: jeste li gledali Michaela Jordana kod preokreta rezultata u zadnjoj četvrtini? Da skratim: dobar je toliko da mu se zadnje tri godine njegovi studenti pojavljuju na Stanfordovoj listi! Odakle mu energija? Pa, rođen je nedavno, 1948. godine (informbiro generacija)…
2% šale
Malo šale. Neposredno prije objave ove knjige, žali se Joško da po 12-ti put objašnjava jednom od ova 3 doktora tehniku, vezano za konveksne funkcije, koju je razvio s Beesackom davno, tamo još 80-tih. Upitam ga: pa tko će onda Šefe to razumjeti ako čovjek u 2% najboljih, sa Stanfordove liste, ne razumije? 😉 😉

CITATI
Istraživačka matematika počiva na citatima koji se koriste u istraživanju. Što imate više citata vaših radova to znači da ste bolji. Ova trojica doktora briljiraju u tome. Ipak tu na kraju, ja bih isto stavio dva citata. Brat mi je svećenik pa sam ga upitao ima li neki prigodni citat iz Biblije za ovu danas priliku.
Rekao je ovako. Tvoj Šef nosi ime Josipa, Pravednog (Matej 1,19), zaštitnika Svete obitelji. Ovo je za njega:
„Mlad bijah i ostarjeh, al` ne vidjeh pravednika napuštena ili da mu djeca kruha prose. Uvijek je milosrdan i u zajam daje, na njegovu je potomstvu blagoslov.“
Psalam 37,26-27
A ovo je tebe (tj. Joškovu djecu)
„Vidiš li razborita čovjeka, rano ga posjeti i neka tvoja stopala istaru njegov prag.“
Sirah 6,36
Julije Jakšetić
Zagreb, 21. veljače 2025.

Josip Pečarić

19. veljače ·

OSVRT GENERALA IVANA TOLJA U POVODU PREDSTAVLJANJA NOVIH KNJIGA AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA

Uz knjigu 'IDEOLOGIJA GENOCIDA COHEN-PEČARIĆ' na predstavljanju, koje će se održati u 18 sati u petak 21. 2. 2025. u dvorani HVIDR-e grada Zagreba (Slovenska ul. 21, Zagreb), bit će i snimak mog razgovora s dr. Milanom Bulajićem na radiju 'Slobodna Europa' iz Praga iz 1998. koji je i doveo do naslova knjige.
Zato sam želio da predstavljač bude i general i književnik Ivan Tolj.
Želio sam i njega kao predstavljača jer je bio načelnik Političke uprave MORH-a u razdoblju od 1994. do1998. godine (kada je postao pomoćnik ministra obrane za odnose s javnošću i informiranje). Naime on je u operacijama "Bljesak" i "Oluja" bio zapovjednik Informativnog stožera te ujedno i glasnogovornik MORH-a i Hrvatske vojske.
Pa kakve to ima veze s mojom knjigom tj. s razgovorom sa srpskim 'genocidologom' dr. Milanom Bulajićem koji je osnivač Muzeja genocida u Beogradu i u to vrijeme bio mu ravnatelj, a koji je dan i u ovoj knjizi?
Ima, vjerovali ili ne.
General Tolj je bio predstavljač jedne druge moje knjige u kojoj je bio i taj razgovor. Bio je oduševljen s njim i našalio se kako bi da je znao u to vrijeme za mene postavio bi me sebi za šefa u Ministarstvu.
Draga mi je ta njegova šala pa mi - da mu se pridružim u njoj - ostaje žal jer tako nisam ja bio glasnogovornik u „Oluji“ pa se moram zadovoljiti tvrdnjom profesora Charlesa Pearcea iz Adelaidea (Australija) iz tog vremena tj. njegovog komentara:
HRVATSKA VOJSKA JE BRZA KAO PEČARIĆ U MATEMATICI.
Na žalost general Tolj neće biti u Zagrebu u vrijeme predstavljanja pa mi je napisao kako mi je napisao 'nekoliko općenitih misli i rečenica o Tvome liku i djelu, kako se to uobičajeno kaže. Jasno je da bi valjalo dublje i prodornije ući barem u dio onoga što si Ti dosad napisao i sve što si učinio. Nadamo se da će biti prilike…'
Evo tog njegovog osvrta:
„...Velik bi to posao bio, ali vrijedan i potreban, napraviti cjelovit uvid u stotine i stotine, sad već i tisuću Pečarićevih tekstova, žestokih polemika, osvrta, analiza. Stotine napisanih publicističkih i znanstvenih knjiga i rasprava, što znači da akademik Pečarić, piše i kada spava kako mi reče nedavno Mladen Pavković, za kojega je izgledno, da uopće ne spava. Na dnevnoj bazi, po portalima čitamo ponekad i po dva teksta, najčešće o našoj hrvatskoj, braniteljskoj zbilji. Akademik Pečarić je nedavno objavio i o njemu knjigu i pridružio ga tako svome nevjerojatnom autorskom popisu, biblioteci, zvanoj Pečarić. Poznato je da je Josip Pečarić, hrvatski matematičar svjetskoga glasa i ugleda. Njegovo ime je sad već uklesano na svjetskoj ploči najistaknutijih umnika na tom području. Pitaju se neki, a i ja se pitam, zbog čega, takvome ugledniku treba ovaj publicistički aspekt djelovanja, zbog čega se bavi gotovo uzaludnom misijom čišćenja hrvatskog korova i bistrenja mutne, a sada već i nepodnošljivo zagađene i kompromitirane hrvatske nacionalne i političke zbilje. Zbog čega mu trebaju ove hrvatske teme i dileme? Odgovor je izgleda vrlo jednostavan, pošten i častan: svijest o pripadnosti, ljubavi i odanosti prema hrvatskome narodu. Sudbina

Hrvatske (iz njegova nekompromisna djelovanja je vidljivo da je tako) mu je bitna, pa i najbitnija. Svo ostalo, svi ostali, pa i on sam, su na drugom mjestu njegovog životnog svjetonazora i javnog djelovanja…“

Napominjem da sam o generalu Ivanu Tolju napisao knjigu u kojoj možete naći više o tom predstavljanju:

J. Pečarić, General Ivan Tolj, dragovoljac.com, 2022.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/GeneralTolj.pdf
dragovoljac.com
www.dragovoljac.com

Stanko Šarić

17. veljače ·

PREDSTAVLJANJE DVIJE NOVE KNJIGE AKADEMIKA PEČARIĆA !!]

ZAGREB, PETAK, 21. 2. 2025., 18 SATI, SLOVENSKA 21,

Pozivamo vas na predstavljanje dvije nove knjige akademika Josipa Pečarića:
'IDEOLOGIJA GENOCIDA COHEN-PEČARIĆ'
(uz knjigu je i snimak razgovora autora s dr. Milanom Bulajićem na radiju 'Slobodna Europa iz Praga iz 1998.)
i
MOJI DOKTORI MEĐU NAJUTJECAJNIJIM ZNANSTVENICIMA
Knjige će predstaviti:
Dr. sc. Stjepan Razum.
Mate Kovačević, književnik i kolumnist
Prof. dr. sc. Julije Jakšetić
i autor
Predstavljanje će se održati u 18 sati u petak 21. 2. 2025. u dvorani HVIDR-e grada Zagreba, Slovenska ul. 21, Zagreb.

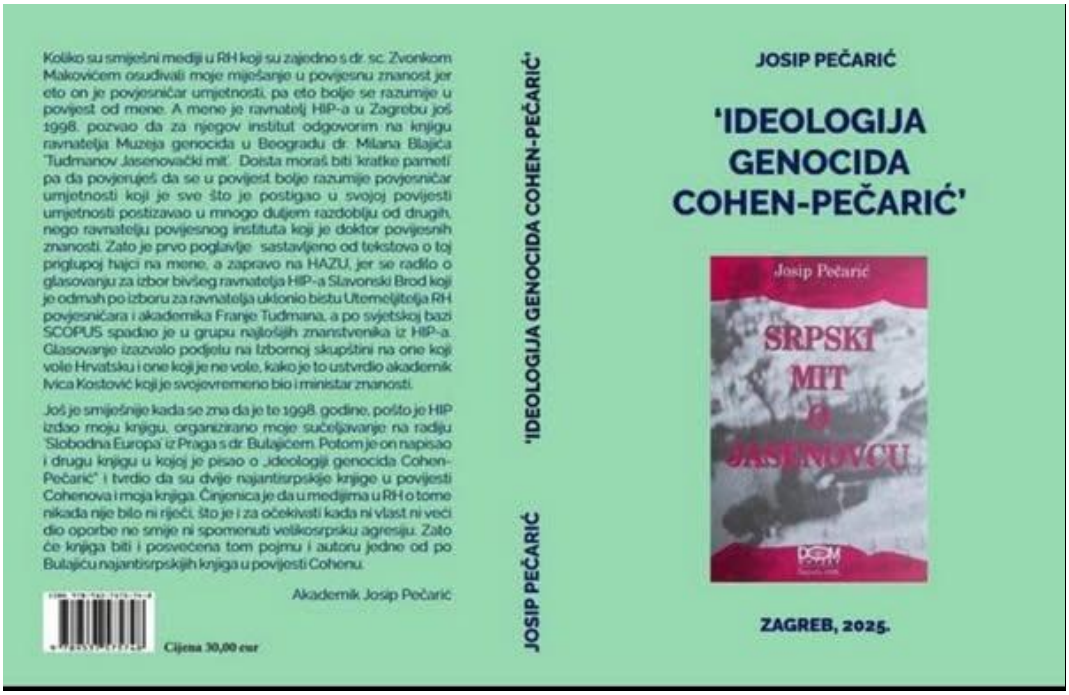

KOTOR U SVEČANOM DUHU: ODRŽANA VANJSKA PROSLAVA SV. TRIPUNA

09. veljače 2025. - 16:25

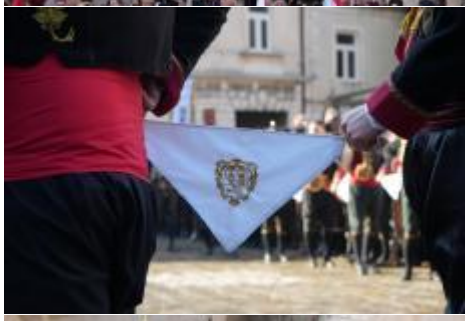

Vanjska proslava sv. Tripuna održana je danas u Kotoru. Kao i prethodnih godina proslava je započela dočekom podružnica Bokeljske mornarice ispred glavnih Gradskih vrata. Ispred katedrale sv. Tripuna obavljena je smotra, ispaljen počasni plotun te je odigrano kolo Bokeljske mornarice u čast svecu. Figura sidra u Kolu izvedena je danas nakon više desetljeća, zadnji put izvedena je 1964. godine.

Na početku, don Siniša Jozić je pozdravio prisutne te zahvalio na dolasku biskupima, nadbiskupima iz susjedstva, svim svećenicima i hodočasnicima, kao i predstavnicima političkih vlasti i društvenih institucija. Svečanu pontifikalnu misu predvodio je mons. Mladen Vukšić, biskup kotorski.

„Braćo i sestre, sve je potrebno ponovno proučavati, sve iznova iščitavati, kao da ništa ne znamo, a i ono što znamo nije dovoljno duboko. To vrijedi i za mnoga područja našeg života, naše vjere, naše duhovnosti. To vrijedi i za našeg zaštitnika Svetog Tripuna. Bez obzira što ga već dugo slavimo, preko 1200 godina, ipak ponovno proučavanje i iščitavanje njegova života mogu nam pomoći u našem vjerskom i duhovnom životu. Papa Franjo je 24. prosinca prošloj godine otvorio redovnu jubilejsku godinu. Mi smo to ovdje u našoj katedrali učinili 29. prosinca također prošle godine. Dokument po proglašenju jubilarne godine nosi naziv NADA NE RAZOČARAVA. U Crkvi je slavlje jubileja iskaz radosne zahvalnosti Gospodinu za njegove milosne darove, ali i darovano vrijeme obraćenja, pomirenja i pokore, vrijeme osobnog preuzimanja odgovornosti, te ljudskoga i kršćanskog poslanja, da se ovaj svijet trajno u suradnji s Gospodinom učini što skladniji sa Stvoriteljevim naukom mira, pravednosti i istinskog zajedništva u ljubavi. Također, ove godine se spominjemo jubileja znamenitih splitskih crkvenih sabora podržanih od 925. do 928. godine za vladavine Tomislava, kralja Hrvata, kako ga je u svome pismu 925. godine oslovio Papa Ivan X.“ – kazao je biskup na početku svete mise.

„U vrijeme mučeništva našeg zaštitnika Svetoga Tripuna, za one koji su podnijeli mučeništvo, prva crkva ih je nazivala svjedocima, svjedocima Isusa Krista.

Isus Krist je došao k svojima, ali njegovi ga ne primiše - veli Ivan na početku svog Evanđelja, a oni koji ga primiše podade moć da postanu djeca Božja. Isus Krist nas je ljubio do kraja, pa bio je predan, osuđen na smrt i raspet. Na taj način ispunio je žrtvu ljubavi da bismo mi život imali. Mučenička smrt i uskrsnuće Kristovo središnje su teme Novoga zavjeta i naše vjere. Kršćanski mučenik ne umire za ideju, ideal ili cilj, on daje život za konkretnu osobu, Isusa Krista. Tko zbog svoje vjere biva ubijen ili trpi mučeništvo - on je žrtva. Mučenik je samo onaj tko živi u žrtvi svoga života kao Krist na križu, umire iz vjere i za vjeru. On je spreman umrijeti, a ne ubijati, on u svome mučeništvo ljubi, a ne mrzi. Mučenik je svjedok ljubavi, on objašnjava što je ljubav prema Kristu, on naviješta evanđelje dajući svoj život iz ljubavi. Mučenik je najizvrsniji izraz dosljednosti kršćanskog života, njegova se snaga sastoji u neslomljivoj sigurnosti da vjeru treba uzeti ozbiljno, da

istina radosne vijesti ima zaista konačni smisao i da vrijedi ići u susret podnošenju nasilja radije nego se odreći ljubavi jedinoga pravoga kriterija koji može promijeniti svijet. Mučenik je znak te najveće ljubavi koja sadrži sve vrijednosti. Nema veće ljubavi od onoga, koji život svoj polaže za svoje prijatelje. Logika kršćanskog mučeništva je dati život iz ljubavi, iz ljubavi prema Krstu, prema braći i sestrama, prema Evanđelju, prema istini. Mučenik na najdosljedniji način izražava ljubav koja se daruje, ne tražeći ništa za uzvrat. On nije vezan za prošlost u kojoj je živio. Naprotiv, mučenik Crkvu usmjerava prema budućnosti, prema vječnosti. Mučenik je onaj koji govori djelujući. Njegova je riječ život, a smrt najviše svjedočenje. Mučenik je onaj koji se ne predaje i koji zna ljubiti do kraja. I u njemu se susrećemo sa svjesnim izborom, jasnim i razboritim saznanjem da mučenik ne može biti veći od svoga učitelja, te ako su progonili njega, mogu progoniti i onoga koji učitelja slijedi. Draga braćo i sestre, Sveti Tripun je bio vjerodostojni svjedok svemogućega Boga koji se objavio u Isusu Krstu. Iako mu je prijetila smrt, Tripun je priznao da je kršćanin. Toga se nije stidio, niti bojao. Nije htio davati počast onome tko to ne zaslužuje. Njegovo svjedočanstvo temeljilo se i njegov život na temeljima Svetoga pisma, sakramenata i molitve. I ovi temelji mogu i nas poučiti i potaknuti da postanemo vjerodostojni svjedoci Isusa Krista u ovome vremenu i prostoru i ovome svijetu… " – podsjetio nas je biskup, osvrnuvši se na na žrtvu Svetog Tripuna, bez straha od posljedica. „Svi su vrijedni i dragocjeni u Božjim očima, u Isusu i preko Isusa dolaze do samopouzdanja i vjere u sebe i sveti život. Stoga, braćo i sestri, Sveto pismo ne smije ostati u našim policama, regalima i da se po njemu prašina nakuplja ili pada. On mora biti u našim rukama i čitajmo ga" – istakao je biskup osvrnuvši se i na važnost same molitve:" Molitva je uzdignuće srca iznad prolaznog svijeta, otvaranje srca za darove koji dolaze od Boga. Molitva je središte moga odnosa i prijateljstva s Isusom Kristom. Prijateljstvo iziskuje spremnost i zauzetost. Iziskuje moje vrijeme otvoreno za druge.

Želim li biti prijatelj s njime, moram moliti, meditirati, imati konkretno iskustvo da je On i danas živ, da nas duh njegov prožima. Također, molitva nas okreće i prema bližnjima. To je vjera na djelu. Zato je dobro moliti za druge, za obraćenje grešnika i nevjernika, za spasenje rođaka, prijatelja, dobročinitelja, znanaca pa i neprijatelja, za sve one koje smo možda sablaznili, na grijeh navodili, s kojima smo griješili, za one dok čije nam je spasenja stalo i za čije smo spasenje i odgovorni, pa i za sve ljude. Možemo i trebamo moliti za druge, ali i za svoje napredovanje u svetosti. Na našem putu svetosti mi smo jednostavno željni molitve razgovora s Bogom. Čovjeka kojega je osvojila Božja ljubav, ne može biti neaktivan. I sveci su svoje oduševljenje za Božju stvar crpili iz molitve. Ako želimo biti sveti, a to moramo željeti, Bog nas obvezuje na to. Tada moramo biti ljudi molitve. Braćo i sestre, ponovno iščitavajući i proučavajući život Svetog Tripuna, ona mi danas može biti primjer i uzor kako biti vjerodostojni svjedoci svemogućeg Boga u ovome svijetu, vremenu i prostoru. Sveti Tripun se nadahnjivao Svetim pismom, sakramentima i molitvom. To su putovi koji su njega vodili do Boga, to su putovi koji nas vode do Boga. Tim putom je koračao i naš zaštitnik Sveti Tripun. Idući njima, ostajemo vjerodostojni svjedoci Boga i jedino tako sebi otvaramo vrata spasenja, vrata vječnog života".

Svetoj misi prisustvovali su, pored svećenika Kotorske biskupije i brojni svećenici i redovnice kako iz susjednih gradova, tako i iz susjedne RH i BiH, ali i hodočasnici iz Italije koji posebno štuju Sv. Tripuna.

Mješoviti zbor sv. Tripuna je uzveličao današnju proslavu, uz dirigentsku palicu prof. Anđele Homen, i pratnju na orguljama sestre Dragice Kuštre.

Vanjskoj proslavi i misi prisustvovali su i : ministar unutarnjih poslova RH Davor Božinović; veleposlanik RH u CG Veselko Grubišić; generalna konzulica Republike

Hrvatske u Kotoru Jasminka Lončarević, predsjednik HGI – ja Adrijan Vuksanović; predsjednik Hrvatskog nacionalnog vijeća Crne Gore Zvonimir Deković, kao i mnogobrojni iz društvenog, kulturnog, političkog i akademskog života.
Nakon mise, uslijedila je Svečana procesija ulicama Starog grada te cjelivanje Slavne glave.

http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/kotor-u-svecanom-duhu-odrzana-vanjska-proslava-sv-tripuna?fbclid=IwY2xjawJlnnpleHRuA2FlbQIxMQABHri4uoi-ikyFSiKplp9hPPOX24Hrr0AoVJ5_SDnq7cMzuMTJQ7rrNd8dIsjR_aem_BIv54bsJFmhc11MTitgIGQ

KOTOR 1216. PUT PROSLAVIO SVOG ZAŠTITNIKA SV. TRIPUNA (FOTO)

Boka News
09/02/2025

ĐIR KROZ BOKU
Sveti Tripun 2025. - Vanjska proslava - foto Roko Stjepčević - Miro Marušić

Sveti Tripun, zaštitnik biskupije i grada Kotora, proslavljen je u nedjelju 1216. put centralnom proslavom na otvorenom, u prisustvu velikog broja hodočasnika, građana i vjernika Boke Kotorske.

Svečanošću ispred glavnih gradskih vrata, postrojavanjem i predajom zastave, dočekani su odredi Bokeljske mornarice iz Tivta i Herceg Novog, a potom je formiran odred Bokeljske mornarice koji se u pratnji gradskih glazbi Kotora, Tivta i Puhačkog orkestra iz Marije Bistrice uputio pred katedralu Svetog Tripuna.
Admiral Bokeljske mornarice, Mirko Vičević izvršio je smotru mornara, ispaljen je počasni plotun, nakon čega je Bokeljska mornarica odigrala tradicionalno kolo Svetog Tripuna.

Euharistijsko slavlje predvodio je mons. Mladen Vukšić, kotorski biskup, koji je u svojoj propovijedi podsjetio da je Papa proglasio Jubilejsku godinu pod nazivom „Nada ne razočarava“.
„Vrijeme je punog preuzimanja odgovornosti te ljudskog i kršćanskog poslanja da se ovaj svijet trajno u suradnji s Gospodinom učini što skladnijim s stvoriteljevim naukom mira pravednosti i istinskog zajedništva u ljubavi“ – poručio je Vukšić.

Euharistijskom slavlju i procesiji ulicama grada prisustvovao je i potpredsjednik Vlade Republike Hrvatske Davor Božinović.

„Ovo je važno, da se pogotovo na ovaj dan okupljamo, vidimo da je došlo dosta hodočasnika iz Hrvatske, sve bratovštine Bokeljske mornarice 809 iz Republike Hrvatske, puno domaćeg svijeta", rekao je Božinović.

"Ovo je dan koji nosi svoju simboliku, unatoč svim povijesnim izazovima slavimo i činjenicu da smo očuvali jezik, vjeru, običaj, identitet."

Naglasio je da vlada sada u trećem mandatu permanentno radi s Hrvatima izvan Hrvatske, posebno s Hrvatima iz Boke kotorske, održava stalnu komunikaciju i zna sve njihove probleme. Stvari se popravljaju, popravit će se još i više "jer mi smo od pomoći Hrvatima i odustati nećemo. Hrvatska je tu da uvijek bude u potpori i zaštiti kulturnog i nacionalnog identiteta", rekao je Božinović za Boka News.
Euharistijskom slavlju prisustvovali su nadbiskupi i biskupi splitsko-makarski, zadarski, dubrovački, šibenski, hvarski, mostarsko-duvanjski, banjalučki, apostolski upravitelj Bosanske biskupije, biskupi u miru, svećenici kotorske biskupije, kao i brojni hodočasnici iz regije.

Po prvi put proslavi prisustvovale su sve bratovštvine Bokeljske mornarice 809 iz Hrvatske, Pule, Rijeke, Splita, Dubrovnika, Zagreba.
Kao zanimljivost izdvajamo da je Bokeljska mornarica po prvi put tokom plesanja kola Svetog Tripuna izvela figuru sidro, prvi put nakon 50 godina.

Bokeljska mornarica – foto Stevan Kordić

Tripundanske svečanosti se završavaju 16. veljače spuštanjem zastave sveca sa katedrale svetog Tripuna.
Više fotografija u na [našoj Facebook strani.]
/Miro Marušić/
Izvor:Miro Marušić - Boka News

https://bokanews.me/kotor-1216-put-proslavio-svog-zastitnika-sv-tripuna-foto/?fbclid=IwY2xjawJln6pleHRuA2FlbQIxMQABHvzN5fk2y0-Ta-_YwfXbuuWsnrgIkKTXBmcFZDu98WX6dzH1iMj5HZCEyOlX_aem_wrUEMBEBatE7ImGVtDVYgg

FIGURA SIDRA, KOJA SE NIJE IGRALA U KOLU BOKELJSKE MORNARICE OD 1964. GODINE

9. veljače ·

VANJSKA PROSLAVA SVETOG TRIPUNA U NEDJELJU 9. FEBRUARA

Boka News
08/02/2025 11:13

VIJESTI

Sveti Tripun 2017. – foto arhiv Boka News

Vanjska proslava Svetog Tripuna, zaštitnika Kotorske biskupije i grada Kotora biće u nedjelju, 9. februara.
Ispred katedrale u 10 sati Bokeljska mornarica pleše kolo u čast sv. Tripuna, a u 10:30 je pontifikalna misa koju predvodi mons. Mladen Vukšić, kotorski biskup.
Nakon mise uslijedit će procesija sa svetim relikvijama ulicama grada.
Sveti Tripun koji se slavi 3. februara, odlukom Kotorske biskupije od 2000. godine slavi se proslavom na otvorenom, procesijom ulicama grada prve nedjelje nakon trećeg februara, jer je to neradni dan.
Tripundanske svečanosti završavaju se 16. februara spuštanjem zastave.

Tripundanski bal

Hrvatsko građansko društvo Crne Gore, u povodu blagdana svetoga Tripuna, tradicionalno organizira Tripundansku večer.
Ovogodišnja Tripundanska večer bit će održana 8. februara u bečićkom hotelu „Splendid“, s početkom u 20 sati.
Goste će zabavljati „Fankulo Band“ iz Tivta i kotorska ženska klapa „Incanto“. Cijena ulaznice s večerom iznosi 30 eura, a informacije i rezervacije mogu se dobiti na broj telefona **069 041 153.**

https://bokanews.me/vanjska-proslava-svetog-tripuna-u-nedjelju-9-februara/?fbclid=IwY2xjawJlqlhleHRuA2FlbQIxMQABHjiqtYCdPxPVnakh9wdoHBvo7j-ojg51UQK0VDcV3Rr0KrLivhMwDqhni_4k_aem_zAn_wT6f6ncS2q6t944x7A

RUDI TOMIĆ: PRAVOSLAVNA CRKVA JE SRPSKI OSINJAK U HRVATSKOJ

Posebno ću spomenuti samo jedan podnaslov iz teksta Rudija Tomića:
Tko stvarno vlada u Hrvatskoj: Plenković ili Pupovac?
Poznato je da se pravoslavne crkve vezuju za države i da u RH ne postoji od vlasti priznata HPC i da sve što pripada HPC je predato SPC.
Dakle, iako je RH priznata država, u njoj su na vlasti oni koji podržavaju projekt Velike Srbije, a davno je Tanja Torbarina rekla kako je Jugoslavija bila najveća Velika Srbija. U uvjetima kada su Tuđman i Hrvatski branitelju uz potporu Hrvata (ne onih koji za sebe samo kažu da su Hrvati) u ratu od Srpske vojske napravili vojsku zečeva, kako je to zapravo konstatirao Slobodan Milošević poslije „Oluje“) obranili RH oni koji je nisu željeli metodom 'kuhane žabe' stvaraju ono što je moguće. SPC u tome ima ključnu ulogu i zato sluganske vlasti ne smiju priznati HPC pa ni kada Sud to odluči. Zato im i smeta Arhiepiskop Aleksandar i HPC jer je on iz prijateljske Bugarske i zna povijest pravoslavlja što u bivšoj državi nitko nije ni mogao naučiti jer je SPC zapravo Svetosavska Crkva tj. politička organizacija o kojoj i piše Tomić.
Ta politička organizacija je raspadom Jugoslavije donijela odluku da nastavi djelovati na cijelom području bivše države, tj. odluku o nepriznavanju novih država. Kako se to poklapa s željom svjetskih moćnika koji su željeli Jugoslaviju kao Veliku Srbiju i zbog čega su podržavali ili sudjelovali u fašističkoj srpskoj agresiji na Hrvatsku.
Namjerno ne spominjem i to da se radilo i o crnogorskoj agresiji na Hrvatsku jer to nije točno. Crnogorci u tome nisu sudjelovali već onaj veliki dio koji su zapravo Srbi. Tamo je kao pravoslavnom narodu koji je malobrojan lakše bilo nametnuti svetosavlje i poznata je podjela na zelenaše (tj. Crnogorce) i bjelaše (nazovimo ih CrnoSrbe).
Na razne načine sam pomagao zelenaše i sudjelovao u njihovoj borbi za neovisnu državu.

Pisao sam nedavno i o prijateljstvu s Veljkom Bulajićem koji je bio zelenaš i uvijek korektan građanin RH.
Prijatelj mi je i jedan Crnogorac koji je izuzetan katolik, a čiji veći dio šire obitelji su Hrvati.
O njemu sam pisao u završnom tekstu knjige:
J. Pečarić, Zaljev hrvatskih svetaca, dragovoljac.com, 2022.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/ZaljevHS.pdf
On svoje uvjerenje zasniva na činjenici da je blž. Ozana Kotorska došla iz Crne Gore.
Podsjetit ću da je taj kraj iz kojega je ona došla u Kotor u to vrijeme bio katolički i da je ona došla svojima.

rodio kao Crnogorac, ali kada je doznao za Crvenu Hrvatsku postao Hrvat i praktični katolik. Radi se o velikom hrvatskom redatelju Krstu Papiću. Krsto je postao i član Hrvatske bratovštine Bokeljska Mornarica 809. Redovito smo s prijateljima odlazili na „Bokeljske večeri“ u Zagrebu. Kada me je prvi put vidio u kolu sv. Tripuna u rekao mi je da bih trebao odlaziti i na fakultet u nošnji Bokeljske mornarice koja je zapravo nošnja Bokeljskih Hrvata.
Zato me je silno obradovalo kada mi je kćer poslala slike s jedne od Bokeljski večeri u Zagrebu:

https://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/42454-rudi-tomic-pravoslavna-crkva-je-srpski-osinjak-u-hrvatskoj?fbclid=IwY2xjawJlq6pleHRuA2FlbQIxMAABHheP3rfKzroDROO3-ihaYvuLPFLkLr9vqGAvUvKSlpEupJIDNUNJXJRJG0Ju_aem_xJJoXBovZsQWxJ8MCV5BMg

LODAMA POČELE TRADICIONALNE TRIPUNDANSKE SVEČANOSTI U KOTORU

Ponedjeljak, 27. siječnja 2025. -

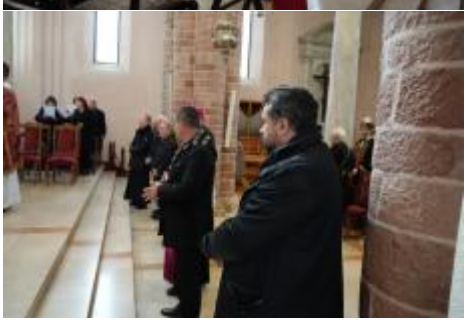

Pred štovateljima kotorskog patrona Svetoga Tripuna, Matija Radimiri iz Kotora, nastupio je kao Mali admiral Bokeljske mornarice, izgovarajući pohvale Svetome Tripunu, tzv. Lode. Lode su izgovorene po 1216. put, točno u podne.
Nakon podizanja svečevog stijega, uz pratnju Gradske muzike Kotor, koja je svirala Kolo sv. Tripuna, okupljeni su se vjernici uputili u katedralu te je održana molitva i otpjevan himan pred svečevom relikvijom – Slavnom glavom, kojoj su se vjernici poklonili.
„U Kotoru Lode izgovara Mali admiral od XVI. stoljeća kada je Mornarica preuzela Vanjsku proslavu sv. Tripuna te se izgovaraju prije izvijanja gradske zastave“. „Podrijetlo naziva Lode proizlazi iz latinskog laudes ili acclamationes, što u prijevodu znači pohvale i predstavlja dio brevijara, molitvenika koji se moli u zoru. Osim toga laudes – pohvale mogu biti i niz poklika (acclamationes) u čast Bogu, Bogorodici, svecima mučenicima, zaštitnicima gradova, crkvenim i političkim dostojanstvenicima. U srednjovjekovnim gradovima istočno-jadranske obale, ostali su sačuvani tekstovi Loda (pohvala) svecima zaštitnicima u Zadru, Splitu, Dubrovniku i Kotoru. Danas se izgovaraju samo u Kotoru uoči blagdana Sv. Tripuna. U Kotoru Lode izgovara Mali admiral od XVI. stoljeća kada je Mornarica preuzela Vanjsku proslavu Sv. Tripuna. Ova molitva potječe od onih poklika kojima je narod klicao rimskim i bizantskim carevima osobito na istoku, kada bi se njihova slika po gradu nosila ili u samoj crkvi izlagala. Kada je papa Leon III. u Rimu u bazilici Sv. Petra, koju je sagradio rimski car Konstantin I. Veliki i u njoj, prema tradiciji, ugradio dvanaest stupova Solomonovog hrama, na Božić 800. godine za cara Zapadnog rimskog carstva okrunio franačkog cara Karla Velikog Rimljani su počeli klicati caru pohvalama (laudes). Papa Leon III. (795.-816.) dao je izbrisati ime bizantskog cara iz liturgijskih molitava jer je bizantski prijestol, oslijepivši i ubivši svoga sina Konstantina VI., u istoj onoj grimiznoj dvorani gdje ga je prije 27 godina rodila, zauzela carica Irena. To je bilo nešto novo i nepojmljivo u rimskom pravu da žena bude nosilac rimskog carskog prijestolja, iako se Irena nikad nije zvala βασίλισσα (basilisa, carica) nego βασιλεύς (basileus, car), i Rim je time smatrao da je Bizantsko carstvo prestalo postojati. Sigurno je da su Lode (laudes) u Kotoru bile za vrijeme bizantske vladavine, jer tako je bilo i u ostalim gradovima istočno-jadranske obale. Postojale su i za vrijeme srpske vladavine i vladavine ugarsko-hrvatskih kraljeva. One se spominju i za vrijeme mletačke vladavine, pa tako u kotorskom statutu (Statuta et leges civitatis Cathari, str. 337, čitamo da je 25. srpnja 1420. godine, pošto su bile izvješene mletačke zastave na gradskom trgu (platea civitatis) i gradskoj tvrđavi (et in castro civitatis) nakon svečane procesije i Mise u katedrali bile izrečene pohvale (facta laude)). Ovu vijest donosi i Flaminio Cornelije u svom poznatom djelu Catharus Dalamtiae civitas, str. 86. Pohvale su se u Kotoru, u novije vrijeme, izgovarale prema tekstu kojega je obnovio biskup Marin II. Drago u drugoj polovici XVII. stoljeća. Isti je napisao i pohvale prema starom predlošku (ad veterum exemplar ipse

composuit) koje su se izgovarale na Bogojavljenje (Illiricum sacrum, tom. VI., str. 509). Današnji tekst Pohvala potječe iz 1800. godine. Do godine 1871. izgovarale su se na talijanskom jeziku, od tada se Lode izgovaraju na hrvatskom jeziku. Njih je 1848. godine s talijanskog preveo don Mihovil Florio, svećenik s Prčanja. Godine 1628. dok se dizala zastava na stupu pred Sv. Tripunom admiral je klicao: Živio Papa, živio car, živio dužd! Spominjanje cara odnosilo se na rimskog cara što se vidi iz Loda koje je sastavio biskup Marin II. Drago, a čiji drugi zaziv glasi: Augustissimum Romanorum electum imperatorem Leopoldum caelestis imperator Domine virtutum omnium incrementis munire dignare (uzvišenog rimskog izabranog cara Leopolda, nebeski Gospodine care udostoj se svim vrlinama ojačati i zaštititi). Stoga je sasvim sigurno da se tu ne radi o srpskom caru ili sjećanju na srpskoga cara kako su to neki u historiografiji pokušali tumačiti (G. Stanojević). Sigurno je da se srpski car kada je Kotor pripadao Srpskome carstvu u molitvama kotorske Crkve spominjao, ali poslije toga ne više. U ostalom, 1628. godine više i nema Srpskog carstva, Srbija je pod Turcima (1459.-1808. i 1813.-1815.), te za njega nije bilo moguće ni moliti, jer se u Lodama molilo za žive pape, biskupe, careve i duždeve. Osim toga, ta molitva za cara Svetog rimskoga carstva, koje je na neki način trajalo 1000 godina, osobito od XVI. stoljeća bila je na području cijele katoličke Crkve do 1806. godine. U Zadru se sačuvao spomen na Pohvale iz 1105. godine (Smičiklas, Codex dipl. II., str 392-393). Lode su se u Kotoru za Tripundan u starije vrijeme održavale pred katedralom i pred kolegijalnom crkvom sv. Marije od Rijeke. U Dubrovniku su se zvale Laus i na neki način sačuvale su se do danas a izgovarao ih je veliki admiral u zoru uoči blagdana sv. Vlaha dok se na Orlandovom stupu izvijala državna zastava. U tom Lausu spominjali su se svi zaštitnici gradova s kojima je Dubrovnik imao dobre trgovačke odnose, pa se tako zazivao i Sv. Tripun. Urban Rafaeli, kotorski kroničar i povjesničar, bilježi da je 27. siječnja Lode izgovarao dječak naročito obučen (bokeljska nošnja), pohvale svecu i pohvale duždu uz zvuk zuffoline (pištaljke), a ljudi u narodnoj nošnji pod oružjem obilazili su tri put oko jedne i druge zastave na stupovima. U Kotoru Lode izgovara mali admiral od XVI. stoljeća kada je Mornarica preuzela Vanjsku proslavu sv. Tripuna, te se izgovaraju prije izvijanja gradske zastave. I ove svečanosti Kotor povezuju s gradovima istočno-jadranske obale istim kulturnim, civilizacijskim i vjerskim miljeom, koji odražava utjecaje Istoka i Zapada, povezujući tako istočno-jadransku obalu s cjelokupnim Mediteranom i Europom".

Don Anton Belan

https://www.facebook.com/profile.php?id=61560776141733&_rdc=9&_rdr#

POD HRVATSKOM ZASTAVOM HRVATSKI SLIKAR I KNJIŽEVNIK MIRO GLAVURTIĆ 1990.

In memoriam: Miro Glavurtić (Kotor, 5. rujna 1932. – Utrecht, 16. siječnja 2023.)

Biram DOBRO Ažurirano **16 sij, 2025**

Mjesečnik katoličke mladeži, „MI list mladih“, broj 10-11 od listopada-studenoga 1990., bio je u znatnoj mjeri posvećen utemeljivačkoj skupštini Hrvatskog vjerničkog zbora (HVZ-a) „MI“ (zapravo Hrvatskoga katoličkog zbora „MI“, koji je u toj fazi još čekao dopuštenje biskupske konferencije da smije u naziv staviti riječ „katolički“, a koje je uskoro i dobio), održanoj u Zagrebu 30. rujna 1990. u dvorani Župnog ureda Sv. Marka uz sudjelovanje 70 osnivača

Naslovnica mjesečnika katoličke mladeži "MI" list mladih, listopad – studeni 1990., XIV. god., broj 10-11.

U Proglasu javnosti HVZ-a „MI", koji je objavljen u tom listu, između ostaloga piše da je Zbor osnovan kao društvena organizacija koja će okupljati katolike ***Crkve u Hrvata*** te da je on nastavak i novo uobličenje Zajednica mladih „MI", koja je do tada postojala i djelovala u Crkvi, u nekoliko ogranaka i u središnjem vodstvu, već 14 godina. Duhovni vođa bio joj je vlč. Jozo Mario Tolj, kapelan u župi sv. Marka u zagrebačkom Gornjem gradu

Jedan od utemeljitelja HVZ-a „MI" i član njegova Predsjedništva bio je i znameniti hrvatski slikar i književnik rodom iz Boke kotorske, Miro Glavurtić

O njemu je u navedenom Listu zapisano: „***Njegovi pređi su u Kotor doselili s otoka Šolte (Maslenica).*** *Završio je Srednju teh. školu u Titogradu i Šumarski fakultet u Beogradu. Osnovao je 1955. umjetnički pokret „Mediala" gdje je bio glavni*

teoretičar i likovni kritičar. Od 1962. ima status slobodnoga umjetnika. Aktivno surađuje u mnoštvu časopisa i listova. Član je Udruženja književnika Srbije. Aktivno je surađivao s Josipom Suknerom u izdavanju edicije „Veliki Znak". Izdao je više knjiga među kojima su poznatije: „Satana" i „Pakao". Zbog ovakvog rada često je proganjan i gotovo je upisan na sve crne liste koje su se stvarale na ovim prostorima. Oženjen je, otac dvoje djece. Živi i radi u Beogradu."

Kako je poznato, godine 1993. Glavurtić je napustio Beograd i doselio se u Zagreb jer je, kako je sam navodio, u Srbiji u vrijeme Slobodana Miloševića izgubio mnogo dobrih prijatelja, iako su neki ostali uz njega, a doživio je i mnoge prijetnje smrću. U Zagrebu, gdje u kulturnim krugovima nije bio adekvatno prihvaćen, osnovao je 1995. sa suprugom izdavačko poduzeće Sion

U već spomenutom Proglasu navodi se da će organizacija djelovati na području Republike Hrvatske, gdje je i registrirana 15. listopada iste godine, te u drugim zemljama, u skladu s njihovim propisima. U proglasu se navodi da je HVZ „MI" nastao „u trenutku duboke društvene i moralne krize, koja je posljedica višedesetljetnog totalitarizma, ali i u trenutku kada nastaje i stasa mlada demokracija. U tim prilikama Zbor je želio, kako se navodi „razvijati i utvrđivati katolički identitet, pridonositi obnovi Crkve, jačati katolički pokret, sudjelovati u novoj evangelizaciji svijeta i davati svoj prinos ukupnom društvenom boljitku."

Uz to, ističe se da će osobitu pozornost i napor „Mİ" „***posvetiti moralnoj i duhovnoj obnovi društva, napose hrvatskog naroda, kojemu ponajprije želi na svoj način nesebično služiti."*** Osim toga, navodi se i da će HVZ „MI" „***njegovati i promicati sve pozitivne tradicije hrvatske katoličke baštine, jer zaobilaženje i ignoriranje onoga što nasljedujemo i u čemu rastemo vodi u pogibeljnu iskorijenjenost odnosno u gubitak vlastite samobiti*****".** Uz to, Zbor je osnovan kako bi poticao, podupirao i poduzimao sve pothvate kojima je cilj ***„istinsko čovjekovo dobro i dobro naroda"***, ne prihvaćajući nametnuto odvajanje Crkve i društva. Proglas završava pozivom cijeloj hrvatskoj katoličkoj i ostaloj javnosti „***da shvati i prihvati Hrvatski vjernički zbor MI kao prepoznatljivu formu hrvatskoga katoličkog pokreta, kao činjenicu i zbilju od koje se mnogo očekuje i koju će sve teže biti zaobilaziti***".

U sklopu istog broja „MI lista mladih" objavljen je i prilog pod naslovom „Zbor". U njemu su objavljena uz ostalo i programska načela „MI"-a. Deseta točka programskih načela glasi:

„HVZ „MI" djeluje u konkretnim prilikama i u konkretnom, hrvatskom narodu; svjestan preobrazbe javnoga i društvenoga života u našoj Domovini, HVZ „MI" će suočen s potrebama nove

evangelizacije i duhovne obnove našega naroda, nastojati naviještati Radosnu vijest i živjeti je na dobrobit hrvatskoga naroda na pragu njegovih četrnaest stoljeća kršćenosti; hrvatski narod mora ponovo naći svoje kršćanske korijene na kojim se temeljima održao, kao i svi europski narodi; danas kad govorimo o osobi, o pravima osobe (liberalna kultura govori o pojedincu) kad govorimo o demokraciji; kao kršćani katolici svjesni smo da je o istinskoj demokraciji moguće govoriti samo u društvu u kojem se ljudi prihvaćaju kao braća, kao sinovi jednoga Oca; stoga nužno moramo govoriti o solidarnosti i društvenoj pravdi; hrvatski je narod potrebit novog govora pa i kršćanskog vrednovanja svoje prošlosti, sadašnjosti i budućnosti.“

Uz Mira Glavurtića među osnivačima HVZ-a „MI“ bili su i brojni drugi vrsni hrvatski intelektualci i stručnjaci iz raznih područja. Iako je Zbor bio nepolitička i nadstranačka organizacija, treba napomenuti da su njegov prvi predsjednik i član Predsjedništva Zdravko Gavran (poslije je bio između ostalog i savjetnik prvog predsjednika Republike Hrvatske dr. Franje Tuđmana), prvi dopredsjednik, Ivan Tolj (poslije visoki dužnosnik Ministarstva obrane Republike Hrvatske i general Hrvatske vojske), drugi dopredsjednik, mr. Neven Jurica (kasnije hrvatski veleposlanik i predsjedavajući Vijeća Sigurnosti UN-a 2008.) te treći dopredsjednik, Božidar Petrač (poslije uz sve ostalo i savjetnik predsjednika Tuđmana) bili članovi Hrvatske demokratske zajednice (HDZ-a) od njezina samog početka.

Važno je istaknuti i u kakvim je političkim, društvenim i sigurnosnim okolnostima u Hrvatskoj i tadašnjoj Jugoslaviji Miro Glavurtić sudjelovao u osnivanju HVZ-a „MI“. Naime, jugoslavenski ustavno-pravni poredak bio je već ozbiljno narušen još od antibirokratske revolucije 1988./89., kada je Srbija poništila autonomije s elementima državnosti Kosova i Vojvodine te smijenila političko vodstvo Crne Gore i na njegovo mjesto postavila prosrpsku marionetsku vlast. U siječnju 1990., uslijedio je konačni raspad Saveza komunista Jugoslavije. Potom je JNA u svibnju razoružala Teritorijalnu obranu Hrvatske i naoružala lokalno srpsko stanovništvo na području buduće tzv. „SAO Krajine“. Zatim su na poticaj srbijanske službe sigurnosti, srbijanskog MUP-a i JNA Srbi u Hrvatskoj na području Knina, Obrovca, Gračaca i Korenice 17. i 18. kolovoza 1990., uz zaštitu jugoslavenske vojske,

započeli otvorenu pobunu protiv novoizabrane demokratske hrvatske vlasti, čime je pokrenut proces realizacije velikosrpskog projekta, kojemu je konceptualnu i ideološku podlogu dao velikosrpski projekt sadržan u Memorandumu SANU-a iz 1986. Naposljetku, 28. rujna 1990., svega dva dana prije osnutka Zbora, Srbija je donijela vlastiti Ustav, kojim se praktički izuzela iz pravnog sustava SFRJ i proglasila punu autonomiju, odnosno samostalnost u političko-upravnom, vojno-sigurnosnom i financijskom smislu, uključujući vlastitu carinsku politiku.

Time si je uzela za pravo da po klauzuli poznatoj kao si volam (ako hoću), poštuje savezne zakone samo onda kada joj je to u interesu. Drugim riječima, Srbija je već tada preuzela za sebe brojne ovlasti koje su bile u ingerenciji savezne jugoslavenske vlasti i formalno-pravno prva napustila SFRJ, dok je pritom lažno optuživala Hrvatsku i Sloveniju za nasilni separatizam i protuustavni secesionizam. Sva navedena zbivanja vođena i planirana u Beogradu bila su uvod u skorašnji otvoreni srpski osvajački pohod na Hrvatsku.

Stoga, dolazak tada iz tog i takva Beograda u Zagreb radi javnog sudjelovanja u osnivanju jedne hrvatske domoljubne i rimokatoličke organizacije te zatim povratak i nastavak života u tom istom Beogradu, u predvečerje rata protiv Hrvatske, znači i jest bio uistinu iznimno hrabar i prkosan čin Mira Glavurtića – istinskog vjernika i hrvatskog domoljuba.

Na kraju ovog prisjećanja na velikog Bokelja prenosimo i njegov tekst u cjelovitu obliku pod naslovom „Jovan“, objavljen u već citiranom prilogu „Zbor“ od listopada-studenoga 1990., koji mu zasigurno nije olakšao život u Beogradu do odlaska 1993. U njemu, između ostalog, Glavurtić na sebi vlastit način gotovo proročki piše o neostvarivosti velikosrpskog projekta u Hrvatskoj, upozorava Jovana Raškovića da će zajedno s drugim akademicima i narodom što su ga „izludjeli“ udariti glavom u realnost. Miloševića, čije uhićenje priželjkuje, naziva tiraninom i proziva akademike SANU-a zbog masovne potpore koju mu pružaju. Progovara o „osveti povijesti“ velikosrpskim projektantima koji obitavaju u „fatamorganama“, a „probudit će se u pustinji.“…

Miro Glavurtić: Jovan

RAZMIŠLJANJA S PREDUMIŠLJAJEM

JOVAN

PIŠE: MIRO GLAVURTIĆ

»To je čovjek lignja«. Zbog prevrtljivosti i ludosti, koju pripisuje čitavom jednom narodu, i to svom. Nijedan narod to ne zaslužuje, posebno ne od svog vođe, koji je uz to i psihijatar. Da li smo možda u jednoj velikoj ludnici?

Izvadak iz teksta "Jovan" autora Mira Glavurtića, objavljenog u "Zboru" – prilogu "MI"-a lista mladih, god. I., broj 1., str. 11.

Nekada je priča o Ivici i Jovici, od kojih se jedan križa a drugi krsti, bila omiljena tema jugoslavenskih utopista. Htjelo se naglasiti u duhu Zmaj-Jove (dakle ne zmaj Ive) da su razlike beznačajne, ili, kako bi kazao Vuk Karadžić, svi su Srbi. Kao u vicu: u staroj Jugoslaviji smo bili na ivici (dakle ne na „jovici") ambisa, a od tada smo napravili veliki korak naprijed.

Asimilacija Srba u Hrvatskoj sigurno nije bila uvjerljiva, bez obzira na trajne Raškovićeve traume, kada on i dalje ostaje Jovan, što mu nitko nije ukinuo, pa ni osporio. A u Srbiji se i danas pitaju: zašto svi Hrvati ne mogu biti kao Ivo Andrić, a svi muslimani kao Osman Karabegović. Mile Budak u razgovoru s Miroslavom Krležom, a taj razgovor između dva naša književna ekstrema bio je moguć i u vrijeme NDH, naziva Ivu Andrića, Jovo Andrić, ili točnije – pop Jovan, kao što u Kninu zovu Raškovića: oče Jovan. Sada i Bogdan Radica svjedoči kako je to Ivo Andrić održavao svoj književni i diplomatski rejting: „smatrajući se politički Srbinom". Radica se, kaže, nije odricao svoga nacionalnog identiteta i Andrić se nije mogao načuditi „tvrdoglavom" ponašanju svog diplomatskog kolege i pragmatički ga je savjetovao: „Što čekate? Učinite se Srbinom. S hrvatstvom se ne može živjeti." Shvatit će ga tek u Americi. A kao nobelovac Andrić je postao – komunist, bez uvjerenja jer mu nije ni trebalo, a nije ni komunistima smetao taj njegov nedostatak „klasne

svijesti", u sveopćoj nesvjestici. Ipak su ga pitali, hoće li ući u Partiju, i Andrić je odgovorio, zamislite: „Što Roćko (Rodoljub Čolaković) kaže. „I Roćko je kazao: „Neka uđe!") I tako je i bilo. Dakle, to je jedna priča o asimilaciji, jedna andrićevska priča. Sada, u prvom broju bošnjačkog časopisa mladih, Voks, vidimo Andrića nabijenog na kolac, jer je „mrzio zavičaj". Proglašavaju ga Markizom de Sadom. Gnusnija je bila njegova agonija nego Voltaireova, koju sam opisao u ***Paklu****. Erih Koš je donekle opisao Andrićevu agoniju. Ublažio je ipak gnusobu. Što je to isplivalo pred licem Smrti?*

Ovo ljeto je bilo toplo. Gorjelo je. Neke vatre je potpirio i Jovan Rašković. Ne valja o njemu pisati. Treba ga prepustiti zaboravu i preziru. Mirko Kovač ga nastoji definirati: „To je čovjek lignja". Zbog prevrtljivosti i ludosti, koju pripisuje čitavom jednom narodu, i to svom. Nijedan narod to ne zaslužuje, posebno ne od svog vođe, koji je uz to i psihijatar. Da li smo možda u jednoj velikoj ludnici? Dobro je kazao Jean Gaston Bardet, čije knjige želimo prevesti i objaviti: „Psihoanaliza je kolosalni aparat za proizvodnju ludila". Koliko jedan psihijatar može doprinijeti izluđivanju jednog naroda, ovoga ljeta nam je postalo jasnije.

Dne 17. kolovoza vladao je nemir, ne samo u Hrvatskoj. Bio sam u Budvi. Tamo su bili i Vuk Drašković i Novak Kilibarda, voda Narodne stranke, koji u Cetinju, dva dana prije, izjavljuje da su dva najveća neprijatelja srpstva – katolicizam i islam. Pripremaju se dobrovoljci. TV dnevnik predstavlja Kecmana i plaši nas spiskom dobrovoljaca. Tvrdim da neće opaliti puška, poučen dobrovoljačkim pohodima na Sloveniju. Za zajedništvo nema dovoljno ljubavi, ali za građanski rat još nema dovoljno mržnje. Dobro je stari Chesterton govorio da sva moderna zla dolaze od intelektualaca. Njegovo užasavanje intelektualcima možda je najbolje izraženo u romanu ***Čovjek zvani Četvrtak****. Izdajemo za budvanski Mediteran djelo Nikolaja Berdajeva,* ***Filozofija nejednakosti****. To je suma modernih intelektualnih i političkih zabluda, koje se valjaju Europom, poslije Francuske revolucije.*

Koliko je književnika ušlo u ove naše političke zbrke, da bi kaos bio još veći. Zgrada u Francuskoj 7 postala je paradigmatična. To je izvor mutne rijeke, koja valja talog. Iz zgrade Akademije širi se memorandumska magla i otrovni mijazmi. Ukoliko intelektualci i akademici poput Raškovića ne vide realnost, udarit će glavom u realnost. I narod koji su izludjeli. To je bumerang stvarnosti. Ne živi se u prividima.

S više ili manje pretjerivanja tvrdi se da je Rašković s 14 godina ubio ustašu, a u njegovoj primoštenskoj vili da je sastavljen „nepostojeći Memorandum". Rašković ne priznaje ni svoje vlastite riječi na magnetoskopu. Piše dodvaračko pismo Miloševiću, ali komentar u ***Politici*** *je pun prezira. Uvijek sam tvrdio da postolari i strojobravari bolje upravljaju državom nego što bi upravljali intelektualci.*

Akademci masovno podržavaju Miloševića. Intelektualci hrane tiranina, a akademik Lavoisier je paradigma akademika u službi tiranije, i zabludjela svijeta; svoje ludilo platit će glavom u teroru 1794. godine.

Nesretni Charles Fort, iz newyorkškog Bronxa, kontestirao je ludilo Akademija, zadržavajući se na paradigmi Lavoisiera, kao i Fortovi učenici Pauwels i Bergier. Tvrde: Akademije su u službi nazadovanja. Akademik Lisenko (& co) je u službi Staljina, a srpska Akademija u službi Miloševića i to dok Joca Marjanović, ispred Skupštine, svečano poručuje Slobodanu: „Hoćeš li Temišvar!? Ako želiš sudbinu Čauševskog, imat ćeš je!"

Čudo jugoslavenskog novinarstva je Milovan Brkić. Spominjao sam ga, zar ne. Zajedno smo bili u ***Zapisu****. Otkrivao je kriminal sudstva i policije. Sada se u* ***Nezavisnim*** *(listu koji potpisuje moj prijatelj Pirićanac) kandidira za šefa policije. Obrazlaže svoju kandidaturu. Kaže da bi odmah uhapsio Miloševića. Ustav daje velike ingerencije Predsjedniku, ali Bogdan Bogdanović, u* ***Našim danima****, tvrdi da bi u slučaju rata Milošević pao s konja, a to je svakako groteskna slika vojskovođe. Uostalom, dosta je i humora na našoj političkoj sceni. Svakako, crnog, ali ipak humora. I humor bi, dakako, mogao biti odlično oružje, ali se moramo naučiti služiti njime. Umjesto puškama i sjekirama.*

U svakom slučaju, podržavam kandidaturu Milovana Brkića. Uhapsio bi i Dolanca, a pretpostavljam i Jakova Blaževića. Riječ revanšizam ga ne traumatizira, a i obećava pravedno sudstvo. U jutarnjim izmaglicama se katkada susretnem s Brkićem; posljednji put na parkingu jednog panonskog motela. Izmijenjamo pozdrave i osmijehe i idemo svojim putovima.

U Budvi je bio politički ringišpil. Kilibarda zastupa ideju ujedinjenja Srbije i Crne Gore, a u ***Krugu*** *crnogorski nacionalisti prihvaćaju ideju, ali traže da se ta državna tvorevina zove – Crna Gora i glavni grad bude Podgorica, ili Cetinje. No, ovakav humor, u ozbiljnim vremenima, može posve kompromitirati Kilibardine i Bečkovićeve ideje ujedinjenja.*

U Boki se, međutim, javila ideja autonomije, što je dodatno sablaznilo projektante Velike Srbije, za čije projekte arhitekt Bogdanović tvrdi da će se završiti s Malom Srbijom, poput nekadašnjeg beogradskog pašaluka.

To bi, dakle, bio taj bumerang, taj Nemezis, osveta povijesti, koja ne voli sanjare, trgovce maglama, one koji obitavaju u fata-morganama; probudit će se u pustinji. Ah, kako to da psihijatar Rašković nije proučio Vinchona i sve one psihologe koji govore o magijskim operacijama. Politička scena, pa i ona kninska, magijske su operacije, a uklete vrače s političke scene pogađa njihova vlastita vradžbina, kao

Povratni udarac. (choc en retour). ***Salto morale*** *akademika Raškovića opasni je* ***salto mortale.***

Autor: redakcija portala Biram DOBRO, 16. siječnja 2025., Zagreb

https://biramdobro.com/pod-hrvatskom-zastavom-hrvatski-slikar-i-knjizevnik-miro-glavurtic-1990/
https://hrvatskonebo.org/2025/01/16/slikar-i-knjizevnik-miro-glavurtic-koji-je-velik-dio-zivota-proveo-u-beogradu-pod-hrvatskom-zastavom-godine-1990/?fbclid=IwY2xjawJlrkhleHRuA2FlbQIxMQABHnE2NgpRCT-P1jWuHUmjYqcxk9lFLCr1-38kmW8MM3hGA_3niLnSoVt1os3s_aem_95DvTDas3uHkriouhvq0rg

U SLICI

Josip Pečarić

10. veljače ·

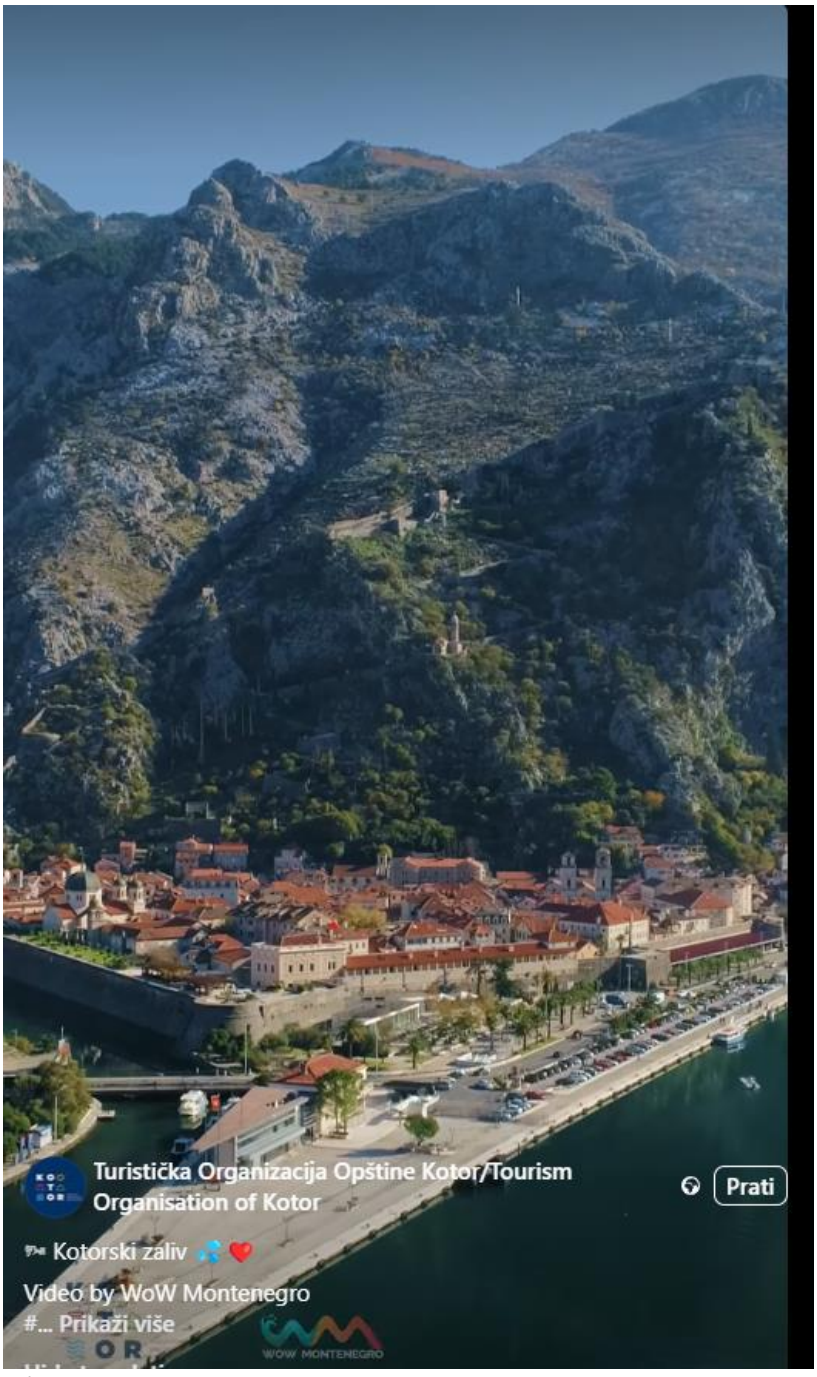

Josip Pečarić

10. veljače ·

0:09 / 3:44

Boka News
14. siječnja ·
Svečana akademija Bokeljske mornarice Kotor - Gradski hor „Jadran“ iz Tivta

Josip Pečarić

10. veljače ·

Boka News
9. veljače ·
Svetac nepodijeljene crkve Sveti Tripun - Vanjska proslava Kotor 2025.

DANAS BI MOJOJ ANKICI BIO 77. ROĐENDAN

Prošlo je više od godinu dana od kako Ankica nije s nama, a tek jučer smo Angela i ja smo pronašli jedan dokument o našem dolasku u Zagreb o kome sam pisao u završnom dijelu teksta: „EKSKLUZIVNO: Akademik Pečarić – moj život u Beogradu“:
Još neke napomene
Doista, ima jedna zajednička crta od osnovnoškolskih klupa do akademika – bio sam prepušten sam sebi. U osnovnoj školi i u obitelji su se iznenadili što sam bio odličan učenik. Fakultet sam završio kao prvi u generaciji iako sam bio 400 dana u bolnici. Doktorirao sam bez stvarne pomoći mentora. Dapače, on je imao više koristi od suradnje sa mnom. Naime, u Srbiji je postojao jedan matematički projekt. Bodovano je ono što ste objavljivali. Na kraju petogodišnjeg projekta imao sam najviši koeficijent – 158,5. Drugi je imao manje od 50. Vasić je – s obzirom da je imao koeficijent iznad 40 – poslije toga postao voditeljem projekta. A samo dva rada mu nisu bila u koautorstvu sa mnom. Kada sam već bio u Zagrebu planirali su napraviti jedinstveni projekt za cijelu Jugoslaviju. Glavni istraživač je trebao biti profesor Vasić.
Vjerojatno su zanimljive još dvije činjenice u svezi s mojim beogradskim danima. Mojih deset godina je istjecalo s 1. studenim 1987., ali su me oslobodili rada u listopadu. Iz Zagreba sam tog 1. studenog otišao tamo po dokumente. Tada su mi dali i zaključak Savjeta fakulteta kojim oni zamjeraju Zboru nastavnika i suradnika GF-a zato što dopušta da s Fakulteta odlaze takvi stručnjaci kakav sam ja (podcrtao JP). Kao da nisu imali prigodu to sami učiniti kada sam na Zboru nastavnika i suradnika dobio 56 glasova, a protiv i suzdržanih je bilo 57. Zapravo me je to podsjetilo i na priču o mome albanskom podrijetlu. Naime, kada sam već bio izabran u Zagrebu za izvanrednog profesora (preskočivši zvanje docenta) rekao sam to na proslavi doktorata jednog mladog kolege s GF-a. Uslijedila je cinična primjedba da sam izabran zato što sam Hrvat. Prof. Borelli im je na to svima očitao lekciju:
–Pa koliko ja znam po Fakultetu se priča da je on Albanac!
Drugu zgodu mi je javio profesor Mitrinović. Uveli su citiranost kao bitnu značajku izbora na BU, pa su na Građevinkskom fakultetu dali da se to uradi za sve nastavnike i suradnike koji su radili u zadnjih nekoliko godina na Fakultetu. Jedan profesor s GF-a je sreo profesora Mitrinovića i rekao mu:
-Onaj Vaš Pečarić nam opet pravi probleme.
Ispostavilo se da sam najcitiraniji znanstvenik na Građevinskom fakultetu.
Akademik Josip Pečarić/Kamenjar.com
https://kamenjar.com/ekskluzivno-akademik-pecaric-moj.../
Svojevremeno sam taj tekst dao na facebooku i puno me je obradovao što se tada javio jedan od dragih prijatelja s TTF-a Velimir Milaković koji se – vjerovali ili ne – sjetio mog prvog dolaska na Fakultet i podsjetio me što sam tada govorio o području kojim se bavim u matematici kojom se bavim i kako sam u momentu dolaska u Zagreb već imao 102 rada.
Evo i dokumenta koji spominjem, koji baš i nije najčitljiviji, pa dajem i sam tekst:
DEKANU,
ZA NAUČNO-NASTAVNO VEĆE GF
U vezi zahteva dr J. Pečarića za sporazumni raskid radnog odnosa i pozitivne odluke Saveta po ovom zahtevu, pokrenuto je pitanje odlivanja kvalitetnih kadrova sa Fakulteta.
U tom smislu Savet III Fakulteta je sa 2 glasa "PROTIV" zaključio da bi Fakultet ubuduće morao da preduzme sve korake kako bi se prevazišli unutrašnji nesporazumi i zadržali

kadrovi, čije prisustvo svakako može doprineti podizanju kvaliteta nastave i povezivanju teorije i prakse, posebno u oblasti matematičkih disciplina.
PREDSEDNIK SAVETA GRADJEVINSKOG FAKULTETA
Prof. dr Dragatin Muškatirović, dipl. ing.

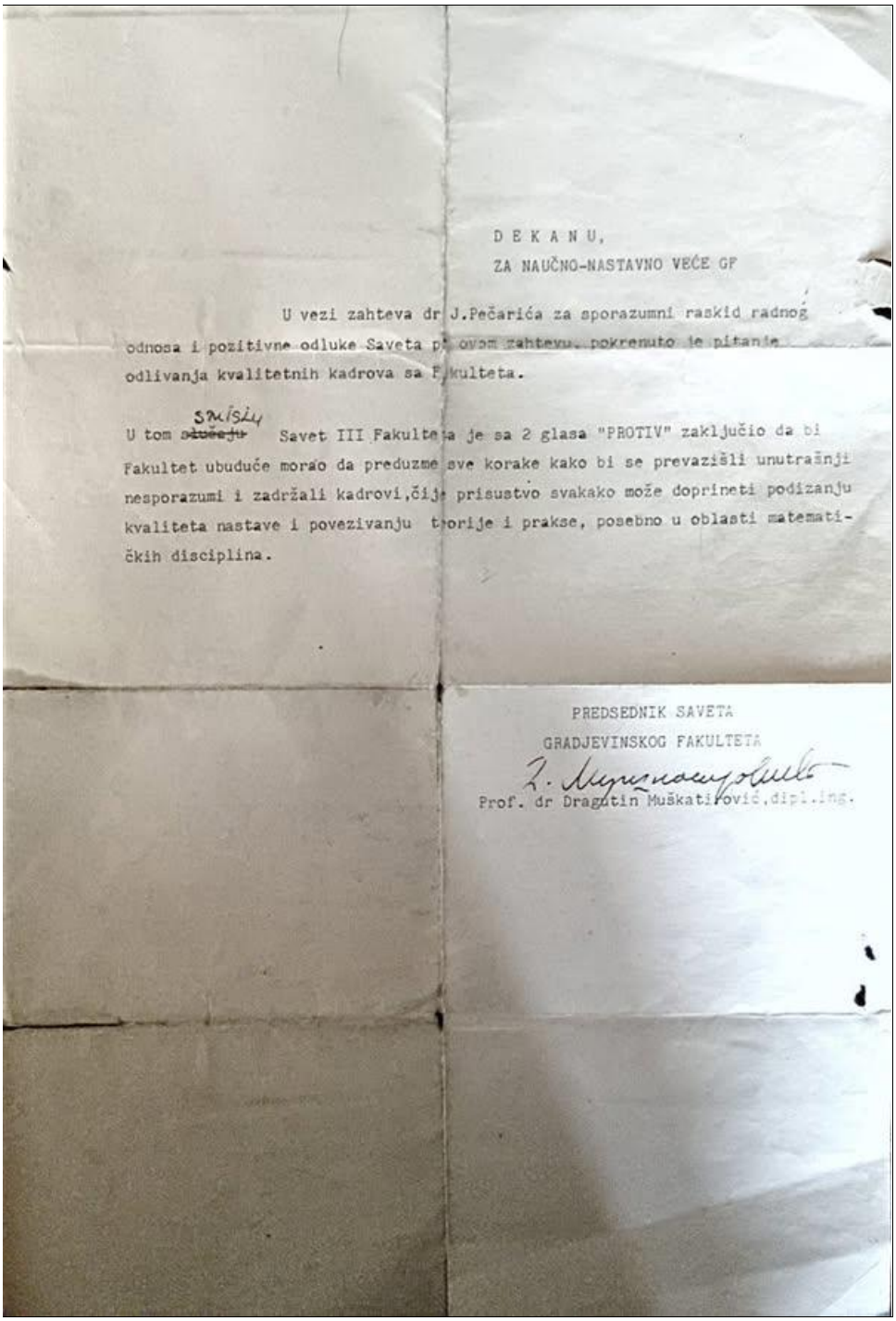

D E K A N U,
ZA NAUČNO-NASTAVNO VEĆE GF

U vezi zahteva dr J.Pečarića za sporazumni raskid radnog odnosa i pozitivne odluke Saveta po ovom zahtevu, pokrenuto je pitanje odlivanja kvalitetnih kadrova sa Fakulteta.

U tom ~~slučaju~~ smislu Savet III Fakulteta je sa 2 glasa "PROTIV" zaključio da bi Fakultet ubuduće morao da preduzme sve korake kako bi se prevazišli unutrašnji nesporazumi i zadržali kadrovi,čije prisustvo svakako može doprineti podizanju kvaliteta nastave i povezivanju teorije i prakse, posebno u oblasti matematičkih disciplina.

PREDSEDNIK SAVETA
GRADJEVINSKOG FAKULTETA
Prof. dr Dragatin Muškatirović,dipl.ing.

RAZGOVOR MLADENA PAVKOVIĆA S AKADEMIKOM JOSIPOM PEČARIĆEM…

5 siječnja, 2025

By Mladen Pavković

Hrvatski akademik i istaknuti domoljub i intelektualac Josip Pečarić često se javlja, pretežno na pojedinim portalima, svojim tekstovima i komentarima. Čista je suprotnost od većine svojih kolega, koji, ako se i javljaju, onda je to „poslije kiše“. Dosad je objavio iznimno veliki broj knjiga, ali u medijima su pretežno marginalizirane i prešućene. Međutim, on, kako nam reče, s lakoćom prelazi preko toga, jer je već odavno shvatio, poglavito tzv. desnu scenu, gdje vlada „zakon“ trgovačko-domoljubnih odnosa, tj. koliko platiš, toliko ćeš imati, pa se stoga ne priklanja ni jednoj političkoj struji, već govori i piše ne razmišljajući o posljedicama.
Nu, s obzirom da je protekao prvi krug izbora za Predsjednika RH, naš smo razgovor počeli s pitanjem -kako ih je on doživio, odnosno što je tu bilo dobro, a što loše, na što je odgovorio kao „iz topa“, kako se kaže:

Vjerojatno su to bili najnepošteniji izbori od kada postoji RH. Nije ni čudno jer su se održavali u vrijeme vrlo nepovoljno za globaliste kojima pripada velika većina političara u RH. Vrijeme je povratka Thompsona, mladih u crkvama. Uz to ih se hapsi i kažnjava zbog pjevanja hrvatskih pjesama – a oni ih još više pjevaju. Vrijeme pobjede Donalda Trumpa nad Globalistima u SAD-u. I onda se na ovim izborima pojavi Tomislav Jonjić. Tuđman je bio veliki i kao povjesničar i vojnik, a Jonjić je i kao odvjetnika ali i kao povjesničar. I još je doktorirao na Ivi Pilaru. Zabranjeno je bilo uopće njegovo spominjanje u medijima. Pisali smo Peticiju da HRT-u. Bez odgovora. Prvo im je bio cilj da uopće ne skupi dovoljan broj potpisa. Nisu uspjeli: umjesto 10,000 skupio je 50,000. I dalje su ga ignorirali tijekom kampanje. Šokirala ih je činjenica da je prešao famoznih 5 posto, a u Imotskom i pobijedio. Zato sam tome posvetio i dvije knjige objavljene na portalu dragovoljac.com.
Morali su kriti činjenicu da ga je podržalo kako su rekli 400 istaknutih desničara što u prijevodu znači 400 istaknutih državotvornih Hrvata.
I to je doprinijelo da izbori moraju biti još nepošteniji. Ali se pokazalo i dobrim jer su poslije objave ove potpore gurnuti i drugi kandidati s tzv. desnice. Tako je mnogima postalo jasno da je veći dio desnice to samo iz koristoljublja, ili po zadatku. To je podijelilo glasove i povećalo broj onih koji nisu izašli na izbore. Ali činjenica da je Jonjić dobio više od tri preostala kandidata s navodne desnice pokazalo da je za dobrobit RH jedino dobro okupljanje oko Jonjića.
Zgodno je bilo vidjeti da se toga plaši i Vučić.
I mora. Pa znaju oni dobro da su Franjini bojovnici od njihove vojske napravili vojsku zečeva o čemu ste više puta i Vi pisali.

Većina očekuje pobjedu Zorana Milanovića. U čemu je on bolji od ostalih kandidata?
Pa bolji je jer je iz istog legla iz kojega je Plenković, pa je stvarni Plenkovićev kandidat. A to je bio i na prethodnim izborima za predsjednika. On a ne Kolinda! To su vjerojatno shvatili i drugi mogući kandidati iz HDZ-a pa, kako je Plenković rekao, nisu htjeli biti kandidati i suprotstaviti se Plenkovićevom kandidatu – Milanoviću. Zašto bi izašli kada su znali da će dobar dio HDZ-ovaca glasovati za Milanovića? To se i dogodilo.
Inače, lako je moguće da neki HDZ-ovci čitaju i moje tekstove. A prije prethodnih predsjedničkih izbora ja sam svoju tvrdnju o Milanoviću kao Plenkovićevom kandidatu iznosio i u „Bujici“ i kod Marka Juriča ali i na predstavljanju moje knjige o Josipu Šimuniću o čemu su pisali i neki mediji.
A pisao sam i o vraćanju usluge – bolje reći o toj suradnji – poslije tadašnjih parlamentarnih izbora. Ali tada mi je u tome pomogao komentar jednog od osnivača HDZ-a sina Utemeljitelja RH Franje Tuđmana. Evo tog teksta u kojem ako niste znali spominjem Vas, a koji je dan u više mojih knjiga:

SJAJAN KOMENTAR IZBORNIH REZULTATA DAO JE STJEPAN TUĐMAN

Vjerojatno sam već više puta spomenuo bliskost mojih i promišljanja Stjepana Tuđmana. To i ne čudi jer se radi o jednom tuđmanisti i sinu čovjeka koji je stvorio današnju Hrvatsku s kojim je on i stvarao HDZ. I dok se mnogi iščuđavaju premoćnom pobjedom HDZ nad SDP-om Štefu to ništa nije čudno.
Već sam u tekstu TKO JE IZBORNI POBJEDNIK PUPOVAC ILI PLENKOVIĆ? spomenuo njegovu tvrdnju:
Plenković je ukrao HDZ i odveo ga u krilo Partije!

Nema dvojbe da i među glasačima SDP-a ima puno onih koji su svjesni toga što tvrdi Stjepan. S druge strane mnogo je onih državotvornih Hrvata koji nisu svjesni ponizne poslušnosti Plenkovića u odnosu na Pupovca. Pri tome uopće nije važno ili je možda i gore ako to od njega traže svjetski moćnici koje on bespogovorno sluša. Već sam pisao kako sam na ispraćaju velikog Božidara Alića na Krematoriju razgovarao sa dva državotvorna Hrvata kojima je veći problem bio Škoro nego Pupovac. Zamolio sam ih da mi „za lijek mojoj duši" daju bar jedno ideološku odluku koju je Plenković donio a da mu to prije toga preko medija nije naredio Pupovac. Moja duša je ostala bez tog toliko mi važnog lijeka!
O mom lijeku nije puno mislio ni veliki Hrvoje Hitrec koji u svom komentaru izbora kaže: Pupovac je sada u više nego komfornoj situaciji, oba njegova mentora ostadoše na vlasti i proslava 27. srpnja bit će veličanstvena, okretat će se janjci na ražnju kao hrvatski svećenici 1941.
Po struci znam da nije mentor onaj koji radi ono što mu student naredi. Može biti samo obratno, zar ne?
Nije mi pomogao ni moj veliki prijatelj Josip Jović koji svoj komentar završava ovako:
Andrej Plenković sada sastavlja svoju novu vladu. Sastavit će je uz potporu predstavnika nacionalnih manjina. No kako ti manjinski predstavnici nemaju puni demokratski legitimitet, jer su praktički izabrani prije izbora, ostaje upitno hoće li onda i sama Vlada imati demokratski legitimitet?
Zašto?
Pa zbilja mi nije jasno postavljanje pitanja legitimiteta kada se zna tko je prvi čovjek pobjedničke Srpsko-hrvatske koalicije, zar ne?
S druge strane u komentaru koji je u istom članku Damir Borovčak mi ne uskraćuje tako važan lijek pa kaže: Zaključno, tresla se brda, rodili se ponovno Plenki i Pupi.
Teško se složiti i sa „sugestijom" Mladena Pavkovića iz naslova njegovog komentara:
ČEKA SE JOŠ DA POPULARNI PUPI POSTANE MINISTAR BRANITELJA
Zašto?
Iz istog razloga. Zašto bi bio SAMO ministar netko tko je prvi čovjek pobjedničke Srpsko-hrvatske koalicije!
Moram priznati da me je iznenadio dragi prijatelj Zvonimir Hodak. On koji je davno govorio o ljevičarkom HDZ-u ipak se nadao da je HDZ nekakav desni centar:
Plenković je obrisao pod s Berom, a na neki način i s njegovim Titom iako mu to nije bio cilj. Renata Raič je na fejsu zabezeknuta: "Prva izlazna anketa: Ovaj narod je bolestan ili su ovi izbori teška namještaljka". Slažem se s našom Renatom. Čim je Bero bez šalabahtera bubnuo "Tito" svima je bilo jasno da Bero dobiva – po nosu! HDZ, 62 +3 iz dijaspore, Retard 41, Škoro 15, MOST 9…itd. Zna se čemu sam se nadao i što sam pisao, ali bojim se da sam ostao na tankom ledu. Želio sam jednu jaku desnu opciju na čelu s HDZ-om i Škorom. Sada, nakon što je SDP kao Titanic tresnuo u gornji dio sante leda, na vidiku se nazire ista trulež kao i do sada. Plenković može birati s kim će u koaliciju. To sad ne mora biti Škoro. Može nas opet "razveseliti" s Pupijem, Štromarom, Radinom, Kajtazijem, manjincima.
A Stjepan mi samo nastavlja ono što je rekao u „Bujici", tj. upozorava da i među glasačima SDP ima puno inteligentnih ljudi koji su uvidjeli koliko im nije pametno biti uz ono krilo KPJ koji predvodi zagovornik jednog od najvećih zločinaca u povijesti JB Tita, već je mnogo bolje biti uz onoga koji predvodi drugo krilo KPJ, a u spomenutom tekstu sam već upozorio kako je Plenković prihvatio savjete Slavka Goldsteina kako se treba odreći Tita, a braniti „antifašizam" koji i Trump naziva crvenim fašizmom.

Da je to tako Stjepan me upozorava na činjenicu da su ankete davale i jednom i drugom krilu Partije, dakle i HDZ-u i SDP-u onoliki broj glasova koliko su one i dobile.
Samo je Bernardićevo svrstavanje u desetog svjetskog zločinca učinila da mnogi SDP-ovci glasuju za vođu drugog krila Partije.
Glasovi nisu izgubljeni – ostaju u kući, zar ne?
Josip Pečarić

Je li je to na određeni način znak da se „crveni“ ponovno vraćaju na vlast, jer prema svemu sudeći ništa neće biti bolje ni na predstojećim lokalnim izborima? Ili se varamo?

Što se mene tiče, ja sam prije više od 20 godina upozoravao na detuđmanizaciju HDZ-a. Upozoravao sam i o pomirbi sinova partizana iz svih stranaka. S pojavom velikosrpskog Memoranduma SANU 2 tvrdio sam da je najveći uspjeh srpske politike što taj Memorandum sprovode dio političara na vlasti ili u oporbi u RH. Danas se to vidi na razne načine od podržavanju laži o Jasenovcu, Stepincu, ZDS, odnosu prema braniteljima, davanja ogromnih sredstava SPC i drugim srpskim ustanovama (zapravo plaćaju im ratnu štetu tj. njihove troškove koje su imali u razaranju Hrvatske, kao što su u Prvoj Jugi obitelji ubijenih od žandara morali plaćati metke kojima su ubijani) itd.
Ne očekujem da će se puno toga promijeniti u drugom krugu izbora mada je prvi krug bio jako loš za Plenkovića. Nisu računali na ovo o čemu sam govorio pa mu zamalo Milanović nije izabran u prvom krugu što vjerujem nisu dogovorili. S druge strane to je dobro za onaj dio HDZ-a – ako takvih uopće ima – koji ne podržavaju globalističku politiku što u RH znači prosrpsku sluganski politiku. Pitanje je može li se ona uopće usuditi suprotstaviti se Plenkoviću. Kako očekujem porast anti-globalističkih tendencija i u RH možemo s takvima očekivati i Veliku koaliciju koju smo do sada imali samo neformalno. Zadatak Imotske Hrvatske je težak, a samim tim i breme koje ima Jonjić.

Evo, notorni „analitičar“ Žarko Puhovski ponovno se sa svojim komentarima vratio na HRT. A Vi ste svojedobno o njemu objavili i knjigu – „Druker“… Što Vas smeta kod ovog nazovi komentatora?

Da, poštovani Pavkoviću, vidio sam kako ste veliku pozornost izazvali svojim tekstovima o tome.
O ovoj knjizi doista treba govoriti sada pred drugi krug izbora, jer je jedan od kandidata Milanović, a on je taj koji je za Puhovskog rekao da je DRUKER što se vidi iz samog naslova moje knjige – „Druker / Predsjednik o Puhovskom“ objavljene na portalu dragovoljac.com.
Nejasno mi je zato je li Puhovski na HRT-u bio komentator zato što nisam siguran odgovara li to Plenkoviću ili Milanoviću.
Plenković im je gazda, pa dovode one koji su po volji gazdi. Međutim mnogi smatraju da je Plenković najveći gubitnik ovih izbora! A Milanoviću to odgovara jer je za takvog rekao da je DRUKER, pa time opet pridobiva neke ‘desničare’. Naime svi znaju protiv – kako se je i na Sudu u Haagu Druker pokazalo LAŽNIM SVJEDOKOM PROTIV HRVATSKE. Dakle nije bio druker samo 1971. Ili to jednostavno odgovara i jednom i drugome? Vidjet ćemo.

Nego, čujemo da ste zbog ove knjige završili i na sudu, ali da Vas, da komedija bude veća, nije tužio Puhovski…

To je doista smiješno. Zbog te knjige me je tužio dr. sc. Ivo Drobilica, pardon Ivo Goldstein zbog pretrpljenih boli poslije objave te knjige. Svjedoci su mu bili supruga i kćer koje su

opisale njegove boli kada je čitao tu knjigu. Sutkinja je ta svjedočenja uvažila i tiskala u Presudi. Evo tih svjedočenja:
„*Tako je svjedokinja Sanja Petrušić-Goldstein iskazala da se tužitelj uzrujao zbog knjige te se uvijek uzruja kada pročita što piše akademik Pečarić, a tada počinju i zdravstveni problemi tužitelja. Nakon takvih natpisa počinju prijetnje, ružni komentari, tj. takvi natpisi generiraju komentare na internetu, ljudi se grozno izražavaju i nasilni su. Onda dođu prijatelji i postavljaju pitanja o tome da je tužitelj iznio teze o genocidnosti hrvatskog naroda, pa se on jako uzruja jer mora objašnjavati da to nije tako te da on nije izdajnik hrvatskog naroda. U komentarima se piše da se iseli iz Hrvatske, da nisu Hrvati, da su izdajice i slično. Takve prijetnje traju već 20 godina, a tužitelj je aktivan kao javna osoba od 1991.“*

„Svjedokinja Teresa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija. Reakcija tužitelja je emotivna, on se jako uzruja, govori da se može vjerovati da se to događa, a onda to uzruja nju i majku. Čita komentare i dosta ljudi piše da ne žele tužitelja u Hrvatskoj, da se treba iseliti, da ga ne žele živog. Stvarno ima strah da se tužitelj nešto ne dogodi. Sve ovo direktno ili indirektno odražava se i na njezin osobni život i posao, jer na poslu od kolega doživljava komentare u vezi oca, negativne konotacije u smislu da je njezin otac mrzitelj Hrvatske, da je on glupan i da je ona glupa.“

Doista je zabavno da je čovjek padao u nesvijest zbog knjige o Puhovskom i navoda iz tekstova koji su već objavljeni u jednoj drugoj mojoj knjizi:
Pečarić, Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?, Zagreb, 2012.
To je knjiga o tome kako sam zaustavio izbor Iva Goldsteina za redovitog člana HAZU.
Ali tada je dobio utješnu nagradu mjesto veleposlanika u Parizu, pa nije padao u nesvijest i nije me mogao tužiti.
Zapravo presuda je bila u pravcu koji je istakla supruga *o tome da je tužitelj iznio teze o genocidnosti hrvatskog naroda*.
Moj odvjetnik Davorin Karačić u Žalbi kaže o tome:
„Predmetni navodi suda su nejasni i nerazumljivi te se ne odnose na sporna pitanja osobito jer ovaj postupak nije postupak u kojemu se nedvojbeno utvrđuje je li tužitelj osoba koja promovira tezu o genocidnosti hrvatskog naroda nego postupak u kojemu se za početak ocjenjuje je li tuženik nešto naveo, je li to što je naveo točno, odnosno radi li se o činjeničnim tvrdnjama ili vrijednosnom sudu, zaključku ili polemiziranju“.
Sutkinju nije impresionirala moja tvrdnja kako Goldsteini tvrde da je u Jasenovcu u prosijeku ubijano 70 ljudi o čemu sam govorio na suđenju, pa ni to što je Ivo izmislio drobilicu u Jasenovcu pa je danas poznat po toj gluposti tj. ‘otkriću’ kao Ivo Drobilica pa je moje pravo da to tumačim kao namjeru da se dokaže genocidnost hrvatskog naroda. Istina sutkinja se iznenadila kada je moj odvjetnik tražio da u Zapisnik uđe optužba Ivine supruge ga sam ja kriv što se svi rugaju njenom mužu nazivajući ga IVO DROBILICA. Je li sutkinja sama shvatila ili joj je netko objasnio što to znači da je u redu izmisliti nekakvu drobilicu, ali nije u redu rugati se zbog budalaštine koju prodaje kao znanost. To ne znam, ali u presudi se ta tvrdnja supruge ne spominje.

Inače iz mojih tekstova je jasno da ja ne tvrdim da je sam Goldstein iznio teze o genocidnosti hrvatskog naroda već objašnjavam zašto ja to smatram ili se rugam i ocu i sinu.
U tužbi su citirali tvrdnje o genocidnosti kao moje iako se radilo o navodima iz tekstova poznatog hrvatskog povjesničara Vladimira Mrkocija. Naravno nisu spomenuli da sam jedan takav Mrkocijev navod koristio i u prigodi Goldsteinove kandidature za akademika:

PISMO PREDSJEDNIKU I PREDSJEDNIŠTVU HAZU-A
Moram pohvaliti Hrvatsku akademiju znanosti i umjetnosti jer konačno u svoje redove prima najboljega hrvatskog povjesničara. Ako ništa drugo, već samom činjenicom da je prof. dr. sc. Ivo Goldstein egzaktno dokazao genocidnost hrvatskog naroda, dovoljno je da ga se izabere za redovitog člana HAZU-a.
A taj je dokaz zaista nešto izuzetno u povijesnoj znanosti, široj javnosti poznat zahvaljujući prof. Vladimiru Mrkociju koji u *Fokusu* 6. prosinca 2002. navodi tvrdnju Ive Goldsteina iz njegove knjige *Coatia: A History,* Hurst & Co. London 1999.:
Četnici se osvećuju Hrvatima i muslimanima za genocid u NDH, kao na primjer 15. IV. 1941., kada je četnička jedinica koja se povlačila pred ustašama u Mostaru i okolici ubila više tuceta hrvatskih civila i popalila veliki broj kuća.
Dakle, 10. IV. 1941. proglašena je NDH, a već u prvih 3 – 4 dana hrvatski narod je napravio genocid, pa se četnici 15. IV. 1941. osvećuju za taj genocid. Takva genocidnost jednog naroda doista nije zabilježena u povijesti pa se radi o izuzetnom otkriću kolege Goldsteina. Pri tome treba uzeti u obzir da Pavelić još nije ni stigao u Zagreb, pa se za taj genocid očito treba okriviti cijeli narod.
Zahvaljujući kolegi Goldsteinu, ne mogu se Hrvati više izvlačiti na zločine ustaša.
Jednostavno rečeno – ovaj sjajan Goldsteinov dokaz pokazao je da se radi o genocidnosti cijelog naroda.
Pri tome ne treba smetnuti s uma da je niz sličnih iznimnih dostignuća prof. dr. sc. Ive Goldsteina opisano u sljedećim radovima:

[1] M. Brandt, *Život sa suvremenicima*, Zagreb, 1966., str. 190-191.
Profesor Brandt (mentor Ive Goldsteina): *To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega znanstvenog razvitka.*
[2] Neven Budak, *O knjizi Ive Goldsteina „Hrvatski rani srednji vijek“,* Novi Liber, Zagreb, 1995, 511 str., Radovi, Zavod za Hrvatsku povijest, Zagreb 28 (1995.), 299-333.
Prof. Budak: *Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.*
[3] J. Pečarić, *Brani li Goldstein NDH?* Zagreb, 2002.
[4] J. Pečarić, *Nepoćudne knjige*, Zagreb, 2003.
Knjige [3] i [4] sam osigurao svakom članu Predsjedništva koji se doista želi upoznati s iznimnim dostignućima kolege Goldsteina.
[5] V. Geiger, Osvrt na knjigu *Hrvatska 1918 – 2008.* Ive Goldsteina: Niz otvorenih pitanja, Vijenac, 397, 21. 5. 2009.
Zanimljivi su podnaslovi u članku. Npr.: *Sumanute tvrdnje* i *Ideološki zaključci*. Dr. Sc. Vladimir Geiger kaže: *Predaleko bi nas odvelo nabrajanje svih činjeničnih pogrešaka i interpretacijskih improvizacija u ovoj Goldsteinovoj knjizi, koju su skloni mu mediji, bez zadrške, nazvali „kapitalnim djelom“.*

Stoga je veličina HAZU-a iznimna jer tako velikog znanstvenika bira u svoje redove.
Čestitam s oduševljenjem.
Vaš,
akademik Josip Pečarić
Još očitije je da se radi o mojim zaključcima, jer sutkinja je mogla vidjeti kada sam pokazao kako tata i sin Goldstein lažu:
„U intervjuu u *Slobodnoj Dalmaciji* 13. listopada tvrdio sam: 'Svi koji promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda, po definiciji napadaju našeg blaženika (Stepinca, op. J.P.). Po tome ćete ih prepoznati. Naravno, **Goldsteini će izrijekom negirati genocidnost hrvatskog naroda, ali će sve raditi da to bude rezultat njihova djelovanja**. Slično dr. Milanu Bulajiću koji nikad neće reći da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava, ali će sve učiniti da to 'dokaže'. Zato ja Goldsteine i mnoge druge u Hrvatskoj i nazivam Bulajićevim učenicima.'
Evo kako to interpretiraju Goldsteini (*Slobodna Dalmacija*, 20. listopada): 'U intervjuu pod naslovom 'Bulajićevi učenici kroje nam povijest' u Slobodnoj Dalmaciji od 13.10.2002. akademik Josip Pečarić tvrdi da Ivo i Slavko Goldstein 'promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda'. Ovu bezočnu laž Pečarić varira na više mjesta u istom intervjuu tvrdeći da su 'Goldsteini… Bulajićevi učenici', jer **'slično dr. Milanu Bulajiću čine sve kako bi dokazali da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava'** (istakao J. P.), pa time 'dokazali i genocidnost hrvatskog naroda'. " Usporedbom ovih citata vidi se da je bezočna laž da sam rekao kako Goldsteini dokazuju da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava". Oni kasnije ponavljaju tu svoju laž tvrdeći da sam ja rekao da oni promiču "mit o 700 000 jasenovačkih žrtava'."
I da priča o Milanoviću, Drukeru i Drobilici bude još smješnija vratimo se patnjama druga Drobilice sa suda iz 2022.. On presudu spominje na str. 221. knjige : Ivo Goldsteina „Povijesni revizionizam i neoustaštvo – Hrvatska 1989-2022"
… Pečarićev u knjizi Brani li Goldstein NDH, čime je stavila u istu ravan profesionalnu historiografiju i ispolitizirani (revizionističko-neoustaški) amaterizam (garniran uvreda i klevetama, što je 2022. dobilo i sudski pravorijek). Zaključila je i kako "profesionalni povjesničari moraju povući granicu do koje mjere holokaust nudi objektivan pogled na povijest NDH". I uistinu, jesu li ubijanje 30.000 Židova, nešto manje Roma, mnogostruke više Srba i velikog broja Hrvata tek marginalna pojava u povijesti NDH ili bitan element koji određuje njezin zločinački karakter?
Tako sam Goldstein pokazuje kako me je sutkinja osudila za knjigu za koju nisam sam tužen. Bolje reći bit će zanimljivo na kraju doznati za koju knjigu sam tužen, zar ne?
Vas baš i nema na malim ekranima, čak ni na lokalnim televizijama…
Kad ne daju ni ono što su po zakonima RH dužni, tj. ignoriraju jednog kandidata za predsjednika države zašto bi bilo i mene?
Nego, **gdje je, po Vama, danas tzv. desnica? Ili, tko su za Vas lijevi, a tko desni?**
Izbori i sve ovo o čemu sam već govorio pokazali su da su desnica oni koji su oko Jonjića, a svi ostali ljevica. Ali izašlo je na izbore manje od 50%, pa ima nade da nije takav stvarni odnos u RH. Inače, ja odavno Hrvate dijelim na Hrvate i one koji za sebe kažu da su Hrvati. Mada je najpopularnija ona moja po kojoj Srbi dijele Hrvate na Ustaše i Srpske sluge koja ide uz moj komentar: A JA VAM NE VOLIM BITI SLUGA.
Redovni ste član HAZU. Kakva je klima u ovoj visokoj hrvatskoj kulturnoj instituciji?

Prošlogodišnji izbori pokazali su da je HAZU hrvatska akademija. Kao što sam zaustavio izbor Iva Goldsteina 2012. tako sam uspio zaustaviti izbor kandidata dr. sc. Stanka Lasića koga je naš veliki kipar akademik Kuzma Kovačić nazvao „Povjesničar – uklanjatelj".
Zahvaljujući Vama koji ste pisali o tome prije same Skupštine, o ovome sam objavio i knjigu
„Napadaju Tuđmana – Da umreš od smijeha" koju sam objavio na portalu dragovoljac.com.
Na samoj Skupštini održao sam govor.
Što ste rekli?

GOVOR NA IZBORNOJ SKUPŠTINI

Poštovani Predsjedniče,
Poštovani članovi Predsjedništva,
Poštovane kolegice akademkinje i kolege akademici,
U nedjelju 12. svibnja 2024. umro je akademik Luko Paljetak. Njegov kolega književnik general Ivan Tolj napisao mi je:…*bio je potpisnik onoga našega pisma i apela da se Franju Tuđmana i službeno proglasi utemeljiteljem Republike Hrvatske. Njegovim odlaskom i to pismo dobiva na još većem značenju. Oni u vlasti, koji su trebali i morali prihvatiti našu inicijativu i na to, između svega ostaloga, su se oglušili… Ništa čudno, zar ne? Međutim, unatoč njihovoj indiferentnosti i oglušivanju, hrvatska javnost sve više prihvaća tu povijesnu činjenicu o Utemeljitelju i vođi hrvatskoga naroda.*
A mi danas kao kandidata za redovitog člana HAZU imamo dr. sc. Stanka Andrića za koga jedan drugi potpisnik *pisma i apela da se Franju Tuđmana i službeno proglasi utemeljiteljem Republike Hrvatske* akademik Kuzma Kovačić piše: *Nisam znao za to sramotno uklanjanje Bošnjakovog spomenika Tuđmanu. Taj kandidat za akademika, povjesničar – uklanjatelj, zbilja ne bi trebao biti članom Hrvatske akademije, ne samo zbog toga, nego prvenstveno zato što si uzima pravo javno suditi jednom izabranom hrvatskom akademiku, i to baš tvorcu suvremene hrvatske države, akademiku Franji Tuđmanu. Nije li to nedostojno za jednog kandidata?*
Kolega Kovačić je doista u pravu s napomenom da je od toga jedino gore to što takvoga predlažu za akademika. I to nije prvi put. Prije 12 godina imali smo sličan slučaj. Tada se predlagao kandidat koji je zajedno s tatom AMATEROM povjesničarem, tada posebnim savjetnikom Predsjednika Vlade, također napadao akademika Tuđmana. I tada je skoro jedna trećina akademika na toj izbornoj skupštini glasovala za kandidata koji je kasnije postao poznat po svom 'pronalasku' i danas je u Hrvatskoj i van nje poznat kao Ivo DROBILICA.
Na sličan način je dr. sc. Stanko Andrić reagirao kada je skupina akademika (Ivan Aralica, Nenad Cambi, Andrej Dujella, Dubravko Jelčić, Ivica Kostović, August Kovačec, Vladimir Paar, Stanko Popović, Davorin Rudolf) i nekoliko povjesničara (dr. sc. Mira Kolar, prof. dr. sc. Agneza Szabo i prof. em. dr. sc. Mirko Valentić) predložila 2019. da se Hrvatski institut za povijest Zagreb nazove po svom nekadašnjem ravnatelju povjesničaru i akademiku Franju Tuđmanu. Činjenica je da su trojica od tih akademika na listi najutjecajnijih znanstvenika Sveučilišta u Stanfordu koje se pravi na osnovu Scopusove baze, a kandidat je po Scopusu u grupi najslabijih znanstvenika iz HIP-a, koji na Scopusu imaju h-indeks 0 (NULA).
O tome govori akademik Kuzma Kovačić.

Ja sam objavio svoj komentar kandidatovog teksta o povjesničaru akademiku Franju Tuđmanu tvrdeći da su njegove tvrdnje priglupe. Nitko nije reagirao na moj tekst iako sam ga poslao i kolegama akademicima čije adrese imam.
I ja sam na listi najutjecajnijih znanstvenika na svijetu. Imam i najviše znanstvenih radova od svih hrvatskih znanstvenika na tim listama, ali kolege akademici znaju da uvijek tvrdim da je akademik Franjo Tuđman mnogo iznad nas. Naime te liste nisu napravljene za iznimne slučajeve kada je netko uspješan u dvije oblasti pa sinergijom svog rada u jednoj i drugoj ostvari čudesne rezultate, A akademik Franjo Tuđman je to ostvario UTEMELJIO JE RH.
Zato i mislim da današnje glasovanje nije glasovanje o Uklanjatelju već je to glasovanje o nama samima – o HAZU.
Zato je usporedba s JAZU zanimljiva.
Naime i o Drobilici i o Uklanjatelju odgovara Miroslav Krleža preko teksta Oca nacije Dobrice Ćosića o njegovoj raspravi s Krležom:
„Spor je nastao kada sam izrekao neke primjedbe na račun Tuđmanova Instituta za radnički pokret, koji se po raznim pitanjima radikalno razlikovao od shvaćanja beogradskih povjesničara. Na moje iznenađenje, Krleža je cijelom svojom baroknom retorikom stao u obranu Tuđmana, tvrdeći da je apsolutna glupost izjednačavati Vladka Mačeka i Dražu Mihailovića, domobrane i četnike. O četnicima je mislio najgore, kao o šovinističkoj rulji. A o domobranima kao o regularnoj pacifističkoj vojsci jedne države, istina nesretne ali nekakve države. Da su domobrani pucali na vas partizane, vas ne bi bilo, rekao je. A onda je, s meni zapanjujućom žestinom, spomenuo Jasenovac, tvrdeći da ga Srbi uporno koriste i zloupotrebljavaju u svom antihrvatstvu, dokazujući da je u Jasenovcu ubijeno 700 000 Srba, što je apsolutna laž i glupost. Rekao sam: Ako nije sedamsto, onda je svakako šesto, o čemu postoji dokumentacija iz njemačkih izvora, inozemnih svjedoka i promatrača. Kakvih tvojih šesto tisuća, grmio je Krleža, govoriš bedastoće, to je vulgarna nacionalistička propaganda. Poslije toga obojica smo izgubili kontrolu. Dok je Krleža gubio kontrolu u svojoj kanonadi na moj srpski bezobrazluk, ja sam izazivački pitao: Je li ubijeno tristo? Je li ubijeno dvjesto? Pa dobro Krleža, je li ubijeno sto tisuća? Na to je Krleža skočio sa stolice, zakačio stol, zdjela sa juhom se zanjihala, a tast Oskara Daviča Hinko Lederer pribrano nam se obratio: Smirite se gospodo, juha je prima klasa. To je bio kraj mojega prijateljstva s Krležom“
A onda nam tata Slavko i njegov sin Drobilica, kao i Uklanjatelj podržavaju Oca nacije Ćosića, to rade i u današnjoj RH koju je utemelji Franjo Tuđman.
Krleža je branio čast JAZU. Ako je i HAZU na Ćosićevoj strani može li se dalje zvati HAZU? Možda bi bilo primjerenije SAZU!
Akademik Josip Pečarić

Inače, govor sam dao u knjizi:„HAZU i Tuđmanova bista“, Zagreb 2024..

Na njenom predstavljanju nazočan je bio i akademik Ivica Kostović koji se javio za riječ i to zaustavljanje i Iva Drobilice i Povjesničara – uklanjatelja nazvao čudom, ali još važnija je bila njegova podjela na one koji vole RH i one koji je ne vole. Otud i moje knjige u kojoj je ta njegova podjela u podnaslovu:
Pečarić, Akademik Ivica Kostović / ‘Ovdje sam došao baš da se vidi kako u Akademiji ima ljudi koji vole Hrvatsku državu’”, dragovoljac.com.
Kada su shvatili što to znači uz činjenicu da je većina na Izbornoj skupštini podržala mene a ne cijeli razred koji je predložio Povjesničara – uklanjatelja ljetos je bila prava hajka na

HAZU i mene u medijima. Priglupa naravno, pa sam za podnaslov nove knjige uzeo duhoviti komentar don Anđelka Kaćunka:
Pečarić, Hajka na HAZU / ”Mozak veličine maković-zrna’, Zagreb, 2024,,str. 303.
Kao što ste vidjeli u mom govoru u Akademiji sam imao veliku potporu akademika Kuzme Kovačića pa sam zbog toga i napisao knjigu: KUZMA KOVAČIĆ: ‘POVJESNIČAR – UKLANJATELJ’, dragovoljac.com., 2024..
Kako ste i Vi pomogli u tome upravo sam predao u tisak i knjigu:
Josip Pečarić, MLADEN PAVKOVIĆ: TEKSTOVI U MOJIM KNJIGAMA

Inače, gospodine Pečariću, HAZU već godinama nije nikome dodijelilo titulu “počasnog člana“. Međutim, od stare garde Josip Broz Tito je i dalje, istina posthumno, među takvim članovima…
Znam, a mislim da sam jednom i naveo niz Vaših članaka o tome. Ja, zapravo, volim naglasiti da moj imenjak JB Tito i ja imamo još nešto zajedničko osim imena. Naime, i on i ja smo među desetoricom ‘izabranih’. Naime ja sam u povijesti svjetske matematike među desetoricom po broju objavljenih znanstvenih radova u matematičkim časopisima, a on je među desetoricom najvećih ubojica.
Da, **Vi ste jedan od najistaknutijih svjetskih matematičara. Je li Vam to pomaže ili odmaže?**
Probleme zbog mog domoljubnog rada više imaju oni koji su uz mene, počev od obitelji. To je poznato pa mi izgleda za čitatelje zanimljivijim kako je to u znanosti.
Imam veliko zadovoljstvo zbog svega što sam uradio kao znanstvenik. Recimo stvorio sam 4 časopisa koji su na svjetskim listama. Jedan je prije dvije godine bio i 15. matematički časopis na svijetu po impact faktoru. Najnoviji je to što su na spomenutim listama najutjecajnijih svjetskih znanstvenika Sveučilišta u Stanfordu i njih trojica kojima sam bio mentor. Nadam se da ću uskoro predstaviti i knjigu o tome:
Pečarić, Moji doktori među najutjecajnijim znanstvenicima, Zagreb, 2024. str. 236.
Radi se o trojici mojih doktora iz Pakistana.
Na žalost što se tiče s onima iz RH kojih je zapravo bilo 40, mnogi su me izdali na najpokvareniji način. I njima sam posvetio neke svoje knjige poput „Pomozi sirotu na svoju sramotu!“…
I još samo: Zovu li Vas ikada, kao akademika i istaknutog hrvatskog domoljuba i intelektualca, na tzv. državne prijeme?
Šalite se? – odgovorio je žalosno, ali istinito akademik Pečarić.

Razgovarao: MLADEN PAVKOVIĆ

https://bezcenzure.hr/toptema/razgovor-mladena-pavkovica-s-akademikom-josipom-pecaricem-2/?fbclid=IwY2xjawJoVjhleHRuA2FlbQIxMQABHp27L0q2Hr60h3O2Cf_AVtTs0S5pIxUzHmt2HB_OUKKIampjrqmO35ZqU-J-_aem_nuo1QavIN8GzW2TogBQufw

IN MEMORIAM: PROF. DR MILENKO PASINOVIĆ

Boka News

31/12/2024 0:03

VIJESTI

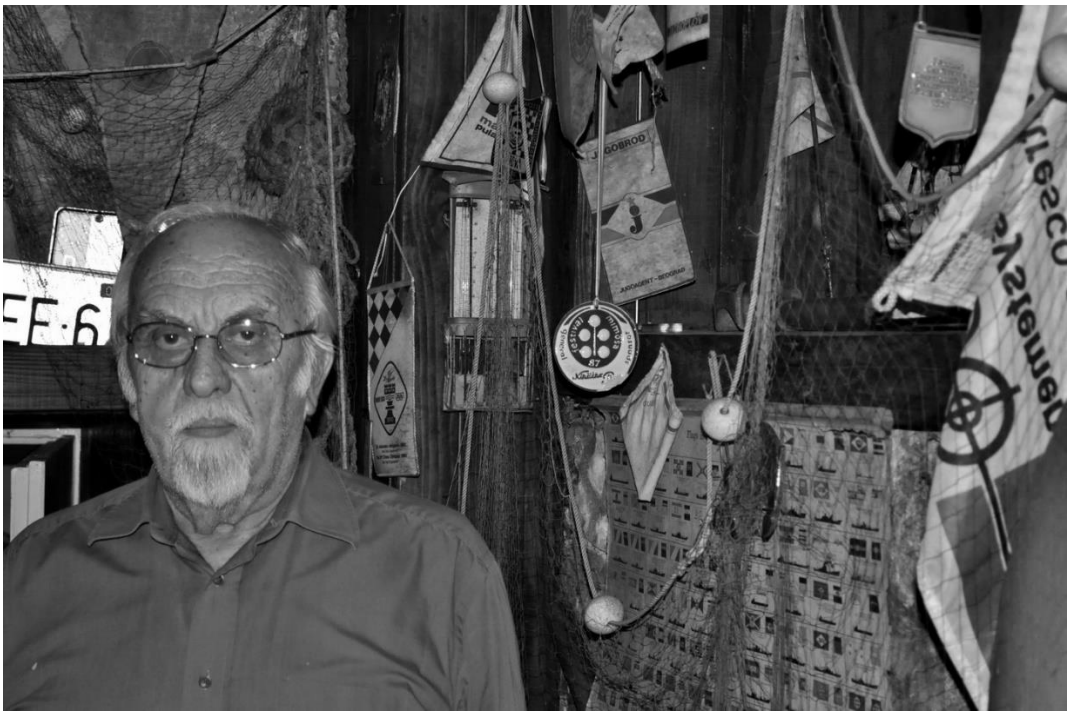

Prof. dr Milenko Pasinović-foto Boka News

U Kotoru je preminuo istaknuti univerzitetski profesor, turizmolog dr Milenko Pasinović. Rođen je u Kotoru 1937. godine. Osnovnu i srednju školu završio je u Kotoru. Prirodno-matematički fakultet, grupu geografija, završio je 1959. godine u Beogradu. Postdiplomske studije iz turizma završio je 1972. godine. Doktorirao je iz oblasti turizma 1977. godine na Univerzitetu u Beogradu.

Kao profesor i direktor Pomorske škole u Kotoru radio je do 1977. godine, a od tada kao profesor više škole na Višoj pormoskoj školi, odsjeku za turizam, u Kotoru i na Institutu za pomorstvo i turizam.

Na institutu za društveno-ekonomska istraživanja u Podgorici biran je u zvanje višeg naučnog saradnika i od 1992. godine naučnog savjetnika. Bio je direktor novoosnovanog Opštinskog zavoda za zaštitu spomenika kulture u Kotoru i Opštinskog zavoda za planiranje i statistiku u Kotoru.

Od 1981. godine do 1983. godine prorektor je Univerziteta, a nakon toga do 1985. predsjednik Skupštine Univerziteta. U periodu 1986. do 1987. godine bio je predsjednik Turističkog saveza Crne Gore.

Od 1989. godine do avgusta 1991. bio je pomoćnik predstavnika u Predstavništvu Turističkog saveza Jugoslavije u Rimu.

Za redovnog profesora Univerziteta izabran je 1999. godine na Fakultetu za turizam i hotelijerstvo u Kotoru.
Autor je tri univerzitetska udžbenika, tri monografije, jedne studije i koautor još tri monografije. Autor je i nekoliko stručno-naučnih prikaza.
Objavio je 95 stručnih i naučnih radova, objavljenih u zbornicima radova, domaćim i stranim časopisima. Rukovodio je projektima: Upis područja Kotora na Svjetsku prirodnu i kulturnu baštinu UNESCO-a, Razvoj i zaštita morskog dobra Crne Gore i dr.
Autor je i koautor sedam studija. Recezent je za oblast turizma na 13 prostornih planova i urbanističkih projekata. Učesnik je četrdeset domaćih i međunarodnih naučnih skupova, na kojima je imao 35 referata ili saopštenja. Bio je imenovan za recezenta PP RCG.
Nosilac je Povelje Jonathan 2000. godine koju dodjeljuje Savjet Evrope za zasluge u turizmu, kao i nekoliko domaćih nagrada i priznanja.
Sahrana Milenka Pasinovića biće obavljena u utorak 31. decembra u 15 sati na mjesnom groblju Sveti Stasije.

https://bokanews.me/in-memoriam-prof-dr-milenko-pasinovic/?fbclid=IwY2xjawJlsCtleHRuA2FlbQIxMQABHqBkyQdhEPpfrCcfP-tjjgwcA3KnjZto8EsRcqD_aVbQSXh-a5mZf72XaZrh_aem_PM12Wzh9-yywycbC7MS9lw

Miroslav Kušek

25. prosinca 2024. ·

KAKO JE HRVATSKI PJESNIK VJENCESLAV ČIŽEK DOŽIVIO BOŽIĆ DOK JE ROBOVAO U ZENICI:

BOŽIĆ U ZENICI

Preko siva zida i bodljave žice
bruj polnoćne mise k meni dotreperi
u smrad i gnusobu željezne stupice,
nijem sužanj rida, hrču proleteri.

Umukle su psovke iz smotuljka mesa,
tek poneka krnja iz sna im izleti.
To golaći hine juriš na nebesa,
dok po kalu plaze sebi oduzeti.

U mračaju ovom skupne paranoje,
s obje strane zida, preko mnogih žica,
sutra će za Sinom, u jaslicam što je,
razaslana biti javna tjeralica.

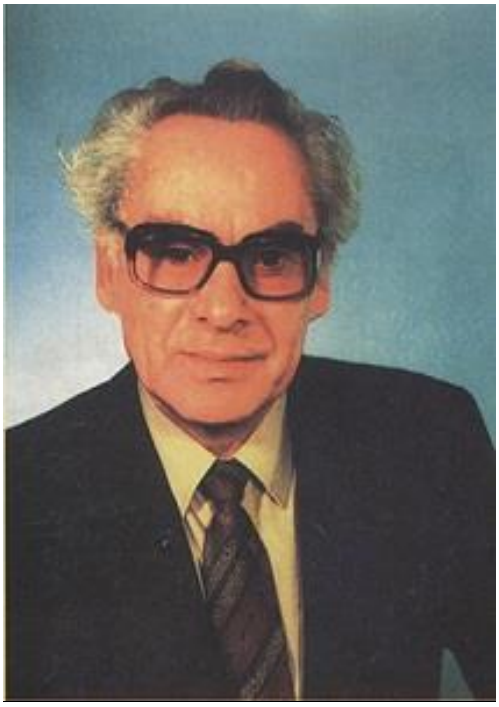

PONOĆKA U KATEDRALI SVETOG TRIPUNA

Biljana Marković

Foto: Radio Kotor / B.M.

U Katedrali Svetog Tripuna sinoć, na Badnji dan, održana je ponoćka, odnosno pontifikalna sveta misa, koju je predvodio kotorski biskup Mladen Vukšić.
Misnom slavlju prisustvovali su predsjednica Skupštine opštine Kotor Maja Mršulja i direktor Turističke organizacije Kotor Jovan Ristić, te predsjednik Bokeljske mornarice Kotor Denis Vukašinović.
U svom obraćanja vjernicima biskup kotorski Mladen Vukšić, poručio je da blagdan Božića i njegova poruka čovjeku i čovječanstvu svedoči o bogu ljubavi.
“Koji ljubi svoju djecu, napušta nebo, razvlašćuje sebe i silazi među ljude da im razbije strah od boga, da steknu uvjerenje koliko ih bog ljubi. Što više dolazi im služiti, a ne da oni njega služe. Njegova poniznost škola je kroz koju bi trebao proći svaki čovjek, da se odgoji i izliječi od svoje naravi zaražene ohološću i sebičnošću, što je uzrok svim grijesima i zabludama u koje čovjek upada i sebe uništava” kazao je biskup.
Sama riječ Božić, navodi, dolazi od riječi Bog.
“Bog koji je postao malen ponizan, bog koji ne ugrožava druge, naprotiv maleni i ponizni uveseljavaju druge, razoružavaju ohole i bahate Od Božića imamo što naučiti i primjeniti u svom životu. U tom duhu neka vam je sretan i blagoslovljen Božić, da se maleni u njemu prepoznaju”, poručio je kotorski biskup.

Na misi je pjevao zbor kotorske katedrale.
Danas 25. decembra, na Božić, sveta misa biće u 10 sati u katedrali, dok će sveta misa u Crkvi Svete Klare biti u 18 sati.

https://radiokotor.info/clanak/drustvo/pono%C4%86ka-u-katedrali-svetog-tripuna-/2?fbclid=IwY2xjawJlspdleHRuA2FlbQIxMQABHkqQ3vidXEd2l_Yss2omBH73PVsY9LXv6vNh0iCh6iJTrhK4tCtD3ZigPAM4_aem_485X8YOqqqc77VmydA_U8Q

OPA...

VIJEST KOJA JE PROŠLA ISPOD RADARA: CRNOGORCI OTKRILI ŠTO IM JE NAPRAVILA HRVATSKA

Hrvatska je Crnoj Gori prije petnaestak dana uputila non-paper (neformalni diplomatski dokument) kojim je zatražila rješavanje nekoliko otvorenih pitanja koji narušavaju međusobne odnose dviju država, objavile su u četvrtak podgoričke Vijesti pozivajući se na neslužbene diplomatske izvore.

05.12.2024

Foto: Damir Krajac / CROPIX

Prema informacijama tog lista koji se poziva na izvore iz crnogorske vlade i na diplomatske izvore, u hrvatskom non-paperu se u desetak točaka navedi da dvije države trebaju riješiti pitanja vlasništva nad školskim brodom "Jadran", međusobnog razgraničenja, procesuiranja ratnih zločina, pronalaska nestalih osoba te pitanje imena gradskog bazena u Kotoru koji je nazvan po bivšem vaterpolisti **Zoranu Gopčeviću**, za kojeg Hrvatska tvrdi da je bio čuvar u logoru "Morinj".

Sugovornik "Vijesti" iz crnogorske vlade kaže da je Hrvatska u dokumentu napisala da podržava put Crne Gore prema Europskoj uniji (EU) i da ustraje na "dobrosusjedskim odnosima". Izvor tog lista tvrdi da je crnogorsko ministartvo vanjskih poslova tijekom ovaj tjedan odgovorilo, također u formi non-papera, da je Crna Gora, između ostaloga, predložila formiranje radne grupe kako bi se nastavili razgovori o razgraničenju, a da je pitanje o imenu bazena u Kotoru odgovorila je da je to pitanje lokalnih vlasti.

Posebna savjetnica hrvatskog ministra vanjskih poslova **Vanda Babić Galić** kazala je "Vijestima" da ne može ni potvrditi ni demantirati non-paper. Non-paper iz Zagreba je stigao uoči potencijalnog "zelenog svjetla" iz EU-a Crnoj Gori da zatvori do kraja godine četiri pregovaračka poglavlja, što bi Hrvatska mogla blokirati, pišu Vijesti. Podgorica pregovara s EU-om od lipnja 2012. godine i od tada je otvorila sva 33 poglavlja, a privremeno zatvorila tri.

FOTO: Zeljko Puhovski / CROPIX

'

Narušeni odnosi'

Na pitanje plaše li se hrvatske blokade, glavni crnogorski pregovarač s EU-om **Predrag Zenović** rekao je nedavno da mora postojati intenzivan dijalog Podgorice i Zagreba. "Ne bih tu riječ upotrijebio. Mi godinama imamo dobre odnose s Hrvatskom. Oni jesu vidno narušeni u ovim mjesecima unazad, na tome treba raditi i mislim da je dijalog način da dođemo do dogovora. Mora postojati intenzivan dijalog između Podgorice i Zagreba. Siguran sam da MVP i kabinet premijera imaju svoj pristup rješavanju ovog problema", rekao je Zenović.

"Zahlađenje" odnosa između Crne Gore i Hrvatske počelo je prošle zime nakon što je hrvatski ministar odbrane **Ivan Anušić** tijekom posjeta Crnoj Gori otkazao susret s crnogorskim kolegom **Draganom Krapovićem** zbog, kako je objasnio, Krapovićevih stavova o brodu "Jadranu" i spomen-ploči na nekadašnjem logoru Morinj.

FOTO: Ivana Nobilo / CROPIX

Ugrožen put za EU

Dodatno zaoštravanje odnosa uslijedilo je krajem lipnja, kad je crnogorski parlament usvojio Rezoluciju o genocidu u Jasenovcu i u logorima Dahauu i Mauthausenu. Hrvatska je burno reagirala na donošenje tog dokumenta, poručivši da žali što je Crna Gora odlučila zanemariti pozive da "ne politizira žrtve Jasenovca". Tada je iz hrvatskog MVP-a Crna Gora upozorena da usvajanje ove rezolucije može ugroziti crnogorski put u EU.

Što je crnogorski premijer želio poručiti Zagrebu? 'Ili je politička igra, ili je iskren'

Nakon toga je Zagreb je proglasio nepoželjnima predsjednika crnogorskog parlamenta i čelnika prosrpske desnice **Andriju Mandića**, potpredsjednika crnogorske vlade **Aleksu Bečića** i prosrpskog zastupnika **Milana Kneževića** zbog "sistemskog djelovanja na narušavanju dobrosusjedskih odnosa s Republikom Hrvatskom i kontinuiranog zloupotrebljavanja Republike Hrvatske u unutrašnje političke svrhe", aludirajući time na odluku da se usvoji rezolucija u Jasenovcu.

https://direktno.hr/eu-i-svijet/vijest-koja-prosla-ispod-radara-crnogorci-otkrili-sto-im-napravila-hrvatska-360438/?fbclid=IwY2xjawJlvAVleHRuA2FlbQIxMQABHmrUmhW55EPHoxNgLCmDrd4iJFelBARQOow0nyEMf-51ZQKlpNjJI0Tz7NqU_aem_Zvd0OVbhHXi2d4fQDHE7NA

STEPINAC U KOTORU

Na što se odnosila priča o Stepincu u povodu ustoličenja novog biskupa u Kotoru dano je u komentaru Zvonimira Despota u "Večernjem listu"

BEZ PARDONA

Hrvatski biskupi u Kotoru zatajili Stepinca kao Petar Isusa

Zvonimir Despot

Prije godinu dana zaređen je novi subotički biskup Ferenc Fazekas. Glavni zaređitelj bio je zagrebački nadbiskup Dražen Kutleša, koji je u propovijedi spomenuo blaženog Alojzija Stepinca, svog prethodnika, kao "svijetli primjer vjernog pastira". To je bilo više nego dovoljno srbijanskim portalima koji su odmah napali Kutlešu jer je, kako su naveli, "malo reći skandalozno, veličanje Alojzija Stepinca, ozloglašenog hrvatskog nadbiskupa u vrijeme NDH tijekom Drugog svjetskog rata i genocida nad Srbima, Židovima i Romima". Posve očekivano, mahniti srbijanski portali nisu čuli ono što je bilo rečeno na mađarskom jeziku tijekom ređenja novog biskupa.

Naime, u ceremoniji biskupskog ređenja u subotičkoj katedrali pjevali su "Litanije svih svetih" na mađarskom, a među mnoštvom svetaca Katoličke crkve zazivana su i dva blaženika. Jedan je bio "Boldog Alajos püspök", a drugi "Boldog Apor Vilmos püspök". I iza svakog imena sveca i blaženika zaziva se: "Moli za nas." Prevedeno na hrvatski, prvi zazvani blaženik bio je Alojzije mučenik, a drugi je mađarski biskup blaženi Vilmos Apor mučenik. Naravno, Alojzije mučenik odnosi se na Alojzija Stepinca, čije je ime dva puta odzvanjalo u subotičkoj katedrali, na teritoriju Srbije.

Godinu dana poslije, prije nekoliko dana, održano je biskupsko ređenje novog kotorskog biskupa Mladena Vukšića u katedrali sv. Tripuna u Kotoru. Glavni zaređitelj opet je bio zagrebački nadbiskup Dražen Kutleša. No ovoga puta u propovijedi nigdje nije spomenuo Stepinca, niti su to učinili drugi biskupi. Dogodilo se još nešto, poražavajuće za sve, a gotovo nitko to nije zabilježio. I u kotorskoj katedrali pjevale su se "Litanije svih svetih", dakako, na hrvatskom jeziku. U liturgijskom vodiču, koji je pripremljen za taj čin biskupskog ređenja, pisalo je da svećenik u litanijama treba otpjevati i: "Blaženi Alojzije Stepinče, moli za nas, blažene Drinske mučenice, molite za nas, blaženi Miroslave Bulešiću, moli za nas, svi sveti i blaženici hrvatskoga naroda, molite za nas." Međutim svećenik je sve to preskočio, nikoga od njih nije javno zazvao, kao da nisu zapisani, kao da nisu bili predviđeni, kao da nisu postojali, kao da nisu katolički sveci i blaženici, kao da nisu naši!

Pitanje je svih pitanja: tko je to tako odlučio? Jer to ne može biti slučajno! Ako je Stepinac dva puta spomenut u Srbiji, i to čak na mađarskom jeziku, na ređenju biskupa Mađara, zašto ne bi mogao biti spomenut u Crnoj Gori, među svojim Hrvatima, na ređenju biskupa Hrvata, na hrvatskom jeziku? Koji je to viši crkveni interes, koji je to strah, koja je to politika da je trebalo Stepinca jednostavno prešutjeti? Je li to zbog toga da se ponovno ne iritira Srpska pravoslavna crkva? Jer je subotičko dvostruko spominjanje Stepinca bilo previše za uši SPC-a? Nadbiskup Kutleša trebao bi se javno očitovati o tome, jer su mnogi vjernici u kotorskoj katedrali ostali zatečeni i šokirani ovakvim činom.

Mi stalno upiremo prst u papu Franju, tvrdeći da on koči proglašenje Stepinca svetim, da on nas ne razumije, da ima više interese... Problem je zapravo kod nas, kod kuće, kao i u mnogo drugih slučajeva, ne samo crkvenih. Bilo bi dobro znati što su po pitanju Stepinca i njegove kanonizacije dosad radili i Kutleša i njegov prethodnik Josip Bozanić. Ovo u Kotoru svodi se samo na jedno, da su zatajili Stepinca kao Petar Isusa, i to uz geslo novog kotorskog biskupa koje glasi "Ostani vjeran". SPC bome trlja ruke od zadovoljstva! Petar je Isusa zatajio tri puta. Stepinac je svojedobno rekao: "Svaki kamen u Boki Kotorskoj govori hrvatski!" Hoće li naši Stepinca zatajiti još koji put? •

Josip Pečarić

28. studeni 2024. ·

'U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI HRVATSKI'

Meni je zanimljiv i drag završetak teksta o ređenju novog hrvatskog biskupa u mom Kotoru:
REĐENJE U KOTORU! IMAMO BISKUPA, A ZATAJILI SMO KARDINALA STEPINCA
25 STUDENOGA, 2024MAXPORTAL
(…)
Imamo biskupa, podignuo je glavu mali Hrvat Boke, dok se katedralom orila pjesma Zdravo Djevo kraljice Hrvata. Imamo biskupa, ponovio je onaj koji je zatajio. Na svečanom objedu nije bilo Joanikija da čuje radosne čestitare ni poruke kako moramo biti ponosni na hrvatske blaženike, posebno blaženog Alojzija Stepinca koji je kada je posjetio Zaljev rekao kako svaki kamen u Boki govori hrvatski. No, Joanikije to ionako zna.
(…)
Piše: Katarina Knezović/Svijet.hr/ Foto: Radio DUX
https://www.maxportal.hr/.../redenje-u-kotoru-imamo.../...
Na istom portalu je već objavljena slična tvrdnja. Tada sam to komentirao tako da se vidi kako i u Crkvi u Hrvata znaju čija je to izjava:
„Moja izreka iz naslova ovog teksta čini se ostat će zauvijek u našem narodu.
Spomenuo je nedavno i biskup dr. Vlado Košić Homilija na blagdan bl. Ozane Kotorske u Zagrebu 27.4.2017.:
Za Boku Kotorsku akademik Josip Pečarić, koji je i sam rodom iz Boke, napisao je da u Boki svaki kamen govori hrvatski.
https://www.biskupija-sisak.hr/.../4542-homilija-na...
Ona je u naslovu jedne moje knjige o Boki, a u podnaslovu druge. U njima je dan i niz zgoda oko nje, pa i ona kada je na HTV-u proglašena „starom hrvatskom narodnom izrekom“.
Drago mi je što je ona narodna, ali drago mi je kada je pripisuju blaženom (uskoro svetom) Alojziju Stepincu.
Zapravo, sadržaj te tvrdnje dao je blaženi Stepinac kada je prije rata posjetio Boku kotorsku:
Svaki kamen Boke kotorske dovoljno jasno kazuje visoku kulturnu razinu hrvatskog življa, ujedno je najbolji dokaz, tko je zapravo autohtoni element Boke kotorske.
https://dijanaana.wordpress.com/.../josip-pecaric.../
Jasno je da smo rekli isto. Samo ova moja se lako pamti, zar ne. Valjda je i toliko dobra da ju je mogao reći samo naš svetac.
Pripisivana je Stepincu i ranije ali i danas. Pogledajte samo naslov teksta na portalu **7dnevno.hr**, 24. prosinca 2018.:
Alojzije Stepinac: ‘Svaki kamen u Boki Kotorskoj govori hrvatski!’
http://www.7dnevno.hr/.../alojzije-stepinac-svaki-kamen.../“
Da i taj portal je pripisuje Stepincu.
Istina ta izreka se ne pripisuje samo blaženom Stepincu. Zato sam i spomenuo kako je postala stara hrvatska narodna izreka.

Tako u knjizi A. PEČARIĆ AND J. PEČARIĆ, STROSSMAYEROVA OPORUKA, HAZU, ZAGREB, 2002. možete naći:
Nedavno je cijeli tjedan emisije Kolo sreće na HTV bio posvećen Hrvatskoj bratovštini "Bokeljska Mornarica 809". I prvo što je trebalo otkriti bila je moja izreka, i naslov današnjeg predavanja: U Boki kotorskoj svaki kamen govori: hrvatski, za koju je rečeno da je to stara hrvatska narodna izreka. Poslije emisije nazvao me je brat koji je stariji od mene i to prokomentirao šalom: "Nisam znao da si stariji od mene." Nasmijao sam se i odgovorio mu: "Od tebe? Ma stariji sam i od našeg tate."

Josip Pečarić

PRILOG

REĐENJE U KOTORU! IMAMO BISKUPA, A ZATAJLI SMO KARDINALA STEPINCA

25 studenoga, 2024maxportal

Ostani vjeran biskupovo je geslo. Ostani. Vjeran. Dvije riječi toliko potrebne autohtonom hrvatskom narodu Crne Gore koji je podvrgnut vrlo perfidnom tretmanu brisanja vlastita identiteta, milom ili silom.
Imamo biskupa, s osmijehom se orilo kotorskim ulicama u subotu, 23. dana mjeseca studenog dok se na pročelju katedrale sv. Tripuna u Kotoru vijorila hrvatska zastava. Zvona su svečano odjekivala i širila radost domaćeg puka koji je dugo čekao ovaj trenutak.
Kotorska biskupija dobila je biskupa, hercegovačkog fratra. Te dvije činjenice uskomešale su bokeljska srca i uspravila njihova umorna leđa. Na Trgu svetog Tripuna okupio se vjerni narod. Onaj hercegovački, tvrdi i ponosni, i onaj bokeljski plemenit i dobrodušan, ranjen, ali postojan

Imamo biskupa, rečenica je koja je grijala srca onih koji nisu imali sreću biti unutar katedrale i pratiti ređenje svoga biskupa. No, imali su mali liturgijski vodič, a i trg je bio ozvučen pa je njihovo sudjelovanje bilo potpuno u svakom dijelu ovog svečanog čina.
Ostani vjeran biskupovo je geslo. Ostani. Vjeran. Dvije riječi toliko potrebne autohtonom hrvatskom narodu Crne Gore koji je podvrgnut vrlo perfidnom tretmanu brisanja vlastita identiteta, milom ili silom.
Imamo biskupa nije samo radost već je i bolni jauk izmorena čovjeka koji generacijama odrastao u Zaljevu hrvatskih svetaca i blaženika, pardon, Zaljeva svetaca, jer ovo hrvatskih neće izreći niti oni koji su pozdravnim govorima novom biskupu čestitali predajući mu biskupski štap i podsjećajući ga kako je došao u Zaljev gdje su najvažniji dobrosusjedski

odnosi s kršćanskom braćom i mir. Zaljev svetaca, kršćanska braća, suživot i mir bile su glave poruke okupljenih crkvenih otaca.
Imamo biskupa, mislio je mali bokeljski čovjek slušajući pozdravne govore pa homilije, pobožno prateći svečano ređenje. Hrvatski barjak se vijorio na pročelju katedrale i sve se činilo sasvim dobro. Braća u Kristu u liku Joanikija na počasnom mjestu pratila su svečano ređenje. Tu su bile i svjetovne vlasti. I one crnogorske. I one hrvatske. I one bosanskohercegovačke.
Fra Mladen se prostro na tlo, svećenici su prignuli koljena, a jedan je zapjevao litanijske prošnje „da svemogući i milosrdni Bog izdašni izlije svoju milost na svog izabranika, na dobrobit Crkve".
Gospodine, smiluj se… Kriste smiluj se… orilo se katedralom sv. Tripuna. Imamo biskupa, prošaptao je mali Hrvat Boke i nastavio ponavljati prošnje redoslijedom kako je pjevao svećenik i kako je pisalo u liturgijskom vodiču.
Sv. Jakoveee, moooli za nas. Sv. Tomaaa, moli za naas, sv. Marijo Magdaleeno, mooli za naas…, Sv. Ivane Pavlee, moli za nas…, Sveti bokeljski mučeniciii, molite za naas, Sv. Leopolde Mandiću, mooli za nas, blaženi Gracijaa, mooli za nas… Blažena Ozanooo, molii za naaas….i taman kad je mali Hrvat Boke zaustio prema redoslijedu kako piše u Liturgijskom vodiču izreći….
… blaženi Alojzije Stepinče, mooli za naas, blažene Drinske mučenice, molitee za naas, blaženi Miroslave Bulešiću, mooli za naas, svi sveti i blaženici hrvatskoga naroda, molite za naaas…, svećenik koji je pjevao litanije preskočio ih je i nastavio *"svi sveci i svetice Božjeee, molite za nas….*"

Joanikije se osmjehnuo i zadovoljno protrljao bradom. Onaj koji je zanijekao bl. Stepinca i sve svece i blaženike hrvatskog naroda nastavio je litanije istim tonom kao da one nisu ni

zapisane u liturgijskom vodiču koji će za 50 godina čitati neki drugi ljudi i nikad neće saznati da su baš ova četiri reda litanija bila zatajena.
Zrak u katedrali postao je težak. Imamo li biskupa, pitao se mali Hrvat Boke, zanijemili su Hercegovci i u nevjerici gledali u Liturgijski vodič, a fra Mladen je okrenut licem prema mramornom podu osjetio kako se katedrala ispunila osjećajem susramlja. Samo se hrvatski barjak na pročelju katedrale vijorio ponosno i gordo. I više ništa nije bilo isto. Jer, Kotorska biskupija je dobila biskupa, hercegovačkog fratra, a što je hercegovački fratar bez svih svetaca i blaženika hrvatskoga naroda!?
Imamo biskupa, podignuo je glavu mali Hrvat Boke, dok se katedralom orila pjesma Zdravo Djevo kraljice Hrvata. Imamo biskupa, ponovio je onaj koji je zatajio. Na svečanom objedu nije bilo Joanikija da čuje radosne čestitare ni poruke kako moramo biti ponosni na hrvatske blaženike, posebno blaženog Alojzija Stepinca koji je kada je posjetio Zaljev rekao kako svaki kamen u Boki govori hrvatski. No, Joanikije to ionako zna.
Zna to i onaj koji je preskočio par litanijskih redaka. Znaju to i crkveni oci koji u cijeloj svečanoj liturgiji nisu zazvali svoj mali autohtoni hrvatski vjerni narod.Zna to i Boka. Zna to i puk hrvatski. Zna to i fra Mladen!
Imamo biskupa! Blaženi Alojzije Stepinče moli za nas, svoj mali hrvatski narod u Boki!
Piše: Katarina Knezović/Svijet.hr/ Foto: ***Radio DUX***

https://www.maxportal.hr/premium-sadrzaj/redenje-u-kotoru-imamo-biskupa-a-zatajli-smo-kardinala-stepinca/?fbclid=IwY2xjawJlvzpleHRuA2FlbQIxMAABHv0bq08j0iKXdYI8F004T_dYrC5fffiGOD7ikOYdnxynICbBf89hgQrNkHWd_aem_v1DZumIrUpp5BZx5STL1hQ

N. Nekić: Bokeljski zaton u sutonu

23. studenoga 2024.

a

BOKELJSKI ZATON U SUTONU

Kao da se iz mojega posljednjega romana, čije predstavljanje upravo čekamo, izvila jedna sjetna nota koja se nakon svih lutanja vraća Kotoru i Bokokotorskom zatonu, onom opjevanom djetinjstvu „Ivana bez zemlje“, tako se današnje (23. studenoga 2024.) ustoličenje novoga biskupa Mladena Vukšića odrazilo u nama koji smo nekim drevnim vezama vezani za tu neizrecivu ljepotu. Ne samo da smo odavno svjesni zamiranja grada opasanoga kamenim zagrljajima i uzdasima sinova i kćeri koji ga odavno napustiše, nego se samotnost suncem obasjanoga čina osjetila i nad masom vjernika koji su stajali gotovo nijemi na trgu, jer Sveti je Tripun bio malen da ih primi, nakon dugoga vremena malen. I u toj zgrčenoj sredini koja je puna pamćenja slave i vjere stajala tako utihnula, lebdjeli su duhovi svih kalafata, pjesnika i kapetana, svetaca i mornara, građana i građanki mirotvornoga grada koji opet postaje sjedište biskupa. U Svetome Tripunu blistala je pozlaćena oltarna pala, bijeljelo se svećeničko ruho, tamjan se širio među cvjetne stupove koji pamte gotovo tisućljeće. A u zraku titra odsjaj dalekih dana što su sačuvani u zvuku zvona…

Ozbiljan je onaj koji zna da mu se stado smanjilo na samu rubu nestanka. Nejasna je i neizvjesna služba gdje ima tako malo vjernika, ali je tim odgovornija. A novi biskup je franjevac, rođen u Vitini, vodenom i zelenom mjestu punom starih rana iz osmanlijskih i drugih zlokobnih vremena. Nebo je tamo kao otvorena školjka ljubičastoga sedefnoga sjaja i kažu legende da u Vitini vile obilaze stari kastrum, čuvaju blago u zatrpanim mračnim dvoranama, a ispod teku ledene vode ponornice. Zidovi u Vitini ječe od zvona dok na konopima visi bezimeni fratar, ujak u gruboj halji. Tamo se anđeli skrivaju iza zvonika da ih nevaljali ne ugleda. I rekoše da baš u toj Vitini časni roditelji majka Jagoda i otac Mićo dobiše sina Mladena koji će služiti stado u Posušju, opet u neka nemila vremena. I on u fratarskoj halji koju sada zagrće biskupskim ornatom. Pomažu tu i Bogdan Leopold Mandić i Ozana Kotorska pa i blaženi Gracija, ali teret će pasti na leđa samo onome kojega bol može savladati. O tome znalački govori kao s vrha nekoga plavoga brda fra Jozo Grbeša, onaj koji nas je zadivio jednom u Vukovaru. On i biskup željezanski Egidije Živković. Njihovi govori nisu imali dileme: jasni i gorki, istiniti i nedvojbeni.

I kaže fra Jozo Grbeša da je Bog u stanju staviti najveću i najvrjedniju stvar u najmanju posudu: zametak u majčinu utrobu, veliku misao u običnoga čovjeka.
Veliko može počivati u malom pa zašto ne vjerovati da se mala oaza hrvatskoga bića sačuvana u Kotoru i Bokeljskom zaljevu, može pokazati kao sjeme i sol na čudesnom prostoru ovih davnih začaranih modrih odrina,
gradova, zaselaka i crkava, otoka s neprocjenjivim freskama otmjenoga i sjetnoga Tripe Kukolje, otoka kojega su predci ovih Bokelja, a osobito Peraštana, stvorili nasred mora. Stvorili otok Gospe od Škrpjela sami samcati. Koliko mara i vjere…
I kad smo se davnih godina našli pred kamenim toplim zidinama a na vratima Kotora, više nije bilo šapa krilatoga lava i natpisa na grbu drevnoga grada: Fides et honor/ Civitatis communitas cathari. Nije bilo ni svetoga Tripuna, ni kule, ni maslinovih grančica. Skriveni iza izbrisane latinštine živjeli su još rijetki hrvatski graditelji brodova, palača, crkava i svetaca.
Možda je sada opet došlo vrijeme da se snagom čiste ljubavi vrati spomen na onu Boku koju je opjevao Frano Alfirević:
„Spomen na Boku…
Volim te ko što se voli mrtva draga,
kad umre u času najljepšega cvata
duše i tijela. Više od svakoga blaga
volim ti predvečerja nad vodom punom zlata…“
Nevenka **N**ekić

https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/m-o/nekic-nevenka/44654-n-nekic-bokeljski-zaton-u-sutonu.html?fbclid=IwY2xjawJlyPVleHRuA2FlbQIxMQABHiHc889vmewUDKyjqDWWjGGNwvITEcRjFRgzve5fQhsJev3YZw7oMP-HooO1_aem_wTk8qFXB3d9i16ZH4DNPbA

“CRKVE I SAMOSTANI KOTORA OD XIII DO POČETKA XX VIJEKA“ U MONOGRAFIJI RADOJKE ABRAMOVIĆ

Boka News

21/11/2024

ART

Crkve i samostani Kotora – Lalošević, Abramović i Čilikov

Objavljivanjem ovog djela autorka nam je još jednom potvrdila svoju apsolutnu angažovanost i doprinos u

Istoričarka umjetnosti **Radojka Abramović**, muzejska savjetnica u Pomorskom muzeju Crne Gore u Kotoru, autorka je kompleksnog djela, Monografije „Crkve i samostani od XIII do početka XX vijeka – Crkve i vjekovi“, koje je predstavljeno u palati Gregorina. Prisutni su imali priliku da kroz prikaz ovog djela, zajedno sa autorkom krenu na putovanje kroz vrijeme, da naprave đir po kotorskim crkvama i samostanima Sv. Klare, Sv. Nikole, Sv. Josipa, Gospe od Anđela, Sv. Duha i kapele Gospe od Rozarija, te da vizuelno sagledaju grad Kotor iz vizure srednjovjekovnog čovjeka. Abramović je ujedno na ovaj način sabrala utiske i napravila paralele, bez da zalazi u detalje, istorijske podatke i stručne analize.

-Prezadovoljna sam promocijom, jer sam povodom ove knjige, koja je kruna moga rada, okupila drage ljude – svoje prijatelje, rodbinu, i drago mi je što su po ovakvom nevremenu – neveri, što bi rekli Bokelji, došli, ispoštovali, to je za mene velika čast i jako mi je drago, kazala je Radojka Abramović za Boka News. Podnaslov izdanja – “Crkve i vjekovi“, kao

i kod njene prethodne knjige, „Romaničke crkve grada Kotora“, plod je promišljenog hoda kroz vrijeme, brojna događanja i utiske o crkvenim zdanjima.
Abramović na početku iznosi popis kotorskih crkava od XII vijeka do 1938. godine: od 32 sakralna objekta u okviru zidina Staroga grada Kotora danas je sačuvano 15 objekata, od kojih je njih osam zadržalo svoju sakralnu funkciju, dok je preostalih sedam dobilo novu namjenu i djelimično promijenilo izgled. Autorka je analizirala svaki od ovih objekata, izostavljajući one sa romaničkim karakteristikama, koji su bili tema njenog prethodnog rada.

Crkve i samostani Kotora – Monografija

Dragocjenost knjige za čitaoce budućnosti
-Svi mi koji se bavimo istorijom i postojećim stanjem crkvenih zdanja zapravo mijenjamo ulogu nekadašnjih crkvenih vizitatora, brojnih biskupa i visokih crkvenih dostojanstvenika. Naša uloga kao hroničara crkava svakako će biti daleko dragocjenija budućim čitaocima i istraživačima posmatrano sa određene vremenske distance. Tada će se konkretno znati stanje svake pojedinačno obrađene crkve zaključno sa 2024. godinom, a svakako da je ovdje od velike važnosti i njihov pojedinačan istorijat od začetka gradnje kroz trajanje u vremenu. Crkve i samostani Kotora mijenjani su kroz vrijeme, uglavnom devastirani brojnim pošastima, zemljotresima, ratovima, osvajanjima, požarima, kugama, nebrigom ljudskog faktora. Danas, kada je grad Kotor, poslije zemljotresa iz 1979. godine dobio novi sjaj, kada su stare palate promijenjene, ipak zasijale novim sjajem, uveliko su izmjenjena

crkvena zdanja, neka u sakralnoj funkciji, a neka promijenjenih sadržaja, sa vrlo malo atributa koji ukazuju na njihovu osnovnu namjenu, kazala je autorka.

Profesionalizam od fotografija do fusnota

Recenzent akademik **Aleksandar Čilikov**, istoričar umjetnosti, istakao je temeljit, posvećen i predan rad autorke, koja je u ovom kompleksnom naučnom djelu predstavila svaki bitan, ključni podatak, ubacila svaku fusnotu o sakralnim objektima. Tvrdi povez, dizajn, vrhunske fotografije, ono je što i dolikuje djelu iz oblasti istorije umjetnosti, smatra Čilikov, te preporučuje i dodavanje indeksa na kraju knjige.

-Fascinantno je da, kada piše o pojedinoj crkvi koja zaslužuje veći dio teksta, autorka objašnjava i ko je ktitor, koje su to bratovštine ako su bile uključene u ktitorstvo. Daje čitav pregled ako postoji likovni ukras, da li su to ikone ili barokne slike, ili neko djelo primjenjene umjetnosti. Pojavljuje se čak epigrafija, natpisi, ako ih ima, ističe Čilikov, predsjednik Društva istoričara umjetnosti Crne Gore.

Iako je prvenstveno namijenjena naučnoj javnosti, ova knjiga, smatra Čilikov, može biti veoma zanimljiva i prosvjetnim poslenicima u obrazovnom procesu, a posebno će biti korisna turističkim vodičima.

Crkve i samostani Kotora – Monografija

Lakoća kretanja kroz obilje podataka

Objavljivanjem Monografije „Crkve i samostani Kotora od XIII do početka XX vijeka“- Crkve i vjekovi“, autorka nam je još jednom potvrdila svoju apsolutnu angažovanost i doprinos u istraživanju istorije i kulture grada Kotora, a sve nto kroz vrednovanje našeg kulturnog blaga, smatra **Jovana Vidović Lalošević**, načelnica Uprave za kulturna dobra u Kotoru. Višestruka vrijednost ovog djela, kaže ona ogleda se, prije svega, kroz autorkinu izuzetno dobru upućenost u značaj kotorske kulturne baštine, njeno stručno izražavanje u oblasti slojevitosti stilova u sakralnoj arhitekturi Grada, kao i u trendovima u likovnoj i primjenjenoj umjetnosti. Uz sve to, autorka je na vrlo vješt način uspjela da prikaže i

činjenično stanje sadašnjeg trenutka crkava i samostana – kako je i koliko je savremeni način života uticao na određivanje namjene pojedinih sakralnih kompleksa. Kao i Aleksandar Čilikov, i Lalošević je istakla autorkinu upućenost, poimanje literature, navođenje relevantnih i značajnih izvora za proučavanje graditeljstva i duhovnog života Kotora.

-Lakoća kojom se autorka kreće kroz obilje stručne literature i istorijske dokumente potvrđuje gotovo svaka stranica ove monografije. Veoma vješto i znalački ovi izvori povezani su sa autorkinim zapažanjima, zaključcima, rezultatima israživanja i odabirom fotografija koje nam dodatno olakšavaju da stvorimo jasniju sliku kakav je bio srednjovjekovni Kotor i na koji način je novo vrijeme, koje je donosilo i nove životne stilove, nametnulo sakralnim objektima neki novi i sasvim drugačiji život u njima, ocijenila je Lalošević.

Kao zanimljivost iznijela je da monografija počinje i završava opismom Franjevačkog samostana- onog starog (osnovanog 1286. godine na Gurdiću od Jelene Anžujske) i novog-izgrađenog nakon preseljenja franjevaca 1657. godine unutar zidina grada. Lalošević zaključuje da je autorka ovim istakla i zaokružila jednu sferu djelovanja franjevačkog reda, koji je ostavio veliki pečat u istoriji Kotora, ali je uticao i na njegovo buduće formiranje.

Crkve i samostani Kotora – Monografija

Sveobuhvatna slika Kotora

-Želim da pohvalim i podržim ovakav kompleksan način objavljivanja monografije, gdje su na jednom mjestu pobrojani bogati bibliografski podaci, opisana i istaknuta vrijednost kulturno-istorijske baštine našega grada, kao i trenutno stanje ovih reprezentativnih građevina. Ispripletajući vrijednosti sakralnih građevina, pišući o njihovom nastanku, izmjenama i nestajanju, sa vrijednostima likovnih djela kamene plastike, kao i sa duhovnim nasljeđem, Radojka Abramović stvara sveobuhvatnu sliku Kotora iz prošlih vremena, ali i iz sadašnjosti, istakla je Jovana Vidović Lalošević.

Ovo je divan poklon autorke za rođendan Opštine, smatra Maja Uskoković direktorka, Pomorskog muzeja Crne Gore, koji je izdavač monografije. Urednica izdanja je Danijela Nikčević, lektorka – Jasmina Bajo, dizajnerka – Aleksandra Drašković, fotografije je uradio Nenad Mandić, a Slavko Dabinović je izabrao stare fotografije. Program je vodila Dijana Đurašković.

Zrelo vrijeme za obnovu crkve Sv. Josipa

-Dragulj barokne arhitekture Kotora – crkva Sv. Josipa, iako je restauriranog zvonika i sa novim krovnim pokrivačem, što spriječava prodiranje vlage u zdanje, u unutrašnjosti, na žalost, još uvijek liči na scenografiju iz nekog poslijeratnog filma, ili na skori udar zemljotresne stihije. Ovo ne kažem u smislu kritike, već dobronamjerne konstatacije da je zrelo vrijeme da se ovaj arhitektonski dragulj u srcu grada što skorije obnovi, a posebno ako se uzme u obzir centralni barokni oltar koji je poput efektne pozornice, djelo Frančeska Kabjanke, sa maestralnim reljefom na antependiju, gdje je prikazana scena „Bijeg u Egipat“. Ovo tim prije što je ovdje je u okrilju crkve jedinstveno groblje kotorske vlastele i visokih duhovnika, poručuje autorka Monografije.

https://bokanews.me/crkve-i-samostani-kotora-od-xiii-do-pocetka-xx-vijeka-u-monografiji-radojke-abramovic/?fbclid=IwY2xjawJlysFleHRuA2FlbQIxMQABHkmgiTXoaR5LQFsfjtbGJtBxbK_zSlAYWj9RJwb8F508pwHwWwMX82V2vV0B_aem_67b01Y-RzaSpWOKwMklUTQ

MONS. MLADEN VUKŠIĆ ZAREĐEN ZA KOTORSKOG BISKUPA U KATEDRALI

23. studenog 2024. –

Biskupsko ređenje novoimenovanog kotorskog biskupa Mladena Vukšića održano je danas u kotorskoj katedrali sv. Tripuna te predstavlja značajan događaj za vjernike Kotorske biskupije, koja ima duboke povijesne i duhovne korijene. Ceremonija, koju su predvodili glavni zareditelj zagrebački nadbiskup Dražen Kutleša te suzareditelji splitsko-makarski nadbiskup i metropolit Zdenko Križić i barski nadbiskup i dosadašnji apostolski upravitelj Kotorske biskupije Rrok Gjonlleshaj, simbolizira kontinuitet vjerske tradicije i predanosti katoličke zajednice u regiji, sa svim nazočnim biskupima, u zajedništvu sabranih prezbitera i đakona, redovnika i redovnica te vjernika.

Prije početka misnog slavlja pozdravni govor uputio je barski nadbiskup i dosadašnji apostolski upravitelj Kotorske biskupije Rrok Gjonlleshaj:“Gospodin nam danas daruje novog biskupa. Kotorska biskupija, ova mjesna crkva, bogata velikanima vjere, duha i kulture dobiva pastira, kojeg je strpljivi čekala i kakvog zaslužuje. Ovaj događaj nije samo znak kontinuiteta apostolske službe, već je i poziv svima nama da zajedno kao živa zajednica vjernika podržimo našeg novog biskupa molitvama i djelima, kako bi mogao vjerno vršiti povjereno mu poslanje“. Barski nadbiskup je izrazio svima toplu dobrodošlicu i zahvalnost na dolasku.

“Biskupsko ređenje posebno je očitovanje zajedništva i jedinstva cijeloga otajstvenog tijela Crkve. U zajednicama vjernika, okupljenih pod svetom službom biskupa, „makar su one

često malene i siromašne ili žive u raspršenosti, prisutan je Krist, čijom se moći združuje jedna, sveta, katolička i apostolska Crkva“ . Stoga, danas, s posebnom radošću zahvaljujemo Svetome Ocu što je drevnoj Crkvi kotorskoj, malenoj po broju vjernika, ali velikoj po duhovnoj tradiciji i nasljeđu svetaca i blaženika, dao vlastitoga pastira u osobi novoimenovanoga biskupa Mladena. U vremenu sveprisutnog slabljenja autoriteta i obezvrjeđivanja crkvenih institucija, služba biskupa pokazuje se u svoj svojoj zahtjevnosti, ali i uzvišenosti. Ona se ne može zaslužiti, već ponizno prihvatiti; ne stječe se po zaslugama, nego po milosrđu – za služenje Tijelu Kristovu, Crkvi. Biskup Mladen toga je bio svjestan kada je za svoje biskupsko geslo uzeo riječi nadahnute poslanicom Timoteju: „Ostani vjeran!“ Doista, Crkva nas uči da su „apostoli ostavili biskupe za svoje nasljednike predajući im svoje vlastito učiteljsko mjesto“ s ciljem čuvanja evanđelja u Crkvi neiskvarenim i živim. Današnje drugo čitanje odlomak je iz Druge poslanice Korinćanima, u kojem sveti Pavao iznosi kakva treba biti apostolska služba koju svaki biskup nasljeđuje. Apostol te riječi piše u kontekstu svoje obrane pred protivnicima, pred onima koji propovijedaju sami sebe, kao i pred onima koji, vođenih židovskim mentalitetom, žele svim kršćanima nametnuti židovske običaje. Pavao im se odvažno suprotstavlja ostavljajući Crkvi snažno svjedočanstvo o važnosti i značenju apostolske službe, ali i zahtjevima koji je prate. To su: ustrajnost, iskrenost i cjelovitost te propovijedanje Krista i služenje čovjeku... Ne postoji veća služba od služenja drugima radi Krista, radi onoga koji nas je ljubio i predao sebe za nas. Novoimenovanom biskupu kotorskom Mladenu, franjevcu po životnom pozivu, to je posve logičan zahtjev. Duhovno stasao pod okriljem franjevačke karizme, zna da takvo služenje, da bi bilo autentično, zahtijeva srce ispunjeno Bogom. Zna da „Kristova mudrost kazuje da je slava u služenju životu drugih, u davanju života, u umiranju“ i „u duhu franjevaštva kao biskup želi i nadalje radosnim služenjem očitovati Kristovu blizinu svima kojima je poslan.“ Dragi vjernici drevne Crkve kotorske, duboko ukorijenjeni u vjeri i ponosnoj baštini svojih predaka, poznati ste po svojoj plemenitosti, gostoljubivosti i ljubavi prema Crkvi. Bokeljska duša, bogata duhovnim naslijeđem i zajedništvom, dočekuje svoga biskupa s otvorenim srcem i radosnom nadom. On među Vas dolazi s velikom spremnošću donositi zajedno s vama plodove svetosti i ljubavi. U toj spremnosti, vjerujem, susreće i srčanu otvorenost svih koji čeznu za Božjom blizinom i čistoćom evanđeoske poruke. Dragi biskupe fra Mladene, po milosrđu si Božjem ponizno prihvatio službu biskupa. Danas u zajedništvu euharistijskoga stola molimo da je vršiš ustrajno, da riječ Božju prenosiš iskreno i u njezinoj cjelovitosti, propovijedajući Krista i služeći ljudima. Sve si ove zahtjeve biskupske službe lijepo utkao u svoje geslo i u svoj grb” – kazao je, između ostalog, u svojoj homiliji , glavni zagrebački nadbiskup Dražen Kutleša.

Nakon pjevanja litanija, uslijedilo je polaganje ruku i molitva ređenja..., novozaređeni, odloživši štap, prima cjelov mira od biskupa glavnog zareditelja i od svih drugih biskupa.

Dolazak novog biskupa donosi obnovljeno duhovno vodstvo i nadu za daljnji razvoj pastorala u Kotorskoj biskupiji. Biskup Vukšić preuzima odgovornost za očuvanje vjerskih vrijednosti i pastoralnu brigu za vjernike. Kotorska biskupija ima ključnu ulogu u očuvanju kulturne i duhovne baštine Crne Gore. Ređenje u povijesnoj katedrali sv. Tripuna dodatno naglašava značaj kontinuiteta i jedinstva te simbolizira nadu i poticaj za vjernike Kotorske biskupije, suočene s izazovima suvremenog društva.

Čestitke i zahvale imali su potrebu uputiti, kako je najavio don Robert Tonsati, mons. Francis Assisi Chullikatt, apostolski nuncij u BiH i CG, mons. Zdenko Križić, splitsko-makarski nadbiskup, fra Jozo Grbeš, provincijal Hercegovačke franjevačke provincije

Uznesenja Blažene Djevice Marije, don Siniša Jozić, kao i Mirko Vičević, admiral Bokeljske mornarice.

Mons. Francis Assisi Chullikatt, apostolski nuncij u BiH i CG istakao je "kako je Kotor stoljećima bio raskrižje carstava, kraljevstava, kultura i naroda, pa ipak Kotor je uvijek uspio da očuva svoj fascinantni, vjerski, duhovni i kulturni identitet, koji kao dragocjeno blago baštine sve generacije". Osvrnuo se na Boku kao Zaljev hrvatskih svetaca te kazao da je Kotorska biskupija iako mala uvijek srcem velika. Poželio je novom biskupu da nastavi svoju misiju slijedeći tragove svojih prethodnika, kako bi još jače zasjalo svjetlo žive Božje Crkve. Na kraju, kazao je kako treba predstavljati oruđe mira i dobra na slavu Božju i dobrog pastira za svoj narod.

"Bila biskupija velika ili mala, bez posebnije Božje milosti nije moguće upravljati Božjim putem. Tu milost treba prositi svakodnevno molitvama i žrtvama, bez uzdignutih ruku prema nebu nema značajnijih postignuća" – kazao je mons. Zdenko Križić, splitsko-makarski nadbiskup. Biskup u biskupiji mora graditi zajedništvo i mir, naglašava mons. Zdenko Križić: "Neka Kristov mir i njegovo svjetlo budu trajno u tvom srcu, a i Kristova sol, koja će davati okus tvome pastirskom djelovanju. Bilo ti sretno i blagoslovljeno".

„Neka tvoja franjevačka baština bude bogatstvo koje se dijeli...Kotorani su sada tvoja nova braća i nove sestre. Mi vjerujemo da je poniznost čin vjere, bit kršćanstva, polazna točka službe Evanđelja. Biti ponizan znači vjerovati. Stoga neka veličina službe prati i golema poniznost" – kazao je fra Jozo Grbeš, provincijal Hercegovačke franjevačke provincije Uznesenja Blažene Djevice Marije.

Don Siniša Jozić, u ime svećenika Kotorske biskupije, iskazao je najiskreniju čestitku i dobrodošlicu:"Radosni smo i primamo Vas otvorena srca. Mi, kao Vaši svećenici i požrtvovni djelatnici Crkve, pružamo Vam suradničku ruku i ujedno Vam izražavamo naše poštovanje, odanost, poslušnost i spremnost kroz župničku suradnju pomagati Vam u poslanju navještenja Kraljevstva Božjega u našoj biskupiji". Don Siniša Jozić je izrazio zahvalnost dosadašnjem apostolskom upravitelju Kotorske biskupije, barskom nadbiskupu Rroku Gjonlleshaju na predanom radu.

Mirko Vičević, admiral Bokeljske mornarice, u ime vjernika, također nije krio radost dolaskom novog biskupa:"Vaša povezanost sa svima nama, vjernicima I prije ovog svetog čina,ređenja, najbolje se očitovala u riječima gesla, kojeg ste izabrali Ostani vjeran. Ostati, da. To je imperative svima nama i biti vjeran. Ostati I živjeti snagu vjere, stvarati bolje sutra, za naše nasljednike. Put koji void ka ostvarenju kršćanskoga cilja i ideala je dugačak, prepun izazova I prepreka, ali to je put ojačan vjerom. Put, kojim sada lakše koračamo sa vama, našim biskupom, duhovnim ocem, pastirom".

„Draga braće i sestre, ovdje nazočni gospodin, vam udijelio mir. Sve vas pozdravljam onim redom kao što je to učinjeno prije svete mise. Iako je euharistija koju smo proslavili najljepši i najpotpuniji oblik zahvalnosti koji možemo ponuditi Ocu, tradicija želi da novi biskup prije završetka svečanog obreda ređenja izrekne svoje osjećaje zahvalnosti. Možda i zato što zahvalnost je priznanje da sve je dar. Moja iskrena zahvala ide prije svega svemogućem Bogu za dar života i poziva na redovnički i svećenički život, koji je po izljevu milosti koju sam upravo primio, danas dosegao svoju puninu. Jasno osjećam da je on u mom životu bio i ostao vjeran.Pratio me i podupirao snagom duha u trenucima radosti i u onima kušnje. Njemu hvala što je vodio razlučivanja apostolskog nuncija mons. Francisa Assizija, kojem također zahvaljujem na povjerenju i očinskim savjetima. Naravno, konačni je izbor pape Franje, kojemu upravo po nunciju šaljem pozdrave i izraze o danosti. Zahvaljujem nadbiskupu mons. Draženu Kutleši, koji je ljubaznošću prihvatio biti glavni zareditelj, kao i za neumornu službu u našoj crkvi. Velika hvala i dvojici drugih biskupa

zareditelja mons. Zdenku Križiću, splitsko - makarskom nadbiskupu i metropoliti, te nadbiskupu Bara Rroku Gjonlleshaju, koji je u zadnje vrijeme upravljao biskupijom. Uz njih izražavam zahvalno svim nazočnim biskupima što su prihvatili poziv da u ovom slavlju budu nazočni, te tako mole za mene i sa mnom. Želja mi je sa svima uspostaviti poseban odnos, bratstva i suradnje. Hvala mojim roditeljima pokojnom ocu Mići, koji je već stigao na drugu obalu života. Mojoj majici Jagodi, koja zbog nemoći danas nije mogla biti ovdje. Sjećajući se roditelja zbog njihove uzorne i vjerne ljubavi, u zahvalni spomen uključujem svoga brata i sestru, te njihove obitelji i svu svoju rodbinu. Nisu svi danas mogli biti ovdje, ali svi su u mom srcu. Hvala biskupiji iz koje sam potekao, Mostarsko-duvanjskoj, ovdje zastupljenoj po njezinu biskupu, mons. Petru Paliću i brojnim svećenicima. U njoj sam rastao u daru vjere i daru svećeničkog služenja. Zahvali biskupiji početaka, želim odmah pridodati onoj našoj Kotorskoj biskupi, koja se stvarno potrudila ne samo da me prihvati s materinskom pomnjom, nego mi je već od mojih prvih nesigurnih koraka u biskupiji po upravitelju, vjernicima i svećenicima prenijela radost iščekivanja novog biskupa. Hvala odboru Kotorske biskupije koji je učinio sve da se ovdje osjećam dobrodošao. Pozdravljam i zahvaljujem svećenicima Kotorske biskupije, mojim prvim suradnicima. U meni ćete imati subrata, molimo i preporučimo se svemogućem Bogu da izvršimo svoje poslanje u ovoj biskupiji. Mnogi će zastati pred njezinom malenošću i malobrojnošću vjernika, ali ne treba to biti izvor tjeskobe i straha. Dobro primjećuje papa Franjo - nije problem u malobrojnosti, nego u beznačajnosti, u tome da se postane sol, koja više nema okus evanđelja i svjetlo koje više ništa ne obasjava. Po ovdje nazočnom provincijskom ministru fra Jozi Franjevačke provincije uznesenja BDM na nebu u Hercegovini, želim posebnu hvalu izreći svojoj redovničkoj zajednici, ne samo na bratskoj potpori i pozornosti u ovom mom osjetljivom prijelazu. Znam da sve što imam jest dar, ali taj dar sam dobio po i u svojoj redovničkoj provinciji, dar odgoja informacije, dar franjevačke jednostavnosti i ljubav prema Bogu i blizine čovjeku. Posebno sam zahvalan za dar bratstva i tolike braće s kojima sam koračao na putu redovništva i osjetio njihovu blizinu i razumijevanje i tako stekao jedan od najvećih darova, dar prijateljstva. Zahvaljujem na molitvama i dolasku vjernika iz moje rodne župe Vitine, kao i župa u kojima sam služio kao svećenik svih ovih godina. Vi ste me uvijek podsjećali da dar službe nije posao ni zadatak, nego predanje, darivanje vlastitog života, služenje bez mane danju i noću Bogu i Božjem narodu. Zahvaljujem Bogu za sve predstavnike građanske, političke i akademske vlasti iz Crne Gore, Bosne i Hercegovine i Hrvatske, te za sve poslanike javnih ustanova, jer ste željeli odati počast svojom nazočnošću kotorskoj Crkvi, koja danas slavi dar biskupa. Izražavam duboku zahvalnost predstavnicima drugih vjerskih zajednica. Imamo zajednički zadatak. Graditi zajedno prostore suživota i čovječnosti. Naši vjernici zaslužuju svu našu pozornost i trud te očekuju da radimo zajedno u uvažavanju i dijalogu za zajedničko dobro..Sve vas ovdje nazočne, kao i one koji su htjeli biti ovdje, a nisu mogli, kao i iz sebe i svoju novu službu, povjeravam zaštiti Blažene Djevice Marije, Svetog Josipa njezinog Zaručnika, Svetog Tripuna, nebeskog zaštitnika naše Biskupije i ostalih miljenika Božjih iz ovog bokeljskog zatona, dok na svakoga od vas zazivam gospodinov blagoslov“ – obratio se vjernicima na kraju novi kotorski biskup mons. Mladen Vukšić.

Slavlje svete mise uzveličao je Župni zbor kotorske katedrale, kojim ravnaju sestra Dragica Kuštre i Anđela Homen i Župni zbor „Fra Grga Martić“ - Župa Bezgrešnog začeća BDM - Posušje, uz orguljsku pratnju Ivane Pekas.

Biskupsko ređenje Mladena Vukšića označava novo poglavlje za Kotorsku biskupiju. Njegova služba nosi potencijal za obnovu i jačanje vjerskog života, uz očuvanje povijesne i duhovne baštine, što će zasigurno biti od velikog značaja za vjernike i širu zajednicu.
Ređenju su, pored brojnih ljudi iz vjerskog, političkog, kulturnog, javnog i društvenog života, nazočili i Jadranka Žarković, izaslanica predsjednika RH, predsjednik Crne Gore Jakov Milatović, premijer CG Milojko Spajić, ministar vanjskih i europskih poslova RH Gordan Grlić Radman, zastupnik u Parlamentu Bosne i Hercegovine Dragan Čović, predsjedateljica Vijeća ministara BiH Borjana Krišto, ministrica Ministarstva kulture i medija dr. Tamara Vujović, dr.sc. Milan Bošnjak, izaslanik državnog tajnika Središnjeg državnog ureda za Hrvate izvan RH Zvonka Milasa, veleposlanik RH u CG Veselko Grubišić, generalna konzulica RH u Kotoru Jasminka Lončarević, zastupnik u Skupštini CG Adrijan Vuksanović, predsjednik HNV -a Zvonimir Deković, predsjednik Općine Tivat Željko Komnenović, mitropolit crnogorsko – primorski Srpske pravoslavne crkve Joanikije Mićović.

http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/mons-mladen-vuksic-zareden-za-kotorskog-biskupa-u-katedrali?fbclid=IwY2xjawJlzLZleHRuA2FlbQIxMQABHrOTzmP8QZKL632ReSlOYwaL7pVdrhHtiNyq-JhTHBjoIUwPbh0h944G21z-_aem_f_SxBUTrjVn3hjdR-JAW1Q

NOVI KOTORSKI BISKUP

Danas Kotorska biskupija dobiva novog biskupa:
http://www.radiodux.me/.../biskupsko-redenje-mons-mladena...
Pored mojih Bokelja danas je u Kotoru jedna moja suradnica koja je zapravo jedina redovna profesorica iz matematike Sveučilišta u Mostaru. Javila mi je da je novi Biskup pozvao i nju i njenog muža, a podsjetila me je da je on bio organizator predstavljanja mojih knjiga u Posušju. Na žalost nije i govorio na tom predstavljanju. Naime pronašao sam moj govor s tog predstavljanja i vidim da ga ne spominjem.
Bez obzira na to doista se radujem što me i takva stvar povezuje s njim i čestitam mu na postavljenju za Biskupa u Zaljevu hrvatskih svetaca.
KNJIGE AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA PREDSTAVLJENE U POSUŠJU
U kinodvorani u Posušju predstavljene su dvije knjige hrvatskoga akademika, matematičara i publicista Josipa Pečarića, „Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba“ i „Vukovar i njegov stožer“.
Na početku predstavljanja sve nazočne pozdravio je Ljubo Begić, predsjednik HKD Napredak – podružnica Posušja, koji je bio nositelj organizacije.
O knjigama je govorio sveučilišni profesor Marko Tokić koji je Pečarića nazvao „sakupljačem istine“. Također, rekao je da „postoji više istina o Vukovaru, ali jedna od njih je i ona emocionalna, koja je odlično opisana u knjigama.“
Predstavljanje je uveličala Klapa “Grga”.
Akademik Josip Pečarić, tijekom predstavljanja, pozdravio je organizatora i predstavljača, te u svom govoru istaknuo:
“Dr. sc. Marko Tokić je već predstavljao moje knjige i uvijek je to bilo izuzetno. Tako je bilo i danas, mada je danas imao već i nastupno predavanje na fakultetu, pa mu se moram posebno zahvaliti na tome.
Zapravo, obje knjige Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba i Vukovar i njegov stožerpovezuju riječi Slobodana Miloševića izrečene na sjednici Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995., nakon operacije Oluja, a koje su, zapravo, sadržane već u naslovu prve:
Molim vas, šest tisuća Hrvata branilo je Vukovar pola godine; napadala je cijela Prva armija, zrakoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu obranili Knin, kojemu se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!? Oni ga nisu branili, jer prema svim izvješćima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala topnička priprema u sedam navečer, oni su naredili – bježaniju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira s hrvatskim snagama. (…) Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez ostvarenog kontakta s hrvatskom vojskom na najvećem dijelu fronte. (…) Pitanje je tko je, zaista, donio odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva je odluka, kada su imali sve uvjete za obranu, izazvala egzodus. Sada to treba biti razlogom da Jugoslavija jurne tamo braniti te teritorije, s kojih su oni utekli kao zečevi?!
Naslov „Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba“ nekima baš i nije drag. Komentirajući ga, admiral Davor Domazet Lošo je na predstavljanju knjige u Zagrebu (ovo joj je drugo predstavljanje) ustvrdio da od 1995. godine do danas nitko o tome nije se usudio progovoriti (tu njegovu tvrdnju posebno izdvajaju i u Hrvatskom tjedniku, 01. 05. 2014.). Godinama već na predstavljanjima, tribinama i u mnogim tekstovima upozoravam na Miloševićeve riječi. S obzirom na ponašanje i odnos prema hrvatskoj pobjedi to radim

na jedini mogući način – porugom. Tako sam i Hrvatskom saboru još 5. kolovoza 2012.poslao prijedlog:
UVEDIMO DAN DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI I DOMOVIDSKE ŽALOSTI ZBOG SRBA ZEČEVA
Još nisam dobio odgovor. Međutim, vladajućima je to postalo nezgodno jer su i drugi vrsni komentatori počeli spominjati zečeve. Prije svih sjajni komentator tjednika 7Dnevno i portal **dnevno.hr.** Tako sam jednu njegovu rećenicu uzeo u ovoj knjizi kao definiciju Domovinskog rata:
Fašisti te napadnu, okupiraju, razore, poubijaju mnoštvo ljudi, a kad od njih napokon učiniš zečeve, oni te proglase fašistom!
Napokon, morali su i na HTV-u spomenuti Miloševićev citat u emisiji o hrvatskim generalima prije dva dana 27. 05. 2014. Naravno, u emisiji su dominirale priče o hrvatskim zločinima, po onoj čuvenoj Josipovićevoj tvrdnji:
U „Oluji" je bilo zločina i za to netko mora odgovarati.
Svima je bilo jasno da je to bilo opravdanje za Sud u Haagu jer su se željele osuđujuće presude i generalima i Hrvatskoj. O mnogobrojnim neistinama u ovoj TV emisiji pogledajte izvrsni komentar Damira Kalafatića ŠTO JE PREVIŠE, PREVIŠE JE – General JNA, pobunjeni četnik, feralovac-izdajnik… na Radmanovoj YU televiziji, Hrvatski fokus, 28. 05. 2014.; Hrsvijet, 28. 05. 2014. i **Dragovoljac.com**, 28. 05. 2014. O tome piše i I. Babić u tekstu NEPOPRAVLJIVI HRT: Glavni junak filma o Gotovini nije Gotovina, nego urednik srpskih 'Novosti' – Đikić! **Dnevno.hr**, 28. 05. 2014. Tu doznajemo da su u prvoj verziji emisije naši generali prikazani kao zločinci!
Svi znamo da je na HTV-a bio dan (možda tjedan ili mjesec dana ili koja godina) žalosti kada su čuli oslobađajuće presude, pa nije nikakvo iznenađenje da je uvodničar emisije Ivica Đikić, bivši 'Feral'-ovac, glavni urednik Pupovčevih 'Novosti'.
Zato u ovoj emisiji nije osnovni ton bila tvrdnja sudca Merona kako bi osuda onih koji su oslobađali okupirani prostor svoje države bila NERAZUMNA. Još u momentu kada su u Haagu optužili Hrvatsku, tvrdeći da je to o čemu govori Meron zločinački pothvat zločinačke organizacije, tvrdio da je tako nešto SULUDO. Mojoj tvrdnji dao je prednost i biskup Košić na jednom nastupu na Mreži.tv.
Zapravo Meronova tvrdnja zasniva se na međunarodnom pravu, i same spomenute optužbe su teško kršenje istog. Naime, definicija ratnog zločina dana je u Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949. (Protokol I. i Protokol II.), a odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže:
Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!
Ponavljam, zbog nerazumne optužbe naši generali i cijela Hrvatska bili su godinama na optuženičkoj klupi u Haagu. Od 2000. godine na vlasti su isključivo oni koji su služili svjetskim moćnicima u sprovođenju ovog zločina i nad generalima i nad hrvatskim narodom.
Ako vjerujemo Josipoviću, kao što je ponovio i u ovoj emisiji, sve to ne bi tako bilo da se njega slušalo. Još je 1998. tražio da Gotovina ode u Haag i dokaže svoju nevinost. Drugim riječima, na očito nepriznavanje hrvatskoj državi elementarne činjenice da i za na nju, kao na sve druge države, vrijedi međunarodno pravo, Josipović nas uvjerava da se tako nešto moralo prihvatiti. I to nakom poznate subpoene ministru Gojku Šušku, koji je Hrvatska dobila na tom sudu! U ovim knjigama imate puno tekstova o ovoj sramotnoj ulozi Josipovića i ne samo njega.

Smiješan je bio i njihov komentar, ali s druge strane opet smo mogli vidjeti zašto je akademik Slobodan Novak rekao da svi hrvatski političari nisu bili Tuđmanu ni do gležanja.
Dan je snimak kad teško bolestan Tuđman upozorava kako će na sud biti pozvani oni koji su oslobađali okupirane djelove svoje zemlje. Dakle, dali su Tuđmanove riječi u kojima on objašnjava zašto će mnogo godina kasnije sudac Meron govoriti o nerazumnim postupcima. Toliko je bio iznad njih da je 1999. u Saboru donesena Deklaracija po kojoj se osporava nadležnost nad akcijama oslobađanja hrvatskih teritorija nekome drugome. Deklaracija koja, zapravo, govori o ravnopravnosti hrvatske države.
Ono što to je meni posebno zanimljivo jest tvrdnja HTV-a kako su najzaslužniji za Tuđmanov „tvrd“ stav kako je Hrvatska jednako vrijedna država kao i sve druge bili Ivić Pašalić i Markica Rebić (jasno vam je da ovima s HTV-a nije jasno da su zapravo to rekli). Do sada sam znao, jer je o tome javno govorio akademik Aralica, kako su napadi na Pašalića krenuli 2000. godine jer se on najoštrijesuprostavio (bio je podpredsjednik Sabora) promjeni Deklaracije o nadležnosti nad „Bljeskom“ i „Olujom“. Znamo da je glavni u pisanju nove deklaracije, dakle one koja dopušta da se na Hrvatsku ne odnosi međunarodno pravo bio današnji predsjednik Hrvatske. Poslije je napisao i knjigu o ratnim zločinima u kojoj nije spomenuo ništa iz međunarodnog prava što ide na korist RH. Samo ono što služi svjetskim moćnicima.
Vjerojatno su urednicima s HTV-a još teže pale Miloševićeve riječi o obrani Vukovara, jer znamo za tvrdnje današnjeg predsjednika Srbije o Vukovaru kao srpskom gradu. Milošević divi hrvatskim braniteljima Vukovara, dok se današnje hrvatske vlasti svim silama trude sprovesti velikosrpski Memorandum SANU 2. u kome istaknuto mjesto ima i Vukovar. Danas Stožer za obranu hrvatskog Vukovara doista ima ogroman ugled u hrvatskom narodu, pa je ova druga knjiga trebala biti neka vrsta zahvalnosti za sve što čine za našu Hrvatsku. Koliko ih se vlasti boje svjedoči i otezanje s provjerom potpisa za referendum.
Međutim i to sve što se događalo sa Sudom u Haagu, bolje reći podrškom koji je taj sud imao u Hrvatskoj, ponajviše me podsjeća na tvrdnju Winstona Churchilla:
Fašisti budućnosti nazivat će se antifašistima.
O čemu se radi? Svi oni koji podržavaju Josipovićev pogled na zločine po kojima se uvijek priča da su se neki zločini dogodili u Oluji, a nije se do nedavno smjelo pričati kako je Olujom spriječen genocid u Bihaću, gdje je u okruženju bilo nekih 160,000 ljudi i to neposredno poslije genocida u Srebrenici, skupili su se nedavno u jedinstvenu antifašističku organizaciju (Savez antifašističkih boraca i antifašista, Srpsko narodno vijeće, Documenta i Građanski odbor za ljudska prava ijoš nekoliko manjinskih udruga, a ideolozi su Vesna Teršelič, Milorad Pupovac, Ivan Fumić, Slavko Goldstein, Ognjen Kraus, Predrag Matvejević, Vili Matula, Sanja Sarnavka, Zoran Pusić, et.cet.). Sjetimo se samo da je Teršelićku Josipović nagradio, a država Dokumenti daje ogromna sredstva da sprovode svoju antihrvatsku rabotu, O tome piše i Zvonimir Hodak u tekstu Osnovana je Antifašistička liga – nešto kao liga šampiona u antifašizmu, **dnevno.hr** 12. 05. 2014.
Hodak spominje njihove pretke:
Njihovi preci, a i oni sami borili su se navodno četiri godine protiv fašizma da bi poslije 69 godina udobno živjeli od antifašizma. Fašizam je bauk i nema države koja neće zavući ruku duboko u džep kako bi pametni i mudri ljevičari mogli uživati u čarima antifašizma. Hrvatski antifašisti su se četiri godine borili bježeći pred fašistima, nacistima i ustašama, a kad su Sveznici antifašisti za njih osvojili pobjedu u Drugom svjetskom ratu, naši su antifašisti/komunisti u znak zahvalnosti osnovali komunističku Jugu. Državu s jednim

vođom, jednom partijom i jednim jezikom, ali s puno logora i jama u koje su pobacali sve fašiste koje su pohvatali.
A potom i njihov današnji angažman:
Trebaju samo naučiti kako osluškivati puzanje ustaške zmije, javno pljuvati po Tuđmanu i stvaranju te obrani Hrvatske, energično inzistirati na kažnjavanju isključivo hrvatskih ratnih zločinaca, uporno inzistirati da ulice u svim gradovima dobiju Savo Štrbac, Milan Levar, Reichl-Kir, Zoran Pusić, Oliver Frljić i slični. Važno je i da nauče kako slati stalno u EU e-mailove kojima se prokazuju svi koji hrvatski misle ili pjevaju o Hrvatskoj…
Pa kakve to ima veze s Churchillovom izjavom, zapitat ćete se. Itekako ima.
Rodio sam se poslije II. Svjetskog rata i jedini fašizam koji sam doživio bio je velikorspski Miloševićev fašizam. Nije počeo s Miloševićem. Još 1984. ako ne i prije postalo mi je jasno o njegovom postojanju u Srbiji. Tražili su vođu i našli ga u Miloševiću. Kreirali su ga po ugledu na Mussolinija (ponašanje) i Hitlera.
Tako je Hitlerova izjava:
Njemačka i Austrija su dva oka u jednoj glavi
postala
Srbija i Crna Gora su dva oka u jednoj glavi.
Hitlerova izjava
Njemačka će biti svjetski faktor ili je neće biti
postala je
Srbija iz tri dela postat će cela ili je neće biti.
Kada sam dolaskom u Zagreb te 1987., dakle godine kada je srpski fuhrer došao na vlast, tvrdio kako će biti rata ljudi su me čudno gledali. Kao što su me i neki Hrvati u Beogradu čudno gledali kada sam ih pitao:
Zar vi ne vidite što se ovdje događa?
Njima je trebala godina dana da shvate pa su me nazvali telefonom i rekli:
Gore je nego što si nam Ti prošle godine govorio!
Znamo kako je dalje bilo i kako je krenula agresija na Hrvatsku.
Tko je zaustavio srpski fašizam?
Pa predsjednik Tuđman i hrvatski branitelji.
To su istinski antifašisti.
Tko je zaustavi genocid u Bihaću, za koji je američki vojni ataše u Hrvatskoj tvrdio da bi bio razmjera onim Hitlerovim u II. Svjetskom ratu.
Tuđman i hrvatski branitelji.
Pa koje antifašiste uopće znate ako ne hrvatske branitelje?
Vidjeli smo što Hodak govori o nasljednicima onih iz II. Svjetskog rata, koji sebe proglašavaju antifašistima. Cjelokupnu svoju aktivnost su usmjerili protiv hrvatski branitelja, a vlast ih finansira i nagrađuje.
Ima li logike da se oni koji progone istinske antifašiste sebe nazivaju antifašistima. Ima, ako se sjetimo Churchilove izjave.
Zapravo je nevjerojatno kako je Churchil točno, u jednoj rečenici, opisao današnje hrvatske „antifašiste“. Doista, zar nisu istinski fašisti oni koji se bore protiv istinskih antifašista? A što su onda oni koji ih plačaju i nagrađuju?
Vidimo da u Hrvatskoj biraju upravo ove „antifašiste“. One koji uporno „dokazuju“ genocidnost hrvatskog naroda. Zapravo, to nas i ne treba iznenaditi. Pa da su Srbi i pobili u Bihaću stotinjak tisuća ljudi, pobijeni bi samo bili mrtvi ljudi. Ali ljudi. Ali zar nije mnogo gori genocid koji s napravili hrvatski branitelji u Oluji? Zar nije mnogo gore od ljudi napraviti zečeve?

Hvala.
akademik Josip Pečarić
glasbrotnja.net, 31. 05. 2014.
Dragovoljac.com, 01. 06. 2014.
http://www.dragovoljac.com/index.php?option=com_content&view=article&id=24716:govor-akademika-pearia-na-predstavljanju-knjige-u-posuju&catid=13:razno&Itemid=13

Biskupsko ređenje mons. Mladena Vukšića

22. studenog 2024. - 9:33

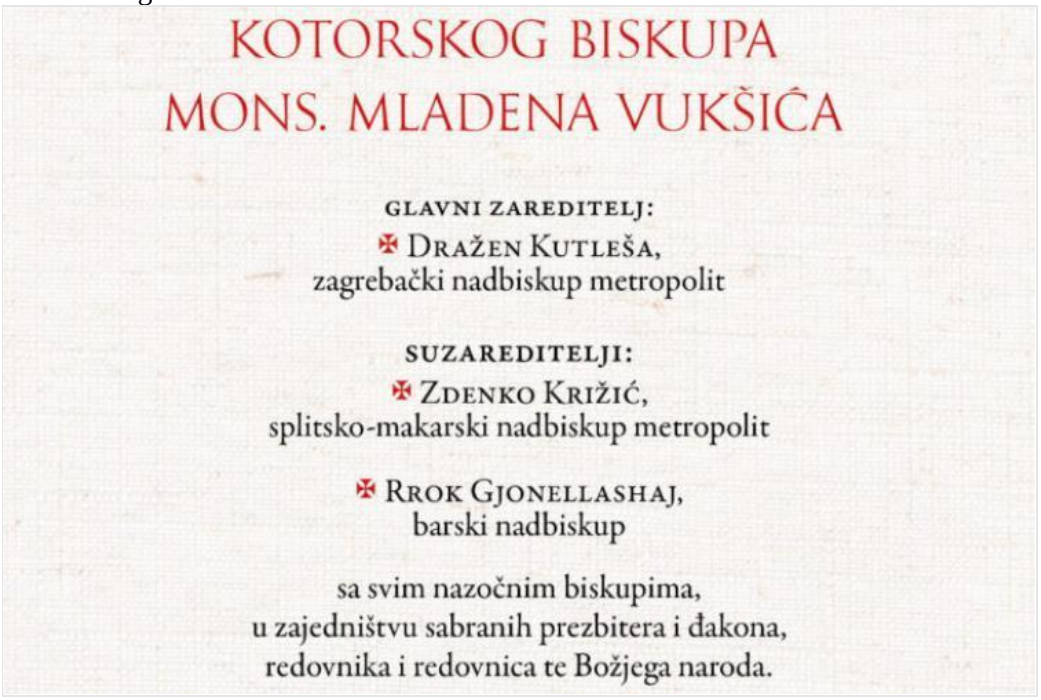

Biskupsko ređenje novoimenovanog kotorskog biskupa Mladena Vukšića bit će u subotu 23. studenoga u 11 sati u kotorskoj katedrali – bazilici sv. Tripuna. Glavni zareditelj bit će zagrebački nadbiskup Dražen Kutleša, suzareditelji će biti splitsko-makarski nadbiskup i metropolit Zdenko Križić te barski nadbiskup i dosadašnji apostolski upravitelj Kotorske biskupije Rrok Gjonlleshaj.
Ređenje će prenositi Radiotelevizija Herceg-Bosne, a moći će se pratiti i na njihovom YouTube kanalu.
Izvor: Kotorska biskupija

http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/biskupsko-redenje-mons-mladena-vuksica-0?fbclid=IwY2xjawJlzdFleHRuA2FlbQIxMQABHkvivj4bdEi3mnnVuOMhl-uUtRf5Wa1hqSrbGy7zFVJT3yszEMuCxZp6Bg9K_aem_f5Uk0ghDhgwqvqk2T7NuFQ

STANKO I "BOKELJSKA NOĆ"
Josip Pečarić je sa Stankom Šarićem

28. lipnja ·

BOKELJSKA NOĆ STANKO ŠARIĆ
Premiered Nov 13, 2020

Snimku ove pjesme posvećujem mom dragom prijatelju akademiku Josipu Pečariću, rođenom Kotoraninu, velikom znanstveniku, neumornom domoljubu i pregaocu za hrvatske nacionalne interese i njegovoj cijeloj obitelji.
https://www.youtube.com/watch?v=uOvNyI8KgfE
Oprostite mi ali moram se pohvaliti i svojim velikim prijateljem Stankom Šarićem.
Za njegov 60. rođendan posvetio sam mu knjigu:
J. Pečarić, Mojih sto knjiga, Zagreb, 2020, str. 285.
A o njemu je i knjiga:
J. Pečarić, Dva prijatelja / Stanko Šarić, Zagreb, 2021., str. 348.

YOUTUBE.COM
BOKELJSKA NOĆ STANKO ŠARIĆ
Snimku ove pjesme posvećujem mom dragom prijatelju akademiku Josipu Pečariću, rođenom Kotoraninu, velikom znanstveniku, neumornom domoljubu i pregaocu za hrv...
Sve reakcije:
235Zorica Gregurić, Andrej Dujella i 233 drugih
31 komentar
8 dijeljenja
Velika hrvatska pjesnikinja koja nas je nedavno napustila komentirala je:
@mariadubravac1834
3 years ago
Stanko Šarić – bravo i hvala! Počastio si pjesmom Čovjeka pred kojim se trebaju postidjeti mnogi 'veeeliki' naduti umovi današnjice. Nažalost, mnogi ne shvaćaju da se ljudska veličina ne krije u tituli, nego u jednostavnosti, skromnosti, toploj riječi, milosrđu, bogoljublju i domoljublju. A našega Josipa krase sve spomenute vrline. Bože, čuvaj nam ga!
(Mislim se te Marijine riječi mogu reći za nju i njen nevjerojatni domoljubni opus koji nam je ostavila. Mnoge od njenih pjesama su i uglazbene, a pjeva ih i Stanko, a neke je i sam uglazbio. Marija je kao i Stanko iz Štitara.)

Moju priču o Stanku trebalo se vidjeti iz naslova „Dva prijatelja" Ali to nije ni približno točno.
Zašto?
Pa njega smo mi Pečarići usvojili. Meni je na neki način zamijenio brata koji nije više s nama, a i cijela obitelj Stanka doživljava kao člana obitelji.
Ali i ZAKLJUČNI TEKST druge knjige završava s pričom o „Bokeljskoj noći":
„U vremenima stvaranja hrvatske države, a posebno u vremenima fašističke agresije na Hrvatsku mnogo nam je značila domoljubna pjesma. Bilo je više izvođača koji su tako itekako bili važni u našim životima. Među njima vjerojatno smo najviše slušali Zlatne

dukate i Stanka Šarića. Kasnije kada sam i sam počeo pisati domoljubne tekstove, razna otvorena pisma koje je potpisivalo puno i poznatih Hrvata posebno mi je bilo drago kada sam konstatirao da je među njima i Stanko. Međutim, ono što je posebno bilo zanimljivo e-maile sam dobivao s dvije adrese. S jedne se potpisivao Stanko Šarić, dipl. ing. građevine a s druge Stanko Šarić iz Najboljih hrvatskih tamburaša. Tek kada smo se sastali ustanovio sam da se radi o jednom istom – našem Stanku. Kao što su mnogi vjerovali da postoje dva Josipa Pečarića – jedan matematičar, a drugi nekakav pisac ili čak povjesničar, takva je bila i moja priča sa Stankom. Od tada prijateljujemo. Bio je i u Organizacionom odboru Međunarodne konferencije povodom moje sedamdesete obljetnice života (MIA 2018), a uvijek je bio u pomoći kod tiskanja mojih domoljubnih knjiga. Stanko je uz Marka Perkovića Thompsona i Dražena Žanka bio i počasni gost na svečanoj večeri konferencije MIA 2018.

Tada je na užas moje obitelji otpjevao 'Bokeljku noć'. Na užas jer su se ustrašili da kako ću ja reagirati na 'himnu' Bokelja, a nisu znale da mi je prije toga Stanko rekao da će je otpjevati. I danas tvrde kako im je to najljepša izvedba 'Bokeljske noći' koje su ikada čule.“

U nedjelju sam bio s mojom najmlađom kćerkom na tradicionalnom godišnjem koncertu Stankovih „Najboljih hrvatskih tamburaša“ u „Lisinskom“. Tada je Stanko ispričao priču o matematičkoj konferenciji i s gostima „Tamburašima za dušu“ otpjevao za mene „Bokeljku noć“. Tako sam doživio da mi prepuna dvorana „Lisinski“ – valjda 2000 ljudi – pjeva „Bokeljsku noć“. Pjeva je toliko ljubitelja tamburaša i vjerojatno puno puno Slavonaca. Nezaboravno!

Poslije smo na druženju Anđela i ja sjedili s članovima „Tamburaša za dušu“. Jedan od njih je i Stankov sin Ivan. Oni su svirali na toj Konferenciji za moj 70. rođendan, pa su se šalili na svoj račun jer su tada morali naučili pjesmu u kojoj za neke riječi i nisu znali.

S Ivanom smo komentirali i predstavljanje prve knjige koja je bila posvećena Stanku.

Stanko je mislio da ga zovem na uobičajeno moje predstavljanje, i nije mu bilo jasno zašto toliko inzistiram da dođe. Bio je u Slavoniji i u povratku je morao doći. Jest da je bila moja stota knjiga, ali ipak. I kada je stigao ravno s puta bilo mu je čudno što je tu i Ivan. i kad sam počeo s predstavljanjem tek tada je shvatio da sam tu svoju stotu knjigu posvetio svom velikom prijatelj – njemu. Tako je to predstavljanje trajalo nekih 7-8 sati. Ivan nije mogao okupiti sve članove „Tamburaša za dušu“, pa Stanko nije otpjevao i tada „Bokeljsku noć“. Ali jedan od predstavljača je bio još jedan moj veliki prijatelj akademik Andrej Dujella, koji i pjeva u crkvenom zboru, pa je on 'uskočio'.

To bi bila ukratko priča o mom prijatelju koji je mnogo više od toga. Moj pokojni brat je doista bio stariji brat koji vam je itekako važan u djetinstvu. A kada su u ovim godinama itekako je lijepo imati mlađeg brata koji će brinuti o vama. Ja imam Stanka.

A što se tiče „Bokeljske noći“. Onima kojima je žao što nisu slušali Stanka, s „Tamburašima za dušu“ uz pratnju prepune dvorane u „Lisinskom“ ostaje jedino da odslušaju Stanka samoga na Youtubeu:

https://www.youtube.com/watch?v=uOvNyI8KgfE

Josip Pečarić

YOUTUBE.COM
BOKELJSKA NOĆ STANKO ŠARIĆ
Snimku ove pjesme posvećujem mom dragom prijatelju akademiku Josipu Pečariću, rođenom K

KOMENTAR:
Stanko Šarić
Hvala dragi Josipe! Jako sam sretan što sam imao prigodu učiniti jednu tako malu sitnu gestu prema Tebi, koji si učinio tako puno za znanost i za Hrvatsku. Hvala i Tamburaši za dušu na podršci i pratnji!

HRVATSKI BLAŽENIK GRACIJA KOTORSKI

Danas se s radošću slavi hrvatski blaženik Gracija Kotorski, tj. Gracija iz Mula. Bokeljski Hrvati su 1810. u velikom narodnom slavlju prenijeli njegove relikvije u hrvatsko selo Muo, gdje se danas nalazi njegovo svetište.
Svim Gracijama i Gracijelama želim sretan imendan.
https://narod.hr/.../blazeni-gracija-kotorski-iz-mula-u...
Za dan hrvatskog blaženika veže me jedna zgoda
Moje Ankice i hrvatskog povjesničara prof. dr. sc. Stijepa Obada:
Poslije mise na dan blaženog Gracije prof. Obad je imao predavanje o Boki. Na putu od crkve do prostorije u kojoj je bilo predavanje U Palmotićevoj Ankica je razgovarala s profedorom Obadom. Kada mu je rekla da sam matematičar, on joj je odgovorio:
– Ne, to nije istina!
– Profesore, pa valjda znam što mi je muž!
Nama u Kotoru koji su bili u Gimnaziji u vrijeme kada je ona bila u njoj, ili kasnije u Višoj pomorskoj školi i Pomorskom fakultetu itekako je bila važna jedna Gracijela. Bila je profesorica mnogima od nas, a mojoj sestri i razrednica. Napustila nas je ove godine:
HRVATSKA ZNANSTVENICA
UMRLA ANTROPONOMASTIČARKA GRACIJELA ČULIĆ
S. S. / Hina
10.05.2024 u 22:49
https://www.tportal.hr/.../umrla-antroponomasticarka...

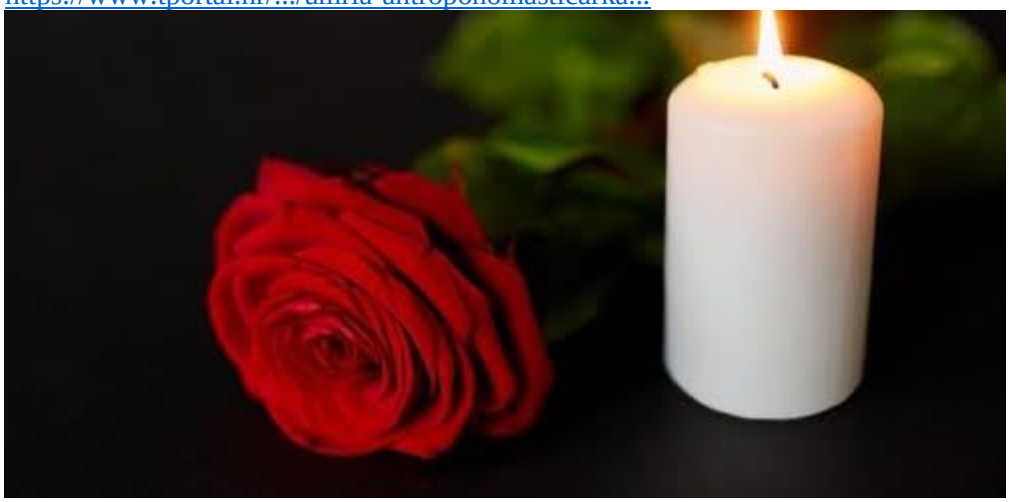

tportal.hr
Umrla antroponomastičarka Gracijela Čulić
Hrvatska antroponomastičarka Gracijela Čulić umrla je u petak u Kotoru u 89. godini života, potvrdilo

HRVATSKI BLAŽENIK GRACIJA KOTORSKI
Danas se s radošću slavi hrvatski blaženik Gracija Kotorski, tj. Gracija iz Mula. Bokeljski Hrvati su 1810. u velikom narodnom slavlju prenijeli njegove relikvije u hrvatsko selo Muo, gdje se danas nalazi njegovo svetište.
Svim Gracijama i Gracijelama želim sretan imendan.

https://narod.hr/.../blazeni-gracija-kotorski-iz-mula-u...
Za dan hrvatskog blaženika veže me jedna zgoda
Moje Ankice i hrvatskog povjesničara prof. dr. sc. Stijepa Obada:
Poslije mise na dan blaženog Gracije prof. Obad je imao predavanje o Boki. Na putu od crkve do prostorije u kojoj je bilo predavanje U Palmotićevoj Ankica je razgovarala s profedorom Obadom. Kada mu je rekla da sam matematičar, on joj je odgovorio:
– Ne, to nije istina!
– Profesore, pa valjda znam što mi je muž!
Nama u Kotoru koji su bili u Gimnaziji u vrijeme kada je ona bila u njoj, ili kasnije u Višoj pomorskoj školi i Pomorskom fakultetu itekako je bila važna jedna Gracijela. Bila je profesorica mnogima od nas, a mojoj sestri i razrednica. Napustila nas je ove godine:
HRVATSKA ZNANSTVENICA
UMRLA ANTROPONOMASTIČARKA GRACIJELA ČULIĆ
S. S. / Hina
10.05.2024 u 22:49

.
https://www.tportal.hr/vijesti/clanak/umrla-antroponomasticarka-gracijela-culic-20240510?fbclid=IwY2xjawJl0UtleHRuA2FlbQIxMQABHo9i_xrGRzw0-R6rOVYM2A6p225Bn5345eP6mIxmnGa7hRg365fiEiI6R7ZC_aem_YgGVY7fzzl4friDIrkqLXA

MOJ PRIJATELJ CRVENI HRVAT KRSTO PAPIĆ

Mog dragog prijatelja velikog hrvatskog redatelja Krste Papića sjetili su se na portalu dnevno.hr:
https://www.dnevno.hr/.../krsto-papic-prosao-torturu.../
Uspomeni na njega posvetio sam Posvetio sam knjigu:
J. Pečarić, Zaljev hrvatskih svetaca, dragovoljac.com, 2022.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/ZaljevHS.pdf
Prva dva Uvodna teksta u knjizi su:
GOST UREDNIK KRSTO PAPIĆ: PROF. DR. JOSIP PEČARIĆ BOKA JE ZALJEV HRVATSKIH SVETACA 11
MOJ PRIJATELJ CRVENI HRVAT KRSTO PAPIĆ 15
Evo drugog teksta:
MOJ PRIJATELJ CRVENI HRVAT KRSTO PAPIĆ
U razgovoru na Podcastu Velebit admiral Davor Domazet Lošo daje objašnjenje zašto su crnogorski domoljubi, suočeni s pobjedom velikosrpske koalicije na nedavnim izborima u Crnoj Gori, pjevali Thompsonovu „Bojnu Čavoglave“: Crnogorci su Crveni Hrvati i zato pjevaju Thompsona
https://projektvelebit.com/podcast-velebit-davor-domazet.../
(Podsjetimo da je na izborima pobijedio Mitropolit Amfilohije koji je tijekom 90-tih godina prošlog stoljeća bio jedan od najvećih ratnih huškača u Crnoj Gori, a u cilju obrane srpstva, pa je tako u svojoj rezidenciji u manastiru na Cetinju dočekivao i ratnog zločinca Željka Ražnatovića Arkana. Poznat je i po svojim kletvama, a u jednoj od najcitiranijih, uoči ulaska Crne Gore u NATO, rekao je: “Tko ne bio vjeran jednojezičnoj, jednokrvnoj Rusiji, dabogda živo meso od njega otpadalo, bio proklet tri puta i 3000 puta od mene“.
https://kamenjar.com/mitropolit-spc-u-crnoj-gori.../)
Bio sam uvjeren da sam spomenuo crvene Hrvate u svom tekstu ODGOVOR TOMISLAVU DRŽIĆ. Ali nisam. A htio sam u dijelu: Upoznao sam ga na osnivanju Društva Crnogoraca i prijatelja Crne Gore “Montenegro” kada sam kao Hrvat iz Boke kotorske i izabran za potpredsjednika. Brat mi je pričao o njemu i njegovim tekstovima u VUS-u, pa je bilo prirodno da se od prvog trenutka razvilo veliko prijateljstvo među nama. U mojoj knjizi U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski / Borba za Boku kotorsku 2, Zagreb, 2004. Na str. 183-187 imaš dva teksta koja sam objavio u Vjesniku, 3. siječnja 1997. i 24. siječnja 1997. u kojima sam ga branio od napada „njegovih“ Crnogoraca kako sam u tim tekstovima tvrdio „napad na g. Kastratovića je zbog njegova hrvatskoga usmjerenja“.
Zapravo brat mi je ispričao i kako je jednom u društvu Crnogoraca Drago, koji je bio jedini Crnogorac koji je završio u zatvoru zbog Hrvatskog proljeća, srdačno pozdravljen. Međutim, kad je otišao brat je čuo kako govore podrugljivo o njemu kao Crvenom Hrvatu, iako je Drago uvijek isticao da je Crnogorac.
Ali u pismu g. Držiću spomenuo sam i jednog pravog Crvenog Hrvata velikog hrvatskog redatelja Krstu Papića (godinama smo bili smo zajedno svako nedjeljno prijepodne, najčešće sa Slavicom Maras, njenim suprugom Markom Mikulandrom i drugima iz njihove branše):
Tada sam se družio s velikim hrvatskim redateljem i dragim prijateljem Krstom Papićem koji je komentirao moje tekstove rekavši kako oni koji napadaju Draga Kastratovića njega – najpoštenijeg čovjeka u Hrvatskoj – prikazuju kao lopova. Zanimljivo je spomenuti da

sam vjerojatno ja bio razlog zašto su i Hrvat Krsto Papić i Crnogorac Drago Kastratović postali članovi Hrvatske bratovštine Bokeljska mornarica – 809.
Pravili smo Krsto i ja mojim Bokeljima i probleme jer smo na tradicionalnim Bokeljskim večerima u Zagrebu dolazili sa svojim prijateljima i tražili da budemo za istim stolom. Morali su pripremati veći stol samo za nas. Koliko je tek uspomena s njegovih godišnjica braka. Ili njegov duhoviti komentar sa krštenja njegovih kćeri:
Ja sam jedini čovjek u Hrvatskoj koji može organizirati okupljanje na kojemu će biti ljudi od Vinko Breaana do Josipa Pečarića.
O njegovim bokeljskim korijenima doznao sam kada je na televiziji ispričao svoju priču kako su njegovi predci Bokelji bježeći pred Turcima zakasnili na brod i onda pobjegli u brda. Kasnije mu je jedan crnogorski akademik spomenuo da je iz kraja odakle je papa Siksto V. pa je sam počeo istraživati svoje porijeklo.
Kada smo se sreli na Jelačić placu upitao me: Zašto me vi iz Bokeljske mornarice ne zovete?
I samo učlanjenje bilo je neobično. Kada smo išli na sastanak s kardinalom Kuharićem pozvao sam i njega i učlanili smo ga ispred Katedrale I s Predsjednikom prof. dr. sc. Zvonimirom Janovićem, podpredsjednikom dr. sc. Deajanom Škanatom otišli smo kod našeg kardinala. Kardinalu je bilo drago što je i Krsto s nama, ali meni je bilo simpatično kada je Krsto odgovorio kako se formalno tek tada učlanio u Bratovštinu.
Uvijek je isticao da je rođen na tromeđi Hrvatske, BiH i Crne Gore. Zato je kao gost urednik Vjesnika pozvao mene da u jednom od intervjua bude riječi i o Boki i o Crvenoj Hrvatskoj. Taj intervju dajem u Prilogu.
Zapravo nadam se da je Kastratović shvatio da sam se u tom intervjuu našalio kada sam govoreći o podjelama Crnogoraca spomenuo i kako na sjeveru Crne Gore imamo Crnogorce koji ne znaju da su Srbi. Poruga je bila zbog toga što sam ja djetinjstvo proživio u uvjerenju da su pravoslavci u Crnoj Gori - Crnogorci. Tek su s Miloševićem neki od njih postali Srbi. Vidimo i danas da takvih ima svuda po Crnoj Gori. Znamo i da su Sandžak u Jugoslaviji podijelili na dio koji je pripao Srbiji i dio u Crnoj Gori. A Srbi su u toj državi (zapravo Srboslaviji) radili da se eliminira kontakt muslimana u Sandžaku s onima u BiH pa su posrbljivali zapadni dio Sandžaka. Jasno je da nisam mislio da su svi na sjeveru Crne Gore Srbi. Itekako sam smatrao Draga za izuzetnog Crnogorca i bio ponosan na naše prijateljstvo.
A Crvena Hrvatska je nešto što se spominje u naslovu moje knjige PROPADE IM CRVENA HRVATSKA iz 2015. Neki moji prijatelji su pomislili da se doista odnosi na Crvenu Hrvatsku. Šime Đodan nije bio živ jer bi možda pomislio da sam napokon napisao prikaz njegove knjige CRVENA HRVATSKA - DUBROVNIK I BOKA OD KOTORA iz 2003. Nedugo nakon što me je zamolio umro je pa prikaz nisam napisao.
Intervju koji je 15. ožujka 2015. povodom izlaska te moje knjige objavio Portal HKV-a počeo s pričom o kakvoj je Crvenoj Hrvatskoj zapravo riječ (Akademik Pečarić: Ništa ne može na bolje bez vlasti koja voli hrvatski narod i državu):
Poštovani gosp. Pečariću, 25. ožujka u dvorani Udruge specijalne policije bit će predstavljena Vaša nova publicistička knjiga "Propade im crvena Hrvatska". O čemu možemo čitati u Vašem novom djelu?
Naslov može zavarati one koji znaju da sam ja Hrvat iz Boke kotorske. Tako mi je dragi prijatelj hrvatski književnik Stijepo Mijović Kočan napisao: KAD SE VEĆ BAVIŠ Crvenom Hrvatskom, pročitaj moj poetsko-oglednički tekst (pjesmu) Svjedoci su... o zajedničkom jeziku nekada u Crvenoj Hrvatskoj (Duklji, Zeti, Crnoj Gori) koji je jednak u Dubrovačkom Primorju i Konavlima i u današnjoj Crnoj Gori kao i u nekim selima u

Albaniji, u ostacima starinskih riječi (tzv. arhaizama). U CG ih je Nikčević ozakonio u njihovu jeziku. Ali, ti fonemi su dokaz o jedinstvu narodnoga govora nekadašnje Crvene Hrvatske, od Neretve do Bojane. Osim toga, jezično "crmno" (Crmnica) je isto što i "crveno", isto što i "crljenica" (crvena boja brda gdje ima boksita (?!). Lako je moguće da se "crmno" prometnulo u "crno", a izgubilo značenje "crveno" pa JE GORA POSTALA CRNA, NE VIŠE CRMNA (CRVENA!)?! Tebi poezija ZNAM DA NE LEŽI BAŠ, ALI PROČITAJ KAO ČINJENICU, TO TI LEŽI! Šaljem cio ciklus, a ti pročitaj samo ono "Svjedoci..."! (Kočanove pjesme dao je portal Glas Brotnja).

Njegovo reagiranje podsjetilo me je na jednog drugog dragog prijatelja, pokojnog hrvatskog redatelja Krsta Papića, koji je također bio s područja Crvene Hrvatsko koju spominje Kočan. U onim vremenima kada se stvarala Hrvatska znao je reći da je Crveni Hrvat, a ljudi su mislili da kaže da je komunist. Da, moja knjiga govori o takvoj Hrvatskoj na koju su mislili ti o kojima mi je pričao Krsto. Knjiga zapravo predstavlja svojevrsni nastavak na dvije moje knjige: 'Ako voliš Hrvatsku svoju' i Hajka na Thompsona.

http://mail.hakave.org/.../19872-akademik-j-pecaric-nista...

(Zapravo sam se svog prijatelja Krsta Papića sjetio i u knjizi JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? Zagreb, 2019. pišući o Thompsonu:

Jednom mi je Thompson objasnio i zašto mnogi od vas volite moje tekstove: „Vi njima uđete u glavu.“ Zapravo je na svoj pjesnički način ponovio ono što mi je još devedesetih godina govorio veliki hrvatski redatelj Krsto Papić: „Ljudi Tebi vjeruju!“)

Ovih dana izašla je iz tiska moja nova knjiga STIJEPO MIJOVIĆ KOČAN, Zagreb, 2020.. U njoj je dan i ovaj intervju. Ali i u Dubrovniku sam travnja 1995. ispričao jednu Krstovu priču s tih naših druženjima. U stvari, 27. 12. 1994. g. na poticaj i uz potporu Vlade Republike Hrvatske održano je savjetovanje “Interesi Hrvata Boke kotorske”. Koordinatori Savjetovanja bili smo dr. Juraj Njavro, ministar u Vladi Republike Hrvatske i ja. Tom prigodom sam nastupio i u emisiji HTV-a “Slikom na sliku”. Mislim da je Krsto nagovorio urednika emisije da me pozovu, a bio je i oduševljen mojim nastupom Kako sam tada bio član suradnik HAZU, akademik Vladimir Paar, na moje čuđenje jer sam ja bio u HAZU kao matematičar, zamolio me je da pripremim odgovarajući tekst za Vjesnik HAZU, čiji je on bio glavni i odgovorni urednik: Nije važno što si matematičar. Ljude će više zanimati ono što si govorio na HTV-u. I tiskano je to moje uvodno izlaganje sa Savjetovanja: Hrvatska i Zaljev hrvatskih svetaca, Vjesnik HAZU 1 - 3 / 1995, 75 - 87. Taj tekst je poslužio kao osnova za spomenuto predavanje u Dubrovniku, kao i za izlaganje na znanstvenom skupu u Zadru. Dakle pod naslovom BOKA I HRVATI (Dubrovnik, časopis za književnost i znanost, 4, 1995., str. 255 – 262) možete naći i dio u kome spominjem Krsta:

Znajući s kakvim smo neprijateljem suočeni, moramo na tome raditi mnogo više. Moramo znati da je hrvatska kulturna baština strašno oružje, koje nismo u dovoljnoj mjeri iskoristili u ovom ratu. A koliko je ono ubojito, vidjeli smo upravo u reakciji svijeta kad je napadnut Dubrovnik. Ili, da ispričam jednu zgodnu priču koju sam čuo od našega velikog redatelja Krste Papića. Govoreći o ratu u Hrvatskoj, neki njegov američki kolega je govorio o ratu između balkanskih plemena. Krsto ga je upitao: ”Razmislite malo, kolega, zar možete o narodu koji je stvorio jedan Dubrovnik govoriti kao o balkanskom plemenu.” Čovjek je malo razmislio i sve mu je postalo jasno. Zato upravo Dubrovnik i treba biti ona naša sredina koja će permanentno ukazivati svijetu što je Boka kotorska, koja će svijet upoznati s hrvatstvom Boke kotorske, s velikom hrvatskom kulturnom baštinom Boke. Jer kad Dubrovnik upozorava svijet na veličinu gubitka hrvatskog naroda kroz gubitak Boke kotorske, onda to zaista ima posebnu težinu. Osnivanje pobočne bratovštine Hrvatske

bratovštine “Bokeljska Mornarica 809” u Dubrovniku jest nešto što u meni budi nadu da će to zaista tako i biti. Po meni ona ima biti glavna uzdanica u budućem radu bokeljskih Hrvata u Hrvatskoj jer, kao što znate, ne postoji nikakva organizacija bokeljskih Hrvata u samoj Boki kotorskoj. I na kraju neka mi bude dopušteno da u ovome veličanstvenom gradu kažem o mojoj Boki ovo: Ako se itko igdje u svijetu utrkivao s Bogom u stvaranju ljepote, onda su to Hrvati Boke kotorske. Ne znaš čije je djelo veličanstvenije!

To je itekako dobro znao i župan Dubrovačko-neretvanske županije Jure dr. Burić koji je predložio, a to je i usvojeno, da danas dan te županije bude po hrvatskom svetcu iz Boke kotorske sv. Leopoldu Bogdanu Mandiću. Radi se o još jednom mom prijatelju kome sam također posvetio jednu knjigu (DR. JURE BURIĆ, Zagreb, 2020).

Tijekom naših druženja Krsto me je stalno nagovarao da me odvede kod predsjednika Tuđmana. Nisam mislio da trebam smeta Predsjedniku pa nisam prihvatio, ali sam zabilježio dvije zgode iz naših druženja u kojima se spominju Tuđman i on.

Prva je (DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’, Zagreb, 2017.) na str. 217.-218. za 26. 09. 2016.:

Kao što sam nedavno u društvu nekih poznatih državotvornih Hrvata reagirao na tvrdnju da je već dosta priča o ustašama i partizanima rekao da meni nije dosta priča o ustašama jer su Srbi i srpske sluge u Hrvatskoj branitelje nazivali ustašama i RH ustaškom državom. A ja se ponosim i s braniteljima i s činjenicom da imamo svoju državu. Dakle Domovinski rat je samo proširio ono što sam tvrdio 1987 , a što je „Krugoval“ nazvao mojim poučkom. A ako baš hoćete i o napadima i o pričama o zločinima u NDH poučak bi trebao biti i to: Kada imamo tolikih i takvih priča o ustašama u Domovinskom ratu i o Ustaškoj Tuđmanovoj Hrvatskoj zar nije prirodno upitati se, a koliko su nas tek lagali o NDH. Lažu nam o Domovinskom ratu u kome smo pobijedili i u nezavisnoj RH. A koliko su nam onda lagali u ratu u kojem su pobijedili Jugoslaveni i u njihovoj državi za koju su se borili (a bore se i danas)? Političari koji žele biti hrvatski državnici trebaju biti svjesni da to nije lako. Akademik Franjo Tuđman je pokazao da mu je doista Hrvatska bila iznad svega, tj. pokazali su to svjetski moćnici tako što mu nisu došli na sprovod. Jednom sam u šali mom dragom prijatelju redatelju sada pokojnom Krsti Papiću to prokomentirao: Da ih je Franjo htio slušati i sprovoditi njihove, a ne hrvatske interese, Ti bi već u Hollywoodu snimio film o Franji i za njega bi dobio oskara!

U tekstu TKO JE IZBORNI POBJEDNIK PUPOVAC ILI PLENKOVIĆ?:

Očito je kako već skoro trideset godina upozoravam i pišem isto. Izbori su pokazali da danas imamo puno Hrvata koji su ravnodušni prema Hrvatskoj. Koji vjerojatno nisu ZDS. Da je Tuđman imao takvu Hrvatsku nikada ne bi uspio u stvaranju države. Ravnodušna Hrvatska bi shvatila da mnogi ne bi poginuli za domovinu da su spremni slušati i služiti balkanskom krvniku, da je za to Tuđman bio spreman, kao što to danas čini Plenković. S druge strane imamo dvadesetak posto istinskih Tuđmanista. I nije bio u pravu moj dragi prijatelj pokojni Krsto Papić kada mi je prorekao da ću ja biti posljednji Tuđmanist.

Ima nas! IMA!

http://bezcenzure.hr/.../tko-je-izborni-pobjednik.../
http://glasbrotnja.net/akademik-pecaric-tko-izborni.../
http://dragovoljac.com/.../22217-tko-je-izborni-pobjednik...

Josip Pečarić

https://bezcenzure.hr/vlad/moj-prijatelj-crveni-hrvat-krsto-papic/?fbclid=IwY2xjawJor0BleHRuA2FlbQIxMQABHgwR_CcbBJdUR2Jj6K73k3Us65oZezshaDzku7a9yEOOH8aD96LNAsdIxzWl_aem_wo0BC01mTOua7mbbj9ZP5Q

BEZCENZURE.HR

MOJ PRIJATELJ CRVENI HRVAT KRSTO PAPIĆ…

U razgovoru na Podcastu Velebit admiral Davor Domazet Lošo daje objašnjenje zašto su crnogorski domoljubi, suočeni s pobjedom velikosrpske koalicije na nedavnim izborima u Crnoj Gori…

GOSPA OD ŠKRPJELA NA LISTI NAJLJEPŠIH MJESTA U EVROPI

Sonja Štilet

02/11/2024.

-

Turizam

Our Lady of the Rocks Church Island in perast kotor bay montenegro. Gospa od Skrpjela

Putopisci magazina Time Out izabrali su 18 najljepših mjesta u Evropi, među kojima je Gospa od Škrpjela. Na visokom drugom mjestu je Jajce, u Bosni i Hercegovini.
Crnogorski adut je Gospa od Škrpjela, ostrvce koje krasi Bokokotorski zaliv, koje je u tekstu predstavljeno kao "jedinstveno mjesto hodočašća i simbol vjere u Crnoj Gori do kojeg se iz Perasta može doći brodom za samo pet eura".
Na listi se našlo još nekoliko eks-ju ljepota koje konkurišu norveškim fjordovima, grčkim plažama, francuskim dinama…
Kada je BiH u pitanju, Jajce se nalazi na ušću rijeke Plive u Vrbas, a fotografije daju utisak gradića iz bajke. Bledsko jezero u Sloveniji očarava „staklastom" površinom vode u kojoj se ogledaju zelena brda i ostrvce sa crkvicom iz koje se čuje „zvono želja". I Motovun u Hrvatskoj našao se među najljepšim mjestima Evrope, a opisan je kao „slikoviti stari evropski gradić" gdje su „hrana i piće vrhunski".

https://radiotivat.com/2024/11/02/gospa-od-skrpjela-na-listi-najljepsih-mjesta-u-evropi/?fbclid=IwY2xjawJl0mFleHRuA2FlbQIxMQABHuXsvwpYl5JKawhsTlnB3n6ERxMJ93I8mwTkC0OG8MKz-HnZEVCrl4GOjuu__aem_y6ASMMSA10eThvc-hhpkJA

Josip Pečarić

23. listopada 2024. ·

NITKO NEMA STO SRBIN IMADE, A IMADE SAMO ONO STO UKRADE

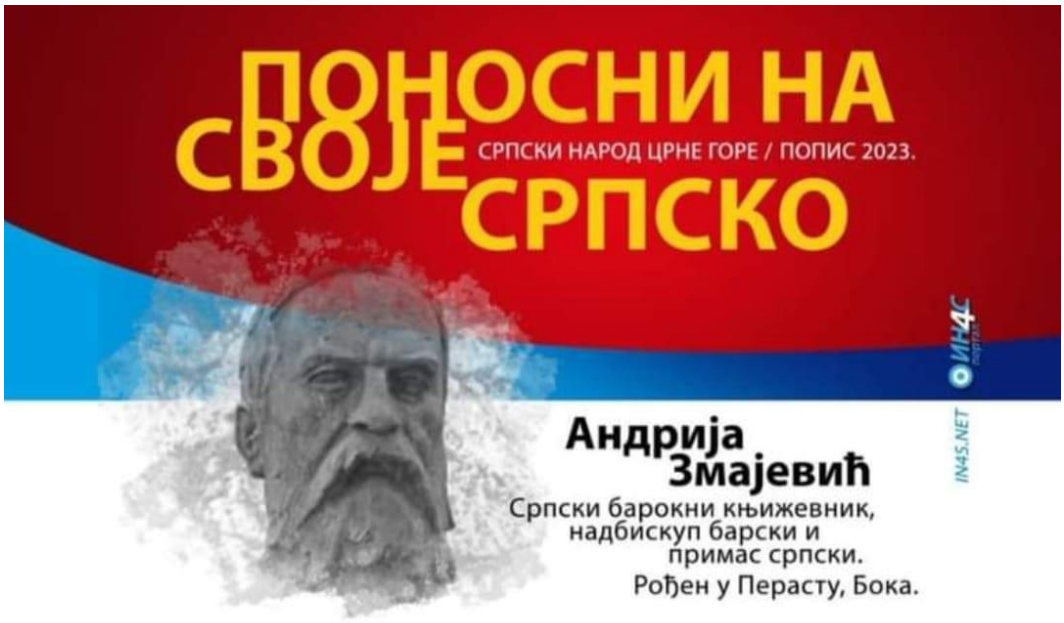

Dux Croatorum
23. listopada 2024. ·
☕&🤣🤣
Psihopatologija srpstva
Ne zna čovjek bil' ih tukao ili žalio?

Josip Pečarić

20. listopada 2024. ·

MOJ KOTORANIN BIVŠI MINISTAR SAVJETNIK U ZAGREBAČKOM VELEPOSLANSTVU

U jednom svom tekstu pišući o čudnim odnosima MVP prema meni spomenuo sam i jednog mog Kotoranina iz Veleposlanstva Srbije i Crne Gore:
Prvi je bio kada je moj Kotoranin predstavljao Crnu Goru u Veleposlanstvu tadašnje državne zajednice Srbije i Crne Gore (Ministar savjetnik). U MVP su mu dodijelili visokog dužnosnika za pomoć. I tako vidi mene moj Kotoranin i kaže gosponu iz MNV-a:
- Eno profesora Pečarića.
- Pa znate li Vi da je on Ustaša, odgovori mu gospon iz MVP-a.
- Ako su Ustaše kao prof. Pečarić – ne bojim se ja njih.
Druga zgoda je bila kada je Papa govorio u HNH-u, pa su iz MVP-a dodijelili hrvatskim Crnogorcima nekoliko mjesta. Veliki redatelj Veljko Bulajić je htio da i ja idem s njima, ali u MVP nije bilo više tog obećanog mjesta.
Zato sam to ispričao biskupu Pozaiću pa me je pozvala HBK.
Znali smo se družiti pa čak je dolazio na predstavljanjima mojih 'nepoćudnih' knjiga.
Posebno mi je draga uspomena kada je bio i na Tribini o Haagu u Europskom domu koju su organizirali naši branitelji u Europskom domu.
Poslije je to šaljivo opisao otprilike ovako.
„Popnem se ja na prvi kat, a tamo prepuna dvorana hrvatskih branitelja. Ne znaš koji je veći od kojega. Svakome su vratine ovolike. A među njima ja iz mog veleposlanstva. Do Tebe se ne mogu probiti da vide da sam Tvoj. Mašem Ti mašem. Ubih se mašući, dok nisi primijetio da sam došao.“
A draga mi je i uspomena iz Kotora kada sam s dvije kćerke došao u Kotor. Pozvao nas je sa mojom sestrom na ručak u tada ponajbolji tamošnji restoran. Prepričavali smo naše zgode iz Zagreba.
Tada sam se ja osvrnuo na promjene u Crnoj Gori od vremena kada sam ja bio u Kotoru i danas. Tada je u Crnoj Gori on kao zelenaš bio u vlastima pa mi se čini moja šaljiva priča je bila primjerena:
„Da u ona vremena kada je još moj Đildo bio gimnazijalac u Kotoru je bilo ovako: Potuku se moj brat i jedan pravoslavac iz Kotora protiv dvojice učenika koji su iz Crne Gore došli učiti za pomorce u Kotor i premlate ih.
Milicija privede obojicu i zovu šefa Udbe u Kotoru:
'Priveli smo Vukadinovića i Pečarića jer su premlatili dvojicu iz Pomorske škole. Što da činimo?'
Odgovor je bio:
'Vukadinovića pustite, a Pečarića u zatvor?'
Danas je drugačije.
Pomočnik Ministra policije te prvo odvede u najskuplji restoran i lijepo Te počasti, a poslije toga Pečarića može strpati u zatvor,“
E taj moj Kotoranin je i među mojim prijateljima na facebooku. Pogledajte što tamo piše o njemu:
Posao

Prošlo radno mjesto: Predsjednik u SO Kotor, Montenegro
1. listopada 2013. – 31. prosinca 2017.
Radio u MUP Crne Gore, Savjetnik Ministra
1. listopada 2006. – 30. rujna 2013.
Prošlo radno mjesto: Ministar savjetnik u Veleposlanstvo Crne Gore u Hrvatskoj
31. kolovoza 2004. – 31. ožujka 2006.
Prošlo radno mjesto: Ravnatelj u MUP Crne Gore, Odjel Tivat
1. rujna 2002. – 31. srpnja 2004.
Prošlo radno mjesto: Potpredsjednik u SO Kotor, Montenegro
31. prosinca 1997. – Rujan 2003.
Prošlo radno mjesto: Novinar-dopisnik u Radio Slobodna Evropa
23. listopada 1992. – 1993.
Prošlo radno mjesto: zastupnik u Skupština Crne Gore, poslanik
15. listopada 1990. – 31. svibnja 1992.
Prošlo radno mjesto: Generalni direktor u Regionalni vodovod "Crnogorsko primorje" Tivat - Montenegro
1. listopada 1989. – 31. ožujka 1992.
Prošlo radno mjesto: Skupština u Kotor, Montenegro
30. rujna 1980. – 31. kolovoza 1989.·Kotor, Montenegro
Predsjednik Izvršnog odbora SO Kotor i sekretar za privredu, plan i financije i
Radio u Zavod za društveno planiranje, razvoj i statistiku - Općina Split, Hrvatska
1. siječnja 1980. – 31. kolovoza 1980.
Prošlo radno mjesto: Šef Poslovnice uvoz-izvoz u Jugoplastika-Galanterija, Split - Hrvatska
13. svibnja 1975. – 31. prosinca 1979.
Fakultet
Školovanje u Ekonomski fakultet Zagreb
Generacija 1974.
Srednja škola
Pohađao je Gimnazija Kotor

Josip Pečarić

19. listopada 2024. ·

GODINA BEZ ANKICE

Nadao sam se da će do danas bit tislana i treća knjiga posvećena mojoj Ankici. I jeste:
MOJA ANKICA II., Zagreb, 2024., str. 448.
Knjiga je nastavak na moju knjigu MOJA ANKICA, a njeno ime je i u naslovu moje knjige:
S ANKICOM U LAHOREU, Zagreb, 2024.
U proteklih godinu dana bilo je i drugih knjiga u kojima je puno pisano o njoj, a 'glavnu ulogu' imala je na primjer u knjizi koju spominjem i u Uvodu nove knjige:
„POMOZI SIROTU NA SVOJU SRAMOTU! / VIŠE TO NISU MOJI ČASOPISI“
https://www.dragovoljac.com/.../visetonisumojicasopisi.pdf
Uvod ove nove knjige završavam ovako:
U ovoj knjizi su dani i cijeli tekstovi objavljeni u časopisima, a koji kao takvi nisu ušli u prvu knjigu. .O Hrvatima u Boki kotorskoj se malo znalo u Hrvatskoj što je bio rezultat memoricida koji se sprovodio nad hrvatskim narodom pa je o istim stvarima trebalo pisati i govoriti kad god je to bilo moguće.
Bilo mi je zanimljivo kad mi je na nekom predstavljanju jedna gospođa rekla da je gledala emisiju u kojoj sam tako lijepo pričao o svojoj ženi.
U knjizi su “dani i neki drugi tekstovi o Boki koji su na neki način povezani s Ankicom.
Odmah u slijedećem tekstu dao sam i to o čemu je govorila ova gospođa poslije jednog predstavljanja:
A sama emisija „Priča o nejednakosti“ iz 2001. godine je meni posebno draga jer me poslije nje na nekom predstavljanju pozdravila jedna gospođa rekavši da je gledala na HTV-u emisiju u kojoj sam tako lijepo govorio o svojoj supruzi.
Zapravo govorio sam o našoj suradnji na tekstovima o Boki kotorskoj koje sam spomenuo u gornjem pismu jer su dva takva rada objavljena u najbolje plasiranom hrvatskom časopisu iz povijesti, a kandidat kojega su predlagali za akademika nema ni to. Evo što sam u toj emisiji govorio o njoj:
Moju ženu sam upoznao na studijima u Beogradu i to je bio studentski brak. Ja sam bio na četvrtoj godini, a ona je bila na trećoj godini fakulteta. Ona je studirala povijest, a ja naravno elektrotehniku. Oženili smo se i kad sam ja završio fakultet onda se rodila Đilda, kasnije Ivana 1977. i Anđela 1979. godine. Kako sam ja prvi brzo završio i krenuo dalje u taj svoj rad, u biti Ankica je bila moja žrtva. Ona je vodila brigu o svemu oko kuće, dok sam se ja potpuno posvetio svom znanstvenom radu jer na kraju krajeva uraditi toliko puno, koliko sam ja uradio, može se samo ako se puno stvari poklopi. Znači prije svega morate imati talent, morate puno raditi - to je osnovno - a morate imati i razumijevanje u kući. Ako jedna stvar tu ne štima ne može se tu pošteno raditi. Zahvaljujući Ankici kod nas je to išlo. Malo kasnije diplomirala je i ona. Posao u Beogradu ona nije mogla naći. To je bio i problem, pa sam onda morao i uz sav taj znanstveni rad i rad na fakultetu još se truditi da za nas petoro nekako osiguram da se preživi a u isto vrijeme ne zaostajati, dapače, biti jako aktivan u znanosti. Tako da je to bio strahoviti rad praktično bez trenutka odmora. Mogli bi čak reći da je bio negativni izbor što sam vukao na matematiku jer se npr. Ivana mislila između matematike i ovih jezika koje studira pa na kraju nije htjela matematiku jer uvijek vi imate neku sjenu oca koji je jako puno uradio. Uvijek bi vas netko uspoređivao. A ja baš

i nisam dobar uzor za uspoređivanje. Znate, čim malo stršite onda vas vole skratiti za glavu pa joj to nije bila pomoć. Tako da je ona izabrala jezike. Đilda i Anđela su klasična današnja djeca koja vole kompiće, interesiraju ih kompjuteri pa se one bave s time. U biti, cijela obitelj se i dalje vrti oko ovoga mog rada. Ankicu sam natjerao kasnije, pošto je povjesničarka, kada smo vidjeli da u Hrvatskoj praktično vrlo mali broj ljudi zna da postoje Hrvati Boke kotorske da se zajedno bavimo i poviješću Boke. Prvo sam počeo sam nastupati i pisati ono koliko sam ja znao. U jednom momentu, shvatite da morate stvarno pošteno to raditi, morate istraživati, morate ići po knjižnicama, po arhivima, pogotovo u Hrvatskoj gdje nemate puno dokumentacije o Hrvatima Boke kotorske a ne možete ići u Boku kotorsku. Zato sam ja je povukao za sobom pa se Ankica se uključila u taj rad. Tako smo zajednički počeli istraživati. Čak smo neke članke objavljivali i u znanstvenim časopisima iz povijesti. Nevjerojatna je ta kombinacija da ja radim i matematiku i povijest. Tako da je dosta ljudi u Hrvatskoj bilo u uvjerenju da postoji dva Josipa Pečarića, jedan koji se bavi matematikom i drugi koji se bavi poviješću. Meni je posebno bila zgodna priča kad je jedan naš sveučilišni profesor povijesti razgovarao s mojom suprugom. Ona je njemu rekla da sam ja matematičar a on je rekao njoj: „Ne, to nije istina“. Doista je to neobično, međutim, čujte, rat je bio, onda rat i borba za opstanak i stvaranje države i opstanak naroda diktira da čovjek počne raditi nešto što ni u snu nije mogao vjerovati da će uopće raditi i da je uopće sposoban to raditi.

Naravno da sam jako zadovoljan sa svim što sam uradio. Već sam rekao oko pet stotina znanstvenih radova u matematici. U Hrvatskoj onaj koji je drugi po broju radova ima preko stotinu, međutim to je teško uspoređivati jer imate područja matematike koje zahtijevaju opsežna istraživanja pa ne možete puno radova objaviti. Moja je problematika na neki način pogodna da se može imati tako puno. Ali kada se uspoređujete u okviru koliko ste uradili morate se ne uspoređivati sa drugim matematičarima iz drugih područja nego sa matematičarima iz svijeta koji su radili u tom istom području. A onda dođete u situaciju da ogromna većina vodećih ljudi u matematici u svijetu vas podrži kod izbora u Akademiju. To znači da sam primljen u Akademiju tako što je došlo oko 80 pisama potpore i prijedloga iz cijelog svijeta za moj izbor. Tih 80 vodećih ličnosti iz matematike su naglašavali da sam ja jedan od vodeći autoriteta u svijetu u svom području. Tu je bilo svakakvih pohvala na račun mog rada ali najčešće to da sam ja vodeći ili jedan od vodećih u svom području. Uglavnom, u referativnih žurnalima su već pisali da sam ja veliko ime u teoriji nejednakosti. Mislim, radite nešto što volite i imate toliko puno uspjeha u svijetu, naravno, nikome ne bi palo na pamet da je uopće u životu trebao raditi nešto drugo. Ali ipak i ta činjenica da sam ja i radio to drugo, ne samo da je mene oduševljavala da ja i to mogu raditi, da mogu biti uspješan, da ljudi to vole čitati, nego je i našla dobar prijem kod tih mojih kolega iz svijeta koji nisu mogli također zamisliti da netko tko je toliko uradio u matematici da uopće se može baviti nečim drugim i da je kao matematičar uopće sposoban da i to radi. Tako da su mnogi od njih u svojim pismima također i to istakli kao jednu zanimljivost i nešto što je njih također oduševilo kad su proučavali moj rad iako oni uopće nisu upoznati sa cijelom tom veličinom ovog mog drugog rada na knjigama, na tim povijesnim člancima, nego slučajno su im samo neki novinski članci koje sam ja imao došli do ruke i onda su sa tim bili oduševljeni. Tako da matematika i to što sam ja uradio, znate, imate već desetak svojih doktora, oni se vole šaliti na račun moga, znate, ja ih tjeram da rade pa me ovako u šali oni zove „Josip – zvani grozni“. Jako smo zadovolji, jako puno objavljujemo i to u poznatim svjetskim časopisima. Ja mislim da je netko izračunao da je 30-40% matematičkih radova koji se citiraju recimo u Currents Contentsu su baš iz moje škole, ove matematičke. Mislim, to je dosta stimulativno i za njih i za nas i uopće za

Hrvatsku. Mislim, u bilo kom području oblasti ako je naša država prepoznatljiva po onome što se stvara i što rade ljudi, znači da doprinose, tj. šire ugled i same države, ne samo naš osobno. Čujte mi smo za one druge ljude samo neka imena a ime Croatia se valjda zapamti. Naša imena, netko i zapamti, netko i ne. Naravno, onaj tko se baš bavi tim područjem on zna za moje ime, ali ja sam se uvijek trudio recimo i u Hrvatskoj da mi ljudi ne moraju znati ime ali da znaju da sam ja Hrvat iz Boke kotorske i da mene i kad likom vide da se sjete svih Hrvata Boke kotorske.

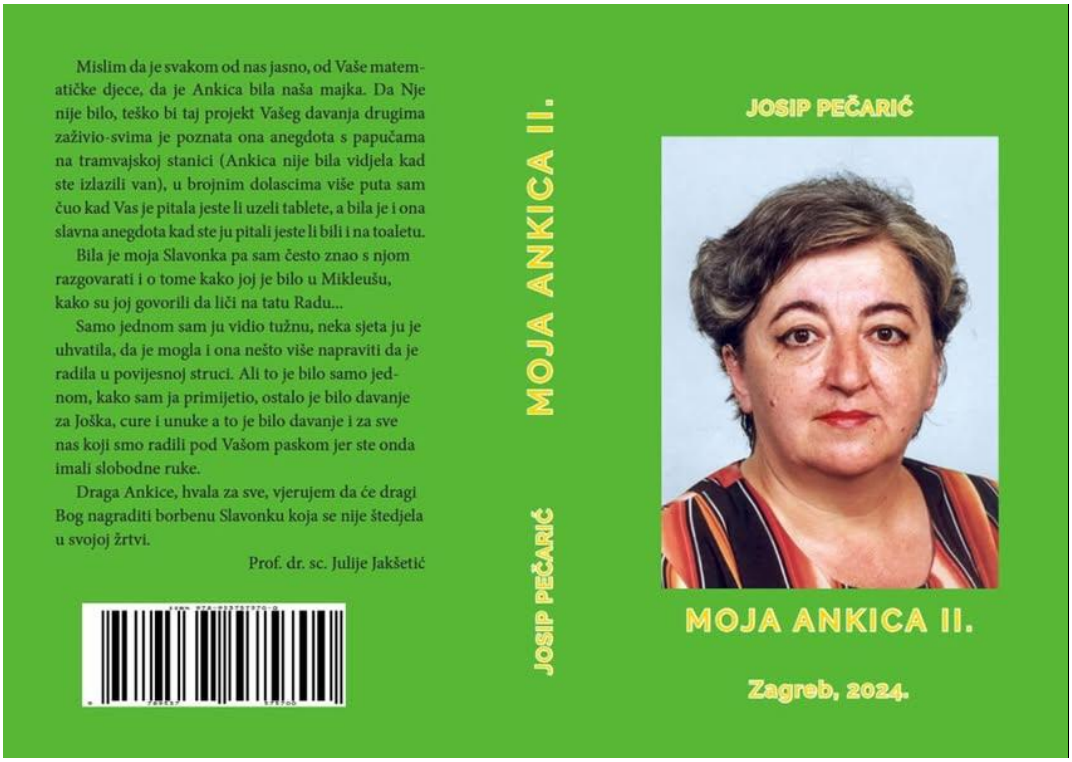

KOMENTARI:
Josip Pečarić

Hvala i drugima a posebno mom dragom doktoru i suradniku Juliju čije pismo je i dano na koricama ove knjige. Sjetio se napisati nešto lijepo i danas: Dragi Šefe, Đilda, Ivana i Anđela
ne mogu vjerovati da je već godina kako nema Vaše supruge i Majke u
ovom fizičkom svijetu. Misli na nju su
uvijek tako drage tako da tek ovaj datum podsjeća na bol kad je stalo njezino srce. Majka je majka, baka je baka i tu je njezina ljubav, ali ona je imala još malo te ljubavi i za nas oko Joška. Ova je poruka samo podsjetnik na tu svjetlost koja ostaje zauvijek.
Ova poruka je i sjećanje na one dane
i onaj pjevni glas: "Uđiii!" kad sam u Vukovarskoj ulazio na odškrinuta vrata stana i kad smo uz kavu razgovarali.
Bog ju blagoslovio!
Julije

Josip Pečarić
Zapravo ova knjiga govori i o nekima od tih 'oko Joška' i kako su oni vratili Ankici dok je umirala i nakon smrti.

DRAŽEN ZETIĆ: VAŽNOST POMORSKE TRADICIJE U SREDNJOVJEKOVLJU

8. listopada 2024.

„Odvajkada je pomorstvo imalo važnu ulogu u mnogim aspektima ljudskog života. Posebice se njegov razvoj odražavao na kvalitetu života priprostih ribara i težaka (u neposrednoj blizini Kotora najpoznatije ribarsko mjesto Muo), ali i dakako enormnog bogaćenja onodobne aristokracije, kasnijih građanskih slojeva srednjovjekovnih cehova i bratovština“, piše Dražen Zetić na portalu Biram dobro na početku članka[i] o pomorstvu i ulozi trgovačkog i vojnog brodovlja u Sredozemlju i u Jadranu – napose u tada uglavnom hrvatskim prebivateljima nastavanom zaljevu Boka kotorska.

Svi krajevi vezani uz morsku obalu, s jedne strane bili su iznimno siromašni i većinom nastanjeni u brdsko-planinskim krajevima (pretežno stočarstvo i poljodjelstvo), dok je tek jedan minoran sloj vlastele (plemstva i višeg klera) bio iznimno imućan i politički društveno privilegiran. Sve je to zapravo ovisilo o razdobljima prosperiteta ili o nebrojenim

ugrozama od gusara, revolucionara, raznoraznih zavojevača, epohalnih kmetskih krvavih ustanaka i nezasitne gladi vječnih imperija.

Dakako, ogroman utjecaj uvijek su imala središta svih tih beskrupuloznih centara vlasti (Rima, Ravenne, Venecije). Pa tako, u jednom periodu imamo snažno jačanje luka u Rijeci i Trstu, ovisno dakako o prvotnim aspiracijama Bizanta, Austrije ili Ugarske, kasnije Italije i Francuske i drugih. Nema sumnje da je prvo promoćurna vanjska diplomacija Republike sv. Marka shvatila neizmjernu važnost zaljeva kao neizostavnog značajnog pomorskog raskrižja za daljnje transporte robe između Istoka i Zapada. Usput ograničavajući razvoj brodarstva i rute plovidbe isključivo za svoje primarne ekonomske potrebe i probitke.

Pa je tako Republika Zlatnog lava, tijekom XVIII. st. bila prisilila ribare iz Prčnja i Dobrote, da ne prestanu davati dio ulova ribe kao dotada uvriježenu crkvenu daću (još od XVII. st.) za katedralu sv. Tripuna u Kotoru. Očito je da su se interesi Rima i Mletaka, nebrojeno puta međusobno ispreplitali i ostvarivali unosne blagodati, ne samo kreposnih vrlina (u devijatnim oblicima tzv. indulgencija), negoli i prisvajanja velikih posjeda i pristojnih iznosa monetarnih dobara. Kako su vremenita dobra uvijek bila prečica za nadvremenite stvarnosti, tako su i primjerice srednjevjekovne opatije bile nemali broj puta, u jednom bitnijem dijelu svoga poslanja i djelovanja "bankarske" institucije. No, u dvojakosti tih povijesnih situacija, uvijek imamo pozitivna (liječenja bolesnika, skrb za siromahe, gradnja prvih hospicija i lazareta, poduku u pismenosti i medicini) i negativna naličja tih onodobnih odnosa (poremećena prirodna stanja suodnosa svetog i profanog). Naime, jedni su doprinosili razvoju i širenju evanđeoske vijesti, dok su drugi pogodovali svim mogućim anomalijama i nerijetko nestancima cijelih redovničkih zajednica (npr. Ratačka opatija i Templari). Upravo su ovakve retrogradne pojave u složenim društvenim obrascima ponašanja i vjerovanja, stvarali neočekivane obrate i radikalne promijene na umjetničkom i vjerskom planu (reformacija i protureformacija).

Nadalje, bogomdano vrijeme blagostanja i progresa osjetno se može uočiti kada se ubrzano razvija trgovačka mornarica, i stječu oveće količine novčane dobiti, koje u relativnom kratkom vremenu, omogućavaju da se grade monumentalne palače, ljetnikovci, opatije i crkve, te otvaraju glasovite pomorske škole Boke kotorske. Upravo će zahvaljujući tim iznimno povoljnim društvenim procesima, i nadaleko poznati učitelji i inženjeri iz Perasta, Prčnja i Dobrote dugo vremena ravnopravno sudjelovati u nekim značajnijim bitkama, odgoju novih naraštaja moreplovaca, ali i izgradnji drugih ratnih mornarica moćnih europskih monarhija.

No, što je presudilo bokeljskom pomorstvu, da se u nekoj romantičnoj fazi uzdigne do samih vrhunaca europskog brodarstva, da bi potom strmoglavo kliznulo u beznačajnu pomorsku silu na svjetskim horizontima ondašnjeg vremena. Uvijek je posrijedi više čimbenika, pokatkada su to iznimno teški prijelazi na nove tehnologije, primjerice s jedrenjaštva ka parabrodarstvu. Od poznatih pomorskih poštara, nositelja stjegova i državnih zapisa, te pouzdanih mornara, brodograditelja, kapetana i admirala, bokeljsko pomorstvo u srazu s novim izazovima ne nalazi način da prebrodi teške trenutke konfuzije i uspori kontinuirano propadanje svoga dotadašnjeg ujednačenog gospodarski rasta i razvoja.

Uz tradicijski i trgovački duh, bokeljski brodari, imali su također izražen vojnički ponos i karitativni osviješteni duh (tzv. peraški zajam ili tercijar), sudjelujući u stoljetnim okršajima na moru i kopnu, posebice s Osmanlijama, bokelji su uvijek nekako iznalazili načina da opstanu, i da nastave čuvati i razvijati svoja nautička umijeća i vještine. Pa je tako interesantno, da je Perast 1512. god., imao svoju trgovačku mornaricu od 60 lađa, dok

su i prčanjski jedrenjaci bili na glasu zbog svoje brzine. Dok je čuvena kotorska galija sv. Tripuna sudjelovala u čuvenoj pomorskoj bitke kod Lepanta (1571.).
U svoj toj stoljetnoj ljepoti umjetničkih ukrasa, uz stilsko izgravirano oružje, trofeje, slikarska platna, živopisne nošnje, vrijedne dokumente i statute, još uvijek žive i harna djeca, nekad slavne, a danas još slavnije povijesti bokeških pomoraca iz zaljeva svetaca, blaženika i mučenika jugoistočnog Jadrana.
[i] financiranim, kako se navodi, sredstvima Agencije za elektroničke medije iz programa poticanja novinarske izvrsnosti
Naslovnica: Zavjetna slika nakon pomorske bitke kod Drača u kojoj pogiba kapetan Juraj Bane, 1716., crkva Gospe od Škrpjela, Perast

https://hrvatskonebo.org/2024/10/08/drazen-zetic-vaznost-pomorske-tradicije-u-srednjovjekovlju/?fbclid=IwY2xjawJl7SlleHRuA2FlbQIxMQABHjDi4_x1bL8d0FjQiJ2i36wSsfUgWJSVoUFP8RhNcwPQBY6vrJQxKCSZFAFu_aem_TohXmhaf_K4yhDjFF_RJ7Q

Dr. sc. Saša Mrduljaš: Vlast bi u Podgorici i Kotoru nakon lokalnih izbora mogle preuzeti prozapadne stranke

05. listopada 2024.

r

CRNOGORCI ĆE SE, SIGURAN SAM, S VREMENOM RIJEŠITI TERETA „SRPSKOGA SVETA“

Unatoč tomu što se izbori u Crnoj Gori, bilo parlamentarni bilo lokalni, u posljednje četiri godine održavaju pod znatnim utjecajem srbijanskih medija i SPC-a, vladajuće stranke na prošlonedjeljnim izvanrednim izborima u Podgorici i redovitim u Kotoru bilježe pad povjerenja biračkoga tijela te jačanje proeuropskih suverenističkih stranaka. O navedenim izborima razgovarali smo s dr. sc. Sašom Mrduljašem, političkim analitičarom vrlo upućenim u crnogorske političke prilike, voditeljem splitskoga Centra Instituta društvenih znanosti „Ivo Pilar“

.

Što su pokazali rezultati posljednjih lokalnih izbora u Podgorici i Kotoru; je li ideja suverene europske i nezavisne Crne Gore među građanima još dovoljno snažna ili ju je još više marginalizirao „srpski svet“?

Pa, dobro, ideja suverene i nezavisne Crne Gore nije nikada ni „umrla“ pa jasno da ne može ni u ovim uvjetima određenim postojanjem međunarodno priznate države Crne Gore, članice UN-a i NATO saveza. Držim da čak ni sam pad DPS-a i njemu bliskih stranaka s

vlasti 2020. ne treba dovoditi u kontekst slabljenja crnogorske državotvorne ideje već zasićenosti biračkoga tijela DPS-om i određenom identitetnom konfuzijom. Ona postoji u Crnoj Gori, ali ipak ne u takvoj formi koja bi omogućila olako dovođenje u pitanje njezine državnosti. Sad je, kako izgleda, posrijedi proces jačanja DPS-a i drugih u crnogorskom nacionalnom smislu profiliranijih stranaka, što se vidi iz rezultata izbora u Podgorici i Kotoru. Do toga dolazi nakon što je dio glasačkoga tijela uvidio da DPS-u i navedenim strankama nije ponuđena odgovarajuća alternativa.

Znači li to drukčije rečeno da su građani na neki način postali svjesni da se iza obračuna s DPS-om zapravo skriva institucionalno razaranje države, crnogorskih vrijednosti, kulture, CPC-a, u konačnici – vrlo krhkoga gospodarstva?

Do pada DPS-a 2020. došlo je stoga što je dio suverenistički opredijeljenoga glasačkoga tijela, upravo zbog spomenute zasićenosti vladavinom te stranke izabrao druge političke opcije. Takve za koje se ne može reći da su otvoreno protiv državnosti Crne Gore, ali koje su iznimno fleksibilne prema anticrnogorskom djelovanju promotora „srpskoga sveta“. Taj dio glasača lakše će osvijestiti što se događa. Unutar onog pak korpusa koji je na referendumu 2006. bio protiv crnogorske neovisnosti (45 posto građana) jedan će dio s vremenom ipak steći dovoljnu razinu crnogorske nacionalno-državotvorne svijesti. Drugi će dio, kako izgleda, trajno ostati poistovjećen s politikom Beograda prema Crnoj Gori priželjkujući u osnovi njezino utapanje u okvire Srbije.

Tko bi po Vašem mišljenju mogao formirati vlast u dvama važnim gradskim središtima – stranke proeuropske, prozapadne orijentacije ili one „svetosavske“, koje Crnu Goru žele vratiti pod potpunu vlast Beograda?

Sad je to još teško reći jer nitko nema dovoljnu većinu da konstituira vlast sukladnu vlastitim prioritetima. No uz adekvatan mig sa Zapada, takav kojim bi se u Crnoj Gori potaknulo formiranje novih koalicija, sigurno je da bi i u samoj Podgorici i u Kotoru vlast mogle preuzeti prozapadne stranke.

Smatrate li da bi time bio završen pokušaj pretvaranja Crne Gore u Bjelorusiju, a građani okrenuli leđa tom konceptu?

Mislim da u kontekstu protekloga razdoblja nije ni postojala šansa za pretvaranje Crne Gore u Bjelorusiju niti da će postojati. Meni je jasno da nacionalno svjesnim Crnogorcima iznimno teško pada ovo razdoblje, no njih u Crnoj Gori nije malo i nikad nisam sumnjao u njihovu sposobnost, posebice uz sudjelovanje manjinskih naroda, da obrane pozicije Crne Gore i crnogorstva. I siguran sam da će njihove pozicije s vremenom jačati, a time i kapacitet Crne Gore da se riješi tereta „srpskoga sveta“.

Promotori srpske velikodržavne ideje uz pomoć SPC-a pokušavaju rastvoriti državno tkivo Crne Gore

Dolazak srpskoga patrijarha u Bijelu i izjava o tisućugodišnjoj prisutnosti Srba na Mediteranu, prisvajanje tamošnjega hrama kao srpskoga, na dan lokalnih izbora, koliko je vjerski, odnosno politički čin? Po svemu, vodstvo SPC-a ne odustaje od svojih ciljeva. Može li suverena država tolerirati takvo ponašanje?

SPC je glavni instrument posredstvom kojega promotori srpske velikodržavne ideje pokušavaju rastvoriti državno tkivo Crne Gore i nacionalno crnogorstvo. I to će raditi dokle god mogu. Činjenica je da se tim djelovanjem uspjelo podvojiti pravoslavni korpus u Crnoj Gori te u tim uvjetima nije jednostavno dokinuti destruktivno djelovanje SPC-a. Iz jednostavnoga razloga što je, slikovito govoreći, SPC „omađijala“ znatan dio populacije koji je spreman suprotstaviti se i državi ako ju pokuša obuzdati. No s vremenom će se mijenjati odnosi, a time i pozicija SPC-a u Crnoj Gori.

Crnogorski mediji zabilježili su znatan broj „izbornih turista“ iz Srbije i Republike Srpske na dan izbora. Je li riječ o nekom novom fenomenu, od parlamentarnih izbora 2020., ili je to praksa otprije?

Za vladavine DPS-a takva praksa baš i nije bila moguća, barem ne u znatnijoj mjeri. Dakle, ona je u optjecaju od 2020. i, kako izgleda, s vremenom stječe sve uočljiviju formu.

Zapad pristupa Crnoj Gori činovnički, izlizanim floskulama

U Crnoj Gori znatne su primjedbe suverenističkih predstavnika na nezainteresirano ponašanje EU-a i prilikom posljednjih lokalnih izbora. Jesu li takve primjedbe utemeljene?

Mislim da su te primjedbe opravdane kao i općenito primjedbe koje se odnose na odnos Zapada prema Crnoj Gori u posljednje četiri godine. S te zapadne strane najčešće se pristupa činovnički, s izlizanim floskulama, bez dubljega razaznavanja procesa koji se događaju u Crnoj Gori, onoga što oni uzrokuju ili mogu uzrokovati. I taj pristup nije dobar. Ne zbog toga što Crnoj Gori prijeti da sutra propadne, postane srpskom provincijom i ruskom lukom na Jadranu. Nije dobar stoga što je očigledno da se sa srpsko-ruskih pozicija djeluje na urušavanju crnogorskoga društva, na njegovoj polarizaciji, što može biti uvodom u oštrije i to instrumentalizirane sukobe.

Novi američki izaslanik ne bi trebao biti popustljiv prema jačanju rusko-srpskoga utjecaja na Crnu Goru

Postavljanjem novoga američkoga izaslanika za zapadni Balkan Alexandera Kasanofa, može li se očekivati drukčije stajalište SAD-a prema Crnoj Gori, ili će biti i dalje prepuštena sve jačemu rusko-srpskomu utjecaju?

Ne znam, vidjet ćemo. Određeni podatci u biografiji i političkom djelovanju Alexandera Kasanofa sugeriraju da ne bi trebao biti popustljiv prema utjecaju o kojem govorite, no na temelju njih je teško prognozirati daljnji karakter američke politike prema zapadnom Balkanu.

Aktualna crnogorska Vlada dopustila je u Beranima gradnju spomenika bivšemu crnogorsko-primorskomu mitropolitu Amfilohiju. Što bi na simboličkoj i političkoj razni to moglo značiti za Crnu Goru?

S jedne strane, taj spomenik podižu oni koji su se trajno priklonili Beogradu i djeluju sukladno njegovim očekivanjima. Dakle, u osnovi se podiže kao simbol srpstva u Crnoj Gori. No mitropolitu Amfilohiju su promotori srpske velikodržavne ideje štošta zamjerali u vođenju SPC-a u Crnoj Gori. Pa i to da ju je u bitnome osamostalio. Uzimajući te kritike u obzir, zatim garnituru koja ga je naslijedila i koja je potpuno podložna Beogradu te na kraju činjenicu promjenjivosti crnogorskih političkih prilika – tko zna. Možda za pedesetak

godina mitropolit Amfilohije, barem za jedan dio crnogorskoga društva bude simbolom crnogorstva.

Hrvatskoj treba biti strateški cilj snažna i stabilna Crna Gora

Hrvatska je građanska inicijativa osvojila u Kotoru jedan mandat. Kakvo je značenje toga mandata?

Pa važno je da Hrvati u Kotoru imaju taj jedan mandat od ukupno trideset i tri, odnosno da se čuje njihov glas kao Hrvata. No u općini Kotor, što nacionalno izjašnjenih što neizjašnjenih Hrvata ima oko 12-15 posto od ukupnog stanovništva te bi u normalnijim okolnostima Hrvatska građanska inicijativa mogla računati i s 3-4 zastupnika.

Prate li hrvatski mediji dovoljno političke procese u Crnoj Gori, drukčije, daje li Hrvatska, kao članica EU-a dovoljno prostora za afirmaciju proeuropskih snaga Crne Gore, ili zapravo sve ograničavaju zamrznuti odnosi s aktualnom političkom garniturom, koja je marioneta velikosrpske politike?

Hrvatska bi mnogo više mogla i trebala učiniti za afirmaciju suverenističkih, proeuropskih snaga u Crnoj Gori. Crna Gora podijeljena je na prosrpski i na taj nacionalno-crnogorski blok. Srbija ulaže znatna sredstva u „svoj“ blok, primarno rukovođena interesima koje smatra strateškim. A ti su da preko teritorija Crne Gore osigura izlaz na Jadran i logističku potporu istočnomu dijelu Republike Srpske do njezina eventualnoga pripajanja. Time bi se Srbija iznova našla u zaleđu Dubrovnika. Valjda je strateški cilj Hrvatske da se to ne dogodi, a samim tim valjda joj je strateški cilj snažna i stabilna Crna Gora. Pa koliko u tom smislu Hrvatska, konkretno u odnosu na Srbiju, ulaže u Crnu Goru? Neprimjereno malo!

Gospodine Mrduljaš, hvala na razgovoru!

Razgovarao: **M**arko **C**urać

https://www.hkv.hr/razgovori/44389-dr-sc-sasa-mrduljas-vlast-bi-u-podgorici-i-kotoru-nakon-lokalnih-izbora-mogle-preuzeti-prozapadne-stranke.html?fbclid=IwY2xjawJl7fdleHRuA2FlbQIxMQABHl8A0Gv6DkQ15skG0jVuBzT7cW6FjoYOVbqz192JrEVsQlWFRZPbXq93xMGZ_aem_eDGo3FH3II5brWUb4FVLaA

STATUT SRPSKO-HRVATSKE KOALICIJE

(Iz knjige: A. Kaćunko, J. Pečarić
HRVATSKA PJESNIKINJA MARIJA DUBRAVAC)

(…) znamo kako su prošli u agresiji na Hrvatsku kada je sam Milošević svoju „hrabru“ vojsku usporedio sa zečevima. Svi znamo da im je najviše u povijest pomogla laž (Dobrica Ćosić). Ipak u RH je na vlasti nešto što sam svojevremeno nazvao Srpsko-Hrvatskom koalicijom zbog činjenice da je u svim ideološkim pitanjima najvažnija osoba u RH Milorad Pupovac. Zato je jasna njihova bliskost sa SPC i patrijarhom Porfirijem i odnos prema blaženom Stepincu (pogledajte tekstove u današnjem Hrvatskom tjedniku:
VELIKOSRPSKI SNOVI SRPSKE PRAVOSLAVNE CRKVE
PORFIRIJE
SVETI SRPSKI ČETNIK I RAZBOJNIK KOJI ZAZIVA NOVE RATOVE
i
KAKO SU HRVATSKE GUSKE I GUSANI PRETVARALI U SVETCA NOTORNOG ČETNIKA U MANTIJI
Objavio sam i što im je Statut koji je u skladu s takvim nazivom koalicije:

STATUT SRPSKO-HRVATSKE KOALICIJE:
ISTINA DOBRICE ĆOSIĆA

Ima jedna zemlja satkana od laži,
Dobrica, Ćosić o njoj nam govori:
Što ću reći, deco, neka se uvaži,
Srbin jadan večno samo laži zbori.
Laže, laže, laže, iz razloga dvesta,
Laž mu se ko guja u srce uvukla;
Tamo joj pradede ostaviše mesta,
Do danas ju nije Istina zatukla.
A što će bre Srbin kad lagati mora,
Kakav se rodio, takav će i mreti?
To mu je sposobnost data odozgora,
Sa takvom odlikom lako mu živeti.
Čujte zašto laže: Da sebe obmane,
Da uteši drugog, da sakrije bedu…
Da ohrabri brata kada u drek pane,
Da ga sram i savest živog ne pojedu.
Laže zbog poštenja, laže zbog slobode,
Laže maštovito, ma bre - od zanata!
A zar nismo uvek bili prelivode?
Domoljublje lažno časti nam se hvata.
Laž je inventivna slika srbske ćudi,
Inteligencije, čitavog nam bića;
Na laži opstala država i ljudi -
Dinastija slavna Karađorđevića.
Do sudnjega dana laž je naša dika,
Koleno kolenu nasleđe ostavlja…

E to vam je braćo sreća vaskolika,
Laž nek se neguje i ne zaboravlja.
Pogledajte dobro na dno istorije,
Laž je spašavala majčicu Srbiju.
Bez nje nam ni danas lepe sreće nije
Laž će nam do groba čuvati naciju

U tom tekstu sam dao i GLAVNE LAŽI SRPSKO-HRVATSKE KOALICIJE: MIT O JASENOVCU; ZA DOM SPREMNI JE POZDRAV IZ NDH i LAŽI O DOMOVINSKOM RATU
http://bezcenzure.hr/vlad/statut-srpsko-hrvatske-koalicije/
Tekst je dan i u mojoj knjizi:
J. Pečarić, "Pokvareni četnici", **dragovoljac.com:**
https://www.dragovoljac.com/.../31891-pokvareni-cetnici
(…)
O STATUTU SRPSKO-HRVATSKE KOALICIJE
Vidim da je mojim prijateljima posebno zanimljiva pjesma ISTINA DOBRICE ĆOSIĆA koju sam uzeo kao Statut Srpsko-Hrvatske koalicije pa su mi s pravom zamjerili što nisam u govoru u Sisku naveo i autora pjesme.
Zapravo to je iz pjesme sjajne hrvatske pjesnikinje Marije Dubravac iz Brisbane-a tj. bez završnog dijela pjesme:

Ma bravo Dobrice na toj diskreciji,
Tko sramotu prizna, prašta mu se pola!
Laž je srbska znana našoj Kroaciji;
Da ste zemlja laži - istina je gola.
Prijatelji kojima šaljem svoje tekstove to mogu znati, ali govor je objavljen na portalima pa sam trebao imati i taj podatak:
https://bezcenzure.hr/.../predstavljanje-knjige-marija.../
https://www.dragovoljac.com/.../32182-govor-akademika...
Pjesmu sam objavio u knjizi: PROF. DR. SC. NEVEN ELEZOVIĆ, ZAGREB, 2021. jer je hrvatska pjesnikinja pjesmom komenirala objavu znanstvenog rada kojim je dokazano da je Popis žrtava JUSP Jasenovac lažan:
Naslov: Re: Fwd: PANIKA U HRVATSKOJ I SRBIJI ZBOG ZNANSTVENOG DOKAZA O JASENOVAČKOJ LAŽI
Datum: Tue, 2 Mar 2021 09:23:52 +1000
Šalje: Maria Dubravac
Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
Poštovani prof. Pečariću,
hvala na obavijestima. Dr. sc. Nikoli Baniću i prof. dr. sc. Nevenu Elezoviću iskrena čestitka na iscrpnom radu i sigurnim dokazima glede brojke stradalih u Jasenovcu, a patrijarhu Porfiriju i bratiji, šaljem ponovno 'opevanu' istinu njihova 'oca nacije' Dobrice Ćosića. I vrapci su je već naučili, ali Srbi se nikako ne žele pomiriti s tom činjenicom. Bl. kardinal Stepinac reče: 'Komunizam se od laži rodio, od laži živi, i od laži će umrijeti.' A Dobrica za Srbe otvoreno izjavi: „Laž je srpski državni interes." Dakle, ne samo što je laž pred Bogom grijeh, nego, narodna izreka tvrdi kako su u laži i noge kratke.
ZDS Marija Dubravac
ISTINA DOBRICE ĆOSIĆA

(…)
Nebrojeno je tekstova kojima je povod ta istina Dobrice Ćosića.
I to ne samo u RH.
Evo primjera iz Crne Gore, iz mog Kotora:
U Kotoru osvanuli plakati sa tekstom Dobrice Ćosića: Laž je srpski državni interes
19/10/2020
Izvor: Skala radio
U Kotoru su jutros osvanuli plakati na kojima je ispisano, kako stoji u tekstu, priznanja Dobrice Ćosića: "Laž je srpski državni interes", javlja Skala radio.
Dobrica Ćosić, književnik, član SANU, bivši predsjednik države, „otac srpske nacije", napisao je sljedeće:
-„Laž je srpski državni interes."
-„Laž je u samom biću Srbina".
-„U ovoj zemlji svaka laž na kraju postaje istina."
-„Srbe je toliko puta u istoriji spašavala laž…"
Plakati su zalijepljeni na električnim stubovima, autobusnim stajalištima, izlozima.
Kako saznaje Skala radio, plakati su postavljeni i u drugim gradovima Crne Gore.
https://www.cdm.me/.../u-kotoru-osvanuli-plakati-sa.../
Već sam javio da je portal **narod.hr** objavio tekst s predstavljanja u Sisku. Očito je da su na tom portal koristili ono što imamo na portal Biskupije:
https://biskupija-sisak.hr/predstavljena-knjiga-nikola.../
Ali uz njihove tekstove uvijek idu linkovi s njima povezanih linkova, pa sam dobio i komentar:
Vidim tek večeras da je predstavljanje bilo i na Kaptolu i kod Košića - pa to je fantastično.
O predstavljanju na Kaptolu sam već pisao pa u Prilogu ponavljam taj tekst.
(...)
Subject: Re: O STATUTU SRPSKO-HRVATSKE KOALICIJE
Date: Sat, 24 Sep 2022 23:34:50 -0400
From: Mark Spiranovich
To: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
Evo u obadva jezika, njihovom i engleskom jeziku:
Ovako ih je njihov Otac Nacije poučavao:
(na njihovom jeziku I na engleskom jeziku)
ISTINA DOBRICE ĆOSIĆA
(…)
Na engleskom jeziku:

THE TRUTH OF DOBRICA ĆOSIĆ

There is a land woven by lies,
Dobrila Ćosić speaks of it:
Children, let my words be adhered to,
The poor Serb eternally speaks only lies.
He lies, lies, lies for two hundred reasons,
The lie has crawled in his heart like a serpent;
His forefathers have left it room there,
To this day the truth has not conquered it.
What is the Serb to do when he must lie,

The way he was born, he will die the same.
That cleverness was given him from above,
He finds it easy to live with such distinction.
This is what he lies for: to deceive himself,
To console another, to hide his misery...
To encourage his brother when he falls into crap,
That shame and conscience would not eat him alive.
He lies because of honor and freedom,
He lies imaginatively – bro, that's his trade!
Were we not always inconsistent (wishy-washy)?
Our patriotism 's honor is taken through lies.
The lie is an invented picture of Serbian nature,
Of our intelligence and of our whole being;
The country and the people have survived on lies -
The great dynasty of Karađorđević.
The lie is our pride to the judgement day,
Leaving its inheritance from generation to generation ...
Brothers, that is your great fortune,
Nurture the lies and do not forget them.
Take a good look throughout history,
Lies kept saving Mother Serbia.
Even today we would not be fortunate without lies -
The lie will safeguard our nation till death.

CDM.ME

U Kotoru osvanuli plakati sa tekstom Dobrice Ćosića: Laž je srpski državni interes - CdM

U Kotoru su jutros osvanuli plakati na kojima je ispisano, kako stoji u tekstu, priznanja Dobrice Ćosića: "Laž je srpski državni interes“, javlja Skala radio.

News

26. September, 2024.

ČLANOVI HAZU NA LISTI 2% NAJUTJECAJNIJIH SVJETSKIH ZNANSTVENIKA

Istraživačka grupa sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) objavila je ovogodišnju studiju o znanstvenoj citiranosti, listu koja rangira 2% najutjecajnijih svjetskih znanstvenika, odnosno oko 210.000 najcitiranijih znanstvenika u svim disciplinama.
Objavljene su dvije liste: lista najutjecajnijih znanstvenika za cjelokupnu znanstvenu karijeru i lista najutjecajnijih znanstvenika za 2023. godinu.
Na listi 2% najutjecajnijih znanstvenika u svijetu za cjelokupnu znanstvenu karijeru nalazi se 82 hrvatskih znanstvenika, među kojima je 18 članova HAZU:

Akademik Željko Reiner
Miroslav Radman, dopisni član
Akademik Ivica Kostović
Ante Munjiza, dopisni član
Akademik Nenad Trinajstić, preminuli član
Akademik Svetozar Musić
Akademik Dario Vretenar
Akademik Sven Lončarić

Akademik Stipan Jonjić
Krešimir Pavelić, dopisni član
Akademik Josip Pečarić
Akademik Marko Pećina
Akademik Andrej Dujella
Hrvoje Pandžić, član suradnik
Akademik Stanko Popović, preminuli član
Akademkinja Vida Demarin
Akademik Ivo Senjanović
Akademik Bojan Jelaković

Na listi 2% najutjecajnijih znanstvenika u svijetu za 2023. godinu nalazi se 116 hrvatskih znanstvenika, među kojima je 13 članova HAZU:

Akademik Željko Reiner
Ante Munjiza, dopisni član
Akademik Ivica Kostović
Hrvoje Pandžić, član suradnik
Miroslav Radman, dopisni član
Akademik Nenad Trinajstić, preminuli član
Akademik Dario Vretenar
Akademik Svetozar Musić
Ivan Halasz, član suradnik
Akademik Josip Pečarić
Akademik Sven Lončarić
Akademik Bojan Jelaković
Akademikinja Vida Demarin

Studija je koristila podatke o citiranosti iz Scopus baze koja mjeri utjecaj znanstvenika do kraja 2023. godine. Studija klasificira znanstvenike u 22 znanstvena polja i 174 grane. Studija je u cijelosti dostupna ovdje.

https://www.info.hazu.hr/en/2024/09/clanovi-hazu-na-listi-2-najutjecajnijih-svjetskih-znanstvenika/?fbclid=IwY2xjawJotc9leHRuA2FlbQIxMQABHm0_tSrlfA2o218dTULlt7I7Z46PRMXKSxa1nYI9N6WZF8SqgB3hiweYCnkF_aem_xyegWk0a2N1ynvIRGrkpsA

Josip Pečarić

1. rujna 2024. ·

AGENCIJA SE ISPRIČALA ZBOG LAŽI O CRKVI GOSPE OD ŠKRPJELA

24 KOLOVOZA, 2024MAXPORTAL

Prije dva dana je Hrvatsko nacionalno vijeće Crne Gore na mail je zaprimilo ispriku od vodeće turističke agencije Crne Gore pomorski turizam, MontenegroSubmarine Kotor, u kojoj izražavaju žaljenje zbog toga što su se previdom na njihovoj internetskoj stranici našle netočne informacije o povijesti otoka Gospe od Škrpjela.
Naime, na internetskoj stranici agencije Speedboat &Semi- Submarine Tours Montenegro, pod oznakom Gospa od Škrpjela, pisalo je da je crkva na Otoku Gospe od Škrpjela "u početku građena kao pravoslavni hram, koju su kasnije obnovili Mlečani i pretvorili u rimokatoličku".
Hrvatsko nacionalno vijeće Crne Gore, kao krovno i legitimno predstavničko tijelo hrvatskoga naroda u Crnoj Gori, reagiralo na taj tekst i upozorilo Agenciju da crkva na Otoku Gospe od Škrpjela nikad nije bila pravoslavna jer u to vrijeme nije bilo pravoslavnog stanovništva u Kotoru i Perastu.
U prvoj objavi su naveli da u telefonskom razgovoru s predstavnicom navedene agencije naišli na nerazumijevanje i na podozriv ton na zamolbu da se netočni dio – da je crkva građena kao pravoslavna – ukloni, odnosno korigira, pa su izrazili javno negodovanje.
Nakon što mediji prenijeli njihovu objavu iz MontenegroSubmarine Kotor su reagirali, ispričali se i uklonili netočan dio teksta.
"Poštovani,
Ovom prilikom želim da uputim javno izvinjenje povodom netočnih informacija o otoku Gospa od Škrpjela.
Naime, tekst je preuzet s jedne internet stranice prilikom izrade novog web sajta i naša je greška što prethodno nismo provjerili jesu li podaci u spomenutom tekstu istiniti. Tekst je uklonjen s našeg sajta i ubuduće ćemo obratiti više pažnje na preuzete članke.
Žao nam je još jednom sto je nas nemar prouzrokovao ovu neprijatnu situaciju", objavili su iz Agencije.
U Hrvatskom nacionalnom vijeću Crne Gori prihvatili su tu dobronamjernu gestu i naglasili da je ovo "prvi puta u posljednjih desetak godina da se predstavnik neke agencije ili medija ispričao zbog netočnih navoda i slijedom ih i ispravio".
M.Marković
https://www.maxportal.hr/.../agencija-se-ispricala-zbog.../
Međutim ovo nije prvi put da se prisvaja Gospa od Škrpjela.
U mojoj knjizi:
J. Pečarić, Zaljev hrvatskih svetaca, **dragovoljac.com**, 2022.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/ZaljevHS.pdf
zabilježeno je slično prisvajanje.
Zato nije slučajan završetak tog teksta o prvoj isprici zbog prisvajanja:
SPC KOJU IZDAŠNO FINANCIRA RH PRISVAJA HRVATSKU BAŠTINU U BOKI KOTORSKOJ

Peraška Gospa od Škrpjela na kalendaru „Pravoslavne svetinje“
Peraška Gospa od Škrpjela, vjerski objekat koji pripada Kotorskoj biskupiji, našla se na početnoj strani crkvenog kalendara „Pravoslavne sventinje – manastiri Crne Gore“ koji se ovih dana prodaje u crnogorskim knjižarama.
Kalendari su uvezeni iz BiH, a štampalo ih je preduzeće "Gatarić" koje posluje u Derventi, Banjaluci i Istočnom Sarajevu.
Peraška crkva našla se na početnoj strani izdanja „crkveni kalendar za prostu 2022. godinu“.
Čitalac koji nam je poslao fotografiju pita se da li je onaj ko je uvezao namjerno poručio ovako štampan materijal ili ga je odabrao iz neznanja.
https://www.portalanalitika.me/clanak/peraska-gospa-od-skrpjela-na-kalendaru-pravoslavne-sventinje?fbclid=IwY2xjawJl9L9leHRuA2FlbQIxMQABHpw6G9hTPwOm4xs4nzENeJ7qNnbhT9BeAqEJ3TnUu523xtWB4mH6RAjADzDw_aem_Aakxr63XjI2ELI6hMuageg
Sporne kalendare štampala firma iz Valjeva, a ne Gatarić iz Dervente (portalanalitika.me)

PORTALANALITIKA.ME
Peraška Gospa od Škrpjela na kalendaru „Pravoslavne svetinje“
Peraška Gospa od Škrpjela, vjerski objekat koji pripada Kotorskoj biskupiji, našla se na početnoj strani crkvenog kalendara „Pravoslavne sventinje – manastiri C

MOJI STUDENTI

Vidim puno lajkova na javljanje moje studentice sa TTF.a:
Marina Drašković
Hvala Vam profesore, što ste i na satu matematike pokazali koliko volite Hrvatsku.Nikad neću zaboravit, na fakultetu iz kantine je dopirao zvuk Thompsonove pjesme, a Vi ste spustili kredu i rekli nama studentima "oprostite ali ja ovo moram poslušat", kratko smo prokomentirali tko iz kojeg grada dolazi, a Vi ste rekla da ste iz Boke Kotorske. Bog Vas blagoslovio.
Josip Pečarić
Draga Marina, veliko hvala na Vašem komentaru. Uvijek me raduje kada moji studenti pokažu koliko vole Hrvatsku. Evo još jednog primjera kada me je jedna moja studentica podsjetila na tako nešto: "Iz razgovora na mreži: Forum Croaticum
Ovaj put čast mi je najaviti Vam svog profesora dr. Josipa Pečarića, čovjeka koji me kao studenta zadužio mnogim spoznajama o hrvatstvu, čovjeka kojeg sam slijedila kao vlastitog oca ratnih zagrebačkih (hrvatskih) godina.
Sjećam se i nikada neću zaboraviti jedan događaj. Na Trgu se postavljao spomenik Banu Jelačiću. Imali smo redovna predavanja iz matematike. Oko 200 studenata iščekivalo je u dvorani predavanje prof. Pečarića. Ušetao je u dvoranu, pogledao nas čudno i rekao: «Što vi radite ovdje?» Začuđeno smo ga promatrali i netko je progovorio: «Došli smo na predavanja!» Odgovorio je oštrim glasom: «Zar je moje predavanje danas bitnije od čina koji se događa na Trgu? Razočarali ste me. Izvolite svi napustiti ovu dvoranu, studenti su uvijek bili u prvim redovima kad se branila Hrvatska!» Napustio je dvoranu, a mi smo odšetali na Trg,"
Marina Drašković
Josip Pečarić Rasplakala sam se ali od sreće i ponosa, što sam imala takvom profesora, što sam imala čast upoznati vas. Hvala Vam na svemu na prenesenom znanju i na ovom iskrenom domoljublju.
Doista sam potpuno zaboravio taj događaj iz nastave pa još jednom hvala Marini. Istina nije prvi put da me netko podsjeti na neki takav događaj.
Nadam se da nitko nije pogrješno razumio i povjerovao da sam ja kao profesor matematike mogao utjecati na moje studente. Marina je takva kakva jest zahvaljujući svojoj obitelji pa čestitam i njima što su odgojili takvu kćer. Ja sam na kraju dosta putovao u Pakistan pa sam mogao samo na početku nastave u uvodnom predavanju govoriti o mom domoljubnom radu. Bilo je to vrijeme kada je već detuđmaniziran i njegov HDZ pa mogu zamisliti koliko je to uopće moglo utjecati na njih.
Slična situacija je bila i sa mojim studentima doktorandima. Sve njih sam nazivao svojom djecom ili unucima, pa čak i praunucima. Samo u RH takvih je bilo 40. Znao sam im reći: „Da sam davao doktorate samo onima koji su Hrvati kakvim bi trebali biti bilo bi vas 3-4.“
Kada je 19. 10. prošle godine Ankica umrla mislili smo napraviti samo obiteljski sprovod. Ali kada smo shvatili da imamo toliko puno 'djece' ispostavilo se da to nije bio obiteljski sprovod već su pozvani i prijatelji.
Bilo nam je drago pogotovu kada se javio i biskup Košić s željom da i on uz don Lazara sudjeluje i ispraćaju moje Ankice.
Na Mirogoju se i pokazalo da je to trebao biti obiteljski sprovod . na sahrani nije bilo mikrofona jer ga nismo ni tražili!

Kako je Ankica završila povijest zajedno smo objavljivali članke iz povijesti Boke kotorske, pa sam napisao i knjigu:
J. Pečarić, Moja Ankica, Zagreb, 2023. str. 667.
Danas mi je jedino žao što su bili na sprovodu i u knjizi objavljeni izrazi sućuti niza mojih doktoranada.
Zašto?
Pa odmah mi je više od tih mojih doktora zabio nož u leđa pa sam o tome napisao dvije knjige:
J. Pečarić, Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi, **dragovoljac.com**, 2024.:
https://www.dragovoljac.com/.../visetonisumojicasopisi.pdf
J. Pečarić, Matematička radionica Josipa Pečarića – Split / Prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula, dragovoljac.com, 2024.:
https://www.dragovoljac.com/.../matematickaradionica.pdf
Ali nije to najgore!
Svoje ponašanje su objasnili na najogavniji mogući način – JA NE GOVORIM ISTINU JER SAM MALO 'PROLUPAO' jer mi je Ankica umrla!
Ja sam imao puno problema zbog moga domoljubnog rada pa sam mislio da zato imam problema i sa svojim znanstvenim projektom. Kada su pozvali u Ministarstvo vlasnika „Elementa“ prof. Elezovića, dekanicu TTF-a i mene samo smo se tamo pojavili dekanica i ja. Vjerovali smo da su nas zvali da bi riješili pitanje projekta, a dočekao nas je mučan razgovor o dvostrukom naplaćivanju od strane „Elementa“. Kako je državni tajnik pobrkao dva moja časopisa iz iste problematike MIA i JMI nisam mogao ni razumjeti da su s pravom to pitali. Danas mi je jasno i zašto vlasnik „Elementa“ nije došao na taj sastanak.
Naime u prvoj knjizi je opisan taj moj sukob s „Elementom“ oko časopisa pa sam tražio podatke iz Ministarstva. I dosta se pokazalo da su u vrijeme kada su naplaćivali objavljivanje radova u JMI za taj časopis tražili i dobili pomoć Ministarstva, da bi od slijedeće prestali dobivati pomoć za sve časopise.
Pravde ima jer su svi moji doktori bili na tom projekti pa ni oni nisu dobili sredstva s projekta, a ni do danas im ne daju nove projekte iz te problematike. A „Elementu“, kojega su izabrali, je dobro: naplaćuju objavljivanje u časopisima koji sam ja osnovao u vrijeme kad im osnovna djelatnost (udžbenici) baš i ne cvjeta.
A valjda je ovima koji su ostali sa mnom to draže jer vidim da na dvije konferencije na kojoj su bili i moji doktori više ima mojih doktora koji su i dalje moji suradnici nego bivših suradnika.
Ali ne zaboravimo da ta moja znanstvena škola koju znaju zvati „Hrvatska škola u teoriji nejednakosti“ ili „Pečarićeva škola u teoriji nejednakosti“ pored Zagreba i Splita ima i svoj dio u Pakistanu.
Znao sam reći mojim hrvatskim doktorima u detuđmaniziranoj Hrvatskoj koja je veći njih bila takva draža;
„U Pakistanu imam manje svojih doktora od vas, ali za moje zdravlje se više mojih doktora moli Alahu nego Bogu.“
Tako u spomenutoj knjizi o Ankici pišem:
Vjerovali ili ne Ankicu je spomenuo jedan moj doktorand iz matematike- Kada je obranio doktorat dr. Ghulam Farid (Lahore, Pakistan) je pročitao svoju pjesmu. Evo je u prijevodu moje kćerke Ivane Orešić:
KADA PRIČAM S VAMA
(posvećeno akademiku Josipu Pečariću)

Osjećam da pričam sa svojom dušom, kada pričam s vama,
Dobijam neopisivi mir, kada pričam s vama.
Srećom, našli ste se u mom životu da ga uljepšate,
Mislim da vas se može uvjeriti, ali ste i vezani svojim principima,
Razmišljate za ljude ne za jednog čovjeka, što rijetko tko može
Znajući ponešto o vama, koliko ste detaljni,
Ovaj mi svijet izgleda malim, kada pričam s vama.
Vi ste poput knjige, knjige koja priča
Svaka riječ koju kažete je jedinstvena
Okoliš postaje ugodan, sve se smiješi
Kada vi, dragi moj, izgledate na trenutke sretno
Zadržite osmijeh na licu, molim vas nemojte se nikad ljutiti
Osjećam se zaštićenim, kada pričam s vama.
Bilo koji problem nije problem, vi ste savjetnik
Zapravo je naša sreća što smo vas izabrali za mentora,
Vaša kovrčava smeđa kosa otklanja sve naše brige.
Zelena boja vaših očiju fascinira svakoga
U mnogim tisućama vi ste dobar muž
Ona je jako sretna, naša Gospođa, što je pronašla takvog muškarca
Kada pričam s vama, uviđam da ste savršeni čovjek
Dat ću emaile nekih drugih matematičara, mojih suradnika, koji pišu koliko im je Ankica značila,
*
Sada mi je smiješno čitati što su napisali o Ankici neki od tih mojih doktora, koji su došli meni tek kada nisu mogli doktorirati kod mentora koji su im bili određeni, danas kad znam kako su ogavno iskoristili njenu smrt.
Inače
Te pjesme se sjetio dr. sc, Zvonimir Šeparović, Predsjednik Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta u recenziji knjige: Josip Pečarić „Propadne im crvena Hrvatska“, Zagreb 2015.:
„U jednom tekstu na internetu objavljen je tekst: „Hrvatski nacionalist akademik Josip Pečarić“ Kada ga proglašavaju nacionalistom oni ne misle da je to nešto dobro. Oni ga kude, oni mu predbacuju to što u svojim publicističkim radovima istupa uvijek u zaštitu i s ljubavlju za Hrvatsku. Taj „nacionalist“ nije ništa negativno to je samo potvrda da je akademik Pečarić prepoznat kao onaj koji uvijek štiti i ljubi svoj narod i svoju Hrvatsku. Da ima velike ljudske kvalitete vidi se i po tome što mu je jedan od studenata dr. Ghulan Farid, kada je proglašen doktorom znanosti, pročitao svoju pjesmu na engleskom jeziku: „Kada pričam s Vama (posvećeno akademiku Josipu Pečariću“. To je dirljivo. Nitko od nas drugih koji smo imali sreću odgojiti i unaprijediti mlade doktore znanosti ne može se pohvaliti da mu je njegov doktorand napisao pjesmu zahvale koja počinje dirljivo“
Zadnji dio tog teksta je uz Faridovu pjesmu dan na koricama moje knjige:
. J. Pečarić, S Ankicom u Lahoreu, Zagreb, 2024, str. 390.

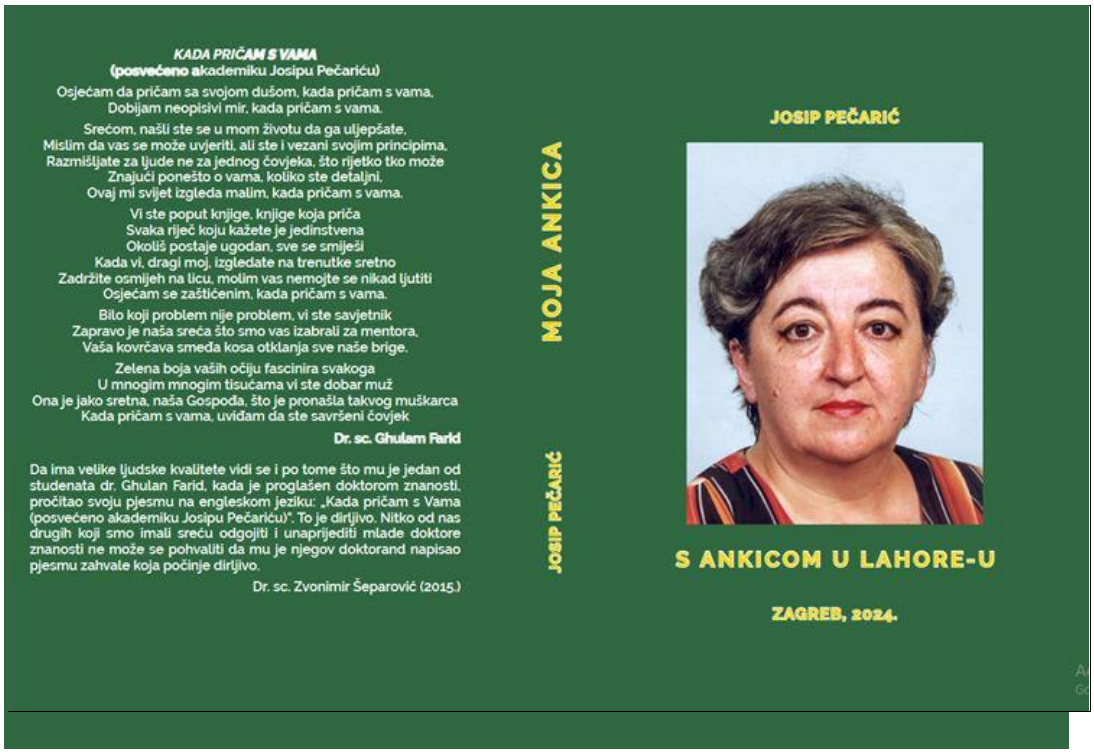
KADA PRIČAM S VAMA
(posvećeno akademiku Josipu Pečariću)
Osjećam da pričam sa svojom dušom, kada pričam s vama,
Dobijam neopisivi mir, kada pričam s vama.
Srećom, našli ste se u mom životu da ga uljepšate,
Mislim da vas se može uvjeriti, ali ste i vezani svojim principima,
Razmišljate za ljude ne za jednog čovjeka, što rijetko tko može
Znajući ponešto o vama, koliko ste detaljni,
Ovaj mi svijet izgleda malim, kada pričam s vama.
Vi ste poput knjige, knjige koja priča
Svaka riječ koju kažete je jedinstvena
Okoliš postaje ugodan, sve se smiješi
Kada vi, dragi moj, izgledate na trenutke sretno
Zadržite osmijeh na licu, molim vas nemojte se nikad ljutiti
Osjećam se zaštićenim, kada pričam s vama.
Bilo koji problem nije problem, vi ste savjetnik
Zapravo je naša sreća što smo vas izabrali za mentora,
Vaša kovrčava smeđa kosa otklanja sve naše brige.
Zelena boja vaših očiju fascinira svakoga
U mnogim mnogim tisućama vi ste dobar muž
Ona je jako sretna, naša Gospoda, što je pronašla takvog muškarca
Kada pričam s vama, uviđam da ste savršeni čovjek
Dr. sc. Ghulam Farid
Da ima velike ljudske kvalitete vidi se i po tome što mu je jedan od studenata dr. Ghulan Farid, kada je proglašen doktorom znanosti, pročitao svoju pjesmu na engleskom jeziku: „Kada pričam s Vama (posvećeno akademiku Josipu Pečariću)". To je dirljivo. Nitko od nas drugih koji smo imali sreću odgojiti i unaprijediti mlade doktore znanosti ne može se pohvaliti da mu je njegov doktorand napisao pjesmu zahvale koja počinje dirljivo.
Dr. sc. Zvonimir Šeparović (2015.)
MOJA ANKICA
JOSIP PEČARIĆ
JOSIP PEČARIĆ
S ANKICOM U LAHORE-U
ZAGREB, 2024.

Josip Pečarić

26. kolovoza 2024. ·

TEKSTIL U POVIJESTI HRVATA BOKE KOTORSKE

Nadam se da ste uživali u snimkama Bokeljske večeri. Jednom mi je sestra ispričala kako je slušala na jednoj Bokeljskoj noći razgovor u obitelji koji su došli iz Crne Gore. Sin pita tatu.
- Tata što ćemo vidjeti?
- Ne znam ni ja. Šuti i gledaj bit će nešto lijepo.
A jedan inženjer iz Beograda mi je ispričao kako mu je domaćin kod koga je bio na ljetovanju u Dobroti, a koji je bio Crnogorac, dok je s terase gledao i divio se Kotorskom zaljevu rekao (nadam se da ste i vi slično doživjeli moj Kotor s ovih snimaka Bokeljske noći):
- Sve to što vidite izgradili su Hrvati“
Sigurno znate da sam puno pisao o mojoj Boki, pogotovu s Ankicom, pa se nadam da će vas iznenaditi da sam pisao i o tekstilu:

TEKSTIL U POVIJESTI HRVATA BOKE KOTORSKE
Izvorni znanstveni rad Dubravke Raffaelli i Josipa Pečarića
Tekstil, 45 (5) (1996.), 249-254.

U Boki kotorskoj, zaljevu južno od Dubrovnika, koji danas pripada Crnoj Gori, a koji su ne tako davno naseljavali pretežno Hrvati, nalazi se značajna povijesna tekstilna baština za koju postoji opasnost da se pripiše današnjim stanovnicima, Srbima i Crnogorcima. Bokeljski Hrvati uglavnom nisu sami izrađivali tekstilne materijale. Poznato je jedino da su još od srednjeg vijeka uzgajali dudov svilac (prvi zapis o tome potječe iz 1333. god.). U **19.st.** postojala je mala svilarska industrija koja se krajem stoljeća ugasila. No zato su na uvezenim materijalima ostavljali svoj trag. Bogata zbirka veza i čipaka od 15. st. na ovamo, koja se čuva po crkvama Boke Kotorske, a veći njen dio nalazi se u crkvi sv. Eustabija u Dobroti je najveća takva zbirka u bokeljskih Hrvata. Većina predmeta nosi svojevrstan ukras u tzv. dobrotskom vezu ili dobrotskoj čipki. U crkvi Gospe od Škrpjela ispred Perasta čuva se predivno djelo veziljskog umjeća – zavjetna Gospina slika Hijacinte Mijović-Kunić vezena kosom i srmom. Bogata nošnja bokeljskih Hrvata je potpuno iščezla i danas se teško može naći čak i u kućama. Čuva se jedino još kao nošnja povijesno-kulturnog društva Bokeljska mornarica.

1. Uvod
O povijesnom razvoju tekstila kao i o izradi i primjeni tekstilnih materijala u Hrvata malo je pisano u tekstilnim časopisima (1,2). To su nesumnjivo pionirski radovi u istraživanjima povijesti izrade hrvatskog tekstila. I dok rad pod (1) analizira i uspoređuje uzorke starog tekstila izrađenog srmom (9. do 10. st) koje je u starohrvatskim grobovima u okolici Knina našao dr. Stjepan Gunjača (1954.) s uzorcima na odorama sinjskih alkara (18. st.) i odorama vojske bivše druge Jugoslavije, dotle rad (2) daje pregled razvoja proizvodnje i prerade tekstila od narodne, ručne proizvodnje do današnjih suvremenih tvornica na teritoriju cijele Hrvatske.

Upravo nas je taj drugi rad potakao da prikažemo jedan mali, ali značajni segment izrade tekstilnih proizvoda Hrvata koji nastanjuju Boku Kotorsku. Boka Kotorska je zaljev južno od Dubrovnika, koji danas pripada Crnoj Gori. To je ujedno i najjužniji dio ovih naših prostora koje su u ne tako davnoj prošlosti nastanjivali pretežno Hrvati. Ovaj zaljev nazivaju još i zaljevom hrvatskih svetaca (sl. 1), jer su odatle potekla tri naša sveca: blaženi Gracije iz Mula (1438-1508.), blažena Ozana Kotorska (1493-1565.) i sveti Leopold Bogdan Mandić iz Herceg Novog (1866-1942.).

Dostupna literatura tiskana je u vrijeme bivše Jugoslavije, pa su autori u pravilu nastojali da cjelokupnu baštinu hrvatskog naroda u Boki Kotorskoj dovedu u svezu sa Srbijom i Crnom Gorom. A koliko je velika ta kulturna baština, najbolje svjedoče službeni crnogorski izvori kada kažu da se oko 40% nepokretnog i oko 70% pokretnog kulturno-spomeničkog blaga današnje Crne Gore nalazi u Boki Kotorskoj. U pokretno blago između ostalog pripadaju i tekstilni proizvodi.

Težak mornarski kruh i propast pomorskog gospodarstva krajem 19. st. natjerali su mnoge Hrvate iz Boke Kotorske kao i iz drugih dijelova Dalmacije, da se isele širom svijeta. A u krajeve uz more spuštalo se stanovništvo iz okolnih brdskih krajeva Crne Gore. Međutim, odlazak hrvatskog stanovništva iz Boke Kotorske pojačan je nakon I. a naročito nakon II. svjetskog rata, ne samo iz gospodarskih već i političkih razloga, kada je Boka Kotorska uključena u republiku Crnu Goru bez ikakve autonomije.

Sa smanjenjem broja Hrvata u tim krajevima, raste i svojatanje hrvatske kulturne baštine (3), a unutar nje, i ne malog opusa tekstilnih predmeta. Upravo je to razlog da autori ovoga rada podrobnije opisuju povijesne tekstilne proizvode Hrvata iz Boke Kotorske.

2. Ručna i industrijska proizvodnja tekstila u Boki Kotorskoj

U radu I. Soljačić i R. Čunko (2) zorno je prikazana uloga Dubrovnika u povijesti proizvodnje tekstila. Boka je kroz cijelu svoju povijest bila usko vezana s Dubrovnikom. Bila su to dva grada prijatelja i dva rivala istovremeno. Tako kotorski i dubrovački biskup Pavao Butorac u svojoj raspravi o doprinosu jačanja hrvatske narodne svijesti u južnim dijelovima Hrvatske piše: "... možda, svetkovanje sv. Tripuna u Kotoru i sv. Vlahe u Dubrovniku u isti dan, nije slučajan simbol kulturnog jedinstva..." (4).

Kao i u Dubrovniku, i u Boki je pomorstvo i trgovina predstavljalo izvor života. Trgovački putovi su iz Kotora vodili s jedne strane preko mora, a s druge u Crnu Goru (Zetu), Bosnu, Srbiju (Raška), i dalje na istok. Prirodno je da su najjače veze bile s neposrednim zaleđem. Iz zaleđa su kotorski trgovci dovozili pored rudnog blaga također drvenu građu, stoku, kože, suho meso, mast, sir, loj, vosak itd., a od tekstilnih proizvoda vunu i laneno platno. Izvozili su proizvode svojih obrtnika, u prvom redu zlatara, kovača i kožara te od prekomorske uvozne robe svilene tkanine, platno, skerlet, nakit, bisere, staklo, sapun, mirise i lijekove. Pisanih spomena o kotorskim tekstilnim obrtnicima (krojačima, krznarima i veziljama) ima od početka 14. st. (5), no može se pretpostaviti da su ovi obrti cvjetali i ranije.

Žitelji Boke Kotorske kao i južnih krajeva (Skadar) već su u srednjem vijeku započeli s proizvodnjom prirodne svile. O tome, pored ostalog, svjedoči jedan bilježnički zapis iz kotorskog arhiva od 17. listopada 1333. u kojem se spominje neka "Dobroslava sviloprella" (6). Iako u ovom zapisu nema podataka o njenom životu, radu i obiteljskim prilikama, privlači pažnju njeno zanimanje. Može se pretpostaviti da se ona nije samo bavila uzgojem dudova svilca nego i proizvodnjom svilene pređe, kojom je možda i vezla.

Tradicija uzgoja dudova svilca održala se sve do najnovijeg vremena. Žene pomoraca, čekajući muževe da se vrate s dalekih putovanja, imale su dovoljno vremena da se bave

uzgojem dudova svilca. Mnogo dudovih stabala po cijeloj Boki i njenoj okolini, još i danas svjedoče o toj proizvodnji.
Prvu svilarsku industriju u Boki Kotorskoj, tj. gušenje čahura i odmatanje niti, osnovala su braća Sbutega oko 1860. god. u Prčanju. Ova je predionica postojala sve do 1890. god. U njoj je bilo uposleno oko 50 radnica i radnika. Da bi savladali tehniku izrade svilenih tkanina, vlasnici su doveli iz Furlanije (Italija) stručne radnike. Osim ove u Prčanju, bilo je još nekoliko manjih predionica, ali se one nisu razvile. Od prodaje svile u centre svilarske industrije Milano i Lyon, braća Sbutega imala su godišnji prihod od 7 do 8 tisuća zlatnih franaka. Postoje podaci da se u Boki, naročito u Prčanju, gajila jedna posebno otporna vrsta dudova svilca, koja je davala svilu visoke čvrstoće. Tako se i dogodilo da su Talijani, kada je u sjevernoj Italiji došlo do pomora dudova svilca, svoja uzgajališta obnovili svilcem iz Boke (7). Ova unosna grana gospodarstva propala je kao i u drugim krajevima Hrvatske zbog bolesti dudova svilca, zbog promjene mode jer su građanski slojevi smanjili upotrebu svile u odjevnim predmetima, te zbog konkurencije Kine i Japana i nezainteresiranost austrougarske vlade da podupire domaću proizvodnju.
Industrijska proizvodnja tekstila, karakteristična za 19. i 20. st. u Boki Kotorskoj nije se značajno razvila. Jedino je u Perastu, početkom 50-ih godina ovog stoljeća osnovano manje konfekcijsko poduzeće Jadran, koje se razvilo iz radionica za popravak i izradu mornaričke odjeće koje je osnovala austrougarska ratna mornarica kad je Boka Kotorska u 19. st. postala značajna baza ratne mornarice.

3. Vez i čipka Boke Kotorske

U povijesnoj ostavštini tekstilnih predmeta Hrvata Boke Kotorske najznačajnije mjesto pripada čipkarstvu i vezu. Znanje vezenja i čipkanja prenosilo se uglavnom po kućama, premda je još 1286. god. u samostanu Male braće u Kotoru osnovana škola ručnog rada (4). Kako su Bokelji bili poznati pomorci, za rana su dolazili u doticaj s novim tehnikama izrade raznih proizvoda. Naročito je to vidljivo kod umjetničkih zanata kao što su zlatarstvo i čipkarstvo koje je potpuno pod utjecajem stranih, zapadnjačkih i bizantskih odnosno istočnjačkih stremljenja (😎.
Po crkvama u Boki Kotorskoj nalaze se mnogi sačuvani dijelovi misnog ruha i oltarnika. U najstarijoj hrvatskoj katedrali, katedrali sv. Tripuna u Kotoru, čuvaju se dva primjerka najstarijeg veza na području Boke Kotorske. Potječu iz 15. st., a izrađeni su zlatnom i srebrnom srmom te pamučnim koncem. Jedan od tih vezova pripisuje se blaženoj Ozani Kotorskoj.
Najveća zbirka umjetničkog veza i čipke bokeljskih Hrvata čuva se danas u crkvi sv. Eustahija u Dobroti (😎. Izradile su je vrijedne ruke bokeljskih žena, pa i djevojčica, koje su živeći na razmeđu istoka i zapada i čekajući godinama svoje muževe i zaručnike da se vrate s dalekih putovanja, duge večeri ispunjale pričom, molitvom i vezom. To je zbirka bijelog crkvenog ruha, koja se sastoji od 52 predmeta koji pokrivaju razdoblje od 16. st. do sredine prošlog stoljeća. U zbirci se nalaze oltarnici, manji pokrivači za oltare, ručnici, misne košulje, te nekoliko fragmenata čipke visoke kvalitete.
Najveći broj predmeta nosi svojevrstan ukras u tzv. dobrotskom vezu odnosno dobrotskoj čipki (sl. 2). Po stilu i tehnici taj vez predstavlja u razdoblju bijelog dekora onaj prvi korak koji u odvajanju raspleta i veza dovodi do renesansne čipke, izrađene iglom (9). Bokeljske vezilje bile su izvanredne čipkarice, pa su kao i žene Dalmacije, Istre i užeg venecijanskog područja bile uključene u snažnu organizaciju čipkarske proizvodnje za vrijeme cvata glasovite mletačke čipke. Tako su i u Boki Kotorskoj nastala središta čipkarske

proizvodnje. Ali dok za vanjsko tržište bokeljske čipkarice izrađuju čipku izvanredne ljepote, koju od njih traži naručilac, dotle im je za vlastito ruho draži starinski dobrotski vez, koji zadržava stilski sadržaj predrenesansne čipkarske tvorbe.

Najveličanstvenije djelo veziljskog umijeća ujedno je i jedno od najslavnijih umjetničkih djela u Boki Kotorskoj. To je slika Gospa os Škrpjela, koju je 1890. god. Ana, kći Jacinte Kunić-Mijović, kao zavjetni dar svoje majke predala tom čuvenom svetištu. Samo svetište je još jedno čudesno ostvarenje hrvatskog naroda u Boki Kotorskoj. Naime, Gospa od Škrpjela (Gospa od Hridi) je jedan od dva otočića koji se nalaze ispred Perasta. Otočić je djelo ruku stanovnika Perasta i ostalih žitelja Boke Kotorske. Oko jedne hridi, koja bi tek za oseke izranjala iz mora, oni su izgradili otok, dovozeći kamenje pa i potapajući zaplijenjene turske galije napunjene kamenjem. Na tom su otočiću izgradili crkvu posvećenu Gospi. (Ovo je svetište u hrvatskim umjetničkim krugovima poznatije po tome što se u njemu čuva 68 uljanih slika velikog hrvatskog baroknog slikara, Bokelja, Peraštanina Tripa Kokolje).

Sl. 1. **https://www.bokanews.me/featured/28518/**

Jacinta Mijović (Hijacinta Mihovich) rođena je u malom bokokotorskom mjestu Stolivu 1802. god. Udala se u brojnu perašku obitelj Kunić, no u župnim knjigama nema podataka o njenoj udaji. Vjerojatno se udala u Trstu, gdje je kasnije i živjela. Prema predaji Jacinta je tu sliku vezla vlastitom kosom i srmom punih dvadeset i pet godina, čekajući da joj se muž vrati s dalekih putovanja. Vezući je oslijepila ne dočekavši svog muža. Jedno je sigurno: slika je rađena vrlo dugo i zaista je jedinstvena. Riječ je o slici veličine oko 0,5x0,5 m koja prikazuje Djevicu Mariju s malim Isusom u naručju, okruženu s deset anđelčića. Portreti su(ukupno njih 12) prava remek-djela. Evo kako je to djelo opisao hrvatski književnik Stjepo Mijović Kočan (10): "Anđelčići su zapravo minijature, ne mnogo veće od dna šalice (2-3 cm). Lica tih anđela izvezena su krajnje precizno, s rumenim obraščićima, kako je to imanentno nazarenskom stilu. Svaki portret, uključujući Isusa i Madonu, izvedeni su bravurozno, s punim unutarnjim izrazom, na čemu bi joj mogli pozavidjeti kasniji ekspresionisti. Iako su formalno tipizirani, ti su anđelčići gledani izvan pučkobaroknog okoliša i kiča svojega vremena, upravo zadivljujuće dojmljivi. Na tako maloj površini iskazati toliko slikarskog i veziljskog umjeća – neponovljivo je. Ali, i cijela je kompozicija izvanredno majstorski dorađena. I stoga nije ni malo pretenciozno nazvati je hrvatskim ženskim Klovićem".

4. Bokeljska odjeća i narodna nošnja

Nošnju bokeljskih Hrvata, koja je vremenom postala bogata i skupocjena uglavnom su izrađivale žene za sebe i svoju obitelj, no bilo je i krojača narodnih odijela. Ona se više ne može sresti na ulici a i rijetko ju koji Bokelj još posjeduje u kući. Iščezla je dijelom i zbog običaja da se u njoj sahranjuju mrtvaci. Takvih je slučajeva bilo čak i poslije drugog svjetskog rata, pa se poneko sahranjivao s mornarskom kapom (11). Sačuvala se još jedino kao nošnja povijesno-kulturnog društva "Bokeljska mornarica", koje čuva uspomenu na srednjevjekovno pomorsko-obrambeno, a kasnije i cehovsko udruženje bokeljskih mornara.

Nošnja bokeljskih mornara imala je u narodu višestruko značenje; bila je glavno obilježje Bokelja, uspomena na njihov slavni pomorski život, preko kojeg su upoznali svijet i stekli golemo materijalno i kulturno bogatstvo (sl. 3). Kad bi se bokeljski brod vraćao u Boku, pozdravio bi je hicima iz topova, a kapetan "bi sa sebezbacio latinsku nošnju" i navukao bokeljsku, da bi dostojanstveno, kao pravi Bokelj uplovio u svoj zavičaj.

Trgujući svijetom, Bokelji su se susretali s raznim utjecajima pa su u elementima njihove nošnje vidljivi utjecaji Španjolske i Italije, ali i Turske. Iznad bijele košulje (često s čipkom) oblači se prsluk, obično crvene boje (ječerma) ukrašena zlatnim kitama i vrpcama a preko nje crni kratki kaputić s rukavima (koret). Koret je sprijeda jako otvoren i bogato ukrašen da se dobro vidi ječerma i oružje. Hlače (gaće) su od crnog platna i sežu do ispod koljena. Veoma su široke, pa je za jedne gaće trebalo 6 do 8 metara platna. Na gornjem dijelu su gusto nabrane, a pri koljenu se jako sužavaju do uz samu nogu. Ispod koljena se danas nose crne čarape, dok su ranije to bile vezom ukrašene pustene navlake – gete. Oko struka nosi se nekoliko puta omotan crveni svileni pojas dugačak oko 4 m. Danas se nosi i leptir-kravata, ali ona izvorno nije bila element stare nošnje, nego je prihvaćena vjerojatno negdje u 19. st. Oružje je značajan dio nošnje. Najčešće se nose dvije male puške i nož. Na glavi se nosi okrugla kapa crne boje ukrašena na vrhu zlatnim vezom i cvijetom. Na nogama su nosili niske crne cipele bez vezica – gondolete.

Ženska odjeća je bila živopisna i nije imala nekih čvrstih zajedničkih karakteristika koje bi ju izdvajale od odjeće svoga doba. Razlikovala se u selu i gradu, ali i od naselja do naselja, ovisno o bogatstvu stanovništva. Danas se tako govori o dobrotskoj, lastovskoj, tivatskoj i drugim nošnjama. Međusobno se razlikovala uglavnom po boji i bogatstvu ukrasa i nakita. Materijali za izradu i ženske i muške nošnje bili su platno, svila i čoha. Nabavljali su se još od 13. i 14. stoljeća u raznim sredozemnim zemljama, a najviše u Italiji, a kasnije krajem 14. i početkom 15. st. i u Zadru i Dubrovniku. Ima podataka da su se u 15. st. izrađivali dijelom i u Kotoru i Herceg Novom.

Pravoslavno pučanstvo, koje dolazi u Boku s turskim osvajanjem ili kao posljedica tih osvajanja, naseljava one dijelove Boke Kotorske koji su bili pod turskom vlašću (npr. Risan). Ono je uglavnom nosilo svoju nošnju, no s vremenom su prihvatili bokeljski način odijevanja, pa risanska narodna nošnja ima elemente i bokeljske, i hercegovačke i crnogorske nošnje.

Zbog burne prošlosti Boke, nazivi dijelova odjeće bokeljskih Hrvata preuzeti su iz talijanskog, francuskog, a dobrim dijelom i turskog jezika.

Evo nekih naziva tekstila, obuće i nakita:

abit – odijelo, odora
bareta – kapa
bječve – čarape
brageše – gaće
brnice – naušnice
bumbak – pamuk
bumbažina – čvrsta tkanina od sirovog pamuka – žutica
bustina – ženski donji prsluk
crevlje – cipele
ćemer – kožni nosač oružja
ćeverica – muška kapa karakteristična za bokeljsku nošnju
feraruo – ogrtač, plašt
fustanj – flanel
gaće – muške hlače
gete – muške navlake za noge do koljena(izvorno od pusta)
gondolete – muške cipele izduljena oblika bez vezica
gunj – vrsta pokrivača, dio odjeće
ječerma – muški prsluk
kamižola – podulja košulja (služi kao potkošulja ili noćna košulja)

koret – muški kratki kaputić
merlo – čipka
opregljača – pregača
pontapet – broš
sfila – svila
svita – haljina, odjeća
skorlat – skrlet, crvena tkanina
štuker – oškrobljeni ovratnik
traversa – pregača
valjanice – hlače od vunenog pusta
župet – ženski gornji kratki prsluk

5. Zaključak

Hrvati iz Boke Kotorske, pretežno pomorci, susreću se s bogatim gradovima Mediterana i istovremeno živeći prisno sa svojim siromašnim zaleđem, nastojali su se načinom života i svojom vanjštinom održati kao posebnost u takvom okruženju. To se odrazilo i na odnos prema tekstilu. U povijesti Hrvata Boke Kotorske, tekstilni predmeti zauzimali su veoma cijenjeno mjesto. Na izgled, bogatstvo i čistoću nošnje mnog se polagalo, pa je odijevanje često bilo važnije od hrane. Tako je gradska nošnja u Kotoru u 17. st. bila toliko bogata da su se morale propisati granice njene raskoši.

Bokeljski Hrvati tijekom svoje povijesti nisu samo izrađivali tekstilne materijale, ali su zato na njima ostavljali svoj trag. O tome svjedoči i bogata zbirka veza i čipaka od 15. st. na ovamo po crkvama Boke Kotorske, koja je najveća u bokeljskih Hrvata.

Bokeljski vez i vezilje ostale su kaoraminiscence djetinjstva nesretnog pjesnika Bokelja Viktora Vida (1913. do 1960.), kada u dalekom Buenos Airesu misleći na svoju domovinu, sjetno i proročanski pjeva:

Sačuvajte čistu, kod ovih pokolja,
ljubav za sve drage prosanjane stvari,
nada u iduća pokoljenja bolja,
stihove praveć, kao stari zlatari
ili djevojački zlatni vez na svili,
dok s pučine stignu ljupkiji aprili.

Literatura:

(1) Raffaelli D. i sur.: Istraživanje srme s tla Dalmacije u razmaku od tisuću godina, Tekstil 31 (1982) 12, 827-838.
(2) Soljačić I., Čunko R.: Hrvatski tekstil kroz povijest, Tekstil 43 (1994), 584-602.
(3) Banac I.: Prosanjana Boka u knjizi: Stara književnost Boke, Slon, Zagreb 1993, 299.
(4) Butorac P.: Je li propast Dubrovačke republike doprinijela jačanju hrvatske narodne svijesti, Dubrava 45, siječanj 1936.
(5) Radojković B.: Umjetnički zanati, monografija: Kotor, Grafički zavod Hrvatske, Zagreb 1970., !04-105.
(6) Kovijanić R.: Kotorski medaljoni, Književne novine, Beograd 1980.
(7) Luković N.: Prčanj, Narodni univerzitet Boke Kotorske, Kotor 1937.
(😎 Milošević M.: Pomorstvo Dobrote, monografija: 12 vijekova Bokeljske mornarice, Monos, Beograd1972., 90-103.

(9) Gušić M.: Dobrotska čipka, monografija: Kotor, Grafički zavod Hrvatske, Zagreb 1970., 140-141.
(10) Mijović-Kočan S.: Preljepa bokeška madona, Vjesnik Danica 23, 1994.
(11) Vukmanović J.: Narodna nošnja, monografija: Kotor, Grafički zavod Hrvatske, Zagreb 1970., 137-140.
(12) Milošević M.: Kolo Bokeljske mornarice, monografija: 12 vijekova Bokeljske mornarice, Monos, Beograd, 1972., 186-189.

SUMMARY
Textiles in the History of Croats of Boka Kotorska
D. Raffaelli, J. Pečarić
A significant historical heritage, in danger tobe attributed to the current inhabitants of the place, Serbs and Montenegrins, can be found in Boka Kotorska, a fiord south of Dubrovnik, belonging to Monte Negro today, but which used to be mostly populated bu Croats not such a long time ago. Croats of Boka did not, in most cases, manufacture textile materials theyused. The only exception is mulberry silkworm, which they reared in Middle Ages already (first written document dates as far back as A. D. 1333). A small serriculture industry developed in the 19th century, which ceased to work by the end of the century. But the Croats have left their trace on the materials imported. A rich collection of embroidery and lace, produced from the 15th century up to the present days, has been kept in churches all over Boka Kotorska, with the biggest collection kept in St. Eustahije church in Dobrota, the biggest collection of the kind found among the Croats of Boka Kotorska. Most products that can be found there are decorated with so called "Dobrota embroidery" or "Dobrota lace". Devastatingly beautiful piece of embroidery is kept in the church of Madonna od Škrpjela, in the vicinity of Perast – a picture of Madonna done by Hijacinta Mijović- Kunić, embroidered with human hair and srma. Rich folk costumes of Boka Croats have almost completely disappeared, and can hardly be found i neven the oldest families. They are still preserved only as costumes belonging to historical-cultural society "Bokeljska mornarica".
University of Zagreb,
Faculty of Textile Technology,
Zagreb, Croatia Received November 20, 1995.
Textilien in der Geschichte der Kroaten aus Boka Kotorska
In Boka Kotorska, in der südlich von der kroatischen Adriastadt Dubrovnik liegenden Bucht, die heute zu Montenegro gehört, die aber vor kurzem überwiegend von Kroaten bewohnt wurde, befindet sich eine bedeutende historische Textilerschaft, die in Gefahr ist, weil sie den heutigen Bewohnern, Serben und Montenegrinern, zugeschrieben werden könnte. Die Kroaten in Boka Kotorska erzeugten im großen und ganzen Textilien nicht selbst. Es ist nur bekannt, daß sie seit dem Mittelalter den Maulbeerspinner (der erste schriftliche Beleg aus 1333.) züchteten. Im 19. Jahrhunderts existierte eine kleine Seidenindustrie, die gegen Ende des Jahrhunderts geschlossen wurde. Aber auf importierten Textilien wurden Spuren hinterlassen. Eine reichhaltige Sammlung von Stickereien und Spitzen seit dem 15. Jahrhundert, die in den Kirchen von Boka Kotorska aufbewahrt wird, deren größerer Teil sich in der Kirche des Heičigen Eustahius zu Dobrota befindet, ist die größte solche Sammlung der Kroaten aus Boka Kotorska. Die meisten Gegenstände enthalten einen einzigartigen Schmuck in der sogenannten Dobrota Stickerei oder Dobrota Spitze. In der Marienkirche von Škrpjela vor Perast wird ein Meisterwerk der Stickereikunst – das mit Haar und silbernem Zierfaden gestickte Muttergottesbild,

geschenkt von Hijacinta Mijović-Kunić, aufbewahrt. Die reiche Tracht der Kroaten aus Boka Kotorska ist völlig verschwunden und ist heute sogar in Häusern kaum vorzufinden. Sie wird nur noch als Tracht des historisch-kulturellen Verbandes "Bokeljska mornarica" (Boka Kotorska Marine) aufbewahrt.

BOKANEWS.ME
Dobrotska čipka, nematerijalna kulturna baština – kraj ili početak? | Boka News
Đir kroz BokuVijesti Dobrotska čipka, nematerijalna kulturna baština – kraj ili početak? 27/03/2016 18:30 Facebook Twitter Viber Google+ WhatsApp Email Print Don Pavao Medač – crkva Svetog Eustahija zbirka dobrotske čipke foto M.Marušić Riznica čipke nalazi se i danas u crkvi Svetog Eus...

Josip Pečarić

21. kolovoza 2024. ·

BOKELJSKI HRVATI NA FACEBOOKU, 2.

Pojavu mog teksta pozdravili su administratori obje grupe i Bokeški Hrvati "Bokelji" i Hrvati Boke kotorske. U tim reagiranjima vidjelo se postojane razlika i među Bokeljskim Hrvatima. Kako i na jednoj i na drugoj grupi postoje i onih koji su u Boki i onih koji su u RH jasno je da takvih neslaganja ima i među onima u Boki i među nama u RH. Ipak smo mi Hrvati. Te naše rasprave prepustio sam našim udrugama. Sada sam se javio jer je to tražila gđa Marija Giurovich-Gjurovic koja je u Boki koja je iz grupe Hrvati Boke kotorske, iako je u grupi Bokeški Hrvati "Bokelji" i moj kum i niz drugih koje osobno znam. Što se tiče razlika među nama u Zagrebu bilo ih je uvijek. Sjećam se učlanjivanja velikog hrvatskog redatelja Krste Papića neposredno prije nego što je s nama išao kardinalu Kuhariću, a da ne govorim kad sam 1998. objavio knjigu „Srpski mit o Jasenovcu".
Obradovalo me je kada mi je gđa Marija javila da je moj opis položaja Hrvata u CG prenio na svoj facebook don Nikola Majić župnik iz Donje Lastve:
„Kad mom Hrvatu iz Boke kotorske netko kaže da je Ustaša, onda prvo od njega pobjegnu svi Hrvati, A ako netko kaže Hercegovcu da je Ustaša – ima besplatno piće do kraja života.", reče Pečarić
Mato Grzetic, u ime administratora druge grupe (Rijeka, Tivat, Perast, Zagreb) ujedno kao i član Zajednice Bokeljskih Hrvata(ZBH) je Dobrodošlicu objavio u posebnom tekstu i kao lijep dar dobio sam i jednu fotografiju koju dajem u sklopu ovog teksta.
Zato vraćam sa tekstom mog predavanja koje sam započeo s pričom kako je nastala ta slika;
Predavanje J. Pečarića na Tribini Hrvatskog katoličkog društva prosvjetnih djelatnika 21. veljače 2001. Objavljeno i u knjizi: A. i J. Pečarić, Strossmayerova oporuka, HAZU, Zagreb, 2002.
U Boki kotorskoj svaki kamen govori - hrvatski
Republika Hrvatska, br. 209.
Uspomeni na nedavno preminule hrvatske pjesnike:
Vjenceslava Čižeka i Luku Brajnovića
Nedavno je cijeli tjedan emisije Kolo sreće na HTV bio posvećen Hrvatskoj bratovštini "Bokeljska Mornarica 809". I prvo što je trebalo otkriti bila je moja izreka, i naslov današnjeg predavanja: U Boki kotorskoj svaki kamen govori: hrvatski, za koju je rečeno da je to stara hrvatska narodna izreka. Poslije emisije nazvao me je brat koji je stariji od mene i to prokomentirao šalom: "Nisam znao da si stariji od mene." Nasmijao sam se i odgovorio mu: "Od tebe? Ma stariji sam i od našeg tate."
Još krajem 1991. godine na osnivanju Zajednice izbjeglih i prognanih Hrvata iz Vojvodine ispričao sam slijedeću priču: "Jedan čovjek mi je po povratku iz Boke rekao da tamo nije čuo niti jednu riječ na hrvatskom jeziku. Rekao sam mu da očito nije dobro slušao jer tamo svaki kamen govori Hrvatski!" Priču sam ponovio i u intervjuu koji smo dali Glasu Koncila. Neposredno poslije toga bila je u KIC-u tribina o Hrvatima u Jugoslaviji. I opet je bila zaboravljena Boka. Pozvali su me na sam dan održavanja tribine. I tada sam ispričao tu priču. Jedan slušatelj me poslije upitao jesam li sam ja to rekao i u interviewu u Glasu Koncila. Potvrdio sam i konstatirao da mu je vjerojatno bilo dosadno to ponovo čuti. Odgovorio je: "Ne, uvijek kada nastupate ponovite tu priču".

Poslušao sam ga. Ubrzo se ukazala prva prigoda. Kada smo posjetili tadašnjeg ministra dr. Cesara, došlo je u tisku do polemike između njega i tadašnjeg urednika političkog programa HTV-a. Iskoristili smo to i dobili jednu emisiju "U krupnom planu". Poslije te emisije jedan svećenik iz Boke me je upitao: "Što Ti znači to da u Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski?" Odgovorio sam mu: "Kada sami ne razumijete – nema potrebe ni da Vam objašnjavam." I nastavio sam ponavljati tu izreku kada god sam javno nastupao, i uvijek bi je novinari prenijeli, često puta i ne rekavši tko je to rekao. Zato i nije čudno što su na HTV mislili da se doista radi o staroj hrvatskoj narodnoj izreci. Kako sam ja zatvarao tu seriju Kola sreće spomenuo sam da je ta izreka i podnaslov moje knjige: Borba za Boku kotorsku. Knjiga je tiskana prije dvije godine. Najavio sam je kada su u Glasu koncila u seriji o hrvatskim znanstvenicima pisali i o meni. Naslov je bio upravo "U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski". Isti naslov imao je i prikaz knjige objavljen u Večernjem listu. Očito mnogi u Hrvatskoj, za razliku od mog bokeljskog svećenika, i te kako dobro znaju što izreka znači. Njima je ne treba objašnjavati.

Sama knjiga i počinje tekstom u kome je objašnjen i sam naziv knjige:

"U okviru veličanstvene borbe hrvatskog naroda za slobodu, u okviru onoga što se s pravom naziva "hrvatskim čudom", odigravala se i jedna neobična borba - "Borba za Boku", neobična zato što se odigravala između samih Hrvata, bolje reći između Hrvata i onoga što oni imaju u svojim glavama. Velikosrpska politika u zemlji kakva je bila Jugoslavija ne samo da je uspjela etnički očistiti Boku kotorsku od Hrvata nego je uspjela i izvršiti memoricid nad hrvatskim narodom u cjelini, tj. da iz svijesti hrvatskih ljudi skoro u potpunosti istisne Boku kotorsku, Hrvate Boke i njihovu veliku baštinu. I tako, prije Domovinskog rata, malo ljudi u Hrvatskoj je uopće znalo da postoje Hrvati u Boki kotorskoj. Bilo je pravilo u Hrvatskoj da, ako netko od nas Hrvata iz Boke kaže odakle je, ljudi su ga automatski identificirali kao "Crnogorca."

Ali ta naša borba za Boku nije samo to. U Uvodu knjige istaknuo sam slijedeće:

"Ali zašto je takva naša "Borba za Boku" značajna i za Hrvate općenito i hrvatsku državu? Poznata je činjenica da se Hrvati bore samo za svoje. To su opisali i strani pjesnici. Čak i jedan Srbin. Naime, Jovan Jovanović Zmaj je 1883. godine napisao:

Hrvat se ne bori da što otme kome,
Čuva sveti oganj na ognjištu svome,
I dok tako čini, u najteži dan,
I Bog je i pravda na njegovoj strani.

Međutim, izgubljena ognjišta ne podrazumijevaju njihov zaborav, kako su svi osvajači to pokušavali nametnuti Hrvatima. Jer kada naučiš kako zaboraviti jednu izgubljenu hrvatsku zemlju, naučit ćeš gubiti i druge. Zato je povratak Hrvata Boke kotorske u svijest hrvatskih ljudi i hrvatske države itekako važan i za sve hrvatske ljude i za samu hrvatsku državu i njenu opstojnost."

I taj povratak je sebi, kao osnovnu zadaću svog djelovanja, stavila naša udruga.

U tome nam je mnogo pomoglo ime "Zaljev hrvatskih svetaca " za Boku, ime koje se u prijašnjoj državi moglo tu i tamo pročitati samo u katoličkom tisku. Interesantna je priča oko tog imena. Kada je delegacija časnih sestara, odmah po uspostavi demokracije, bila primljena u hrvatski Sabor, poklonili su Saboru sliku: "Zaljev hrvatskih svetaca". Tom prigodom je na HTV-u rečeno da ju je autorica - časna sestra - naslikala kada je službovala blizu Dubrovnika. Bio sam bijesan. Pa zar se i poslije pobjede demokracije ne smije reći na HTV-u da je Zaljev hrvatskih svetaca - Boka kotorska? I kada sam to sutradan ispričao mojim Bokeljima shvatio sam da to na HTV jednostavno i ne znaju. Zašto ? Pa ni mnogi moji Bokelji nisu znali! Ali shvatili smo da je sam naziv kao bogom dan. On će sigurno na

hrvatske ljude imati učinak terapije šoka. Jer zaista, Hrvati, katolici kakvi jesu, moraju biti šokirani kada čuju da postoji Zaljev hrvatskih svetaca, a da oni o tome ništa ne znaju, ne znaju nešto što bi sigurno svaki Hrvat morao znati. I zaista, kada bih ponekad javno nastupao, i u Zagrebu, Melbourneu, Adelaideu - rekao bih da sam rodom iz Zaljeva hrvatskih svetaca znajući da prisutni neće znati odakle sam. A učinak koji bi to proizvelo na njih je zaista bio - šok. Obilazili smo uglednike političkog, kulturnog i znanstvenog života Hrvatske. Nisu znali za to ime. Često bi reagirali s :"Pa kako da se to ime više ne koristi?", ili ako bi konstatirali da to ljudi u Hrvatskoj ne znaju s: "Pa to ne znam ni ja!"
Danas, nekih desetak godina kasnije, moramo konstatirati da se si-tuacija promjenila. Doista se u Hrvatskoj mnogo, mnogo više zna o Boki kotorskoj i njenim Hrvatima. U Kotoru je danas Konzulat Republike Hrvatske. Izaslanik Predsjednika Republike na Bokeljskoj večeri 1998. godine viceadmiral Davorin Kaić, nekadašnji učenik kotorske Srednje pomorske škole, je tom prigodom istakao da je naša bratovštine bila najzaslužnija za donošenje odluke o osnivanju konzulata. Netko će reći da je konzulat otvoren zato što je to politički odgovaralo Crnoj Gori. Naravno, bez toga ne bi mogao biti otvoren. Ali još manje da se u Hrvatskoj i dalje nije ništa znalo o bokeljskim Hrvatima. Treba se samo sjetiti kako su poslije pobjede demokracije u Hrvatskoj 1990, kad god bi nabrajali Hrvate izvan Hrvatske hrvatski političari bi po pravilu zaboravljali Hrvate iz Boke kotorske. Recimo, tadašnjem predsjedniku vlade Greguriću se to dogodilo u dva uzastopna nastupa na HTV-u. Nalazio ih je i u Makedoniji, ali ne i u Boki kotorskoj.
Još kada smo bili primljeni kod ministra Cesara, crnogorska TV je prenijela sliku sa HTV-a uz svoj komentar. Slijedili su napadi na nas. Otišao sam u "Vjesnik" želeći naći tekst za koji sam znao da je izašao u beogradskoj "Ekspres politici". Umjesto toga našao sam njihove zvanične podatke kako se 40% nepokretnog i više od 2/3 pokretnog spomeničnog blaga današnje Crne Gore nalazi u Boki kotorskoj. Jasno je da se uglavnom radi o hrvatskoj baštini.
Taj podatak sam često koristio, a potom i drugi. Jednom i na hrvatskom radiju u Melbourneu. Javio se i jedan Srbin (to znamo po psovki - nije išlo izravno u eter). Inzistirao sam na njegovom pitanju pa ga je voditelj i postavio: "Javio se jedan naš slušatelj, očito iznenađen Vašom tvrdnjom da je 50% spomeničnog blaga današnje Crne Gore hrvatsko, pa Vas pita ima li tamo što srpsko." Odgovorio sam: "Očito me naš slušatelj nije dobro razumio. Ja sam rekao da je toliko po službenim crnogorskim izvorima. A ne daj Bože da me neki moj Hrvat iz Boke čuo da sam ja rekao da je samo toliko! A da je to zaista tako vidljivo je i iz slijedeće priče: naša bratovština je organizirala predavanje u Zagrebu "Hrvatska kulturna baština Boke kotorske". Predavač je počeo svoje predavanje konstatirajući da je teško govoriti o tome jer toga u Boki ima jako mnogo, pa će on govoriti o srpskoj kulturnoj baštini u Boki kotorskoj. Zatim je konstatirao da tamo postoji pet većih spomenika za koje se smatra da su srpski, a da će on na tom predavanju pokazati da niti jedan od njih nije srpski!" Ne trebam uopće spomenuti koliko su naši ljudi bili zadovoljni mojim komentarom. Kada sam sledeći put gostovao na istom radiju bilo je i sugestija: "Profesore, što god vas budu pitali Vi prvo kažite ono što ste prošli put rekli onom Srbinu!"
Danas se situacija u Crnoj Gori promijenila na bolje. Sjetimo se da je obnovljenu drevnu katedralu sv. Tripuna u Kotoru, "majku svih bokeljskih crkava", blagoslovio 2. prosinca predsjednik Hrvatske biskupske konferencije zagrebački nadbiskup i Metropolit Josip Bozanić, koji je tom prigodom bio u prvom službenom pastoralnom pohodu kotorskoj biskupiji. Tom prigodom je istakao: "Ovaj je 'zaljev svetaca' – kojima se ponosi Katolička Crkva i hrvatski narod – škola, izazov i poziv mnogima na pragu trećeg tisućljeća. Ovdje svjedoče i na osobit način kod Boga zagovaraju: blaženi Gracija iz Mula, blažena Ozana,

službenica Božja Ana Marija Marović, a napose sveti Leopold Bogdan Mandić, o kome je blaženi Alojzije Stepinac zapisao: 'Taj čovjek malena tijela i krhka zdravlja bio je pravi orijaš duhom kojim se dobri Bog poslužio da nebrojenim dušama olakša breme života, oduševi ih za vječne ideale i učvrsti u dobru.'" Veličanstvena je bila i ovogodišnja proslava sv. Tripuna u obnovljenoj katedrali.

U povodu smrti profesora Luke Brajnovića, hrvatsko-španjolskog intelektualca, Gojko Borić je u Slobodnoj Dalmaciji od 13. veljače 2001. godine u članku "Za domovinom je neizmjerno tugovao" napisao da su španjolski mediji posvetili veliku pozornost smrti Luke Brajnovića, profesora svjetske književnosti i novinarske deontologije u Pamploni, komentatora tamošnjeg dnevnika Diario de Navarra, koji je u toj zemlji bio poznat kao "učitelj novinarstva" koji je odgojio brojne španjolske novinare i čija su brojna djela o medijima postala standardna u španjolskim veleučilištima i prevedena na strane jezike. Ali Brajnović je, kako kaže Borić, "svojom suradnjom u hrvatskim emigranskim publikacijama (Danica, Glas sv. Antuna, Hrvatska Revija, itd.), kao i svojom poezijom i prozom na hrvatskom jeziku stalno bio povezan s iseljenom i domovinskom Hrvatskom, sa svojom Bokom, koja je ne samo zaljev hrvatskih svetaca, nego i zaljev hrvatskih pjesnika." Da, Boka je doista i zaljev hrvatskih pjesnika. Ona je podarila recimo jednog Viktora Vidu, Luku Brajnovića, Vjenceslava Čižeka, Jeronima Kornera i ne samo njih.

U knjizi "Borba za Boku kotorsku" dao sam više svojih članaka koji su posvećeni profesoru Brajnoviću. Naime, Sveučilište u Pamploni utemeljilo je internacionalnu nagradu za novinarstvo "Premio Brajnovic a la comunicacion", još za njegova života. Sveučilište u Zagrebu, zajedno s Ministarstvom useljeništva i Institutom za primjenjena društvena istraživanja organiziralo je tada posjet prof. Brajnovića domovini. Tom prigodom održao je predavanja o novinarskoj etici na Hrvatskim studijima i u Rektoratu Sveučilišta. Susreo se i s članovima Hrvatske bratovštine "Bokeljska Mornarica 809". Tako je dr. Brajnović imao prigodu porazgovarati i sa svojim školskim kolegama i prisjetiti se vremena provedenog u kotorskoj gimnaziji. Ali, interesantna je bila reakcija u Srbiji i Crnoj Gori. O tome sam recimo u članku: Velikosrbi svojataju i po Španjolskoj" objavljenom u Kulturnom Obzoru Večernjeg lista 11. siječnja 1998. napisao:

Dobio sam dva pisma iz Boke s kopijom članka: " 'Pobjeda' saznaje: Uručena nagrada 'Luka Brajnović' - Nagradu dobio i poznati španski novinar Miguel Delibes iz španskog grada Valadolida". Karakteristična je prva rečenica ovog teksta: " 'Pobjeda' je nedavno pisala da je u Španiji ustanovljeno visoko novinarsko priznanje koje nosi ime Crnogorca Luke Brajnovića, nastanjenog u španskom gradu Pamploni." Također sam iz Njemačke dobio pismo velikog hrvatskog pjesnika i mučenika Vjenceslava Čižeka s člankom iz lista "Evropske Novosti" (uredništvo u Beogradu, a pretiskuje se u Frankfurtu) od 26.X.1997.: "Kako i zašto je ugledna nagrada udruženja novinara Španije dobila ime našeg čoveka. Dobri profesor Luka…".

Umjesto komentara, spomenimo da je profesor Brajnović bio prijatelj sarajevskoga nadbiskupa Šarića, koji se poslije rata sklonio u Madrid. S nadbiskupom je i izdao popravljeno izdanje Svetoga pisma za Hrvate u emigraciji. A o mučeničkoj smrti hrvatskih domoljuba na Daksi, među kojima je bio i njegov brat don Ivo Brajnović, koga su partizani još sredinom Drugog svjetskog rata pokušali ubiti u njegovoj župnoj crkvi u Škaljarima, prof. Brajnović je napisao slijedeću pesmu:

Daksa 1944.

Crno je jugo stišalo pluton
i vrisak koralne himne mira.

Nad otokom prijeti se nebo i kiša
slaveći pijanstvo krvava kumira.
Jesenjski zapad, crven, vapi u visine
i dotiče kroz oluju Jadran plavi
i dvadeset i četiri leša
i, uz njih, krvave mrlje na travi.

A baš na dan održavanja Balkanskog summita u Zagrebu umro je hrvatski pjesnik i mučenik Vjenceslav Čižek, koji me je i upozorio na srpsko svojatanje Luke Brajnovića. Kao student, zbog pjesmica rugalica, npr. "Vođa" i "Sloboda", osuđen je na dvije godine zatvora. Evo tih pjesmica - aforizama:

Sloboda
Ostvarenje naših snova,
Prozračna je, ljupka, nova
Sva - od slova.
Vođa
Svatko od nas po glavu da ima,
s kojim to pravom?
Priznajte sami, sasvim je dosta
Narod sa jednom glavom!

Više puta otpuštan je s posla (kao gimnazijski profesor radio je u Bosni i Crnoj Gori), a policija mu je često plijenila knjige i rukopise. Od svibnja 1972. godine je u Njemačkoj kao politički emigrant. Surađuje u gotovo svim glasilima hrvatske dijaspore. Međutim, 11. studenoga 1977. jugoslavenska tajna policija ga je kidnapirala, te ga prisilno i tajno vraća u tadašnju Jugoslaviju. Osuđen je 18. kolovoza 1978. na petnaest godina robije. Tada se za njega bezuspješno zauzima Amnesty International i PEN, posredstvom Hrvatskoga centra PEN-a. Potrajat će više od deset godina dok ga Njemačka, kao svog političkog emigranta, ne uspije osloboditi. Otpušten je iz zatvora 29. srpnja 1988. (!) i vraća se u Njemačku. Od posljedica ozlijeda zadobivenih prilikom kidnapiranja i robovanja - oslijepio je.
Umro je kao politički azilant u Njemačkoj. Nije sahranjen ni u njegovoj Boki, niti u glavnom gradu svih Hrvata, Zagrebu. Sahranjen je u Sinju u obiteljskoj grobnici njegove supruge. Tako je još jednom potvrdio koliko sam bio u pravu kada sam za njega napisao da je bio simbol Boke. Doista se u njegovoj tragičnoj sudbini ogleda i sudbina Boke kotorske.
Može li netko ostati ravnodušan čitajući slijedeću strofu pjesme

Pred svanuće:
Sve oteše podlo, samo dušu nisu,
zmijopleti hadskih sjena rešetaka,
sve uzeše zemno, a mi smo na visu,
sloboda je mene htjela za ortaka.

"Sve oteše podlo, samo dušu nisu…, sve uzeše zemno, a mi smo na visu". Mi? Čižek da! Ali tko još? Možemo li se pohvaliti time da u Hrvatskoj 1995. više ljudi zna za Vjenceslava Čižeka, nego što na izborima glasuje za njegove tamničare? A Čižek je napisao u zatvoru i sljedeću pjesmu:

Sin i mati

Domovino moja trnova krunidbo,
sveto slovo glagoljskog Misala,
oku mome Ti bi svjetlost dala
da i Tvoju zlotvor nije tmicom izbo.

To je bio moj komentar u tekstu o Čižeku koji je objavilo Hrvatsko Slovo te 1995. godine. Potom je i sam Čižek često pisao u ovom našem tjedniku. Ali i danas kada su oni koji su zatvarali Čižeka, i ne samo njega, u Hrvatskoj na vlasti, i svih ovih deset godina u Hrvatskoj je veoma popularan jedan crnogorski književnik koji je bio svjedok optužbe na prvom suđenje Čižeku, dok o simbolu naše Boke još uvijek malo tko zna. Neovisna Hrvatska je stigla, ali za Čižeka nije bilo mjesta u njoj. Domovina ipak nije dala svjetlost oku njegovome. Zato je Vjenceslav Čižek i ostao simbol Zaljeva hrvatskih svetaca, odnosno Zaljeva hrvatskih pjesnika, kako je Boku nazvao Borko Borić.

Iako je knjiga Borba za Boku kotorsku sastavljena od mojih članaka objavljenih u raznim novinama i časopisima, ona je korisna literatura i hrvatskim povjesničarima. Nedavno sam doznao da je ona to i na Hrvatskim studijima. U njoj su i članci o Hrvatima BiH, Srijema, Banata i Bačke. Tu su i članci o Crnogorcima-katolicima iz Bara, pogotovo zbog njihove uloge u Svetojeronimskoj aferi iz 1901.-1902. godine. Kada smo spoznali da se u Hrvatskoj malo zna o ovoj aferi, čak i među sveučilišnim profesorima iz povijesti, zajedno sa suprugom sam krenuo u istraživanja ovog značajnog događaja iz Hrvatske povijesti. Istraživanja smo objavljivali u člancima:

1. Biskup Strossmayer i crnogorski knjaz Nikola, Zadarska smotra, 1-2 (1995), 151-166.
2. Strossmayer i Srbi, Zbornik radova o Josipu Jurju Strossmayeru, HAZU, Zagreb 1997., str. 81-96.
3. Kneževina Crna Gora i pitanje imena Zavoda sv. Jeronima u Rimu, Časopis za suvremenu povijest, God. 28, br. 1-2 (1996), 217-225.
4. Hrvati u Crnoj Gori, Zadarska smotra 1-5 (1995), 151-166.
5. Položaj Hrvata i katolika u Crnoj Gori od Svetojeronimske afere do danas, Podlistak Hrvatskog obzora od 24. siječnja do 14. veljače 1998.

Članak iz Časopisa za suvremenu povijest koristio je Zoran Grijak u svom doktorskom radu "Politička djelatnost vrhbosanskog nadbiskupa Josipa Stadlera" obranjenog na Filizofskom fakultetu u Zagrebu 2000. godine (vidjeti sekciju: "Uloga nadbiskupa Stadlera u preustroju Zavoda sv. Jeronima i svetojeronimskoj aferi, posebno bilješku 1703 na str. 514). Dijelove ovih istraživanja sam sam objavljivao kao članke u novinama, jer nam se nije činilo zgodno pisati u novinama članke u kojima ima dva autora. Tako su ti članci i ušli u moju knjigu. Napomenut ću također, da su prva tri djela teksta, od njih četiri, objavljenog u Hrvatskom Obzoru, u stvari referat koji smo imali na Međunarodnom simpoziju "Jugoistočna Europa u 20. stoljeću", održanom u Dubrovniku od 23. do 25. svibnja 1996. Izazvao je veliku pozornost hrvatskih povjesničara na samom Simpoziju, a i medija. Prenio ga je Hrvatski radio u Dubrovniku, a Željko Krušelj je o referatu napisao članak: Zaljev hrvatskih svetaca bez Hrvata, Hrvatski obzor od 17. lipnja 1996. Referat je tiskan u Hrvatskom iseljeničkom zborniku 1997. str. 251-262, a na promociji Zbornika o tom tekstu je izuzetno povoljno govorio akademik Šanjek.

Moram priznati da me je prijatno iznanadila činjenica da je naš tekst iz Hrvatskog obzora na internet stavio crnogorski Montenet. Potom se pojavila i reakcija Dr. Nenad Popović iz Udruženja Crnogoraca Zapadne Evrope u osnivanju. Već sam naslov je neobičan: Reagovanje na tekstove A. Pečarić iz Hrv. Obzora. Vjerojatno samo dr. Popović može znati

koji je dio u tekstu od dva autora pisao jedan od njih. Pretpostavljam da je to stoga što se Montenet čita i u Boki, pa ne želi pisati o mojim tekstovima, već samo o navodnom tekstu moje supruge za koju zna da nije rođena u Boki. Tako on počinje svoj tekst riječima: "Ovo reagovanje se odnosi samo na iznesene stavove autorke A. Pečarić, objavljene u listu Hrvatski obzor, a nikako na Montenet koji je samo integralno prenio pisanje gore spomenutog lista. Nekome, ko se rodio i odrastao daleko od Boke, ili nema medju Bokeljima rođaka, prijatelja ili bar poznanika, mogao bi čitajući tekstove A. Pečarić, pomislit da je njena slika položaja katolika Hrvata u Boki autentična. Iako je njena priča o ugroženosti sunarodnika van granica lijepe njihove namijenjena velikohrvatskim nacionalistima, kojima sticanjem zasebne hrvatske države i rješenjem srpskog pitanja u Hrvatskoj, ponestaje hrane za njihove uvijek gladne nacionalističke stomake, ipak ne treba podcijeniti štetnost ovakvih tekstova po međukonfesionalne odnose u Boki."

Naravno, ne čudi ovakva reakcija nekoga Crnogorca koji živi negdje u svijetu. On samo pokazuje kako su do nedavno razmišljali svi Crnogorci u Crnoj Gori. Danas je situacija sigurno bolja što su i pokazale hrvatske svetkovine oko katedrale sv. Tripuna. To pokazuje i činjenica da je prilikom nedavne posjete Hrvatskoj, predsjednik Crne Gore Milo Đukanović imao večeru i s članovima Hrvatske bratovštine "Bokeljska Mornarica 809." Tom prigodom sam mu i poklonio moju knjigu "Borba za Boku kotorsku" rekavši mu. "Ako želite znati više o Hrvatima Boke, to ćete najbolje naučiti iz ove knjige. Jer se Hrvati u Boki i ne usude reći istinu." Naravno, Popovićeva razmišljanja nemaju puno veze s logikom, pa tako on nije svjestan da ima puno Hrvata iz Boke i u Hrvatskoj, a i to da se moja knjiga i te kako čita u samoj Boki, pa bi bilo smiješno za njih pisati knjigu ako slika položaja katolika Hrvata u Boki dana u knjizi nije autentična. Sama Bratovština je, inače, i suizdavač knjige.

Popović dalje kaže: "Osvrnut ću se samo na par stavova gospođe Pečarić u njenim tekstovima. Vrlo je licemjerno zgražavati se nad velikosrpskom propagandom i pokušajima asimilacije pravoslavnih Crnogoraca, a istovremeno to isto činjet sa katoličkim Crnogorcima u Boki. Licemjerno je i izražavat razumijevanje za otpor Crnogoraca prema poistovjećivanju Pravoslavlja sa Srpstvom, a istovremeno Katoličanstvo u Boki poistovjećivati sa Hrvatstvom, i još gore nazvati Boku hrvatskom zemljom. Hrvatski i srpski velikodržavni projekti su na prostoru Boke stari, taman toliko koliko jedan prosječan bor ili palma u mojoj Dobroti, a to je 100-150 godina. U vrijeme njihovih nacionalromantizama, polovinom prošloga vijeka, oba nacionalna projekta su ostvarili zavidne rezultate na asimilaciji susjednih istovjernih i nedovoljno samobitnih slovenskih naroda, upravo zbog bezrezervne podrške pravoslavne i katoličke Crkve."

Ovdje se najbolje razaznaje ta politika stvaranja Crnogoraca od Hrvata u Boki. Slična teza može se naći i u knjizi prof. Milorada Nikčevića "Hrvatski i crnogorski književni obzori", izdane u Zagrebu 1995. Na str. 28. Nikčević kaže: "Da je Petar I. Crnogorce i Primorce smatrao jednim narodom, mogu da potvrde i njegove poslanice koje je slao raznim bratstvima i plemenima: Bokeljima, Grbljanima, Poborima, Paštrovićima, Kotoranima, Rišnjanima". Tako mi Hrvati iz Boke po prvi put doznajemo da smo iz crnogorskih bratstava i plemena. A da je Boka doista hrvatska zemlja, iako nije u sastavu hrvatske države, najbolje pokazuje da je moja rečenica "U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski" već postala stara hrvatska narodna izreka. Da i ne spominjemo da je biskup kotorski i dubrovački Pavao Butorac govorio da su Boka i Dubrovnik dva najjužnija hrvatska kraja.

Što se tiče uvjerenja Petra I., najbolje je dati završni dio prikaza dr. Miloša Miloševića knjige "Ujedinjenje Crne Gore i Boke 1813-1814, Zbornik dokumenata, knj. I-II, Podgorica 1998" objavljenog u Istorijskim zapisima:

"Mitropolit je, na osnovu svojih istorijskih iskustava i stečenih modela, bio uvjeren da za Crnu Goru, pa i za federaciju sa Bokom, samo Rusija rješava sve otvorene probleme, ekonomsko-političke i konfesionalne.

Bokeljski predstavnici iz pomorskih središta, na osnovu svojih istorijskih iskustava (napomenimo da su pomorska središta naseljavali katolici, dakle mahom Hrvati, J.P.), bili su uvjereni da im pomorsku trgovinu i prosperitet može obezbijediti samo bliska pomorska sila, koju su poslije Venecije, tada prepoznavali u Austriji.

Kroz tu prizmu treba promatrati i ključni Ugovor o ujedinjenju. Poslije svečane zakletve pisane u vjerskom duhu, koja bi trebalo da obezbijedi konačno sigurno izvršenje zaključaka, spominju se još i tri opšteljudska faktora, koji se smatraju zajedničkim i Crnogorcima i Bokeljima (naravno piše i Crnogorcima i Bokeljima kao dva ravnopravna entiteta – smiješno je i pomisliti da se tu radi o Bokeljima kao nekom crnogorskom plemenu kako tvrdi prof. Nikčević, J.P.). To su patriotizam, tada svakako shvaćen kao ljubav prema zavičaju, zatim osjećanje hrišćanske vjere, naravno bez obzira na postojanje katoličke ili pravoslavne crkve, i na kraju osjećanje časti.

Kako je oko glavne formulacije Ugovora bilo razilaženja, našao se oblik koji je bio prihvatljiv za obje strane, pa su ga ove mirne duše potpisale. Iz tog teksta se vidi da je mitropolit Petar do samog kraja vojno-političke krize u Zalivu, ostao apsolutno uvjeren u dvije bitne stvari: prvo, da od trenutka potpisa Ugovora, Boka predstavlja trajnu i nedjeljivu cjelinu sa Crnom Gorom, a drugo – da će Boka bez ikakve sumnje biti dodijeljenja ruskom protektoratu. Konkretno, ključnu formulaciju da ako se jedna potpisnica podloži bilo kome od tri spomenuta protektora, 'onda će obadvije slijediti istu sudbinu', svi su lako potpisali. Jer mitropolit je bio čvrsto uvjeren da će to biti ruski protektorat, a bokeljski pomorci da će to biti Austrija.

A kada je propala ruska opcija, za vladiku, i pored zakletve, nije moglo biti dileme. On se ni za trenutak nije kolebao da napusti Boku i da brine o obavezi iz Ugovora, koja je 'stricto iure' Crnu Goru vezivala za Austriju."

Zar nas sve ovo, samo s drugačijim ishodom ne podsjeća na Drugi svjetski rat, kada je do samom kraja rata u svim partizanskim dokumentima bilo govora o Crnogorcima i Bokeljima, o Crnoj Gori i Boki Kotorskoj, da bi se na kraju ono "i Boka Kotorska" jednostavno prebrisalo i od Bokelja počelo stvarati crnogorsko pleme, kako reče profesor Nikčević, ili Crnogorci-katolici, kako reče dr. Popović.

Međutim, interesantno je da dr.Popović spominje nekakve Crnogorce-katolike u Boki, mada je u našem tekstu doista bilo riječi o Crnogorcima katolicima u Baru:

"Berlinskim kongresom Bar i dio Barske nadbiskupije postali su dijelom Crne Gore, a dio biskupije pripao je austrougarskoj carevini, tj. postao je dijelom Kotorske biskupije. Rječica Željeznica kod Bara postala je granicom dviju država. Kako su se nacionalno osjećali slavenski katolici tog kraja prije toga vidljivo je iz Jukićeva djela 'Zemljo - državopisni pregled turskog carstva u Evropi', ('Bosanski prijatelj' III, 1861., str. 12 i d., 17 i d.): "Srbi i Hrvati stanuju oko međe hercegovačke i crnogorske - manjim brojem (nahii) skadarskoj, leškoj i barskoj; u kojoj posljednjoj Katolici nazivlju se Hrvati. (...) Katolici od njih jesu (...) i Hrvati u barskoj okolici. (...) Bar. - Ovdje je stolica nadbiskupa katoličkoga, koji nosi naslov 'Primas Serbiae'. - Stanovnici su većom stranom, kao i u cieloj nahii, katolici Slavljani, koji se Hrvati nazivaju, te su dobri mornari." (….)

Međutim, čim je Bar postao dijelom Crne Gore, kako kaže V. Kisić (Hrvatski zavod u Rimu, Najnoviji događaji, Zadar 1902, str. 71) 'crnogorska vlada stala je nametati Baranima srbsko ime, uslijed političke težnje Srbalja da narodnostno i politički progutaju svoju braću Hrvate'. Kisić također konstatira da se pojavila, u Crnoj Gori i susjednim predjelima politička struja srbo - katolika, među kojima prvi službeno figuriraju Barani.' Tzv. Srbi - katolici u Dalmaciji bili su sporadična pojava. Ali s dobivanjem Bara i Barske nadbiskupije očito se pojavila mogućnost da svi Slaveni katolici u jednoj nadbiskupiji budu Srbi. I dok su katolički biskupi mislili da pomažu hrvatskom pučanstvu Bara i okoline, nisu ni mogli biti svjesni da ne mogu spriječiti njegovo posrbljavanje, a da pomažući Crnoj Gori u svim pitanjima u svezi s Barskom nadbiskupijom u stvari nesvjesno pomažu velikosrpskim aspiracijama."

Toga su postali svjesni 1901.-1902. godine u slučaju Zavoda sv. Jeronima u Rimu. Naime, 1. kolovoza 1901., papa Lav XIII, breveom "Slavorum gentem" osnovao je "Collegium Hieronymianum pro chroatica gente" ("Svećenički Zavod sv. Jeronima za Hrvatski narod"), tj. preuređuje dotadašnje ustanove i umjesto ilirskog daje im hrvatsko ime. To je bio rezultat borbe hrvatskih biskupa. (U Zavod je, na poticaj hrvatskih biskupa, uključen i onaj dio Barske nadbiskupije, između Skadarskog jezera i mora, koji su nastanjivali Hrvati.) To je uzburkalo tadašnje europske diplomatske krugove: Austriju, Mađarsku, Italiju, Francusku, Rusiju. Crna Gora i Srbija vidjele su u tome mogućnost za ostvarenje svojih velikosrpskih interesa. Odmah po objavljivanju brevea u prostorije Zavodu upala je grupa tzv. Italo - Srba, proglašavajući se Dalmatincima. To je izazvalo ogorčenje i uzbunu u hrvatskoj javnosti, napose u Dalmaciji, gdje je na demon-stracijama pala i krv. Kada su vlade u Beču i Pešti vidjele oštru reakciju cijelog hrvatskog naroda, intervenirale su, ali uvijek gledajući da ostvare svoje interese. Javno se mijenje u Italiji počelo, malo po ma-lo, okretati na stranu Vatikana, ali tada se u čitav slučaj uplela Crna Gora. Još 29. kolovoza 1901. "Glas Crnogoraca" na Cetinju prosvjedovao je protiv papinskog brevea zato što je "ilirska" nacija zamjenjena hrvatskom, a ne spominje se srpska koju crnogorska vlada uzima u zaštitu. Potom je nadbiskup Milinović pozvan na Cetinje, i o tome piše Vatikanu tvrdeći da će pred knjazom protestirati zbog napada na Svetog Oca. Međutim, nadbiskup je podlegao pritiscima kojima je bio izložen na Cetinju. Naime, kako kažu Š. i J. Rastoder ("Dr. Nikola Dobrečić, Arcibiskup Barski i Primas Srpski, Budva, 1991, str. 17), nadbiskup je priznao (koriste riječ "priznati" koja pokazuje kolikim je pritiscima bio nadbiskup izložen u Cetinju) da ilirstvo obuhvaća i Hrvate i Srbe. On je zajedno s grofom Lujom Vojnovićem, Srbinom -katolikom iz Dubrovnika, tada ministrom pravde u Crnoj Gori, otputovao u Rim da uime Crne Gore traže da se iza riječi "pro croatia" stave izrazi "et pro serbica gente". Obrazloženje za to je što u Barskoj nadbiskupiji ne žive Hrvati već Srbi - katolici! Hrvatski biskupi su bili protiv toga, a Strossmayer piše kardinalu Rampolli: "u srcu i duši Srba vlada nesnošljivost prema katoličkim Hrvatima. Stoga se naš zavod ilirski ili hrvatski u Gradu ne smije nikako nazvati Srpskim. Taj se pojam APSOLUTNO NE smije upotrebiti."

(Inače, u nizu pisama Račkom, biskup Strosmayer je govorio o netrpeljivosti i mržnji Srba prema Hrvatima. Ali ovo je prvi put da takve svoje tvrdnje povezuje s nečim u što je izravno upletena Crna Gora! Očito postao je duboko svjestan da sve što je radio za pomoć i crnogorskom narodu i njegovom narodu u okolini Bara, iskorišteno upravo protiv interesa njegovog hrvatskog naroda! Zato bi to njegovo APSOLUTNO NE trebalo shvatiti kao svojevrstan njegov politički testament.)

Pritisci na Sv. Stolicu bili su golemi. Papa je vjerovao da će uklonivši uzrok -davanje hrvatskog imena Zavodu - otkloniti i posljedice, pa je vratio ilirsko, tada već besmisleno,

ime Zavodu u Rimu. (Hrvatsko ime taj je Zavod dobio tek 1971.) Ogorčenje u hrvatskom narodu prenio je biskup Stadler u, neuobičajeno oštroj, prestavci od 30. ožujka 1902. i izgovorenoj u audijenciji pred papom Lavom XIII. Ovo stoljeće nam je zorno pokazalo kroz kakve je sve teškoće prolazio hrvatski narod. U biti to se moglo vidjeti, bolje reći naslutiti, kroz svetojeronimsku aferu. Jer kad jedan papa, nama izuzetno sklon, nije uspio dati jednom svom zavodu u Rimu hrvatsko ime - što smo tek mi trebali očekivati u našoj borbi za slobodu. To osjećamo i danas kada smo u krvi stvorili neovisnu državu i koja iz dana u dan postaje sve manje i manje neovisna. Zato je svetojeronimska afera dio hrvatske povijesti koji bi morao ući u sve udžbenike hrvatske povijesti.

Međutim, za razliku od pojedinačnih slučajeva pojave Srba - katolika u Dalmaciji, gdje je to bio slobodan izbor pojedinaca, u Baru je to bilo nametnuto. Zato se to nije zadržalo. Umjesto toga, ljudi su vjerovali da će izbjeći pritiscima ako se izjašnjavaju kao Crnogorci - katolici, čvrsto se držeći za svoje katoličanstvo, za svoju različitost. To je najbolje objasnio mostarski biskup msgr. Perić, kada je nakon posjete katoličkim župama u Boki i Crnoj Gori rekao da biti tamo katolikom možda i nije toliko hrabro kao biti Hrvatom. I zato se katoličko pučanstvo s druge - austrougarske strane rječice Željeznice i dalje osjeća Hrvatima samo do stvaranja Jugoslavije. Pri tome treba imati u vidu da je taj dio katoličkog pučanstva bio udaljeniji od onog u Boki, a u Boki je bilo i mnogo više Hrvata. Zato su oni i morali prvi podleći pritiscima, dok u Boki to ide postupno. Prvo se kroz tzv. bokeljstvo, a potom jugoslavenstvo, izvršilo odvajanje od matičnog naroda, a potom je samo pitanje vremena kada će se od njih napraviti Crnogorci - katolici ili Srbi - katolici. Vidimo da su i za dr. Popovića i za prof. Nikčevića oni već Crnogorci-katolici. Međutim, vidjeli smo da u Boki kotorskoj stvari izgledaju potpuno suprotno. Iako se puno obitelji tijekom Domovinskog rata uselilo u Hrvatsku, Hrvata je tamo više nego prije. Postojanje države čini da se i oni koji su već bili asimilirani vraćaju svojim korjenima.

Ali vratimo se tekstu dr. Popovića: "Isto tako nije nikakvo čudo sto su oba projekta polomili zube o tvrdi orah crnogorskog identiteta utemeljenog i na katoličkoj i pravoslavnoj tradiciji i shodno tome, ne postoji potreba otimanja bilo čije kulturne tradicije u Boki, jer ih obije njeni stanovnici doživljavaju kao svoje."

Da, kao što dr. Popović kaže za Hrvate da su Crnogorci-katolici, tako su neki stalno svojatali hrvatsku kulturnu baštinu. Već mo to slikovito pokazali na primjeru profesora Luke Brajnovića. Nije im smetala ni činjenica što su mu brata ubili da bi ga svojatali i Srbi i Crnogorci. Jer to neki "doživljavaju kao svoje".

Popović dalje kaže: "A. Pečarić isto tako može da pretpostavi zašto Boka nije 1941-e pripala NDH, iako je ta hrvatska kvazi-država bila vjerni saveznik talijanskih fašista i najmoćnijeg vojnog saveza u svijetu, i neumorno na tome insistirala. Talijani (Venecijanci) su Bokom vladali 400 godina i svakako dobro znali kome Boka NE pripada i tako i odgovorili na hrvatske zahtjeve."

Ovdje dr. Popović vjerojatno želi istaći da je tijekom rata Crna Gora s pravom postala dio Italije. Čudno za nekoga tko za sebe tvrdi da je Crnogorac, zar ne?

Pogledajmo što Popović piše u nastavku svog odgovora: "Gosp. Pečarić naglašava da je narod Boke sa strahom dočekao oslobođenje 1944-te godine. Neki, čiji je gosp. Pečarić danas advokat, sigurno jesu, zbog njihovog paradiranja Kotorom u ustaškim uniformama ili učestvovanja u pozivima konavoskim i dubrovačkim ustašama da uđu u Boku i riješe problem prisustva pravoslavaca u njoj na način na koji su to u NDH rješavali. Međutim, ta grupa katoličkih Bokelja se ne može poistovjećivati sa narodom Boke."

Očito Popović misli na to što je nakon pada Italije Boka trebala ući u sastav NDH, u Veliku župu Dubravu, ali NDH tamo nije uspjela uspostaviti vlast. Ustaše nisu nikad ušle u Boku.

Doista su Srbi i Crnogorci bili u strahu i skrivali su se kod Hrvata. I kod mog oca. Kada su u Kotor ušli partizani, upravo Srpkinja koja se tada kod njega sklonila prokazala ga je kao navodnog ustašu. Don Ivo Stjepčević je tada i pisao Nijemcima da oni uđu u Boku. Zahvala je došla poslije rata. "Narodni sud" ga je proglasio suradnikom okupatora i osudio na dvije godine robije. A u Boki su paradirali i klali samo četnici. Sjetimo se Maslovara iz Bogdašića. U našem tekstu se i spominju ljudi koji su ubijeni po dolasku partizana i njihova krivica. O jednome od njih dr. Brajnović kaže u intervjuu koji sam imao s njim za Hrvatsko Slovo:

"Kad je bila osnovana takozvana Banovina Hrvatska, razočaranje bokeljskih Hrvata bilo je potpuno. Održavani su protesti, poslani su i pismeni protesti u Zagreb s potpisima više od 900 Bokelja skupljenih na poziv velečasnoga Gracijana Sablića. Velečasnoga Sablića poslije su partizani odveli u Cetinje na "sud". Međutim, bio je ubijen prije nego što je stigao u Cetinje."

"Ne stoji ni konstatacija gosp. Pečarić o nepovratku svršenih studenata Hrvata u Boku." – kaže Popović, pa nastavlja. "Lično znam da ogromna većina mojih školskih drugova katoličke vjeroispovijesti nakon završenih studija živi u našem rodnom Kotoru, a ja, kao Crnogorac pravoslavne vjere, koji bih po mišljenju gosp. Pečarić, trebao da imam u državi Crnoj Gori najveće moguće privilegije, se nijesam vratio kao svršeni student u rodni grad. Isto tako kao čovjek koji, kako u bližoj porodici , tako i među prijateljima i kumovima, ima puno katolika od njih samih znam da samo jedan mali dio njih ima istinsko hrvatsko porijeklo (potomci državnih činovnika Austro-Ugarske carevine koji su službovali u Boki i tu osnovali porodice i ostali da žive). Oni su u Boki isto toliko zastupljeni koliko i katolici češkog, austrijskog, talijanskog, mađarskog, slovačkog i slovenačkog porijekla . Oni katolici koji ne pripadaju ovom doseljeničkom dijelu, imaju u svojoj porodičnoj tradiciji i sjećanju sa kojom su pravoslavnom porodicom u srodstvu i tko su im zajednički preci."

Dr. Popović nam ne kaže kada je on to učio u Kotoru. Mi smo govorili o poslijeratnom periodu. Hrvati iz Kotora, koji bi trebali znati za nekog Nenada Popovića koji je u tom periodu bio u nekoj kotorskoj srednjoj školi – za takvoga ne znaju. Čudno s obzirom da se radi o doktoru. A to što se neki doktor zaposlio negdje u inozemstvu, je smiješan argument u ovakvoj polemici. A o njegovom dokazu da su katolici u Boki sve drugo samo ne Hrvati, već sam rekao sve kroz činjenicu da i pored iseljavanja Hrvata tijekom Domovinskog rata, danas imamo više Hrvata u Boki, nego prije toga. Međutim, nisu svi Crnogorci slični dr. Popoviću. Sjećam se jedne priče iz Dobrote. Neposredno prije rata, baš u Dobroti sam razgovarao s jednim Srbinom koji je tamo ljetovao. Smjestio se kod jednog Crnogorca. Divio se onome što je vidio u Zaljevu, a Crnogorac mu je rekao: To su sve izgradili Hrvati! Naravno, dr. Popović se izdaje za Crnogorca, ali ne može skriti svoju velikosrpsku naobrazbu. To je očito iz kraja njegovog "Reagovanja":

"S obzirom da se hrvatska velikodržavna aždaja nije zasitila ni takvim zalogajima kao sto su Dalmatinci, Istrani, Neretljani i djelimično Humljani, mi Crnogorci možemo joj kao i velikosrpskoj aždaji, obećat samo BORBU NEPRESTANU (naravno u granicama demokratske rasprave potkrijepljene argumentima i osnovnim poznavanjem situacije)."

Da, navodni Crnogorac dr. Nenad Popović nam na svoj način govori o Hrvatskoj koja je tolika koliko se vidi s vrha zagrebačke katedrale, ili o liniji Virovitica-Karlovac-Karlobag. Očito je da se pokazalo da je neovisna Hrvatska nešto što osigurava opstojnost i Hrvata u Boki kotorskoj. Cijelo prošlo stoljeće je pokazalo da su Jugoslavije (danas Zapadni Balkan) tada značile samo njihovo izumiranje. Uostalom, da je to tako predvidio i biskup Josip Juraj Strossmayer kada je u pismu Serafinu Vannutelliju, papinskom nunciju u Beču, 2. prosinca 1885. ukazao na velikosrpske težnje za obnavljanje Dušanovog carstva: "Mađari već dva i

više desetljeća posebno nastoje da srpski narod u Hrvatskoj i izvan Hrvatske za svoje ciljeve pridobiju i učine ih svojim nakanama posve odanim. Iskorištavaju u tu svrhu taštinu Srba koji smatraju da su ispred svih drugih pozvani da, uskrisivši carstvo svoga cara Dušana, jedini na Balkanskom poluotoku zavladaju. To je anakronizam i opsjena bolesnog uma iz četrnaestog stoljeća kad je Dušan, kralj svakako vrlo sposoban no isto tako vrlo podmukao i okrutan, živio (….) Ponavljam: tu misao ponovno oživljeti isto je što i trabunjati prepuštajući se pukim opsjenama ali, nažalost, narodi zahvaćeni nadutošću i sebičnošću ravnaju se radije snovima i opsjenama negoli istinom i pravdom koje traže žrtve i požrtvovnost."

A da je biskup Strossmayer bio u pravu osjetili smo na svojoj koži.

Na kraju, dozvolite mi da ovo predavanje završim sa još jednom svojom izrekom: "Ako se itko utrkivao s Bogom u stvaranju ljepote, onda su to Hrvati Boke kotorske. Ne znaš čije je djelo veličanstvenije."

Josip Pečarić

20. kolovoza 2024. ·

BOKELJKI HRVATI NA FACEBOOKU

Isprika svim grupama koji su me pozivali da im se priključim ali to bi bilo previše u mojim godinama. Jedino nisam mogao odbiti dvije grupe iz moje Boke kotorske: Bokeški Hrvati "Bokelji" i Hrvati Boke kotorske. Valjda sam u tim grupama jer možda misle da sam nepravedan prema njima jer sam znao o mojim Hrvatima iz Boke govoriti uspoređujući ih s onima iz Hercegovine:
„Kad mom Hrvatu iz Boke kotorske netko kaže da je Ustaša, onda prvo od njega pobjegnu svi Hrvati, A ako netko kaže Hercegovcu da je Ustaša – ima besplatno piće do kraja života."
Dakle, sada mi se mogu svetiti zbog takve usporedbe.
S druge strane znam da je mnogima puno značila moja knjiga:
1. J. Pečarić, Borba za Boku kotorsku / U Boki kotorskoj svaki kamen govori – Hrvatski, Element, Zagreb, 1999.
Možda je i njima, pa mi se neće svetiti – vidjet ćemo.
A o Boki ili u vezi s Bokom su i moje knjige:
2. A. Pečarić and J. Pečarić, Strossmayerova oporuka, HAZU, Zagreb, 2002.
3. J. Pečarić, U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski / Borba za Boku kotorsku 2, Zagreb, 2004.
4. M. Dugeč i J. Pečarić, Vjenceslav Čižek, Zagreb, 2019. str. 222,
5. J. Pečarić, Marko Franović, Portal **dragovoljac.com**, 2021.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/franovic.pdf
6. J. Pečarić, Bokeljska mornarica, **dragovoljac.com**, 2021.:
https://www.dragovoljac.com/.../28810-bokeljska-mornarica
7. J. Pečarić, Zaljev hrvatskih svetaca, **dragovoljac.com**, 2022.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/ZaljevHS.pdf
8. J. Pečarić, Dubrovnik se brani Bokom, **dragovoljac.com**, 2022.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/DUBROVNIK.pdf
9. J. Pečarić, UNESCO i kolo sv. Tripuna, **dragovoljac.com**, 2022.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/tripun.pdf
10. J. Pečarić, Vanda Babić Galić o Boki i Bokeljima, **dragovoljac.com**, 2023.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/vanda.pdf
10. J. Pečarić, Miro Glavurtić im postade Srbin, **dragovoljac.com**, 2023.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/glavurtic.pdf
11. J. Pečarić, Đildo i Tea u knjigama mlađeg brata, Zagreb, 2023., str. 392.
12. J. Pečarić, Moja Ankica, Zagreb, 2023. str. 667.
13. J. Pečarić, Ozana Ramljak i Rade Perković u mojim zapisima, , **dragovoljac.com**, 2024.:
https://www.dragovoljac.com/images/minifp/ozana.pdf
14. J. Pečarić: Prof. emeritus dr. sc. Zvonimir Janović, **Dragovoljac.com**, 2024.:
https://www.dragovoljac.com/.../minifp/zvonimirjanovic.pdf
Bilo kako bilo, možda će pogledati neku od ovih mojih knjiga i naći dodatne razloge da me napadnu ili da mi pogledaju kroz prste😊

Kada sam 1987. došao u Zagreb bio sam iznenađen spoznajom da je o Hrvatima Boke kotorske malo zna. Smatrao sam da se trebam uključiti i u druge nacionalne probleme vjerujući da ako me i u drugim oblastima počnu doživljavati ozbiljno da će i kada govorim i o mojim Bokeljima. U tome mi je mnogo pomogla supruga pa je i knjiga o njoj na ovom popisu. Zapravo sam na isti način mogao staviti i knjigu:
15. J. Pečarić, Akademik Marin Hraste, **dragovoljac.com**, 2023.:
https://www.dragovoljac.com/.../pecaric/36152-marin-hraste
Naime njegova supruga je Zmajević, a kći je odigrala veliku ulogu za UNESCOvo svrstavanje „Svečanosti sv. Tripuna i kola sv. Tripuna – tradiciju bokeljskih Hrvata u Republici Hrvatskoj" na popis nematerijalne baštine.
Vidim da je mojim Bokeljima bio zanimljiv tekst o mojoj sestri i zastavama za „Oluju". Zapravo sam i o majci i ocu puno toga rekao kada sam dao onu priču o njoj kada joj je kao maloj djevojčici susjeda koja je bila Mađarica rekla kako je lijema i da je prava mala Mađarica, a Tea joj je odgovorila: "Nisam ja Magarica, ja sam Kurvatica." Nije ni brat Đildo bio drugačiji. Pogledajte:

Dragi Đildo
Gdje god si bio,
Hrvatsku dragu si ljubio,
O povijesti njenoj govorio,
U našem Zagorju ljubav si našao,
Ali svoj hrvatski Kotor, nisi zaboravio...
Pravdu i zakon, pravedno si provodio
Ljudima puno pomagao,
Zagorje naše i ljude naše
Neizmjerno si poštovao, s ljubavlju djecu odgojio, Boga dragog, svakog dana štovao.
Teška je ova zagorska gruda,
Ali Tebi biti će laka,
Jer uvijek si bio na strani,
Nejakog i seljaka...
Marijan Parlaj
(Zlatar, 07. 10. 2014.)

Pjesmu je autor pročitao na njegovom grobu, a dana je u knjizi: J. Pečarić „AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU", ZAGREB, 2014. Uz posvetu:
Uspomeni na čovjeka koji je doista volio Hrvatsku svoju – moj brat Đildo (1943.-2014.)
O bratu sam pisao u tekstu iz moje prve knjige o Boki, za koju vjerujem da su je moji Bokelji pročitali:
SVETI TRIPUN, ZAŠTITNIK ZALJEVA HRVATSKIH SVETACA
Hrvatsko Slovo, 31. siječnja 1997.
Još je biskup kotorski i dubrovački Pavao Butorac primijetio da je možda slučajan simbol jedinstva dva najjužnija hrvatska kraja - Dubrovnika i Boke kotorske - upravo što svoje patrone sv. Vlaha i sv. Tripuna slave istog dana, dakle 3. veljače. Zapravo, blagdan sv. Tripuna počinjao bi još 13. siječnja, kada kotorska crkva slavi uspomenu prijenosa tijela sv. Tripuna u Kotor daleke 809. g. Po starom običaju bio je opat samostana sv. Jurja pod Perastom dužan u kolegijalnoj crkvi obaviti službu Božju, jer je po vrlo staroj predaji, kada je tijelo preneseno u Kotor, u ophodu ga je dopratio tadašnji opat Perasta. A 27. siječnja su "Lode"! S trijema katedrale "Mali Admiral" Bokeljske mornarice izrekne tzv. "Pohvale sv.

Tripuna", "Lodi" mnogobrojnom narodu, predstavnicima crkvenih, civilnih i vojnih vlasti. Potom Bokeljska mornarica razvije Svečev barjak. 1. veljače, kasnije 2., primala bi Bokeljska mornarica oznake vlasti nad gradom na tri dana, a potom mornari prisustvuju sv. misi u kolegijalnoj crkvi. Poslije podne, iza prijenosa sv. Moći u crkvu, igrali bi tradicionalno Svečevo kolo, tj. kolo bokeljske mornarice. Naravno, vrhunac svečanosti bio bi na sam blagdan, dakle 3. veljače. Jutrom bi se nizale sv. mise, a prije pontifikalne mise igrala bi Mornarica opet Svečevo kolo. Iza Pontifikata slijedio je sa sv. Moćima svečani ophod po gradu, u kojemu su sudjelovale i civilne i vojne vlasti i sve bratovštine pod svojim barjacima. Poslije podne vraćale su se sv. Moći u Moćnik i u crkvu sv. Josipa.

Naravno, prilike su uvjetovale i raznorazne prilagodbe. Najveće tijekom komunističke vladavine, kada je Boka kotorska postala dio Crne Gore. Prvo su ukinuta sva hrvatska kulturna društva, pa tako i Bokeljska mornarica. Na popisu 1948. prisutan je i veliki pritisak na pučanstvo da se deklarira kao Crnogorci. A najčešće su ti pritisci i bili iskazani kroz pritisak na vjernike-katolike. Jasno je da su u Boki to bili samo Hrvati. Moj nesuđeni krsni kum to nije postao jer je bez ikakvoga suđenja odležao u zatvoru dvije i pol godine. Čovjek je redovito išao nedjeljom u katedralu na misu, pa je optužen kao "klerikalac". Žena - Dalmatinka - otišla je u Cetinje pitati za njega. Jedi-no što je dobila bile su batine. A tri brata su joj poginula u partizanima. Ali sam blagdan im je bio posebno inspirativan. Prvo, nestankom Bokeljske mornarice, Svečev barjak podizao je neki ugledan Kotoranin. Potom bi redovito izgubio posao. Među njima i moj stric i kum. Potonji nikad više nije radio u državnoj službi. A to je značilo živjeti u krajnjoj bijedi. Zato su kasnije Svečev barjak razvijali sami svećenici. I procesije su se morale preseliti u samu crkvu. Nove vlasti su na zanimljiv način "sudjelovale" u tim ophodnjama gradom. Naime, organizirali bi radne akcije, vatrogasne vježbe i sl. I kolima za vuču jurili bi kroz narod okupljen iza svog svećenstva i sv. Moći. Pogibelj je prijetila puku, pa su crkvene vlasti premjestile procesiju u samu katedralu.

Zbog Loda je stradao i moj otac, iako ne zbog razvijanja zastave. Kao i uvijek i tog dana su gotovo svi Kotorani bili u podne ispred katedrale. Otac je zatvorio kavanu (državnu - naravno), i krenuo prema katedrali. Susreo ga je jedan partijski funkcionar (od onih koji su 1948. naprasno od Hrvata postali Crnogorci), i tražio da se vrati na posao. Naravno, došlo je do sukoba, a moj otac je ipak došao pred katedralu. Mnogo kasnije ispričao mi je jedan drugi funkcionar iz tog razdoblja, inače kotorski pravoslavac, da je otac pobjesnio i rekao tri stvari: kako je on veći Hrvat od Stjepana Radića, veći katolik od pape, i da on sve njih ... . Naravno, ne čudi onda da je poslijepodne imao općinsku komisiju u kavani. Bio je poznat kao čovjek koji svima, a najviše kotorskoj sirotinji, daje na vjeru, pa je lako bilo ustanoviti manjak. Dobio je dvije godine za to, i samo pola godine za ono što mi nazivamo verbalni delikt. Zanimljivo je da je sam sudac uvjeravao moju majku kako se otac treba žaliti na presudu. Baka sve to nije preživjela. Umrla je. Nisu mu dopustili da joj bude na sprovodu. Majka je ostala s troje male djece. Bez posla. Nudili su joj ga uz uvjet da se odrekne muža. Odbila je. Dapače, odmah smo i nas dvoje mlađih imali Svetu potvrdu. Kako preživjeti s troje male djece i bez ikakvih primanja? Iz kuće su već bili odnijeli sve što je bilo vrijednije. Nisu dječju uniformu mornara Bokeljske mornarice, u koju me je majka odijevala za sv. Tripuna. Ali glad nas djece ju je natjerala da je proda. Budzašto. Kako smo samo žalili za tim odjelcem! Jedina pomoć bila je eventualno naći nekoga za prenoćište. Naravno, to je bila sredina pedesetih, pa toga nije moglo biti puno. Pa ako i bude neki putnik s autobusa u 2 sata poslije pola noći, morali ste iste noći popuniti obrazac i odnijeti ga u miliciju. A ovi su imali zato pravo svake večeri dolaziti vam u stan i provjeravati imate li neprijavljenih gostiju. Žrtva tih njihovih provjera nisam bio ja, već

stariji brat. Milicajac bi jednostavno došao, vidio da nemate nikoga i sjeo bi. Majka bi se bojala i probudila brata. Sjedili bi tako cijelu noć i gledali bi se. Dječaku od svojih 12-13 godina se spavalo. Klonula bi mu glava, a istog trena majka bi ga prodrmala. Pa opet tako. Danima. Poslije godinu dana, shvatili su da je ne mogu slomiti, pa su majci dali najslabije plaćeni posao. Otac je izašao iz zatvora. Visok preko 180 cm imao je manje od 50 kila. Živio je još 7-8 godina. Više bez posla nego zaposlen. Umro je ne shvativši kako Boka može biti dio Crne Gore. U svojoj 47-oj godini života. Bili smo uz njegov krevet. Nas troje, sada već jedan student i dvoje gimnazijalaca. Obećali smo mu da ćemo završiti škole. Obećanje smo izvršili.

Istina, još za života mog oca obnovljena je Bokeljska mornarica. Ali po svim načelima "bratstva i jedinstva". To je značilo i ne sudjelovanje na proslavama sv. Tripuna. Mornarica čiji je odred bio na pogrebu Stjepana Radića! Čak bi i povjesničari u svojim javnim nastupima znali reći kako su ključevi grada, tj. vlast u gradu, predavani Bokeljskoj mornarici "na određeni dan u godini". Niti jedan se nije usudio reći kada je to bilo i zašto. S višestranačjem u Crnoj Gori obnavljaju se svečanosti za blagdan sv. Tripuna. Istina, Bokeljska mornarica sada mora prije samih Loda prisustvovati i svetkovini sv. Save, koji pada na isti dan kada su i Lode. Ali danas je okupljanje Hrvata u Boki tijekom vjerskih blagdana mnogoljudno. Tako jedan Hrvat iz okoline Tivta kaže u Domu i Svijetu od 30. prosinca 1996. (nije smio reći svoje ime, što zorno svjedoči koliko je težak položaj Hrvata Boke kotorske): "oko crkve taj strah potpuno nestaje. Tako smo za Božiće '91., '92., '93., cijelu noć slavili oko crkve, pjevajući hrvatske božićne, ali i narodne pjesme, pa i "Ustani Bane" i "Lijepu našu". Oko crkve, u crkvi i u župnom uredu nitko se ne boji. No, kad se pođe kućama, u nama se javlja nekakva 'blokada'. Ipak su kod kuće žene, djeca..."

Prošle godine su za blagdan posjetili Boku nadbiskup i metropolit splitsko-makarski mons. Ante Jurić, biskup hvarski mons. Slobodan Štambuk i biskup Linza u Austriji mons. Maximilijan Aichern. Vjerojatno će im zauvijek ostati u sjećanju suze biskupa kotorskog mons. Iva Gugića, kojima ih je ispratio kada su napuštali Boku. Jer umirovljeni biskup prošle je godine zadavljen žicom. Hrvatska je brzo prihvatila objašnjene kako je riječ o grabežnom umorstvu, usprkos letcima u kojima su ga nazivali "genocidnim rimokatoličkim svećenikom"!? Ne čudi da je krajem godine i nadbiskup Jurić vraćen s granice kada je za blagdan blaženoga Gracije Kotorskog išao u posjet Kotorskoj biskupiji, koja i jest dio njegove nadbiskupije. To upravo i pokazuje da ta hrvatska biskupija mora i dalje ostati dio Crkve u Hrvata.

dragovoljac.com
Bokeljska Mornarica
Knjiga za preuzimanje

BOŽIDAR PROROČIĆ - VELIKOSRPSKI NACIONALIZAM I NEGIRANJE HRVATSKOG IDENTITETA U CG

17. kolovoza 2024.
:
Božidar Proročić

Velikosrpski nacionalizam, kao politička ideologija koja teži stvaranju države koja bi obuhvatila sve Srbe i teritorije na kojima oni žive, duboko je ukorijenjen u istorijskim, kulturnim i političkim tokovima Balkana. U okviru ove ideologije, hrvatski identitet, posebno u Crnoj Gori i Boki Kotorskoj, često je bio negiran ili marginalizovan. Ovaj tekst analizira istorijske i kulturne aspekte ove problematike, fokusirajući se na način na koji je velikosrpski narativ oblikovao percepciju hrvatskog identiteta u Crnoj Gori. Negiranje hrvatskog identiteta od strane velikosrpskih političara u Crnoj Gori ukorijenjeno je u nekoliko ključnih faktora, koji su se razvijali tokom raspada Jugoslavije i uspona nacionalističkih politika u regionu. Velikosrpski nacionalizam, kao politička ideologija koja se zalagala za stvaranje "Velike Srbije" i homogenizaciju srpskog etničkog prostora, bio je osnovni pokretač ovih tendencija.

Velikosrpski nacionalizam se razvijao tokom XIX i XX vijeka, naročito kroz radove srpskih intelektualaca i istoričara poćevši još od Jovana Cvijića, preko Svetozara Markovića, preko Vasilija Krestića, Jovana Deretića, Radovana Samardžića do brojnih drugih negatora hrvatskog identiteta kakvih je danas najviše na političkoj sceni Crne Gore. U njihovim djelima ali u današnjim političkim tekstovima hrvatski identitet je često prikazivan kao vještački ili kao dio šireg južnoslovenskog korpusa, što je u praksi značilo potčinjavanje hrvatskog identiteta srpskom. Ovaj narativ je imao i dalje ima poseban uticaj u Crnoj Gori, đe je kroz političke i kulturne institucije propagiran koncept jedinstvene srpske nacije, u kojoj Hrvati nisu prepoznati kao poseban entitet.

Boka Kotorska, kao specifičan prostor na obali Jadranskog mora, kroz vjekove je razvijala svoju jedinstvenu kulturu. Ovo područje je bilo pod uticajem Venecije, Austrije, Italije i drugih pomorskih sila, što je značajno uticalo na oblikovanje identiteta lokalnog stanovništva, uključujući i Hrvate. Uprkos pritiscima velikosrpske ideologije, kultura Hrvata u Boki Kotorskoj je opstala kroz hrvatski jezik, djela hrvatskih pisaca iz Boke, bogastvo kapela, crkvi i katedrale i snažnu katoličku vjeru. Pri tome se često zaboravlja bogatstvo i značaj hrvatske baštine u Crnoj Gori, koja je duboko ukorenjena u istoriji i kulturi Boke Kotorske. Ova baština obuhvata jedinstvene elemente poput Bokeljske mornarice 809., koja je simbol dugotrajnog pomorskog nasleđa i veza sa morem. Katedrala sv. Tripuna u Kotoru, kao sjedište Kotorske biskupije, predstavlja ne samo vjerski, već i kulturni centar Hrvata u Boki. Nadalje, ostrvo Gospe od Škrpjela, poznat i kao „Hrvatska Sikstina", čuva vjekovne tradicije i vjerovanja, dok Peraški ceremonijali i Dobrotska čipka oslikavaju specifične običaje i rukotvorine bokeljskih Hrvata. Hrvatska baština u Boki takođe uključuje svetitelje i blaženike kao i mnoge književnike iz kotorskog humanističkog kruga koji su ostavili neizbrisiv trag u evropskoj literaturi. Boka Kotorska, koja je tokom humanizma, renesanse i baroka bila sastavni dio Dalmacije, ima izuzetan značaj ne samo za regionalnu već i za širu evropsku kulturnu baštinu.

Pored ovoga, značajna je i prva pomorska škola na istočnoj jadranskoj obali u Perastu iz kraja 17. vijeka, koja predstavlja temelj obrazovanja pomoraca u ovom dijelu Jadrana. Bogata pasionska baština, legende i priče, kao i marijanska svetišta, dodatno obogaćuju

kulturni pejzaž Boke. Hrvatska kulturna društva, koja su djelovala tokom Hrvatskog narodnog preporoda, imaju važnu ulogu u očuvanju ovog nasleđa i ne smiju biti zanemarena u obrazovnim sistemima.

Velikosrpski nacionalizam je kroz istoriju imao snažan uticaj na oblikovanje nacionalnih identiteta na Balkanu, uključujući i negiranje hrvatskog identiteta u Crnoj Gori. Međutim, kultura Hrvata u Boki Kotorskoj, sa svojim specifičnostima, pruža otpor ovim asimilacijskim pokušajima. Ovaj sukob između političkih ideologija i kulturnog nasleđa nastavlja da oblikuje odnose na Balkanu, posebno u kontekstu savremene Crne Gore. Velikosrpski nacionalisti su u više navrata tvrdili da su Srbi i Crnogorci jedan narod, posebno fokusirajući se na zajedničku pravoslavnu vjeru i istorijsko nasleđe. To je često dovodilo do minimiziranja ili potpunog negiranja postojanja drugih identiteta u Crnoj Gori, uključujući hrvatski. U ovom kontekstu, Hrvati su viđeni kao dio šireg srpskog korpusa ili kao "istorijski zabludeli" dio srpske nacije. Nakon raspada Jugoslavije, velikosrpske stranke su često koristile retoriku koja je potkopavala multietnički karakter Crne Gore kako bi ojačale svoje političke pozicije. Cilj je bio osigurati dominaciju srpskog identiteta i smanjiti uticaj manjebrojnih grupa, uključujući Hrvate. Velikosrpski političari su, takođe, koristili ovu retoriku kako bi opravdali teritorijalne pretenzije prema područjima poput Boke Kotorske, koja ima značajnu hrvatsku zajednicu

Jezik i kultura igraju značajnu ulogu u oblikovanju nacionalnog identiteta a velikosrpski nacionalisti su često dovodili u pitanje autentičnost hrvatskog jezika i kulture u Crnoj Gori. Tvrdnje da su hrvatski jezik i identitet zapravo dio srpske kulturne sfere bile su česte i služile su kao sredstvo za asimilaciju ili negiranje postojanja posebnog hrvatskog identiteta. Srpska pravoslavna crkva je imala (i dalje ima) ključnu ulogu u promociji velikosrpskog nacionalizma u Crnoj Gori, koristeći religiju kao sredstvo za homogenizaciju identiteta. Crkva je često bila uključena u političke procese koji su imali za cilj marginalizaciju katoličkih Hrvata u regionu, promovišući ideju pravoslavlja kao centralnog elementa srpskog nacionalnog identiteta. Ovi faktori su doprinijeli stvaranju složenog i napetog odnosa između različitih etničkih i vjerskih zajednica u Crnoj Gori, posebno u regionima poput Boke Kotorske, đe su Hrvati kontinuirano pokušavali da očuvaju svoj identitet uprkos pritiscima asimilacije i negiranja od strane velikosrpskih političara.

Veoma opasnu i pogubnu identitetsku politiku Hrvata u Crnoj Gori sprovode oni Hrvati koji, umesto da promovišu i čuvaju nacionalni hrvatski identitet, forsiraju lažni i nepostojeći bokeljski identitet. Ovaj identitet, koji je pretežno geografske prirode, koristi se kao sredstvo za udaljavanje Hrvata iz Boke Kotorske od njihovih nacionalnih korijena. Ovakva politika predstavlja ozbiljnu prijetnju, jer vodi opasnoj asimilaciji Hrvata u Boki Kotorskoj, čime se postepeno briše njihova veza sa matičnom Hrvatskom. Oni koji promovišu ovaj bokeljski identitet često su poslušnici velikosrpskih političara u Crnoj Gori i rade u njihovom interesu. Kroz ovakvo djelovanje, podržavaju politike koje su usmjerene na slabljenje hrvatske zajednice i njenog kulturnog identiteta, sa ciljem postepenog uklapanja u šire srpske narative. Zanimljivo je da se ti isti pojedinci, kada se nađu u Hrvatskoj, često predstavljaju kao „brižni Hrvati", manipulišući i obmanjujući institucije i javnost u matičnoj državi kako bi dobili podršku za svoje lične i političke ciljeve, dok zapravo rade na razgradnji hrvatskog identiteta u Crnoj Gori. Ovakva dvoličnost je izuzetno štetna za Hrvate u Boki Kotorskoj, jer dovodi do razjedinjavanja zajednice i slabljenja njihovih prava i identiteta, što dugoročno može imati katastrofalne posljedice za očuvanje hrvatske prisutnosti u ovom dijelu Crne Gore.

Budućnost i snaga Hrvata koji žive u Crnoj Gori u velikoj meri zavise od podrške njihove matice Hrvatske, koja kroz svoje političke, kulturne i ekonomske aktivnosti može značajno uticati na očuvanje i jačanje hrvatskog identiteta u ovoj zemlji što ona i maksimalno podržava. Pored ključnih institucija poput Hrvatskog nacionalnog vijeća Crne Gore i političke stranke Hrvatske građanske inicijative, važne uloge imaju i druge organizacije i ustanove. Katolička crkva u Crnoj Gori je jedan od glavnih stubova očuvanja identiteta Hrvata kroz vjerski i kulturni rad. „Hrvatsko građansko društvo Crne Gore-Kotor“ koja organizuje različite kulturne manifestacije, takođe ima značajnu ulogu u jačanju identiteta. Hrvatska dijaspora širom svijeta takođe može imati ključnu ulogu u ovoj misiji, kroz podršku raznim inicijativama i projektima koji su usmjereni na očuvanje identiteta i prava Hrvata u Crnoj Gori. Na taj način, pokazaće da su kao narod jedinstveni i solidarni, spremni da brane interese svojih sunarodnika đe god da se nalazili.

Pored toga, važan je i „Dux radio“, koji pruža medijsku podršku i širi informacije važne za hrvatsku zajednicu. „Hrvatski glasnik“ je časopis koji informiše i obrazuje Hrvate o pitanjima od značaja za njihovu zajednicu, dok snažno izdavaštvo doprinosi očuvanju i promociji hrvatske kulture i jezika kroz različite publikacije. Na kraju, obrazovanje na hrvatskom jeziku predstavlja ključnu kariju za očuvanje jezika, kulture i tradicije među mlađim generacijama. Sve ove institucije zajedno doprinose jačanju svijesti o hrvatskom identitetu i povezanosti sa maticom Hrvatskom.

Mi u Crnoj Gori ne smijemo zaboraviti da je HRVATSKO SRCE oduvijek kucalo za slobodnu i nezavisnu Crnu Goru. Kroz noviju istoriju, Hrvati su pružali podršku borbi za nezavisnost Crne Gore i uvijek su bili na strani pravde i slobode pa tako i dan danas. Naša odgovornost je da nastavimo tu tradiciju i damo svoj maksimum u podršci Hrvatima u Crnoj Gori, jer očuvanje njihovog identiteta, kulture i prava direktno doprinosi jačanju i stabilnosti same Crne Gore. Podrška Hrvatima u Crnoj Gori nije samo pitanje očuvanja njihove zajednice, već i pitanje odbrane principa slobode i demokratskih vrijednosti koje su utemeljene u odnosima između naših naroda. Naša podrška treba da bude sveobuhvatna – od političkog zastupanja i kulturnih projekata, do ekonomskih inicijativa koje će omogućiti Hrvatima u Crnoj Gori da nastave da grade svoju budućnost u skladu sa svojim identitetom.

Piše: Božidar Proročić, književnik i publicist

http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/bozidar-prorocic-velikosrpski-nacionalizam-i-negiranje-hrvatskog-identiteta-u-cg?fbclid=IwY2xjawJoxnJleHRuA2FlbQIxMQABHrskzOnok2H2dJ60ZDoMqqoLAiw2bKgrz3l3VjwNN3RHqjiJtVxq2ZbMrobM_aem_H3FXYVs-LPM8Wk_NEPeiaA

CRNOGORSKI KNJIŽEVNIK I PUBLICIST: "NE SMIJEMO ZABORAVITI DA JE HRVATSKO SRCE ODUVIJEK KUCALO ZA SLOBODNU I NEOVISNU CRNU GORU"

dubrovackidnevnik.hr Datum objave: **17.08.2024.**

Velikosrpski nacionalizam, kao politička ideologija koja teži stvaranju države koja bi obuhvatila sve Srbe i teritorije na kojima oni žive, duboko je ukorijenjen u povijesti, kulturnim i političkim tokovima Balkana. U okviru ove ideologije, hrvatski identitet, posebno u Crnoj Gori i Boki Kotorskoj, često je bio negiran ili marginaliziran. Ovaj tekst analizira povijesne i kulturne aspekte ove problematike, fokusirajući se na način na koji je velikosrpski narativ oblikovao percepciju hrvatskog identiteta u Crnoj Gori. Negiranje hrvatskog identiteta od strane velikosrpskih političara u Crnoj Gori ukorijenjeno je u nekoliko ključnih faktora, koji su se razvijali tokom raspada Jugoslavije i uspona nacionalističkih politika u regiji. Velikosrpski nacionalizam, kao politička ideologija koja se zalagala za stvaranje “Velike Srbije“ i homogenizaciju srpskog etničkog prostora, bio je osnovni pokretač ovih tendencija.

Velikosrpski nacionalizam se razvijao tijekom XIX i XX stoljeća, naročito kroz radove srpskih intelektualaca i povjesničara počevši još od Jovana Cvijića, preko Svetozara Markovića, preko Vasilija Krestića, Jovana Deretića, Radovana Samardžića do brojnih drugih negatora hrvatskog identiteta kakvih je danas najviše na političkoj sceni Crne Gore. U njihovim djelima, ali u današnjim političkim tekstovima hrvatski identitet je često prikazivan kao lažan ili kao dio šireg južnoslovenskog korpusa, što je u praksi značilo potčinjavanje hrvatskog identiteta srpskom. Ovaj narativ je imao i dalje ima poseban

utjecaj u Crnoj Gori, gdje je kroz političke i kulturne institucije propagiran koncept jedinstvene srpske nacije, u kojoj Hrvati nisu prepoznati kao poseban entitet.

Boka Kotorska, kao specifičan prostor na obali Jadranskog mora, kroz vjekove je razvijala svoju jedinstvenu kulturu. Ovo područje je bilo pod utjecajem Venecije, Austrije, Italije i drugih pomorskih sila, što je značajno utjecalo na oblikovanje identiteta lokalnog stanovništva, uključujući i Hrvate. Usprkos pritiscima velikosrpske ideologije, kultura Hrvata u Boki Kotorskoj je opstala kroz hrvatski jezik, djela hrvatskih pisaca iz Boke, bogastvo kapela, crkvi i katedrale i snažnu katoličku vjeru**. Pri tome se često zaboravlja bogatstvo i značaj hrvatske baštine u Crnoj Gori, koja je duboko ukorenjena u povijesti i kulturi Boke Kotorske. Ova baština obuhvaća jedinstvene elemente poput Bokeljske mornarice 809., koja je simbol dugotrajnog pomorskog nasljeđa i veza s morem. Katedrala sv. Tripuna u Kotoru, kao sjedište Kotorske biskupije, predstavlja ne samo vjerski, već i kulturni centar Hrvata u Boki. Nadalje, otok Gospe od Škrpjela, poznat i kao „Hrvatska Sikstina“, čuva vjekovne tradicije i vjerovanja, dok Peraški ceremonijali i Dobrotska čipka oslikavaju specifične običaje i rukotvorine bokeljskih Hrvata. Hrvatska baština u Boki također uključuje svetitelje i blaženike kao i mnoge književnike iz kotorskog humanističkog kruga koji su ostavili neizbrisiv trag u europskoj literaturi. Boka Kotorska, koja je tijekom humanizma, renesanse i baroka bila sastavni dio Dalmacije, ima izuzetan značaj ne samo za regionalnu već i za širu europsku kulturnu baštinu.**

Pored ovoga, značajna je i prva pomorska škola na istočnoj jadranskoj obali u Perastu iz kraja 17. stoljeća, koja predstavlja temelj obrazovanja pomoraca u ovom dijelu Jadrana. Bogata pasionska baština, legende i priče, kao i marijanska svetišta, dodatno obogaćuju kulturni pejzaž Boke. Hrvatska kulturna društva, koja su djelovala tijekom Hrvatskog narodnog preporoda, imaju važnu ulogu u očuvanju ovog nasljeđa i ne smiju biti zanemarena u obrazovnim sustavima.

Velikosrpski nacionalizam je kroz povijest imao snažan utjecaj na oblikovanje nacionalnih identiteta na Balkanu, uključujući i negiranje hrvatskog identiteta u Crnoj Gori. Međutim, kultura Hrvata u Boki Kotorskoj, sa svojim specifičnostima, pruža otpor ovim asimilacijskim pokušajima. Ovaj sukob između političkih ideologija i kulturnog nasljeđa nastavlja oblikovati odnose na Balkanu, posebno u kontekstu suvremene Crne Gore. Velikosrpski nacionalisti su u više navrata tvrdili da su Srbi i Crnogorci jedan narod, posebno fokusirajući se na zajedničku pravoslavnu vjeru i povijesno nasljeđe. To je često dovodilo do minimiziranja ili potpunog negiranja postojanja drugih identiteta u Crnoj Gori, uključujući hrvatski. U ovom kontekstu, Hrvati su viđeni kao dio šireg srpskog korpusa ili kao “povijesno zabludjeli“ dio srpske nacije. Nakon raspada Jugoslavije, velikosrpske stranke su često koristile retoriku koja je potkopavala multietnički karakter Crne Gore kako bi ojačale svoje političke pozicije. Cilj je bio osigurati dominaciju srpskog identiteta i smanjiti utjecaj manje brojnih grupa, uključujući Hrvate. Velikosrpski političari su, također, koristili ovu retoriku kako bi opravdali teritorijalne pretenzije prema područjima poput Boke Kotorske, koja ima značajnu hrvatsku zajednicu.

Jezik i kultura igraju značajnu ulogu u oblikovanju nacionalnog identiteta, a velikosrpski nacionalisti su često dovodili u pitanje autentičnost hrvatskog jezika i kulture u Crnoj Gori.

Tvrdnje da su hrvatski jezik i identitet zapravo dio srpske kulturne sfere bile su česte i služile su kao sredstvo za asimilaciju ili negiranje postojanja posebnog hrvatskog identiteta . Srpska pravoslavna crkva je imala (i dalje ima) ključnu ulogu u promociji velikosrpskog nacionalizma u Crnoj Gori, koristeći religiju kao sredstvo za homogenizaciju identiteta. Crkva je često bila uključena u političke procese koji su imali za cilj marginalizaciju katoličkih Hrvata u regiji, promovirajući ideju pravoslavlja kao centralnog elementa srpskog nacionalnog identiteta. Ovi faktori su doprinijeli stvaranju složenog i napetog odnosa između različitih etničkih i vjerskih zajednica u Crnoj Gori, posebno u regijama poput Boke Kotorske, gdje su Hrvati kontinuirano pokušavali očuvati svoj identitet usprkos pritiscima asimilacije i negiranja od strane velikosrpskih političara.

Veoma opasnu i pogubnu identitetsku politiku Hrvata u Crnoj Gori provode oni Hrvati koji, umesto da promoviraju i čuvaju nacionalni hrvatski identitet, forsiraju lažni i nepostojeći bokeljski identitet. Ovaj identitet, koji je pretežno geografske prirode, koristi se kao sredstvo za udaljavanje Hrvata iz Boke Kotorske od njihovih nacionalnih korijena. Ovakva politika predstavlja ozbiljnu prijetnju, jer vodi opasnoj asimilaciji Hrvata u Boki Kotorskoj, čime se postepeno briše njihova veza s matičnom Hrvatskom. Oni koji promoviraju ovaj bokeljski identitet često su poslušnici velikosrpskih političara u Crnoj Gori i rade u njihovom interesu. Kroz ovakvo djelovanje, podržavaju politike koje su usmjerene na slabljenje hrvatske zajednice i njenog kulturnog identiteta, sa ciljem postepenog uklapanja u šire srpske narative. Zanimljivo je da se ti isti pojedinci, kada se nađu u Hrvatskoj, često predstavljaju kao „brižni Hrvati“, manipulirajući i obmanjujući institucije i javnost u matičnoj državi kako bi dobili podršku za svoje osobne i političke ciljeve, dok zapravo rade na razgradnji hrvatskog identiteta u Crnoj Gori. Ovakva dvoličnost je izuzetno štetna za Hrvate u Boki Kotorskoj, jer dovodi do razjedinjavanja zajednice i slabljenja njihovih prava i identiteta, što dugoročno može imati katastrofalne posljedice za očuvanje hrvatske prisutnosti u ovom dijelu Crne Gore.
Budućnost i snaga Hrvata koji žive u Crnoj Gori u velikoj mjeri ovise od podrške njihove matice Hrvatske, koja kroz svoje političke, kulturne i ekonomske aktivnosti može značajno utjecati na očuvanje i jačanje hrvatskog identiteta u ovoj zemlji što ona i maksimalno podržava. Pored ključnih institucija poput **Hrvatskog nacionalnog vijeća Crne Gore i političke stranke Hrvatske građanske inicijative,** važne uloge imaju i druge organizacije i ustanove. **Katolička crkva** u Crnoj Gori je jedan od glavnih stupova očuvanja identiteta Hrvata kroz vjerski i kulturni rad. **„Hrvatsko građansko društvo Crne Gore-Kotor“** koja organizira različite kulturne manifestacije, također ima značajnu ulogu u jačanju identiteta. Hrvatska dijaspora širom svijeta također može imati ključnu ulogu u ovoj misiji, kroz podršku raznim inicijativama i projektima koji su usmjereni na očuvanje identiteta i prava Hrvata u Crnoj Gori. Na taj način, pokazat će da su kao narod jedinstveni i solidarni, spremni da brane interese svojih sunarodnjaka gdje god se nalazili.
Uz to, važan je i „**Dux radio“,** koji pruža medijsku podršku i širi informacije važne za hrvatsku zajednicu. **„Hrvatski glasnik“** je časopis koji informira i obrazuje Hrvate o pitanjima od značaja za njihovu zajednicu, dok snažno izdavaštvo doprinosi očuvanju i promociji hrvatske kulture i jezika kroz različite publikacije. Na kraju, obrazovanje na hrvatskom jeziku predstavlja ključnu kariku za očuvanje jezika, kulture i tradicije među mlađim generacijama. Sve ove institucije zajedno doprinose jačanju svijesti o hrvatskom identitetu i povezanosti sa maticom Hrvatskom.

Mi u Crnoj Gori ne smijemo zaboraviti da je **HRVATSKO SRCE** oduvijek kucalo za slobodnu i neovisnu Crnu Goru. Kroz noviju povijest, Hrvati su pružali podršku borbi za nezavisnost Crne Gore i uvijek su bili na strani pravde i slobode pa tako i dan danas. Naša odgovornost je da nastavimo tu tradiciju i damo svoj maksimum u podršci Hrvatima u Crnoj Gori, jer očuvanje njihovog identiteta, kulture i prava direktno doprinosi jačanju i stabilnosti same Crne Gore. Podrška Hrvatima u Crnoj Gori nije samo pitanje očuvanja njihove zajednice, već i pitanje obrane principa slobode i demokratskih vrijednosti koje su utemeljene u odnosima između naših naroda. Naša podrška treba biti sveobuhvatna– od političkog zastupanja i kulturnih projekata, do ekonomskih inicijativa koje će omogućiti Hrvatima u Crnoj Gori da nastave graditi svoju budućnost u skladu sa svojim identitetom.

https://dubrovackidnevnik.net.hr/kolumne/crnogorski-knjizevnik-i-publicist-ne-smijemo-zaboraviti-da-je-hrvatsko-srce-oduvijek-kucalo-za-slobodnu-i-neovisnu-crnu-goru?fbclid=IwY2xjawJoxp1leHRuA2FlbQIxMQABHhHoczTx4THR99I7t57b7CrglLsE_NKpP4VmOzv7YkHnlsU7hKwF8giCuHds_aem_Yx2xtAkW3JGP0rtMdudfJw

BABIĆ GALIĆ VELIČAJU ZLOČINCE MLADIĆA, ŠEŠELJA I MIHAILOVIĆA, A CRNOGORSKOM NARODU PODMEĆU REZOLUCIJU O JASENOVCU

10. kolovoza 2024.

Nestabilnost crnogorske vlade značajno utječe na položaj Hrvata u Crnoj Gori, reflektirajući se na sve aspekte političkog, društvenog i kulturnog života. Od 2020. godine, političke turbulencije i rastuće napetosti otežavaju očuvanje kulturnog identiteta i prava hrvatske manjine, ali Hrvati u Crnoj Gori pokazuju svoju snagu i odlučnost. Podrška Vlade Republike Hrvatske i dalje igra vitalnu ulogu u očuvanju i jačanju njihove zajednice.
Prof. dr. sc. Vanda Babić Galić, posebna savjetnica hrvatskog ministra vanjskih i europskih poslova i sveučilišna profesorica, rođena Bokeljka koja je već 30-ak godina posvećena zaštiti i očuvanju hrvatske baštine Boke, komentirala je u intervjuu za Zadarski list odnos prema Hrvatima u Crnoj Gori. U razgovoru se osvrnula na pritiske, kulturocide i etnocide kojima je hrvatska zajednica izložena, kao i na nedavno izglasanu Rezoluciju o Jasenovcu koja je narušila odnose između Hrvatske i Crne Gore.
Babić Galić ističe kako nestabilnost crnogorske vlade negativno utječe na položaj Hrvata, ali i na sve ozbiljnije političke procese u zemlji. Ona smatra da je Crna Gora postala talac politika koje od 2020. gomilaju probleme i grade zid prema Zapadu. U takvom okruženju, hrvatska nacionalna manjina osnažila je i ojačala kako bi preživjela i sačuvala svoju kulturu, ime i dom. Na posljednjim parlamentarnim izborima, politička stranka Hrvatska

građanska inicijativa dobila je najviše glasova od svog osnutka, što je potvrda budnosti hrvatskog naroda u Boki kotorskoj i Crnoj Gori, naglasila je Babić Galić.

Prema njezinim riječima, prisutnost Hrvata na crnogorskoj političkoj sceni je jamstvo i nužnost samoodržanja na prostoru gdje su autohtoni i gdje su baštinici velike kulture koju su 2006. unijeli u suverenu i suvremenu Crnu Goru. Nestabilnost vlade rezultira nestabilnostima na svim razinama i postaje prisutna u svakodnevici svakog čovjeka koji poštuje europske vrijednosti i vladavinu prava, uključujući i Hrvate, koji su se, kako Babić Galić naglašava, ne tako davno suočili s isključivošću politike koja favorizira, potiče i hrani apetite nikad ostvarenih snova i "nekih čudnih svetova."

Prof. Babić Galić također ističe kako se starosjediocima na razne načine dokidaju slobode, briše identitet i ograničavaju prava, sve pod krinkom građanske opcije i multikulturalnosti zemlje koja trenutno traži svoj put prema očuvanju samostalnosti. U tom kontekstu, Hrvati u Crnoj Gori, usprkos strahu i sumnji, nastavljaju vjerovati u potporu Vlade Republike Hrvatske, koja kontinuirano brine o njima i daje im dodatnu snagu. Posebno je naglasila aktivno sudjelovanje Hrvatske vlade u životu hrvatske manjine, što su službeni predstavnici Hrvata u više navrata ponovili i istaknuli.

Nedavno je hrvatski ministar vanjskih i europskih poslova, Gordan Grlić Radman, s izaslanstvom posjetio hrvatsku zajednicu u Crnoj Gori, pri čemu je obišao i najjužnije bokeljsko marijansko svetište Crkve u Hrvata, Gospu od Milosti, koja je u postupku obnove. Babić Galić je naglasila kako Tivat, grad koji je posebno od 2020. do danas trpio nasilnu preobrazbu iz mediteranskog, dalmatinskog u neki neprirodni identitet, i dalje čuva svoje svetinje i tradiciju, usprkos svim izazovima.

Razgovor je dodatno dotaknuo pitanje Rezolucije o Jasenovcu, koju su izglasali crnogorski parlamentarni zastupnici. Babić Galić je ovu Rezoluciju opisala kao demonstraciju moći predsjednika Srbije, Aleksandra Vučića, u Crnoj Gori, kojem, prema njenim riječima, ne odgovara Crna Gora kao dio Europske unije. Retorika koju su tom prilikom koristili Vučić i predsjednik Skupštine Crne Gore, Andrija Mandić, prema njenom mišljenju, ima za cilj difamirati Republiku Hrvatsku i Hrvate kao naciju.

Babić Galić je zaključila kako će Republika Hrvatska, unatoč svim poteškoćama, i dalje ostati prijatelj Crnoj Gori, ali je jasno dala do znanja da je vrijeme za rješavanje otvorenih pitanja i prekid s dosadašnjim politikama koje otežavaju put Crne Gore prema Europskoj uniji. S obzirom na predstojeće lokalne izbore u Kotoru i Podgorici, Babić Galić naglašava da Crna Gora mora napraviti odlučan korak prema europskim vrijednostima kako bi nadoknadila izgubljeni korak i postala dijelom europske obitelji.

https://hrvatskonebo.org/.../babic-galic-velicaju.../

Pogledajte moju knjigu:

J. Pečarić, Vanda Babić Galić o Boki i Bokeljima, dragovoljac.com, 2023.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/vanda.pdf

dragovoljac.com

www.dragovoljac.com

Josip Pečarić je sa **Andrej Dujellom** i **Stankom Šarićem**

6. kolovoza 2024. ·

AKADEMIK ANDREJ DUJELLA I GLAZBA

U tekstu o mom Duji nisam dao i ono što je njemu itekako važno: Duje sjajno pjeva:
U slobodno vrijeme (kojeg imam malo, s obzirom na obiteljske i znanstveno-nastavne obaveze) najviše volim pjevati. Najdraže su mi dalmatinske klapske pisme, hrvatske domoljubne pjesme, te pjesme meni dragih pjevača, kao što su Marko Perković Thompson, Mišo Kovač, Vice Vukov, Tomislav Ivčić, Đani Maršan, Mladen Grdović, Tomislav Bralić, Oliver Dragojević, Dražen Zečić, Vinko Coce i Miroslav Škoro. Tu su playliste sa stotinjak domaćih i stotinjak stranih pjesama po mom guštu. Pjevao sam u zboru mladih (sada zbor Svjetionik), župe sv. Nikole biskupa, Stenjevec II u Zagrebu. Navijam za KK Zadar i HNK Hajduk.
https://web.math.pmf.unizg.hr/~duje/zivotopis3.html
Ovdje dajem samo jednu pjesmu, za koju kažu da je blaženom kardinalu Stepincu bila najdraža:
https://www.youtube.com/watch?v=w_D872BJ1qY
Nadam se da će vam se svidjeti. Inače Duje je ne samo hrvatski akademik već i Doctor Honoris Causa of University of Debrecen.
Bez obzira na to da Stanko Šarić nije bio član Organizacionog odbora konferencije u povodu moje sedamdesete obljetnice života pitao bih Duju da on barem tako uključen u to. Duje je bio na otvaranju konferencije, a Stanko na Svečanoj večeri gdje je otpjevao „Bokeljsku noć“.
Dvije godine kasnije bili su Stanko i Duje zajedno na predstavljanju moje knjige:
J. Pečarić, Mojih sto knjiga, Zagreb, 2020, str. 285.
Stanko nije znao tj. tek je shvatio kada je već počelo predstavljanje da je knjiga posvećena njemu u povodu njegovog 60. rođendana. Istina bilo mu je čudno kada je vidio da mu je i sin nazočan na predstavljanju. Naravno svi su znali osim njega.
Ali tada nije on zapjevao Bokeljsku noć nego Duje koji je bio jedan od predstavljača.

CRNOGORSKI MEDIJI: ‘HRVATSKI VATERPOLISTI NEĆE IGRATI U KOTORU DOK BAZEN NOSI IME ZLOGLASNOG ČUVARA LOGORA MORINJ.‘ SPOMINJU I GOSTOVANJE POBORNIKA AGRESIJE NA JEDNOJ FESTI U DUBROVNIKU

21. srpnja 2024.

Galerija
Zimski bazen u Kotoru koji je nosio ime Nikša Bućin preimenovan je u ‘Zoran Džimi Gopčević‘Tonci Plazibat/Cropix

Naziv gradskog bazena Zoran Džimi Gopčević u Kotoru je jedno od otvorenih i neriješenih pitanja između Hrvatske i Crne Gore, stoji u dopisu Ministarstva turizma i sporta RH koji danas tematizira podgorička Pobjeda. Navodi kako se dopisom upućenom 15. srpnja predsjedniku hrvatskog Vaterpolo saveza Mladenu Drnasinu preporučuje da reprezentacija i vaterpolo klubovi iz Hrvatske ne gostuju i ne igraju na gradskom bazenu u Kotoru dok god on nosi ime zloglasnog čuvara logora Morinj iz 1991. u kojem su bili zatočeni i zlostavljani hravtski branitelji i civili.

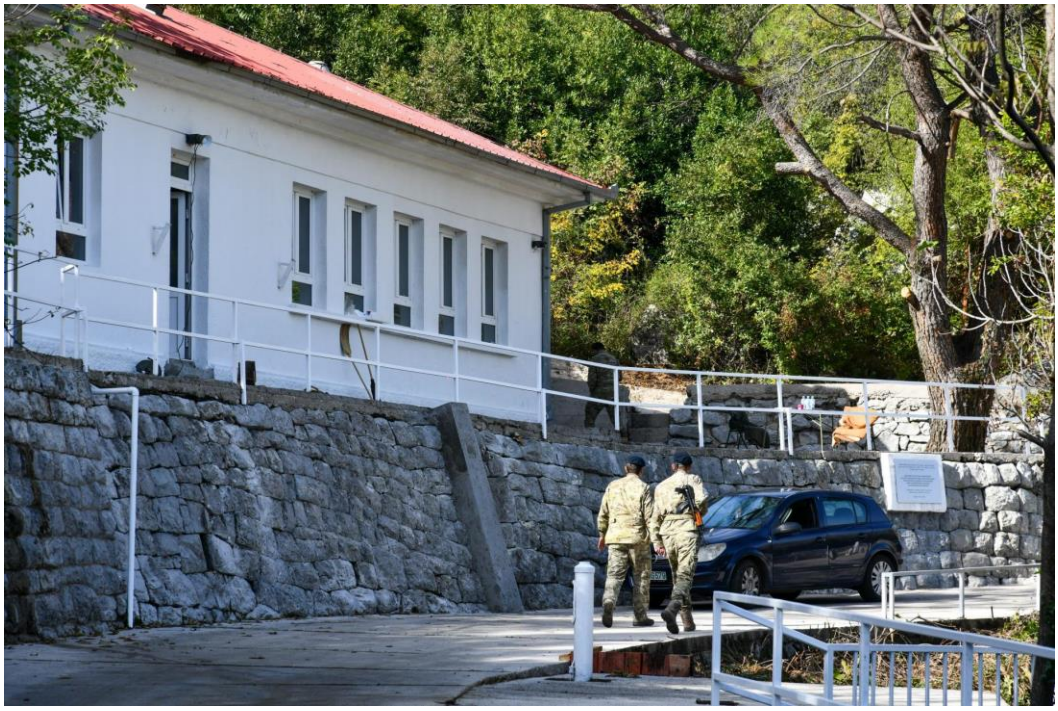

Spomen ploča hrvatskim braniteljima u Morinju
Bozo Radic/Cropix

Inicijativu da se bazen nazove po Gopčeviću, inače poznatom vaterpolistu koji je preminuo 30. rujna 2000. godine, dali su uz dvadesetu obljetnicu njegove smrti Vaterpolo i plivački savez Crne Gore, VPK Primorac, VA Kataro i Vaterpolo savez Srbije. Iz Ministarstva vanjskih i europskih poslova RH netom nakon imenovanja bazena Gopčevićevim imenom uputili su prosvjednu Crnoj Gori, upozorivši da su zatvorenici logora u Morinj svjedočili kako je Gopčević kao zapovjednik smjene straže u logoru sudjelovao u mučenju i maltretiranju. Iz MVEP Hrvatske tad je navedeno da je 'krajnje neprihvatljivo da se javni objekt naziva po imenu čuvara zloglasnog logora Morinj 1991. godine i da takva odluka nije u duhu dobrosusjedskih odnosa sa Crnom Gorom, te će zasigurno imati posljedice na buduće odnose'. I gradonačelnik Dubrovnika Mato Franković je, podsjeća Pobjeda, tada uputio prosvjedno pismo predsjedniku Opštine Kotor Vladimiru Jokiću, izrazivši nadu da se razmotriti promjena imena koje predstavlja 'nepremostiv jaz između dva naša grada'.

Odluku da vaterpolo klubovi iz Hrvatske ne gostuju u Kotoru dok se ne promijeni naziv gradskog bazena učvrstila je i odluka parlamentarne većine u Skupštini Crne Gore koja je 28. lipnja ove godine usvojila Rezoluciju o genocidu u Jasenovcu. Ministarstvo vanjskih i europskih poslova u reagiranju je ocijenilo da se ovaj postupak Crne Gore ne može smatrati dobronamjernim i dobrosusjedskim, te da nije u skladu sa deklariranim ciljem članstva Crne Gore u EU.

Kad je vaterpolo posrijedi, za napomenuti je kako je zagrebački maxportal krajem lipnja izvijestio da je na svečanoj proslavi sto godina dubrovačkog Juga krajem lipnja ove godine

gostovao čelnik Vaterpolo kluba Kotor Siniša Kovačević, kontroverzni srpski političar iz Kotora, poznat i kao pobornik ratne agresije na jug Hrvatske.

Svečana proslava 100 godina VK Jug Adriatic osiguranje

Bozo Radic/Cropix

Hrvatska javnost za Kovačevića je inače doznala kad je prije dvije godine u Morinju organizirao javni prosvjed protiv postavljanja spomen-ploče za tristotinjak hrvatskih civila i vojnika sa područja Dubrovnika, Konavala i Cavtata koje su crnogorski rezervisti tijekom agresije na Dubrovnik 1991. godine zatočili i mučili u Morinju.

Po dolasku na proslavu Juga u Dubrovnik, Kovačević se pohvalio kako je s velikim zadovoljstvom prihvatio poziv Uprave VK Jug iz Dubrovnika. Na svečanosti se čak neformalno susreo s hrvatskim šefom diplomacije Gordanom Grlićem Radmanom koji je naknadno doznao o kome se radi i negodovao kod organizatora. Kovačević, dakako, smatra da kotorski bazen mora zadržati ime Zorana Gopčevića.

https://dubrovacki.slobodnadalmacija.hr/dubrovnik/vijesti/hrvatska-i-svijet/crnogorski-mediji-hrvatski-vaterpolisti-nece-igrati-u-kotoru-dok-bazen-nosi-ime-zloglasnog-cuvara-logora-morinj-spominju-i-gostovanje-pobornika-agresije-na-jednoj-festi-u-dubrovniku-1405612?fbclid=IwY2xjawJmG8lleHRuA2FlbQIxMQABHvm7nDGnnkZAxxpqXGnjdOQHdCh-2nvsxO7UHmyF-Y84Re_QkkIOUK8pfVjB_aem_mAY4-dw5-eL_a-rUXjGGTQ

Josip Pečarić, akademik

HRVATI U BOKI KOTORSKOJ I CRNOJ GORI

U Uvodu knjige *Borba za Boku kotorsku / U Boki kotorskoj svaki kamen govori – Hrvatski, Zagreb, 1999.*, kažem kako se u njoj opisuje borba Hrvata - Bokelja nastanjenih u Hrvatskoj za povratak Boke kotorske, njenih hrvatskih pučana i njihove velike baštine u svijest i savjest hrvatskog naroda u cijelini i hrvatske države.

I na kraju tog Uvoda govorim o tome:
Međutim izgubljena ognjišta ne podrazumijevaju njihov zaborav, kako su svi osvajači to pokušavali nametnuti Hrvatima. Jer kada naučiš zaboraviti jednu izgubljenu hrvatsku zemlju, naučit ćeš gubiti i druge. Zato je povratak Hrvata Boke kotorske u svijest hrvatskih ljudi i hrvatske države itekako važan i za sve hrvatske ljude i za samu hrvatsku državu i njenu opstojnost.

Da su Bokeljski Hrvati iz RH u tome uspjeli svjedoči i to da su ove godine „Svečanosti sv. Tripuna i kola sv. Tripuna – tradicija bokeljskih Hrvata u Republici Hrvatskoj" novo je hrvatsko kulturno dobro upisano na UNESCO-ov Reprezentativni popis nematerijalne baštine.

Hrvatskim kulturnim postignućima treba pribrojiti i ono što su iseljeni Bokelji i njihovi potomci stvarali u Hrvatskoj ili drugdje. Spomenimo pjesnike Viktora Vidu i Frana Alfirevića, književnika i filozofa Vjenceslava Čižeka, književnika i novinara Luku Brajnovića (jedna od najznačajnijih novinarskih nagrada u Španjolskoj nosi njegovo ime), pjesnikinju Ružicu Orešković. Cata Dujšin-Ribar objedinila je pjesništvo i slikarstvo: u likovnim umjetnostima nezaobilazan je doprinos Antuna Šojata i njegove kćeri Vesne,

Vaska Lipovca i Vjekoslava Radoičića, a svakako treba spomenuti i oca hrvatskoga stripa Andriju Maurovića. Skladatelj Ivo Brkanović nalazio je nadahnuće u tradicionalnoj glazbi rodne Boke i južne Dalmacije. U hrvatskoj i svjetskoj znanosti istakli su se matematičar akademik Josip Pečarić, povjesničar prava Antun Dabinović i dr. Medijsku popularnost stekao je prognostičar Milan Sijerković, autor niza knjiga i stotinjak radova s područja meteorologije. Slaven Zambata, Sinjanin rođenjem, a Bokelj podrijetlom, jedna je od legendi hrvatskog nogometa. Politički život Hrvatske obilježila je Savka Dabčević- Kučar, a suvremenoj hrvatskoj politici značajno doprinosi Davor Božinović.

Međutim ne spominje se samo zbog znanstvenog rada u matematici jer u tekstu citira i jedan moj zajednički rad sa suprugom Ankicom:

A.Pečarić - J. Pečarić, Hrvati u Boki kotorskoj u Kraljevini Jugoslaviji, Hrvati Boke kotorske /Zbornik Pomorskog muzeja Orebić: Posebno izdanje/, Orebić 2003.

Ono što je zanimljivo da taj rad nisam ni spomenuo kada sam nedavno dao popis Ankičinih radova u tekstu:

S druge strane ove godine je i Nagradu “Bogdan Radica” dobio Radio Duxu iz Boke kotorske.

Nedavno je tiskan knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, 2022. Knjigu citiram u svom životopisu zato što u tekstu o hrvatskoj znanosti dr. sc. Zdravka Jelaska Marijan s Hrvatskog instituta zapovijest na str. 413. piše: Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir

Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električnavodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi MiroslavRadman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) iMarin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.“

Međutim za nas Bokeljske Hrvate itekako je važno da postoji poglavlje HRVATI U BOKI KOTORSKOJ I CRNOJ GORI koje je napisala redovita profesorica Filozofskog fakulteta u Zagrebu dr. sc.Tihana Petrović Leš. Ona spominje i moj znanstveni rad:

https://hfi.mobi/page-94.html?fbclid=IwY2xjawJmHftleHRuA2FlbQIxMQABHtwk7A9wJNvDd2akYsjpWtMzaz_4Jk8nLq-ZFhHjx5vfTebeOTxhrIQGi-bf_aem_d33apKsdCbvfPsaAZw0SeQ

Josip Pečarić

24. srpnja 2024. ·

KNJIGA AKADEMIKA PEČARIĆA: „PROF. EMERITUS DR. SC. ZVONIMIR JANOVIĆ“

Knjiga akademika Josipa Pečarića „Prof. emeritus dr. sc. Zvonimir Janović“ dana je na našem portalu:
https://www.dragovoljac.com/.../minifp/zvonimirjanovic.pdf
U Uvodu akademik Pečarić piše:
U nizu mojih knjiga posvećenim našim ljudima koji su izuzetni u svom radu za hrvatski narod i hrvatsku državu, a o kojima se puno toga može naći u mojim knjigama, posebno mi je drago kada među njima ima i mojih Hrvata iz Boke Kotorske. A među takvima je i prof. dr. sc. u miru Zvonimir Janović Janović.
Prof. dr. sc. Zvonimir Janović je bio predsjednik Hrvatske bratovštine „Bokeljska mornarica 809“. Zapravo bio je prvi predsjednik od kada su udruge u Hrvatskoj usvojile takvo ime, I danas mnogima smeta to da se radi o hrvatskoj bratovštini.
A koliko smo bili u pravu ponajbolje je mnogo kasnije pokazala Kotorska biskupija:
Priopćenje Kotorske biskupije: Bokeljsku mornaricu očuvali i baštine je Katolici i Hrvati (…)
http://bokeljska-mornarica.hr/kotorska-biskupija-izdala.../
Sa Zvonimirom na Bleiburgu
Profesor Zvonimir Janović, dr. Dejan Škanata, ja i drugi Bokeljki Hrvati nastanjeni u Hrvatskoj smo vodili pravi mali rat da bi Hrvatska bratovština imala to ime u vrijeme kada zbog memoricida koji je izvršen nad Hrvatima u bivšoj državi malo tko u Hrvatskoj je uopće znao za Hrvate u Boki kotorskoj.

DODATAK

JOSIP PEČARIĆ

DVA HRVATSKA STUPA IZ BOKE

ZVONIMIR DEKOVIĆ I ADRIJAN VUKSANOVIĆ

ZAGREB, 2023.

UVOD: DVA PISMA

CRNA GORA: POKRET EUROPA SAD (PES) TIJESNI POBJEDNIK IZBORA

11/06/2023

Pokret Europa sad (PES), prema preliminarnim rezultatima koje je objavio Centar za monitoring (CEMI), osvojio je u nedjelju oko 26 posto glasova – odnosno 24 mandata – na izvanrednim parlamentarnim izborima u Crnoj Gori, i prema svim procjenama ta će stranka sastavljati novu vladu u toj zemlji.
Ranije projekcije pokazivale su da bi PES mogao osvojiti 30 posto glasova. Izvanredne izbore u Crnoj Gori obilježila je rekordno niska izlaznost od oko 55 posto, te odličan rezultat manjinskih stranaka.
Pokret Europa sad je politička stranka nastala iz prve vlade formirane nakon parlamentarnih izbora u kolovozu 2020., a čelnici su joj nekadašnji ministri u vladi bivšeg premijera Zdravka Krivokapića, Milojko Spajić i Jakov Milatović. Ta je vlada formirana pod jakim utjecajem Srpske pravoslavne crkve.
Spajić i Milatović dobili su podršku građana nakon što su početkom 2022., uoči pada Krivokapićeve vlade, uspjeli minimalnu plaću u Crnoj Gori povećati sa 220 na 450 eura. Jakov Milatović potom je početkom travnja izabran je za predsjednika Crne Gore, porazivši u drugom krugu predsjedničkih izbora dotadašnjeg predsjednika Mila Đukanovića.
Demokratska partija socijalista Mila Đukanovića osvojila je 22 posto glasova – ili 22 mandata – iako na njenoj izbornoj listi nakon duže od tri desetljeća nije bilo Đukanovića i njegovih dugogodišnjih suradnika. Đukanović je u travnju, nakon poraza na predsjedničkim izborima, podnio ostavku na mjesto čelnika stranke.
Koalicija Ujedinjene reformske akcije i Demokratske Crne Gore, aktualnog premijera Dritana Abazovića i bivšeg predsjednika parlamenta Alekse Bečića osvojila je 13 posto glasova, ili 11 mandata.
Koalicija nastala raspadom desnog, prosrpskog i proruskog Demokratskog fronta, a koju čine Nova srpska demokratija, četničkog vojvode Andrije Mandića i Demokratska narodna partija Milana Kneževića osvojila je 15 posto podrške birača, ili 14 mandata, dok je treći član ugašenog Demokratskog fronta, Pokret za promjene Nebojše Medojevića ostao ispod cenzusa.
Očekivano, jedina stranka Hrvata u Crnoj Gori, Hrvatska građanska inicijativa (HGI), uspjela je prijeći povlašteni census od 0,3 posto važećih glasova i osvojiti jedan mandat. Premijer Andrej Plenković čestitao je predsjedniku HGI-a Adrijanu Vuksanoviću izbor u crnogorski parlament, priopćio je premijer na Twitteru.
Dvije albanske nacionalne stranke također su osvojile po jedan mandat, no ne isključuje se mogućnost da do jutra njihov broj mandata poraste na tri.
Najveće iznenađenje je Bošnjačka stranka koja bi u budućem crnogorskom parlamentu mogla imati šest mandata, u odnosu na dva koja su imali u postojećem sazivu.
Konačni broj mandata ipak će biti poznat tek nakon prebrojavanja svih glasova jer će se glasovi onih koji nisu prešli prag preliti na pobjednike izbora.

Izvanredne parlamentarne izbore u Crnoj Gori pratilo je oko dvije tisuće domaćih i stranih promatrača koji nisu zabilježili nepravilnosti koje bi mogle utjecati na izborni rezultat.
Na izborima je sudjelovalo 15 stranaka i koalicija. Crnogorski parlament broji 81 zastupničko mjesto. (Hina)

BABIĆ GALIĆ: GRAĐANI CRNE GORE BIRAJU IZMEĐU EUROPE I SVIJETA KOJEMU NE PRIPADAJU

19.03.2023.

Građani Crne Gore danas biraju predsjednika koji će se tražiti među sedam kandidata. Na biralištima se očekuje preko pola milijuna Crnogoraca - no konačni pobjednik po svemu sudeći doznat će se u drugom krugu. Među najozbiljnijim kandidatima je vječni Milo Đukanović koji zastupa proeuropsku Crnu Goru, s druge strane tu su tri prosrpska kandidata koje podržava Srpska Pravoslavna Crkva. Andrija Mandić, Jakov Milatović i Aleksa Bačić. Svi oni imaju šansu za drugi krug.

Predsjednički izbori u Crnoj Gori: Đukanović i Milatović u drugom krugu

Crnogorske predsjedničke izbore kao i kandidate u emisiji Studio 4, analizirala je prof. dr. **Vanda Babić Galić**, stručnjakinja za imigracijske politike.
- Sve poruke koje su dolazile u zadnje vrijeme iz EU prema Crnoj Gori su bile glede uspostave Ustavnog suda, ali i prema raspisivanju parlamentarnih izbora, rekla je.
Dodaje kako je **Milo Đukanović** raspisivanjem parlamentarnih izbora u pravo vrijeme, podigao na višu razinu predsjedničke izbore stoga što oni utječu na budućnost Crne Gore.
Na pitanje koji kandidati jamče Crnoj Gori proeuropski put, a koji su skloni Srbiji i Rusiji, Babić Galić je rekla kako je Milo Đukanović u Crnoj Gori personifikacija proeuropski orijentirane države.
- Prosrpski orijentiranih kandidata je troje, prije svega Andrija Mandić, Aleksa Bečić te Jakov Milatović, ustvrdila je.
Babić Galić podsjeća kako se Mandić voli nazivati četničkim vojvodom te je bio 2016. godine osuđen za veze s Rusijom i pokušaj državnog udara, a prije nekoliko godina pozivao je na rat u Crnoj Gori.
- Jakov Milatović je „kukavičje jaje", nešto slično što smo imali 2020. s tehničkim premijerom sadašnje vlade. To je čovjek koji nudi ekonomski prosperitet, ali ne zaboravimo da je on izašao iz Krivokapićeve vlade, upravo one kuju je oformio Amfilohije, naglasila je.
Istaknula je kako prosrpske struje negiraju crnogorski identitet i Crnu Goru kao državu.
Manjine su se javno opredijelile i podržale Mila Đukanovića.
- Đukanović prema svim anketama ima visoku prolaznost i on sigurno prolazi u 2. krug, kazala je.
Dodaje kako je Crna Gora doživjela duboku institucionalnu, političku, obrazovnu, kulturnu krizu. Kako kaže, ona je doživjela degradaciju.
- Veliki je utjecaj Srbije na izbore, naglasila je Babić Galić.
Istaknula je kako su ovi izbori važni te će utjecati na parlamentarne izbore i smjer koji će Crna Gora zauzeti.

- Građani Crne Gore danas biraju između Europe i svijeta kojemu ne pripadaju, zaključila je.

https://vijesti.hrt.hr/svijet/babic-galic-gradani-crne-gore-danas-biraju-izmedu-europe-i-svijeta-kojemu-ne-pripadaju-10669819

Napomena:
Subject: KNJIGA "VANDA BABIĆ GALIĆ O BOKI I BOKELJIMA" - DAR AKADEMIKA PEČARIĆA ZA BLAGDAN SV. TRIPUNA
Date: Wed, 1 Feb 2023 21:52:42 +0100
From: Josip Pečarić <pecaric@element.hr>

KNJIGA "VANDA BABIĆ GALIĆ O BOKI I BOKELJIMA" - DAR AKADEMIKA PEČARIĆA ZA BLAGDAN SV. TRIPUNA

Akademik Josip Pečarić čestita svima koji ga slave blagdan sv. Tripuna zaštitnika Kotora i Bokelja. knjigom VANDA BABIĆ GALIĆ O BOKI I BOKELJIMA koju možete naći na našem portalu:

http://www.dragovoljac.com/images/minifp/vanda.pdf

Prof. dr. sc. Vanda Babić Galić je rođena u Kotoru 1967. Osnovnu i srednju školu završila je u Splitu, dodiplomski studij hrvatskoga jezika i književnosti na Filozofskom fakultetu u Zadru, a poslijediplomski studij, smjer Književnost na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Na Sveučilištu u Zadru (tada Filozofskom fakultetu) radi od 1992. Magistrirala 1997. na Filozofskom fakultetu u Zagrebu s temom Hrvatska srednjovjekovna tradicija u bokokotorskim pasionskim tekstovima. Doktorirala 2003. na Sveučilištu u Zagrebu disertacijom Kulturno-povijesne vrijednosti djelovanja Vicka Zmajevića u Boki kotorskoj i Zadru. Danas (od 2017.) u zvanju redovite profesorice.

VUKSANOVIĆ: OVO JE POBJEDA ZAJEDNIŠTVA

12. lipnja 2023.

Adrijan Vuksanović iz HGI kaže da je došao zvaničan trenutak da kaže ono u šta su vjerovali.
"Ovo je pobjeda zajedništva, među Hrvatima ali i među Hrvatima i Crnogorcima. Hvala svim suverenistima koji su vjerovali u našu politiku. Bićemo i ubuduće najsigurniji glas za Crnu Goru", kazao je Vuksanović.
Poručio je da neće iznevjeriti one koji su ih glasali.
Antena M

http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/vuksanovic-ovo-je-pobjeda-zajednistva

Adrijan Vuksanović iz HGI kaže da je došao zvaničan trenutak da kaže ono u šta su vjerovali.
"Ovo je pobjeda zajedništva, među Hrvatima ali i među Hrvatima i Crnogorcima. Hvala svim suverenistima koji su vjerovali u našu politiku. Bićemo i ubuduće najsigurniji glas za Crnu Goru", kazao je Vuksanović.
Poručio je da neće iznevjeriti one koji su ih glasali.
Antena M

http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/vuksanovic-ovo-je-pobjeda-zajednistva

Date: Mon, 12 Jun 2023
From: zvonimird <zvonimird@t-com.me>
To: Josip Pečarić <pecaric@element.hr>

Puno,puno hvala naš bokeljski brate,poštovani akademiče Pečarić. 👍 HR ✌

Šalje: Josip Pečarić <pecaric@element.hr>
Datum: 12. 06. 2023.

ČESTITKR HGI ZA POVRATAK U PARLAMENT CG.

Josip Pečarić

Subject: RE: Fwd: OLTAR DOMOVINE + NAPAD NA DOMOVINSKI RAT U TIVTU + LUKA BRAJNOVIĆ
Date: Sat, 03 Jun 2023 07:37:55 +0200
From: zvonimird <zvonimird@t-com.me>
To: Josip Pečarić <pecaric@element.hr>

NAPAD NA DOMOVINSKI RAT U TIVTU

Puno hvala na iskrenoj podršci poštovani akademiče Pečarić. Puno nam znači svaka podrška iz RH ,a posebno od ljudi i institucija koji se bave Bokom kotorskom desetljećima i koji su dokazali da ih u borbi za Boku kotorsku ne može zaustaviti ni vrijeme ni godine. Hvala Vam.
PS: U pripremi je nova knjiga,reprint, o Luki Brajnoviću. Zvoni.ir Deković.

Šalje: Josip Pečarić <pecaric@element.hr>
Datum: 02. 06. 2023. 22:22 (GMT+01:00)
To: Marko Franovic <boka.marko@gmail.com>, Radovan Fuchs <kabinetMZO@mzo.hr>, neidhardt@hazu.hr, "CC: Gordan Grlić-Radman" <Gordan.Grlic-Radman@mvep.hr>, Zvonko Dekovic <zvonimird@t-com.me>, Adrijan Vuksanović <adrvuk@gmail.com>, Srećko Đuranović <srecko.duranovic@gmail.com>, Marijan Banelli <marijan@banelli.biz>, Ivo Škanata <ivo.skanata@xnet.hr>, Vanda Babić Galić <vbg109@gmail.com>, janovic@fkit.hr, Iva.Hraste-Soco@min-kulture.hr, Veselko Grubišić <Veselko.Grubisic@mvep.hr>, Aleksandar Dender <info@denderarch.com>, djdanilo <djdanilo@ucg.ac.me>, roko.misetic@unicath.hr, Željko Tanjić <rektor@unicath.hr>
Predmet: Fwd: OLTAR DOMOVINE + NAPAD NA DOMOVINSKI RAT U TIVTU + LUKA BRAJNOVIĆ

U SVE JE, NARAVNO, UKLJUČENA I SPC

Čelnik Tivta pozvao na bojkot predavanja o Domovinskom ratu idiotskim objašnjenjem. Hrvatska reagirala
Ministarstvo vanjskih i europskih poslova oštro je u petak osudilo potez čelnika općine Tivat u Crnoj Gori koji je pozvao na bojkot predavanja o Domovinskom ratu, što je dovelo do manjeg prosvjeda predvođenog pravoslavnim svećenikom.
02.06.2023. u 20:02
U Domu kulture "Josip Marković" u Donjoj Lastvi, u kojemu je sjedište Hrvatskog nacionalnog vijeća Crne Gore (HNVCG) održana su stručna, edukacijska predavanja o Domovinskom ratu namijenjena učiteljima hrvatske nastave u inozemstvu, učiteljima povijesti i svima zainteresiranima. Suorganizator je bio Središnji državni ured za Hrvate izvan Hrvatske, priopćilo je ministarstvo.
Bez ikakve prethodne komunikacije s predsjednikom HNVCG-a, predsjednik općine Tivat javno je pozvao građane na bojkot predavanja koje je ocijenio "bijednim pokušajem stjecanja političkih bodova Hrvatske građanske inicijative (HGI)", a Domovinski rat

nazvao građanskim i samu manifestaciju provokacijom dijela građana Tivta, kažu na Zrinjevcu.
Ministarstvo ističe da su takvi pozivi na bojkot, kao i prosvjed manjeg broja građana predvođenih lokalnim svećenikom Srpske pravoslavne crkve neprihvatljivi jer predstavljaju pokušaj zastrašivanja autohtonog hrvatskog puka, osobito pred parlamentarne izbore koji se održavaju 11. lipnja, a na koje samostalno izlazi (HGI).
Hrvatska vlada očekuje od crnogorske vlade da zaštiti svoje građane od svih manipulacija i neutemeljenih napada, a hrvatskoj manjinskoj zajednici osigura dostojanstven i miran život, stoji u priopćenju.

https://direktno.hr/eu-i-svijet/dijaspora/celnik-tivta-pozvao-na-bojkot-predavanja-o-domovinskom-ratu-idiotskim-objasnjenjem-hrvatska-reagirala-317362/

U CRNOJ GORI PROSVJED ZBOG PREDAVANJA O DOMOVINSKOM RATU, MVEP: POKUŠAJ ZASTRAŠIVANJA AUTOHTONOG HRVATSKOG PUKA

2. lipnja 2023.

Podgorica, 22.06.2020. - Hrvatska i Crna Gora, susjedne i prijateljske zemlje i saveznice u NATO-u njeguju odlicne medusobne odnose ne dopuš tajuci da neka otvorena pitanja proš losti naruš e duh suradnje i stabilnosti, rekli su predsjednici dviju drž ava prema priopcenju u ponedjeljak navecer. Na fotografiji zastave Hrvatske, Europske Unije i Crne Gore. foto HINA/ Vlada CG/ Saš a MATIC/ tš
Predavanje o “Domovinskom ratu” u Crnogorskom gradu Tivtu izazvalo je manje prosvjede, uglavnom građana srpske nacionalnosti u Crnoj Gori. To je oštro osudilo

hrvatsko Ministarstvo vanjskih i europskih poslova (MVEP) te uputilo podršku hrvatskom narodu u Crnoj Gori.

MVEP: Ovakvi prosvjedi predstavljaju pokušaj zastrašivanja autohtonog hrvatskog puka,

"MVEP oštro osuđuje manipulaciju i pritisak na hrvatsku manjinsku zajednicu u Crnoj Gori od strane čelnika Općine Tivat što je dovelo do prosvjeda manjeg broja građana predvođenih lokalnim svećenikom SPC-a.
U Domu kulture 'Josip Marković' u Donjoj Lastvi, u kojemu je sjedište HNVCG, u suorganizaciji sa Središnjim državnim uredom za Hrvate izvan RH održana su stručna, edukacijska predavanja o Domovinskom ratu namijenjena učiteljima hrvatske nastave u inozemstvu, učiteljima povijesti i ostalima koje zanima ta tema.
Bez ikakve prethodne komunikacije s predsjednikom HNVCG, predsjednik općine Tivat javno je pozvao građane na bojkot predavanja te ih ocijenio 'bijednim pokušajem stjecanja političkih bodova HGI-a', a Domovinski rat nazvao građanskim i samu manifestaciju provokacijom dijela građana Tivta.
MVEP ovakve pozive i prosvjede drži neprihvatljivima jer predstavljaju pokušaj zastrašivanja autohtonog hrvatskog puka, osobito pred parlamentarne izbore koji se održavaju 11. lipnja, a na kojima samostalno izlazi Hrvatska građanska inicijativa.
Ovom prigodom Vlada RH ponavlja snažnu podršku hrvatskom narodu u Crnoj Gori i njihovim legitimnim predstavnicima te očekuje od vlade Crne Gore da od svih manipulacija i neutemeljenih napada zaštiti svoje građane, a hrvatskoj manjinskoj zajednici osigura dostojanstven i miran život", stoji u priopćenju MVEP-a.

Babić Galić: Neki ne mogu prihvatiti da je Domovinski rat bio braniteljski
Savjetnica u Ministarstvu vanjskih poslova Hrvatske Vanda Babić Galić za HRT je kazala da, iako se radi o mirnom i malom prosvjedu "on govori da Crna Gora ima veliki dio građana koji se ne može pomiriti s činjenicom, ni nakon 30 godina, da je Hrvatska samostalna i da je Domovinski rat bio braniteljski, da smo mi branili sebe i nitko tko ne prizna Domovinski rat, ne priznaje ni Republiku Hrvatsku".

https://narod.hr/svijet/u-crnoj-gori-prosvjed-zbog-predavanja-o-domovinskom-ratu-mvep-pokusaj-zastrasivanja-autohtonog-hrvatskog-puka

LUKA BRAJNOVIĆ (1909. – 2001.)
KNJIŽEVNIK, PJESNIK, NOVINAR, ODGOJITELJ, DOMOLJUB

Hrvatska katolička i domoljubna inteligencija između dva svjetska rata bila je brojna, duboko misaona, duhovno jaka, dinamična i stvaralačka. Nakon iskustva s velikosrpskom tiranijom hrvatsku državu dočekali su s radošću, kao i većina hrvatskoga naroda. U njoj su na razne načine nastojali koliko je god u to vrijeme bilo moguće čuvati i širiti katoličke vrjednote bogoljublja i čovjekoljublja.

Ali došla je 1945. i komunistički režim je tadašnju hrvatsku inteligenciju bezdušno i krvnički dotukao: jedan je dio pobijen, drugi završio na robiji, a oni sretniji (barem su preživjeli) završili su u izbjeglištvu. Jedan od tih bio je i Luka Brajnović, tada poznati novinar i vodeći katolički djelatnik.

Od Kotora do Zagreba

Luka Brajnović rođen je u Kotoru 13. siječnja 1919. U rodnom je gradu pohađao pučku školu, gimnaziju na otoku Badiji, Dubrovniku i Kotoru, a od 1938. studirao pravo u Zagrebu. Već u 5. razredu tadašnje gimnazije počeo je novinarski djelovati. S mladim kolegama tajno je izdavao časopis *Hrvatski graničar* da bi i tako čuvao hrvatsku svijest među mladima svojega zavičaja, koji je prožet katoličkim, duhovnim i pun kulturnoga bogatstva. Odmah po dolasku u Zagreb postao je iznimno djelatan u krugovima katoličke mladeži, posebice u novinarstvu. Među ostalim, bio je i glavni urednik (1940. – 1943.) časopisa *Luč*, „revije za misao i život hrvatskog katoličkog đaštva", na kojem je slovilo geslo: „Bog–narod–socijalna pravda". Osim toga, bio je urednik (1941. – 1944.) najpoznatijega hrvatskoga katoličkoga tjednika *Hrvatska straža*.

Brajnovića, koji nije bio djelatan ni u vojsci ni politici, nego u kulturi i katoličkom novinarstvu, uhitili su Talijani 1941. prigodom njegova posjeta rodnomu kraju. Bio je kriv jer je objavio članak u kojem se dotaknuo Mussolinija i njegove megalomanije. Talijanska vojska Luku je držala na vojnom brodu, ali on i petorica drugih zatočenika već su druge noći uspjeli pobjeći s plovećega broda. Luka je doplivao do kopna, uspješno izbjegao okupatorsku vojsku te se s mukom krišom vratio se u Zagreb.

Ponovo je bio uhićen 1943., ali ovoga puta od partizana. Naime, ispred putničkoga vlaka, kojim je putovao i Brajnović, partizani su postavili eksploziv i lokomotiva je sletjela s tračnica. Partizani su zapucali, napali vlak i zarobili putnike, koji su gotovo svi bili civili. Luku nisu mučili ili strijeljali jer su računali da će im kao novinar dobro doći za njihovu promidžbu. Tražili su da govori sve najbolje o njima za radio BBC. Ali opet ga je sreća

pratila. Nakon neke eksplozije u vojarni u kojoj su ga držali nastao je metež pa je s još jedinim zatvorenikom pobjegao i uspio se probiti negdje iz okolice Kamenskoga preko Karlovca u Zagreb.

Bijeg u nepoznato

Hrvatske mase s juga su stizale u Zagreb, a potom je početkom svibnja 1945. civilno i vojno mnoštvo krenulo prema Austriji. Premda ni krivi ni dužni, mnogi su spoznali što ih čeka ako upadnu u partizanske ruke. Brajnović je razmišljao o ostanku, ali kao poznati katolički novinar, k tomu bjegunac iz partizanskoga zarobljeništva, nije bilo teško zaključiti kako bi prošao nakon „oslobođenja" Zagreba! Čekala bi ga sudbina njegove braće (stariji don Ivo i mlađi Tripun) koje su partizani ubili tijekom 1944. Njegova bi sudbina zasigurno bila jednaka njihovoj.

Napustio je Zagreb i pošao u zbjeg, a iza njega je u Zagrebu ostala supruga i kćerkica od tri mjeseca. One su se tek 1956. nekako izvukle iz Titove satrapije i pridružile mužu i ocu u izbjeglištvu gdje se u obitelji potom rodilo još četvero djece.

Nakon izlaska iz Hrvatske, Brajnović je, kao i na tisuće drugih Hrvata, prošao kroz nekoliko logora u Austriji i Italiji. Najdulje se zadržao u logoru Fermo iz kojega je godine 1948. otišao u Španjolsku.

Novi početci i dojmljivi uspjesi

I u tragičnim poratnim godinama Luku Brajnovića ipak je pratila sreća, odnosno Bog mu je bio na pomoći. U prvom redu, dobio je potporu i pomoć od nekih katoličkih krugova u Španjolskoj pa nije otišao u prekooceanske zemlje, nego je ostao relativno blizu domovine. Nadalje, dok su poratne useljenike u drugim državama čekali fizički poslovi, Španjolska je izbjeglicama dala priliku da napreduju u svojim zvanjima ili steknu nova. Zahvaljujući tim okolnostima Brajnović je u Španjolskoj završio tri fakulteta: pravni (koji je započeo u Zagrebu), filozofski i fakultet informacijskih znanosti. Od 1960. do 1992. bio je profesorom svjetske književnosti i informacijskih znanosti na Navarskom sveučilištu u Pamploni. K tomu, na njemu je utemeljio Katedru za novinarsku etiku. Koliko je bio cijenjen kao profesor i stručnjaka, pokazuje činjenica da je u njegovu čast na Fakultetu informacijskih znanosti u Pamploni utemeljena godišnja novinarska nagrada koja nosi ime *Premio Brajnovic de la Comunicación*. Među mnogim uglednicima, ta je nagrada posmrtno dodijeljena i hrvatskom novinaru-mučeniku Siniši Glavaševiću (Srbi ga ubili na Ovčari 1991.).

Brajnović je, među ostalim, bio i vrlo plodonosan pisac, pjesnik, novinar i publicist. Na španjolskom je objavio tri zbirke pjesama, priručnike, kritike.., a u dnevniku *Diario de Navarra* više od šest tisuća kolumni. Njegovim velikim uspjesima treba dodati i tri izdanja jednoga od prvih udžbenika novinarske etike u Europi. Na hrvatskom je objavio nekoliko zbirka pjesama, romane, priče, memoare, kritike, studije...Od emigrantskoga tiska, javljao se (među ostalim) u *Danici*, *Hrvatskoj državi*, *Glasniku sv. Antuna*, a svoje je uratke ponajviše objavljivao u *Hrvatskoj reviji*.

S dominikancem Hijacintom Eterovićem pokrenuo je i izdavao (1949. – 1956.) uglednu katoličku reviju *Osoba i duh*, glasilo hrvatskih katoličkih intelektualaca u emigraciji, a nakladnik mu je bila udruga *Croatia Academica Catholica*. Osim te revije, Brajnović je utemeljio nakladničku knjižnicu *Osvit*, koja je objavila nekoliko knjiga i *Sveto Pismo*

Novoga i Staroga Zavjeta u prijevodu nadbiskupa Ivana Ev. Šarića, koji je tada živio u izbjeglištvu u Madridu.

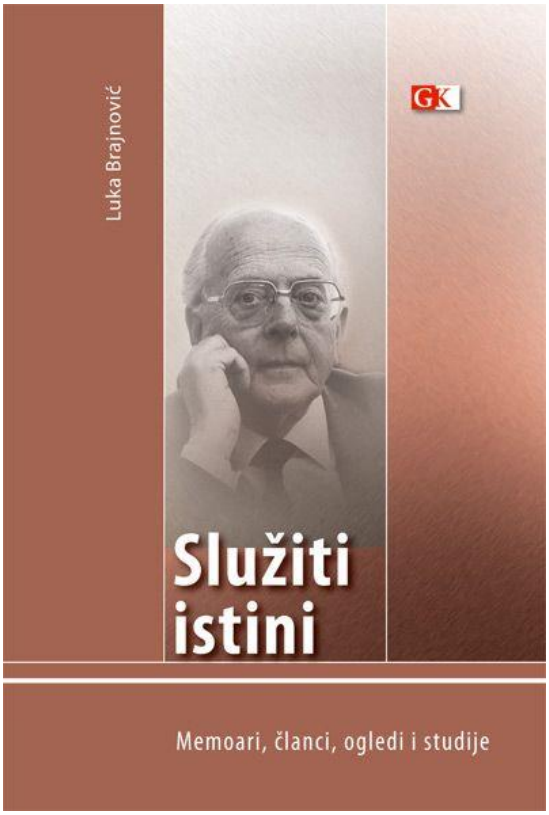

Bog je temelj

Ni u domovini ni u emigraciji Brajnović nije bio opterećen stranačkom politikom ili ideologijama. Težište njegova djelovanja bilo je usmjereno prema pojedincu, posebice hrvatskomu katoličkomu intelektualcu, ali ne da pojedinci gaje samo osobne kršćanske vrjednote i produbljuju duhovni život i učvršćuju karakter, nego da budu preporoditelji društva u kojem žive i naroda iz kojega je potječu. Politika, društveni aktivizam, rad na socijalnoj pravdi, domoljublje... moraju počivati na duhovnoj zrelosti i čvrstu kršćanskom karakteru pojedinaca, a sve skupa na temeljima Kristova evanđelja. Što se tiče novinarstva, odnosno medija općenito, mlade je naraštaje podučavao: „Uvijek govoriti istinu, uvijek biti objektivan, jer ako nema istine, nema informacije i postoji samo laž".

Bilo bi itekako korisno da hrvatski mlađi naraštaji ne samo upoznaju nego i proučavaju život i misli Luke Brajnovića, a njegove bi principe posebice trebali slijediti današnji i budući novinari, ako im je stalo biti u službi istine – samo istine.

Predsjednik Republike Hrvatske, dr. Franjo Tuđman, dodijelio je 1997. Luki Brajnoviću priznanje *Red Danice hrvatske s likom Marka Marulića* za njegov doprinos čuvanju i gajenju hrvatske kulturne baštine. Ovozemaljski je život zamijenio vječnim u Pamploni 8. veljače 2001.

dr. **A**nte **Č**uvalo

https://www.hkv.hr/hkvpedija/iseljenistvo/41791-hrvati-u-svijetu-luka-brajnovic.html

DEKOVIĆ I VUKSANOVIĆ U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA

J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.

ZAHVALA

Dragi prijatelji,
Zahvaljujem se na mnogobrojnim čestitkama povodom mog izbora za dopisnog člana DANU.
Inače vijest je objavljena dva dana prije nego što se mogla naći službena obavijest (vidjeti Prilog) na RadioDuxu:
http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/akademik-josip-pecaric-jednoglasno-izabran-za-dopisnog-clana-dukljanske-akademije

Posebno bih izdvojio dvije čestitke iako su mi sve jednako drage:
Naslov: Re: Fwd: Akademik Josip Pečarić jednoglasno izabran za dopisnog člana Dukljanske akademije nauka i umjetnosti
Datum: Tue, 29 Mar 2016 09:14:19 +0200
Šalje: Djuro Vidmarovic
Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Poštovani akademiče Pečarić,
čestitam Vam na izboru za dopisnog člana Dukljanske akademije. Vašim izborom iskazana je čast i svim Hrvatima u Crnoj Gori, posebno onima u Boki kotorskoj. Njihov konstruktivan i mudar rad pomogao je stabilizaciji hrvatsko-crnogorskih odnosa. Danas je Hrvatska građanska inicijativa dio koalicije vladajućih stranaka, a gospođa Marija Vučinović članica Vlade Crne Gore. Vaš izbor u Dukljansku akademiju, na političkoj razini znači daljnje približavanje dviju susjednih Država, a to je snažan prilog stabilizaciji u geopolitičkom prostoru i dokaz kako nekada sukobljene zemlje mogu graditi mostove suradnje i uvažavanja. Bez agresivnih nakana, bez nastavljanja rata političkim, juridičkim, jezičnim i kulturološkim sredstvima. Neka Vam je sa srećom.

Đuro Vidmarović,

predsjednik Hrvatskoga kulturnoga vijeća

Naslov: Čestitka
Datum: Tue, 29 Mar 2016 12:38:19 +0200
Šalje: Nikola Stedul
Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Cijenjeni akademiče i dragi prijatelju,
Vijest da si jednoglasno izabran za dopisnoga člana Dukljanske akademije nauka i umjetnosti posebno me obradovala.
Kad se čita biografiju o Tvojim znanstvenim dostignućima to izgleda samo kao još jedan kamenčić u već basnoslovnoj kuli koju si svojim posebnim talentom i neumornim radom izgradio. Ali osim znanstvene, to ima i svoju drugu dimenziju.
Priznanje dolazi iz susjedne nam zemlje u kojoj si rođen, pa je to osim osobne časti, priznanja i zadovoljstva za Tebe osobno, od velikog značenja i za izgradnju još boljih odnosa između Hrvatske i Crne Gore, koji zbog utjecaja trećih nisu uvijek bili onakvima kakvi bi trebali biti.
Zato se ovaj kamenčić iz sfere znanja pretvara u jedan od kamena temeljaca kad se radi o izgradnji mosta u odnosima između dvaju prijateljskih naroda.
Od srca čestitam!
Nikola Štedul
Vijest su prenijeli i portali:
ttp://hnv.me/content/akademik-josip-pe%C4%8Dari%C4%87-jednoglasno-izabran-za-dopisnog-%C4%8Dlana-dukljanske-akademije-nauka-i h
http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/akademik-josip-pecaric-jednoglasno-izabran-za-dopisnog-clana-dukljanske-akademije-nauka-i-umjetnosti-908505
http://glasbrotnja.net/kultura/akademik-josip-pecaric-jednoglasno-izabran-za-dopisnog-clana-dukljanske-akademije-nauka-i-umjetnosti
http://kamenjar.com/akademik-josip-pecaric-jednoglasno-izabran-za-dopisnog-clana-dukljanske-akademije-nauka-umjetnosti/
http://kamenjar.com/hrvatski-akademik-josip-pecaric-izabran-za-clana-crnogorske-akademije/
http://narod.hr/kultura/hrvatski-akademik-josip-pecaric-izabran-za-clana-crnogorske-akademije
(Neki komentari:
Hlebinac
Gospodin Josip Pečarić je pravi primjer borca za sve hrvatsko, za hrvatsku istinu ! Vrhunski domoljub kakvih je malo, čovjek koji svaki slobodni trenutak koristi kako bi napisao nešto u korist Domovine. Gotovo nevjerojatno s kolikim entuzijazmom je predan svojoj Hrvatskoj! Ovo govorim argumentirano, jer imam višegodišnju prepisku s visoko cijenjenim akademikom gotovo na dnevnoj razini !!!
Pero Ercegovac Hlebinac
Istina je istina.
(...)
NOSTRODAMUS

Čestitam! Jeste li se ikada upitali zašto HRT uporno prešućuje djelovanje tog sjajnog znanstvenika i istinskoga hrvatskog domoljuba!?
Sivooki
Nismo, jer znamo zašto.
Ta Hrvatska, uspješna i darovita, "ne smije" biti javno promicana.)
http://www.hkv.hr/vijesti/svijet/23339-akademik-josip-pecaric-jednoglasno-izabran-za-dopisnog-clana-dukljanske-akademije-nauka-i-umjetnosti.html
(Komentar damir tuckar:
..a što je akademik Pečarić prema "nesuđenom akademiku" Goldsteinu...??? Iskrene čestitke za ovo priznanje akademiku, a posebno zbog snažnog i konstantnog višedesetljetnog angažmana u odbrani HRVATSKIH nacionalnih interesa, akademik koji NIKADA nije šutio ili se "sakrivao" da vidi je li "politički oportuno" izlaziti u javnost sa nekim ocjenama, koji nikada nije kalkulirao sa svojom POLITIČKOM sudbinom - davao je uvijek i sve za ISTINU o Hrvatskoj!!! tako je i u ovoj ustrajnoj unutarhrvatskoj političkoj bitci za pozdrav ZDS, tako je i u "slučaju jasenovac", tako je i u sprečavanju "lijevih i naprednih" u propagiranju "svojih istina-neistina kao dogmi", te svakodnevnim neumornim e-mail porukama kojima širi informacije nedostajuće u velikim i javnim medijima, tako nalazi internetom put do mnogih koji te informacije inače ne bi dobili... Političari, glavni protagonisti HRVATSKE "desne-nacionalno osviještene" strane, ne pokušavaju pridobiti akademika Pečarića, makar u savjetničkoj ulozi, iz pukih kalkulantskih osobno političkih razloga,....a mogli bi mnogo od njega profitirati, no on je "nezgodan" jer je nepokolebljiv u stavovima i nije sklon trulom "kompromiserstvu" u ime "političke korektnosti" zato - čestitke akademiku Pečariću, a ovo "lokalpatriotsko" priznanje, ipak ima puno širi SVEHRVATSKI značaj (jer, "HRVATSKA politika" na priznanja ljudima poput akademika i ne pomišlja, bojeći se za osobne političke sudbine i reakcija "lijeve javnosti" ili EU supervizora"))

Zapravo, ovaj komentar g. Tičkara sam stavio zbog današnje oslobađajuće presude Vojislavu Šešelju. Doista danas imamo puno komentara o tom sudu. Ja ću samo podsjetiti na naslove mojih knjiga koje su u svezi s tim sudom:
1. J. Pečarić, Sramotni sud u Haagu, Stih, Zagreb, 2001.
2. J. Pečarić, Priznajem, Hrvat sam! Zagreb, 2005.
3. J. Pečarić, Zločinački sud u Haagu, Zagreb, 2008.
4. J. Pečarić, Rasizam Suda u Haagu / 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud? Zagreb, 2011.
5. J. Pečarić, Rasizam svjetskih moćnika, Zagreb, 2012.
6. J. Pečarić, Rasizam domaćih slugu, Zagreb, 2013.
Ako se sjetimo kako se prema Haaškom sudu odnosila većina hrvatskih političara jasno je o čemu govori g. Tučkar, zar ne? Međutim, uzmite moju nedavnu knjigu "Oba su pala" i naći ćete poglavlje kako se u RH pokušava osporiti sve ono zbog čega sam i izabran i u HAZU i u DANU. A način na koji se to radi je takav da sam tražio da se u proces uključi i ravnatelj Vrapča jer je tu netko doista bolestan:ili ja ili Upravni odbor HRZZ. Na primjer, odobre Ti sredstva za nešto, pa kada to uradiš traže ih natrag. Časopisi koji su na svjetskim listama su im onda "domaći časopisi", pa je nepovoljno i to što se od tri časopisa koji su na svjetskim CC i/ili SCIE listama dva tiskaju u Zagrebu, a u onom Springerovom sam ja u Editorial Boardu i sl. Čudi me onda da i njih nisu angažirali za pomoć Haaškom sudu u donošenju današnje presude.

Zato me i ne čudi što mi za izbor u DANU nisu čestitali ni iz Ministarstva znanosti, ni iz Predsjedništva HAZU. Predsjednik Sabora jest, ali on mi je kolega akademik...
Ali vratimo se činjenici da je izbor izvršen zbog moga rada u matematici. Jedan moj Bokelj mi je poslao slijedeću čestitku:
Čestitam ti i na ovom uspjehu! Kad me netko pita o tebi - moram sa sobom nositi šalabahter da mu pročitam sve tvoje uspjehe, tko će to sve zapamtiti!. Nastavi dalje i sretno!
Naravno, mojim kolegama matematičarima je bilo očito da poneki objavljeni podatak nije točan. Npr. Spominje se kako je "izdavačka kuća Element pokrenula seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 6 monografija", a do danas je tiskano 11 monografija. Iz još nekih nepreciznosti očito je da je biografija pisana 2014. i kasnije dotjerivana.
I doista te godine sam dobio e-mail predsjednika Nevladine udruge Hrvatska krovna zajednica - "Dux Croatorum" Adrijana Vuksanovića

Datum: Thu, 10 Apr 2014 14:50:43 +0200
Šalje: Adrijan Vuksanović
Prima: josip pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi, gospodine Pečariću,
prije nekoliko dana zvao me je Mladen Lompar, istaknuti crnogorski pjesnik i intelektualac. Na samom početku razgovora kaže mi: "Želim da g. Josip Pečarić bude član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti. Možeš li mi pomoći da uspostavim komunkaciju s njim?"
Gospodine Pečariću, ova vijest je u našoj zajednici s radošću primljena. Nadamo se da ćete prihvatiti članstvo. Za nas, Hrvate, u Crnoj Gori, Vaše članstvo u DANU - bilo bi višestruko od koristi.
Pozdravljam Vas i želim Vam svako dobro.
Adrijan

Uz g. Vuksanovića aktivno se uključio g. Zvonimir Deković, predsjednik Hrvatskog nacionalnog vijeća Crne Gore. Njemu je akademik Mladen Lompar i javio telefonom o mom izboru. Tako smo mogli i znati o izboru dva dana prije nego što je odluka objavljena. On je komentirao i poruku Đure Vidmarovića koji danas u Hrvatskoj ponajviše piše o Hrvatima Boke kotorske.

Naslov: Re: Fwd: Re: Fwd: Akademik Josip Pečarić jednoglasno izabran za dopisnog člana Dukljanske akademije nauka i umjetnosti
Datum: Tue, 29 Mar 2016 15:02:31 +0200
Šalje: Zvonko Dekovic
Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Poštovani akademiče Pečarić,
pridružujem se svakoj izgovorenoj riječi gospodina Đura Vidmarovića u čestitki upućenoj Vama prigodom Vašeg izbora za dopisnog člana Dukljanske akademije. Gospodin Đuro je sve rekao, a ja mogu samo da dodam, AMEN.
S osobitim poštovanjem i bratski iz Boke, Zvonimir Deković.
A kada već govorimo o akademiku Mladenu Lomparu, pjesniku, povjesničaru umjetnosti, muzejskom savjetniku i predsjedniku Crnogorskog PEN Centra treba podsjetiti na

činjenicu kako je on jedan od ona četiri crnogorska književnika koji su u vrijeme kada je praktično cijela Crna Gora slijedila Miloševićevu politiku digli svoj glas protiv te politike. Jedan od njih Jevrem Brković je bio i prvi predsjednik DANU.
Od trenutka kada je Lompar pokrenuo pitanje mog izbora u DANU ova akademija je imala velikih problema s pokušajem njenog integriranja s Crnogorskom akademijom nauka i umjetnosti (CANU) koja je svojevremeno bila protiv neovisnosti Crne Gore. Te 2014. Lompar kaže o predsjedniku CANU:
Na stranu to što ne voli ovakvu Crnu Goru, ali ne treba zaboraviti njegovu izjavu pred referendum 2006. – „non pasaran" ili izjavu da Crna Gora ne treba da postoji. Problem je što su akademici CANU saglasni sa njim i kriju se iza njegovih loših odluka."
https://crnogorskapitanja.wordpress.com/2014/02/02/lompar-danu-je-za-razliku-od-canu-spremna-na-kompromis/
Pogledajte i prošlogodišnji razgovor s akademikom Lomparom:
Mladen LOMPAR: Vizantijski nacionalisti su srozali crnogorsku kulturu http://portalanalitika.me/clanak/179983/mladen-lompar-vizantijski-nacionalisti-su-srozali-crnogorsku-kulturu
Zato ću ovdje navesti samo kraj ovog razgovora:
ANALITIKA: Kao akademik DANU, možete li nam
prokomentarisati poziciju te institucije? Što je sa zakonom o CANU, te integrisanjem dvije akademije - planu o kojem se jedno vrijeme brujalo, da bi odjednom sve zamrlo?
LOMPAR: DANU je nužnost kulturnog i, uopšte društvenog, trenutka. Njeno članstvo, a to sam već negdje kazao, čine stvaraoci koje su poštovanje čovječnosti, pravdoljubivost, književni, umjetnički i naučni dometi proglasili nezaobilaznim. A, iz čisto ideoloških razloga, stranačkih ili klanovskih odioznosti ili - jednostavnije - zbog katastrofalne politike u kulturi, ne mogu postati članovi CANU.
Što se tiče Zakona o CANU, koji je opstruiran od te institucije, iz čiste sujete i inata, i ko zna uz čiju i kakvu pomoć, bolje da pitate nekog drugog. Ja im obećavam da neću nikada biti u njihovom društvu, i neka me slobodno precrtaju iz svoje noćne more…

PRILOG

Objavljeno: Srijeda, 30 Mart, 2016 Izvor: CdM

Predsjednik DANU Sreten Perović, počasni član Lipka

(…)
Na Godišnjoj skupštini DANU koja je održana 28. marta, za predsjednika jednoglasno je izabran akademik Sreten Perović.
Na Skupštini su u Redovno članstvo izabrani: Mihailo Burić, Staniša Ivanović, slikar i likovni kritičar Nikola Mijo Vujošević, slikar Đeljoš Đokaj, Avdul Kurpejović i filmski i TV reditelj Gojko Kastratović.
U Vanredno članstvo primljeni su: Zlatko Bulić, Adnan Čirgić, slikarka Svetlana Dragojević, Čedomir Drašković, Dušan Đurišić, Ivan Jovović, Marijan Miljić, Andrej Nikolaidis, Cvetko Pavlović, Goran Sekulović, Dubravka Velašević, Sreten Vujović i Sreten Zeković.
U Inostrano članstvo DANU izabrani su: Vukota Babović, Milorad Nikčević, Josip Pečarić, Milenko A. Perović, Josip Silić i Ljudmila Vasiljeva.
http://www.cdm.me/drustvo/crna-gora/predsjednik-danu-sretn-perovic-pocasni-clan-lipka

29. 03, 2016.

"ZA DOM SPREMNI" ITEKAKO SMETA PORAŽENIMA U DOMOVINSKOM RATU I SRPSKIM SLUGAMA U RH

Naslov:Molim za objavu mog odgovora na napad vašeg novinara
Datum: Tue, 12 Apr 2016 09:18:48 +0200
Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
Prima: portal@vijesti.me
CC: Zvonko Dekovic <zvonimird@t-com.me>, Adrijan Vuksanović <adrvuk@gmail.com>, Aleksandar Dender <info@denderarch.com>, sikil@t-com.me, Ured Predsjednica <ured@predsjednica.hr>

Novinar Siniša Luković u „Vijestima" je objavio tekst *"Za dom spremni" nikom ne smeta*. Naslov je doista priglup, jer tako nešto nisam nikada tvrdio. Baš suprotno tomu. Tijekom srpsko-crnogorske agresije na Hrvatsku veliku ulogu odigrao je hrvatski branitelj Marko Perković Thompson s pjesmom „Bojna Čavoglave" koja počinje s ZA DOM SPREMNI. Ona je itekako smetala agresorima i njihovim slugama u RH, uljevala im je strah u kostima. I tako je to do današnjeg dana. Isto je to i s regularnim dijelom Hrvatske vojske u Domovinskom ratu HOS-om. ZA DOM SPREMNI je njihov pozdrav iz Domovinskog rata, a i oni su u tom ratu bili strah i trepat agresorskim vojnicima, pa ih se pokušava proganjati i do danas. PA DOISTA JE PRIGLUPO TVRDITI DA TAKVIMA TAJ POZDRAV NE SMETA!
Po onoj tvrdnji bivšeg srpskog predsjednika Dobrice Ćosića kako je laž najviše pomogla Srbima u povijesti i novinar Luković tvrdi:
„Pečarića je prošle nedjelje u posjetu Tivtu dovela i HGI, koja je to iskoristila za predizbornu kampanju - Zagrepčanin ...".
Naime, lako je utvrditi da sam u Tivtu bio gost „Hrvatskog nacionalnog vijeća Crne Gore": http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/akademik-josip-pecaric-u-posjetu-hrvatskom-nacionalnome-vijecu-crne-gore
Uvjeren sam da je novinar „Novosti" pročitao u tom tekstu:
Predsjednik Hrvatskoga nacionalnog vijeća Crne Gore Zvonimir Deković i Adrijan Vuksanović, predsjednik Hrvatske krovne zajednice „Dux Croatorum" izrazili su izuzetno zadovoljstvom ovim posjetom, znajući da je ovo jedinstvena prilika razgovarati s gospodinom Pečarićem zbog njegovih rijetkih dolazaka (...) Nakon posjeta Vijeću i Dux radiju domaćini su s gostima prošetali marinom Porto Montenegro i sastali s ministricom u Vladi Crne Gore gospođom Marijom Vučinović, koja je akademiku približila rad jedine hrvatske političke stranke u Crnoj Gori – Hrvatske građanske inicijative, koja će sudjelovati na predstojećim izborima 17. travnja u Tivtu. Gospodin Pečarić je iskazao izuzetnu potporu HGI - ju i poželio uspjeh na izborima, ali i izrazio izuzetno zadovoljstvo samim djelovanjem hrvatske stranke u Crnoj Gori.
Zar u Crnoj Gori još uvijek postoji progon svega hrvatskog kada je nekome nenormalno da netko za koga se tvrdi da je „jedan od najbrilijantnijih svjetskih matematičara" i koji je bio u Boki gost na Večeri Bokeljske mornarice ne smije biti gost „Hrvatskog nacionalnog vijeća Crne Gore" i to u trenutku kada je izabran za dopisnog člana DANU?
A što se tiče mog susreta s gđom ministricom Marijom Vučinović, tj. moje podrške HGI dovoljno je samo navesti kako mi je izbor u DANU čestitao bivši veleposlanik i saborski zastupnik, povjesničar, književnik i autor knjiga o Hrvatima Boke kotorske:
Poštovani akademiče Pečarić,

čestitam Vam na izboru za dopisnog člana Dukljanske akademije. Vašim izborom iskazana je čast i svim Hrvatima u Crnoj Gori, posebno onima u Boki kotorskoj. Njihov konstruktivan i mudar rad pomogao je stabilizaciji hrvatsko-crnogorskih odnosa. Danas je Hrvatska građanska inicijativa dio koalicije vladajućih stranaka, a gospođa Marija Vučinović članica Vlade Crne Gore. Vaš izbor u Dukljansku akademiju, na političkoj razini znači daljnje približavanje dviju susjednih Država, a to je snažan prilog stabilizaciji u geopolitičkom prostoru i dokaz kako nekada sukobljene zemlje mogu graditi mostove suradnje i uvažavanja. Bez agresivnih nakana, bez nastavljanja rata političkim, juridičkim, jezičnim i kulturološkim sredstvima. Neka Vam je sa srećom.
Đuro Vidmarović, predsjednik Hrvatskoga kulturnoga vijeća
Zagreb, 29. 03. 2016.

Smeta li g. Lukoviću ovakav rad HGI?

Moram priznati da me je zabavila tvrdnja g. Lukovića *kako ja svojim društveno -političkim angažmanom sablažnjavam javnost u Hrvatskoj.*

Njemu je „javnost u Hrvatskoj" očito onaj prosrpsko/projugoslavenski dio javnosti. Oni, kao i Luković ne spominju ni vezu moje inicijative ZDS s Thompsonom, i s HOS-ovcima jer ih boli poraz tj. neuspjeh srpsko-crnogorske agresije na Hrvatsku. Poraz koji je najslikovitije opisao Slobodan Milošević (sjednica Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995.):

Molim vas, 6 tisuća Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cijela Prva armija, zrakoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu obranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!? Oni ga nisu branili, jer po svim izvješćima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala topnička priprema u sedam navečer, oni su naredili – bežaniju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira s hrvatskim snagama. (...) – Tamo je pala zapovijed da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta s hrvatskom vojskom na najvećem dijelu fronte. (...) Pitanje je tko je, zaista, donio odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uvjete da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba biti razlogom da Jugoslavija jurne tamo braniti te teritorije s kojih su oni utekli kao zečevi?!

Meni je razumljivo kada je g. Lukoviću „ustaški" pozdrav onaj kojim su od hrabre srpske vojske hrvatski branitelji napravili hrabre zečeve u „bežaniji". Smeta mi kada je to isto slučaj sa srpskim slugama u RH. Pa zar nsu agresori i njihove sluge u RH tvrdili da su hrvatski branitelji ustaše? To su im i danas. Normalno je da takve sablažnjava moj društveno -politički angažman. Izgleda je slično i među onima koje zastupa i g. Luković. Njima su i akademici Mladen Lompar i Jevrem Brković bili ustaše. Jesu li im i danas?

S druge strane poznato je da su mnogi akademici, nadbiskupi, biskupi, sveučilišni nastavnici, generali itd. podržavali niz moj otvorenih pisama i sl.

Pogledajmo podnaslov Lukovićevog teksta:

„Rođeni Kotoranin inicirao je da se ustaški pozdrav iz Drugog svjetskog rata - "Za dom spremni", uvede kao službeni pozdrav hrvatske vojske..."

Neistina! Inicijativu je dao legendarni zapovjednik obrane Vukovara Branko Borković Mladi Jastreb. Ja sam predvodio peticiju potpore inicijativi legendarnog Mladog Jastreba, a poslije ponovnih napada na Thompsona i „Bojnu Čavoglave" s kojom je on počeo svoj veličanstveni koncert u Kninu. Thompson je još jedan Lukovićev „ustaša" („neskriveno veliča ustaštvo") jer je branitelj (dakle „ustaša") i pjeva o Domovinskom ratu i hrvatskom narodu. Uostalom, obranu Vukovara spominje i Milošević u svojoj priči o zečevima. O

Peticiji ZDS pisao sam u dvije svoje knjige: *Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!*, Zagreb, 2015., i *Oba su pala*, Zagreb, 2016.
Predsjednica RH je povodom predstavljanja ove druge čestitala na „još jednom doprinosu što ga dajete suvremenoj domoljubnoj političkoj misli".
I predstavljač te knjige je bio itekako vezan za „Oluju" i zečeve o kojima je govorio Milošević: general Ivan Tolj hrvatski književnik bio je glasnogovornik HV u „Oluji". Evo njegovih riječi:
Hvala Vam za još jedan veliki doprinos, kojim ste obdarili našu hrvatsku, kulturnu, znanstvenu i političku zbilju. Pokušavam zamisliti prazninu kojom bismo bili "ispunjeni", da nema stotina i stotina Vaših tekstova, desetaka i desetaka dosad objavljenih Vaših knjiga i radova. Ne samo da ste najveći hrvatski matematičar i jedan od najboljih u svjetskim razmjerima - već ste, a to me osobito raduje, čovjek i Hrvat, posve posvećen dobru našega naroda i Domovine. Pravi ste melem mnogim ranama naše prošlosti i sadašnjosti, koja nije onakva kakvom smo je sanjali i za koju su živjeli, umirali i ginuli ponajbolji sinovi hrvatskoga naroda na svim našim Križnim putevima, sve do Domovinskoga rata i stjecanja državne nezavisnosti i punoga međunaronog priznanja. Iz vaših knjiga, između ostaloga, iščitavam potrebu za žurnim prestankom rashrvaćivanja i ugrožavanja samoga opstanka naše mlade države i naroda. Nakon ratne, slavne, i oslobodilačke Oluje, a i nakon svih naših pogrešaka i propusta od 1995. naovamo, potrebna nam je posvemašnja duhovna, gospodarska, demografska, kulturna i obrazovna Oluja. Vi u Vašim knjigama i tekstovima, detektirate "mlinsko kamenje" koje nas pritišće i neda nam da izronimo i da se okrenemo prema životu i budućnosti. Nije točno, kao što neki pišu i govore, da ste, da smo, "desničarski" uronjeni u prošlost. To govore oni koji se desetljećima bave iskrivljavanjem i krivim, namjernim interpretiranjem naše povijesti s ciljem da nas ocrnjivanjima i po tisuće puta ponovljenim lažima, mitovima i pretjerivanjima što duže drže da tapkamo u mraku i igramo njihovu igru, svih mogućih "izama" i totalitarizama. Svako osvjetljivanje spornih pitanja i razračun s nametnutim krivotvorenim i lažnim hipotekama iz prošlosti vrli, dežurni "povjesničari" nazivaju ustašizacijom. Jasno je, da to oni namjerno i programirano pišu i govore. Sve čine da se ne dogodi ova druga Oluja. Znaju oni da bez osvjetljene prošlosti, nema svjetla u sadašnjosti, pa prema tome ni u budućnosti. Jer, njima još uvijek "u tunelu usred mraka svijetli zvijezda petokraka", bez obzira na sva zlosilja koja su pod tim znakom počinjena nad hrvatskim narodom. Vaša će nova knjiga, kao, uostalom, i sve dosadašnje, izazvati i slaganja i neslaganja. Neslaganjima se, osobno tako mislim, više veselim. Možda nam otkriju još pokojeg novog "genija" na hrvatskoj, društvenoj, znanstvenoj, kulturnoj i političkoj sceni. Možda ima još "genijalnijih" od recimo Tvrtka Jakovine i "obrazovanijih" i "stručnijih" od Slavka Goldsteina. Osim toga, neslaganja će nam donijeti još koju Vašu knjigu. Dobronamjernima na radost, zlonamjernima na žalost.
Nemojte misliti da je general Tolj jedini hrvatski general ili admiral koji je predstavio neku moju knjigu. Bilo ih je još. To znate i Vi jer ste na svom portalu dali sliku s predstavljanje jedne od mojih knjiga i to upravo onu koju je predstavljao današnji hrvatski ministar branitelja general Tomo Medved!
Mene zato veseli što sam g. Lukoviću *kontroverzni naučnik koji društveno -političkim angažmanom sablažnjava javnost u Hrvatskoj*. Zahvaljujem mu što je svojim tekstom ohrabrio mnoge da glasuju za one koji štite hrvatske nacionalne interese u Crnoj Gori – za Hrvatsku građanski inicijativu. Iznad svega mu zahvaljujem što me svrstao među druge „ustaše" poput hrvatskih branitelja, generala „biskupa-nacista" u RH najpopularnijeg HRVATSKOG biskupa dr. sc. Vlada Košića koji je pisao predgovore i predstavljao moje

knjige, a ja sam bio recenzent i predstavljač njegove knjige „Biskup na prvoj crti“. Braniteljske udruge (po Lukoviću – ustaške) organiziraju predstavljanja mojih knjiga, a posebno mi je draga uspomena na generala Bobetka (sigurno ga se sjećate!), koji je pri svojevremenom osnivanju generalske udruge inzistirao da jedini govornik bude i jedan civil – očito Lukovićev „ustaša“ – Josip Pečarić.
Prof. dr. sc. Josip Pečarić
dopisni član DANU
redoviti član HAZU

P.S. U isto vrijeme kad i Luković *Za dom spremni* (koji se koristi i u kineskoj vojsci - *'Liam shi'*) spominje i poznata hrvatska kolumnistica Mirela Pavić u Hrvatskom Tjedniku, 07. 04. 2016.
Jok: manijakalne podjele na 'mi, oni', urlanje na srpskim televizijama kako vole srpske birače koji im daju glas – devet od deset Srba glasuje za Milančeta, vrijeđanje, omalovažavanje, niski udarci, mržnja koja se uredno servirala u blasfemičnoj satiri na Yutelu (sad imaju N1 za nastavak 'nerevanšizma'), gromoglasni pokliči 'dugarice i drugovi' koji su simbolično ostatci onoga što se poput duhova i avetinja prizivalo posljednje četiri godine u unutarnjoj i vanjskoj politici; 'šatoraši' koji su im trn u oku od prvoga dana nesritne Savske ceste; smijeh i ismijavanje nad ostatcima mrtvih žrtava; etiketiranje 'ustašlukom', 'fašizmom', sve to, zapravo, podsjeća na govore srpskih radikala, iako se stalno pokušavala loptica vrnuti i rječnik prikazati obranom od 'poludjele desnice'. Pa im lipo na sve 'drugove i drugar'ce' odgovaram Pečarićevim – 'Liam shi'! Aj nek ga zabrane, nek provaju. Oni, vrhuška u državi, ili bilo koja nevladina udruga! Mogu odma odstupit i livi i desni i tobož desni i (o)sridnji!
12. 04. 2016.

PRILOG:
HGI: SINIŠA LUKOVIĆ NAM CRTA METU NA ČELIMA

Degutantno je Hrvatsku građansku inicijativu optuživati za šovinizam i ustaštvo, jer kao što je poznato, Hrvati u Crnoj Gori nisu nikad bili protiv države u kojoj žive. Za Crnu Goru smo bili i borili se kad je ideja njene neovisnosti bila u manjini. Mi smo bili dio te manjine i zajedno trpjeli s njome, kako bi 2006. ostvarili svoj san.
Sada nas dopisnik Vijesti Siniša Luković optužuje za skretanje u desno i šovinizam. I sve to zbog posjeta dr. Josipa Pečarića našoj hrvatskoj zajednici. Radi javnosti dužni smo istaći nekoliko činjenica koje ovaj pokušaj diskreditacije HGI-ja čine neuspješnim.
Dr. Pečarić je boravio u Crnoj Gori na poziv Bokeljske mornarice iz Kotora, kako bi nazočio Bokeljskoj večeri. Dakle, neistina je da ga je HGI dovela, kako tvrdi tivatski dopisnik. Za g. Lukovića nisu problematični (i ne treba da budu!) oni koji su pozvali dr. Pečarića. Njih ne optužuje za skretanje u desno. Što pozdravljamo!
Dr. Pečarić je bio veliki borac za crnogorsku nezavisnost. U pojedinim organizacijama s crnogorskim prefiksom obnašao je i visoke dužnosti. Crnogorski intelektualci koji su surađivali i imali potporu od akademika Pečarića, za g. Lukovića nisu problematični (i ne treba da budu!).
Dr. Pečarić je znanstvenik svjetskog ranga. Pripada skupini najproduktivnijih matematičara s više od 1000 objavljenih znanstvenih radova. On je deseti svjetskih matematičar koji je prešao brojku od 500 radova. Njegovim je imenom nazvano nekoliko identiteta i

nejednakosti, a o primjenama Mond-Pečarićeve metode na operatore u Hilbertovim prostorima objavljene su i dvije monografije. Ima blizu 200 suradnika iz zemlje i svijeta.
Poznavajući njegova znanstvena dostignuća, kao velika zalaganja za neovisnu Crnu Goru, Dukljanska akademija nauka i umjetnosti primila je dr. Pečarića u svoje članstvo.
Međutim sve navedeno nije dovoljno za visoke kriterije dopisnika g. Lukovića. Smeta mu akademik Pečarić, borac za crnogorsku državnost, a ne smetaju mu pojedini publicisti kojima je upravo crnogorska državnost i njena neovisnost, bol neprolazna.
Novinar, za kojeg nije poznato kada i na kojem je univerzitetu stekao to profesionalno zvanje, ne govori da su pored dr. Pečarića i brojni drugi dali potporu Hrvatskoj građanskoj inicijativi. Prije nekoliko dana kod nas je boravio i Josip Juratović, zastupnik njemačkog parlamenta, Bundestaga. Poznato je da g. Juratović zastupa socijaldemokratske ideje i vođen je ljevičarskim svjetonazorom, ali njegov posjet i potpora nama, za g. Lukovića nije interesantna, a ni korisna kada političke predstavnike Hrvata treba oklevetati. Iako se donjolastovski dopisnik uredno informirao s portala Radio Dux-a, o posjetu zastupnika Juratovića, on je to namjerno ignorirao.
Na ovaj način Siniša Luković, crta metu na čelima predstavnika hrvatskog naroda u Crnoj Gori, a istodobno raspiruje nacionalnu mržnju.
Jasno je javnosti, kako tivatskoj, a tako i crnogorskoj, da se g. Luković aktivno uključio u predizborne aktivnosti i stao na strani Tivatske akcije. Sve što kaže ili uradi ova politička skupina dobiva puni medijski tretman od strane Vijesti. Ne čudi to od g. Lukovića. Potrebno je samo pogledati Listu kandidata za odbornike Skupštine Tivta, na kojoj se pored supruge i zeta, nalazi i bliski rođak g. Lukovića. Ova familijarna partija Siniše Lukovića, zvana Tivatska akcija, ulaže uzaludne napore da, kako su i obećali, ugase jedinu stranku Hrvata u Crnoj Gori. Nismo iznenađeni, jer znajući ih, svjesni smo da je uzaludnost njihova dominantna karakterna osobina.
S ovim završavamo polemiku na ovu temu s tivatskim dopisnikom, jer imamo važnija posla za građane Tivta od nagomilavanja bezvrijednog papira, što je Lukoviću jedini poziv.

Marija Vučinović,
Predsjednica Hrvatske građanske inicijative
http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/hgi-sinisa-lukovic-nam-crta-metu-na-celima

Naslov:Fwd: Molim za objavu mog odgovora na napad vašeg novinara
Datum: Tue, 12 Apr 2016 11:28:39 +0200 (CEST)
Šalje: Mihailo Jovovic <mihailo.jovovic@vijesti.me>
Prima: pecaric@element.hr

Postovani,
Vrlo rado ću objaviti Vaš odgovor, ako ga prethodno prilagodite crnogorskom Zakonu o medijima.
S poštovanjem
Mihailo Jovović
glavni urednik

ODGOVOR DR. JOSIPU STJEPANDIĆU

Štovani kolega dr. Stjepandiću,

U potpunosti podržavam sve što ste naveli u Vašem pismu. Jedino u svezi s Vašom preporukom za čitanje moje knjige „Dva pisma koja su skinula maske: za hrvatsku šutnju nismo spremni“ moram Vas izvjestiti da sam prije dva dana poslao g. Kovačiću moj tekst *"Za dom spremni" itekako smeta poraženima u Domovinskom ratu i srpskim slugama u RH* koji predstavlja odgovor na napade kojima su izloženi vodeći ljudi hrvatskog naroda u Crnoj Gori:
http://kamenjar.com/za-dom-spremni-itekako-smeta-porazenima-u-domovinskom-ratu-srpskim-slugama-u-rh/
http://www.dragovoljac.com/index.php?option=com_content&view=article&id=37080:qza-dom-spremni-itekako-smeta-poraenima-u-domovinskom-ratu-i-srpskim-slugama-u-rh&catid=9:politika-i-drutvo&Itemid=11
Naime, povodom mog izbora za Dopisnog člana Dukljanske akademije nauka i umjetnosti bio sam gost predsjednika *Hrvatskoga nacionalnog vijeća Crne Gore* g. Zvonimira Dekovića i g. Adrijana Vuksanovića, predsjednika *Hrvatske krovne zajednice „Dux Croatorum“.* Tom prigodom pridružila nam se i ministrica u Vladi CG gđa Marija Vučinović.
Napisao sam g. Kovačiću:
"Vi odlučite treba li HTV pomoći HGI i našoj ministrici u CG."
Kao što se može vidjeti u Prilogu mog odgovora na taj napad ministrica kaže kako im crtaju metu na čelima! Kako je u naslovu mog teksta ZDS ne mogu vjerovati da je g. Kovačić propustio poslati moj tekst onima koji su pripremali emisiju o kojoj govorite.
Zapravo pitam se je li ta emisija pomoć Hrvatima Crne Gore i njihovoj tj. našoj ministrici u Vladi CG koju sam tražio?
Što se tiče blačenja g. Bujanca nadam se da ste uspjeli gledati i njegovu današnju Bujicu u kojoj je gostovao g. Antu Đapića. Đapić je održao lekciju hrvatskim političarima. Zapravo ih je pokušao naučiti ono o čemu ja odavno pišem u svojim tekstovima: NAPAD JE NAJBOLJA OBRANA, odnosno ono što je govorio kardinal Kuharić:
Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.
A ti veliki, koji i danas napadaju RH su podržavali velikosrpsku fašističku agresiju na Hrvatska!
O pozdravu ZDS iznio je g. Đapić istovjetne stavove koje zastupam i u knjizi koju spominjete i u tekstu koji sam poslao ravnatelju HTV-a. Najavio je g. Đapić i ponovni zahtjev za dekriminalizaciju pozdrava HOS-a i mnogih drugih branitelja u Domovinskom ratu pa, ako je potrebno, i referendum po tom pitanju u organizaciji svih hrvatskih HOS-ovaca. Drugim riječima najavljuje nešto slično Peticiji ZDS, koja je povod da se danas vodeći ljudi Hrvata Crne Gore proglašavaju ustašama.
Sa štovanjem,
akademik Josip Pečarić

P.S. Ako niste već pročitali dr. Razuma spominje veliki hrvatski biskup dr. Vlado Košić u tekstu:

Zar je sve komunističko i danas svetinja u koju se ne smije dirati?

Žalosno je da se ovako šalju poruke koje žele opravdati zločinački komunistički režim.

Zašto se ne smiju postaviti pitanja o partizanskim zločinima? Poznajem dobro dr. Stjepana Razuma, on je veoma stručan, marljiv i iskren čovjek, on ne bi izimišljao kada kaže, kao vrsni povjesničar i arhivist, da ima dokaze da su partizani u Jasenovcu svoje zločince podmetnuli državi NDH. Zašto se ne smije znanstveno to istraživati? Zar je sve komunističko i danas svetinja u koju se ne smije dirati? Poznajem i gosp. Jakova Sedlara. Njegov film otvara pitanja, bio sam na njegovom prikazivanju u Zagrebu i poslije razgovarao sa Slavkom Goldsteinom. On mi je odmah rekao da su izjave Ljubice Štefan pune laži, na što sam mu odgovorio da je to znanstveno istraživanje: neka svaka strana iznese svoje argumente, a javnost će sama zaključiti što je laž a što istina. Čudi me k tome da su sve javne informativne emisije, kao i naši političari, izbjegli iznijeti činjenicu da se među Srbima javljaju i oni koji žele doći 22. travnja u Jasenovac i koji osporavaju Pupovcu monopol nad srpskim stavovi u Hrvatskoj. Zašto se već jednom ne odmakne naša javnost od takvih ljudi koji siju podjele i zašto im se naši političari klanjaju? Apsurd! Zamislite da se u Srbiji vlasti s toliko puzavosti brinu oko toga što će Hrvati reći? Neshvatljivo!
http://kamenjar.com/vlado-kosic-zar-je-sve-komunisticko-danas-svetinja-u-koju-se-ne-smije-dirati/

13.4.2016. u 23:20, Stjepandic, Josip je napisao/la:
Štovani gospodo,
koliko god sam se veselio neminovnoj smjeni na čelu HRT, bojim se da Vam naprosto nedostaje hrabrosti za neophodne promjene.
Već sam Vas upozorio da Radmanove najavne špice tipa „Ide Tito preko Romanije“ treba žurno povući i vratiti „Odu slobodi“.
Onda drug Novokmet, koji je prije četiri godine, ako se dobro sjećam, pokazao neograničenu skojevsku brutalnost. Čime je on zaslužio da vodi emisiju poput večerašnjeg „Otvorenog“?
Izgleda da je klevetanje u neograničenim količinama, pogotovo prema osobama koje nisu bile nazočne: čelnika Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, te redatelja Jakova Sedlara, bilo jedina svrha ove emisije.
Hoćete li sakupiti pristojnosti, pa im se ispričati da Vaš voditelj nijednom nije upozorio goste u studiju da ne klevetaju osobe koje nisu nazočne?
Mogli biste pokazati malo građanske hrabrosti, pa pozvati kao goste gospodu Razuma, Vukića (starijeg i mlađeg) i Sedlara, pa zovite orjunaše koje hoćete da razmijene argumente o Jasenovcu. Ili puno jednostavnije: prikažite film „Jasenovac – Istina“, pa napravite raspravu nakon prikazivanja.
Kako kao (bivši) čelnici novinarske organizacije gledate na ponovljeno blaćenje Vašeg kolege Bujanca? O gledanosti njegove „TV Bujice“ HRT će dugo moći samo sanjati!
Glede pozdrava „Za dom spremni“ preporučam Vam čitanje knjige akademika Pečarića „Dva pisma koja su skinula maske: za hrvatsku šutnju nismo spremni“, te studij presuda hrvatskih sudova na tu temu, da Vaši novinari ne moraju ponavljati notorne gluposti!
Sa štovanjem
Dr. Josip Stjepandić

Reagirao je i Damir Borovčak:

Postovani,
supotpisujem svaku riječ g. dr. Josipa Stjepandića.
Dosta je bilo svih novo-kmetova koji su i dalje u sluzbi jednoumlja po orjuna obrascu.
U ime istinske demokracije potrebno je na nacionalnoj televiziji promicati zastupljenost SVIH sugovornika i događaja koji su relevantni za određenu temu, a ne samo nekih koji odgovaraju voditelju u podmetanju gledateljstvu poluistina, neistina ili opanjkavanja osoba koje nisu nazočne.

Zašto HRT ne progovara i izbjegava priloge iz Donjih Mosti, mjesta prvog civilnog zločina prije svih drugih zločina u Drugom svjetskom ratu ???
Također i proglašenje Hrvatske države u Bjelovaru 8. travnja 1941. pa zatim prvi civilni zločin srpskog konjaničkog puka "Car Dušan silni" ubijanja 11-tero seljaka u Donjim Mostima 10.travnja 1941. u 11 sati ujutro, dok je NDH proglašena 'tek' u 15 sati u Zagrebu.
O toj povijesnoj istini, koja je početak početaka svih drugih zločina nad Hrvatima i događaja na početku Drugog svjetskog rata, uporno se šuti.

14.04.2016.

DODATCI KNJIZI

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ JEDNOGLASNO IZABRAN ZA DOPISNOG ČLANA DUKLJANSKE AKADEMIJE NAUKA I UMJETNOSTI

28. ožujka 2016.
Autor:
RADIO DUX

Mladen Lompar, poznati crnogorski pjesnik, koji je nedavno u Zagrebu brojne posjetitelje i ljubitelje njegova književnog opusa obradovao svojim posjetom potvrdio nam je da je akademik Josip Pečarić danas jednoglasno izabran za dopisnog člana Dukljanske akademije nauka i umjetnosti.

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti.

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.
Akademik Josip Pečarić, redoviti profesor matematike u trajnom zvanju na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, nastavnik je na preddiplomskom, diplomskom i poslijediplomskom studiju, te koautor udžbenika iz Matematike za studente tehnoloških fakulteta. Redoviti je član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti.
Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1000 objavljenih radova ili prihvaćenih za tisak u matematičkim časopisima, te deseti svjetski matematičar koji je prešao brojku od 500 radova. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, s preko 2600 citata na MathSciNetu. Njegovim je imenom nazvano nekoliko identiteta i nejednakosti, a o primjenama Mond-Pečarićeve metode na operatore u Hilbertovim prostorima objavljene su i dvije monografije. Ima blizu 200 suradnika iz zemlje i svijeta.
Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 20 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 6 monografija.
Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Briga akademika Pečarića za postdiplomante ne prestaje sa završetkom njihovog studija, nego je značajno da i dalje nastavlja suradnju s njima. Većina od njih danas je zaposlena na sveučilištima. Od preostala četiri matematičara (točnije matematičarke) koji rade na Tekstilno-tehnološkom fakultetu, tri su već doktorirale pod njegovim mentorstvom, dok četvrta trenutno radi na disertaciji i završava poslijediplomski studij.
U periodu 2007. - 2013. akademik Josip Pečarić je bio voditelj programa „Matematičke nejednakosti i primjene“ MZOŠ-a, što je bila osnova suradnje Tekstilno-tehnološkog fakulteta s Abdus Salam School of Mathematical Sciences (ASSMS) u Lahore, Pakistan, a iz koje je izašlo 9 doktora znanosti, a još 3 je pred završetkom svojih doktorata. Tekstilno-tehnološki fakultet ima ugovor o suradnji na projektu razvoja tog Centra kakav ima i glavni sudionik - Institut za matematiku Rumunjske akademije znanosti i umjetnosti. Europsko matematičko društvo već je proglasilo ASSMS za „Emerging Regional Centre of Excellence“ (vidi prilog), a ASSMS je proglasio akademika Pečarića za „Best PhD supervisor“. U sklopu ovoga u Pakistanu je također dobiven projekt „Mathematical inequalities and applications“ u sklopu kojega je razvijana suradnja ne samo s kolegama iz Pakistana, već također i s kolegama iz SAD, Izraela, Gruzije, Kine, Bugarske i Rumunjske.
U sklopu gore spomenutog programa MZOŠ-a, u istom je periodu (2007. - 2013.) akademik Josip Pečarić bio voditelj znanstvenog projekta MZOŠ-a „Generalne nejednakosti i primjene“. Nekoliko je puta kao gostujući profesor boravio na sveučilištima u Australiji, Italiji, Pakistanu i Švedskoj. Suvoditelj je i dva doktorata u Australiji (University of Melburne i University of Adelaide).
U listopadu 2013. kao voditelju istraživanja pod naslovom „Matematičke nejednakosti i primjene“ odobrena mu je financijska potpora istraživanjima (Potpora 2) Sveučilišta u Zagrebu za period 2013.-2015.

Također je voditelj projekta „Inequalities and applications“ (Nejednakosti i primjene) prijavljenog na natječaj znanstvenih projekata Hrvatske zaklade za znanost za razdoblje istraživanja 1.5.2014.-30.4.2018. (projekt je sada na međunarodnoj recenziji).
Godine 1998. pokrenuo je međunarodni znanstveni časopis „Mathematical Inequalities and Applications” (izdavač Element, Zagreb), koji je već nakon dvije godine izlaženja uvršten na Scientific Citation Index Expanded (SCIE) listu koja sadrži samo 180 svjetskih najkvalitetnijih matematičkih časopisa. Taj časopis je postao prvi hrvatski časopis na SCIE listi. Kasnije je pokrenuo još dva časopisa – „Journal of Mathematical Inequalities“ i „Operators and Matrices“ – koji su jedina dva hrvatska matematička časopisa na CC listi (oba su i na SCIE listi). Časopisi „Mathematical Inequalities and Applications” i „Journal of Mathematical Inequalities“ su u drugom kvartilu (Q2), dok je časopis „Operators and Matrices“ bio vrlo blizu, što je posebno značajno jer u Hrvatskoj u svim znanostima zajedno postoji samo 5 Q2 časopisa. Na listi 50 najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa (prema bazi Scopus) ovi časopisi zauzimaju prvo, drugo i šesto mjesto.
Osim toga, osnivač je još jednog međunarodnog časopisa i član uredništava 20 međunarodnih časopisa. Recenzent je za oko 70 međunarodnih časopisa, te recenzent za nekoliko monografija u nekoliko izdavačkih kuća.
Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“.
Od 2009. godine bio je organizator sljedećih konferencija:

- Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan
- Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012., Jinju, South Korea.

U lipnju 2014. godine se pod pokroviteljstvom Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti (Razred za matematičke, fizičke i kemijske znanosti) održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova.
Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008.). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/akademik-josip-pecaric-jednoglasno-izabran-za-dopisnog-clana-dukljanske-akademije

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ U POSJETU HRVATSKOM NACIONALNOME VIJEĆU CRNE GORE

04. travnja 2016.
Autor:
RADIO DUX

Ž

Akademik Josip Pečarić, jedan od najproduktivnijih svjetskih matematičara, jučer je posjetio Hrvatsko nacionalno vijeće Crne Gore i prostorije Dux radija. S gospodinom Pečarićem Hrvatsko nacionalno vijeće Crne Gore posjetio je i gospodin Ivo Škanata,

predsjednik Hrvatske bratovštine Bokeljske mornarice 809 Zagreb. Predsjednik Hrvatskoga nacionalnog vijeća Crne Gore Zvonimir Deković i Adrijan Vuksanović, predsjednik Hrvatske krovne zajednice „Dux Croatorum“ izrazili su izuzetno zadovoljstvom ovim posjetom, znajući da je ovo jedinstvena prilika razgovarati s gospodinom Pečarićem zbog njegovih rijetkih dolazaka.

Predsjednik HNV-a upoznao je akademika s brojnim uspješnim dosadašnjim aktivnostima i projektima Hrvatskog nacionalnog vijeće Crne Gore, kao i o budućim planovima za naredni period. Akademik Pečarić je iskazao zadovoljstvo trudom hrvatske nacionalne manjine u Crnoj Gori, koja štiti, promovira i brojnim projektima ističe vrijednost povijesno – kulturne baštine hrvatskoga naroda u Crnoj Gori. Domaćini su gostima približili misiju očuvanja nacionalnog identiteta hrvatskog naroda u Crnoj Gori, kao i očuvanje kulturnih i jezičnih specifičnosti, koje karakteriziraju našu nacionalnu skupinu na ovim prostorima.

Adrijan Vuksanović, predsjednik Hrvatske krovne zajednice „Dux Croatorum“ gospodinu Pečariću je približio rad Radija Dux, upoznao ga s dosadašnjim projektima Hrvatske krovne zajednice i funkcioniranjem te iskoristio ovu prigodu za intervju s akademikom, koji ćete biti u prilici poslušati u našoj emisiji „Tragom Hrvata Boke i događaja“ u četvrtak, 7. travnja.

Nakon posjeta Vijeću i Dux radiju domaćini su s gostima prošetali marinom Porto Montenegro i sastali s ministricom u Vladi Crne Gore gospođom Marijom Vučinović, koja je akademiku približila rad jedine hrvatske političke stranke u Crnoj Gori – Hrvatske građanske inicijative, koja će sudjelovati na predstojećim izborima 17. travnja u Tivtu. Gospodin Pečarić je iskazao izuzetnu potporu HGI - ju i poželio uspjeh na izborima, ali i izrazio izuzetno zadovoljstvo samim djelovanjem hrvatske stranke u Crnoj Gori.

Popodnevnom susretu nazočila je i Ružica Lazarević, ravnateljica OŠ „Drago Milović“, koja je član Vijeća, kao i Hrvatske građanske inicijative.

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti. Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1000 objavljenih radova ili prihvaćenih za tisak u matematičkim časopisima, te deseti svjetski matematičar koji je prešao brojku od 500 radova. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, s preko 2600 citata na MathSciNetu. Njegovim je imenom nazvano nekoliko identiteta i nejednakosti, a o primjenama Mond-Pečarićeve metode na operatore u Hilbertovim prostorima objavljene su i dvije monografije. Ima blizu 200 suradnika iz zemlje i svijeta. Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 20 monografija. Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/akademik-josip-pecaric-u-posjetu-hrvatskom-nacionalnome-vijecu-crne-gore

DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2017.

13.04.-19.04.2016.

http://www.hkv.hr/izdvojeno/nae-teme/dnevnik/23615-josip-pecaric-dnevnik-srijeda-13-travnja-utorak-19-travnja-2016.html

Josip Pečarić – Dnevnik: Srijeda, 13. travnja - utorak, 19. travnja 2016.

Portal HKV-a: 21. travnja 2016.

DNEVNIK JOSIPA PEČARIĆA: SRIJEDA, 13. TRAVNJA - UTORAK, 19. TRAVNJA 2016.

(…)
Četvrtak, 14. travnja 2016.
Re: Dokle će te dopustati klevetanje?
Datum: Thu, 14 Apr 2016 04:41:41 +0200
Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
Prima: Stjepandic, Josip, sinisa.kovacic@hrt.hr <sinisa.kovacic@hrt.hr>, jozo.barisic@hrt.hr <jozo.barisic@hrt.hr>
CC: Igor Vukić, Razum, dr. Stjepan Razum, Jakov Sedlar, Velimir Bujanec

Štovani kolega dr. Stjepandiću,

U potpunosti podržavam sve što ste naveli u Vašem pismu.
Jedino u svezi s Vašom preporukom za čitanje moje knjige „Dva pisma koja su skinula maske: za hrvatsku šutnju nismo spremni" moram Vas izvjestiti da sam prije dva dana poslao g. Kovačiću moj tekst"Za dom spremni" itekako smeta poraženima u Domovinskom ratu i srpskim slugama u RH koji predstavlja odgovor na napade kojima su izloženi vodeći ljudi hrvatskog naroda u Crnoj Gori. (poveznica)
Naime, povodom mog izbora za Dopisnog člana Dukljanske akademije nauka i umjetnosti bio sam gost predsjednika Hrvatskoga nacionalnog vijeća Crne Gore g. Zvonimira Dekovića i g. Adrijana Vuksanovića, predsjednika Hrvatske krovne zajednice „Dux Croatorum". Tom prigodom pridružila nam se i ministrica u Vladi CG gđa Marija Vučinović.
Napisao sam g. Kovačiću:
"Vi odlučite treba li HTV pomoći HGI i našoj ministrici u CG."
Kao što se može vidjeti u Prilogu mog odgovora na taj napad ministrica kaže kako im crtaju metu na čelima! Kako je u naslovu mog teksta ZDS ne mogu vjerovati da je g. Kovačić propustio poslati moj tekst onima koji su pripremali emisiju o kojoj govorite.

Zapravo pitam se je li ta emisija pomoć Hrvatima Crne Gore i njihovoj tj. našoj ministrici u Vladi CG koju sam tražio?
Što se tiče blaćenja g. Bujanca nadam se da ste uspjeli gledati i njegovu današnju Bujicu u kojoj je gostovao g. Anto Đapić. Đapić je održao lekciju hrvatskim političarima. Zapravo ih je pokušao naučiti ono o čemu ja odavno pišem u svojim tekstovima: NAPAD JE NAJBOLJA OBRANA, odnosno ono što je govorio kardinal Kuharić: Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.
A ti veliki, koji i danas napadaju RH su podržavali velikosrpsku fašističku agresiju na Hrvatska!
O pozdravu ZDS iznio je g. Đapić istovjetne stavove koje zastupam i u knjizi koju spominjete i u tekstu koji sam poslao ravnatelju HTV-a. Najavio je g. Đapić i ponovni zahtjev za dekriminalizaciju pozdrava HOS-a i mnogih drugih branitelja u Domovinskom ratu pa, ako je potrebno, i referendum po tom pitanju u organizaciji svih hrvatskih HOS-ovaca. Drugim riječima najavljuje nešto slično Peticiji ZDS, koja je povod da se danas vodeći ljudi Hrvata Crne Gore proglašavaju ustašama.

Sa štovanjem,
akademik Josip Pečarić
P.S. Ako niste već pročitali dr. Razuma spominje veliki hrvatski biskup dr. Vlado Košić u tekstu: Zar je sve komunističko i danas svetinja u koju se ne smije dirati?
Žalosno je da se ovako šalju poruke koje žele opravdati zločinački komunistički režim.
Zašto se ne smiju postaviti pitanja o partizanskim zločinima? Poznajem dobro dr. Stjepana Razuma, on je veoma stručan, marljiv i iskren čovjek, on ne bi izimišljao kada kaže, kao vrsni povjesničar i arhivist, da ima dokaze da su partizani u Jasenovcu svoje zločince podmetnuli državi NDH. Zašto se ne smije znanstveno to istraživati? Zar je sve komunističko i danas svetinja u koju se ne smije dirati? Poznajem i gosp. Jakova Sedlara. Njegov film otvara pitanja, bio sam na njegovom prikazivanju u Zagrebu i poslije razgovarao sa Slavkom Goldsteinom. On mi je odmah rekao da su izjave Ljubice Štefan pune laži, na što sam mu odgovorio da je to znanstveno istraživanje: neka svaka strana iznese svoje argumente, a javnost će sama zaključiti što je laž a što istina. Čudi me k tome da su sve javne informativne emisije, kao i naši političari, izbjegli iznijeti činjenicu da se među Srbima javljaju i oni koji žele doći 22. travnja u Jasenovac i koji osporavaju Pupovcu monopol nad srpskim stavovi u Hrvatskoj. Zašto se već jednom ne odmakne naša javnost od takvih ljudi koji siju podjele i zašto im se naši političari klanjaju? Apsurd! Zamislite da se u Srbiji vlasti s toliko puzavosti brinu oko toga što će Hrvati reći? Neshvatljivo! (poveznica)

13.4.2016. u 23:20, Stjepandic, Josip je napisao/la:

Štovani gospodo,

Koliko god sam se veselio neminovnoj smjeni na čelu HRT, bojim se da Vam naprosto nedostaje hrabrosti za neophodne promjene.
Već sam Vas upozorio da Radmanove najavne špice tipa „Ide Tito preko Romanije“ treba žurno povući i vratiti „Odu slobodi“.

Onda drug Novokmet, koji je prije četiri godine, ako se dobro sjećam, pokazao neograničenu skojevsku brutalnost. Čime je on zaslužio da vodi emisiju poput večerašnjeg „Otvorenog“?
Izgleda da je klevetanje u neograničenim količinama, pogotovo prema osobama koje nisu bile nazočne: čelnika Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, te redatelja Jakova Sedlara, bilo jedina svrha ove emisije.
Hoćete li sakupiti pristojnosti, pa im se ispričati da Vaš voditelj nijednom nije upozorio goste u studiju da ne klevetaju osobe koje nisu nazočne?
Mogli biste pokazati malo građanske hrabrosti, pa pozvati kao goste gospodu Razuma, Vukića (starijeg i mlađeg) i Sedlara, pa zovite orjunaše koje hoćete da razmijene argumente o Jasenovcu. Ili puno jednostavnije: prikažite film „Jasenovac – Istina“, pa napravite raspravu nakon prikazivanja.
Kako kao (bivši) čelnici novinarske organizacije gledate na ponovljeno blaćenje Vašeg kolege Bujanca? O gledanosti njegove „TV Bujice“ HRT će dugo moći samo sanjati!
Glede pozdrava „Za dom spremni“ preporučam Vam čitanje knjige akademika Pečarića „Dva pisma koja su skinula maske: za hrvatsku šutnju nismo spremni“, te studij presuda hrvatskih sudova na tu temu, da Vaši novinari ne moraju ponavljati notorne gluposti!
Sa štovanjem

Dr. Josip Stjepandić

I dok se pitam hoće li HTV braniti Hrvate u Boki sv. Leopolda, stiže odgovor iz Ureda Predsjednice.
Marko Skejo, ratni zapovjednik IX bojne HOS-a “Rafael vitez Boban”, predložio je da se pozdrav “Za dom spremni” unese u novi zakon o hrvatskim braniteljima, i tako zauvijek zaštiti.
Iz Ureda predsjednice na upit Novog lista nisu izravno odgovorili, nego su ih podsjetili na objavu ureda predsjednice od 25. kolovoza 2015. na sličnu temu pa citirali ovako:
“Inicijativa da se pozdrav “Za dom spremni” uvede kao službeni pozdrav u Oružane snage RH neozbiljna je, neprihvatljiva i na razini provokacije”.
Tada su jugo-komunistički mediji izbjegavali da se u bilo kom kontekstu izbjegne vezivanje Peticije za Domovinski rat, tj. izbjegavali su sam pomen da smo peticiju pokrenuli zbog napada na Thompsona i "Bojnu Čavoglave" i vezivali su je s NDH. Sada je sam HOS pokrenuo istovjetnu inicijativu i dobio istovjetan odgovor:NJIHOV DOPRINOS U DOMOVINSKOM RATU JE NEBITAN i onda je stvarno na razini provokacije kad netko pozdrav dijela regularnih postrojbi HV iz Domovinskog rata predloži da se unese u novi zakon o hrvatskim braniteljima. Doista, ti HOS-ovci su tim pozdravom ledili krv agresorima koji su sve hrvatske branitelje proglasili ustašama. Ja sam samo naivno vjerovao da branitelji nisu ustaše mnogima u RH.
Naivan kakav jesam tada sam napisao i pismo koje je objavljeno tek u mojoj nedavnoj knjizi "Oba su pala":

29.8.2015. u 7:53, Josip Pecaric je napisao/la:

Poštovana gđo Predsjednice RH,
Vaš neprimjeren odgovor na pismo koji smo uputili Vama i Predsjedniku HDZ-a o pozdravu Za dom spremni pokrenuo je pravu hajku na nas potpisnike. Samo jučer sam

morao napisati tri reagiranja na takove napade. Npr. samo je u Jutarnjem listu od 27. 08. 2015. bilo tri takova članka. U prilogu Vam dajem moje reagiranje na te članke iz Jutarnjeg lista.
Kao što vidite meni ne smeta ta hajka kada sam ja u pitanju, ali ne mogu ostati ravnodušan na napade koje doživljavaju drugi potpisnici.
Zapravo ja (a vjerujem i drugi potpisnici) bih Vam trebao biti zahvalan jer je kao posljedica te hajke došlo i reagiranje Crkve u Hrvata, tj. Hrvatske biskupske konferencije. Pogledajte ovaj dio tog reagiranja: Ostajući na demokratskoj razini, imao bih prijedlog s obzirom na ovu i slične teme o kojima se nerijetko traži očitovanje putem peticije ili referenduma. Pogotovu kad se radi o dvoznačnim i nedovoljno definiranim pojmovima koji najčešće izazivaju napetosti i prijepore. Ili pak ako ideje i prijedlozi daju široku mogućnost manipulacije ljudskim osjećajima, vrijednostima ili tome slično. A čini se da pozdrav "Za dom spremni" ulazi u to područje dvoznačnosti i nejasnoće, navodi Puljić.
"Smatram, stoga, kako bi bilo korisno i svrsishodno o određenom predmetu, koji u danom trenutku zaokuplja javnost, prirediti prigodan skup ljudi od struke koji će dati svoje stručne i znanstvene priloge. A nakon toga, temeljem zaključaka s toga skupa eventualno poduzeti očitovanje putem potpisa ili referenduma. U protivnom, postoji opasnost da se neku zanimljivu inicijativu 'privatizira', a ona može imati obilježja šireg, općeg interesa, pa je šteta ako nema znanstvenu i stručnu podlogu. Pogotovu ako nosi 'političku' ili neku drugu etiketu, što je onda izlaže još većoj pogibelji i mogućnosti manipuliranja, navijanja i stvaranja nepotrebnih napetosti i društvenog raslojavanja, umjesto konstruktivnih rasprava, razgovora, dogovora i zaključaka", kaže se u izjavi predsjednika HBK-a Želimira Puljića.(poveznica)

Zapravo, Crkva u Hrvata pokazuje ne samo kakav je primjeren odgovor na naše Pismo Vama i Predsjedniku HDZ-a već je potpuno u skladu s jednim drugim pismom koji smo profesor dr. sc. Matko Marušić i ja uputili mojoj akademiji tj. Predsjedniku HAZU akademiku Zvonku Kusiću.
U prilogu Vam dajem i to pismo i pozivam Vas da budete njegov potpisnik. Na taj način Vaš doprinos da se u RH počne postupati onako kako traži i HBK i potpisnici ovog pisma bio bi nemjerljiv.
Upravo zato mogu reći kako bi mi bila velika čast, a siguran sam i profesoru Marušiću i ostalim potpisnicima da Vaš potpis bude na prvom mjestu.
S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

Ili su samo Pupovac i njegovi iz SNV na pravi način upozorili našu Predsjednicu jer su je u svom čuvenom Biltenu već optužili za progon Srba spominjući nju i Peticiju ZDS. Uspješna prevencija, zar ne?
Zahvaljujući biskupu Košiću i njegovoj jučerašnjoj propovijedi Hrvatska zna koliko je sv. Leopold ljubio svoj hrvatski narod: "Premda je sv. Leopold kao svećenik veoma kratko djelovao u Domovini, on nikada nije zatajio da je Hrvat. Kada je 1917. bjesnio rat između talijanskih i austro-ugarskih snaga, talijanska je vlada naredila da svi državljani Austro-ugarske u pograničnom području trebaju prihvatiti talijansko državljanstvo ili će biti zatočeni u južnoj Italiji. Kada su ga njegova redovnička braća nagovarala da uzme talijansko državljanstvo, jer da je to tek puka formalnost, on je odlučno odgovorio: „Ne, krv nije voda! Ne može se izdati krv!"... Molimo ga za naš hrvatski narod, da se nitko ne stidi svoga roda ni svoje domovine, da istinski ljubimo svoj narod, činimo dobro svima i

da ponosno znamo, poput njega – pa ako treba i trpjeti zbog toga – isticati tko smo i kome pripadamo. Molimo za naše narodne vođe da ne savijaju šiju pred nepravdama i neistinama, već da ponosno služe svojem narodu." (poveznica)

Biskup poslije mise piše: "Krv nije voda, ne može se izdati krv!"
Moj Bože, koje divno iskustvo – blizina sa svecem, i to još Hrvatom koji je ljubio svoj narod!

S druge strane – medijski prostor zagađen je raspravom o bojkotu Jasenovca onih koji su nezadovoljni što se (konačno) otvorila javna rasprava o lažima koje se oko toga vrte već desetljećima, a zbog čega je i Tuđman bio u zatvoru. To je dakle nedodirljiva tema za one koji su 1980. poslali Tuđmana u zatvor kao što i sad žele zabraniti svako, pa i znanstveno istraživanje o tome. Jesmo li onda uopće napustili komunizam? Umjesto da se naš politički vrh posipa pepelom i udvara sijačima laži, trebali bi poticati znanstveno istraživanje u komunizmu zabranjenih tema koje su stalno kao omča bila Hrvatima oko vrata. A onda potpora kandidatkinji za UN! Ja nisam jučer mogao vjerovati što sam čuo. I da nema nitko izdvojeno mišljenje! Čestitam HSP AS-u koji danas izrazi drukčije mišljenje (nema njihovu potporu niti za predsjednicu kućnog savjeta, op. JP)! Ako bude, što se nadam da neće, tužiteljica Hrvatske, premda je iz RH, čelna osoba UN-a, tada mogu naša šestorica Hrvata koji već godinama čekaju presudu u Haagu, a ja se svako jutro Bogu molim za njih da budu oslobođeni, znati da oni tamo i ostaju. Na žalost, premda nevini, osuđeni. I s njima naša domovina. Strašno! Zato je bolje da se ja vratim mislima svetom Leopoldu, rodoljubu koji se nije htio odreći svoje hrvatske nacionalne pripadnosti premda je znao da mu slijedi dvogodišnji progon. Rekao je: "Krv nije voda, ne može se izdati krv!" Sveti Leopolde, moli za nas, moli za svoj hrvatski narod! mons. Vlado Košić, biskup sisački. (poveznica)

Kako nas ponosnim čini ona kolona hrvatskih ljudi koji satima čekaju da bi se poklonili našem hrvatskom svetcu iz moje Boke. Na užas svih mrzitelja hrvatskog naroda i hrvatske države!

Petak, 15. 04. 2016.

EU je sudjelovala u velikosrpskoj fašističkoj agresiji na Hrvatsku. Otud ne čudi njihovo obnovljeno stajalište oko srbijanskog zakona po kome je Veljko Marić osuđen u Beogradu zbog izmišljenih zločina. O Mariću je i sinoć govorila europarlamentarka Marijana Petir. Podsjetila je da je hrvatski branitelj Veljko Marić zbog spomenutog Zakona otet na srbijanskoj granici, ne uhićen jer nije bila raspisana tjeralica.
„Tim je Zakonom Srbija sebi pripisala funkciju malog Haaga te pomiješala univerzalnu i regionalnu jurisdikciju. Marić je srećom transferiran u Hrvatsku, no razočarao me potez tadašnje Vlade i pravosuđa. On je transferiran u zatvor jer je bjelovarski sud samo potvrdio presudu beogradskog suda. To je sramota bivšeg ministra pravosuđa", istaknula je Petir koja je najzaslužnija što je do tog transfera uopće i došlo.
Naglasila je da je Zakon o regionalnoj jurisdikciji prijetnja za 300 hrvatskih branitelja koliko postoji optužnica u Srbiji.
„Hrvatskom ministarstvu su bila poznata ta imena 300 hrvatskih branitelja, no njih nitko nije obavijestio iz ministarstva o tome. Ovo nije bilateralno pitanje jer se zakon odnosi na

sve hrvatske branitelje koji dolaze iz 17 drugih država EU, što znači da i oni mogu biti oteti od Srbije“, naglasila je Petir.
Pisao sam predgovor knjigama o slučaju i stradanjima Veljka Mariću koje je napisao – tko bi drugi – Mladen Pavković. Vodio sam iz Pakistana Prosvjed zbog napada na pravni suverenitet Republike Hrvatske. U dva dana sakupio sam preko 1000 potpisa i uputio ga Hrvatskom saboru 08. 10. 2011. Otvorenim pismom obratio sam se i Predsjednici RH.
Sjetimo se i kako je tijekom Domovinskog rata Šarengradska ada okupirana, a niti nakon 20-ak godina nakon mirne MarićEU je sudjelovala u velikosrpskoj fašističkoj agresiji na Hrvatsku. Otud ne čudi njihovo obnovljeno stajalište oko srbijanskog zakona po kome je Veljko Marić osuđen u Beogradu zbog izmišljenih zločina. O Mariću je i sinoć govorila europarlamentarka Marijana Petir. Podsjetila je da je hrvatski branitelj Veljko Marić zbog spomenutog Zakona otet na srbijanskoj granici, ne uhićen jer nije bila raspisana tjeralica.reintegracije nije vraćena u potpuni suverenitet Republike Hrvatske. EU je sigurno zadovoljna da je to tako!
U ranim jutarnjim satima Professor Šeparović je poslao pismo HNES-a o kandidatkinji Vesni Pusić Generalnom tajniku UN-a Ban Ki-moonu. Poslaoga je inamnogedrugeadrese (npr. Angeli Merkel).
Oskar opravdava Predsjednicu koristeći naslov moje knjige: "Živjela nam antifašistička, tj. braniteljska Hrvatska".
Ogromna većina državotvornih Hrvata ipak misli da se radi, blago rečeno, o posipanju pepelom. A i malo je vjerojatno da u Predsjedničinom uredu uopće znaju za moju tvrdnju kako su hrvatski branitelji danas jedini istinski antifašisti kao pobjednici u ratu protiv fašističkog agresora.
Prije odlaska na Fakultet gledam na HTV-u drage osobe: generale Medveda i Sesara.
Poslije Fakulteta dva sata druženja s hodočasnicima iz Tisna i njihovom župnikom don Lazarom.
Doma me čeka odgovor HTV-a. Odgovaram im:

Naslov:
Re: Molim za objavu mog odgovora na napad vašeg novinara
Datum: Fri, 15 Apr 2016 18:38:09 +0200
Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
Prima: Povjerenik za korisnike usluga HRT-a <povjerenik@hrt.hr>,
glavni.ravnatelj@hrt.hr, jozo.barisic@hrt.hr

Poštovani g. Šeb,
Meni se čini da se g Kovačić malo našalio s Vama.
Vjerojatno je htio izbjeći odgovor na moje pitanje:
"Jesam li i ja bio na Crnoj listi HTV-a?"
Čini se da Vam nije poslao i drugu moju poruku:

Naslov:
Fwd: Pozdrav iz Boke II
Datum: Tue, 12 Apr 2016 09:48:14 +0200
Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
Prima: glavni.ravnatelj@hrt.hr

Evo teksta sa svim "ustašama".
Vi odlučite treba li HTV pomoći HGI i našoj ministrici u CG.
Ne morate koristiti dio o meni, niti moj odgovor
- ali trebali bi njen tekst ako hoćete pomoći.
JP
Pod CC i g. Kovačić i g. Barišić su dobili moj odgovor dr. Stjepandiću u kome stoji:
"Naime, povodom mog izbora za Dopisnog člana Dukljanske akademije nauka i umjetnosti bio sam gost predsjednika Hrvatskoga nacionalnog vijeća Crne Gore g. Zvonimira Dekovića i g. Adrijana Vuksanovića, predsjednik Hrvatske krovne zajednice „Dux Croatorum“. Tom prigodom pridružila nam se i ministrica u Vladi CG gđa Marija Vučinović.
Napisao sam g. Kovačiću: "Vi odlučite treba li HTV pomoći HGI i našoj ministrici u CG."
Kao što se može vidjeti u Prilogu mog odgovora na taj napad ministrica kaže kako im crtaju metu na čelima! Kako je u naslovu mog teksta ZDS ne mogu vjerovati da je g. Kovačić propustio poslati moj tekst onima koji su pripremali emisiju o kojoj govorite. Zapravo pitam se je li ta emisija pomoć Hrvatima Crne Gore i njihovoj tj. našoj ministrici u Vladi CG koju sam tražio?"
Vaš današnji odgovor zapravo je "pomoć" HTV-a na crtanje mete na čelima naše hrvatske ministrice u Vladi CG i dvojice spomenutih predsjednika hrvatskih organizacija u CG.
Ponavljam NISAM JA TO NAPISAO NEGO ONI.
Jasno mi je da se u vrijeme kad se hrvatska vlast posipa pepelom bojite i vi na HTV-u ponašati drugačije.
Ali treba li to biti ovako neinteligentno?
S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić
P.S. Da bi bolje razumjeli o čemu Vam pišem ispričat ću Vam kako u mojim knjigama ili javnim nastupima govorim o mojim Hrvatima u Boki.
Uspoređujem ih s Hercegovcima ovako:
Kad Hrvatu Boke kotorske netko kaže da je ustaša - prvo od njega pobjegnu svi Hrvati.
Kad Hercegovcu netko kaže da je ustaša - ima besplatno piće do kraja života.
Frapantna je sličnost s današnjom Hrvatskom i ZDS, zar ne?

15.04.2016 u 16:01, Povjerenik za korisnike usluga HRT-a je napisao/la:

Mnogo poštovani gospodine akademiče Pečariću,
hvala Vam na pismu koje ste uputili vršitelju dužnosti glavnog ravnatelja Hrvatske radiotelevizije.
Hrvatska radiotelevizija ne može komentirati sadržaj pojedinih novinskih napisa, kao ni stajališta njihovih autora, a isto tako ne objavljuje reakcije gledatelja na napise drugih medija. S obzirom na to da ste svoj zahtjev za objavu odgovora uputili uredništvu novina čiji Vas novinar napada, za očekivati je da ćete na taj zahtjev dobiti adekvatan odgovor.
S osobitim poštovanjem
Zvonko Šeb | povjerenik za korisnike usluga Hrvatske radiotelevizije
U Bujici HNES-ovci prof. Nevenka Nekić i prof. dr. sc. Josip Jurčević o Vesni Pusić. Pero Ćorić, saborski zastupnik HSP AS: "U fazi smo prikupljanja potpisa zastupnika Sabora da Pusić nema legalitet niti legitimitet za takvu kandidaturu."
Udruga U ime obitelji je pokrenula peticiju putem koje građani mogu izraziti svoje nezadovoljstvo ovom odlukom.

HDZ na Twitteru: Podrška Vesni Pusić je premijerov stav.
Sve u svemu čini se da je Konferencija za tisak HNES-a i pojavljivanje profesora Šeparovića i Tomca na HTV-a imalo dobrih rezultata, zar ne? Komentari na narod.hr pokazuju da se HDZ-u ne vjeruje.
(…)

JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019.

THOMPSON JE PROBLEM I U CRNOJ GORI

Pita me jedna moja Kotorka znam li nešto o sukobu u *Hrvatskoj građanskoj inicijativi.* Baš mi je prijatelj iz Boke poslao tekst iz crnogorskih novina „Vijesti“ ***Ambasador Hrvatske podržao smjenu predsjednice HGI?***
https://www.vijesti.me/vijesti/politika/ambasador-hrvatske-podrzao-smjenu-predsjednice-hgi
Kotorki sam prvo prepričao prvi dio teksta:
Sukob u vrhu Hrvatske građanske inicijative (HGI), koji je rezultirao izglasavanjem nepovjerenja predsjednici Mariji Vučinović, tinja duže vrijeme, a u njegovo rješavanje uključio se i ambasador Hrvatske u Crnoj Gori Veselko Grubišić, saznaju "Vijesti".
Središnji odbor HGI izglasao je nepovjerenje Vučinović, a član predsjedništva Josip Gržetić izabran je za vršioca dužnosti predsjednika do vanrednog Sabora stranke.
Sagovornik "Vijesti", koji je želio da ostane anoniman, tvrdi da je Vučinovićeva zahladila odnose sa hrvatskim diplomatom u Crnoj Gori. Grubišić slovi za bliskog poslaniku HGI Adrijanu Vuksanoviću i članu Predsjedništva HGI i predsjedniku Hrvatskog nacionalnog vijeća Zvonimiru Dekoviću. Ambasador se često može vidjeti sa njima u zvaničnim i privatnim skupovima u Crnoj Gori i u Hrvatskoj.
Kotorka će meni:
Pa kome će se Veleposlanik biti blizak ako ne njima!
I podsjetila me je kako me je ranije upozoravala na neke konzule iz Hrvatskog konzulata u Kotoru koji su se najmanje družili s Hrvatima.
Nisam htio dodavati ulje na vatru pa nisam ni spomenuo slijedeći dio tog teksta u kome se da iščitati nerazuman odnos gđe Vučinović prema Crkvi:
Sukob Vučinovićke i njena dva najbliža bio je primjetan po hladnom odnosu na svečanosti povodom Tripundana u Kotoru, a tadašnja predsjednica je odbila poziv za zajednički ručak sa njima i drugim gostima vjerske proslave u organizaciji Kotorske biskupije.
Meni je mnogo zanimljiviji dio zbog kojega sam i dobio taj tekst:
Sagovornik "Vijesti" iz vrha HGI podsjeća i na to da su politički stavovi Dekovića i Vuksanovića mnogo radikalniji od onih koje je baštinila Vučinović. On tvrdi da je to igralo ulogu u dobijanju podrške predstavnika zvaničnog Zagreba u Crnoj Gori.
"Postoje indicije da je Deković i Vuksanoviću smetala pretjerano građanska orijentacija Vučinovićeve. Njih dvojica su mnogo desnije - poslanik je veliki ljubitelj lika i djela pjevača Marka Perkovića Tomsona, a Deković je svojevremeno dovodio u Tivat kontroverznog Josipa Pečarića koji kaže da pozdrav "Za dom spremni" nije problematičan, kako bi dao javnu podršku HGI", navodi sagovornik "Vijesti".
Thompson uvijek i svuda. Zabavno zar ne? Mene povezuju sa ZDS zbog Peticije ZDS kojom smo svojevremeno branili Thompsona i „Bojnu Čavoglave“ koja počinje sa ZDS. Thompsona su vlasti u RH i tužili zbog toga – i izgubili spor!

O tome sam napisao tri knjige. Ovih dana sam dobio komentar jedne čitateljice koja je pročitala knjigu „Thompson: Pjesmom za Hrvatsku“:
Štovani gospodine akademiče,
Uistinu sam uživala ovih mjesec dana čitajući Vašu knjigu. Briljantan ste, izvanredan, a mogu slobodno reći i genijalan kroničar vremena, koje nam na žalost nikako ne ide u prilog. Željela bih pročitati knjigu koju ste mi preporučili u e-mailu od 2. siječnja 2019. godine, a to je MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET.
Vjerujem kako je u Hrvatskoj mnogima poznata moja tvrdnja kako Srbi dijele Hrvate na Ustaše i Srpske sluge i kako ja ne volim biti sluga.
O onima koji to vole piše glavni urednik “Hrvatskog tjednika“ (7. veljače 2019.):
Oni koji su u Hrvatskoj protiv pozdrava Za dom spremni *u službi su velikosrpske politike koja njegovom kletvom želi osporiti legalnost Domovinskog rata i obrane Vukovara.*
A i oni sami to priznaju kao dr. Ivica Maštruko u Slobodnoj Dalmaciji:
Nije točno da našu zemlju percepiraju kao ustašku, već ona to i jest, to je činjenica.
Zapravo mi je posebno bilo drago to što „Vijesti“ spominju ZDS jer to nije prvi put da „Vijesti“ piša o meni i ZDS. Raspisali su se i prije tri godine kada su me Deković, Vuksanović i Vučinović dočekali u Tivtu neposredno poslije mog izbora za Izvanjskog člana Dukljanske akademije nauka i umjetnosti. I prirodno je da sam dao potporu jedinoj hrvatskoj stranci tamo.
Ali *Vijestima* to nije bilo prirodno, kao što im nije ni to da se hrvatski veleposlanik u Crnoj Gori druži s najvišim predstavnicima Hrvata u toj zemlji.
Optužili su ih da su oni zbog toga ustaše i „ustaše“ dobiše mnogo manje glasova od očekivanih.
Vjerovali ili ne – samo su potvrdili jednu moju šaljivu priču o mojim Hrvatima iz Boke. Naime u njoj ih uspoređujem s Hercegovcima:
Kada Hrvatu Boke kotorske netko kaže da je Ustaša, onda od njega prvo pobjegnu svi Hrvati! A kad Hercegovcu netko kaže da je Ustaša – ima besplatno piće do kraja života.
U knjizi J. Pečarić, J. Stjepandić, *Ništa se još promijenilo nije,* Zagreb, 2017. dan je moj odgovor koji „Vijesti” nisu objavili (str. 87-92): „Za dom spremni” itekako smeta poraženima u Domovinskom ratu i srpskim slugama u RH.
I dok su Hrvati na izborima u Crnoj Gori bježali od „ustaša“, crnogorski predsjednik P.E.N-a mi je napisao (dano u mom pismu uredniku tih novina, u knjizi str. 150-156):
Dragi Josipe,
Čitam jutros tvoj tekst kojeg si napisao kao reagovanje na brljotine objavljene u crnogorskom tabloidu. Žao mi je što te toliko iritiraju čaršijska ogovaranja, da ne kažem nešto gore, u provincijskim novinama. Nekad su to bile prave novine, sa ozbiljnim novinarima i piscima. Kažem nekad… Najviše bi trebalo da se ja uzbuđujem zbog gluposti kojima su popunili dvije strane svojih nesrećnih novina. Ali mene to zabavlja, i nije mi ni na kraj pameti da se uvaljujem u njihov glib… To nije trebalo ni tebi. Tvoje vrijeme je mnogo dragocjenije… Dobro nam došao u DANU.
Čujem da su ove prljavštine diktirane sa drugog mjesta. . I od pisca, koji više nema ništa vrijedno u svojoj mrčenoj glavi. Ali o tome kad se vidimo.
jadnu stvarnost, i da im reagovanjem povećavam tiraž…
Ja iz svoje kože ne mogu, pa sam im se u tom pismu Glavnom uredniku i narugao:
Posebno je priglupo da i pored mog (kod Vas neobjavljenog) odgovora ponavljate tvrdnju o pozdravu ZA DOM SPREMNI.
Naime, pozdrav je bio u zakonu o HOS-u koje su bile legitimne postrojbe Hrvatske vojske koje su zaustavile Srpsko-Crnogorsku agresiju na Hrvatsku i pobijedili u tom ratu.

Zaustavili? Pa HOS-ovci su bili strah i trepet agresora, pa je doista smiješno da neke novine u Crnoj Gori koja je bila agressor na Hrvatsku proglašava njihov pozdrav ustaškim. To postaje i smješno kada znamo da su i Crnogorci napadali Dubrovnik i držali ga u okruženju, a iz opkoljenog grada stigao je poziv za pomoć Glavnom stožeru HV:
"Molimo vas, ako nam ne možete poslati još HOS-ovaca, pošaljite nam njihove oznake jer se srpsko-crnogorski agresori panično boje kada vide znakove HOS-a na našim braniteljima!"
Možda se time želite narugati sami sebi, na način kako se tijekom rata crnogorski "Monitor" rugao Srbima koji su slavili pobjedu i osvajanje Vukovara. Naime u "Monitoru" su itekako znali kakav je bio odnos snaga u vrijeme kada su Srbi pokazali svoju veliku hrabrost i usudili se napasti razoružanu Hrvatsku kojoj je VS UN-a zabranio i kupovinu oružja da bi se obranila. Valjda su u UN-u znali da Srpsko-Crnogorski agressor može pobijediti samo kada smo mi bez oružja. A ta priča o pozdravu Za dom spremi i oznakama HOS-u u Dubrovniku sve kaže, zar ne?
https://kamenjar.com/pismo-glavnom-uredniku-vijesti-g-jovovicu/

U „Vijestima" su tada spomenuli kako imam tridesetak publicističkih knjiga, a posebno im je smetalo, kao i danas Srpskim Novostima one o Jasenovcu, a povodom predstavljanja nove knjige o Jasenovcu RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ (sa Stjepanom Razumom) u kojoj su dani tekstovi o toj temi iz prethodnih mojih knjiga, pa i o toj o kojoj Igor Vukić piše. Zato ću ovaj tekst završiti s tim tekstom Igora Vukića:
Naslov: *Serijal KPK br.54 – O knjizi "Oba su pala" akademika Josipa Pečarića*
Datum: *Thu, 7 Feb 2019 20:17:49 +0100*
Šalje: *Stjepan Mazar*

Serijal KPK br.54 – O knjizi "Oba su pala" akademika Josipa Pečarića
Serijal KPK – Korak Po Korak do istine o Jasenovcu
IZVOR: Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac
AUTOR: : Igor Vukić
Stjepan Mažar – Koordinator KPK projekta
Lili Benčik – Koordinatorica KPK projekta
O KNJIZI "OBA SU PALA" AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA
Objavio: Nada Landeka | Datum objave: 25/02/2016 |
Datum objave: 25. veljače 2016./Piše: Igor Vukić

Uzaludni pozivi na raspravu o povijesti
Novu knjigu „Oba su pala" akademika Josipa Pečarića može se opisati kao zbirku pisama, komentara, intervjua o različitim aktualnim temama i kontroverzama iz bliže i dalje prošlosti. Ima tu njegovih ocjena o izjavama i prijedlozima drugih ljudi, kao i ocjena drugih o njegovim inicijativama.
A zajednički nazivnik svim prilozima u knjizi jest jedan snažan poziv na otvorenu raspravu o našoj povijesti i sadašnjosti. Poziv koji najčešće ostaje uzaludan, bez odjeka od onih kojima je upućen.
Ima dosta ljudi koji vole i cijene akademika Pečarića i rado mu pišu kako bi ga podržali i pohvalili njegove tekstove. No rijetki su oni koji su spremni izaći mu na intelektualni megdan i staviti na procjenu svoje podatke i procjene. Valjda se boje njegova analitičkog, matematičkog uma.

I to se više boje ovdje, u Hrvatskoj, gdje bi se o temama koje akademik otvara trebalo razgovarati, nego drugdje.
Zato je paradoks da je najduža dijaloška forma u ovoj knjizi transkript razgovora s čovjekom iz – Beograda, Milanom Bulajićem, direktorom tzv. muzeja genocida. Transkript se proteže na pedesetak stranica. Riječ je o Radio-mostu, emisiji koju je emitirala Slobodna Europa.
Od naših, vidjet ćete u knjizi, dobilo se samo nekoliko redaka elektronske poruke Tvrtka Jakovine, kao odgovor na kritike za površnost koju su mu uputili akademik Pečarić i njegov prijatelj, Josip Stjepandić.
Uzgred, i to je od Jakovine puno. Sreo sam ga na jednom skupu, pristojno mu se predstavio i obratio prijedlogom da razgovaramo o logoru u Jasenovcu, o temi kojom se bavi naše Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac.
Jakovina je prvo zbunjeno odgovorio da možemo o svemu razgovarati – samo ne o toj temi! Kad sam ga priupitao zašto tako govori i nije li upravo on pozvan da razgovara o tome jer se nalazi, kao predstavnik Ministarstva kulture u Savjetu Spomen područja u Jasenovcu, Jakovina je – doslovno – otrčao! Pobjegao!
Na tom skupu se inače javno pohvalio kako predaje povijest i na jednom talijanskom sveučilištu, čini mi se, u Milanu. Možete misliti što njegovi studenti znaju i misle o Hrvatima i hrvatskoj povijesti.
Iako, dakle, izbjegava izravan, kulturan razgovor, primjerice, u nekom akademskom ambijentu, na okruglom stolu ili u TV studiju, u Globusu od 19. veljače Tvrtko Jakovina osvrnuo se i na rad društva: „U Hrvatskoj 'Društvo tri logora Jasenovac' tvrdi da su ustaše ubile 15 ljudi. Takvi su danas na putu da uđu u maticu historiografije. Konačno, već su u Vinkovcima držali predavanje učenicima srednje škole".

Ovdje je, doduše, pogriješio samo u brojci. Pokušava biti ironičan, umjesto da, kao što bi to učinio ozbiljan znanstvenik, pročita knjigu „Jasenovački logori-istraživanja" i osvrne se na nju argumentiranom kritikom.
Pitanje je može li to Jakovina uopće napraviti. Uže stručno područje kojim se bavi nema veze s Drugim svjetskim ratom. Zašto se onda opće javlja? Kako to da baš njega hrvatske državne institucije imenuju u tijela kakvo je Savjet JUSP Jasenovac?
Slično je bilo i s našim nastojanjima da razgovaramo s organizacijom koja se zove Documenta i hvali se da je centar za suočavanje s prošlošću.
Ondje je čak i postojala neka slabašna volja za razgovorom. Razmijenili smo nekoliko elektronskih poruka pa nikako da dogovorimo sastanak. I opet je uslijedio osobni susret, ovaj put s Vesnom Teršelič, koja se ipak pokazala hrabrijom od Jakovine. Nije otrčala, samo je pocrvenjela kad smo joj rekli da odbijanjem razgovora gubi ionako tanku vjerodostojnost. Ali apel za razgovorom na kraju nije donio nikakva ploda.
No da u hrvatskome društvu nije lako potaknuti ozbiljnu raspravu pokazao je i slučaj ministra Zlatka Hasanbegovića. Iako je riječ o zaista ozbiljnu znanstveniku i povjesničaru, što prepoznaje svatko tko je pročitao neku njegovu knjigu, kritičari su se na njega okomili hvatajući se na podatke izvučene iz konteksta, poigravajući se sa simbolikom, i ne udubljujući se u sadržaj onoga što pisao i govorio – i sada i ranije.
Optimistima je izgledalo da nakon sastavljanja Vlade dolazi vrijeme kad će se o stvarima o kojima ministar govori moći razgovarati u ozbiljnom tonu, i da će one za koju godinu biti općeprihvaćene u javnosti. Ali možda će prije biti u pravu oni koji su se pribojavali da će rasprava biti stopirana i prije no što je počela.

Ovih se dana u našim medijima piše kako treba prestati s raspravama o ustašama i partizanima, a da se treba okrenuti raspravama o ekonomiji.
Eto kakvi smo, mi bismo radije raspravljali o ekonomiji, nego se njome bavili, odnosno, radili.
Zapravo u hrvatskom društvu nema stvarne rasprave o ustašama i partizanima. Jer da ima, češće bi se čulo o domobranima, jednoj časnoj vojsci čiji je prikaz također još uvijek iskrivljen komunističkim povijesnim filtrom. O ustašama i partizanima, o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj i neposrednom poraću piše se ozbiljnije tek u časopisu Vojna povijest te u knjigama koje izdaju primjerice povjesničari s Hrvatskog instituta za povijest, s Instituta Ivo Pilar. I te knjige uglavnom prolaze dosta tiho u javnosti, bez prikaza u središnjim medijima. Tu su i pojedini slobodni strijelci, publicisti, novinari… Neke od najboljih knjiga upravo o najkontroverznijim temama iz Drugog svjetskog rata, napisali su odvjetnici poput Ivana Gabelice ili Tomislava Jonjića, ili pak politolozi poput Ivana Kozlice.
Stoga se ova knjiga akademika Pečarića može razumjeti kao pokušaj da se ipak, uza sve teškoće, otvoreno raspravlja o tim temama. Da im se pristupi bez straha i predrasuda. Bez diskvalifikacija odmah na početku razgovora.
Ako samo ponekog čitatelja zainteresira za teme o kojima piše i potakne ga da čita dalje, da istražuje, da se informira…
Povodom najnovije knjige o Jasenovcu i srpskim portalima je zanimljivo moje publicističko stvaralaštvo. Tako čitam i ovo:
Njegovo publicističko stvaralaštvo sačinjeno je od niza nevjerovatnih djela, od kojih mnoge negiraju postojanje Holokausta i genocida kao takvog, a pisao je i nacionalističke pamflete sastavljene od otvorenih pisama "Za ponosnu Hrvatsku", koje je posvetio osuđenim ratnim zločincima Dariu Kordiću, Slobodanu Praljku, Tuti Naletiliću i drugima.
https://leutar.net/2019/01/18/skandalozna-knjiga-predstavljena-u-zagrebu-u-jasenovcu-su-logorasi-umirali-prirodnom-smrcu-zbog-bolesti-i-bili-su-uglavnom-hrvati/
https://www.telegraf.rs/vesti/jugosfera/3025147-promocija-knjige-razotkrivena-jasenovacka-laz-u-jasenovcu-umrlo-nesto-vise-od-1000-ljudi-najbrojniji-logorasi-bili-hrvati
https://informer.rs/vesti/balkan/416875/promovisana-ustaska-knjiga-lazi-jasenovcu-ubijeno-hiljadu-ljudi-zrtve-uglavnom-hrvati-autor-studirao-beogradu-voli-hitlera-veruje-zemlja-ravna
Zanimljivo mi je da još nisu primijetili da smo dr. Međimorec i ja upravo tiskali i četvrtu knjigu o generalu Praljku.
Akademik Josip Pečarić
http://glasbrotnja.net/josip-pecaric-thompson-problem-crnoj-gori/

KOMENTAR ĐURA VIDMAROVIĆA

Dragi Joško,

pratio sam rad HGI skoro od osnutka. Znadem sve muke i tegobe kroz koje je prošao i prolazi naš narod u Boki kotorskoj. Boravio sam ondje u tri navrata radeći na knjigama o povijesti i kulturnoj baštini ovoga dijela hrvatskoga etničkog prostora. Osvjedočio sam se koliko je dubok naš mentalni arijanizam, odnosno unutarnja podvojenost i na ovim paralelama. Nije bez razloga Toma, arhiđakon splitski, napisao kako su Hrvati u vrijeme doselidbe „bili poprskani arijanskom herezom“. Taj nesretni dualizam obilježava i Bogumilsku teologiju. U političkom smislu najbolje se očituje kroz tzv. „kletvu kralja Zvonimira“.
Žao mi je zbog sukoba na vrhu HGI-ja. Na žalost, od početka su se osjećale svjetonazorske razlike u vodstvu. U produbljivanje sukoba vjerojatno su se uključili i vanjski čimbenici, oni kojima uspjeh stranke s hrvatskim predznakom nije bio po volji. A takvih ima unutar crnogorskih političkih krugova, a još više među srbijanskim. Nemojmo zaboraviti da je Crna Gora izborila nezavisnost zahvaljujući glasovima svojih etničkih manjina. Bez njih teški uvjeti – 55% plus 1 – koje je nametnula EZ, ne bi se mogli ispuniti. Činjenica je kako su posljednje dvije crnogorske Vlade nastale kao posljedak koalicionih sporazuma gospodina Đukanovića sa strankama etničkih manjina. Upravo zbog toga je gospođa Marija Vučinović postala članicom Vlade. U Hrvatskoj se malo pisalo, sasvim sigurno namjerno i ciljano, kako je Crna Gora jedina Država s hrvatskom manjinom, u kojoj ta manjina ima vlastitu hrvatsku političku stranku, a ta je Stranka već dva puta na parlamentarnim izborima dobila potreban broj glasova na osnovu kojega je izborila mjestu u Skupštini, dakle Parlamentu Crne Gore. Gospođa Ljerka Dreagičević iz Budve, bila je prva parlamentarna zastupnica Hrvata izabrana od svoje manjine, a ne na posuđenome mjestu neke političke stranke većinskoga naroda. Nakon nje na to je mjesto izabran je karizmatičan mladi intelektualac (i pjesnik) iz Donje Lastve, Adrijan Vuksanović.
Zaključak: na HGI i dalje će se vršiti pritisak kako bi se iznutra rastočila. Najprije se pokušavalo serijom članaka kojih je autor -NB- Hrvat iz Tivta, kompromitirati gospođu Vučinović kao koruptivnu političarku. Zvonimira Dekovića se fizički ugrožavalo. Bio sam svjedokom kada su mu uništene sve četiri gume na automobilu. Sjedište GHI je nekoliko puta išarano i ugroženo. Odnos naših diplomata prema Hrvatima u Crnoj Gori posebna je priča.
Ja sam se malo udaljio nakon što sam osjetio kako neke druge persone dolaze u prvi plan. Glede naših Jakovina i Teršelička, nemoj se truditi. Te osobe imaju petrificiranu političku svijest: YU je za njih svetinja. Sve što diše hrvatskim suverenitetom njima je zazorno. Upamti: Viktor Novak i Đuro Vilović, da ne nabrajam dalje, bili su obrazovani i talentirani ljudi. Hrvati, čak svrzimantije, a mrzili su svoj narod više od četnika. To je pravi INTRAŠOVINIZAM. Njihovi sljedbenici, ORJUNAŠI s tzv. građanskim podrijetlom, i TITOISTI s partijskim pedigreom,
jednako rade na propasti RH. Njima treba Jasenovac kao zjenica oka. To je mit o genocidnosti Hrvata kojim mašu nad našim glavama kao s buzdovanom.
U svijet su već davno poslali, a šalju i dalje lažne podatke kako bi RH kompromitirali kao fašističku državu. Ti bi govorio o istini Jasenovca. I ja to želim zbog obiteljskih razloga, ali njima istina nije saveznik i NIKADA ju neće prihvatiti. Čitao si odgovor naših biskupa patrijarhu Irineju, ali i njegov odgovor. Ništa nije korigirao. Za njega, jednako kao i za

Šešelja i njegovoga učenika Vučića, vrijedi podjela koju navodiš: Hrvati se dijele na ustaše i srpske sluge. Ti si ondje studirao, ja sam bio poslanik u Skupštini i nešto smo od toga osjetili. Ali vjerujem kako u Srbiji ima i miroljubivih, ekumenski raspoloženih i ljudi bez šovinističkih i velikosrpskih potreba. Dok oni ne dođu na površinu političkog spektra, Srbija će biti remetilački čimbenik na Balkanu. Demonstracije koje upravo traju u Beogradu bude nadu. Ne pišem ovo kako bih želio krvoproliće, već pobjedu razuma. Susjede nam je dao Bog i to se ne može promijeniti. Moramo sa susjedima ostvariti dobre odnose, ali za ljubav je potrebno dvoje. No, teško je razumjeti njihovu politiku: u vrijeme kada su izgubili sve ratove, kada su izgubili Kosovo i Crnu Goru, kada Makedonija ulazi u NATO, kada imaju probleme s natalitetom i iseljavanjem mladih ljudi, i tako dalje, oni tjeraju mega mitove, podgrijavaju snove o Velikoj Srbiji, uvjeravaju puk kako još sve nije gotovo. A u tome skladno i sinkrono sudjeluju političari, Crkva i SANU. Ideja BARBAROGENIJA življa je više nego ikada. Sotonizam je raditi na uništavanju susjeda, misleći time na procvat vlastite zemlje.

Dragi Joško, nisam siguran u budućnost. EU i tzv. Zapad guraju nas nazad u YU membranu (na djelu su razne varijante, neke lukave, a neke glupe), potiču kod nas stoljetni maniheizam (preko TV, novina, filmova, književnosti, historiografije), ubrzavaju iseljavanje vitalne populacije (silne emisije i tone tiskarske boje koriste se u tom pravcu), a preko mas-medija, ali i međunarodnih ugovora i tzv., sporazuma i deklaracija pripremaju useljavanje izbjeglica iz muslimanskih zemalja (u kojima su NB svjesno izazvali krvave ratove i rušenje stabilnih Vlada kako bi narod prinudili na bježanje)… U to se uključio i vrh naše Crkve. Sve je to prozirno, opasno i moćno.

Ante Pavelić zubar, Svetozar Pribičević i Anton Korošec nisu 1918. bili svjesni što će se dogoditi u budućnost. Nije to shvatio ni drugi Pavelić. Prilika je spomenuti, kada je nakon kapitulacije Italije bljesnula mogućnost inkorporiranja Boke kotorske u veležupu Dubrava, dio pravoslavnih paroha ponudio je lojalnost prije nego rkt. župnici.

Franjo Tuđman je shvaćao filozofiju povijesti. Treba čitati „Velike ideje i mali narodi“. Ali više nema Franje Tuđmana, više nema Franje Kuharića, više nema Ivana Pavla II. Sami smo sa svojim manihejskim naslijeđem.

VOLE SVOJATATI HRVATSKO

U Hrvatskoj se zna o pokušajima negiranja hrvatske kulturne baštine u Boki kotorskoj na primjeru Bokeljske mornarice. Ono što je posebno zanimljivo je što tu posebno mjesto ima novi admiral Bokeljske mornarice Anton Sbutega. Svojevremeno je prof. Đuro Vidmarović upozorio kako Sbutega, još dok je bio veleposlanik Crne Gore, piše članak o izložbi u kojoj je Crna Gora bila predstavljena uglavnom hrvatskom kulturnom baštinom iz Boke, i uopće nije spomenuo riječ Hrvat (7. prosinca 2010. Crna Gora je predstavila u Italiji svoju kulturno-povijesnu baštinu. Izložba je priređena u Venecijanskoj biblioteci «Marciana», pod naslovom „Blago Crne Gore: zavjeti iz Perasta i Boke, svjedočanstvo vjere i kulture"). http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/dvidmarovic/7396-crnogorizacija-kulturne-batine-hrvata-u-boki-kotorskoj.html

Problem im je što danas u Crnoj Gori postoji Hrvatsko nacionalno vijeće Crne Gore koje pokušava zaštititi i Hrvate i hrvatsku kulturnu baštinu u Crnoj Gori. Zato su – logično – došli na udar admirala koji negira hrvatstvo Bokeljskoj mornarici.

Kako mu je odgovorio predsjednik Hrvatskog nacionalnog vijeća g. Zvonimir Deković pogledajte u članku: *Bokeljska mornarica je i baština pripadnika hrvatske manjine u Crnoj Gori*

https://kamenjar.com/bokeljska-mornarica-je-i-bastina-pripadnika-hrvatske-manjine-u-crnoj-gori/

Meni je u lijepom sjećanju jedan odgovor g. Dekovića kada sam ga pitao može li pomoći oko posjete iz jedne zagrebačke osnovne škole Boki. Odgovorio je:

Poštovani akademiče,

zar sumnjate? Svakome iz RH sam na raspolaganju ,a naročito djeci i njihovim odgojiteljima. Slobodno dajte moje kontakte.

Jednostavno, uživam u osjećaju pripadnosti hrvatskom narodu.

Bratski iz Boke, Zvonimir.

Nadam se da će u RH još više podržati rad takvog našeg čovjeka. Zapravo me je njegov odgovor negatoru hrvatstva Bokeljske mornarice podsjetio na jednog drugog hrvatskog velikana na kojega nas je podsjetio tekst u najnovijem broju Hrvatskog tjednika (14. veljače 2019.): *Jedan od zaboravljenih hrvatskih velikana – Luka BRAJNOVIĆ (1919.-2019.) pjesnik, književnik, novinar, prevodilac, urednik i sveučilišni profesor na sveučilištu Navarra u Pamploni.*

U mojoj knjizi „Borba za Boku kotorsku“ dao sam tri svoja teksta o ovom hrvatsko velikanu:

Prvi je *Prof. dr. Luka Brajnović - ponos Boke kotorske i Hrvatske,* Dom i Svijet, Informativni tjedni prilog za iseljenike, br. 151; Večernji list (inozemno izdanje), 21. travnja 1997.

Drugi je moj intervju s njim: *Luka Brajnović: Ponosan sam što sam Hrvat iz Boke,* Hrvatsko slovo, 25. travnja 1997.

Treći je posebno zanimljiv kada već imamo negiranje hrvatstva Bokeljske mornarice, jer pokazuje kako su i Srbi i Crnogorci svojatali ovog hrvatskog velikana. Evo tog teksta:

Velikosrbi svojataju i po Španjolskoj

Kulturni Obzor, Večernji list 11. siječnja 1998.

Dobio sam dva pisma iz Boke s kopijom članka: “ ‘Pobjeda’ saznaje: Uručena nagrada ‘Luka Brajnović’ - Nagradu dobio i poznati španski novinar Miguel Delibes iz španskog

grada Valadolida". Karakteristična je prva rečenica ovog teksta: " 'Pobjeda' je nedavno pisala da je u Španiji ustanovljeno visoko novinarsko priznanje koje nosi ime Crnogorca Luke Brajnovića, nastanjenog u španskom gradu Pamploni." Također sam iz Njemačke dobio pismo velikog hrvatskog pjesnika i mučenika Vjenceslava Čižeka s člankom iz lista "Evropske Novosti" (uredništvo u Beogradu, a pretiskuje se u Frankfurtu) od 26. X. 1997.: "Kako i zašto je ugledna nagrada udruženja novinara Španije dobila ime našeg čoveka. Dobri profesor Luka…". Tako je na primjeru prof. Luke Brajnovića zorno pokazano koliko je ogroman velikosrpski kompleks hrvatske kulturne baštine. Četristo godina pod turskom vlašću znači za njih i 400 godina bez kulturnog stvaranja - bez baštine, pa taj nedostatak pokušavaju nadoknaditi otimajući hrvatsku kulturnu baštinu. Tako prisvajaju ogromnu hrvatsku kulturnu baštinu Boke kotorske. A profesor Brajnović jest Hrvat iz Boke kotorske. Dobro je poznata činjenica kako su tijekom Drugog svjetskog rata svi partizanski dokumenti i organizacije koje su se odnosile na Boku kotorsku i Crnu Goru govorili o Crnoj Gori i Boki kotorskoj. To se mijenja na kraju rata: ono "Boka kotorska" se jednostavno briše i ostaje samo Crna Gora, da bismo već na popisu iz 1948. godine imali velike pritiske da se sve pučanstvo takve Crne Gore deklarira kao - Crnogorci. Mnogi hrvatski komunisti to su - po partijskoj direktivi - naprasno i postali. Slično je bilo i s ogromnom hrvatskom kulturnom baštinom Boke kotorske. Malo po malo sve je, isto tako naprasno, postajalo crnogorsko. Kotorsko kazalište ili Srednju muzičku školu bi jednostavno premjestili u Titograd. Sjetimo se također televizijske emisije: Crnogorska kulturna baština: Katedrala sv. Tripuna u Kotoru. Nju nisu mogli premjestiti, pa bi je kao i svu drugu hrvatsku baštinu jednostavno proglasili crnogorskom baštinom. A mi bi Hrvati bili šovinisti jer ne želimo priznati da smo - u stvari - Crnogorci. Neki su to naprasno i postali, a za mnoge je "spas" bilo - jugoslavenstvo. U Srboslaviji, kakva je bila tadašnja država, niotkuda nisi mogao očekivati pomoć. Jedino što nam je preostalo bilo je našaliti se na vlastiti račun. Govorili bi: "Sve nam uzeše. Samo neće generala Moškova."

"Naš čovek"

Naravno, general Moškov je simbolizirao sve one Hrvate iz Boke koji su se borili za NDH ili su kao takvi u drugoj Jugoslaviji predstavljani. Za takve su važila i tri brata Brajnović: jedan je, kao hrvatski vojnik, položio svoj život na oltar
domovine, drugog, don Iva Brajnovića su prvo partizani pokušali ubiti u njegovoj župnoj crkvi u Škaljarima, da bi ga ubili u Dubrovniku na otoku Daksi, a treći, Luka Brajnović, urednik časopisa "Luč" (1939.-1942.), te glavni i odgovorni urednik tjednika "Hrvatska straža" (1941.-1944.) je 1945. napustio Hrvatsku i tako spasio svoj život. Upravo Luka Brajnović je "krivac" što se u najnovije vrijeme pokazalo kako ona tvrdnja iz naše šale "Samo neće generala Moškova" nije točna. Međunarodna nagrada za novinarstvo nosi njegovo ime! Preveliki zalogaj za velikosrpsku politiku gladnu hrvatske kulturne baštine.
Poznato je kako su svi ti naši ljudi koju su surađivali s hrvatskim emigrantskim tiskom bili u Jugoslaviji proglašavani "ustašama", kao što je uostalom i sam taj tisak bio "ustaški". A prof. Brajnović je surađivao s Hrvatskom revijom, Našom nadom, Hrvatskom državom i drugim emigrantskim hrvatskim publikacijama. Bio je prijatelj sarajevskoga nadbiskupa Šarića, koji se poslije rata sklonio u Madrid. S nadbiskupom je i izdao popravljeno izdanje Svetoga pisma za Hrvate u emigraciji. Prof. Brajnović je i pjesnik. O mučeničkoj smrti hrvatskih domoljuba na Daksi, među kojima je bio i njegov brat, prof. Brajnović je napisao slijedeću pjesmu:

Daksa 1944.

Crno je jugo stišalo pluton
i vrisak koralne himne mira.
Nad otokom prijeti se nebo i kiša
slaveći pijanstvo krvava kumira.
Jesenjski zapad, crven, vapi u visine
i dotiče kroz oluju Jadran plavi
i dvadeset i četiri leša
i, uz njih, krvave mrlje na travi.

"Evropske Novosti" istina kažu kako je Luka Brajnović diplomirao na Pravnom fakultetu u Zagrebu, ali ne spominju njegov rad u domovini, niti u emigraciji. Jer to bi zaista onda bio čudan neki "njihov čovek". Oni jednostavno kažu: "Saznajemo da je (...) rođen ovde 1919. godine i da od 1956. živi i radi u Španiji." U daljem tekstu oni će ustvrditi i slijedeće: "Pre neku godinu posetio je 'nevestu Jadrana', pomagao je svojima za vreme izolacije naše zemlje i sankcija protiv kojih se bunio." Vjerovali ili ne!

Kompleks baštine

Valjda ne treba ni spomenuti kako je on, kao i njegove kćeri, koje su također novinarke, upravo radio na širenju istine o Hrvatskoj i srpskoj agresiji na nju tijekom Domovinskog rata. O tome nam je pričao prošle godine, a i tiskano je u nizu intervjua, kada je, iako teško bolestan, posjetio Zagreb, i kada je primio Spomen-medalju Sveučilišta u Zagrebu. Istina je da je prof. Brajnović 1989. godine zaista po prvi put poslije Drugog svjetskog rata posjetio Hrvatsku i Boku kotorsku. Iako državljanin Španjolske i sveučilišni profesor, ipak je došao, kako

nam je rekao - sa strahom. Vjerojatno svjestan kako je možda i njegov brat don Ivo bio ubijen više zbog rada prof. Brajnovića u spomenutim hrvatskim novinama, nego zbog nekakve svoje krivnje. Tekst u (srpskim) "Evropskim Novostima" završava riječima "časnih novinara, kojima je etika i moral iznad svega". Zaista čudno shvatanje etike i morala. Ali kada znamo od koga to dolazi, i ne mora nas čuditi.

Jedan od tih razgovora s prof. Brajnovićem imao sam i ja sam. Tiskan je u Hrvatskom Slovu od 25. travnja 1997. pod karakterističnim naslovom: "Luka Brajnović: Ponosan sam što sam Hrvat iz Boke". S obzirom na crnogorsko svojatanje prof. Brajnovića navedimo samo slijedeći dio iz tog teksta: "Kad sam polazio peti razred gimnazije, izdavao sam ilegalni mjesečnik "Hrvatski graničar", koji je čitala sva mladež i preko kojega smo htjeli održati hrvatsku svijest među mladima. Već onda su se u Boku naseljavali Crnogorci i Srbi, pa smo htjeli sačuvati naš hrvatski identitet. Zbog toga sam bio proganjan iz gimnazije. Od izgona spasio me prof. Stjepan Alfirević, brat pjesnika Frana Alfirevića, koji je i sam bio proganjan kao Hrvat."

Da ironija bude veća, ovdje govorimo o novinskim člancima u kojima Srbi i Crnogorci svojataju prof. Luku Brajnovića. A prof. Brajnović je profesor novinarske etike. Kada je bio u Zagrebu u travnju prošle godine održao je predavanje: "Novinarska deontologija", koje je i tiskano u zadnjem broju "Hrvatske Revije".

A kakva je poruka koja se šalje Hrvatima u Boki svojatanjem jednog uglednog Hrvata još za njegova života. Očito im se pokazuje kako su i oni Crnogorci ili Srbi i to će postati, željeli to oni ili ne! Jer ogromnu hrvatsku kulturnu baštinu Boke velikosrbi mogu prisvojiti samo kroz stvaranje Srba i Crnogoraca - katolika, jer je većina tog spomeničnog blaga u vlasništvu Katoličke crkve. A Hrvati uopće i ne mogu reagirati. Jedino u Boki kotorskoj oni nemaju nikakve svoje organizacije. Svugdje u svijetu Hrvati ih imaju - samo u Boki

kotorskoj ne! Teško je i mogu imati. Jer Hrvati u Boki su naseljeni u gradovima. Za razliku od seoskog pučanstva koji dostatno mogu biti neovisni od države, s gradskim pučanstvo to nije slučaj. Oni, jednostavno rečeno, žive od plaće, a lako se može ostati bez nje. A u gradovima lakše je i izlagati ih raznim pritiscima! Zato je njihov položaj teži od položaja drugih Hrvata bilo gdje u svijetu. I zato se oni uopće i ne čuju, niti se mogu čuti. Za njih moramo govoriti mi u Hrvatskoj. Činimo li to dovoljno?

*

Zapravo ovom tekstu prethodio je tekst: "Zašto Srbi svojataju prof. Luku Brajnovića!? Dom i Svijet, Informativni tjedni prilog za iseljenike, br. 177, Večernji list (inozemno izdanje), 17. studenoga 1997.

U Hrvatskom tjedniku spominju riječi akademika Josipa Bratulića koji ističe kako Luka Brajnović pripada krugu žrtvovanih hrvatskih intelektualaca.

Smije li Hrvatska žrtvovati takve intelektualce kakve želi i Srbija i Crna Gora?

Smije li Hrvatska žrtvovati i Bokeljsku mornaricu koju želi i Srbija i Crna Gora?

Ili će još više pomoći g. Dekoviću i njegovom Hrvatskom nacionalnom vijeću Crne Gore?

Akademik Josip Pečarić

https://kamenjar.com/vole-svojatati-hrvatsko/

MOJIH STO KNJIGA, ZAGREB, 2020.

SESTRA ISTAKNUTOG LJUBITELJA USTAŠTVA JOSIPA PEČARIĆA ZAVIJORILA ŠAHOVNICU U KOTORU NA DAN…

Sestra istaknutog ljubitelja ustaštva Josipa Pečarića zavijorila šahovnicu u Kotoru na dan zločinačke „Oluje“

Pečarićeva sestra je svoje oduševljenje progonom preko 220 000 krajiških Srba i ubijanje preko 1 800 civila obilježila tako što je na žici za veš ispod prozora okačila hrvatsku šahovnicu i zastavu Crne Gore

Šahovnica u Kotoru na dan zločinačke akcije „Oluja"

Da je sa dolaskom nove „pajser“ DPS – **Bruna Lončarević** koalicije u Kotoru dat vjetar u leđa ekstremnom hrvatskom nacionalizmu svjedoči i slika iz Starog grada. Izvjesna gđa **Rajković**, koja je, kako IN4S saznaje, sestra dr. **Josipa Pečarića** čije su šovinističke

publikacije nadahnjivale i samog **Franja Tuđmana**, javno se uključila u proslavu zločinačke akcije hrvatske vojske i NATO – „Oluja“.
Pečarićeva sestra je svoje oduševljenje progonom preko 220 000 krajiških Srba i ubijanje preko 1 800 civila obilježila tako što je na žici za veš ispod prozora okačila hrvatsku šahovnicu i zastavu Crne Gore.
Pored slanja zvaničnog predstavnika na ceremoniji u Kninu od strane Crne Gore, vjetar u leđa proslavi „Oluje“ u Kotoru dao je i novi predsjednik HGI, Adrijan Vuksanović koji je tokom nedavne skupštinske rasprave Srbima poručio da ih „ne bole žrtve ni ratovi, već porazi“.

Dr Josip Pečarić, akademik HAZU i DANU bio je tokom poslednjih lokalnih izbora u Tivtu kako su istakli u HNV i HGI „njihov dragi gost“. Svoje šovinističke i blagonaklone stavove prema Pavelićevoj NDH, Tompsonu i Tuđmanu, iskazao je u oko 30 knjiga i publikacija.
Koliko daleko je ovaj podržavalac lika i djela **Marka Perkovića Tompsona**, inače talentovani matematičar, otišao daleko u svom publicističkom radu i veličanju NDH, govori podatak da ga promoterom „ustaštva“ nazivaju čak i desnici naklonjeni mediji u Hrvatskoj.
Tako je ove godine po Hrvatskoj predstavio svoje najnovije knjige o „stubovima **Pečarićeve** Hrvatske“ (Tuđman, Kordić i general Praljak, Tompson, biskup Košić), a na promocijama mu je između ostalih govorio i **Miroslav Tuđman**.

IN4S
prosrpski portal sa sjedištem u Podgorici

https://www.in4s.net/sestra-istaknutog-ljubitelja-ustastva-josipa-pecarica-zavijorila-sahovnicu-u-kotoru-na-dan-zlocinacke-oluje/?lang=lat
https://www.hkv.hr/vijesti/inozemni-tisak/32416-sestra-istaknutog-ljubitelja-ustastva-josipa-pecarica-zavijorila-sahovnicu-u-kotoru.html

HOS, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.

GOVOR NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE *REVIZIONISTI U HRVATSKOJ*

Zahvaljujem vam se svima što ste došli na današnje predstavljanje knjiga: J. Pečarić, *Revizionisti u HAZU,* Zagreb*,* 2020,.

J. Pečarić, *Slobodan Lang / Pešorda o Langu*, Zagreb, 2020.

S. Mijović Kočan, J. Pečarić, *Roman Leljak,* Zagreb, 2021.

Posebno se zahvaljujem domaćinu don Lazaru Čibariću i ostalim sudionicima u predstavljanju. To su: Ante Nadomir Tadić Šutra, književnik iz Knina; Roko Antić, donačelnik Općine Kistanje iz reda pripadnika hrvatskog naroda i dr. sc. Josip Stjepandić, Predsjednik HAZUDD-a.

Predstavljanje je, zapravo, poslije *Dana pobjede* pa je svojevrsni doprinos proslavi veličanstvene „Oluje“. Izuzetno sam ponosan što je ovogodišnja proslava te velike hrvatske pobjede bila u znaku hrvatske pobjednice na Olimpijskim igrama Mateje Jelić ali i jednog mog Hrvata iz Boke kotorske. Radi se o predsjedniku Hrvatske građanske inicijative u Crnoj Gori **Adrianu Vuksanoviću.** On je odgovorio predsjedniku crnogorske skupštine **Aleksi Bečiću** koji je u četvrtak objavio da se "više nikad ne ponovi Oluja":

- Imamo potrebu Vas osloboditi svake vrste bojazni. Budite mirni. Sigurno se više nikad neće ponoviti vojno-redarstvena, osloboditeljska akcija Oluja, jer više neće nikome pasti na pamet da osvaja hrvatske teritorije, da četiri godine vrši progon stanovništva, da bezdušno bombardira gradove diljem Republike Hrvatske, kao i njezin glavni grad.

Tako govori moj Bokelj za razliku od Predsjednika Vlade koji se u govoru u Kninu ne usudi ni reći tko je pokrenuo fašističku agresiju na njegovu – ako smijem tako reći - državu. Govor je bio pun isprika prema hrvatskim Srbima, iako su oni kao pobunjenici većim dijelom sudjelovali u planiranoj agresiji protiv hrvatske države.

S druge strane Vuksanovićev duhovit odgovor me podsjeća na moj prijedlog koji sam dva puta slao Hrvatskom saboru. Naime predlagao sam da se 5. kolovoza obilježava i kao Dan žalosti zbog pravljenja zečeva od Srba, po onoj poznatoj Miloševićevoj tvrdnji da su njegovi „hrabri“ vojnici bježali kao zečevi.

I dok sam se ja rugao „hrabrim“ srpskim ratnicima, čini se da je Plenković istinski pogođen tim hrvatskim genocidom pravljena zečeva od Srba. Zato im se valjda i ispričava.

S takvim Predsjednikom Vlade što drugo očekivati nego ono što se dogodilo: Uslijedile su prijetnje:

Sve Hrvate iz tadašnje Jugoslavije trebalo je pobiti i protjerati, glasila je poruka upućena Adrianu Vuksanoviću.

Ali i ona posebno znakovita:

'Ne gine ti ražanj'.

Prijetnje je osudio ministar Gordan Grlić Radman:

– Premda su malobrojni, kulturna baština je od golemog značenja za našu nacionalnu baštinu. Stoga očekujemo da se ovakvi ispadi prema hrvatskim političkim predstavnicima sankcioniraju kao govor mržnje, poglavito u kontekstu crnogorskog puta prema EU.

Dok su Mateji prijetili smrću, mom Bokelju su pokazali koliko ih je pogodila njegova poruga pa su mu zaprijetili svojim omiljenijim načinom pogubljenja – ražnjom.

https://m.vecernji.hr/vijesti/adrian-vuksanovic-crna-gora-sad-vidi-s-cime-se-hrvatska-suocavala-90-ih-1513706 - m.vecernji.hr

https://www.jutarnji.hr/vijesti/svijet/hrvatskom-predstavniku-u-crnoj-gori-pisali-ne-gine-ti-razanj-grlic-radman-osudio-prijetnje-15093223

Zato ne čudi što i Zvonimir Hodak u svom današnjem komentaru kaže kako poruka Adrijanu Vuksanoviću *djeluje kao da je zaostala iz davnih vremena tamo negdje 27. srpnja 1941. iz "herojskog" Srba. Tada su Hrvate pozdravljali s "Ne gine ti ražanj". Usput napominjem, Crna Gora prvi put nakon šesnaest godina nije poslala vojnog izaslanika na proslavu Oluje.*

https://direktno.hr/kolumne/podsjetimo-sto-je-milorad-pupovac-govorio-javno-1995-i-zapitajmo-se-sto-danas-prica-izvan-hrvatske-240828/

Međutim, moram vas upozoriti da smo 27. 7. ove godine nas dva akademika Ivan Aralica i ja, sisački biskup Vlado Košić i general HV Ivan Tolj poslali otvoreno pismo Predsjednicima Države, Sabora i Vlade tražeći da se zabrani veličanje srpskih zločina u RH. Spomenuli smo i ubojstva dva katolička svećenika.

Međutim s obzirom na prijetnje Adrijanu Vuksanoviću i Hodakov komentar spomenimo kako je stradao Juraj Gospodnetić. Kao župnik Bosanskog Grahova zvjerski od četnika mučen. Uhvatili su ga, vodili su ga po Grahovu kao medvjeda, jezivo su ga izmasakrirali, na kraju ubili te nabili na ražanj i ispekli 27. srpnja 1941. godine. Grob mu se ne zna. O tome je pisao i vrhbosanski nadbiskup koadjutor Tomo Vukšić.

Ne dvojim da je reagiranje ministra Grlić Radmana iskreno. Ali ne vjerujem da je tako i kod hrvatske vlasti jer na naše pismo uopće nismo dobili nikakav odgovor. Napominjem da je potpisnik Pisma i general Ivan Tolj koji je bio glasnogovornik tijekom operacije „Oluja“. A „Oluja“ je proslavljena i tako što je naš general dobio najveću pjesničku nagradu Dobrojutro more. O tome više možete vidjeti u članku: Hr*vatski književnik i general Ivan Tolj laureat pjesničkih susreta*

http://www.brotnjo.info/2021/08/06/hrvatski-knjizevnik-i-general-ivan-tolj-laureat-pjesnickih-susreta/

http://dragovoljac.com/index.php/razno/27298-hrvatski-knjizevnik-i-general-ivan-tolj-laureat-pjesnickih-susreta

Ne smiju odgovoriti ni glasnogovorniku „Oluje“, ni HRVATSKOM biskupu, ni dvojici akademika jer je glavni u veličanju zvjerskih pokolja Hrvata njihov suradnik, možemo slobodno reći nadređeni Milorad Pupovac. Zato njihov zadatak nije to već kako osuditi pozdrav koji su koristili branitelji u Domovinskom ratu. Tako Ministar policije tvrdi da je pozdrav zabranjen. Naravno tu se uvije spominje čuvena Plenkovićeva komisija za zabranu ZDS u kojoj je bio i povjesničar koji je poznat po izmišljanju i falsificiranju. Činjenica da Ivo Goldstein zbog toga nije prošao u HAZU u vrijeme kada mu je otac bio posebni savjetni Predsjednika Vlade RH je bila dobra preporuka današnjim vlastima da ga uzmu za člana Komisije koja je trebala afirmirati komunističke simbole a zabraniti one kojima je stvorena današnja država. Zato o ZDS govori i Plenković:

https://narod.hr/hrvatska/plenkovic-o-zabrani-pozdrava-za-dom-spremni-razgovarat-ce-se-kad-za-to-dode-vrijeme

A poznata kolumnistima Višnja Starešina piše o Srpskom svetu, koji spominje i Adrijan Vuksanović, u hrvatskim institucijama:

https://narod.hr/kolumne-i-komentari/staresina-hrvatsku-ugrozava-srpski-svet-u-vlastitim-institucijama-medijima-i-akademskoj-zajednici

Zato je danas jedna od knjiga koju predstavljamo i knjiga o Slobodanu Langu koji je bio istaknuti branitelj Marka Perkovića Thompsona kojega stalno napadaju borci za Srpski svet u RH.

Za one koji ne znaju revizionisti u HAZU smo veliki HRVATSKI predsjednik akademik Franjo Tuđman i ja. Tuđman je stradao zato što je ukazao na laži oko Radnog logora Jasenovac, a ja sam ga branio knjigom SRPSKI MIT O JASENOVCU iz 1998. godine.

Danas predstavljamo i knjigu o Romanu Leljaku koji je također jedan od najzaslužnijih za raskrinkavanje Jasenovačke laži. Nedavno je hrvatskoj sluganskoj vlasti zadan veliki udarac jer su dva hrvatska znanstvenika prof. dr. sc. Neven Elezović i dr. sc. Nikola Banić u uglednom svjetskom Q1 znanstvenom časopisu objavili rad u kojem su dali znanstvenu metodu kojom su pokazali da je službena brojka žrtava Jasenovca LAŽNA BROJKA. Autori su se u tom članku zahvalili današnjem predstavljaču dr. sc. Josipu Stjepandiću i

meni. O tom izuzetnom otkriću smo vlast u RH obavijestili prof. emeritus dr. sc. Matko Marušić i ja. Naravno nismo dobili nikakav odgovor osim što vlast i dalje daje ogromna sredstva da LAŽ koja odgovara Srpskom svetu i dalje bude službena činjenica priznata u RH. Tako gazde žele, zar ne? Veliku pomoć imaju od samih Srba koji i dalje inzistiraju na smiješnoj brojci od 700,000 žrtava mada je ili upravo zato što je po službenom popisu ukupan broj svih žrtava u Jugoslaviji bio manji. Tako hrvatske sluge mogu nametnuti kao službenu brojku 'samo' 70,000 za koju Joško Čelan u najnovijem 'Hrvatskom tjedniku' u tekstu GENOCIDNI VALERIJANOV (SPC-OV) MEMORANDUM I DANAS ŽARI I PALI NA DNEVNIKU HTV-A kaže da je ja nazivam 'Goldsteinovim brojem'. Zapravo moj naziv je 'Velikosrpska brojka Golsteinovih i Draže Mihailovića'.

Moram naglasiti i zasluge nedavno preminulog prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana koji je govorio na predstavljanju moje knjige *Brani li Goldstein NDH?* još 2002. godine. Govorio je o tzv. „legalistima“ i „revizionistima“ i bio žestoko napadnut. Kako je taj govor objavio Glas Koncila, a on ga je uvrstio u svoju knjigu koja je bila literatura na posdiplomskim studijima ne dvojim da je to bio jedan od velikih razloga zašto nikada nije bio izabran za profesora emeritusa na Zagrebačkom sveučilištu. Njegova podjela na „legaliste“ i „revizioniste“ danas je podjela na neznalice ili fah idiote („legalisti“) i znalce („revizionisti“).

Prigodom objavljivanja moje nedavne knjige posvećene gđi Ankici Tuđman upozorio sam i na njen i Mirov doprinos mom radu o Srpskom mitu o Jasenovcu jer sam zahvaljujući njima pisao i o doprinosu hrvatskih komunista tom mitu – toj velikoj laži!

Spomenut ću i niz naših pisama o „Porfirijevoj televiziji“ koje su inicirali general Ivan Tolj, general Ivan Kapular, admiral Davor Domazet Lošo, prof. dr. sc. Andrija Hebrang, pričuvni general, prof. dr. sc. Slobodan Prosperov Novak, akademik Ivan Aralica, književnik Zdravko Gavran i ja u kojima smo protestirali zbog potpore politici Srpskog sveta na HRT-u. Jedan od primjera je upravo bio i nastup Iva Goldsteina.

Naravno nismo dobili nikakav odgovor iako je naš zahtjev potpisali oko 3000 Hrvata. Svaka vlast bi se sramila Plenkovićeve komisije u kojoj je jedan Ivo Drobilica (nazvan po najčuvenijoj njegovoj povijesnoj laži), a hrvatskoj vlasti je problem HOS jer su branili i obranili Hrvatsku. Mora im biti važno imati ljude koji će koristiti svjesno ili nesvjesno laži jer je pozdrav doista Pavelićev nastao kao odgovor srpskom fašizmu u Prvoj Jugoslaviji, ali je Pavelić tada bio na čelu i ustaša i domobrana, pa je pozdrav iz tog vremena poznat kao DOMOBRANSKI pozdrav, a i u NDH su ga ustaše koristile samo godinu dana. Zato i spominjem i doista hrvatske povjesničare koji su nasjeli na priču o ustaškom pozdravu jer to u velikosrpskom Memorandumu SANU 2. koristi da se umjesto Domovinskog rata i fašističkoj agresiji na Hrvatsku govori o lažima o NDH. Naime, ne treba biti previše inteligentan i shvatiti poruku iz činjenice da je Tito među DESET najvećih svjetskih zločinaca, Milošević je TRIDESETI, a Pavelića nema na tim popisima napravljenim van RH. Meni je smiješno vidjeti kad čak i znanstvenici misle da je pozdrav koji se prije rata nazivao domobranskim pozdravom u državi u kojoj je Pavelić postao Poglavnik to bude ustaški pozdrav, a svjesni su činjenice da su ga koristili svi, a ustaše samo godinu dana. Drugim riječima misle da Paveliću nije cilj bila država nego su važnije ustaše.

Zato se uvijek trebamo sjetiti velikog kineskog ratnika i filozofa koji je tvrdio da je najbolje pobijediti neprijatelja koristeći najogavnije ljude u zemlji s kojom ratujete. Dodao bih: Dobro dođe i pomoć onih manje inteligentnih.

Vratimo se Goldsteinu. U Uvodu knjige o revizionistima u HAZU spominjem meni dragu konstataciju Iva Drobilice iz Globusa, 20. rujna 2002..: *Po izmišljanju bi Tuđmanu u nekim aspektima eventualno mogao konkurirati njegov kolega, također član HAZU, velecijenjeni akademik Josip Pečarić.*

Činjenica je da oni napadaju NDH jer su laži o njoj duboko ukorijenjene u Hrvatskoj i jer su toliko puta izrečene da su po onom Goebbelsovom postale istinom.

Srbi u Crnoj Gori su me još više nahvalili. Kada je moja sestra na Dan pobjede u Kotoru izvjesila hrvatsku i crnogorsku zastavu njihov portal je pisao kako je to učinila *sestra dr. Josipa Pečarića čije su šovinističke publikacije nadahnjivale i samog Franja Tuđmana, javno se uključila u proslavu zločinačke akcije hrvatske vojske i NATO – „Oluja“.*

Vjerovali ili ne: MOJE PUBLIKACIJE SU NADAHNJIVALE I SAMOG FRANJU TUĐMANA.

Veću pohvalu ne mogu doživjeti, zar ne?

Naravno u članku SESTRA ISTAKNUTOG LJUBITELJA USTAŠTVA JOSIPA PEČARIĆA ZAVIJORILA ŠAHOVNICU U KOTORU NA DAN... spominje se i Marko Perković Thompson i Miroslav Tuđman. Međutim, kada je slijedeće godine to ponovila na youtubeu se može naći prilog: *SKANDAL U KOTORU: Istaknuta hrvatska zastava*. U prilogu se više ne spominje moja ustašoidnost već im je – vjerovali ili ne - fašist Predsjednik Crne Gore Milo Đukanović, a spominje se i Thompsonova pjesma na crnogorski blagdan Dan pobjede.

https://www.youtube.com/watch?v=bRbmJwNlkRA

Ove godine vjerojatno i neće reagirati. Ipak ono kako im se narugao Adrijan Vuksanović mnogo više boli. Takvo reagiranje jednog Hrvata u Crnoj Gori pokazuje da im ni vlast u Hrvatskoj koliko god slušali Pupovca - odnosno Vučića preko njega, neće pomoći u ostvarivanju politike Srpskog sveta.

HVALA!

Josip Pečarić

GOVOR NA PREDSTAVLJANJU KNJIGA *TRI HRVATSKA KNJIŽEVNIKA*

Zahvaljujem se svima što ste došli na treće ovogodišnje predstavljanje knjiga koja ja nazivam „Ljeta u Tisnom“. U predstavljanju „Tri hrvatska književnika“ govorimo o knjigama:
M. Dugeč i J. Pečarić, *Vjenceslav Čižek*, Zagreb, 2019.
J. Pečarić, *Stijepo Mijović Kočan*, Zagreb, 2020.
J. Pečarić, *Dr. Jure Burić*, Zagreb, 2020.
Hrvatska pjesnikinja Malkica Dugeč nazvala je iz Njemačke i ispričala se što zbog godina i bolesti nije danas s nama. S ovog mjesta šaljemo joj naše pozdrave i najbolje želje.
Radi se o tri knjige o hrvatskim književnicima koji su od izuzetne važnosti za Hrvate Boke kotorske.
Zapravo tu nedostaje i četvrta takva knjiga:
J. Pečarić, *Đuro Vidmarović*, Portal dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Vidmarovic.pdf
Ali ona nije tiskana već je objavljena kao e-knjiga. Uostalom tako su objavljene još neke moje knjige o hrvatskim književnicima:
J. Pečarić, Akademik Ivan Aralica, Portal dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Aralica.pdf
J. Pečarić, Mate Kovačević, Portal dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/matekovacevic.pdf
J. Pečarić, Dr. sc. Damir Pešorda, Portal dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/pesorda.pdf
J. Pečarić, Dubravko Horvatić, Portal dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/horvatic.pdf
J. Pečarić, Akademik Slobodan Novak, Portal dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/novak.pdf
Sve one, kao i ove koje smo danas predstavili govore o domoljubnom radu tih sjajnih hrvatskih književnika.
Zato mi je veliko zadovoljstvo što su današnji predstavljači dvojica od njih, bivši saborski zastupnici: Đuro Vidmarović, prof., bivši veleposlanik i bivši predsjednik Društva hrvatskih književnika i dr. Jure Burić, pjesnik, bivši župan. Veliko im hvala na svemu o čemu su govorili.
S prof. Vidmarovićem sam prijatelj još od 1992. godine kada smo sudjelovali u emisiji HTV-a o Hrvatima Boke kotorske. On je tada bio u Hrvatskom državnom saboru zadužen za Hrvate u drugim dijelovima bivše države. Poslije toga je postao izuzetno značajan istraživač i objavio je puno značajnih djela o Boki.
Stijepo Mijović Kočan je iz Konavala pa je na mnoge načine povezan s Bokom. Njegov stvaralački opus o Boki je izuzetan, a kako je danas jedna od knjiga koje predstavljamo ona o prof. Čižeku obojica smo bili itekako povezani i s tim hrvatskim mučenikom, prijateljevali s njim i na Čižekovom pogrebu u Sinju oprostili se od svog prijatelja.
S dr. Buricem sam prijatelj od vremena kada je kao Župan primio članove Hrvatske bratovštine Bokeljska mornarica 809 iz Dubrovnika, a na njihov poziv ja sam došao iz Zagreba jer su željeli da ih ja predvodim. Iste večeri dr. Burić mi je rekao da će predložiti dan sv. Leopolda Bogdana Mandića za dan Županije. Zanimljivo je to što je tada s nama u Dubrovniku bio i dr. Slobodan Lang.

Ali vratimo se na ova „Ljeta u Tisnom“.
Prvo smo predstavili knjigu po kojoj i nazivam ova predstavljanja, koja u podnaslovu ima i ime čovjeka koji nam ih i organizira bez obzira na nelagodnosti koje ima zbog toga:
J. Pečarić, *Ljeta u Tisnom / Don Lazar Čibarić*, Zagreb, 2021.
Na koricama knjige je i pjesma dr. Jure Burića koja povezuje i ova predstavljanja s Bokom.
Govori s tog predstavljanja upravo su objavljeni u Župnom listu Tisnog:
http://www.zupadstisno.hr/wp-content/uploads/2021/08/ZupniListVelikaGospa2021.pdf
To predstavljanje sam završio riječima:
Zato danas i nema većih razlika kada oni koji vladaju Hrvatskom, bilo izravno ili neizravno u vladajućoj koaliciji, po slijedećim pitanjima:

1. *Napadi na blž. Stepinca*
2. *Održavanje lažnog mita o Jasenovcu*
3. *Napadi na ZA DOM SPREMNI.*

Prividno ovi su napadi povezani sa NDH, ali upravo napadi na ZDS tj. napadi na Thompsona i HOS pokazuju da im je cilj napad na Domovinski rat koji su oni doživjeli samo kao izgubljenu bitku u ratu protiv neovisne a neželjene im hrvatske države.
U jučerašnjem komentaru Zvonimir Hodak kaže:
*Čude se Hrvateki što dvostruki četnički vojvoda **Bora Đorđević**, zvani Čorba, pjeva u Celju ogrnut Hajdukovim šalom. Dolazi polako vrijeme da i Bora razveseli **Branimira Pofuka** koncertom u Zagrebu i Splitu. Pulska Arena je već rezervirana. Spriječiti ga može samo naš Stožer i epidemiološki uvjeti. Što se tiče društvenog stanja svijesti naših dragih trudbenika, Bora Čorba, četnički vojvoda, je pred vratima. Bora ante portas… A **Thompson** će i dalje pjevati u Livnu. Što u načelu nije loše…*
https://direktno.hr/kolumne/da-se-pitalo-stozer-sinju-bi-odvojeno-trcali-alkar-i-konj-241432/
Ja sam o ZDS govorio i na drugom predstavljanju *Revizionisti u Hrvatskoj*. Spomenut ću rečenicu:
Tako Ministar policije tvrdi da je pozdrav zabranjen.
http://dragovoljac.com/index.php/razno/27337-govor-akademika-pecarica-na-predstavljanju-knjiga-revizionisti-u-hrvatskoj
Što sam mislio reći možete naći kod Hodaka:

Promakla mi je zakonska zabrana ZDS-a
Ministar MUP-a je kategoričan: "ZDS je zabranjen i policija će uredovati". Ljut sam na sebe kako mi je promakla ta nova zakonska zabrana. Kad je to izglasao Hrvatski sabor? Znam za Opću sjednicu svih sudaca Visokog prekršajnog suda koja je, s ogromnim brojem glasova sudaca, donijela odluku da je ZDS iz pjesme "Čavoglave" zakonit i legalan. No, to će i tako biti malo tvrđi orah za ovu ili one iduće vladajuće garniture. Zato ćemo taj vrući krumpir ostaviti da se lagano hladi.
Posebno moram spomenuti samo slijedeći naslov jednog poglavlja iz knjige o dr. Langu koju smo također predstavili na prošlom predstavljanju: JE LI MILANOVIĆ NOVI DR. LANG?
Zašto?
Pa pogledajte novi Hrvatski tjednik. Na naslovnici je slika Zorana Milanovića s pitanjem: NOVI TUĐMAN?
U tekstu glavni urednik Ivica Marijačić daje tri uvjeta za to. Tri uvjeta koji su veoma bliskim mojim uvjetima koji prokazuju sve one koji rade po direktivama vanjskih centara moći. Evo Marijačićevih uvjeta:

*Milanović može postati novi Tuđman ako poduzme **tri stvari:** promijeni izborni zakon, izbaci Zavnoh i preambulu Ustava te osnuje istražno Povjerenstvo za Jasenovac. Prije toga mora očistiti svoj um od svih mitova jugoslavenske historiografije. Jer ako Tuđmanu nisu smetali ni HOS, ni* Za dom spremni*, zašto smetaju njemu.*

Da sve bude još zanimljivije pobrinuo se „Jerusalem post" koji donosi tekst o Ivu Drobilici tj. prof. dr. sc. Ivu Goldsteinu i vrhuncu njegove (i njihove) znanosti DROBILICI. O Ivu Drobilici sam govorio i na prethodnom predstavljanju a o tekstu iz Jerusalem posta pisao sam Predsjedniku RH, Predsjedniku Sabora, Predsjedniku Vlade i Predsjednik HAZU:
http://dragovoljac.com/index.php/razno/27399-o-goldsteinovim-izmisljotinana-drobilici-za-kosti-i-drugim-lazima-oko-jasenovca-te-srpskom-svercanju-pod-stradanje-zidova
Tekst iz Jerusalem posta objavio je veliki broj portala od kojih neki nisu iz RH.
Izdvojit ću jedan komentar s portala narod.hr koji je dobio don Lazar od jednog svog kolege:

Prascic •

Volim Židove! :)

Ovo sigurno ima veze sa Pečarićevim i Vukićevim knjigama koje su izašle na engleskom, kao i sa Banić-Elezović znanstvenim radom - dvojica FERovaca, matematičar i informatičar, rasturili su jasenovački popis ko beba zvečku i objavili u međunarodnom znanstvenom časopisu. To je inženjerski časopis te su oni prikazali metodu koju su razvili. Ali su napisali i na što su je primijenili i koji su rezultati. :)

Portal *narod.hr* daje i što je poznati hrvatski povjesničar Vladimir Geiger pisao o Goldsteinovoj drobilici:
https://narod.hr/hrvatska/jerusalem-post-dotaknuo-se-goldsteinove-drobilice-kostiju-evo-sto-je-dr-sc-geiger-pisao-o-tome
A portal hrvatsko.nebo ponavlja stari tekst:
https://hrvatskonebo.org/2021/08/16/daran-darko-basic-goldsteinova-drobilica-kostiju-i-on-kao-drobilica-o-povijesti-2/
Zapravo i Hodak podsjeća Goldsteina na neke moje zasluge kada je on u pitanju:

*Profa, ambasador, "poviesničar", nesuđeni akademik **Ivo Goldstein** pronašao je kamenčić u svojoj lijevoj cipeli. Tzv. špičoki. Njega žulja "konstitutivnost" srpskog naroda u Hrvatskoj. Wow! A ja sam, kao pravi lički ognjištar, bio uvjeren da Srbi nikada nisu bili konstitutivan narod u Hrvatskoj. Čak ni u Jugoslaviji. Oni su, istina Bog, bili vladajuća nomenklatura na "ovim prostorima", što su, usput rečeno, i danas, ali lege artis ni ustavno ni zakonski nisu bili konstitutivni narod.*

Prosvijetli me da znam povijest Hrvata kao prof. Goldstein, prof. Klasić, prof. Jakovina, prof. Markovina...

*Sjetih se jednog krasnog stiha genijalnog **Rajka Dujmića** koji počinje otprilike ovako: "Dragi Bože, k'o Boga te molim…" prosvijetli me da znam povijest Hrvata kao prof. Goldstein, prof. Klasić, prof. Jakovina, prof. Markovina…*

Posebno je zanimljivo da je tekst iz Jerusalem posta prenio i Večernji list:
https://m.vecernji.hr/vijesti/jeruzalem-post-zestoko-kritizira-goldsteina-sramotno-ismijavanje-holokausta-mora-prestati-1515859
Dali su i smiješni Goldsteinov odgovor:
https://www.vecernji.hr/vijesti/goldstein-tekst-u-u-jerusalem-postu-je-hrpa-besmislica-i-lazi-a-autor-mi-je-nepoznat-1515905
U novom Pismu Predsjednicima komentirao sam i to pismo. Kako je Hodak spomenuo i Goldsteinove kolege iz klase fah idiota spomenut ću kako se u svom odgovoru Goldstein ne zadržava puno na onome o čemu se rugaju u Jerusalem postu i njegovom novom imenu

već sada koristi 'teoriju' kolege Klasića zbog koje ga nazivam 'Plemeniti Klasić od ogromne posude'.
Za one koji ne znaju otkud to ime dat ću vam taj dio današnjeg Pisma Predsjednicima:
Tako u Hrvatskom tjedniku od 29. travnja 2021. možete naći:
FAH IDIOT TJEDNA
HRVOJE KLASIĆ, *povjesničar na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, o zadnjim danima logora Jasenovac:*
Maks Luburić dolazi u Jasenovac i daje naredbu da se napušta Jasenovac i da se obračuna s preostalim zatvorenicima. U tjednima, mjesecima prije krenulo je spaljivanje i uništavanje dokaza, prije svega tijela ljudi koji su ubijani. Tijela se otkapaju i najvećim dijelom se spaljuju na otvorenim lomačama, rade se ogromne posude na koje se tijela stavljaju, naftom polijevaju i tako uništavaju, ali kreće i ubijanje ostalih i bacanje u Savu
HT: Heureka! Goli Arhimed je nakon kupanja trčao kroz Sirakuzu vičući da je otkrio zakon, kasnije nazvan po njemu, a ovaj sa svojim Heureka možda dobije Nobelovu nagradu za kemiju jer se dosad vjerovalo da kosti jednog tijela ne mogu izgorjeti ni na 1000 stupnjeva u krematoriju za tri sata, pa se dodatno melju kako bi sve postalo pepeo u urni. Goldstein je malo manje glup pa je smislio drobilicu kostiju, ali je onda odustao od nje, a Jakovina još manje pa se bar čuva ekstremnih nebuloza.'
Toliko o našim 'istoričarima' omiljenim kod hrvatskih političara i u glavnim medijima.
Ali moram naglasiti da je i to drugo predstavljanje prošlo u znaku jednog pjesnika. I to mog Bokelja pa je i to predstavljanje prošlo u znaku pjesnika i moje Boke. Radi se o Adrianu Vuksanoviću, hrvatskom manjinskom dužnosniku iz Crne Gore, diplomiranom inženjeru elektrotehnike, novinaru i pjesniku. Kao što znate njemu su poručili ‘Ne gine ti ražanj‘.

HVALA i doviđenja dogodine. Ako Bog da!

Josip Pečarić

MARIO FILIPI, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.

BITI HRVAT U CRNOJ GORI
Crna Gora iz pogleda crnogorskih Hrvata

Nije uspio pokušaj da se hrvatska zajednica izbornim podmetanjima demoralizira, a kamoli učini indiferentnom prema vrijednostima koje smo kroz povijest stvorili i baštinili

Današnja Crna Gora sliči „teatru apsurda, gdje je okosnica radnje paradoks"; poslužit ćemo se riječima pokojnoga don Branka Sbutege pri pokušaja egzaktnog opisa trenutne situacije u kojoj se nalazi Crna Gora. Što je ono što je apsurdno i paradoksalno u sadašnjoj Crnoj Gori? Početkom trećega desetljeća trećega milenija nove ere i dalje smo primorani svjedočiti retrogradnim idejama i rušilačkim retorikama za koje smo mislili da su konačno ostale u prošlom vremenu.

Apsurdno je da danas umjesto građanske, multikulturne, multikonfesionalne i multietničke Crne Gore, ujedinjene u ideji stvaranja moderne, proeuropske i prozapadne crnogorske države, temeljene na tekovinama najbolje europske prakse jačanja i poštivanja građanskih, ljudskih i manjinskih prava, prepoznajemo dvije civilizacijski dijametralno suprotne i odvojene Crne Gore – prvu, kojoj pripadamo i mi, Hrvati, prije svega Boke i Primorja, gdje smo autohtono stanovništvo, sa svojom pripadnošću srednje- i južnoeuropskim civilizacijskim vrednotama i mediteranskim načinom života i poimanja bitnih civilizacijskih, kulturnih i religijskih vrijednosti, ali kojoj pripada i crnogorsko stanovništvo stare, katunske Crne Gore, koji su pružali otpor otomanskoj dominaciji, srpskom hegemonizmu i proruskoj interesnoj sferi; i drugu i posve drukčiju Crnu Goru kojom dominira proruska, antinatoovska i antiintegracijska perspektiva. Koliko apsurdno toliko i paradoksalno jest da je današnja Crna Gora, umjesto da je (p)ostala *antemurale christianitatis* postala dominion interesa koji su sve samo ne proeuropski i retrogradnih ideja koje vraćaju „oslobođenu" Crnu Goru u okove iz kojih se uspješno oslobađala od svojega osamostaljenja, za koje smo aklamacijom glasali.

Hrvati Crne Gore stoje uz prozapadnu, višenacionalnu i multikulturalnu Crnu Goru

Sukob dvije Crne Gore

Sve civilizacijske vrijednosti na kojima se gradila samostalna Crna Gora nakon prošlogodišnjih izbora i u razdoblju jednogodišnje vladavine „apostolske vlade" dovedene su u pitanje. Retrogradne ideje retroaktivno su sve proeuropski misleće u Crnoj Gori, a tu ubrajamo i Hrvate, vratile na početak. Pod retrogradnim idejama mislimo na negiranje genocida u Srebrenici od strane bivšega ministra pravde, ljudskih i manjinskih prava, otvorenog veličanja lika i djela Draže Mihailovića od strane predsjednika Općine Nikšić, i na tvrdnju ministrice kulture, prosvjete, sporta i mladih da je ona „žena četnik", neosuđivanje i nereagiranje od strane lokalnih čelnika tivatske općine, a i nekih drugih općina, na otvoreno i neskriveno propagiranje velikosrpskih ideja i fašističko-šovinističkih poruka upućenih pripadnicima manjina.

O govoru mržnje, koji je prevladao medijskim prostorom Crne Gore, s patološkom mržnjom, manipulacijom činjenicama, gnusnim objedama i uvredama te otvorenim prijetnjama smrću suvišno je govoriti koliko je retrogradan i kakve sve implikacije može imati ukoliko (pravna) država ne nađe mehanizme da se izbori s tim problemom i kazni počinitelje na ne samo zakonski primjeren nego i na društveno prihvatljiv način. Resocijalizaciji počinitelja kaznenih djela mora prethoditi rehabilitacija, u čemu su mentalitetske odlike one druge i drukčije Crne Gore vrlo ograničavajući faktor. U svjetlu navedenoga, teško da Hrvati Crne Gore mogu kao ozbiljnu i logički valjanu prihvatiti proeuropsku retoriku nove vlasti, kao i njihove tvrdnje da žele i manjinske narode u Crnoj Gori u vlasti, dokle god se osjećamo ugroženim od strane te druge, njihove Crne Gore. Bipolarnost je prevelika u ovom slučaju, nepremostiva i nefunkcionalna.

Poguban utjecaj Srpske pravoslavne crkve

Apsurd je i paradoks način na koji je proteklog ljeta oformljena vlast u Crnoj Gori. Naime, dominantan faktor koji je doveo drugu i drukčiju Crnu Goru na vlast, a za premijera osobu za koju smatramo da ne pripada istom civilizacijskom krugu kao prva, naša Crna Gora, nije bila slobodnomisleća Crna Gora, već je to bila Srpska pravoslavna crkva (SPC), a dominantna politička ideja bila je ne samo svrgnuti s vlasti Demokratsku partiju socijalista i njezine koalicijske partnere, ponajviše manjinske nacionalne stranke, već dezavuirati eurointegracijski put Crne Gore i uspostaviti u Crnoj Gori dominion njima oprečnih interesnih sfera. Da apsurd bude veći, političke stranke koje su sudjelovale na izborima u Crnoj Gori i osvojile većinu nisu same odlučivale o tome tko će formirati vlast, već se, kao dominantan čimbenik, iskristalizirala opcija koja je bila izbor SPC-a u Crnoj Gori. Kroz poznate litije, koje nitko od pripadnika drugih naroda nije doživljavao kao svoje, i koje su zapravo bile politički manifest, a ne vjersko okupljanje, SPC u Crnoj Gori utječe presudno na političku opredijeljenost njezinih sljedbenika i njihovu nepodijeljenu potporu srpskoj i

anticrnogorskoj opciji. Uz litije, drugi jasan dokaz utjecanja SPC-a na političke tokove u Crnoj Gori jest nedavno ustoličenje novoga mitropolita SPC-a u Crnoj Gori Joanikija.

Umjesto udaljavanja od dosega one prve, prave Crne Gore, ishod svih pritisaka zapravo je bio potpuno suprotan – dogodio se memorijski procvat u razvoju svijesti i potrebe za očuvanjem hrvatskoga identiteta

Za mjesto ustoličenja mitropolita crnogorsko-primorskog paradoksalno je izabrano upravo Cetinje, koje je kroz stoljeća i do danas ostalo brana državnoga, pravnog i političkog identiteta Crne Gore i branik vjerskog identiteta Crne Gore. Izabrali su Cetinje, na kojemu je zanemariv broj vjernika SPC-a u Crnoj Gori, u odnosu na Podgoricu, recimo, koja je glavni grad Crne Gore i grad u kojemu se nalazi Saborni i najveći hram u Crnoj Gori, koji je sagradila SPC uz pomoć crnogorske države, i u čijoj je kripti sahranjen prethodni mitropolit SPC-a u Crnoj Gori Amfilohije Radović. Ustoličenje u Podgorici bilo bi također po svim kanonima, a što je posebno važno, uz nazočnost vjernika SPC-a, uz daleko manje mjere osiguranja i uz vrlo malu vjerojatnost za bilo kakav incident. Ali u slučaju takva posve legitimna ustoličenja u Podgorici ne bi bila poslana poruka SPC-a i njezinih eksponenata onoj našoj Crnoj Gori. Poruka je imala doslovnu, fizičku dimenziju, u obliku akcije dolaska episkopa, odnosno budućega mitropolita SPC-a Joanikija te patrijarha Porfirija helikopterom Vojske Crne Gore na Cetinje, u srce Crne Gore i članice NATO-a. O tome svjedoči ulazak crkvenih dostojanstvenika u Cetinjski manastir prekrivenih zaštitnim pokrivačima i u pratnji specijalne policije s dugim cijevima. Njihov taktički desant, jer kako drukčije nazvati dolazak vjerskih poglavara vojnim helikopterom i bez ijednoga kršćanskog obilježja i bez križa, poruka je svima onima koji su je htjeli razumjeti – sposobni smo zauzeti srce Crne Gore i demonstriramo ovom prigodom želju za superiornošću nad Crnom Gorom, članicom NATO-a! Srce te Crne Gore jest srce one prve, i naše Crne Gore. Moglo je sve biti drukčije, kako je pokazalo i ustoličenje episkopa nikšićko-budimljanskoga Metodija, bez incidenata i u nazočnosti oko deset tisuća vjernika u Beranama, gdje je najveći broj građana pripadnika SPC-a. Ustoličenje je održano i u prisutnosti premijera Crne Gore i velikog broja ministara i lokalnih dužnosnika koji su bliski SPC-u, ali koji su kršili sve epidemiološke mjere koje su sami donijeli.

Sačuvano hrvatsko pamćenje

„Hrvatsko srce za Crnu Goru“ bio je izborni slogan jedine hrvatske političke stranke u Crnoj Gori, Hrvatske građanske inicijative, koji je naišao na nepodijeljene simpatije i naklonost. Takva Crna Gora je ona gdje će i Hrvati uvijek biti sastavni dio, aklamacijom, kao 2006, bez obzira na izborni rezultat nacionalne političke stranke. Nije uspio pokušaj da se hrvatska zajednica izbornim malverzacijama i podmetanjima demoralizira ili demotivira, a kamoli učini indiferentnom prema jedinstvenim vrijednostima koje smo tijekom povijesti stvorili i baštinili. Umjesto udaljavanja od dosega one prve Crne Gore, ishod svih pritisaka zapravo je bio potpuno suprotan – dogodio se memorijski procvat u razvoju svijesti i potrebe za očuvanjem hrvatskoga identiteta, zahvaljujući i tome što je hrvatska autohtona zajednica u Crnoj Gori, poglavito u Boki, u zadnjem desetljeću vratila neprocjenjive povijesne, kulturne i identitetske artefakte koji će ostati upamćeni i sačuvani kao trajno dobro hrvatskoga naroda, ali i crnogorske države. Ovdje prije svega mislimo na epohalnu ediciju: Kotorski misal, Kotorski lekcionar i pontifikal, Barski oficij i Parčićev misal, čiji nastanak seže od daleke 1166. godine do početka 20. stoljeća, koje su se nalazile u Nacionalnoj biblioteci u Berlinu, Nacionalnoj biblioteci u Sankt Peterburgu, odnosno Parizu, što potvrđuje pripadnost hrvatskoga naroda u Crnoj Gori kršćansko-europskom civilizacijskom krugu.

U našim nastojanjima imali smo uvijek svesrdnu potporu Ogranka Matice hrvatske u Boki kotorskoj, financijsku potporu kroz državne institucije za manjine one prve, multietničke Crne Gore, a imamo i svesrdnu pomoć Središnjega državnoga ureda za Hrvate izvan Republike Hrvatske, Ministarstva kulture i ostalih institucija kulture, kao i izvanrednu suradnju s vrhom vlasti u RH, napose s Ministarstvom vanjskih i europskih poslova, na čelu s ministrom Gordanom Grlićem Radmanom, koji nam pružaju otvorenu podršku za način na koji predstavljamo hrvatsku zajednicu u Crnoj Gori. Na tom tragu, pravo na podršku ostalim manjinskim narodima u Crnoj Gori od strane njihove matične države nikome ne osporavamo, ali to ne smije biti na štetu ostalih etničkih i vjerskih zajednica, suprotno interesima Crne Gore na njezinu proeuropskom putu kao ni na račun dobrosusjedskih odnosa matične države odnosne manjine i Crne Gore.

Primjer koji ćemo navesti prilično je eklatantan po pitanju i dobre i loše prakse. Naime, Skupština Općine Kotor 18. kolovoza, točno na datum zatvaranja zloglasnoga logora Morinj u istoimenome mjestu u kotorskoj općini, preimenovala je zatvoreni bazen u Škaljarima. Prije je nosio ime Nikše Bućina, kojega su ubili četnici 1944, a sada je nazvan po Zoranu Džimiju Gopčeviću, poznatom sportašu i zapovjedniku straže u morinjskom logoru u kojemu je mučeno više od tri stotine zarobljenika iz Dubrovačko-neretvanske županije, kao i pojedini Hrvati iz Boke kotorske koji su odbili pucati na svoju braću u Konavlima. Apsurdno je i žalosno da je prijedlog preimenovanja dao upravo izmanipulirani Kotoranin koji se izjašnjava kao Hrvat. Reakciju na prijedlog za preimenovanje bazena u Kotoru kao prvo je priopćilo Hrvatsko nacionalno vijeće Crne Gore, a zatim su reagirale i Hrvatska građanska inicijativa, hrvatske i druge nevladine udruge, neovisni intelektualci iz Crne Gore, aktualne vlasti iz Konavala, Dubrovnika i Dubrovačko-neretvanske županije i dr. Reakcija ove druge, sadašnje službene Crne Gore na brojne osude preimenovanja izostala je, ali nije ona Ministarstva vanjskih i europskih poslova RH, što je za malobrojnu hrvatsku zajednicu „vjetar u leđa“ i znak da njezini napori nisu ostali neprepoznati, već naprotiv, na što smo javno zahvalili s „Hvala, Hrvatska“.

SPC u Crnoj Gori provodi politiku žrtvovanja dijela naroda kako bi se ostvarile velikodržavne ideje gdje cilj opravdava sredstvo, a i sredstvo i cilj daleko su od evanđelja iza kojega se skrivaju. Cilj je ona druga, drukčija, sve samo ne proeuropska Crna Gora, anticrnogorska Crna Gora. Javno izražavanje ovakvih ideja, nažalost prihvaćenih od velikog dijela sljedbenika takve retorike, prisutne u diskursu nove vlasti, te konstantno isticanje sintagme „srpski svet“, dovela je do situacije u kojoj su Hrvati u Crnoj Gori nepoželjan izbor.

Autor: Zvonimir Deković
https://biramdobro.com/biti-hrvat-u-crnoj-gori
https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/38215-z-dekovic-biti-hrvat-u-crnoj-gori.html

Subject: EKSKLUZIVNO: Prve žestoke reakcije na Dekovićevo promišljanje na temu Hrvata u Crnoj Gori
Date: Sat, 16 Oct 2021 08:49:59 +0200
From: Odsjev

P o š t o v a n i,

netom od nedavnog objelodanjivanja široj javnosti teksta gosp. Zvonimira Dekovića, predsjednika Hrvatskog nacionalnog vijeća Crne Gore, neočekivano su uslijedile prve žestoke reakcije, koje svakako vrijedi pomnim okom pročitati.
Otvaramo javnu polemiku na razmatranje gospodina Dekovića, i molimo sve zainteresirane aktere, da svojim konstruktivnim priopćenjima, komentarima il' pak opservacijama doprinesu *kulturi dijaloga* u današnjem svijetu medija.
Pri tome, naglašavamo da ćemo objaviti i stavove s kojima se kao Uredništvo u potpunosti ne slažemo, no, uvažavajući 'neotuđivo' pravo na slobodu mišljenja, ne samo deklarativno i figurativno...
Treba naglasiti bitno od nebitnog, iskristalizirati idejnu i istinsku suštinu od nerijetko dekorativnih provizornih i proizvoljnih sfumata (predočavanja il' pak slikanja mekim zamagljenim tonovima i rasplinutim obrisima naše poljuljane stvarnosti).
Naime, naša naizgled 'bizarna' svakodnevnica - upravo potrebuje ljude koji govore (kako bi rekli Bokelji Hrvati) '*zbore*' Istinu, jer bez Istine nema BUDUĆNOSTI!

LINK: https://biramdobro.com/ekskluzivno-prve-zestoke-reakcije-na-dekovicevo-promisljanje-na-temu-hrvata-u-crnoj-gori/
Hvala Vam unaprijed na suradnju, otvorenosti i dijalogu,

KOMENTAR
U svezi s tekstom g. Dekovića mogu samo dodati dio mog govora s ljetošnje promocije mojih knjiga u Tisnom koja govori upravo o položaju Hrvata u Crnoj Gori:
Predstavljanje je, zapravo, poslije Dana pobjede pa je svojevrsni doprinos proslavi veličanstvene „Oluje“. Izuzetno sam ponosan što je ovogodišnja proslava te velike hrvatske pobjede bila u znaku hrvatske pobjednice na Olimpijskim igrama Mateje Jelić ali i jednog mog Hrvata iz Boke kotorske. Radi se o predsjedniku Hrvatske građanske inicijative u Crnoj Gori ***Adrianu Vuksanoviću.*** *On je odgovorio predsjedniku crnogorske skupštine* ***Aleksi Bečiću*** *koji je u četvrtak objavio da se "više nikad ne ponovi Oluja":*
- Imamo potrebu Vas osloboditi svake vrste bojazni. Budite mirni. Sigurno se više nikad neće ponoviti vojno-redarstvena, osloboditeljska akcija Oluja, jer više neće nikome pasti na pamet da osvaja hrvatske teritorije, da četiri godine vrši progon stanovništva, da bezdušno bombardira gradove diljem Republike Hrvatske, kao i njezin glavni grad.
Tako govori moj Bokelj za razliku od Predsjednika Vlade koji se u govoru u Kninu ne usudi ni reći tko je pokrenuo fašističku agresiju na njegovu – ako smijem tako reći - državu. Govor je bio pun isprika prema hrvatskim Srbima, iako su oni kao pobunjenici većim dijelom sudjelovali u planiranoj agresiji protiv hrvatske države.
S druge strane Vuksanovićev duhovit odgovor me podsjeća na moj prijedlog koji sam dva puta slao Hrvatskom saboru. Naime predlagao sam da se 5. kolovoza obilježava i kao Dan žalosti zbog pravljenja zečeva od Srba, po onoj poznatoj Miloševićevoj tvrdnji da su njegovi „hrabri“ vojnici bježali kao zečevi.
I dok sam se ja rugao „hrabrim“ srpskim ratnicima, čini se da je Plenković istinski pogođen tim hrvatskim genocidom pravljena zečeva od Srba. Zato im se valjda i ispričava.
S takvim Predsjednikom Vlade što drugo očekivati nego ono što se dogodilo: Uslijedile su prijetnje:
Sve Hrvate iz tadašnje Jugoslavije trebalo je pobiti i protjerati, glasila je poruka upućena Adrianu Vuksanoviću.
Ali i ona posebno znakovita:
‘Ne gine ti ražanj‘.

Prijetnje je osudio ministar Gordan Grlić Radman:
– Premda su malobrojni, kulturna baština je od golemog značenja za našu nacionalnu baštinu. Stoga očekujemo da se ovakvi ispadi prema hrvatskim političkim predstavnicima sankcioniraju kao govor mržnje, poglavito u kontekstu crnogorskog puta prema EU.
Dok su Mateji prijetili smrću, mom Bokelju su pokazali koliko ih je pogodila njegova poruga pa su mu zaprijetili svojim omiljenjim načinom pogubljenja – ražnjom.
https://m.vecernji.hr/vijesti/adrian-vuksanovic-crna-gora-sad-vidi-s-cime-se-hrvatska-suocavala-90-ih-1513706 - m.vecernji.hr
https://www.jutarnji.hr/vijesti/svijet/hrvatskom-predstavniku-u-crnoj-gori-pisali-ne-gine-ti-razanj-grlic-radman-osudio-prijetnje-15093223
Zato ne čudi što i Zvonimir Hodak u svom današnjem komentaru kaže kako poruka Adrijanu Vuksanoviću djeluje kao da je zaostala iz davnih vremena tamo negdje 27. srpnja 1941. iz "herojskog" Srba. Tada su Hrvate pozdravljali s "Ne gine ti ražanj". Usput napominjem, Crna Gora prvi put nakon šesnaest godina nije poslala vojnog izaslanika na proslavu Oluje.
https://direktno.hr/kolumne/podsjetimo-sto-je-milorad-pupovac-govorio-javno-1995-i-zapitajmo-se-sto-danas-prica-izvan-hrvatske-240828/
Međutim, moram vas upozoriti da smo 27. 7. ove godine nas dva akademika Ivan Aralica i ja, sisački biskup Vlado Košić i general HV Ivan Tolj poslali otvoreno pismo Predsjednicima Države, Sabora i Vlade tražeći da se zabrani veličanje srpskih zločina u RH. Spomenuli smo i ubojstva dva katolička svećenika.
Međutim s obzirom na prijetnje Adrijanu Vuksanoviću i Hodakov komentar spomenimo kako je stradao Juraj Gospodnetić. Kao župnik Bosanskog Grahova zvjerski od četnika mučen. Uhvatili su ga, vodili su ga po Grahovu kao medvjeda, jezivo su ga izmasakrirali, na kraju ubili te nabili na ražanj i ispekli 27. srpnja 1941. godine. Grob mu se ne zna. O tome je pisao i vrhbosanski nadbiskup koadjutor Tomo Vukšić.
Sjetimo se svojevremenih napada i na Dekovića i Vuksanovića jer sam bio njihov gost u Tivtu prigodom mog izbora za izvanjskog člana DANU. Tada su imali problema jer su doveli čovjeka koji brani „Bojnu Čavoglave“, Thompsona i ZDS.
A u jučerašnjem tekstu https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/28178-kad-ne-vole-hrvatsku-ne-vole-ni-zds
pisao sam o tekstu Marija Filipija u kome je dana tisuću godina stara himna slavne hrvatske mornarice u kojoj imamo ZA DOM SPREMNI UMRIJETI. Filipi koristi tekst HRVATSKA MORNARICA iz knjige*„Po slidu Sunca – čerjeni bojovnici zeHorezma“ („Putom Sunca, crveni bojovnici iz Horezma“) koja je tiskana u Zadru 2019. godine u izdanju ogranka Matice hrvatske u Zadru. Autori su Rado Žic Mikulin i Leonard Eleršek.*
O tome je pisano u poglavlju HRVATSKA MORNARICA. Ono što je meni posebno drago jeste činjenica da na početku teksta daju i sliku
Bokeljske mornarice iz Tivta it 1905. godine.
Mario Filipi mi je poslao i preslik tih stranica iz knjige pa vam šaljem i tu stranicu sa tom slikom.

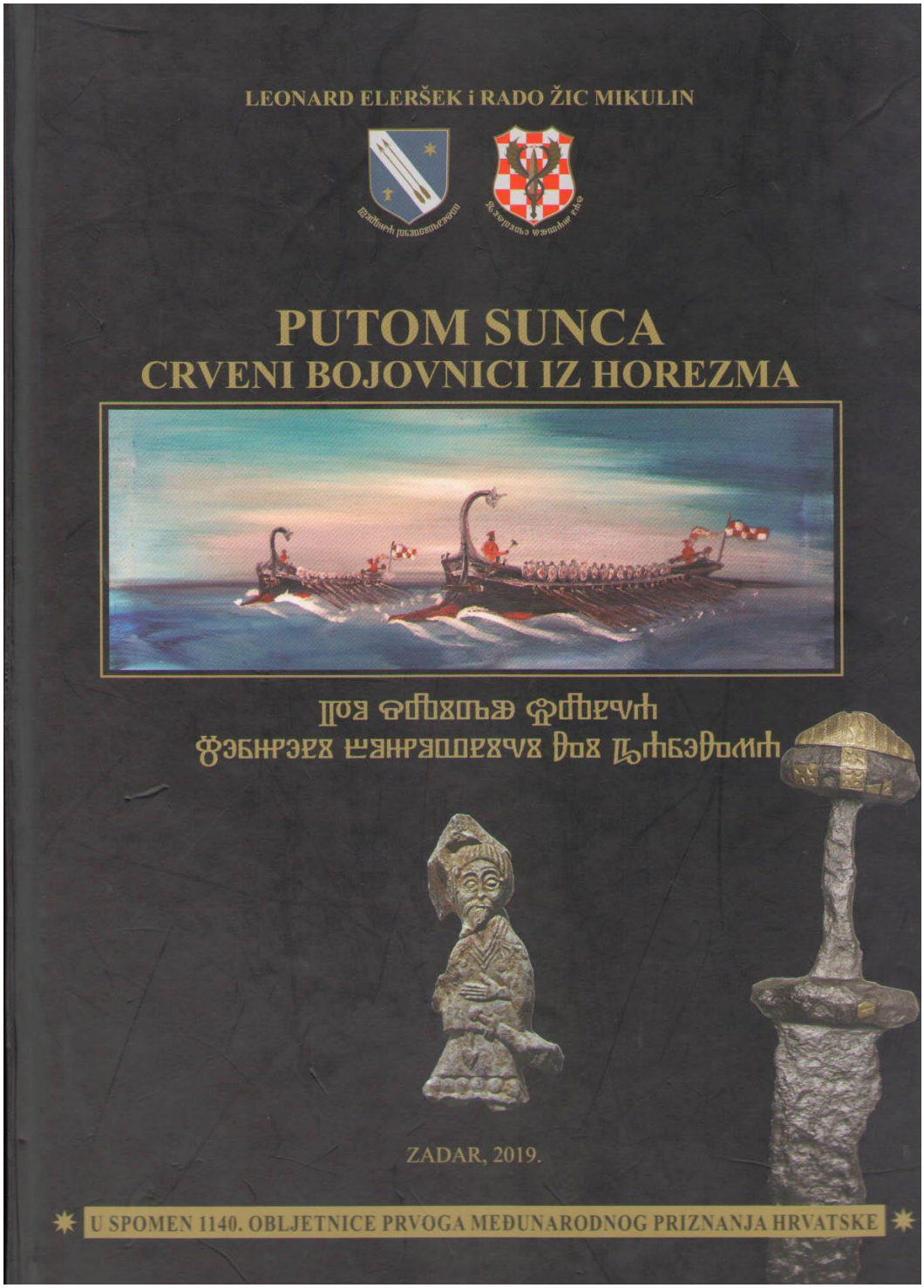
LEONARD ELERŠEK i RADO ŽIC MIKULIN
PUTOM SUNCA
CRVENI BOJOVNICI IZ HOREZMA
ZADAR, 2019.
U SPOMEN 1140. OBLJETNICE PRVOGA MEĐUNARODNOG PRIZNANJA HRVATSKE

HRVATSKA MORNARICA

Čini se kako postoji tisuću godina stara himna slavne hrvatske mornarice, pjesma od koje su stoljećima strepili svi dušmani i *jizdajice* Hrvata, himna pomorske sile čije je moćno brodovlje, kundure i sagene u za Hrvate neprocjenjivo važnom remek-djelu *O upravljanju Carstvom* ovjekovječio bizantski car Konstantin VII. Porfirogenet. Pjesma je vrlo stara i dolazi iz vremena mnogo starijih od baruta, iz doba u kojem se vojevalo hladnim oružjem, kad su hrvatski brodovi naoružani podvodnim kljunom (rostrum) razbijali bokove dušmanskih galija, helandija i dromona, a hrvatski mornari naskakali na njihove palube. Tu bi davoriju naša Hrvatska ratna mornarica trebala oživjeti, uzeti je za svoju himnu i pjevati u sjećanje na sve naše plovbane, skupbane, korbane, ojbane, jidbane, rugbane, hućbane, sve naše hrabre ormance, mornare, naute, ali i riječne naute, efure, podsjetiti nas na sve one koji su svojom krvlju i znojem sačuvali za nas ovaj *kus* sinjega mora i *kraja*. Trebalo bi je pjevati onako kako su je pjevali naši stari, na našem lijepom čakavskom jeziku, kojim su govorili Francipanovi, Zvonimirovi, Branimirovi, Domagojevi i Burutusovi mornari. Ovo je priča o pjesmi „Ormanci" (Mornari) iz priče „Kumpanija od venca" (Društvo od vijenca), koju je na Puntu 1952. zapisao šesnaestogodišnji Rado Žic Mikulin. U toj Radovoj priči zapisan je samo refren, a kasnije je na međumrežju pronađena cijela pjesma, koju je Rado ondje ranije objavio uz objašnjenje: *Ormanci su bile postrojbe koje su u ormanicama vozile iz puntarske drage s donje strane otoka Krka, a ormanice iz Omišlja, vozile su gornjom stranom otoka i za vrijeme Franci-*

Slika 119. Spomen na brojne hrvatske pomorske bratovštine čuva tek nekolicina povijesnih društava, a najpoznatija među njima je Bokeljska mornarica s juga hrvatskog Jadrana. Bokeljska mornarica (prvotno Kotorska mornarica) hrvatska je bratovština kotorskih pomoraca. Prema tradiciji, nastala je 809., kada su kotorski mornari sudjelovali u preuzimanju moći sv. Tripuna, koji je postao zaštitnikom grada Kotora i bratovštine kotorskih mornara. U XII. st. poprimila je izrazito vojni značaj, a od polovice XIII. st. postaje staleškom organizacijom bokeljskih pomoraca. Prvi sačuvani Statut potječe iz 1463. Na slici je Bokeljska mornarica u Tivtu 1905. Izvor: Hrvatska enciklopedija.

BOKELJSKA MORNARICA, DRAGOVOLJAC.COM, 2021.

HRVATSKA I SVIJET
UOČI UVRŠTENJA NA POPIS KULTURNE BAŠTINE UNESCO-A

BOKELJSKA MORNARICA NE MOŽE BITI CRNOGORSKO KULTURNO DOBRO, ONA JE 1200 GODINA VEZANA UZ KATOLIČKU CRKVU I ZAŠTITNIKE SVECE NIKOLU I TRIPUNA

PIŠE AHMET KALAJDŽIĆ
3. prosinca 2021.

Ovog vikenda su u ime Zajednice bokeljskih Hrvata zbog najave da Crna Gora nominira Bokeljsku mornaricu pred UNESCO-m kao crnogorsko nematerijalno kulturno dobro, na način istrgnuća iz memorije hrvatske baštine i katoličke tradicije, javno ispred vodstva Zajednice istupili predsjednik Srećko Đuranović, njegov zamjenik Luka Perković te izvršni i glavni tajnik Marijan Banelli i Tomislav Brguljan te Roko Mišetić, Ozana Ramljak i Vinicije Lupis u ime Znanstvenog vijeća.

Dio oružja Bokeljske mornarice iz fundusa Pomorskog muzeja Crne Gore u Kotoru
Fotografije: Tonci Plazibat/Cropix

Pomorski muzej Crne Gore u Kotoru čuva memorabilije Bokeljske mornarice

Prozvali su admirala Antuna Sbutegu i Upravu da provode višegodišnji proces crnogorizacije i dekristijanizacije Bokeljske mornarice, a Republiku Hrvatsku da nije reagirala na istupe Crne Gore na stranim izložbama kad su hrvatsku kulturnu baštinu predstavljali kao crnogorsku te pozvali da se spriječi memoricid, kulturocid, lingvocid i schoolocid.

HRVATSKO, NE CRNOGORSKO

Reakcija je odjeknula u hrvatskoj javnosti, ali je Hrvate u Boki kotorskoj dodatno podijelila. U Kotoru se iznova priča da nema manje nacionalne zajednice a veće razjedinjenosti. Predsjednik Upravnog odbora Bokeljske mornarice Aleksandar Dender ističe da Crna Gora nikada nije UNESCO-u predlagala Bokeljsku mornaricu kao crnogorsku nego kao kulturno dobro Crne Gore te ju je 2013. proglasila nacionalnim kulturnim dobrom te će 10. prosinca u Parizu biti upisana na svjetsku listu nematerijalne baštine UNESCO-a:

Dio oružja Bokeljske mornarice iz fundusa Pomorskog muzeja Crne Gore u Kotoru

-Bokeljska mornarica i Kotor su u Crnoj Gori i stoga su kulturno dobro Crne Gore, ali identitet nije i ne može biti crnogorsko kulturno dobro jer Crna Gora nikada nije sudjelovala u stvaranju niti održavanju Bokeljske mornarice kao kulturnog dobra. Stoljećima su to uvijek radili katolici a Bokeljska mornarica je 1200 godina vezana uz katoličku crkvu i svoje zaštitnike sv. Nikolu i sv. Tripuna.
Zajedničku nominaciju dvije države nisu uspjele dogovoriti, ali smo bili podijeljeni i mi u Mornarici koju vodi starija generacija, još s dosta mentaliteta bratstva i jedinstva. Osim formalnih kontakata ministarstava kulture, Hrvatska nije dovoljno radila da Crna Gora prihvati zajedničku ideju! Nakon prve nominacije 2019. slijede pritisci i lobiranja iz Hrvatske, ali je već bilo kasno- kaže Dender i podsjeća da je nakon Domovinskog rata bilo prijedloga da u Kotoru promjenu ime u Hrvatska bratovštine Bokeljske mornarice:

HRVATSKA I SVIJET ZAPUHALI NOVI VJETROVI| **BILI SMO U KOTORU: Hrvati su naučili na provokacije, poput preimenovanja bazena, no sad im se ponovno prijeti: 'Ustaše treba protjerati!'**
(https://dubrovacki.slobodnadalmacija.hr/dubrovnik/vijesti/hrvatska-i-svijet/bili-smo-u-kotoru-hrvati-su-naucili-na-provokacije-poput-preimenovanja-bazena-no-sad-im-se-ponovno-prijeti-ustase-treba-protjerati-1124662)

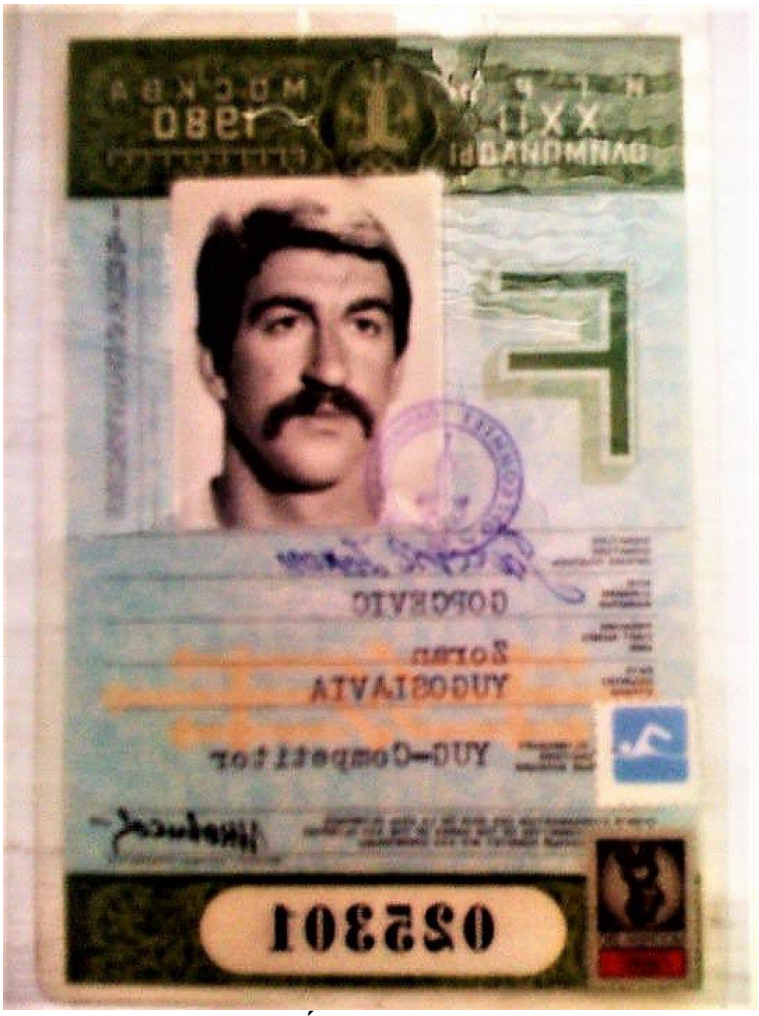

HRVATSKA I SVIJET SLIJEDIT ĆE IH I DRUGI| Jugaši ne žele u kotorski bazen otkad je dobio ime po Zoranu Gopčeviću, čuvaru iz zloglasnog ratnog logora Morinj! (https://dubrovacki.slobodnadalmacija.hr/dubrovnik/vijesti/hrvatska-i-svijet/jugasi-ne-zele-u-kotorski-bazen-otkad-je-dobio-ime-po-zoranu-gopcevicu-cuvaru-iz-zloglasnog-ratnog-logora-morinj-1121897)

-To je povijesno neprihvatljivo: kroz 12 stoljeća u Mornarici su u ogromnoj većini Hrvati i uvijek su bili Kotorska ili Bokeljska mornarica. Nacionalni prefiks se nikad nije koristio! Bratovštinama u Hrvatskoj smo predlagali da bez uvjeta prihvate naš Statut i da ne budu hrvatske bratovštine nego bratovštine u Hrvatskoj. Nismo protiv hrvatskog imena, samo za izmjenu prefiksa! Ako su bratovštine dio matice u Kotoru, tad moraju poštivati naš Statut i ime. Nisu pristale ni uz pokušaje bivšeg predsjednika Joza Đurovića čiji je pomiriteljski stav na Skupštini hrvatskih bratovština preglasan. Izabran je Ivo Škanata čiji se početni rigidni stav jako ublažio i počeli smo suradnju dok nije zapelo s zajedničkom nominacijom.

Predsjednik Upravnog odbora Bokeljske mornarice Aleksandar DenderTonci

Ovaj žestoki stav Zajednice bokeljskih Hrvata je neprimjeren aktualnim odnosima: trebali su spoznati stvarne činjenice a ne iznijeti niz neistina, osobito o ulozi admirala! Kod nas prevladava pomirljiv stav i nada da ćemo jednog dana biti zajedno s bratovštinama te ne reagiramo na proglas. S 18 kulturnih dobara na popisu UNESCO-a Hrvatska ima ogromno iskustvo u nominacijama, ali je lani odbijena nominacija za upis Tripunjdanskih svečanosti na listu nematerijalne baštine bokeljskih Hrvata! Mislim da dosje nije bio dobro napisan ili Hrvatska lobiranjem i potporom nije dovoljno stala iza prijedloga? Jer, tradicija bokeljskih Hrvata zaslužuje veću potporu struke i politike u Hrvatske. Mislim da slijedi ponovna nominacija, ali je neusporedivo lakši put da i hrvatske bratovštine budu dio baštine UNESCO-a, da uz mali napor prihvate naš Statut i da praktički budemo jedno. Poštivanje Statuta je jedini uvjet Bokeljske mornarice u Kotoru za bokeljske bratovštine u Hrvatskoj- apelira Dender.

PRIJEPOR O PRIPADNOSTI

A predsjednik Hrvatskog nacionalnog vijeća Crne Gore Zvonimir Deković kaže da je Hrvata u Crnoj Gori 0,97 posto a više od 95 posto u Bokeljskoj mornarici koja je, po predanju prvi put kolo zaplesala 13.siječnja 809. po donošenju moći sv. Tripuna u Kotor:- Otad su mornarica i sv. Tripun neodvojivi od hrvatskog naroda i Katoličke crkve u čijem je krilu nastala. I admiral se izjašnjava kao Hrvat ali je pristao u prvoj nominaciji navesti da je Bokeljska mornarica tradicija koja se održava u čast kulta, bez spomena Katoličke crkve, Hrvata i sv. Tripuna. To je mogao biti kulturocid jer je odnarođeni dio Hrvata, poglavito u Upravi Bokeljske mornarice, zbog raznih benefita koje bi možda mogli osobno imati, pristao na nominaciju Mornaricu kao kulturnog dobra Crne Gore bez spomena Hrvata katolika i sv. Tripuna!

Prvo su reagirali HNV, HGI, pojedini intelektualci i Ministarstvo kulture RH. Kao kompromis, u drugoj se nominaciji upisuje da je Bokeljska mornarica kulturna baština katolika Hrvata, Crnogoraca itd. i da se održava u čast sv. Tripuna! Nemamo spora s tim jer su Kotor i Mornarica u Crnoj Gori i to je kulturno blago države Crne Gore, ali nije crnogorsko jer ga nisu stvarali Crnogorci nego Hrvati i to je hrvatsko kulturno blago multikonfesionalne Crne Gore. No, toga nema u reagiranju dijela hrvatskih bratovština a opravdanje Mornarice i admirala za prvu nominaciju UNESCO-u bilo je da "u 1212 godina tradicije Bokeljske mornarice nikada nije upisano kojem narodu pripada pa neće ni sada jer pripada svima koji se s njom identificiraju". U izmijenjenoj nominaciji se izrijekom navodi tradicija katolika Hrvata- kaže Deković i naglašava da često Hrvati Bokelji koji danas žive u Hrvatskoj nemaju dobru percepciju o hrvatskoj zajednici u Boki:- Nemaju senzibilitet i nedostaje brža, češća i bolja komunikacija s našom zajednicom u Boki!

Predsjednik Hrvatskog nacionalnog vijeća Crne Gore Zvonimir Deković

Često nam upravo oni koji 10- 15 godina nisu kročili u Boku konformistički iz Zagreba ili Rijeke, drže sentence što trebamo raditi. Zauzimanjem HNV i HGI prvi put u 1200 godina povijesti upisano je da je Bokeljska mornarica dio baštine katolika Hrvata, vezane isključivo uz kult sv. Tripuna. Načinili smo veliki iskorak jer je bivši premijer Duško Marković hrvatskom zastupniku HGI Adrijanu Vuksanoviću u Skupštini odgovorio da Hrvati neće biti upisano u nominacijski list! No, postigli smo kompromis i pokazali da smo malobrojni ali utjecajni. S velikom sigurnošću tvrdim da prijepora oko Bokeljske mornarice uopće ne bi bilo da je više od polovice članova, od admirala do mornara, javno izjavilo da su vezani uz Katoličku crkvu i da su dio hrvatskog naroda. Omalovažavaju HNV i HGI dok vlasti Crne Gore razgovaraju s njima koji iz vrha Bokeljske mornarice kažu da

nisu Hrvati nego Bokelji. Naravno, tada se ovo događa - kaže Deković i kompromis naziva pobjedom.

Nakon katastrofalnog potresa travnja 1979. Bokeljska mornarica je zaplesala kolo kako bi podigla moral stradalnicima

ČEKAJU 10.PROSINAC

- Čekamo 10.prosinca da vidimo što će biti upisano na popis UNESCO-a. Ako ne bude kompromisa, reagirat ću kao i cijela hrvatska zajednica, nevladin sektor i političke stranke te tražiti ravnopravno mjesto u građanskoj multietničkoj i multikonfesionalnoj Crnoj Gori. Potpisnici proglasa su preoštri iako kao nevladina udruga ne mogu tako razgovarati s vrhom vlasti Hrvatske niti Crne Gore. Crna Gora se kroz turističku ponudu hvali divljom ljepotom, ali se mogu pohvaliti i kulturnom ljepotom Boke kotorske i Crnogorskog primorja koja je dominantno kulturno blago hrvatskog naroda.

Neinformiranost ne opravdava ali stvara zablude. HNV izvrsno surađuje s Hrvatskom bratovštinom Bokeljske mornarice 809. iz Zagreba i nikad nije bilo istupa bez usuglašavanja stavova. HNV i HGI razgovaraju s vodstvom države Hrvatske o rješavanju strateških važnih pitanja za hrvatsku zajednicu u Crnoj Gori. Ponavljam: neznanje o tome ne opravdava nevladinu udrugu da javno iznosi netočne podatke jer su Hrvatima izvan matice zemlje 2021. data mnogo veća sredstva no ikad dosad.

https://dubrovacki.slobodnadalmacija.hr/dubrovnik/vijesti/hrvatska-i-svijet/bokeljska-mornarica-ne-moze-biti-crnogorsko-kulturno-dobro-ona-je-1200-godina-vezana-uz-katolicku-crkvu-i-zastitnike-svece-nikolu-i-tripuna-1148105

ZALJEV HRVATSKIH SVETACA, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

ZAVRŠNI TEKST

Knjiga sam posvetio svom prijatelju Krstu Papiću mom crvrnom Hrvatu. Zato kao završni tekst dajem tekst u kojem govoriom o drugom svom prijatelju iz Kotora prof. dr. sc. Danilu Đuroviću čiji je život povezan i sa sv. Leopoldom Bogdanom Mandićem i s blž. Ozanom a koji je Crnogorac – katolik.

NEZAVISNA I EVROPSKA CRNA GORA ILI VELIKA SRBIJA

(Tekst je dan u djelu knjige o prof. dr. Danilu Đuroviću)

PRILOG

SPC KOJU IZDAŠNO FINANCIRA RH PRISVAJA HRVATSKU BAŠTINU U BOKI KOTORSKOJ

Peraška Gospa od Škrpjela na kalendaru „Pravoslavne svetinje“

Peraška Gospa od Škrpjela, vjerski objekat koji pripada Kotorskoj biskupiji, našla se na početnoj strani crkvenog kalendara „Pravoslavne sventinje – manastiri Crne Gore“ koji se ovih dana prodaje u crnogorskim knjižarama.

Kalendari su uvezeni iz BiH, a štampalo ih je preduzeće "Gatarić" koje posluje u Derventi, Banjaluci i Istočnom Sarajevu.
Peraška crkva našla se na početnoj strani izdanja „crkveni kalendar za prostu 2022. godinu“.
Čitalac koji nam je poslao fotografiju pita se da li je onaj ko je uvezao namjerno poručio ovako štampan materijal ili ga je odabrao iz neznanja.
https://www.portalanalitika.me/clanak/peraska-gospa-od-skrpjela-na-kalendaru-pravoslavne-sventinje
Sporne kalendare štampala firma iz Valjeva, a ne Gatarić iz Dervente (portalanalitika.me)

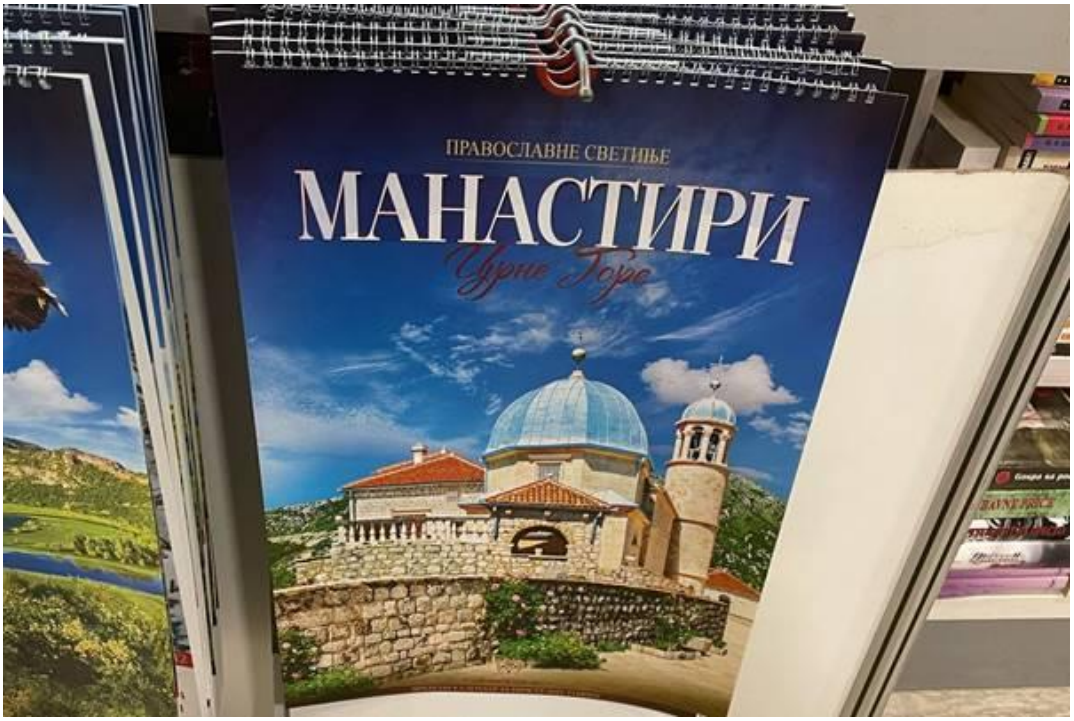
ПРАВОСЛАВНЕ СВЕТИЊЕ
МАНАСТИРИ
Црне Горе

DUBROVNIK SE BRANI BOKOM, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

BOKA I RUSKI VELIKI PROSTOR

Je li hrvatska država ili hoće li reagirati i na najnoviji napad na Hrvate u Crnoj Gori: NAPUSTITE DOM U DONJOJ LASTVI U TIVTU: RADIO, HRVATSKO NACIONALNO VIJEĆE CG – A, 6. 000 TISUĆA KNJIGA NA ULICU ISPOD ŠTANDOVA NA MUO…

Biram DOBRO, 22. 2. 2022.

Hrvatsko nacionalno vijeće Crne Gore najoštrije osuđuje zadnje ucjenjivačke poruke koje su upućene hrvatskoj zajednici iz Općine Tivat koje potpisuje sekretarka Općine
Iza ove odluke stoji gradonačelnik Željko Komnenović, predsjednik tivatske skupštine dr. sc. Andrija Petković i njihov PR novinar.
Radi se, naime, o dopisu kojim se dio hrvatske zajednice mora iseliti iz Doma kulture „Josip Marković" do 15. travnja 2022. godine.
Mržnja koju demonstrira vlast Općine Tivat prema hrvatskoj zajednici prelazi sve dozvoljene granice i može se podvesti pod sintagmu zatiranja hrvatskog imena u Općini Tivat i ciljanog širenja osjećaja ugroženosti kod pripadnika hrvatskog naroda u Crnoj Gori.
Varaju se oni koji misle da će ovakvim ucjenama, i to samo zbog političke pragmatičnosti djelovanja Hrvatske građanske inicijative u tivatskoj skupštini, zastrašiti ili uspjeti s ucjenama. Dakle, najgora karakterna osobina je sposobnost ucjenjivanja kada si jači, a mi, shodno tome, dajemo obećanje da ćemo nastaviti sve naše započete aktivnosti.
Žalosni smo što dio naših sugrađana želi u javnom prostoru iskazati i potvrditi svoje europejstvo odobravanjem isticanja hrvatskih simbola, a u stvari priželjkuju da budemo onemogućeni u tome da djelujemo kao hrvatska zajednica. I ovo će bit zapisano u povjesnici Tivta.
Dom kulture „ Josip Marković" u Donjoj Lastvi sagradili su Hrvati 1922. godine kao Hrvatsku čitaonicu. Kraljevina Jugoslavija je Dom oduzela i preimenovala u Jugoslovenski Dom. Nakon Drugog svjetskog rata Dom dobiva ime Josipa Markovića.
Nakon potresa 1979. godine jedini dom kulture u Crnoj Gori koji nije obnovljen je Dom kulture u Donjoj Lastvi, a 2011. godine Hrvatska krovna zajednica„*Dux Croatorum*" obnavlja Dom, ulaže ogromna sredstva, stavlja ga u funkciju i čini mjestom okupljanja i popriштem brojnih kulturnih događanja.
U Domu je smješteno sjedište Hrvatskog nacionalnog vijeća Crne Gore, Radija Dux i Hrvatske knjižnice „ Ljudevit Gaj" s preko 6000 knjiga.
Umjesto da se oduzeti Dom vrati hrvatskoj zajednici, Hrvati se tjeraju iz Doma. Pristajali smo na sve nepravedne uvjete koje je Općina Tivat od nas tražila. Bili smo jedini zajmoprimac u Općini koji je morao svaka tri mjeseca slati izvješća, dokaze o plaćenim računima, izvode iz banke, ulaz sredstava, izlaz sredstava itd. Neki zakoni važe samo za Hrvate. Na kraju i u Ugovoru stoji da će, ako bude Domom upravljala u dobroj vjeri,

prilikom produžetka ugovora *Hrvatska krovna zajednica* imati prednost. Nekoga ne obvezuje ni javno dana riječ pred dvama predsjednicima država i visokim dužnosnicima i Republike Hrvatske i Crne Gore da će biti razmatrana opcija o dugoročnom zakupu ili prodaji objekta hrvatskoj zajednici. Bio bi to treći put da Hrvati kupuju ovaj Dom.
Bahatost u pokušaju da se Hrvati u Tivtu javno ponize smo sigurni da neće uspjeti. Ovo smatramo otvorenim pokušajem iz tivatske općine da se na ideološko- moralnoj matrici razvije doktrina u kojoj nema mjesta za autohtoni hrvatski narod. Jedino sebe smatraju pravom stranom, iako smo svjedoci nedavne prošlosti u kojoj je biti na pravoj strani zapravo značilo da je „dopušteno ubojstvo protivnika bez suda".
S dopisom iz Općine Tivat upoznat ćemo sve relevantne institucije u Crnoj Gori, Republici Hrvatskoj, Europskoj uniji, kao i sva europska veleposlanstva u Crnoj Gori.
Zvonimir Deković, predsjednik Hrvatskoga nacionalnog vijeća Crne Gore, s. r.
https://biramdobro.com/napustite-dom-u-donjoj-lastvi-u-tivtu-radio-hrvatsko-nacionalno-vijece-cg-a-6-000-tisuca-knjiga-na-ulicu-ispod-standova-na-muo/
https://zbh.hr/protjerivanje-hrvatskih-institucija-iz-njihovih-prostora-u-boki-kotorskoj/

Sjetimo se i napada na Bunjevce i na hrvatski jezik u Srbiji, zakonsko svojatanje dubrovačke kulturne baštine. Politika Srpskog sveta je sveobuhvatna, a vlast u RH joj pomaže na razne načine.
Nedavni događaji u Crnoj Gori i najnoviji događaji u Ukrajini pokazuju da bi hrvatska politika, ako je doista hrvatska, itekako trebala voditi računa da Srbi smatraju svojim interesom da se politika Srpskog sveta uklopi u nešto što nazivaju RUSKI VELIKI PROSTOR.
Pri tome je očito da Srbi ne odustaju od onoga što su imali tijekom domovinskog rata u Hrvatskoj i šire. Novi Memorandum SANU 2. samo im pomaže u ostvarivanju tih ciljeva. Nadam se da su hrvatskim političarima političari poznati i 'znanstveni' radovi srpskih 'znanstvenika' u kojima oni sanjaju o ostvarenju tih ciljeva koji nisu ostvarili u Domovinskom ratu koji je završen neslavno po njih jer je završen poznatim pravljenjem zečeva od njihovih 'hrabrih ratnika'.
Ako nisu sugeriram im da pogledaju članak:

O rekonfiguraciji postjugoslovenskog prostora

Milomir Stepić, **03.06.2021. 19:01**

Balkan mora biti rekonfigurisan. Njegova deatlantizacija je neophodna ne samo radi stabilizacije, već i iz geopolitičkih motiva
Geopolitička perspektiva rekonfiguracije postjugoslovenskog prostora (1) (standard.rs)

Da, dovoljno je dati ovu kartu Velikih prostora iz tog članka i pogledati Hrvatsku na njoj, bolje je reći ono što je ostalo od je.
Naravno i nadati se da će hrvatski političari i pročitati ono što politika Srpskog sveta provodi, a danas u RH su na vlasti predstavnici te politike. Dapače Nenad Vlahović u Bujici, 21. 02. 2022. tvrdi da je Milorad Pupovac važnija osoba u RH od svih hrvatskih političara zajedno:
https://www.youtube.com/watch?v=mdBWynnPH94
A Strossmayer je još 1863. godine pisao:
Ja mnijem da Srbima ne treba prostiti gdje ne imaju pravo, jerbo upravo tim bivaju smjeliji i drzovitiji.

Karta 2: Veliki prostori na zapadu Evroruskog „bloka“ (**Obrada autora**)

Jesu li to naučili hrvatski političari?
Jesu li naučili i one u svijetu koji – zapravo – na ovim prostorima podržavaju politiku Srpskog sveta i samim tim i RUSKI VELIKI PROSTOR?

Josip Pečarić

https://bezcenzure.hr/vlad/boka-i-ruski-veliki-prostor/

Primjedba: Nenad Vlahović je zapravo rekso:
“Milorad Pupovac je snažniji i jači od cijele Vlade i predsjednika Plenkovića, cijelog Sabora i vlasti Hrvatske države! On je na jednoj strani, a svi ostali su na drugoj. I jači je! Zašto? Zato što je zapravo on na čelu te trgovačke koalicije, koja drži Plenkovića na političkoj pozornici. Kada Pupovac kaže NE, Plenković jednostavno ostane bez daha! No, kao što vidimo, ipak dolazi vrijeme kada će morati odgovarati za sve što je rađeno…”

https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/29697-nenad-vlahovic-u-bujici-pupovcu-je-mjesto-u-remetincu

ZA DOM SPREMNI I SLAVA UKRAJINI, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

ODGOVOR DURU VIDMAROVIĆU

Dragi Đuro,
Još jednom hvala NA Tvoj upit na moj tekst BOKA I RUSKI VELIKI PROSTOR od 22. 2. 2022. u povodu Odluke tivatske općinske vlasti da iz Doma kulture izbaci na ulicu hrvatsku zajednicu i to iz objekta kojeg su izgradili lastovski Hrvati prije 100 godina. Tekst je bio poslan i vlastima u RH. Što je zapravo bilo glavni upit iz Tvog e-maila.
Tvoj e-mail sam komentirao 25. 2. 2022. u tekstu TUĐMAN 100, 3.dio
upozorivši da je Zvonimir Deković pozvan na saslušanje u policiji Tivat.
Međutim istog dana su se na Internetu pojavile vijesti o reagiranjima iz Hrvatske:
MVEP POSLAO PROSVJEDNU NOTU CRNOJ GORI ZBOG ISELJENJA HRVATSKE ZAJEDNICE IZ DOMA KULTURE
http://www.radiodux.me/vijesti/hrvatska/mvep-poslao-prosvjednu-notu-crnoj-gori-zbog-iseljenja-hrvatske-zajednice-iz-doma
https://www.hina.hr/rubrika/svijet
DRŽAVNI TAJNIK MILAS IZRAZIO PODRŠKU HRVATIMA U CRNOJ GORI
http://www.radiodux.me/vijesti/hrvatska/drzavni-tajnik-milas-izrazio-podrsku-hrvatima-u-crnoj-gori
Istog dana reagirali su svojim priopćenje niz hrvatskih udruga iz Boke:
„NAJOŠTRIJE OSUĐUJEMO ODLUKU TIVATSKE OPĆINSKE VLASTI DA IZ DOMA KULTURE IZBACI NA ULICU HRVATSKU ZAJEDNICU I TO IZ OBJEKTA KOJEG SU IZGRADILI LASTOVSKI HRVATI PRIJE 100 GODINA“
Petak, 25. veljače 2022.
Najoštrije osuđujemo Odluku tivatske opštinske (općinske) vlasti o iseljenju Hrvatske zajednice po hitnom postupku do 15.04.2022. god. iz *Doma kulture „Josip Markovic“ u Donjoj Lastvi.*
Dom kulture „Josip Markovic“ je izgrađen koliko smo upoznati trudom i zalaganjem Hrvata iz Donje Lastve 1922. god. tj prije točno 100 godina i jedini je prostor koji mi Hrvati koristimo u republici Crnoj Gori.
U njemu se nalazi jedini elektronski medij hrvatske nacionalne manjine u Crnoj Gori *„Radio Dux“*, koji je počeo sa emitiranjem 26. lipnja 2009. godine. Osnovala ga je i u njoj ima svoje prostorije Hrvatska krovna zajednica *„Dux Croatorum“* sa misijom očuvanja nacionalnog identiteta hrvatskog naroda u Crnoj Gori, kao i očuvanja kulturnih, jezičkih i drugih specifičnosti koje karakteriziraju hrvatsku nacionalnu skupinu na ovim prostorima, kao i promicanje i očuvanje svega što mi Hrvati kao višestoljetni autohtoni narod imamo na ovim prostorima u današnjoj Crnoj Gori. Taj prostor koristi i *Hrvatsko nacionalno vijeće* koje je utemeljeno 21.prosinca 2007. godine, shodno Zakonu o zaštiti manjina od travnja 2006. godine. U tim prostorijama se nalazi i *knjižnica „Ljudevit Gaj“* sa nekoliko tisuća knjiga koje mogu da koriste svi građani, bez obzira na nacionalnu i vjersku pripadnost. Prostorije koristi za probe i tivatska *klapa „Jadran“* i u njoj često i

nastupa, kao i *Amatersko kazalište* Hrvatskog nacionalnog vijeća. Na pozornici u velikoj sali se često održavaju literarne večeri, koncerti klapa, priredbe Amaterskog kazališta, izložbe, prezentacija tradicionalne hrvatske kulturne baštine, promocija knjiga, časopisa, sastanci itd. Na svim tim koncertima, literarnim večerima, priredbama i sl. se osim Hrvata pozivaju i svi građani Tivta, Kotora i ostalih mjesta Boke kotorske, bez obzira na nacionalnu ili vjersku pripadnost.
Tražimo stoga da se na razini najviših instanci u republici Crnoj Gori, čiji smo lojalni građani i u dogovoru sa vlastima u Hrvatskoj, hitno donese rješenje, da Dom kulture „Josip Marković“ u Donjoj Lastvi, zauvijek ostane u trajnom vlasništvu Hrvatske zajednice u Crnoj Gori.

„Tu je moj dom, tu je ostalo sve
U kući kamenoj moje matere.
Tu je moj dom, tu je u duši moj mir
u kući kamenoj, ja ću ostati .“

HKU “Stađuni od kulture“ – Kotor
HU „Boka kotorska“ – Kotor
NVO Klapa „Jadran“- Tivat
NU „Zaljev hrvatskih svetaca“- Kamenari
NVO „Lingua“ – Kotor
NVO „Hrvatski libar“ - Kotor
http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/najostrije-osudujemo-odluku-tivatske-opcinske-vlasti-da-iz-doma-kulture-izbaci-na

I to reagiranje me je podsjetilo na onaj naš nastup 1992. godine kada smo i mi sudjelovali u emisiji HTV-a posvećenoj Hrvatima Boke kotorske. Tada sam tražio da se prvi prilog u emisiji nazove „ZALJEV HRVATSKIH SVETACA“, a kao što vidiš to je danas i naziv udruge iz Kamenara. Čak i Wikipedija u prvoj rečenici za Boku kaže kako *u Hrvatskoj se u novije vrijeme ponegdje naziva i Zaljev hrvatskih svetaca*, a početkom devedesetih sam na javnim nastupima sebe predstavljao kao Hrvata iz Zaljeva HRVATSKIH svetaca i pitao prepune dvorane zna li netko odakle sam ja. I nitko nije znao. Nisu znali ni mnogi moji bokeljski Hrvati.
Nedavno sam objavio i knjigu o tome:
J. Pečarić, Zaljev hrvatskih svetaca, dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/ZaljevHS.pdf
Jučer sam objavio i knjigu o velikom srpskom kompleksu HRVATSKA KULTURNA BAŠTINA:
J. Pečarić, Dubrovnik se brani Bokom, dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/DUBROVNIK.pdf
https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/29716-nova-knjiga-akademika-pecarica-dubrovnik-se-brani-bokom
Međutim na kraju sam svoje prijatelje upozorio na Tvoj intervju o sramotnoj ruskoj agresiji na Ukrajinu:
https://narod.hr/svijet/duro-vidmarovic-za-narod-hr-ovaj-je-rat-naprosto-nametnut-zbog-psiholoske-konstelacije-ruskoga-predsjednika
Raduje me da je uz obavijest o mojoj knjizi na portalu bezcenzure.hr objavljena i ta informacija o Tvom intervjuu:
https://bezcenzure.hr/vlad/dubrovnik-se-brani-bokom/

Zapravo se uvijek pitam jesi li negdje nešto napisao meni predivnu priču kako si kao veleposlanik naučio ukrajinski jezik tako da si mogao djelovati kao književnik na ukrajinskom jeziku, a razlog je bio da je u njihovom parlamentu jedan zastupnik – poznati ukrajinski književnik – nastupa prosrpski. Kao veleposlanik mu nisi mogao odgovoriti ali si to učinio kao književnik na ukrajinskom.
Zato sam mislio i na Tebe gledajući patnje dragog ukrajinskog naroda koje smo i mi proživljavali u Domovinskom ratu.
Nadam se da si vidio i moje pismo Ruskom Veleposlaniku od prije dva dana: Otkazivanja dara Vašem Ministru.
To je zanimljiva priča koja je stavljala na muke moje kolege s moskovskog RUDN-a gdje sam bio na matematičkom projektu poslije umirovljenja, a koristio sam samo njihovu adresu u znanstvenom radu (poslije onemogućavanja rada na Zagrebačkom sveučilištu prof. Miroslavu Tuđmanu i njegovoj suradnici mojoj kćerki bilo mi je besmisleno da sam ja na takvom sveučilištu). Zadnja godina je protekla u besmislenim zahtjevima s RUDN-a. Kolege su čini mi se željele da nastavim suradnju ali nešto je bilo čudno. Ne vjerujem da su oni znali da će bit rat pa razumijem da su pokušavali naći nekakvo rješenje. Ja sam im se narugao pa sam radove koje sam u toj godini objavio poslao kao dar njihovom Ministru znanosti.
Kao što si vidio u ovom najnovijem pismu Veleposlaniku povukao sam dar i prekinuo suradnju s RUDN.
Igrom slučaja iz časopisa *Mathematics* (radi se o Q1 časopisu koji su nedavno na koricama objavili moju sliku) dobili smo na posljednju korekturu novi članak. Tražio sam da mi se zamjeni RUDN adresa sa HAZU. Objasnili su mi da se to moglo prije usvajanja članka za objavu i da je to sada kasno. A ja njima da je to podrška ruskoj agresiji, a ako ne mogu promijeniti moju adresu neka skinu moje ime sa članka.
Jutros je stigla obavijest:
Congratulations on the publication of your manuscript and thank you for your message and support of open access.
The affiliation of Prof. Josip Pečarić. has changed to "Croatian Academy of Sciences and Arts, Zagreb, Croatia".
PDF Version: https://www.mdpi.com/2227-7390/10/5/755/pdf
Evo i to je nekakva malena podrška dragom ukrajinskom narodu.
Pozdravljam te uz Bojnu Čavoglave na Ukrajinskom:
https://www.youtube.com/watch?v=WrFrLGcRioA
https://www.youtube.com/watch?v=m2xrwF8SYxs

Pozz,
Joško

INICIJALNI KRUG 'TUĐMAN 100', DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

TUĐMAN 100, 3.

Dan prije agresije Rusije na Ukrajinu upozorio sam na kartu na kojoj se vidi kako je zamišljen tzv. RUSKI VELIKI PROSTOR:

(slika je dana ranije:
https://standard.rs/2021/06/03/geopoliticka-perspektiva-rekonfiguracije-postjugoslovenskog-prostora-1/)

A danas je cijeli svijet užasnut prizorima iz napadnute Ukrajine.
O toj agresiji dajem pjesmu hrvatskog pjesnika Stijepa Mijović Kočana:

24. VELJAČE 2022.
(Stijepo Mijović Kočan)

Jutro pred cijelim svijetom
Javno i jasno
Vladimir Putin uzdiže Ukrajinu
A Rusiju srozava
Na dno dna

Koji i nisu znali gdje je Ukrajina
Danas njezinu zastavu
Boje zemlje i neba
Proglašavaju zastavom slobode
Cijeloga čovječanstva

Moj zamalo pa idol
Prosvijećenog apsolutista
Najučinkovitijeg načina vladanja
Zamišljao sam i najboljeg
Opako zaražen udruženim virusima
Carske Rusije i komunističkog esesera
Nenadano je izgubio
I pamet i Rusiju i sebe
Kalo ludi Neron Rim
Zapalio je čitav mnogomilijunski
Ukrajinski narod
A svoje ruske sunarodnjake
Ponizio i osramotio

Kijev jest bio
Središte i ruske i ukrajinske inteligencije
Objedinjene
Mogao je i dalje to biti
Da je za oba naroda bilo
Jednako slobode i uvažavanja
Bez nasilja

Ruski okupator upravo oslobađa Ukrajinu
Okupanu u vlastitoj krvi
Koja spire s njih
Sve zablude

Tko će i gdje i kada u svijetu
Čim vidi mladog Rusa
Sportaša ili pjesnika
Reći
Taj pripada velikoj kulturi i velikom narodu

Dokad će časni ruski narod
Sve to moći podnijeti
Zagreb/24/2/22

Danas svi uspoređuju Putina s Hitlerom, ali se hrvatski političari ne usuđuju to isto uraditi s Miloševićem I reći da je agresija na Hrvatsku bila fašistička agresija. U RH se napadani branitelji. Valjda zbog toga što je točan naslov moje knjige: *Živjela nam antifašistička, tj braniteljska Hrvatska,* Zagreb, 2015.
Vratimo se karti. Napravio ju je srpski geopolitičar Milomir Stepić poznat po snovima da Srbi osvoje ono što je pokušao Milošević (o tome je pisao npr. Davor Dijanović: https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/d-dijanovi/36958-vodeci-srpski-geopoliticar-ponovno-bi-komadao-hrvatske-teritorije-a-nastala-bi-i-drzava-dalmacija.html)
Vidjeti i:
https://www.vecernji.hr/vijesti/njemacki-mediji-putin-ima-bih-na-nisanu-strategija-im-je-vratiti-dominaciju-1566129
Do agresije analitičari su vjerovali da Putin neće napraviti ni prvi korak – osvajanje Ukrajine, pa je napravio. Zapravo jesmo li već zaboravili da smo prije pet godina imali:
RUSIJA JE PUČEM U CRNOJ GORI POKUŠALA SPRIJEČITI ŠIRENJE EU I NATO-A NA ZAPADNI BALKAN
https://www.vecernji.hr/vijesti/rusija-je-pucem-u-crnoj-gori-pokusala-sprijeciti-sirenje-eu-i-nato-a-na-zapadni-balkan-1208766
da bi poslije tu priču odigrala SPC. Priča u BiH I Hrvatskoj je drugačija, ali je ima.
Međutim da srpski geopolitičar ne sanja potpuno u svojim promišljanjima vidi se i iz teksta Davora Dijanovića:
Deutsche Welle: Die Welt: Je li nakon Ukrajine na redu BiH?
Deutsche Welle: Die Welt: Je li nakon Ukrajine na redu BiH? - Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća (hakave.org)
Već sam pisao puno puta da je najvažniji političar u RH Milorad Pupovac, a kao što sam već upozorio u Bujici je bivši potpredsjednik SNV-a Nenad Vlahović to potvrdio:

"Milorad Pupovac je snažniji i jači od cijele Vlade i predsjednika Plenkovića, cijelog Sabora i vlasti Hrvatske države! On je na jednoj strani, a svi ostali su na drugoj. I jači je! Zašto? Zato što je zapravo on na čelu te trgovačke koalicije, koja drži Plenkovića na političkoj pozornici. Kada Pupovac kaže NE, Plenković jednostavno ostane bez daha!"
https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/29697-nenad-vlahovic-u-bujici-pupovcu-je-mjesto-u-remetincu
Jedno objašnjenje daje Ivica Marijačić ("Hrvatski tjednih, 24. 2. 2022.):
Pupovac i Milošević nisu uhićeni ZATO ŠTO JE PLENKOVIĆ IZ NJIHOVE, A NE HDZ-OVE POLITIČKE EPRUVETE, A slično piše i Vjekoslav Krsnik:
Kao sluga Bruxellesa, Beograda i Banja Luke Andrej Plenković je postao dio Pupovčeve "pete kolone" | Otporaš (otporas.com)
Ja mislim da je tu najvažnija osveta i mržnja prema HRVATSKOM predsjedniku Franju Tuđmanu što je protiv njihove volje stvorio Hrvatsku i još su hrvatski branitelji od onih koji su odrađivali njihov prljav posao napravili zečeve. Kolika je njima satisfakcija kada je Pupovac u RH ono što konstatira Vlahović.
Opet je na djelu slijepa politika zapadnih zemalja: protiv su politike RUSKOG VELIKOG PROSTORA a i danas podržavaju politiku SRPSKOG SVETA koja je dio politike RUSKOG VELIKOG PROSTORA.
Istina HRVATSKI predsjednik je zaslužio da ga toliko mrze što se vidi i iz današnjeg dana kada su se oni, kojima je on tako napakostio stvaranjem RH, podijelili pa jedni napadaju, a drugi su na strani Ukrajine.
I da je gornja karta plod želja srpskog geopolitičara bila bi doista napredak kod Srba jer bi pokazala da su naučili lekciju "pravljenje zečeva od Srba" pa su svjesni da im Srpski svet može koristiti – kad je RH u pitanju – samo u okviru RUSKOG VELIKOG PROSTORA.
Zapravo je i čudno da se nadaju ostvarenju takve politike jer Rusi, moraju osvojiti I niz država koje su u Nato-u. A ni u Crnoj Gori im ne ide sve po planu osim ove priče o rješavanju velikog srpskog kompleksa: HRVATSKA KULTURNA BAŠTINA. O tome sam već pisao
https://bezcenzure.hr/vlad/boka-i-ruski-veliki-prostor/
Đuro Vidmarović mi komentira:
Dragi Joško,
konsterniran sam ovim pokušajem da se oduzme Hrvatima njihov kulturni dom. Jesu li o svemu obavješteni Generalni konzulat u Kotoru i veleposlanstvo u Podgorici?
Naravno obaviješteni su ovi za koje Vlahović tvrdi: "Milorad Pupovac je snažniji i jači od cijele Vlade i predsjednika Plenkovića, cijelog Sabora i vlasti Hrvatske države!", a i objavljeno je.
Rezultat vidimo:

HRVATSKO NACIONALNO VIJEĆE CRNE GORE: HRVAT ZVONIMIR DEKOVIĆ POZVAN NA SASLUŠANJE U POLICIJI TIVAT

Hrvatsko nacionalno vijeće Crne Gore: Hrvat Zvonimir Deković pozvan na saslušanje u policiji Tivat - Biram DOBRO

Prije skoro 20 godina objavio sam knjigu: *Trijumf tuđmanizma*, Zagreb, 2003. u kojoj je bilo riječi o detuđmanizaciji i u HDZ-u (*Detuđmanizacija i HDZ*), a zapravo je najavljeno da ćemo imati HDZ takav kakav imamo danas.
Naslov koji stalno podsjeća sve one koji se bore protiv Tuđmanove Hrvatske (tj. – kako su je nazivali u Domovinskom ratu pa sve do danas Tuđmanove ustaške države) da im je to borba koju će sigurno izgubiti.

Vidi se kako je dočekana pojava inicijalnog kruga Tuđman 100 koji je pokrenuo Stjepan Tuđman sin HRVATSKOG predsjednika i jedan od 50 osnivača HDZ-a. Ljudi prepoznaju novo okupljanje istinskih tuđmanista. U mom prethodnom tekstu dana su neka imena:
https://bezcenzure.hr/vlad/tudman-100-2/
https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/29705-tudman-100-2-dio
Posebno je značajno da je tu i veliki hrvatski književnik i suradnik HRVATSKOG predsjednika kojega citiram već u početku spomenutog teksta:

Čini mi se da bi naslov ovog mog teksta mogao biti "Zašto Soros hvali Sanaderov HDZ?" On bi u sebi sadržao i bit odnosa HDZ-a prema detuđmanizaciji - glavnoj zadaći koju je dobila trećesiječanjska vlast u Hrvatskoj od svjetskih moćnika. Da bi razumjeli zašto je to bila njihova glavna zadaća moramo znati što svjetski moćnici podrazumijevaju pod tim pojmom. Na promociji knjige "Dr. Franjo Tuđman – vizije i postignuća" Ivan Aralica je rekao (vidjeti Dom i Svijet, 23. svibnja 2002. ili drugo izdanje te knjige): "Prva se u procesu detuđmanizacije na udaru našla nacionalna država kao prvorazredna vrijednost. U čitavom nizu postupaka uslijedilo je njeno poniženje. Poniženje njenih oltara, insignija i njena postojanja." Usudio bih se poistovjetiti sam pojam detuđmanizacija sa željom svjetskih moćnika da neovisne i samostalne Hrvatske uopće nema. Da je vrate u nekakvu tvorevinu u kojoj bi opet vladali Srbi pa zvali je Zapadni Balkan ili, kako više vole reći u poslijednje vrijeme, četvrta Jugoslavija.

Kako se prema detuđmanizaciji odnosio HDZ? Aralica u istom tekstu kaže: "Bio bi propust (...) ne reći da je detuđmanizacija zahvatila i Tuđmanove političke sljedbenike. Organizacijska prestrukturiranja među njima mogla su se očekivati. Personalna nadmetanja također su bila neizbježna. Ali su se dogodile i neke nesmotrenosti u formulaciji stava prema Tuđmanovu nasljeđu i, kao posljedica tih nesmotrenosti, krivi koraci u prilagodbi Tuđmanove političke misli suvremenim prilikama. Nije trebalo prihvatiti tezu detuđmanizatora da se njegovi nasljednici trebaju demokratizirati ako žele sudjelovati u budućem političkom životu, jer je Tuđman uveo demokraciju, a ne neokomunisti koji čine jezgru detuđmanizatora. Nije trebalo od neokomunista prihvatiti podvalu da je u vrijeme Tuđmana bilo pogrešaka i od toga napraviti povod za unutarnja trvenja, jer se na taj način činjenica da u svim velikim pothvatima ima i grešaka, predimenzionirala i postala žarištem unutarnjeg razdora. Nije trebalo davati izjave da je netko nekoga izvukao iz blata, jer se ta metafora pretvarala u značenje da smo deset godina blato mijesili, a ne ispisivali najsvjetlije stranice hrvatske povijesti. Nije trebalo davati isprike onima koji su, navodno, patili za vrijeme Tuđmanove vlasti, jer, ako je netko za to vrijeme patio, nisu to bili protivnici te vlasti, nego su to bili oni koji su se žrtvovali da vizije prvog predsjednika pretvore u ostvarenja. Ništa od toga nije trebalo, jer je to išlo u prilog detuđmanizatora."

Aralica je sigurno u pravu jer poslije trećesiječanjskih izbora pritisak na HDZ-ovce je bio ogroman, a oni nisu praktično ništa učinili da se odupru detuđmanizaciji. Pače, čini se da im je mnogo važnija bila borba za vlast unutar stranke. Tako oni ne održavaju Sabor stranke odmah poslije Tuđmanove smrti već mnogo kasnije. Možda je i to razlog što se njihov otpor detuđmanizaciji u tim vremenima uopće ne osjeća….

Da tako je govorio veliki Aralica prije 20 godina.

Josip Pečarić

https://bezcenzure.hr/vlad/tudman-100-3/

UNESCO I KOLO SV. TRIPUNA, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

NAGRADA RADIO DUXU

S velikim zadovoljstvom pisao sam kako su Svečanosti sv. Tripuna i kola sv. Tripuna – tradicija bokeljskih Hrvata u Republici Hrvatskoj novo je hrvatsko kulturno dobro upisano na UNESCO-ov Reprezentativni popis nematerijalne baštine:
https://bezcenzure.hr/toptema/predstavljanje-u-splitu-veliki-doprinos-bokeljskih-hrvata-rh/
Mala 'kritika' u povodu tog teksta o velikom doprinosu Bokeljskih Hrvata Republici Hrvatskoj može se naći u novoj kolumni velikog hrvatskog književnika Hrvoja Hitreca koji je pisao, a ne ja, o uspjehu Hrvata koji žive u Boki:
S tom baranjskom uspomenom prelazim na manjine uopće. Ne na one koje žive i blaguju u Hrvatskoj, nego na hrvatske manjine u drugim, trećim, četvrtim itd. državama. U prošlom je tjednu u Hrvatskoj matici iseljenika u Zagrebu održan 17. (27., JP) *Forum hrvatskih manjina, lijepa tradicija, osim premijera, ministra vanjskih posala i državnoga tajnika za Hrvate izvan domovine, bijahu ondje predstavnici hrvatskih manjina iz Austrije, Mađarske, Rumunjske i još mnogih zemalja, a bio sam i ja, nazvavši se u kuloarima predstavnikom hrvatske manjine u Hrvatskoj, čemu su se neki smijali, a neki rekli i da nije smiješno, treći da mogu za sebe tako reći. Tema je u stvari bila kako stoje hrvatske manjine u vezi s medijima, koliko ih mediji (u Hrvatskoj) preštimavaju, koliko su medijima zanimljivi. I tu opet treba reći da je HRT u redu (ne znam koji mi je đavo, već drugi put hvalim HRT), ima samostalni odjel za Hrvate izvan Hrvatske i nekoliko dobrih emisija. Pa to mu je i jedna od zadaća, na kraju krajeva, ne će valjda komercijalne televizije trošiti resurse na tu temu. A nemaju ni osobu koja bi povukla, kao što je Ivo Kujundžić na HTV-u. Nekako je u prvi plan izbila doista mala hrvatska manjina u Crnoj Gori, u povijesnoj hrvatskoj Boki, gdje postoji radio imenom Dux Croatorum* (Radio Dux, J.P.), *radio hrvatske krovne organizacije kojom predsjeda Zvonimir Dekanić* (Deković, J.P.), *a taj je gospodin na Forumu dobio nagradu Bogdan Radica, zasluženo. I još je mnogo zaslužnih bilo ondje, poput neizbježnoga Petera Tyrana, književnika i publicista, perjanice gradišćanskih Hrvata, čije središte nije u Željeznom nego u – Beču. Samo još nešto, da vas ne zamaram, a u svezi s Crnom Gorom – do 1945. bilo je u Montenegru 50 društava s hrvatskim predznakom. Pedeset. O Bože kako su na odasvud potisnuli, kako je Hrvatska na zemljopisnoj karti pretvorena u morskoga konjica oblikom, a ni pisnuti ne smijemo o svojoj povijesnoj baštini u odgriženim područjima poput Bosne i Hercegovine ili Srijema, pa dok Putini i Orbani mašu svojim velikoruskim i velikomađarskim barjacima i šalovima, Hrvati ne mogu spomenuti ni Drinu, a da se ne sruči na njih lavina, uglavnom iz – Zagreba. Dokazivati idiotima da je Hrvatska u srednjem vijeku imala granicu s Bugarskom, uzaludan je posao. Idioti znaju samo za ustaše. Kao i oni u Beogradu koji su bili i ostali četnici, a za Hrvatskom im cure sline.*
https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/40738-h-hitrec-65.html

https://narod.hr/hrvatska/hitrec-kamo-ce-golman-koji-brani-s-tri-prsta-pa-dobije-cetiri-gola

Sigurno sam pored uspjeha nas Bokeljskih Hrvata koji živimo u RH trebao pisati i o tome. Tim prije zato što sam i bio gost na Radiju Duxu kada sam izabran za Izvanjskog člana Dukljanske Akademije Nauka i Umjetnosti. I tada su i g. Deković i drugi imali problema zbog toga:

Predsjednik Hrvatskoga nacionalnog vijeća Crne Gore Zvonimir Deković i Adrijan Vuksanović, predsjednik Hrvatske krovne zajednice „Dux Croatorum" izrazili su izuzetno zadovoljstvom ovim posjetom, znajući da je ovo jedinstvena prilika razgovarati s gospodinom Pečarićem zbog njegovih rijetkih dolazaka (...) Nakon posjeta Vijeću i Dux radiju domaćini su s gostima prošetali marinom Porto Montenegro i sastali s ministricom u Vladi Crne Gore gospođom Marijom Vučinović, koja je akademiku približila rad jedine hrvatske političke stranke u Crnoj Gori – Hrvatske građanske inicijative, koja će sudjelovati na predstojećim izborima 17. travnja u Tivtu. Gospodin Pečarić je iskazao izuzetnu potporu HGI - ju i poželio uspjeh na izborima, ali i izrazio izuzetno zadovoljstvo samim djelovanjem hrvatske stranke u Crnoj Gori.

http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/akademik-josip-pecaric-u-posjetu-hrvatskom-nacionalnome-vijecu-crne-gore

Evo kako je o samoj nagradi izvijestila Matica hrvatski iseljenika:

Nagrada "Bogdan Radica" Radio Duxu iz Crne Gore

U sklopu 27. Foruma hrvatskih manjina, Udruga Hrvatski novinari i publicisti (HNiP) Radiju Dux svečano je uručila nagradu „Bogdan Radica" za sudjelovanje u projektu SPONA, koji je proveden uz potporu Središnjeg državnog ureda za Hrvate izvan Republike Hrvatske. Nagradu je predsjedniku Hrvatskog nacionalnog vijeća u Crnoj Gori Zvonimiru Dekoviću uručio predsjednik HNiP-a Krešimir Čokolić, ističući ogromnu vrijednost Radio

Dux-a, kao jedinog medijskog kanala koji predstavlja hrvatsku nacionalnu manjinu u Crnoj Gori. Zahvaljujući na nagradi, Zvonimir Deković je također naglasio iznimnu ulogu Radio Dux-a u očuvanju i promicanju svih aktivnosti Hrvata u Crnoj Gori te promicanju i očuvanju cjelokupne baštine hrvatske nacionalne manjine u toj državi. Hrvatska dijaspora jedna je od ključnih odrednica hrvatskog identiteta koju su neizbrisivo pomogli održati i novinari i publicisti te je HNiP kroz projekt SPONA ustanovio i godišnju nagradu koja se zove po istaknutom disidentskome novinaru i publicistu Bogdanu Radici koji je većinu svog života živio i radio u Sjedinjenim Američkim Državama. U okviru projekta SPONA kojemu je cilj uspostaviti čvrstu suradnju s novinarima i publicistima u hrvatskom iseljeništvu HNiP je koncem 2020. započeo suradnju s Rado Dux-om koji je jedini medijski kanal koji predstavlja hrvatsku nacionalnu manjinu u Crnoj Gori. Cilj je projekta da medijski sadržaji koje objavljuje Radio Dux putem HNiP-ovih medijskih kanala pronađu put do šire publike u domovini Hrvatskoj te da se počnu tretirati kao ravnopravne vijesti o životu i radu Hrvata u Crnoj Gori.
https://matis.hr/naslovnica/odrzan-27-forum-hrvatskih-manjina/
Međutim moram izraziti veliku zahvalnost g. Dekoviću zato što je kompletirao neka istraživanja koja smo moja supruga i ja vodili oko „prodaje“ Boke kotorske. Naime, g. Ante Beljo kao ravnatelj Hrvatske matice iseljenika i dr. sc. Mirko Valentić ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest su inicirali naš rad na povijesnim temama o Bokeljskim Hrvatima. U časopisima i konferencijama smo objavljivali takve radove zajedno, a u tjednicima sam je potpisivao ja iako smo zajedno radili na tome. Ona je i bila zaposlena u Beljovom HIC-a, ali joj je radno mjesto bio i Valentićev HIP-u. Rezultat takvog rada bio je tekst KAKO SU KOMUNISTI “PRODALI” BOKU KOTORSKU**,** *Hrvatsko Slovo, 24. srpnja 1998.* Tekst koji dajem u Prilozima je obuhvatio vrijeme prve Jugoslavije do samog kraja Drugog svjetskog rata. Te 1998. radio sam i na knjizi SRPSI MIT O JASENOVCU, a krajem godine smo otišli u Australiju gdje smo bili 22 mjeseca. Vratili smo se 2000. godine kada se promijenila vlast u RH, Belja su uspjeli istjerati iz Hrvatske matice iseljenika, preko koje je išlo financiranje HIP-a. Bolje reći trebalo je biti financiran, ali odobrena sredstva nisu mogli dobiti. Tako je Ankica ostala bez posla i spomenuta istraživanja koja su trebala biti završena nisu završena. Međutim, dio koji smo mi naznačili u svom tekstu je dao g. Zvonimir Deković na *25. Forumu Hrvatskih manjina: Povijest i identitet Hrvatskih manjinskih zajednica Izlaganja s stručnog skupa održanog 29. studenog 2019.* u Hrvatskoj matici iseljenika u Zagrebu.
Ta dva tekst kompletiraju priču koju ima naslov teksta iz Hrvatskog slova iz 1998.

Josip Pečarić

ZVONKO DEKOVIĆ

KAKO JE BOKA KOTORSKA UŠLA U SASTAV CRNE GORE 1945?

Dan 8. travnja jedan je od povijesnih datuma kako za Crnu Goru tako i za Boku kotorsku. Tog je dana na plenumu narodnooslobodilačkog odbora sreza Boke donijeta odluka o priključenju Boke Crnoj Gori prvi put u povijesti. U kratkim crtama navest ću razloge za održavanje ove sjednice.

Za vrijeme drugog svjetskog rata procese integracije Boke u Crnu Goru počeo je 1943. kada je u Kolašinu 15. studenog formirano Zemaljsko antifašističko vijeće Crne Gore i Boke, dakle tada dva samostalna subjekta /1/. Sljedeće 1944. 13. srpnja također u Kolašinu prilikom formiranja crnogorske antifašističke skupštine narodnog oslobođenja bokeljski komunisti dali pristanak da Boka postane sastavni dio Crne Gore. Što je sankcionirano na prvom zasjedanju crnogorske antifašističke skupštine narodnog oslobođenja i kasnije donošenjem ustava Narodne republike Crne Gore 1946.

U ovom izlaganju želim predstaviti neke povijesne činjenice i prisjetiti se kako je tekla sjednica narodnooslobodilačkog odbora sreza Boke kotorske, tko je bio nazočan na njoj i kakav je bio dnevni red. Želio bih upozoriti i koliko za političare znači jedan običan veznik, u ovom slučaju „i“ u imenu (ZAVNO Crne gore i Boke) i koliko može biti važna pretpostavka za stvaranje jedne države (primjerice Bosna i Hercegovina).

Na sjednici od 8. travnja odsutno je bilo 11 članova plenuma kojih odsutnost nije bila opravdana. Uz spomenute članove narodnooslobodilačkog odbora na plenumu su bili prisutni i pojedinci koji nisu pripadali narodnooslobodilačkom odboru sreza Boke i to Blažo Jovanović /2/, predsjednik Crne gore i narodni zastupnici Petar Tomanović, Crnogorčević i Mandalinić.

Tada je predsjednik narodnooslobodilačkog odbora Dušan Popović istaknuo kako se koristi nazočnost i ostalih prisutnih članova plenuma kako bi sjednica bila uspješnija. Posebno je istaknuo nazočnost Blaže Jovanovića i narodnih zastupnika jer će njihova nazočnosti doprinijeti valjanosti donesenih zaključaka.

Dnevni je red bio dugačak pa ću smo iznijeti ono što je prihvaćeno. Da se dva ljekara (Gopčević i Vujović) prihvate dužnosti voditelja medicinskih odjela u Herceg Novom i Kotoru, bilo je riječi i o podjeli hrane, socijalnom radu, prometu mobilizaciji i prosvjeti gdje su raspoređeni privremeni učitelji. Boka je bila pod točkom razno, no ni ovdje nije išlo bez raznih prijedloga.

Prvi je uzeo riječ Blažo Jovanović. Istaknuo je da će se 15. travnja 1945. održati zasjedanje crnogorske skupštine narodnog oslobođenja i da će se na ovom zasjedanju raspravljati o promjeni naziva crnogorske skupštine, čime bi se Boka smatrala pripojena Crnoj Gori. Zbog toga je vrlo važna odluka plenuma u Kotoru od 8. travnja koji će odlučiti da li je plenum sreza Boke kotorske za ujedinjenje ili ne.

Zatim je govorio Dušan Popović ističući važnost ujedinjenja i veze Boke i Crne Gore u prošlosti te je pozvao da se prisutni narodni poslanici izjasne o tom pitanju. Petar Tomanović je rekao kako Boka danas mora biti u potpunom sastavu Crne Gore. Doktor… je rekao kako je prirodno da Boka bude u sastavu Crne Gore i da to potvrđuje prošlost, sadašnjost i budućnost. „Mi (Boka) i Crna Gora smo jedno i zajedno ćemo dijeliti i dobro i zlo“. Vukasović je istaknuo kako će spajanje biti težak udarac neprijateljima.

Želim ovdje naglasiti da je izvor ovog što sam pročitao zapisnik iz Historijskog arhiva iz Kotora. Iz zapisnika nije jasno kome će biti zadan težak udarac ako Boka bude ujedinjena s Crnom Gorom.

Neprijateljima su se smatrali svi oni koji su se zalagali poslije kapitulacije Italije rujna 1943. za ostanak Boke u sastavu Hrvatske kojoj pripada kroz njezin etnički, duhovni ali i državnopravni okvir skoro četiristo godina venecijanske i sto dvadeset godina austrijske uprave.

Kraljevina Dalmacija, s glavnim gradom Zadrom, bila je državno pravni okvir Boke kotorske u koje su saboru Bokelji imali svoje zastupnike i koju ne možemo izdvojiti iz geografskog, kulturološkog, arhitektonskog, graditeljskog i povijesnog pripadanja. 1816. Mletačka se Albanija /3/ reorganizira u Austrijsku Albaniju i formiraju se nove upravne jedinice – okruzi. Boka ulazi u cijelosti kao kotorski okrug i pod tim nazivom ulazi 1923. u Zetsku banovinu Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca.

Treba naglasiti kako se nije tražilo da Boka bude izdvojena iz Federativne Narodne Republike Jugoslavije, već da se unutar njenog državnopravnog okvira, pozicionira tamo gdje prirodno pripada. To je izraženo u želji svih bokeljskih općina pa i onih na čelu kojih su bili pravoslavci 1943. (o tome je pisao dr. sci. Nikica Barić s Hrvatskog instituta za povijest 2008. „NDH i Boka kotorska nakon kapitulacije kraljevine Italije u rujnu 1943.“) /4/. Tragom ovog znanstvenog rada, razloga ubojstva tri katolička svećenika u Boki i brojnih osuđenih na višegodišnje robije (kako piše „Hrvatski martirologij“ don Ante Bakovića /5/) veoma jednostavno dolazimo do zaključka o razlozima ubojstava.

Dakle kako piše u „martirologiju“ ovi svećenici 1943. javno su zastupali tezu o Boki unutar granica Hrvatske tako da su njihova ubojstva bila višeznačna u smislu zastrašivanja i totalne pasivizacije hrvatskog puka. Da je to točno citirat ću potvrdu koju je izdao direktor Arhiva Crne Gore Stevan Radunović iz 2006. gdje se navodi: „U vezi vašeg zahtjeva od 20. 9. 2006. obavještavam Vas da u arhivskom fondu okružnog suda u Kotoru kao i vojnog suda vojne oblasti drugog korpusa Jugoslavenske armije koji su sudili ratnim zločincima, ne nalaze podaci koji bi potvrdili da je Đuro Perušina proglašen za ratnog zločinca kao i za narodnog neprijatelja“. Đuro Perušina /6/ je ubijen noću s 28. na 29. lipnja 1944. u Donjoj Lastvi kod Tivta nakon što je primio ubojice u svoju kuću i dao im večeru i piće i pri izlasku iz obiteljske kuće bio je ubijen od komunista.

Za razliku od Đura Perušine, za koga od države imamo potvrdu da nije kriv, jedan od ubojica svećenika Niko Anđus /7/ je 1953. proglašen za narodnog heroja. Stavljajući ove događaje u kontekst dolazimo do zaključka što se događalo s Bokeljima koji su se sami javno identificirali kao pripadnici hrvatske nacije.

Da se nakratko vratimo na 8. travnja. Uz one delegate koji su bili za ujedinjenje s Crnom Gorom bilo je i onih koji su imali suprotno mišljenja i koji su smatrali kako je za ujedinjenje prerano. 11 delegata je bilo protiv ujedinjenja Boke i Crne Gore odnosno tražilo je da se odluka donese kasnije jer sada nije pogodan trenutak za donošenje takve odluke.

Završavam s zaključkom koji je donio narodnooslobodilački odbor sreza Boke. „Plenum narodnooslobodilačkog odbora sreza Boke na svojoj sjednici održanoj 8. travnja 1945. u Kotoru se izjasnio da se Boka pripoji federalnoj jedinici Crnoj Gori smatrajući da je tumač želje naroda Boke.“

Prema toj odluci 21 prisutnih (nasuprot 11) bilo je mišljenja da se ova odluka donese na ovoj sjednici. Ostali su tražili da se odluka odgodi smatrajući da je to u interesu same odluke obzirom na njezin povijesni značaj. Ipak odluka je donesena. Sjednica je trajala od 16 do 23 sata u noći.

Ovo je izvadak iz zapisnika broj 5. Istorijskog arhiva u Kotoru, te ostavljam nazočnima da samo donesu sud o ovome ujedinjenju. 21 delegat je bio za, 11 je bilo protiv, a 11 delegata nije bilo prisutno na plenumu. Oni su prema riječima uglednih Bokelja Vojvodića i Jeglića svoje protivljenje nisu smjeli izreći javno pa su izbjegli svoj dolazak na plenum. Nisu htjeli slušati naređenja i preporuke predsjednika Blaža Jovanovića bez obzira na jednopartijski, komunistički sustav.
U Boki nije bilo ni pokušaja da se sprovede demokratski referendum (kao u slučaju Bapske kod Iloka) /8/. Imajući u vidu pisanje dr. Nikice Barića kako su se izjasnili predsjednici svih bokeljskih općina 1943. i kamo su željeli pripadati ovo u svijesti još uvijek čuvaju Hrvati Boke.
Danas smo lojalni građani Crne Gore ali o ovome se mora javno govoriti u okviru razvijanja jedne dugoročne strategije prema Hrvatima izvan Republike Hrvatske.

/1/. Zemaljsko antifašističko vijeće Crne Gore i Boke, utemeljeno je na svom prvom zasjedanju 14. i 15. studenog 1944. u Kolašinu i predstavljalo je najviše predstavničko i izvršno tijelo partizanskog pokreta u Crnoj Gori.
/2/. Blažo Jovanović (1907. – 1976.), istaknuti crnogorski komunist. Prije drugog svjetskog rata organizator komunističkih ogranaka i odvjetnik. Od 1938. sekretar pokrajinskog komiteta Komunističke partije Jugoslavije za Crnu Goru, Boku, Sandžak, Kosovo i Metohiju. Jedan od organizatora ustanka protiv fašističke okupacije. Od travnja 1945. predsjednik vlade Narodne Republike Crne Gore.
/3/. Mletačka Albanija – ustrojstvena jedinica (1420. – 1797.) koja je obuhvaćala mletačke posjede južno od granice Dubrovačke republike do Drača u Albaniji (kasnije se granica pomakla do na domak Budve). Njome je upravljao izvanredni providur koji je bio podređen generalnom providuru u Zadru. /4/. Nikica Barić, Nezavisna Država Hrvatska i Boka kotorska nakon kapitulacije Kraljevine Italije u rujnu 1943. godine, Časopis za suvremenu povijest, Vol. 40 No. 3, 2008. U radu je prikazano kako je nakon kapitulacije Kraljevine Italije u rujnu 1943. Nezavisna Država Hrvatska (NDH) pokušala uspostaviti svoju vlast na području Boke kotorske. Težnja za uključivanjem tog područja u sastav NDH temeljila se na povijesnim načelima, odnosno činjenici da je Boka kotorska u razdoblju Habsburške Monarhije bila u sastavu njezine pokrajine Dalmacije. Osim toga, u njoj je u znatnom broju živjelo hrvatsko stanovništvo. Pokušaji NDH doživjeli su neuspjeh, ali pokazuju napore tadašnjih vlasti u Zagrebu da u okolnostima nastalim slomom Kraljevine Italije prošire svoju vlast na jadranskom području.
/5/. don Anto Baković, Hrvatski martirologij XX. stoljeća, Zagreb 2008. Knjiga se bavi ubijenim hrvatskim katoličkim svećenicima i redovnicama u razdoblju od 30tih godina 20. st. do početka Domovinskog rata.
/6/. don Đuro Perušina (1879. – 1944.) katolički svećenik. Službovao po župama Boke kotorske. Ubijen od strane partizana u lipnju 1944. u Donjoj Lastvi.
/7/. Niko Anđus (1912. – 1944.), iz Tudorovića kod Budve. Jedan od organizatora ustanka protiv fašizma u Crnoj Gori. Od 1943. sekretar sreskog komiteta Komunističke partije Jugoslavije za Kotor. Ubili su ga četnici u srpnju 1944. u blizini Tivta. 1953. proglašen narodnim herojem.
/8/. Vjerojatno se odnosi na referendum u Iloku kojeg je stanovništvo glasalo (poslije Drugog svjetskog rata) za pripajanje Hrvatskoj, nasuprot stavu tzv. Đilasove komisije koja je Ilok prvotno dodijelila Srbiji (Vojvodini). Naknadno je Hrvatskoj pripojeno i selo Bapska (koje je prvotno pripalo Srbiji dok je u Srbiju ušla Jamena koja je prvotno pripala Hrvatskoj, no bila je pretežno naseljena Srbima).

25. FORUM HRVATSKIH MANJINA: POVIJEST I IDENTITET HRVATSKIH MANJINSKIH ZAJEDNICA Izlaganja s stručnog skupa održanog 29. studenog 2019. u Hrvatskoj matici iseljenika u Zagrebu
(prema zvučnom zapisu uredio Marin Knezović)

https://matis.hr/wp-content/uploads/2020/03/forum2019.pdf

VATRENI SU HRVATSKI 'BOJNI BROD'! - 2. DIO

Ponosni smo na naše Vatrene, a mene raduje da su ostvarili sve ono o čemu sam pisao u prvom dijelu ovog teksta o Hrvatskom 'Bojnom brodu':
https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/33193-vatreni-su-hrvatski-bojni-brod
Vjerujem da je poznato da sam ja Hrvat iz Boke kotorske, pa mi je kao Bokelju posebno draga čestitka iz moje Boke. Objavljena je na Radio DUX-u koji je nedavno dobio nagradu *Bogdan Radica* u Hrvatskoj:

ČESTITKA VATRENIMA PREDSJEDNIKA STRANKE HRVATSKE MANJINE U CRNOJ GORI:

Vuksanović - sretni smo i ponosni! Hvala Vatreni!

17. Prosinca 2022.

Adrijan Vuksanović, predsjednik Hrvatske građanske inicijative, reprezentativne stranke hrvatske manjine u Crnoj Gori, bivši zastupnik u crnogorskoj skupštini s hrvatske manjinske liste (bit će opet nakon sljedećih izbora, čvrsto vjerujemo) i ove godine kratko vrijeme ministar u vladi, poslao je večeras putem portala Radio Dux ovu čestitku:

Dragi Vatreni, hvala vam za radost koju ste nam priredili i što ste nas ponovno učinili ponosnima! Posvjedočili ste da se snagom zajedništva i domoljubljem ostvaruju veliki rezultati i dobivaju velike bitke. Vaš uspjeh nadilazi sportske okvire i govori o vrijednostima koje su važne za svakoga pojedinca, jer pobijedili ste znanjem, hrabrošću i ustrajnošću.
Dragi Vatreni, svojim nastupom na najvećoj sportskom smotri pokazali ste čitavom svijetu da snaga nije u broju, već u srcu i vjeri. Kao takvi vi ste ohrabrenje za svakog čovjeka koji vodi svoje bitke daleko od očiju javnosti i pod teretom svakodnevice. Hvala vam što ste nadahnuli i nas u Crnoj Gori, koja se večeras raduje uspjehu prijateljske Hrvatske. Medalja koju ste osvojili je izazvala oduševljenje ne samo kod Hrvata, već i brojnih drugih crnogorskih građana.
Sretni i ponosni od srca vam čestitamo!
http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/vuksanovic-sretni-smo-i-ponosni-hvala-vatreni
https://hrvatskonebo.org/2022/12/17/cestitka-vatrenima-predsjednika-stranke-hrvatske-manjine-u-crnoj-gori/
Kao što ste vidjeli u spomenutom tekstu sam pisao o vezi Dalića i Tuđmana (Puhovski), ali sam ja u tu priču dodao i Ćiru Blaževića:
Ne vjerujem da je Dalić uspio pročitati moj tekst, ali kao da jest:
DALIĆ: POSVEĆUJEM OVU MEDALJU ĆIRI BLAŽEVIĆU

"Ovo je medalja za cijeli hrvatski narod, za sve one koji nas prate u cijelom svijetu. Velika čestitka mojim igračima. I nakraju, posvećujem ovu pobjedu onome koji je sve ovo 1998. godine začeo. To je Miroslav Ćiro Blažević. Šefe ovo je za vas, vi ste sve počeli", kazao je Dalić.

https://kamenjar.com/dalic-posvecujem-ovu-medalju-ciri-blazevicu/

ĆIRO: MENE JE DALIĆ OSTAVIO NA ŽIVOTU JOŠ MALO, POTVRDIO JE VELIKU ISTINU O HRVATSKOJ

"Jesam, sine moj, čuo sam njegove riječi, ganule su me jako. Mene je Dalić ostavio na životu još malo. Vidio sam što mi je Dalić poručio. Zahvalan sam mu na svemu, zahvalan sam mu na tome što je ponovno obradovao hrvatski narod. On je vodio ovu momčad hrabro kao što je Napoleon vodio svoju vojsku i tako opet potvrdio jednu istinu: Hrvatska je nogometna velesila, najveća na svijetu!", poručio je Ćiro u razgovoru za Sportske novosti. "Obradovali su cijelu naciju, sve su nas razdragali. Dalić i njegovi igrači napravili su sve nas sretnima do neba. Navijači su bili čudesni kao i sami igrači na terenu. Hrvatska danas može biti samo neizmjerno ponosna! Hvala ti, sine moj", zaključio je Ćiro razgovor.

https://narod.hr/sport/ciro-mene-je-dalic-ostavio-na-zivotu-jos-malo-potvrdio-je-veliku-istinu-o-hrvatskoj

Spomenut ću i moj članak:

VATRENI I STUDENTSKE STIPENDIJE U SISAČKOJ BISKUPIJI

https://bezcenzure.hr/toptema/vatreni-i-studentske-stipendije-u-sisackoj-biskupiji/

U njemu sam dao čestitku svog kolege iz Švedske Lars-Erika Perssona poslije pobjede nad Brazilom.

Došla je i nova:

Čestitamo što smo dva puta uspjeli uzeti medalju na svjetskom prvenstvu. Čudo, pogotovo s populacijom od 4,5 milijuna I, zasigurno, njihov slavni broj 9 dao je doprinos i podršku na nevjerojatan način.

Subject:*Fwd: elemat*
Date:*Sat, 17 Dec 2022 22:13:08 +0100*
From:*Lars-Erik Persson*
To:*Sanja Varosanec, Josip Pecaric, Neven Elezovic, Ivan Peric, Journal MIA*

Congratulations that we two times succeeded to take medal in a world championship.
I miracle, especially with a population of 4.5 miljon
And, for sure, their famous number 9 contributed and supported in a remarkable way

😍😇❤

Uz zahvalu Larsu sam samo spomenuo da nas je manje od 4 milijuna😊
U spomenutom tekstu pišem i o knjizi *Matematika, pjesme i nogomet* (svom daru stipendistima Sisačke biskupije) u kojoj je niz tekstova o čuvenom sudjelovanju hrvatskog velikana Marka Perkovića Thompsona na dočeku Vatrenih prije četiri godine (sramoti političara u RH koji su to željeli onemogućiti pa mu je isključen i mikrofon). Mnogi su željeli vidjeti Thompsona i danas mada svi znamo da to njemu nije lako i to ne samo zbog činjenice da njegovu „Bojnu Čavoglave“ pjevaju u Ukrajini, a hrvatski političari se boje da bi je on mogao zapjevati na Jelačić placu:
https://narod.hr/sport/tomasevica-pitali-bi-li-mu-smetalo-da-na-doceku-vatrenih-nastupa-thompson-evo-sto-je-rekao
Ipak mnogi političari u svijetu kliču SLAVA UKRAJII, a istovjetan hrvatski domoljubni pozdrav ZA DOM SPREMNI hrvatski ne smiju jer bi time pokazali svjetskim moćnicima da ne žele biti sluge. A za to nemaju ni hrabrosti ni volje, ili im je svjetonazorski daleko domoljublje.
A na Thompsonovom facebooku je niz poruka Vatrenima i o Vatrenima. Evo zadnje:
Marko Perković Thompson 17h

ČESTITKE BRONČANIM VATRENIMA!🥉🔥🇭🇷
"...Podignimo sve tri boje, zagrlimo se pred svima. Neka vide da nas ima..."
✌

YOUTUBE.COM

Thompson & prijatelji - Lijepa li si

Slušatelji Narodnog odabrali - Lijepa li si NAJLJEPŠA DOMOLJUBNA P

https://www.facebook.com/marko.perkovic.thompson/

Josip Pečarić

ZAVRŠNI TEKST:HRVATI U BOKI KOTORSKOJ I CRNOJ GORI

U Uvodu knjige *Borba za Boku kotorsku / U Boki kotorskoj svaki kamen govori – Hrvatski*, Zagreb, 1999. kažem kako se u njoj *opisuje borba Hrvata - Bokelja nastanjenih u Hrvatskoj za povratak Boke kotorske, njenih hrvatskih pučana i njihove velike baštine u svijest i savjest hrvatskog naroda u cijelini i hrvatske države.*
I na kraju tog Uvoda govorim o tome:

Međutim izgubljena ognjišta ne podrazumijevaju njihov zaborav, kako su svi osvajači to pokušavali nametnuti Hrvatima. Jer kada naučiš zaboraviti jednu izgubljenu hrvatsku zemlju, naučit ćeš gubiti i druge. Zato je povratak Hrvata Boke kotorske u svijest hrvatskih ljudi i hrvatske države itekako važan i za sve hrvatske ljude i za samu hrvatsku državu i njenu opstojnost.

Da su Bokeljski Hrvati iz RH u tome uspjeli svjedoči i to da su ove godine **„Svečanosti sv. Tripuna i kola sv. Tripuna – tradicija bokeljskih Hrvata u Republici Hrvatskoj" novo je hrvatsko kulturno dobro upisano na UNESCO-ov Reprezentativni popis nematerijalne baštine.**
S druge strane ove godine je i Nagradu "Bogdan Radica" dobio Radio Duxu iz Boke kotorske.
Nedavno je tiskan knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, 2022. Knjigu citiram u svom životopisu zato što u tekstu o hrvatskoj znanosti dr. sc. Zdravka Jelaska Marijan s Hrvatskog instituta zapovijest na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električnavodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi MiroslavRadman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) iMarin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi."*

Međutim za nas Bokeljske Hrvate itekako je važno da postoji poglavlje HRVATI U BOKI KOTORSKOJ I CRNOJ GORI koje je napisala redovita profesorica Filozofskog fakulteta u Zagrebu dr. sc.Tihana Petrović Leš. Ona spominje i moj znanstveni rad:
Hrvatskim kulturnim postignućima treba pribrojiti i ono što su iseljeni Bokelji i njihovi potomci stvarali u Hrvatskoj ili drugdje. Spomenimo pjesnike Viktora Vidu i Frana Alfirevića, književnika i filozofa Vjenceslava Čižeka, književnika i novinara Luku Brajnovića (jedna od najznačajnijih novinarskih nagrada u Španjolskoj nosi njegovo ime), pjesnikinju Ružicu Orešković. Cata Dujšin-Ribar objedinila je pjesništvo i slikarstvo: u likovnim umjetnostima nezaobilazan je doprinos Antuna Šojata i njegove kćeri Vesne, Vaska Lipovca i Vjekoslava Radoičića, a svakako treba spomenuti i oca hrvatskoga stripa Andriju Maurovića. Skladatelj Ivo Brkanović nalazio je nadahnuće u tradicionalnoj glazbi rodne Boke i južne Dalmacije. U hrvatskoj i svjetskoj znanosti istakli su se matematičar akademik Josip Pečarić, povjesničar prava Antun Dabinović i dr. Medijsku popularnost stekao je prognostičar Milan Sijerković, autor niza knjiga i stotinjak radova s područja meteorologije. Slaven Zambata, Sinjanin rođenjem, a Bokelj podrijetlom, jedna je od legendi hrvatskog nogometa. Politički život Hrvatske obilježila je Savka Dabčević- Kučar, a suvremenoj hrvatskoj politici značajno doprinosi Davor Božinović.

Međutim ne spominje e samo zbog znanstvenog rada u matematici jer u tekstu citira i jedan moj zajednički rad sa suprugom Ankicom:

> A.Pečarić - J. Pečarić, Hrvati u Boki kotorskoj u Kraljevini Jugoslaviji, Hrvati Boke kotorske /Zbornik Pomorskog muzeja Orebić: Posebno izdanje/, Orebić 2003.

Ono što je zanimljivo da taj rad nisam ni spomenuo kada sam nedavno dao popis Ankičinih radova u tekstru:

JEDAN KOMENTAR TEKSTA „PUTIN, MILOŠEVIĆ I GENOCID“

6. 4. 2022.

Kolumnist portala dragovoljac.com Zvonimir R. Došen komentirao je moj tekst PUTIN, MILOŠEVIĆ I GENOCID

(https://bezcenzure.hr/vlad/putin-milosevic-i-genocid/
https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/30188-putin-milosevic-i-genocid):

Naravno da ste svojim neumornim radom na promociji istine postali dosadni i opasni za mnoge "hrvatske" povjesničare i političke lidere poput raznih Goldsteina, Jakovina, Klasića, Plenkovića, Pupovaca i niza drugih "antifašista", kojima tim Vašim "dosadnim pisanjem" neprestano stajete na žulj. Posebno iritirate "hrvatske" diplomate jer bez njihove dozvole radite posao koji bi oni trebali raditi. Što je još gore Vi, njima za dešpet, taj posao radite pro bono. Ali ono što ih najviše uznemirava je što Vi "herojski narod, koji je srušio tri carstva" nazivate zečevima. Vi ste zapravo plagijator, jer bez dozvole kopirate ono što je rekao (od 1987. do 1995.) "veliki vožd", a poslie 1995., "najveći izdajnik srpskog naroda posle Vuka Brankovića". 😃

P.S. Nedavno sam preko Amazona kupio knjigu JASENOVAC A LIE UNCOVERED, pa se ovim putem želim zahvaliti Vama i dru. Razumu. Ovakve knjige su od neizmjerne koristi za borbu protiv velikosrbske i jugokomunističke promičbe. Kad završim s čitanjem poslati ću je jednome od kanadskih sveučilišta, a Vi nastavite idalje biti "dosadni"

Pozdrav Vama i dru. Razumu

Za Dom Spremni!

Hvala Zvonimiru na lijepom komentaru. Moram priznati da mi je posebno drago spominjanje rada pro bono.

Zašto?

Pa kada sam ja u pitanju kod mene to nije dano u klasičnom značenju tog rada. Naime moja supruga je kao profesorica povijesti radila u HIC-u Ante Belje na pitanjima Hrvata Boke kotorske.

1. *A. Pečarić and J. Pečarić, Biskup Strossmayer i knjaz Nikola, "Zadarska smotra", Časopis za književnost, znanost i umjetnost,1-2, 1995, 151-166.*
2. *J. Pečarić, Smrt Jugoslavije, Mostariensija, Časopis za humanističke znanosti Sveučilišta u Mostaru, 5 (1996), 161-169.*
3. *A. Pečarić i J. Pečarić, Hrvati u Crnoj Gori, Zadarska smotra, Časopis za kulturu, znanost i umjetnost, god XLV, br. 1-3, 1996, 65-86.*
4. *A. Pečarić i J. Pečarić,Kako je Boka kotorska postala dio Crne Gore: Slučaj Oslava Smodlake, Časopis za suvremenu povijest, 30, 2(1998) 377-385.*
5. *A. Pečarić i J. Pečarić, Očuvanje hrvatskog identiteta kroz stoljeća,Glas Ravnice, glasilo Demokratskog saveza Hrvata u Vojvodini, br. 87-89., veljača-travanj 1998.*
6. *J. Pečarić, Konc-logori u Beogradu i Jasenovcu, Zadarska Smotra 1-3, 1998.A. Pečarić i J. Pečarić, O borbi za Boku kotorsku, Hrvatica, br. 2, 2001.*
7. *A. Pečarić and J. Pečarić, Položaj Hrvata i katolika u Crnoj Gori od svetojeronimske afere do danas, Simpozij "Jugoistočna Europa u XX stoljeću, Dubrovnik, 23-25, svibnja, 1996. Takodjer: Hrvatski iseljenički zbornik, 1997. 251-262, 471-472, 495-497. (Referat je bio osnova za tekst: Željko Krušelj,Zaljev hrvatskih svetaca bez Hrvata, Hrvatski Obzor, 17.06.1996.)*
8. *A. Pečarić, J. Pečarić, Biskup Strossmayer i Srbi, Zbornik radova o Josipu Jurju Strossmayeru, HAZU, Zagreb, 1997., str. 81-96.*
9. *A. Pečarić i J. Pečarić,Položaj Hrvata u Boki kotorskoj za vrijeme talijanske uprave 1941.-1943.Zbornik radova s Medjunarodnog znanstvenog skupa "Talijanska uprava na hrvatskom prostoru i egzodus Hrvata (1918.-1943.)" , Zagreb, 2001. str. 373-396.*
10. *A. Pečarić i J. Pečarić, Položaj Hrvata i katolika u Crnoj Gori od Svetojeronimske afere do danas: Hrvatsko ime sačuvano u Vatikanu, Hrvatski obzor, 24. siječnja 1998.; Papa vraća ilirsko ime, Hrvatski obzor, 31. siječnja 1998.; Egzodus iz Boke, Hrvatski obzor, 7. veljače 1998.; Bokelji bježe od Miloševića, Hrvatski obzor, 14 veljače 1998.*
11. *A. Pečarić i J. Pečarić,Stradanja Hrvata Boke kotorske u Jugoslavijama, U knjizi: Da se ne zaboravi, Zbornik radova Drugog hrvatskog žrtvoslovnog kongresa, Zagreb, 2002., str. 254-265.*
12. (A.Pečarić - J. Pečarić, Hrvati u Boki kotorskoj u Kraljevini Jugoslaviji, Hrvati Boke kotorske /Zbornik Pomorskog muzeja Orebić: Posebno izdanje/, Orebić 2003.)

U HAZU-u su nam objavili i monografiju:
A. Pečarić and J. Pečarić, Strossmayerova oporuka, HAZU, Zagreb, 2002.

Od promjene vlasti i napada na Belju koji je tada bio i ravnatelj Matice hrvatskih iseljenika i moja supruga je ostala bez posla. Iz samog popisa očito je da je radila nešto što vlastima od te 2000-e godine nije bilo po volji pa je od tada pro bono radila pomažući meni i bez plaće i danas bez mirovine. Kćerka (doktor znanosti) zahvaljujući i rektoru Sveučilišta u Zagrebu Damiru Borasu ostala bez posla, a njen mentor prof. dr. sc. Miroslav Tuđman nije postao profesor emeritus. Kolega Tuđman nije radio pro bono jer je bio saborski zastupnik,

ali kćerka jest jer smo našli mogućnost zajedničkog rada pa ona ima dvostruko veći h-indeks od Borasa. Njen h-indeks je 12 a njegov 6, a čovjek je vjerovao da treba biti akademik, vjerovali ili ne.

Josip Pečarić

https://bezcenzure.hr/vlad/jedan-komentar-teksta-putin-milosevic-i-genocid/
Zato u Prilogu dajem tekst prof. Petrović Leš iz tog izuzetno vrijednog izdanja Matice Hrvatske.

Josip Pečarić

PRILOG

TIHANA PETROVIĆ LEŠ

HRVATI U BOKI KOTORSKOJ I CRNOJ GORI

Boka kotorska, zvana i »Zaljevom hrvatskih svetaca«, razgranat je zaton u južnom dijelu istočne obale Jadranskog mora, smješten na dodiru Mediterana i primorskih planina Dinarskog gorja. To jedinstvena prirodno-geografsko i kulturno-povijesno područje čini nedjeljivu cjelinu s Dalmacijom. Multikulturalnu sredinu u gradovima i naseljima bogatog kulturnog nasljeđa nastavalo je nekada većinsko hrvatsko stanovništvo u Kotoru, Tivtu, Perastu, Prčanju, Dobroti, Herceg-Novom, Stolivu, Lastvi, a osim u Boki kotorskoj, manje hrvatske enklave nalaze se u Budvi i Spiču, okolici Bara te unutrašnjosti me Gore. Geografski smještaj Boke i njezino geostrateško značenje kao prirodne luke na granici država i kultura ostavih su slojevite i brojne tragove u kulturno, društvenoj, ekonomskoj i političkoj povijesti ovog područja. Osobito je 20. stoljeće donijelo ovom »komadu raja na Zemlji« nagle i korjenite mijene kojih pregled slijedi u ovom tekstu.

Povijest i granice

Kraj Prvoga svjetskog rata Boka kotorska i područje do Spiča jugoistočno od Boke dočekali su u sastavu austrijskog dijela Austro-Ugarske Monarhije. Smješteni na samom jugu njezine pokrajine Dalmacije, bili su granično područje s Kraljevinom Crnom Gorom. Nakon propasti Monarhije, kao dio Dalmacije kratko su u Državi Slovenaca, Hrvata i Srba (29. listopada - 1. prosinca 1918), a potom ulaze u novoproglašenu državu - Kraljevstvo/Kraljevina Srba, Hrvata i Slovenaca (od 1929. Kraljevina Jugoslavija). Iako su mnogi dočekali novu državu s nadom da će donijeti oporavak od rata i zaštitu od talijanskih presizanja, daljnji se razvoj pokazao u mnogočemu nepovoljan za hrvatsko stanovništvo Boke kotarske. Gotovo je odmah započeo proces političko-upravnih reformi kojima je Boka trajno izdvojena iz hrvatskog područja, a slijedile su i intenzivne demografske i društvene promjene.

Inicijativu za izdvajanjem Boke kotarske iz Dalmacije, odnosno Hrvatske, dali su već 1920. radikali Boke kotarske. Vidovdanskim ustavom iz 1921. (čl. 135) bili su predviđeni dokidanje starih upravnih područja i nova administrativna podjela na oblasti, kojima je poništena nekadašnja cjelovitost i državnost hrvatskih područja. Većina nekadašnje Hrvatske i Slavonije te Dalmacija našli su s e u »hrvatskim oblastima«, iako razbijeni u njih šest. Međutim, Boka kotorska je trebala ući u oblast koja je uglavnom odgovarala prostoru nekadašnje Kraljevine Crne Gore. Ovo j e potvrđeno Uredbom o podjeli Kraljevine SHS na oblasti od 26. lipnja 1922. kojom su Boka kotorska te područje do Spiča ušli u sastav Zetske oblasti sa sjedištem na Cetinju. Time je taj dio južne Dalmacije prvi put upravno odvojen od ostaloga dalmatinskoga područja.

U vrijeme diktature kralja Aleksandra provedena je reforma, koja je uključivala i znatne promjene upravnih područja. U listopadu 1929. Zakonom o nazivu i podjeli Kraljevine Jugoslavije na upravna područja država je podijeljena na devet banovina, pri čemu je Boka kotorska pripala Zetskoj banovini sa sjedištem na Cetinju. U njezinu je sklopu ostala i nakon reformi koje su slijedile, odnosno nakon prve iz 1931. kada se mijenjalo veće upravne nelogičnosti kod banovina (zakon o izmjeni iz kolovoza potvrđen je Oktroiranim

ustavom u rujnu 1931), a potom i druge potkraj kolovoza 1939. kada je uspostavljena Banovina Hrvatska. U njezin je sastav ušla cijela Dalmacija, uključujući i Dubrovački kotar koji je do tada bio u Zetskoj banovini, ali područje Boke kotorske ostalo je izdvojeno.

Politički su Hrvati Boke kotarske podržavali najjaču hrvatsku stranku, Hrvatsku seljačku stranku (HSS). No, budući da je HSS bio oporbena stranka, a oni manjina u izbornim jedinicama, teško su mogli poslati svoje predstavnike u viša državna tijela. Pa ipak, to im je uspjelo na izborima za Narodnu skupštinu 1927., kada je za narodnog poslanika u izbornom okrugu Kotor-Dubrovnik-Split izabran kandidat HSS-a Ante Petković, stolar iz Donje Lastve. Nakon diktature biralo se po novom izbornom zakonu i u novim izbornim jedinicama, pa su u drugoj polovici 1930-ih mogli imati svoje predstavnike i upravu samo lokalnoj, općinskoj razini. Tako je na čelu tivatske općine bio Ilija Petković, a lastovski načelnik posao je Anđelo Marković, koji je bio i predsjednik kotorske organizacije HSS-a i kandidat na HSS-ovoj listi na izborima za Narodnu skupštinu 1938. godine. Preko HSS-a, najjačeg u općinama Tivat i Donja Lastva, hrvatsko stanovništvo u Boki kotarskoj ostalo je politički povezano s matičnim hrvatskim područjem. To se vidjelo i prilikom simboličkih manifestacija poput proslave Mačekova rođendana u srpnju 1939. godine. Bokelji su se tada priključili masovnim slavljima u svim hrvatskim krajevima, organizirali povorku, izvjesili zastave, a posebno su efektni bili krijesovi zapaljeni uz obalu i po brdima: »Čitava je Boka bila u jednom moru svjetla, pucali su mužari, prskale rakete, a rasvijetljene su bile i serpentine prema Lovćenu i Cetinju.«[1] Samo mjesec dana nakon ove proslave uspostavljena je Banovina Hrvatska u granicama koje nisu obuhvatile Boku kotarsku. Razočarani Bokelji poslali su u Zagreb peticiju koju je potpisalo 900 osoba, a sve su organizirali don Gracije Sablić i Anđelo Marković.

Tijekom Drugoga svjetskog rata Kraljevini Italiji su izravno priključena velika područja na Jadranu, a između njih i Boka kotorska, na što je Nezavisna Država Hrvatska pristala Rimskim ugovorima (18. svibnja 1941). U Kotoru je tada osnovana jedna od tri pokrajine *(Provincia di Cattaro),* koja je sa Zadarskom i Splitskom činila Guvernatorat Dalmacije (*Governatorato della Dalmazia),* a njime u upravljali guverner i Dalmatinska vlada sa sjedištem u Zadru. U novoj talijanskoj upravi glavnu su riječ imali članovi vladajuće Fašističke narodne stranke. Zbog povijesne pripadnosti Boke kotarske (i drugih anektiranih hrvatskih područja) u antičko vrijeme Rimskom Carstvu, a poslije Mletačkoj Republici, talijanska vlast ovo je pripojenje tumačila kao »vraćanje Italiji« i tako opravdavala nasilnu talijanizaciju, kao i druge mjere pritiska na domaće stanovništvo.

Nakon kapitulacije Italije ujesen 1943. Nijemci su u Crnoj Gori uspostavili vojnu upravu sa sjedištem na Cetinju, a nešto kasnije i crnogorsku građansku upravu (Narodna uprava u kojoj su bili crnogorski nacionalisti i federalisti). NDH je učestalo tražila daa se Boka kotorska preda u njezinu vlast prema Zakonskoj odredbi o velikim županama od 20. lipnja 1944., prema kojoj je bila sastavni dio Velike župe Dubrava, sa sjedištem u Dubrovniku. No zbog njezine važnosti kao ratne luke, Nijemci to nisu dopustili, a izbjegavali su i donijeti konačno rješenje o granicama.

Istovremeno, budućnost Boke kotorske određena je temeljnim odlukama tijela koja je ustrojavao partizanski pokret. U početku se priznavao poseban identitet Boke kotorske, što se vidi i u nazivu najviših vojnih i civilnih tijela - Glavnog štaba narodnooslobodilačkog pokreta za Crnu Goru i Boku (1941) i Zemaljskog antifašističkog vijeća narodnog oslobođenja Crne Gore i Boke (ZAVNOCiB) (1943). Međutim, na svom trećem zasjedanju

[1] Velebna proslava predsjednikova rođenja u Boki Kotorskoj, *Hrvatski dnevnik* (Zagreb), god. 4, br. 1155 (20. srpnja 1939), 7.

ZAVNOCiB je preimenovan u Crnogorsku antifašističku skupštinu narodnog oslobođenja (Kolašin, 13 - 15. srpnja 1944). Za stanovništvo Boke bilo je predviđeno izjašnjavanje o tome u kojoj federalnoj jedinici žele živjeti, ali već su se na zasjedanju delegati iz Boke izjasnili u prilog ostajanja u Crnoj Gori, a do mogućnosti plebiscitarnog odlučivanja nije došlo. Znakovito je i nestajanje imena Boke iz naziva vrhovnog tijela, iako se dio »i Boka« još neko vrijeme iz promidžbenih razloga zadržao na nižim razinama i u nekim organizacijama (AFŽ). Upitan je i legitimitet konačne odluke donesene 8. travnja 1945. na plenum u kotarskog NOO-a Kotor. U prijetećoj atmosferi, uz naoružane članove KP i nakon višesatne rasprave donesena je odluka o ostanku u Crnoj Gori.

Tijekom rata , hrvatsko je stanovništvo znatno stradala od Talijana i četnika, ratnih operacija i gladi, te se pojačalo iseljavanje. Kraj rata nije donio neposredno olakšanje. Komunistička vlast provela je »čistke«, posebice uglednijih građana. Među ubijenima bila su tri svećenika, tajnik kotorskog biskupa don Gracija Sablić, don Đuro Peruvina i don Ivo Brajnović (Daksa kraj Dubrovnika), te kotorski čelnik HSS-a Anđelo Marković. U to vrijeme Boku je morao napustiti kotorski biskup, povjesničar Pavao Butorac, kasnije Dubrovački biskup.

Kao i drugdje, na udaru su se našle privatna imovina i institucije, a zabranjene su javne crkvene proslave, pa su tradicionalne svečanosti važne za identitet Hrvata u Boki kotorskoj - dan sv. Tripuna i kolo Bokeljske mornarice - od 1946. iz javnog prostora potisnute u crkveni.

U Socijalističkoj Jugoslaviji Boka kotorska bila je cijelo vrijeme u Federalnoj republici Crnoj Gori, koja je mijenjala ime u skladu s odlukama središnje uprave – Narodna Republika, a od 1963. Socijalistička Republika Crna Gora .

Poslije raspada Jugoslavije, Boka kotorska je ostala unutar Crne Gore, pa je u nekoliko godina izmijenila čak tri države: Savezna Republika Jugoslavija (1992-2003), Srbija i Crna Gora (2003-2006), Crna Gora (od 2006). Tijekom agresije na Republiku Hrvatsku l991-1995., Hrvati u Boki kotorskoj bili su tretirani kao neprijateljska zajednica i izvrgnuti raznim oblicima diskriminacije (fizički napadi, zatvaranje i zlostavljanje u logoru Morinj, otkazi, pretresi kuća, nametanje srpskog jezika i pisma), ali i prisilnog novačenja u JNA koja je tada napadala Dubrovnik. Sve je to dovelo do novog vala iseljavanja, u kojem je prema procjenama, odselilo preko tisuću Hrvata.

Položaj Hrvata popravlja se uspostavom samostalne Crne Gore (2006), s kojom je Republika Hrvatska odmah uspostavila diplomatske odnose. Hrvati u Crnoj Gori postaju konstitutivna etnička zajednica, a hrvatski je jezik dobio status službenoga jezika (pa se osobni dokumenti mogu izdavati na hrvatskom). S druge strane, osjećaju se posljedice demografskog slabljenja i oslabljenih veza s Hrvatskom. Nisu potpuno prestala ni asimilacijska nastojanja, pa dolazi do procesa »crnogorizacije« Hrvata i identificiranja s pokrajinskim imenom »Bokeljani«, a novija su pojava »Crnogorci katoličke vjere«, kao i sve prisutniji proces srbizacije hrvatskog i crnogorskog stanovništva, što sve utječe na brojnost i položaj Hrvata u Boki kotorskoj.

Politički se Hrvati od 2002. okupljaju oko Hrvatske građanske inicijative (HGI), stranke Hrvata u Crnoj Gori sa sjedištem u Tivtu. Zahvaljujući izbornim uspjesima, Hrvati su do 2020. imali svoje zastupnike u Skupštini, pa i u Vladi Crne Gore (bez portfelja). Stranka ima i zastupnike na lokalnoj razini u skupštinama općina Tivat i Kotor.

Osim HGI osnovano je Hrvatsko nacionalno vijeće Crne Gore (HNVCG) kao krovna organizacija svih Hrvata u Crnoj Gori (2007). Zadaća mu je zaštita političkih prava i očuvanje identiteta i povijesne baštine hrvatske manjine. Uključeno je u rad državnih tijela i surađuje s raznim kulturnim institucijama u Crnoj Gori i Hrvatskoj te nastoji povezati ove

dvije države. Vijeće ima svoje predstavnike i u Savjetu Vlade RH za Hrvate izvan Republike Hrvatske. Osim toga, objavljuje knjige, organizira znanstvene skupove, koncerte i izložbe.
Ove su organizacije bez sumnje od ključne važnosti za uređenje položaja Hrvata u Boki kotorskoj i Crnoj Gori, pa čak i za njihov opstanak. S druge je strane važna i briga Republike Hrvatske, koja je u Kotoru otvorila Generalni konzulat Republike Hrvatske (2000), a početkom 2007. i veleposlanstvo u Podgorici, i to kao jedna od prvih država koja je to učinila u osamostaljenoj Crnoj Gori.

Demografske i društvene promjene
Demografske procese u Boki kotarskoj tijekom 20. stoljeća karakteriziraju postupno povećanje ukupnog broja stanovništva te značaj ne promjene njegova nacionalnog sastava i društvene strukture.
Promjene su se osjetile odmah nakon 1918. godine. S jedne je strane nastavljen prirodan proces doseljavanja stanovništva iz zaleđa, koji je i do tada bio glavni čimbenik porasta stanovništva. Međutim, propast Austro-Ugarske i stvaranje nove države doveli su do intenzivnog iseljavanja svih onih koji su bili vezan i uz austrijsku upravu i ratnu luku u Tivtu. Naime prema posljednjem popisu stanovništva pred Prvi svjetski rat (1910), koji nažalost ne sadrži izravne podatke o nacionalnom sastavu, čak je jedna trećina stanovništva govorila njemačkim, talijanskim ili nekim drugim jezikom s područja Monarhije. Oni odlaze, a uz njih počinje iseljavati i hrvatsko autohtono stanovništvo. Do 1918. godine izrazito multikulturalna sredina, Boka kotorska postaje područje s dominantno pravoslavnim življem, u kojem Hrvati više nisu većinsko stanovništvo, a ostale manjine gotovo nestaju.
Prema popisu iz 1910., unutar skupine hrvatskog i srpskog jezika, u Boki je u četrdesetak naselja živjelo 8200 Hrvata (50,3%). Do Prvoga svjetskog rata Hrvati su ima natprosječnu većinu u svim većim naseljima, Kotoru, Perastu, Herceg-Novom, Tivtu, Dobroti. Znanstvenici koji su se bavili demografskim promjenama upozoravaju na metodološke promjene u analizi popisa stanovništva. Stoga brojeve koje ovdje preuzimamo možemo shvatiti više kao ilustraciju procesa demografskih promjena kroz koje je prolazilo hrvatsko stanovništvo Boke Kotorske.
Već popis iz 1921. ukazuje na proces koji je obilježio cijelo stoljeće – smanjivanje broja i udjela hrvatskog stanovništva. Iako su u međuraću izgubili većinu u nekim naseljima, ukupan im se udio ipak zadržao na nekih 40%. Hrvatsku većinu najduže je očuvao Tivat, u kojem su Hrvati posljednji put imali relativnu većinu u popisu·1981. godine.
Iseljavanje su posebno poticali ratovi, primjerice za vrijeme Drugog svjetskog rata neka su naselja s pretežnim hrvatskim stanovništvom, poput Špiljara (1942), neka, poput Ljute, zapaljena (1944), dok je tamošnje stanovništvo iseljeno. Pritisak je nastavljen i u komunističkoj represiji u neposrednom poraću. Ova su događanja utjecala na drastičan pad broja Hrvata s predratnih 13.000 na nešto manje od 6000 u popisu 1948. (ili s 43% na 27%), što znači da im je broj bio više nego prepolovljen.
Nakon što su u međuraću Hrvati prestali biti većinski narod, u socijalističkoj Jugoslaviji nastavljen je pad broja hrvatskog stanovništva u Boki kotorskoj. U vrijeme kada je ukupno stanovništvo Boke više nego udvostručeno, to je značilo da im se drastično smanjio udio, koji je do 1991. sveden na samo 6,9%. Razloge treba potražiti u iseljavanju i smanjenom natalitetu (posebice stoga što iseljava fertilno stanovništvo), a u posljednjim popisima i u izjašnjavanju relativno velikog broja Hrvata kao »Jugoslavena«.

Rat 1990- ih i poratna situacija potaknuli su novi val iseljavanja kojim se udio Hrvata još više smanjio. Prema posljednjem popisu stanovništva 2011. spustio se na samo 5,42%, a u Tivtu, koji je danas grad s najvećim udjelom hrvatskog stanovništva, došao je na 16,4%. Značajan dio Hrvata koji su se odlučili iseliti mijenjao je svoje kuće sa Srbima ili Crnogorcima iz Hrvatske (mahom vojno osoblje) i doseljavao u Dalmaciju, Istru i Zagreb. Dok Hrvati iseljavaju, u razdoblju od 1991. do 2003. u Boku je doselilo oko 15.500 osoba s područja bivših jugoslavenskih republika. Prema podacima iz 2003. u Boki kotorskoj živi najviše Srba (42,2%), a slijede Crnogorci (34,9%).

Osim ratova, na smanjivanje broja hrvatskog stanovništva utjecali su i gospodarski problemi u razdobljima mira. Za razliku od političkih migracija pri kojima su se iseljavale uglavnom cijele obitelji, kod gospodarskih češće odlaze mlađi muškarci. Nakon 1918. prije svega se preseljava u matičnu državu Hrvatsku gdje i danas žive razne generacije brojnih obitelji Hrvata iseljenih iz Boke kotorske. U međuraću pojedinci i obitelji transkontinentalne migracijske putove 19. stoljeća, iako zbog imigracijske kvote kojom je ograničen ulaz u SAD odlaze više u Australiju i Južnu Ameriku te u europske države.

Osim toga, u Boki kotorskoj su bile jake i unutarnje migracije selo-grad. One su manje izražene u međuraću, a intenziviraju se nakon 1950-ih. Tada komunistička vlast provodi ubrzanu urbanizaciju, koja dovodi do deagrarizacije i depopulacije sela, drugim riječima, do nagle promjene društvene strukture.

Ukupno su tijekom proteklih stotinjak godina Hrvati u Boki kotorskoj od većinskog stanovništva postali jednom od manjina, budući da im je broj od 1910. do 2011. pao s 13.500 na 5400. Istovremeno je ukupno stanovništvo s 22.800 (1910) poraslo na 67.000 stanovnika (2011). Prema tome, udio Hrvata pao je s 50.3% na manje od 7%. Naravno, ovi su brojevi daleko manji ako se gleda prisutnost Hrvata u cijeloj Crnoj Gori. Prema popisu iz 2011. tamo živi 6021 Hrvat (0,97%), iako neslužbena crkvena statistika navodi nekoliko tisuća Hrvata više (najmanje 10.000). Većina njih, nekih 80% živi u Boki kotorskoj, a gotovo polovica od toga u Tivtu i okolici. Ustali žive u Budvi, Baru i unutrašnjosti. Određen broj Hrvata na popisima stanovništva ostaje nacionalno neopredijeljen, što govori o prisutnoj etničkoj mimikriji, tj. prikrivanju nacionalnog identiteta.

Hrvatsko stanovništvo Boke kotorske prema naseljima 1910., 1991. i 2011.
(Izvor: A. Pečarić - J. Pečarić, Hrvati u Boki kotorskoj u Kraljevini Jugoslaviji, Hrvati Boke kotorske /Zbornik Pomorskog muzeja Orebić: Posebno izdanje/, Orebić 2003., 172; Službeno izvješće Zavoda za statistiku Crne Gore, 8, http://www.monstat.org/userfiles/file/popis2011/saopstenje/saopstenje%281%29.pdf, zadnji out provedeno 28. kolovoza 2020.)

	1910.	1991.	2011.
Kotor	69%	7,68%	6,87%
Perast	73%	-	-
Tivat	95%	19,53%	16,42%
Dobrota	65%	-	-
Herceg-Novi	70%	2,41%	2,15%
Prčanj	87%	-	-
Stoliv	72%	-	-

Zbog specifičnog povijesnog razvoja značajan udio Hrvata činilo je građanstvo. Osim Kotora, u gradska naselja prerastaju i Perast, Dobrota, Prčanj i Herceg-Novi, čije se stanovništvo bavilo uglavnom pomorstvom i trgovinom. Zahvaljujući tome, tijekom povijesti se oslobađaju vlasti kotarskoga plemstva i stvaraju osebujne gradske zajednice. Za razliku od njih, Tivat je dugo bio pod utjecajem i u vlasništvu pomorskih obitelji iz Kotora i Prčanja, a stanovništvo mu se bavilo poljoprivredom. To se promijernilo izgradnjom Arsenal a u vrijeme Austro -Ugarske, zbog čega Tivat ima drugačiju društvenu strukturu (etnički raznolikiju, a društveno s velikim udjelom radnika). Neki građa ni posjedovali su i zemlju, a oni najbogatiji, mahom pomorci, držani su veleposjednicima *(kontiji).* Građani su davali zemlju u najam ili u zapošljavali nadničare na većim sezonskim poslovima. Njegovala se građanska kultura, oblikovana još u 19. stoljeću, od kojeg su baštinili i glavne kulturne institucije te praksu učvršćivanja zajednice kroz druženje u udrugama ili na privatnim i javnim proslavama. U razdoblju socijalizma poveća se udio građanskog stanovništva, ali radi s e uglavnom o radništvu. Unatoč tomu, školovanje i tradicija, dalje održavaju specifičan građanski duh. Danas ostacima staroga građanskog društva prijeti izumiranje. Stare atraktivne gradske kuće (palače) prodaju se strancima, a središta gradova se prazne i žive tek kratko u sezoni Tako su primjerice, preostali stari Peraštani počeli svoje mjesto zvati »gradom zatvorenih škura«.

Seljaci su se bavili tradicionalnom poljoprivredom, stočarstvom, voćarstvom, maslinarstvom, vinogradarstvom, uz obalu ribarstvom. U međuraću se živjelo u velikim obiteljima, a nekadašnje prizemne kamene kuće u kojima su u istoj prostoriji živjeli ljudi i životinje, zamijenjene su katnicama s razdvojenim stambenim i gospodarskim prostorom. No to je učinjeno uglavnom zahvaljujući zapošljavanju izvan sela. Pritom su neki nalazili posao kao mornari na trgovačkim brodovima i radili teške poslove, ali su iz dugogodišnjih plovidbi donosili novac i novi način života. Poneki su krenuli na rad u druge zemlje, pa i na druge kontinente (Australija, Južna Amerika), često uz pomoć rođaka i susjeda koji su taj težak put prolazili prije njih. Dio je još u Austro-Ugarskoj nalazio posla u Arsenalu, a to je pojačano nakon 1950-ih. No, dok je rad u starom Arsenalu bio vezan uz dnevne migracije, u socijalističkom razdoblju oni koji se zapošljavaju u njemu uglavnom napuštaju svoja sela i preseljavaju u mjesta uz obalu. Ovdje nastaju nova naselja kuća ili društvenih stanova., a ruralni prostor sve više prazni. Privlačnu snagu Zavoda za poratne generacije opisao je slikovito jedan od nekadašnjih zaposlenika: »Tu je radila čitava Boka! I moj otac je još radio tu i ja sam radio… Plate dobre, vojno poduzeće je bilo… Poso samo takav!... To je Zavod izgradio, čitav Tivat«[2] Zapošljavanje u industriji te druge socijalne pogodnosti (posebice dobivanja društvenog stana) pomogli su nagloj deagrarizaciji i depopulaciji sela tijekom socijalizma, a kasnije politika nije omogućila njegovu revitalitzaciju.

Gospodarstvo

Od 17. stoljeća gospodarstvo Boke kotorske temeljilo se na pomorskoj trgovini i brodarstvu, koje dolazi u krizu s prelazom plovidbe jedrenjacima na parobrode tijekom 19. stoljeća. No značajnije promjene nastaju upravo u međuraću. Zbog upravnog preustroja, ali i gospodarske politike nove države, otežane su tradicionalne veze s Dalmacijom, prvenstveno Dubrovnikom i Konavlima s kojima je stanovništvo Boke stoljećima živjelo u intenzivnoj razmjeni dobara, a imalo je i rodbinske veze. Umjesto toga forsiralo se povezivanje s nerazvijenim zaleđem. Od prethodnog su razdoblja naslijeđene i poteškoće u glavnoj grani, pomorstvu, koje se zbog nedostatnog kapitala teško prebacivalo

[2] Marijeta Rajković Iveta - Matija Dronjić, *Hrvati u Boki kotorskoi. Migracije, svadbeni običaji, identiteti,* Zagreb - Tivat 2018., 37.

na moderne parobrode. Razvojni kapital ostao je skroman i u međuraću, pa su gospodarske prilike tijekom cijelog razdoblja bile nepovoljne.

Unatoč problemima, u Boki je pomorstvo i nadalje važna gospodarska grana. Ubrzo nakon završetka Prvoga svjetskog rata u Kotoru je osnovano parobrodarsko društvo Brodarsko akcijske društvo Boka (1920., od 1934. djeluje pod imenom Zetska Plovidba), a potom još jedno parobrodarsko društvo u Kotoru (plovidbeno poduzeće koje osniva kapetan Luka Milošević, 1928) te jedno u Tivtu (Slobodna Bokeška Plovidba, 1928). Društvo Boka objedinilo je nekoliko starijih manjih društava, što je bio uvjet države za davanje koncesija za redovni obalni promet, te je postale jedno od triju većih društava koja su održavala obalnu plovidbu Jadranom (uz Jadransku plovidbu iz Sušaka i Dubrovačku parobrodarsku plovidbu). Osim obalne plovidbe, ta su društva održavala i plovidbu Skadarskim jezerom. Kotor se tada ubrajao u sedam glavnih luka Kraljevine Jugoslavije, ali je po prometu bio tek dvanaesti. Velik udarac pomorstvo je pretrpjele u vrijeme svjetske gospodarske krize propašću Bokeške banke, čiji je osnivač bila Srpska centralna banka, povezane s pomorstvom i industrijom . Radilo se baš o granama koje je kriza najjače pogodila, pa je to bio jedan od glavnih razloga njezina stečaja. No s bankom je propalo i 14 milijuna dinara iseljeničke uštedevine, što je bio veliki gospodarski i socijalni udarac Bokeljima, jer su brojni povratnici, uglavnom iz Amerike, i njihove obitelji time ostali bez sredstava za život.

Osim pomorstva, tijekom cijelog stoljeća u Boki kotorskoj je jedan o d najvažnijih izvora zarade bio Arsenal, vojno brodogradilište . U vrijeme austrijske uprave (1814-1918) Boka kotorska je postala važna ratna luka, zbog čega je postupno u priobalju izgrađena i potrebna infrastruktura. Tada se u Tivtu podiže Arsenal (1889) u kojem je posao nalazilo domaće stanovništvo, a potreba za radnom snagom privlačila je i one iz nešto daljeg zaleđa. Pod nadležnošću ratne mornarice u međuraću su djelovale i dočasničke škole. Artiljerijska mornarička škola djelovala je u Meljinama, a tečajevi za specijalizaciju i usavršavanje dočasnika i mornara održavali su se u Kumboru, Meljima i Tivtu. Pomorski arsenal u Tivtu razvio se do početka Drugog svjetskog rata u glavnu remontnu i operativnu bazu mornarice Kraljevine Jugoslavije. Tijekom 20. stoljeća Arsenal je zadržao važnost, mijenjajući jedino ime: Arsenal Austrougarske ratne mornarice u međuraću postaje Arsenal kraljevske ratne mornarice, a u socijalističkom razdoblju Mornaričko-tehnički remontni zavod »Sava Kovačević«.

Od manjeg su značaja u međuraću bile još tvornica sapuna »Riviera« (braća Milutin i Aleksandar Vučković) otvorena u Kotoru 1927. te tvornica glinene robe »Račica« otvorena u Tivtu još 1908. godine. Unatoč prirodnim resursima, posebice vrlo traženom laporu na području oko Kotora i Herceg-Novog, nedostatak kapitala onemogućio je jači industrijski razvoj.

Važna gospodarska grana bila je poljoprivreda, uglavnom stočarstvo, zemljoradnja (povrće i vrlo malo žitarica), voćarstvo, maslinarstvo, vinogradarstvo, a manje i pčelarstvo. Proizvode se prodavalo u Kotoru, a kako su druga naselja bila znatno manja, nisu bila značajnije tržište.

U socijalističkoj Jugoslaviji prednost se daje industriji, te značaj poljoprivrede ubrzano slabi. Osim toga, podržavljenje imovine - u pomorstvu, ali i trgovini i obrtu – lišilo je Hrvate Boke kotarske zaštite koju im je donekle pružala gospodarska snaga. U tom se razdoblju većinom zapošljavala u Mornarička-tehničkom remontnom zavodu (bivše m Arsenalu), koji je u određenoj mjeri zamijenio ranija iseljavanja u Ameriku i druge zemlje. Usto, Boka kotorska je zadržala i ojačala vojnu ulogu kao raketna baza i ratna luka s potkopima za brodove. Zbog toga je dio njezina područja bio zatvoren, a cijela Boka kotorska mogla je razvijati samo domaći turizam, koji je s vremenom postajao sve važnija

gospodarska grana. Zavod je u novije vrijeme privatiziran (2006), a strani investitor ga preuređuje u Porto Montenegro, marinu za luksuzne jahte s pripadajućim nautičkim naseljem. Ovime se gospodarstvo Boke okrenulo turizmu kao glavnoj gospodarskoj grani.

Kultura

Političko osporavanje hrvatskog identiteta učinilo je kulturu važnim, a povremeno i jedinim, mjestom njegova očuvanja. Hrvati Boke kotorske ušli su u Kraljevinu SHS/Jugoslaviju s dobro razvijenim obrazovnim i kulturnim ustanovama te živim građanskim udrugama. Gimnazija na hrvatskom jeziku radila je od 1869., a uz nju je postojala i nautička škola s dvojezičnom nastavom (na hrvatskom i talijanskom). Čitaonica u Dobroti otvorena je 1862., a uz splitsku bila je prva u Dalmaciji. Od 1893. djeluje i Hrvatski dom u Kotoru, a osnovane su i udruge, koje su uglavnom u imenu imale pridjevak »hrvatski« ili nosile ime povijesnih heroja (kraljeva i sl.). Nakon rata u Donjoj Lastvi je 1919. otvorena Hrvatska čitaonica Lastve, no sveukupno se kulturni rad našao u manje povoljnim prilikama nego u Austro-Ugarskoj Monarhiji. Već tada se kulturna baština Boke pokušava prikazati kao »jugosavenska« ili »srpska«. Stoga je djelovanje čitaonica i domova – pri kojima su postojale knjižnice, nastupali pjevački zborovi i održavale se amaterske predstave – bilo izuzetno važno u očuvanju hrvatskog i katoličkog identiteta.

U socijalističkoj Jugoslaviji hrvatsko je ime bilo zabranjeno u nazivima udruga i organizacija, a rad svih društava došao je pod državnu kontrolu. No unatoč ograničenjima zajedništvo se održalo u kulturno-umjetničkim društvima i sportskim klubovima (nogomet se pokazao posebno važnim u održavanju identiteta i veze sa hrvatskom, jer su Hrvati većinom navijali za splitski Hajduk ili zagrebački Dinamo), a pojavila su se i neka nova društva, poput auto-moto udruge u Tivtu ili vrlo uspješnog fotokluba u Gornjoj Lastvi. Veze se održavalo i uz pomoć srednjoškolskog obrazovanja u Herceg-Novom, a kasnije i Tivtu, te Kotoru, gdje su osim srednje škole, osnovani i Pomorski fakultet (1981), Fakultet za turizam i hotelijerstvo (1999) i Institut za biologiju mora (1996).

Danas su Hrvati Boke kotarske, odnosno Crne Gore, organizirani u nekoliko kulturnih udruga koje ulažu velik trud kako bi očuvale i promovirale hrvatski kulturni identitet. Prekretnica je bila 1998. godina, kada je kao prva hrvatska udruga obnovljen Napredak (ugašen nakon Drugoga svjetskog rata), prvi put javno pjevana hrvatska himna, a priređene su i druge kulturne manifestacije (izložba bokeljskih slikara Antona Peana i Miljenka Sindika, predstavljanje antologije *Hrvatska književnost Boke kotarske do preporoda).* Ova su kulturna događanja najavila početak boljeg razdoblja za Hrvate u Boki kotarskoj.

Sredinom 2001. osnovano je Hrvatsko građansko društvo (HGD), kojem je cilj čuvati i promicati kulturnu baštinu Hrvata u Crnoj Gori kao autohtonog naroda. Ono pokreće razne akcije, objavljuje knjige i glasilo *Hrvatski glasnik* (2003), koji donosi priloge važne za Hrvate u Crnoj Gori te nastoji povezati Crnu Goru i Hrvatsku. HGD ima svoje podružnice u Kotaru, Tivtu, Herceg-Novom, Podgorici i Baru. Posebno je važan rad kojim se pokušavaju umanjiti negativne posljedice nedostatka škola na materinskome jeziku, tog bitnog čimbenika očuvanja etničke samobitnosti. Naime u redovnim se školama u vrijeme socijalizma podučavala samo na »srpsko-hrvatskom«, a i danas se hrvatski može slušati samo kao dopunski program u gimnazijama koji upisuju oni koji planiraju studirati u Republici Hrvatskoj. U okviru svojih aktivnosti posvećenih očuvanju identiteta Hrvata u Crnoj Gori HGD Kotor pokrenulo je 2004. nastavu na hrvatskom jeziku (hrvatskoga jezika, povijesti i geografije). Ovu školu hrvatskog jezika i kulture pohađaju i djeca drugih nacionalnosti, starosti od sedam do osamnaest godina, i to nakon redovne nastave. Nastava se izvodi jedanput tjedno u školama u Kotoru i Tivtu. Kroz ovaj vid nastave njeguje se i povezanost sa školama u matičnoj domovini.

Osim toga važno je djelovanje krovne zajednice Dux Croatorum. Ona je vlasnik i osnivač prvog elektroničkog medija u Crnoj Gori, Radio Duxa (2009), koji emitira program na hrvatskom jeziku.

Među udrugama koje uspješno okupljaju lokalne hrvatske zajednice ističe se Napredak (Gornja Lastva) i HKD Tomislav (Kotor), dok je u Baru aktivan HKD Sv. Jeronim, u Đurićima Zaljev hrvatskih svetaca, a u Podgorici Zajednica Hrvata i prijatelja Crne Gore. U Kotoru je obnovljen i ogranak Matice hrvatske (2017).

Izuzetno važnu ulogu u očuvanju i promoviranju identiteta Hrvata u Crnoj Gori, osobito u Boki kotorskoj, ima Katolička Crkva. Od 5. stoljeća na ovom području postoji Kotorska biskupija, koja je kroz povijest samo mijenjala granice. Veza s katoličkim naslijeđem vidi se i u rado korištenom nazivu za Boku – *Zaljev hrvatskih svetaca*. Naime, ovdje su rođeni sv. Leopold Mandić (1866-1942) te blaženici Ozana Kotorska (1493-1565) i Gracija Kotarski (1438-1508), a uz Zaljev je vezan i život još sedmorice blaženika. Vodi se i postupak proglašenja blaženom službenice Božje Ane Marije Marović (1815-1887).

Među svecima Kotarske biskupije u 20. stoljeću treba spomenuti biskupa i povjesničara Pavla Butorca, autora niza studija o povijesti Boke kotarske. Ističe se i don Branko Sbutega, koji je kao mladi svećenik radio na obnovi sakralnoga i kulturnoga blaga nakon potresa. Svećenik, glazbenik i književnik - jedan iz niza pjesnik iz »zaljeva hrvatskih pjesnika« - osnivač je KotorArta, festivala ozbiljne glazbe u Kotaru, promicatelj kulture i umjetnosti. S Ivom Bancem i Slobodanom Prosperovim Novakom suautor je knjige *Stara književnost Boke* (1993).

Boka kotorska prepoznatljiva je po svojem jedinstvenom kulturnom pejzažu oblikovanom stoljećima. Tu se nalaze izvanredni sakralni spomenici, od kojih je dvjestotinjak katoličkih iz razdoblja od romanike do baroka. Opće su poznati romanička katedrala u Kotaru i kasnobarokno slikarstvo Tripa Kokolje. No kulturni život Hrvata Boke kotorske nije završio s izmakom 18. stoljeća. U njoj se mogu vidjeti i reprezentativna djela suvremene hrvatske likovne umjetnosti, za što je uglavnom zaslužna Katolička Crkva u Boki kotarskoj, odnosno njezini svećenici intelektualci, naručitelji i mecene: don Niko Luković, don Gracije Brajković i don Branko Sbutega.

Nakon razornog potresa područje Kotora je 1979. upisano na listu UNESCO-ove svjetske prirodne i kulturno-povijesne baštine, a i sam je grad obnovljen uz pomoć UNESCO-a. U Kotoru djeluju Uprava za zaštitu kulturnih dobara i Centar za konzervaciju i arheologiju Crne Gore. Od 1997. u zaštitu bokokotorske baštine uključila se nevladina organizacija Expeditio. Najnovija udruga Društvo prijatelja bokeške baštine (2016) okuplja stručnjake vezane uz zaštitu baštine i pokušava dati izvaninstitucionalni doprinos rješavanju suvremenih problema narušavanja povijesnog i prirodnog prostora, neplanske izgradnje i prekomjerne urbanizacije.

Osim kulturnih spomenika (materijalne/spomeničke baštine) treba spomenuti i vrijednu nematerijalnu baštinu. Naime svako primorsko mjesto Boke kotorske čuva i obogaćuje svoj identitet odabirom specifičnih elemenata bogate nematerijalne baštine (vještina, znanja i umjeća), koji postaju sve zanimljiviji kulturni proizvodi u turističkoj ponudi, a neki od njih upisani su i na listu nematerijalne baštine Crne Gore. U zimskom razdoblju održavaju se čuvene karnevalske svečanosti među kojima se ističu donjolastovski i budvanski karneval. U baroknom Perastu još se održavaju običaji prvosvibanjskih proslava: kićenje mađa, odnosno kićenje stabla mladog brijesta bočicama vina i mlijeka, kolačićima koromanima i šarenim trakama, fašinama, tradicionalno nasipanje kamenja oko otoka Gospe od Škrpjela, koje se održava svake godine od 1452. godine (22. srpnja) kao uspomena na dan kad je pronađena Gospina slika na hridi, te gađanje kokota, spomen na pobjedu nad Turcima u

bici za Perast1654. godine. Stoliv svoju prepoznatljivost i identitet gradi na manifestaciji posvećenoj cvijetu kamelije nazvanoj Fešta kamelija, kojom se njeguje sjećanje na 1870-e kada su bokeljski pomorci iz Japana donijeli prve sadnice ove egzotične biljke. Preko ove manifestacije Stoliv se povezuje s opatijskim festivalom kamelija. U Tivtu se održava manifestacija *P(i)jat od žućenice,* natjecanje u pripravljanju raznolikih lokalnih jela od žućenice, poznate mediteranske samonikle i ljekovite biljke. Dobrota se diči dvama kulturnim dobrima, dobrotskom (peraškom) tortom, koja po svojim sastojcima pripada krugu dalmatinskih torti (rapske, imotske, makarske), te poznatom dobrotskom čipkom, koja se ističe osobitim značajkama i vrijednostima vještine izrade čipke »na iglu«. Dobrotska čipka je 2013. upisana kao nematerijalno kulturno dobro Crne Gore na UNESCO-ovu listu nematerijalne kulturne baštine čovječanstva. Najljepši primjerci ove čipke ukrašavaju crkveni tekstil i ruho sačuvano u crkvama, Pomorskom muzej u i privatnim zbirkama hrvatskih obitelj i u Boki kotorskoj. Slojevitosti baštinskog miljea doprinose legende poput onih o vili Alkimi i postanku Kotora, o tri sestre i vjernoj ljubav i (s legendom »*Tre sorelle* s Prčanja« povezana je istoimena palača iz 15. stoljeća) ili o nesretnoj ljubavi Peraštanke Katice Kalfić i francuskog vojnika. Upisane su kao zaštićena kulturna dobra Crne Gore. Poznata je i manifestacija bokeljska noć, koja oživljava uspomene na slavu pomorsku i ribarsku baštinu. Čine je svečani mimohod i svojevrsni (natjecateljski) karneval čamaca/brodića, koji na šaljiv način prikazuju događaje i pojave u društvu, gradu i državi, a sve završava vatrometom i glazbom. Svoje početke ima u 19. stoljeću kad se zvala Venecijanska noć, da bi početkom 20. stoljeća bila preimenovana u Bokeljsku noć. Upravo j e ona poslužila kao motiv Maji Perfiljevoj, zagrebačkoj pjesnikinji rođenoj u Tivtu, za tekst kultne pjesme »Bokeljska noć« (na Splitkom ljetu 1966. praizeo ju je Vice Vukov). Koliko je važna za Hrvate u Boki, svjedoči i manifestacija obilježavanja godine njezina nastanka, a pjeva se obavezno i u okviru Bokeljske noći.

Svi ovi običaji važne su poveznice hrvatske zajednice, pa ipak najpoznatija i najvažnija je *festa* povodom blagdana sv. Tripuna (3. veljače). Ona se ističe ne samo svojim središnjim mjestom u povijesti nego i današnjom ulogom povezivanja Hrvata Boke kotorske u Crnoj Gori i svih iseljenih Bokelja. Bokelji su se kroz povijest trajno ili povremeno nastanjivali u većim gradovima na istočnoj obali Jadrana, u Dubrovniku i Zadru, a u Veneciji su, brojčano i društveno, imali dominantnu ulogu među ostalim hrvatskim iseljeničkim skupinama. Posvuda su osnivali bratovštine, pa čak i gradili crkve posvećene zaštitniku Kotora i Kotorske biskupije, sv. Tripunu. Tako su već 1451. u Veneciji utemeljili hrvatsku bratimsku udrugu sv. Jurja i Tripuna koja je okupljala iseljenike s cjelovitog onodobnog etničkog prostora, »Skjavune« od Slavonije i Bosne do Boke kotarske. U Dalmaciji su posebice prisutni bili u Splitu, gdje je već 1873. djelovala brojna udruga Bokelja, prvenstveno Kotorana, koja je od 1875. redovito slavila *festu sv. Tripuna*. Migracije u 20. stoljeću stvorile su nova središta Bokelja. U Zagrebu se okupljaju od 1920., što je 1924. preraslo u organizirano djelovanje unutar udruge koja s prekidima djeluje do danas. U Rijeci Bokelji osnivaju udrugu 1962. godine, a u Puli i Dubrovniku djeluju registri rane udruge od 1990-ih.Sve one i u novim okolnostima 21. stoljeća čuvaju svijest o podrijetlu i njeguju svoju tradiciju i običaje. Tripundanske svečanosti i kolo sv. Tripuna baština su generacija Bokelja naseljenih u Hrvatskoj i kao takvi upisani su na nacionalnu listu nematerijalnih kulturnih dobara Republike Hrvatske. Svečanosti obuhvaćaju sveto razdoblje kojim se odaju počasti sv. Tripunu, a slijede tradicionalnu strukturu: razdoblje priprema i središnji dio proslave koji čine običaji u crkvi, zajednici i obitelji, te običaji otvaranja i zatvaranja - *lode* i *Bokeljska noć.* Središnja uloga u održanju običaja Tripundanskih svečanosti kao znaka hrvatskog identiteta u Boki kotorkoj pripada

Hrvatskoj bratovštini *Bokeljska mornarica 809,* koja kroz samostalne udruge, *odrede* , djeluje u Zagrebu, Rijeci, Splitu, Puli i Dubrovniku. Ona nastavlja tradiciju bokeljske mornarice koja je od 13. stoljeća bila organizirana u bratovštinu, stalešku organizaciju bokeljskih pomoraca, te je uz Crkvu najstarija hrvatka institucija u Boki kotorskoj. Odredi u Hrvatskoj broje oko 800 aktivnih članova, od kojih su mnogi istaknuti znanstvenici ili kulturni i društveni djelatnici.

Kultura Hrvata Boke kotorske važna je i za Crnu Goru jer je dio njezine baštine. Prema nekim pokazateljima ona čini značajan udio, čak preko 60%, kulturne baštine Crne Gore. Nažalost, u posljednje vrijeme prisutna je tendencija da se bokokotorska književnost, kultura i umjetnost prikazuju kao sastavni dio srpske ili crnogorske kulture, a javlja se i sintagma *bokeljska kulturna baština*, koja na drugi način negira hrvatski identitet, pa je očita sličnost s politikom kojoj su izloženi Hrvati u Vojvodini. Najnoviji primjer su prijepori oko upisa Bokeljske mornarice na listu UNESCO-ove nematerijalne baštine. Nasuprot tome, Hrvati insistiraju na tome da se njihova baština ne gleda kroz prizmu, kako kažu »ili-ili« nego »i«, odnosno da se prihvati složenost baštine koja je istovremeno i bokeljska (lokalni identitet) i hrvatska (nacionalni identitet) i crnogorska (državna pripadnost).

Hrvatskim kulturnim postignućima treba pribrojiti i ono što su iseljeni Bokelji i njihovi potomci stvarali u Hrvatskoj ili drugdje. Spomenimo pjesnike Viktora Vidu i Frana Alfirevića, književnika i filozofa Vjenceslava Čižeka, književnika i novinara Luku Brajnovića (jedna od najznačajnijih novinarskih nagrada u Španjolskoj nosi njegovo ime), pjesnikinju Ružicu Orešković. Cata Dujšin-Ribar objedinila je pjesništvo i slikarstvo: u likovnim umjetnostima nezaobilazan je doprinos Antuna Šojata i njegove kćeri Vesne, Vaska Lipovca i Vjekoslava Radoičića, a svakako treba spomenuti i oca hrvatskoga stripa Andriju Maurovića. Skladatelj Ivo Brkanović nalazio je nadahnuće u tradicionalnoj glazbi rodne Boke i južne Dalmacije. U hrvatskoj i svjetskoj znanosti istakli su se matematičar akademik Josip Pečarić, povjesničar prava Antun Dabinović i dr. Medijsku popularnost stekao je prognostičar Milan Sijerković, autor niza knjiga i stotinjak radova s područja meteorologije. Slaven Zambata, Sinjanin rođenjem, a Bokelj podrijetlom, jedna je od legendi hrvatskog nogometa. Politički život Hrvatske obilježila je Savka Dabčević- Kučar, a suvremenoj hrvatskoj politici značajno doprinosi Davor Božinović.

Treba spomenuti kako u Hrvatskoj, osim spomenutih političkih i institucionalnih veza, postoji i šire zanimanje za Boku kotarsku i Hrvate u Crnoj Gori. Bogata tradicija Boke kotarske u nekoliko je navrata predstavljena hrvatskoj kulturnoj javnosti, pri čemu su veliku ulogu odigrale bokeljske obitelji u Hrvatskoj. Njihove su privatne zbirke uključene u izložbe »Pomorstvo Boke kotarske« (1970., u okviru gostovanja Pomorskog muzeja u Kotaru), »Zagovori svetom Tripunu - Blago Kotarske biskupije« (2009., povodom proslave 1200 godina prenošenja moći sv. Tripuna iz Carigrada u Kotar) i »Zavjetni darovi bokeljskih pomoraca« (20 14., povodom 90. godišnjice djelovanja Društva Bokelja u Zagrebu.). Osim toga, Boka kotorska jedna je od nezaobilaznih tema znanstvenih istraživanja povjesničara, povjesničara umjetnosti, etnologa i jezikoslovaca u Hrvatskoj. Teme iz bokeljske povijesti, umjetnosti i jezikoslovlja predaju se na Fakultetu hrvatskih studija i Hrvatskom katoličkom sveučilištu u Zagrebu, a najduže na Odjelu za kroatistiku Sveučilišta u Zadru. Interes znanstvenika i stručnjaka dao je brojne radove, pa čak i novo istraživačko područje »bokeljistiku«, područje koje se bavi povijesnim i kulturnim identitetom Boke.

https://bezcenzure.hr/iseljenistvo/hrvati-u-boki-kotorskoj-i-crnoj-gori/

ĐILDO I TEA U KNJIGAMA MLAĐEG BRATA

Uspomeni na brata i sestru,
na Đilda (1943.-2014.) i *Teu (1946.-2023.)*

Joško

Dragi Đildo

Gdje god si bio,
Hrvatsku dragu si ljubio,
O povijesti njenoj govorio,
U našem Zagorju ljubav si našao,
Ali svoj hrvatski Kotor, nisi zaboravio...

Pravdu i zakon, pravedno si provodio
Ljudima puno pomagao,
Zagorje naše i ljude naše
Neizmjerno si poštovao, s ljubavlju djecu odgojio, Boga dragog, svakog dana štovao.

Teška je ova zagorska gruda,
Ali Tebi biti će laka,
Jer uvijek si bio na strani,
Nejakog i seljaka...

Marijan Parlaj
(Zlatar, 07. 10. 2014.)

Pjesmu je autor pročitao na njegovom grobu, a dana je u knjizi: J. Pečarić „AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU“, ZAGREB, 2014. Uz posvetu:

Uspomeni na čovjeka koji je doista volio Hrvatsku svoju –
moj brat Đildo (1943.-2014.)

Predstavljanje knjige „Ako voliš Hrvatsku svoju“ 22. 12. 2014.

Tea (u žutom) na konferenciji MIA, Trogir 2008. u povodu mog 60. rođendana

http://www.croatia.org/crown/articles/9586/3/International-Conference-in-honour-of-Josip-Pecaric-in-Trogir%2C-Croatia

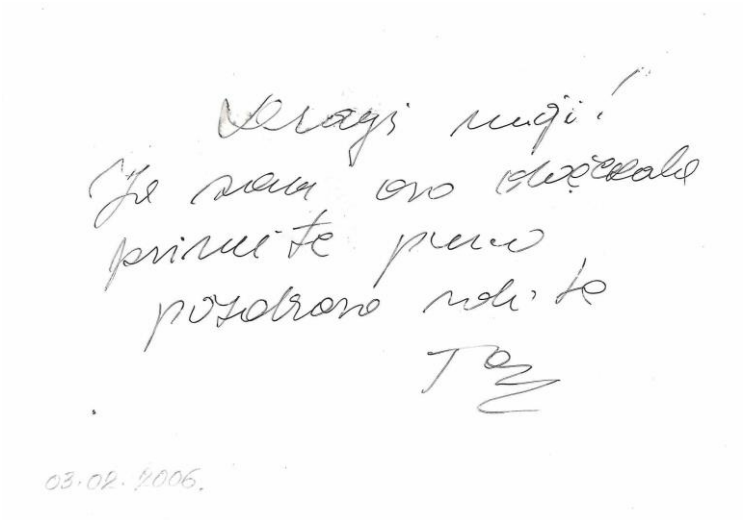
Dragi moji!
Ja sam ovo dočekala
primite puno
pozdrava vidite
Tom
03.02.2006.

Tea (u žutom) na konferenciji MIA, Trogir 2008. u povodu mog 60. rođendana

http://www.croatia.org/crown/articles/9586/3/International-Conference-in-honour-of-Josip-Pecaric-in-Trogir%2C-Croatia

Tea i ove godine za Vatrene (5. 12. 2022.)a

Dragi akademiče,
Dragi Josipe,
Primi izraze duboke sućuti povodom gubitka Tvoje sestre Tee.
Tea je pripadala i uvijek bila u zajedništvu Hrvatima Boke kotorske.
Ispred Hrvatskog nacionalnog vijeća Crne Gore i u moje osobno ime
Zvonimir Deković
Predsjednik HNV

JOŠ NEKI TEKSTOVI

VUKSANOVIĆ I DEKOVIĆ NA SVJETSKOM FESTIVALU HRVATSKE KNJIŽEVNOSTI

20. studenog 2021.
RADIO DUX

U Zagrebu je završen, višednevni, Svjetski festival hrvatske književnosti, koji je organiziran uz visoko pokroviteljstvo predsjednika Hrvatskog sabora Gordana Jandrokovića. Ovaj značajan događaj okupio je Hrvate iz cijelog svijeta te su nastupili književnici iz Brazila, Čilea, Australije, ali i iz Bosne i Hercegovine, Srbije i Crne Gore. Veliki broj stvaralaca, kao i poznatih ličnosti iz društvenog i političkog života tri dana je u Zagrebu razgovarao i analizirao stanje u mnogim hrvatskim zajednicama diljem Europe i svijeta. Svoje sudioništvo na Festivalu imali su Zdravka Bušić zastupnica u Hrvatskom saboru, prof. dr. Josip Lisac, Miro Gavran, novoizabrani predsjednik Matice hrvatske, Milan Bošnjak iz Središnjeg ureda za Hrvate izvan Republike Hrvatske, Đuro Vidmarović, prof. dr. Sanja Vulić, Željka Lovrenčić, Stanka Gjurić, poznata hrvatska glumica i spisateljica, Tomislav Žigmanov predstavnik Hrvata u Republici Srbiji i donedavni zastupnik u Narodnoj Skupštini, kao i brojni drugi.
Hrvatsku nacionalnu zajednicu predstavljali su predsjednik Hrvatskog nacionalnog vijeća Zvonimir Deković i predsjednik Hrvatske građanske inicijative Adrijan Vuksanović. Oni su u više izlaganja govorili o društvenim i političkim prilikama Hrvata u Crnoj Gori, ali i o bogatom kulturnom životu koji nesmanjenom dinamikom i intenzitetom potvrđuje ustrajnosti u svjedočenju vlastitog identiteta.
Protekli događaj potvrda je čvrstog zajedništva među Hrvatima u Domovini i izvan nje.

http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/vuksanovic-i-dekovic-na-svjetskom-festivalu-hrvatske-knjizevnosti

III. SVJETSKI FESTIVAL HRVATSKE KNJIŽEVNOSTI
ZAGREB, od 15. do 17. studenoga 2021. (4)

6. siječnja 2022.

HRVATE U CRNOJ GORI OBVEZUJE TISUĆLJETNO KULTURNO, POVIJESNO I DUHOVNO NASLIJEĐE (4)

Piše: Zvonimir DEKOVIĆ,
predsjednik Hrvatskoga nacionalnog vijeća Crne Gore

III. Svjetski festival hrvatske književnosti u organizaciji Hrvatske kulturne zaklade – *Hrvatskoga slova* i suorganizaciji Društva hrvatskih književnika održan je od 15. do 17. studenoga 2021. u Zagrebu, pod visokim pokroviteljstvom predsjednika Hrvatskog sabora Gordana Jandrokovića. Organizacijsko i uredničko povjerenstvo SFHK čine: akademik Ivan Aralica, akademik Luko Paljetak, dr. sc. Željka Lovrenčić, Đuro Vidmarović i Stjepan Šešelj. Tema ovogodišnjeg festivala je *Položaj hrvatskih književnika u državama u kojima žive i vezama s matičnom hrvatskom kulturom i književnošću, te izgledi tih veza sutra i ubuduće*. Sudionici su književnici koji se u svojim sredinama bore i za prava Hrvata kao manjinskoga naroda, a to su Hrvati iz Bačke-Vojvodine-Srbije (Tomislav Žigmanov, Lajčo Perušić, Vladimir Nimčević, a govorili su i prof. dr. sc. Josip Lisac, prof. dr. sc. Sanja Vulić…), te Hrvati iz Boke kotorske – Crne Gore (Vladimir Marvučić, Zvonimir Deković i Adrijan Vuksanović, o kojima je govorio i dr. sc. Domagoj Vidović). Festivalu su se odazvali i hrvatski književnici iz Čilea (Oscar Andrès Barrientos Bradašić, Andrés Morales Milohnic) koji potvrđuju potrebu ubaštinjenja njihova djela u hrvatsku književnost kao i svih književnika koji stvaraju izvan Hrvatske. U programu Festivala održana je i izložba *Ilustracije hrvatskih slikara i grafičara Alberta Kinerta, Ivice Antolčića i Ivana Viteza u knjigama hrvatskih književnika*, u suradnji s NSK u Zagrebu.
Izlagati na temu položaja hrvatskih književnika u državama u kojima žive i vezama s matičnom hrvatskom kulturom i književnošću trebali su i Petar Hategan (Keča, Rumunjska), Jurica Čenar, Agnjica Čenar, Dorotea Zeichmann (Gradišće, Austrija), Antonio Piccoli, Leopoldo Lalli, Antonio Sammartino (Molise, Italija), Vladimir Marvučić (Svebarje, Crna Gora), Diana Milošević (Kotor, Boka kotorska, Crna Gora), no oni su svoj dolazak ispričali pandemijom Covid-19. Ovdje donosimo priloge sudionika.

Kako je zapisao Slobodan Prosperov Novak u knjizi *Stara Bokeljska književnost* – tisak Matice hrvatske, prvi u plejadi bokeljskih pisaca i pjesnika kojega već u 15. st. bilježe domaći izvori, a jedan od njih koji je oznaku "poeta laureatus" 1514. godine dao uklesati na grobu u crkvi sv. Marije u Kotoru, bio je Bernard Pima. Od tada pa sve do danas Boka nastavlja niz sjajnih primjera hrvatske književnosti s Vickom i Dominikom Buća, zatim Tripom Bizantijem. Niz se nastavlja Jurajem Bizantijem, Ludovikom Paskalićem, Ivanom Bonom Olirisom koji je svoje djelo posvetio Iliji Zagurroviću.
Šesnaesto stoljeće zbog raznih utjecaja bokeljskog okružja je veoma skromnog izdavaštva u hrvatskom krugu. Već početkom 17. st. u Boki pod utjecajem dalmatinskih gradova, a posebno Dubrovnika širi se utjecaji hrvatskih pisaca u gradovima Boke toga doba: Perasta, Prčanja, Dobrote i Budve.
Sukladno hrvatskoj, europskoj ali i svjetskoj praksi da su najsjajnija djela nastala u književnosti povijesne epohe vezane za svece i svetice, tako je bilo i s Bokom, a životopis bl. Ozane koji je napisao na talijanskom jeziku Serafin Razzi biva preveden na hrvatski jezik krajem 16. st. Nakon toga perioda već početkom 17. stoljeća u Boki se sve češće piše i objavljuje na hrvatskom jeziku.
Mnogi kotorski biskupi toga vremena pisali su značajna djela na latinskom, talijanskom i hrvatskom jeziku. U 19. stoljeću uz don Srećka Vulovića, Iva Stjepčevića, Budvanina Antuna Kojovića i drugih dolazimo do 20. st. i biskupa Pavla Butorca, te antologijskih pjesnika Viktora Vide, Frana Alfirevića, Vjenceslava Čižeka i taj neprekinuti niz nastavlja se zbirkom poezije *Versi kamena i mora – suvremenog hrvatskog pjesništva u Crnoj Gori.*

Poznati bokeljski pisac Antun Nenadić, župnik, mecena i graditelj osebujne crkve sv. Eustahija u Dobroti, bio je prvi poznati pisac drame na prostoru današnje Crne Gore, iako se to u službenim statistikama ne može pročitati. Njegova je crkvena drama *Bogoljubno prikazanje muke Jezusove* i glasoviti prijevod drame Iz*ak, prilika našeg Odkupljenja*.
Andrija Maurović, karikaturist i prvi crtač stripa također je Hrvat iz Boke kotorske koji je ostavio neprolazan trag u hrvatskoj kutlurnoj povijesti, i uz slikare, od najranije slike Gospe od Škrpjela i njenog autora Lovre Marinovog Dobričevića, preko jednog od najvećih hrvatskih baroknih slikara Peraštanina Tripa Kokolje, prčanjskih slikara Antuna i Vesne Šojat te Ide Verone koja je bila i spisateljica, pisala na francuskom, hrvatskom i rumunjskom jeziku, nastavlja se niz bokeljskih velikana kulture.
U ovom najkraćem mogućem osvrtu, svjesni vremenskog limita, pobrojali smo samo imena koja se među Hrvatima Boke na dnevnoj razini spomenu bezbroj puta.
Boka kotorska kao etnički i duhovni prostor hrvatskoga naroda, kao nepresušno vrelo inspiracije i izvorište kulture, nije moguće cjelovito sagledati samo iz jednog aspekta tako da ću spomenuti još neke identifikacijske i identitetske točke.
Katedrala u Kotoru iz 1116. godine najstarija je katedrala na istočnoj strani Jadrana koju su sagradili Hrvati, a sv. Tripun, zaštitnik grada i Biskupije kotorske, došao je u Kotor 13. siječnja 809. godine. Tada je Bokeljska mornarica prvi put zaigrala kolo u čast svetca zaštitnika i do danas se to kolo s lodama 1212. održalo u nizu.
Ta tradicija iznjedrila je pomorska imena kao što s Matija Zmajević, admiral Ruske flote pod čijim su zapovjedništvom Rusi prvi put u povijesti pobijedili Šveđane na moru. Zbog zasluga jedni je u povijesti Ruskog carstva kojemu je pripala čast, a nije Rus, da nosi carsku sablju iza odra na pokopu jednog Ruskog cara, u ovom slučaju Petra Velikoga. Zatim niz nastavlja Ivo Visin, prvi Hrvat koji je brodom na jedra oplovio svijet.
Kotorski pontifikal, biskupova knjiga, iz 1166. godine najstarija je knjiga na prostoru Crne Gore koja je nastala u krilu Katoličke crkve.
Beneventantsko pismo na pergameni, veliki broj palimpsesta, upisana imena i mise za kotorsku vlastelu i biskupe, neprocjenjivo je kulturno blago. Isidor Seviljski, Anselmo iz Kanterberija, već tada su poznati u Kotoru gdje se prima i respektira njihova doktrina. Kako inače objasniti, do familijariziranim sponama sa zapadnim svijetom, činjenicu da su utemeljivači engleske književnosti i kulture, Beda Venerabilis (672. – 735.) i Alciun (735. – 804. g.) kod nas polovicom XII. stoljeća već citirani, respektirani i komentirani. Imamo ih na stranicama pontifikala, njihovu misao, i još zadugo nigdje drugo na Balkanu nemamo.
Velikani crkve u Hrvata, ali i pisci i pjesnici, biskupi i nadbiskupi barski i zadarski Vicko i Andrija Zmajević, također, u kulturnoj povijesti Boke imaju neizbrisivo mjesto. Zmajević izvornik Ljetopisa crkovnog čuva se u Vatikanu, punog naziva: "Ljetopis crkovni staroga i novoga zakona sveta i kreposna država slovinsko-latinska", a Hrvatsko narodno vijeće Crne Gore će se zauzeti da se uradi fototipsko izdanje kako bi ga približili široj publici, kao i Kodeks obitelji Buća koji se čuva u Veneciji i koji želimo pretiskati u fototipskom izdanju.
Kažu kada jedna kultura ima trajanje od jednog milenija na zaokruženom prostoru, onda ta kultura prerasta u civilizaciju. Dakle, etničko, kulturno i duhovno trajanje bokeljskih Hrvata na istom životnom prostoru koje je puno dulje od jednog milenija i ima pisanih potvrda kako u kamenu tako i na pergameni vremena o kojemu svjedoči i samim time naš narod svrstava, kao što smo ranije ustvrdili, u sam vrh zapadnoeuropske civilizacije, što ovu generaciju u kulturalnom pamćenju obvezuje da ove spomenute vrijednosti prenese i ugradi u kolektivnu memoriju onih koji će nas naslijediti.

Bogatstvo kulturno povijesnog naslijeđa Boke nas obvezuje da nakon 70 godina komunističkog zaborava uradimo i više nego možemo kako bismo sačuvali kulturu pamćenja, kulturu sjećanja koja će biti prenesena i samim time jamčiti opstanak baštinika ove samo brojem male zajednice koje u postotcima ima ispod 1%, a koja u svojim rukama ima preko 60% kulturne baštine države Crne Gore. Svjesni činjenice da kulturnu baštinu mogu jedino sačuvati njeni baštinici jer u suprotnom ona prelazi u tuđe ruke te zbog toga moramo ostaviti zapis kako priča ne bi pala u zaborav. Iako razasuti po cijelom svijetu nastavimo ovakve projekte, zbog kojih želim na kraju zahvaliti Hrvatskom slovu i neumornom pregaocu gospodinu Stjepanu Šešelju, i pokažimo svima da smo ma gdje trenutno bili, srcem uvijek u našoj zajedničkoj domovini Republici Hrvatskoj.

Zvonimir DEKOVIĆ
Zagreb, 15. studenoga 2021.

https://www.hrvatsko-slovo.hr/2022/01/06/iii-svjetski-festival-hrvatske-knjizevnosti-zagreb-od-15-do-17-studenoga-2021-4/

ZVONIMIR DEKOVIĆ: KULTURA HRVATA U CRNOJ GORI TRAJE VIŠE OD TISUĆLJEĆA

Autor: prigorski.hr 16.11.2021.Željko Hladika

Predsjednik Hrvatskoga nacionalnog vijeća Crne Gore Zvonimir Deković rekao je na 3. svjetskom festivalu hrvatske književnosti da kultura Hrvata u Crnoj Gori traje više od jednog tisućljeća na zaokruženom prostoru pa ona zato prerasta u civilizaciju.
Deković je dodao kako etničko, kulturno i duhovno trajanje bokeljskih Hrvata ima pisanih potvrda u kamenu, na pergameni, što naš narod svrstava u zapadnoeuropsku civilizaciju.
Napomenuo je kako bogatstvo kulturno-povijesnoga naslijeđa Boke obvezuje kako bi se sačuvala kultura pamćenja i sjećanja, ali i prenošenja na mlađe naraštaje, što jamči opstanak baštinika ove male zajednice. Ta mala zajednica, naglasio je, čini manje od jedan posto pučanstva Crne Gore, a u svojim rukama ima 60 posto kulturne baštine crnogorske države.
Ocijenio je kako je Boka Kotorska etnički i duhovni prostor hrvatskoga naroda i nepresušno vrelo inspiracije i izvorište kulture.
Predsjednik Hrvatske građanske inicijative i književnik Adrijan Vuksanović istaknuo je kako su bokeljski Hrvati utemeljeni na kulturološkom pamćenju, a opstaju zahvaljujući svojoj uronjenosti u transcedentno. Naglasio je kako im, upravo oni koji ih niječu i pokušavaju zatirati njihovu opstojnost, pomažu da se izgrade kao narod.
Vuksanović je podsjetio i na kapitalne projekte pretiskavanjem Pontifikala i Kotorskoga misala, kao iznimno vrijednih sastavnica opće hrvatske kulture.
Filolog Domagoj Vidović napomenuo je kako se za Bokelje tvrdi da su poslavenjeni Romani te da do 20. stoljeća nisu znali da su Hrvati. Nasuprot tomu, povijesna vrela, npr.

Kotorski misal pokazuju da su kotorski katolici nosili narodna imena i hrvatskom jeziku prilagođena kršćanska imena. Dodao je kako su prva potvrđena prezimena i danas živa upravo među bokeljskim Hrvatima katolicima.
Upozorio je i na stalno potkopavanje hrvatskoga identiteta i njegovih sastavnica te dodao kako nasuprot tomu nitko ne dovodi u pitanje sastavnice identiteta drugih naroda. Dok može biti razumljivo takvo propitivanje identiteta s protivničke strane, ocijenio je neprihvatljivim takvo potkopavanje od pripadnika vlastitoga naroda.
U sklopu 3. svjetskoga festivala hrvatske književnosti u utorak je u Hrvatskoj kulturnoj zakladi otvorena i izložba knjiga i ilustracija Alberta Kinerta, Ivana Antolčića i Ivana Viteza.
(Hina)

https://n1info.hr/regija/dekovic-kultura-hrvata-u-crnoj-gori-traje-vise-od-tisucljeca/

DEKOVIĆ: HGI ĆE PODRŽATI DONOŠENJE ZAKONA O ZABRANI ŠIRENJA LAŽNIH VIJESTI

Admin Send an email30. Januara 2018.

Član Predsjedništva Hrvatske građanske inicijative Zvonimir Deković kazao je da ta stranka podržava inicijativu svojih koalicionih partnera iz DPS-a za donošenje Zakona o zabrani širenja lažnih vijesti.

„HGI je apsolutno na toj strani. Glasaćemo za takav predlog, podržati ga i aposlutno medijski promovisati da se to dovede u zakonske okvire, kako priliči ovom prostoru," kazao je Deković.

On je kazao da se i u Hrvatskoj „zakonski sankcioniše svaki javni neistiniti natpis".

Predsjedništvo DPS-a je prije nekoliko dana saopštilo da će Vladi predložiti usvajanje zakona koji bi sankcionisali širenje lažnih vijesti putem medija, i to "u skladu sa, najboljom praksom razvijenih evropskih zemalja i država članica NATO-a".

Medijski poslenici i civilni sektor strahuju da bi ova ideja u izvođenju DPS-a lako mogla da se pretvori u otvorenu cenzuru i novo oružje u rukama vlasti za borbu protiv medija koje ne može da kontroliše.

„Potpuno se slažem da je bilo preuranjeno da se u Crnoj Gori dekriminalizuje kleveta. Ne možemo upoređivati političke sisteme u Crnoj Gori i na primjer, Švedskoj ili Danskoj. Mi smo ovdje i živimo u ovom ambijentu, a Crna Gora kao mala, tradicionalna sredina čiji stanovnici bez obzira na naciju i vjeru, gaji i običajno pravo koje je veoma jako kod nas i često puta jače i od svih drugih zakona koji vladaju kod nas," kazao je Deković gostujući u programu kotorskog Skala radija.

On je istakao da u Crnoj Gori postoje „mediji koji zagađuju javni prostor" i složio se sa konstatacijom voditelja da „već jednom zakonski tome trebamo stati na put". Dodao je da ga „ohrabruju primjeri" iz Slovenije, Hrvatske i Srbije.

„Nadam se da će uskoro i kod nas uskoro doći i vrijeme za to – da će ljudi zbog svog medijskog ili pisanja na fejsbuku, biti stavljeni pod lupu zakona i da se to tako neće moći nastaviti," istakao je Deković.

Dodao je da se ponašanje nekih medija u Crnoj Gori „teško može istrpjeti" i da su „neke njihove poruke vrlo podložne zakonskom preispiticanju".

„To je zaista ovdje teško istrpjeti i to često puta provocira neke reakcije kod ljudi koje inače ne bi bile primjerene," istakao je Deković koji je inače, lani pravosnažno osuđen na uslovnu zatvorsku kaznu zbog prijetnji novinaru „Vijesti".

Član Predsjedništva HGI koji je ujedno i predsjednik Hrvatskog nacionalnog vijeća Crne Gore što pledira da zastupa interese svih pripadnika hrvatske nacionalne manjine u državi, komentarisao je i rad Fonda za manjine i saradnju sa ostalih pet manjinskih nacionalnih savjeta.

„Mogu reći da je najveći broj manjina opredijeljen za ovaj put Crne Gore koji je crnogorska vlast trasirala, znači za evroatlantski put. Mi smo bezrezervno da održavamo taj put, pogotovo što se tiče hrvatske nacionalne zajednice. Mi tu nemamo dileme zato što smo crnogorsku nezavisnost i učlanjenje u NATO propagirali i 2002. kada se ova država još zvala SCG. Imamo međutim, činjenicu da jedna nacionalna zajednica ne želi Crnu Goru kao državu – ona bi željela da poništi crnogorsku državnost. To su činjenice i od toga ne treba pobjeći, ali to ne znači da treba prekinuti razgovore jer bi to samo produbilo jaz i još više iskomplikovalo situaciju," ocijenio je Deković koji međutim, nije imao smjelosti da

konkretno imenuje koji je to čitav jedan narod koji živi u Crnoj Gori, a što je po predsjedniku HNV, protiv te države.

https://volimpodgoricu.me/novosti/dekovic-hgi-ce-podrzati-donosenje-zakona-o-zabrani-sirenja-laznih-vijesti

DEKOVIĆ: NIJEDAN TEMELJNI UGOVOR NE SMIJE BITI NA ŠTETU CRNE GORE, SVE VJERSKE ZAJEDNICE MORAJU BITI RAVNOPRAVNE

Sve vjerske zajednice u Crnoj Gori moraju biti ravnopravne i ugovorni odnos sa državom riješiti u skladu sa Ustavom i zakonima, kazao je u emisiji "Znam da znaš" Gradske RTV predsjednik Hrvatskog nacionalog vijeća Crne Gore Zvonimir Deković.

Gradski portal

Uvjeren je da će Hrvatska građanska inicijativa, sa učešćem Adrijana Vuksanovića u novoj Vladi Crne Gore, na sljedećim izborima vratiti parlamentarni status.

Crna Gora i Republika Hrvatska su dva geografska pojma omeđena granicama, dok odnose između dvije zemlje stvaraju građani, ocijenio je Deković. Preovladavaju dobri odnosi, dok, kako kaže, ima i onih koji te odnose remete.

"Dakle negiraju pojedine narode, negiraju i Crnu Goru kao državu, negiraju Crnogorce kao narod, negiraju državu čiji su oni sami građani. To je, za nas i našu zajednicu, nedopustivo" ističe Deković.

Govoreći o temeljnom ugovoru sa Crkvom Srbije, Deković ističe da bi sve vjerske zajednice trebalo da riješe ugovorni odnos sa državom, ali u skladu sa Ustavom i zakonima.

"Ne može nijedan temeljni ugovor sa bilo kojom nacionalnom zajednicom, pa tako ni sa mojom, biti na štetu Crne Gore. On mora da bude na dobrobit Crne Gore i svih njenih građana. Nadam se i vjerujem da će sadašnja Vlada dobro razmotriti svaki član tog ugovora i da će svaki, koji bi eventualno bio na štetu Crne Gore, biti definitivno izbačen iz te ponude", kazao je Deković.

Hrvatska građanska inicijativa je, kaže, svoj parlamentarni status izgubila, ne zbog političkih gubitaka, već zbog projekta koji se zvao Hrvatska reformska stranka.
"Da sam ja htio da rušim vlast u Crnoj Gori, također bih to uradio preko Hrvatske građanske inicijative, jer smo nažalost bili najslabija karika u tom političkom spektru zastupljenom u Skupštini", dodaje Deković.
Hrvatska nacionalna manjina, kako kaže, dijeli položaj svih manjinskih naroda u Crnoj Gori. Zakonodavnim okvirom Crne Gore dostignut je zadovoljavajući nivo u cjelokupnom društvenom miljeu, zaključuje Deković.

https://www.portalanalitika.me/clanak/dekovic-nijedan-temeljni-ugovor-ne-smije-biti-na-stetu-crne-gore-sve-vjerske-zajednice-moraju-biti-ravnopravne

VUKSANOVIĆ U ZAGREBU S PREDSJEDNIKOM MATICE HRVATSKE MIROM GAVRANOM

Tamara Vučinović

16/11/2022

Predsjednik Hrvatske građanske inicijative Adrijan Vuksanović susreo se u Zagrebu s predsjednikom Matice hrvatske Mirom Gavranom, saopšteno je iz Hrvatske građanske inicijative.

“Vuksanović je izrazio zadovoljstvo što ova značajna institucija, koja ove godine obilježava 180 godina postojanja, ima svoj ogranak u Kotoru. Zajednički je konstatirano da je prisustvo Matice hrvatske u Crnoj Gori, kroz svoju bogatu kulturnu djelatnost, važno za opstojnost Hrvata na ovim prostorima, jer ona je jedna od čuvara hrvatskih identiteta. Razgovor u centrali Matice protekao je u ozračju zajedništva, pri čemu iskazana potpora za intenziviranjem daljih djelatnosti u cilju snaženja promocije kulture Hrvata u Crnoj Gori”- kaže se u saopštenju HGI.

https://radiotivat.com/2022/11/16/vuksanovic-u-zagrebu-s-predsjednikom-matice-hrvatske-mirom-gavranom/

ADRIJANOVE PJESME

Biram DOBRO, 4 kol, 2021

Večera

Kad te bliski pozovu na večeru
onda ti daju sve što imaju.
Bude ugodno vrijeme među njima.
Kad ih ugostiš i ti njima daš najviše što imaš.

Kako ti sad zvuče riječi:
„Uzmite i jedite od ovoga svi.
Ovo je moje Tijelo koje će se za vas predati.“
Kao i:
„Uzmite i pijte iz njega svi.
Ovo je moja krv koja će se za vas proliti“?

Oplođene riječi

U raspadljivim nakupinama rađa se disanje.
Kako to da mrtve biljke ozdravljaju živoga?
Vrijeme je redanje oblika k vječnosti.

Tajna

Brojevi su poniznost matematike.
Matematika je nužnost razumijevanja.
Razumijevanje je sudjelovanje.
Sudjelovanje je življenje s Tajnom.

Slova su poniznost riječi.
Riječi su nemoć misli.
Misli su pregovaranje s Tajnom.

Note su poniznost glazbe.
Glazba je sklad zvuka.

Zvuk je koncetriranost tišine.
Tišina je dostojanstvo Tajne.

Dan je poniznost Sunca.
Sunce je freskopis vjere.
Vjera je strpljenje Tajne.

Poniznost je početak Tajne.
Tajna je vrhunac poniznosti.

Glad

Ja sam ogromni rezervoar šutnje.
Šutnja je glad riječi.
Umjetnost je njegovanje gladi.

Neizgovorena riječ, oplođena molitvom,
nalazi svoj put i kao voda
uliva se u punini.
U osvajanju slobode ostavljenost je mater svih znanosti.
Šutnja je prva dominacija.

Starim papirima uvjeravam se u život,
kao i u naboranim riječima drhtavim glasovima.
Hrabar je onaj kad ima najmanje razloga za to,
a pobjednik je onaj koji već živi Pobjedu.

Drvo raste i ne priča ništa.
Tiha umiranja plode život.

Lucernarij

Ne posezanje misli za riječima otkriva nemoć verbaliziranja.
Sklad bi narušilo pisanje, jer kad su dominantni pokret i smiraj,
onda je to puno više od rasporeda slova koje upućuju na značenje.
Suprotno, zar ne bi bilo glupo i bespotrebno izgovaranje, po nebrojeno puta,

riječi bliskosti?
Stvarnost je velikodušna, pa se sva skupi u nekoliko pokazatelja, koje volim zvati znakovlje.
Velikodušna je, jer se ograniči kako bi bila dostupna nama, ograničenima.
Sunce je puno više od svijetlosti i topline, ali što bi znali o Njemu da nam se ne nudi kroz svijetlost i toplinu?
Veličina Sunce je što silazi travi.
U prostorima duha, znakovlje je kruh naš svagdanji.

Tvoj križ

Kad ti jave za sva ogovaranja i spletkarenja, to je dobra stvar. Korisno je čuti laži o sebi.
Neprocjenjivo je biti izdan. Ako su kreativni u ideji da te unište, onda si pravi sretnik.
Neophodno je doživjeti pakost i susretati ljude koji te mrze.

Vrijeme je da debela teologija s police prohoda tvojim putovima i da raširene ruke budu tvoj križ.
S kojim ćeš grliti i tjerati.

Advent

Kad osvaja ništavilo, odlazim u tamnu pećinu moje samoće i hladnoće.
Čekam i ne radim ništa. Ne ratujem.
Okrećem i drugi obraz za pljusku životne neminovnosti.
Ostajem tamo dugo slutećи rođenje Smisla.
Ne odlazim nigdje. Mjerim dubine praznine.
Ta patnja mog mrtvila mora mi biti radost. Ona je zalet za skok preko ograde vremenitog.
Ne opiri se. Osluškuj. Posmatraj.
To je tvoj, osobni advent.

Sveti Leopold

Ne budi spomenik.
Voda napušta ustaljene oblike i

tako slavi trajanje.
Svako drvo je novi oblik križa.
Ne postoje dvije iste Zdravomarije,
kao što se ne može dva puta izgovoriti volim te.
Najveći ne žive prošlost, već je stvaraju.

Augustine, gdje si?

Ide, ne bi li se vratio.
Napusti, pati.
Ostavi, čezne.
Krene, stane.
Gdje ti je dom Augustine?
Što im kažeš kad te pitaju?
Skupljaš dodire po putovima, brojiš osmjehe u tminama, bježiš tišinama.
Gdje si krenuo Augustine?
Hoćeš li stići?
Ili će se raspući te male istine od velikih boli,
I praviti krv nogama?
Gdje si Augustine?
Ne pravdaj se zmijama. Dovoljno znaš!
Idi, Augustine, idi.
Slatko će postati gorko, a
tuđa krvava koljena isprosit će Milost.

Zagrljaj

Što bi bilo Sunce da nam ne šalje svoje zrake?
Učinite i najmanji korak i vi ste raspeti.
Križ je jedini zagrljaj.

Zaljevanje mladica masline

Izgovorit ću im Riječ.
Ne zbog mene. Ja sam vjenčan Njome.

Ni zbog mokrih staza pod iznenadnom vedrinom
s mirisom soli.
Reći ću zbog njih.
Nepotrebno je braniti Ljepotu.
Kazat ću
nadajući se, kao roditelj bolesnog djeteta, čudu ozdravljenja,
Čut će Ime čija slova su im teret.
Nemam prava na nepotrebnu riječ.
Moram dogrijati njihovu groznicu
i dovesti stid do neizdržljivosti.
Poći sasvim dolje isto je što i doći gore.
Izgovorit ću im Riječ.
Nek se navikavaju.
I gledaju nas slobodne.
Kamenje, bijelo, razasuto Zaljevom, kazuje: "Sve što je bilo bilo je dobro."
Moja baba, s kauča, mi poručuje: "Bit će sve dobro."

Bogosluženje

Zvuk spolja i prva bjelina plafona.
Marljivim pokretima savlađivanje
jutranje depresije;
čistina propalog Poduzeća u oku,
olovno gibanje putem u novu borbu
na starom mjestu.
Male utjehe s mirisom papira,u trenucima klecanja
pred surovom gomilom brojeva
odzvanjaju riječi:
"Kažnjavaj samog sebe
kako te ne bi kažnjavali drugi"
Tjeranje straha zbrajanjem
sati i dana.

Tako svakodnevno do otkrivanja sebe.
Tako jednolično, kao svećenički habit,
do odbacivanja nepotrebnog.

U daljini krici pobjednika.
U meni molitva:
"Gospodine, budi milosrdan mom koraku
ljepljivom."

Molitva

U razdiranjima
gdje orgijaju tragovi
zasjaji mi oči
da braći nosim smisao.

Hranim se blizinom Tajne
i ugodno je među zidovima
prividne slabosti.

Pobjedit ću neumornom samoćom.

Iza su sve moguće proživljenosti
i strah ne postoji.

Najsnažnija riječ raste iz
tišine
najveća riječ ostavlja
tišinu.

Marija

Što je kiša za zemlju,
To su suze Tvoje za Nebo.
Hodamo i nosimo Ti Sina krvava, pljuvana, mučena.
I atomi pate, ali

Zbog Tebe disanje je nada.
Zbog Tebe ime nam je Augustin.

Don Tadija Jukić

Prijatelju,
ostalo je nekoliko drvenih krunica, puno knjiga i
jedan križ.
Čuo sam, otišao si rano u nedjelju, još za mraka.
Jasno.
Ostao sam skupljati Tvoje riječi
od tišine i krvi.
Riječi lijestve.
Prijatelju, nisi Ti nikad ni bio na Zemlji.

Neizbježnost

Danas neću tragati. Mislit ću na najnebitnije stvari i vodit ću najbanalnije razgovore. Danas ću slušati turbo folk. Možda ću se napiti na krsnoj slavi kod prijatelja. Neću vratiti šalice od ispijene kave na mjesto i bacit ću džemper u ormar. Ostavit ću smeće u kući. Neka zaudara! Neću nahraniti ribice. Danas neću izgovoriti ni jednu molitvu.
Noć.
Pita me: „Što si vidio u ovaj dan?“
„Vidio sam. Radost nosi odijelo tuge, a najobičnije drvo Stvoritelja.“

Ljepota kraja

Kada je umro djede u 84. godini života, mama bila je tužna. Nekoliko dana nakon pokopa, kroz jecaje, rekla je: „Sada imam zašto poći na groblje“

Kada sam u 12. godini doživio ljubavni brodolom, bio sam tužan. Igrajući se kroz šumu, rekao sam: „Sada imam ulicu u kojoj ću se praviti važan“.

Kada se dječak iz susjedstva u 14. godini preselio, bio je tužan. Nakon toga kazao mi je: „Sada ima dva grada koja volim“.

Beskraj je prekoračiti kraj.

https://biramdobro.com/adrijanove-pjesme/

ZAGREB

PREDSTAVLJENA KNJIGA ADRIJANA VUKSANOVIĆA „DVIJE TREĆINE“

14.11.2019 22:41 | Autor: Hina

Zbirka pjesama hrvatskoga književnika iz Boke kotorske u Crnoj Gori Adrijana Vuksanovića „Dvije trećine“ predstavljena je u četvrtak u Hrvatskoj kulturnoj zakladi - Hrvatsko slovo u Zagrebu.

O knjizi su govorili književnik Stjepan Šešelj, predsjednik Hrvatskoga nacionalnoga vijeća (HNV) Crne Gore Zvonimir Deković, predsjednik Društva hrvatskih književnika (DHK) Đuro Vidmarović, autor Adrijan Vuksanović, a tekst voditeljice Inozemne zbirke Nacionalne i sveučilišne knjižnice (NSK) u Zagrebu Željke Lovrenčić pročitala je zadarska sveučilišna profesorica Vanda Babić.

Po Šešeljevim riječima Vuksanović je, premda je riječ o prvoj zbirci pjesama, vrlo ozbiljan i darovit pjesnik.

Vuksanović je nositelj, ocijenio je Deković, pisane riječi Hrvata u Boki kotorskoj i Crnoj Gori. Njegovo književno djelo održava tradiciju hrvatskoga stvaranja u Boki kotorskoj, rekao je predsjednik HNV-a Crne Gore.

Vidmarović smatra kako je Vukasnović pjesnik kršćanskoga nadahnuća, jezik mu je gibak i melodiozan. Pjesnika fascinira šutnja, napomenuo je dodavši kako on pjeva o povijesti kulturi svoga naroda u Boki.

Po riječima Željke Lovrenčić Vuksanović je obećavajuće pjesničko ime izvan granica Republike Hrvatske.

Knjiga je ispjevana u nekoliko pjesničkih ciklusa, a mogli bi se podijeliti, smatra Lovrenčić, na postmodernističke i cikluse s tradicionalnim motivima.

Meni je, istaknuo je Vuksanović, grijeh spavati u Zagrebu jer je Zagreb mjesto gdje se lijevaju sve hrvatske silnice. U svojim pjesmama pišem o sebi i uzorima koji me potiču na život, naglasio je.

Predstavljanju knjige nazočila je ministrica za demografiju, obitelj, mlade i socijalnu politiku Vesna Bedeković te hrvatski veleposlanik u Crnoj Gori Veselko Grubišić.

Zbirku pjesama „Dvije trećine“ (95 str.) objavili su Hrvatska kulturna zaklada – Hrvatsko slovo iz Zagreba i Hrvatsko nacionalno vijeće Crne Gore . U knjizi je objavljena 81 pjesma koje su podijeljene u tri pjesnička ciklusa.

Adrijan Vuksanović rođen je 1980. u Kotoru, a živi u Tivtu. Završio je Elektrotehnički fakultet u Podgorici. Predsjednik je jedine hrvatske političke stranke u Crnoj Gori - Hrvatske građanske inicijative i zastupnik je u Skupštini Crne Gore. Ovo mu je prva zbirka pjesama.

https://www.glasistre.hr/kultura/predstavljena-knjiga-adrijana-vuksanovica-dvije-trecine-604712

POEZIJA ADRIJANA VUKSANOVIĆA PREVEDENA NA ALBANSKI JEZIK

19. rujna 2020.
Autor:
RADIO DUX

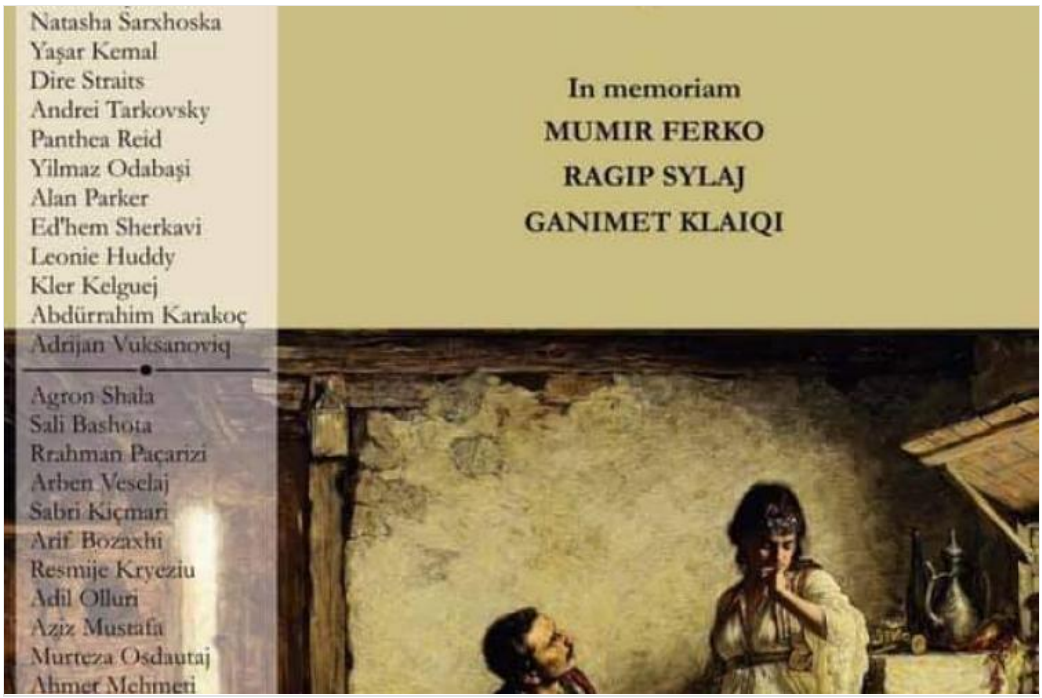

Poezija Adrijana Vuksanovića prevedena je na albanski jezik. Naime u časopisu za kulturu, književnost i znanost Akademia iz Prištine, kao i podgoričkom Kodu, u prijevodu Dimitrova Popoviq objavljene su Vuksanovićeve pjesme, iz njegove prve zbirke Dvije trećine, na albanskom jeziku. Radi se o prvom prijevodu na neki strani jezik poezije Adrijana Vuksanovića. Inače, zbirka Dvije trećine izašla je u Zagrebu, u studenome prošle godine. Tiskanje ovog književnog djela pomogli su Ministarstvo kulture Republike Hrvatske, Hrvatsko nacionalno vijeće i Hrvatsko slovo. Zbirka je uvrštena u ediciju Djela hrvatske književnosti. Uskoro se očekuje njena promocija u Tivtu, Podgorici, Dubrovniku i Bijelom Polju. Prva predstavljanje bilo je u Zagrebu po izlasku iz tiska, a dalje promocije su obustavljene zbog okolnosti s pandemijom Covida - 19.
U nastavku https://youtu.be/0cQBI5BaKQY , možete pogledati intervju, koji je Adrijan Vuksanović dao za RTCG povodom objavljivanja zbirke poezije Dvije trećine, u emisiji Kultura na drugom, s Nedom Papović.

http://www.radiodux.me/vijesti/kultura/poezija-adrijana-vuksanovica-prevedena-na-albanski-jezik

Đ. Vidmarović: Nova vlada u Crnoj Gori

01.svibnja 2022.

NOVA VLADA U CRNOJ GORI

Na Cetinju je izabrana 43. Vlada Crne Gore. Hrvatska nacionalna zajednica ima svojeg predstavnika u njoj. Adrijan Vuksanović, predsjednik Hrvatske građanske inicijative je Ministar bez lisnice (portfelja).

43. Vlada Crne Gore (Adrijan Vuksanović u posljednjem redu, treći s desna).

Na Cetinju je 29. travnja 2022. Skupština Crne Gore prihvatila sastav 43. Vlade Crne Gore, na prijedlog mandatara, Dritana Abazovića. Od 81 parlamentarnog zastupnika, za novu Vladu glasovalo je njih 45, dok su trojica bila protiv, što dovoljno govori o nejedinstvu u Parlamentu, ali i o umješnosti u pregovaranju premijera Abazovića. Umjesto žestokog sučeljavanja i stvaranja nesigurnost na čemu su inzistirale stranke prosrpske orijentacije i Srpska Pravoslavna Crkva, Abazović je nastojao složiti Vladu od Ministara koji će predstavljati cijelo društvo ove susjedne nam Države i koji će imati snage nadići stranačke partikularizme i, što je važno, velikosrpsko uplitanje u unutarnji politički život zemlje. Već sama činjenica što je riječ o mlađem čovjeku i pripadniku albanske etničke manjine, kojemu je državni Poglavar povjerio mandat za sastav Vlade, upućuje na pozitivne političke procese i povratak uzbibanog međuetničkog povjerenja.
Bilo je zanimljivo čuti predizborni pledoaje gospodina Abazovića. Kao prvo, nije najavio potpisivanje temeljnog ugovora koji je pripremila Crkva Srbije, te davanje otvorene podrške regionalnoj inicijativi „Otvoreni Balkan“ iza koje stoji predsjednik Srbije

Aleksandar Vučić. Ovo je vrlo znakovito, budući je SPC do sada djelovala kao remetilački čimbenik u odnosu na Crnu Goru, da ne govorimo o helikopterskoj inauguraciji cetinjskoga Vladike. Naravno, tu su imovinsko-pravni odnosi, oduzimanje crkava i crkvene imovine i prava na postojanje Crnogorskoj Crkvi 1918. i idućih godina, njezino današnje nepriznavanje kao obnovljene Crkve, te neprestano koketiranje s velikosrpskom političkom elitom. Mandatar je, između ostaloga izjavio:
"Cilj Vlade je da sve vjerske zajednice imaju ravnopravan položaj uz puno poštovanje principa sekularnosti, kao i regulisanje ugovornog odnosa sa vjerskim zajednicama u skladu sa Ustavom i zakonima Crne Gore" .
Kako bi situacija ostala i dalje komplicirana i eksplozivna pobrinuo se Vladimir Joković kao kandidat za potpredsjednika Vlade i Ministra poljoprivrede. On je izjavio, kako će „Otvoreni Balkan“ i temeljni ugovor biti prioriteti…'Prioriteti su temeljni ugovor sa SPC, popis stanovništva, ',Otvoreni Balkan', čišćenje biračkog spiska, zakon o porijeklu imovine, zakon o lustraciji… Nadam se da će ova vlada uraditi ono što nije Vlada Zdravka Krivokapića" rekao je Joković i dodao da nikad ništa ne bi uradio protiv interesa SPC, kako bi situaciju ponovo „zasolio“.
Abazoviću je bilo jednostavnije postaviti vanjskopolitičke prioritete. Pozvao se na prioritete Crne Gore koji su „definirani u Ustavu donesenom nakon obnove nezavisnosti“. "Sada je potrebno ubrzati pregovore o pristupanju Evropskoj uniji, njegovati i unapređivati dobrosusjedske odnose i očuvati kredibilitet u NATO-u. Agresija Rusije na Ukrajinu, koju je prethodna vlada već osudila i obavezala se na poštovanje EU sankcija Rusiji, izazvala je burna geopolitička kretanja. Usprkos tim izazovima i generiranju novih kriza, otvorene su nove perspektive za Crnu Goru. Zato sada moramo ubrzati ispunjavanje preostalih uvjeta za ulazak u Evropsku uniju. Vjerujem da Crna Gora može zatražiti ubrzani prijem i da hitnim, ali mudrim odlukama može uskoro postati punopravna članica EU" kazao je mandatar. Obraćajući se Parlamentu Dritan Abazović je podvukao kako će program rada 43. Vlade i počivati „na dva glavna stupa - vladavini prava i ekonomskom razvoju“.

Ministar Adrijan Vuksanović

Za hrvatsku nacionalnu manjinu u Crnoj Gori izuzetno je značajno što je Abazović ponudio Hrvatskoj građanskoj inicijativi (HGI), stranci Hrvata u Crnoj Gori, mjesto u Vladi, kako bi na taj način aktivirao sve potencijale multietničkog sastava kompliciranoga crnogorskog društva. Sporazum je postignut i predsjednik HGI, Adrijan Vuksanović, ušao je u Vladu kao Ministar bez lisnice (portfelja).Zadužen je za „oblast inkluzije, zaštite ljudskih prava i promociju antidiskriminacionih politika".

Adrijan Vuksanović rođen je 21. XI. 1980. godine u Kotoru. Osnovnu školu završio je u Tivtu, kao i Srednju elektrotehničku školu. Diplomirao je na Elektrotehničkom fakultetu u Podgorici, na odsjeku energetika, smjer industrijska elektrotehnika i automatika. Od 2016. do 2020. bio je zastupnik u Skupštini Crne Gore, gdje je dvije godine bio predsjednik Odbora za europske integracije, a kasnije zamjenik predsjednika. Pored toga, bio je i član Parlamentarnog odbora za stabilizaciju i pridruživanje Europske unije i Crne Gore, kao i Administrativnog odbora i Odbora za ustavna pitanja. Bio je i šef Poslaničkog kluba manjinskih stranaka u Skupštini Crne Gore. Dva puta je biran za vijećnika u Skupštini Općine Tivat. Član je Savjeta Vlade Republike Hrvatske za Hrvate izvan Republike Hrvatske od 2013. godine, a od iste godine je i član Hrvatskog nacionalnog vijeća. Jedan je od osnivača i potpredsjednik Crnogorske paneuropske unije.

Član je Matice hrvatske, kao i Društva nezavisnih književnika Crne Gore. Pjesme su mu objavljivane u Hrvatskom slovu, Hrvatskoj književnoj reviji Marulić, Kodu, Hrvatskom slovu i dr. Zastupljen je u nekoliko zajedničkih zbirki, kao i u Antologiji „Hrvatsko pjesničko biserje". Autor je pjesničke zbirke "Dvije trećine". Pjesme su mu prevedene na albanski i turski jezik.

Vodstvo Hrvatske građanske inicijative: Ilija Janović, Adrijan Vuksanović i Zvonimir Deković

Novome Ministru iz redova hrvatskoga naroda, u Vladi Crne Gore uputio je čestitku voditelj Međuparlamentarne skupine prijateljstva Hrvatska-Crna Gora, Hrvatskoga sabora, gospodin Branko Bačić:

„Poštovani ministre Vuksanović, dragi Adrijane,
Primi moje srdačne čestitke na imenovanju u 43. Vladu Crne Gore. S velikim zadovoljstvom primio sam ovu vijest koja predstavlja jasan poticaj daljnjem jačanju naših bilateralnih odnosa. Imajući u vidu Tvoj dosadašnji angažman i predanost očuvanju hrvatskog identiteta u crnogorskom društvu, ali i kontinuiranu afirmaciju europskih vrijednosti, vjerujem da ćeš ostvariti vrijedan doprinos razvoju Crne Gore u ovim složenim vremenima. Demokratska i europska vizija premijera g. Dritana Abazovića ohrabruje nas u vjeri da će nova crnogorska vlada ispuniti predstavljene ciljeve preuzetog mandata. Na putu prema Europskoj uniji, koji je složen i zahtjevan, Hrvatska je odlučna pružati Crnoj Gori svu političku i stručnu pomoć. Vjerujem da ćemo i u budućnosti nastaviti graditi dobrosusjedske odnose, u čijim je temeljima i poštivanje nacionalnih manjina.
Hrvatska zajednica u Crnoj Gori, iako malena brojem, svojom bogatom kulturnom baštinom i duhovnim identitetom kontinuirano doprinosi boljitku, razvoju i očuvanju Crne Gore.
Dragi Adrijane, kao Voditelj Međuparlamentarne skupine prijateljstva Hrvatska-Crna Gora i dalje ću Ti biti na raspolaganju za sve inicijative i aktivnosti koje za cilj imaju povećavanje povjerenja i uzajamnog uvažavanja naših dviju država i očuvanje identiteta hrvatske nacionalne zajednice u Crnoj Gori. Uz nadu u skoru mogućnost susreta, primi još jednom srdačne čestitke“.
Svoju čestitku uputio je i Državni tajnik Središnjeg državnog ureda za Hrvate izvan RH (de facto Ministar za Hrvate izvan Domovine), Zvonko Milas: „Uvjeren sam kako ćete i na novoj odgovornoj dužnosti nastaviti predano raditi na očuvanju hrvatskih vrijednosti te na poboljšanju položaja pripadnika hrvatske nacionalne manjine i njihovoj još snažnijoj afirmaciji u crnogorskom društvu, kao i na razvoju cjelokupnoga crnogorskoga društva te na jačanju suradnje između dviju susjednih država: Hrvatske i Crne Gore. U tome će Vam Središnji državni ured i nadalje pružati snažnu potporu, poručio je državni tajnik Središnjeg državnog ureda za Hrvate izvan Republike Hrvatske.

Donja Lastva. Predstavljanje knjige Đure Vidmarovića Prilog povijesti Hrvata Gornje i

Donje Lastve, „Hrvatska krovna zajednica – Dux Croatorum", Donja Lastva, 2013. S lijeva nadesno: Zvonimir Deković, prof. dr. Miomir Abović, Adrijan Vuksanović i autor

Pisac ovih redaka čestitao je Adrijanu kao osobi prema kojoj dugo godina osjeća roditeljsku privrženost. Znajući kako je komplicirana unutarnja politička situacija u Crnoj Gori i koliko je eksplozivna situacija u „regionu“, a imajući osobno iskustvo sa svijetom politike i političara, želim mu puno sreće, s molbom da ne zanemari poeziju. Za Hrvate u Crnoj Gori, taj elitni dio cjelovitog hrvatskog etničkog korpusa s prebogatom kulturnom baštinom i uništenom demografskom krivuljom, ali i za Republiku Hrvatsku, izbor Adrijana Vuksanovića je znak nade. On dobro znade kako je mir sveta riječ, ali mora biti čedo pravde.

Đuro **V**idmarović

https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/dvidmarovic/39541-d-vidmarovic-nova-vlada-u-crnoj-gori.html

ADRIJAN VUKSANOVIĆ

PREDSTAVNIK HRVATA U CRNOJ GORI NAKON NEMIRA U CETINJU: VRAĆAMO SE U DEVEDESETE I POGUBNU IDEJU VELIKE SRBIJE KOJA SADA IMA NOVO IME - SRPSKI SVIJET ILI SRPSKI INTEGRALIZAM

Ante Srzić

06.09.2021

Izvor: EPA/HGI / Autor: Boris Pejovic/Hrvatska građanska inicijativa

Ustoličenje novog mitropolita Srpske pravoslavne crkve (SPC) u Crnoj Gori izazvalo je neviđene tenzije, a Cetinje je u nedjelju izgledalo kao da se radi o ratnoj zoni. Prosvjednici su ustoličenje novog mitropolita crnogorsko-primorskog Joanikija u manastiru u Cetinju, centru crnogorske državnosti, shvatili kao prosrpsku provokaciju te su pokušali spriječiti taj događaj. Ustoličenje je ipak održano, ali u smanjenom obimu i uz zaštitu teško naoružanih pripadnika sigurnosnih službi. Adrijan Vuksanović, predsjednik Hrvatske građanske inicijative (HGI), stranke koja zastupa interese hrvatske nacionalne manjine u Crnoj Gori, za tportal je komentirao nedjeljna događanja u toj državi

Vuksanović se slaže s opservacijom da je Cetinje u nedjelju izgledalo kao da se nalazi u ratnom stanju.

'Bojim se da smo, nažalost, bili blizu te realnosti. Već dugo traje taj polaritet i napetost unutar pravoslavnog življa, između onih koji se smatraju Srbima i onih koji se smatraju Crnogorcima. Moglo bi se reći i da je to unutarpravoslavni nesporazum ili sukob, ali svakako on ima svoje mnogo šire manifestacije i ima utjecaj na nas koji ne pripadamo tom vjerskom i nacionalnom korpusu - jer dijelimo prostor i vrijeme sa svim građanima Crne Gore - i taj problem, koji jest unutarpravoslavni, ima refleksije i na nacionalne manjine, pa tako i na Hrvate', kazao nam je Vuksanović.

ŠEF DIPLOMACIJE

Grlić Radman osudio prijetnje hrvatskom predstavniku u Crnoj Gori

SRPSKA CRKVA

Milorad Popović: Ključan zadatak ove klerofašističke vlasti je da uništi crnogorsku naciju

SECIRANJE POSLJEDICA

Cvrtila o kaosu u Crnoj Gori: Ne isključujem mogućnost građanskog rata, sigurno je usporen put prema EU, a sada je i jasno koju politiku slijedi patrijarh Porfirije

Vuksanović je istaknuo da smo u nedjelju svjedočili manifestaciji toga sukoba te vidjeli kamo to vodi i do čega sve može doći.

'Kao građanin, čovjek, pa tek onda kao političar, želim apelirati na smirivanje strasti', poručio je predstavnik političke stranke hrvatske nacionalne manjine u Crnoj Gori.

'I Hrvati se suočavaju s nepriznavanjem identiteta'

Kazao je da se u posljednje vrijeme često može čuti u Crnoj Gori kako se vraćaju devedesete godine prošlog stoljeća i da je danas jednako teško kao i tada.

'Osobno mislim da je i teže. Zbog čega? Zbog toga što već imamo iskustvo devedesetih, a vraćamo se u devedesete. Onda je puno tragičnije i baš pogubno da nakon takvih iskustava opet to proživljavamo', smatra Vuksanović.

Naš sugovornik nedjeljna je događanja na Cetinju razjasnio u nekoliko logičkih crtica. U Crnoj Gori egzistira Mitropolija crnogorsko-primorska Srpske pravoslavne crkve sa sjedištem u Cetinju, kojoj gravitiraju pravoslavni građani srpskog nacionalnog prefiksa. Sjedište SPC-a je naravno u Beogradu, u drugoj državi. Velik broj crnogorskih građana revoltiran je određenim izjavama ljudi iz Mitropolije crnogorsko-primorske jer su poručivali da Crnogorci kao nacija ne postoje te su označavani svakakvim pogrdnim imenima, što stvara antagonizam i ne pridonosi pomirenju.

POLICIJA

-
-
-

Prosvjed na Cetinju
Izvor: EPA / Autor: BORIS PEJOVIC

'Ako želite stvoriti ambijent zajedništva, pomirenja i suživota, onda je preduvjet svega toga da priznajete onoga s kojim želite stvoriti te vrijednosti, a ne da ga asimilirate ili negirate', mišljenja je Vuksanović te ističe da se na površini mogu čuti miroljubive poruke - o miru, jedinstvu i zajedništvu - ali dubinski se radi o nepriznavanju crnogorske nacije, kao što se i tamošnji Hrvati suočavaju s tom pojavom - time da im se osporava identitet i tvrdi da su zapravo pokatoličeni Srbi, uz pregršt povijesnih falsifikata - koja je zapravo pogodna za onoga tko je provodi, a moraju je trpjeti svi u okruženju.

'Koji državnik danas u Europi smije negirati genocid?'

Mnogi strahuju i pitaju se što će se s Crnom Gorom događati u budućnosti, a spominje se i mogućnost građanskog rata. Kako nadvladati duboke podjele? I ako ode s vlasti ova pretežno prosrpska koalicija stranaka, tenzije u društvu neće prestati jer i dok su bili u oporbi, bilo je raznih napetosti, poput državnog udara i upada u skupštinu. **Demokratski front,** koji čine isključivo prosrpski orijentirane stranke, neće tek tako odustati od svojih ciljeva.

Vukasnović objašnjava da postoji jasan utjecaj na Crnu Goru iz Srbije preko 'nekakvih Rakovića i Vulina koji daju svakakve omalovažavajuće i ponižavajuće izjave i za državu Crnu Goru i za njene građane'. Naglasio je da je predsjednik Crnoj Gori susjedne države čovjek koji otvoreno negira genocid u Srebrenici.

'Koji danas državnik u Europi smije negirati bilo koji genocid osim **Aleksandra Vučića?** Imate gospodina Vučića koji je oslobađao Hrvatsku od Hrvata i govorio za Banovinu da nikad više neće biti hrvatska. Vučić otvoreno upire prstom u oči normalnoj Crnoj Gori i mi trpimo revitalizaciju pogubne ideje **velike Srbije** koja sada ima novo ime - srpski svijet ili srpski integralizam. Zapravo je to ideja koja je svim narodima na ovim prostorima zagorčala život i dok se službeni Beograd ne odrekne te ideje, svi ćemo imati problem', smatra Vuksanović.

Adrijan Vuksanović

Izvor: Licencirane fotografije / Autor: Hrvatska građanska inicijativa
Kakva budućnost u takvoj atmosferi očekuje Hrvate u Crnoj Gori?

'S ostalim manjinskim zajednicama u Crnoj Gori, mi Hrvati već posljednjih godinu dana osjećamo strepnju za koju postoje realni razlozi. U ovoj vladi, formiranoj nakon prošlih izbora 30. kolovoza, nema pripadnika nacionalnih manjina i ne samo što ih nema, nego su te iste nacionalne manjine slušale vrlo uznemirujuće poruke koje su dolazile od predstavnika vlasti i nositelja društvenopolitičkog života. Tako smo imali situaciju da se predlaže da jedna ulica u Beranama nosi ime ratnog zločinca **Ratka Mladića**, u toj istoj vladi djeluje ministrica koja za sebe kaže da je četnik, doživljavamo to da se genocid u Srebrenici relativizira ili da se s imena bazena u Kotoru briše ime antifašista koji je dao svoj život u Drugom svjetskom ratu i imenuje po čovjeku koji je imao neslavan angažman u **ratnom logoru Morinj**', kazao je naš sugovornik, napomenuvši da ih sve to uznemirava, a nije ni došao do društvenih mreža na kojima postoji permanentno generiranje poruka mržnje i šovinizma i na kojima se prijeti novom **Srebrenicom...**
Istaknuo je da Hrvati u Crnoj Gori žive u tjeskobi, ali imaju iskustvo devedesetih, kada su pokazali vitalnost koju će, vjeruje, pokazati i sada. 'S ostalim nacionalnim manjinama i ostalim prodržavnim strukturama koje se zalažu za građansku, civiliziranu, suvremenu Crnu Goru, za Crnu Goru koja ima širinu i prihvaća sve naše različitosti na kraju ćemo se izboriti za takvu viziju i perspektivu', kazao je Vuksanović te je pohvalio reakciju hrvatskog ministra vanjskih i europskih poslova **Gordana Grlića Radmana** i naglasio da je važno to što se pokazalo da se Zagreb brine i stoji iza hrvatske manjine u Crnoj Gori.

https://www.tportal.hr/vijesti/clanak/predstavnik-hrvata-u-crnoj-gori-nakon-nemira-u-cetinju-vracamo-se-u-devedesete-i-pogubnu-ideju-velike-srbije-koja-sada-ime-novo-ime-srpski-svijet-ili-srpski-integralizam-foto-20210906

POLICIJA SVE ISTRAŽUJE

NA JEDINOG HRVATSKOG ZASTUPNIKA U SKUPŠTINI CRNE GORE ZALETIO SE AUTO

'Šetao sam rivom u Tivtu, a onda sam vidio kako jure prema meni...'

:

HinaJutarnji.hr

13. siječanj 2018

Adrijan Vuksanović
Skupština Crne Gore

Zastupnik Hrvatske građanske inicijatie (HGI) u crnogorskom parlamentu **Adrijan Vuksanović** izjavio je da se u petak navečer, dok je šetao rivom, na njega zaletio automobil velikom brzinom.

Vuksanović je rekao da se oko 23.15 sati nakon druženja s prijateljima uputio u šetnju rivom, a kada je prošao crkvu Svetog Roka, naišao je automobil iz suprotnog smjera.

"Vozilo je išlo polako, ali kada su me ugledali, automobil je naglo ubrzao prema meni. Prvo sam pomislio da se netko šali, da je to netko možda od mojih prijatelja, ali kada sam vidio naglo skretanje automobila, skočio sam u stranu. Uspio sam se, međutim, okrenuti i vidjeti broj tablica", kazao je.

Po njegovim riječima, vozilo metalik sive boje imalo je tivatske registracijske oznake i u njemu su, koliko je uspio vidjeti, bile tri osobe. Oni su mu iz vozila u pokretu nešto dobacili ali, kako kaže, nije ih razumio.
Vuksanović je incident prijavio policiji.
"Očekujem da policija utvrdi je li motiv moj politički angažman ili su to napravile osobe u raspoloženju smanjene odgovornosti. Slučaj sam prijavio policiji ne samo zbog sebe, već kako bih zaštitio i druge građane, da se i njima nešto slično ne dogodi", kazao je on.
Podgorički list **Vijesti** javlja da je policija u Tivtu pronašla vozača koji se zaletio u Vuksanovića. Riječ je o S.R., koji je, zajedno sa suvozačem V.S., negirao navode iz prijave, a i tužiteljstvo je objavilo da u svemu nema elemenata kaznenog djela.
- Brzom intervencijom policijskih službenika nakon desetak minuta od prijave pronađeno je predmetno vozilo kojim je upravljao S.R. iz Tivta. Sa S.R. je potom u prostorijama OB Tivat u 23,50 obavljen informativni razgovor povodom prijave Vuksanovića. U svojoj izjavi S.R. je negirao navode Vuksanovića, te je naveo da se vraćao iz Gornje Lastve ali da prolaskom navedenim putem nije ni primijetio Vuksanovića. Ubrzo je identificiran i suvozač S.R, a radi se o V.S. iz Tivta. V.S. je u prostorijama OB Tivat dao izjavu identičnu izjavi S.R, ističe se u priopćenju Uprave policije te se dodaje da je daljnji operativni rad u tijeku.
Predsjednica HGI **Marija Vučinović** najoštrije je osudila napad automobilom na Vuksanovića, a isto je učinilo i Hrvatsko narodno vijeće Crne Gore.
https://www.jutarnji.hr/vijesti/crna-kronika/na-jedinog-hrvatskog-zastupnika-u-skupstini-crne-gore-zaletio-se-auto-setao-sam-rivom-u-tivtu-a-onda-sam-vidio-kako-jure-prema-meni-6928683

22 Октобра, 2022

VUKSANOVIĆ PODNIO OSTAVKU

„Moj ostanak u Vladi, pa i u tehničkom mandatu, bio bi kompromitacija i iznevjeravanje vrijednosti za koje se borim sve ove godine“

Ministar bez portfelja Adrijan Vuksanović podnio je ostavku.
On je u saopštenju naveo da se na taj potez odlučio „nakon sinoćnjih dešavanja u Skupštini i nelegalne smjene“ ministara odbrane Rašnja Konjevića i vanjskih poslova Ranka Krivokapića.
„*Podnosim ostavku na mjesto ministra u Vladi Crne Gore. Smatram da je motiv za smjenu ministara u već smijenjenoj Vladi postavljanje spomen ploče u Morinju, a da su uzroci mnogo dublji, ali i očigledni – Konjevic i Krivokapić smijenjeni su jer brane interese Crne Gore i zastupaju fundamentalne vrijednosti na kojima počiva njena državnost“,* naveo je Vuksanović.
Dodao je da bi njegov ostanak u Vladi, pa i u tehničkom mandatu, „*bio kompromitacija i iznevjeravanje vrijednosti za koje se borim sve ove godine“*.

https://budiminfo.me/vuksanovic-podnio-ostavku/

ZVONIMIR DEKOVIĆ ZA STAV: PROMJENA VLASTI U CRNOJ GORI UČINJENA JE PREKO NAJSLABIJE KARIKE – HRVATA

Do 2020. godine hrvatski parlamentarni zastupnik je bio jezičak na vagi i činio je većinu u Crnogorskom parlamentu. Oni koji su tada srušili vlast imali su vrlo pragmatičan stav i rušili su je preko najslabije karike, a to su bili Hrvati, ili bolje reći Hrvatska građanska inicijativa, kojoj je bilo dovoljno oduzeti mali broj glasova da izgubi parlamentarni status. Tako je samo 20 dana pred izbore formirana Hrvatska reformska stranka, ne kao politička stranka Hrvata već kao rušilački projekt na čijoj je političkoj listi bilo 28 imena, a u prvih 10 nisu mogli naći deset odnarođenih Hrvata u Crnoj Gori koji bi samim činom prihvaćanja da budu na listi trajno kompromitirali kako sebe, tako i svoju obitelj.
Razgovarao: Sanadin VOLODER

Zvonimir Deković jedan je od lidera Hrvata u Crnoj Gori. Iako je u penziji, on ne miruje. Zadnjih godina posvetio se djelovanju u hrvatskoj zajednici u Crnoj Gori. Osnivač je Hrvatske krovne zajednice „Dux Croatorum“, pod čijim je okriljem osnovan i jedini elektronski medij hrvatske zajednice u Crnoj Gori – Radio *Dux*. Jedan je od osnivača jedine političke prve stranke Hrvata u Crnoj Gori – Hrvatske građanske inicijative, u čijem je Predsjedništvu. U zadnja dva mandata je na čelu Hrvatskoga nacionalnog vijeća Crne Gore, koje ima izuzetno kvalitetnu izdavačku djelatnost.

Hrvati su do izbora 2020. godine bili parlamentarni s jednim zastupnikom, ali koji je bio prevaga u Skupštini. Po dobro isprobanom srpskom receptu manipulacije demokratijom

formirana je za 20 dana Hrvatska reformska stranka, kroz čije su djelovanje Hrvati ostali bez svog zastupnika u Skupštini Crne Gore.

U povodu 13. januara, Dana hrvatskog naroda u Crnoj Gori, razgovaramo sa Zvonimirom Dekovićem, predsjednikom Hrvatskoga nacionalnog vijeća Crne Gore.

STAV: Iako su Hrvati najmalobrojnija manjina u Crnoj Gori, oni su prvi osnovali svoje Nacionalno vijeće. S obzirom na historiju i naslijeđe koje baštine, da li su Hrvati svojevrsni prozor Crne Gore na zapad i njen pozitivni integralni element?

DEKOVIĆ: Nakon 24. 4. 1998. godine, kad je obnovljeno Hrvatsko kulturno društvo „Napredak“ u Donjoj Lastvi, nakon skoro 70 godina zatiranja svega što je imalo, ili bolje reći nosilo čak i asocijativno ime na Hrvatsku, započelo je nacionalno buđenje, započelo je posvješćivanje i u javnom prostoru demonstriranje povijesne memorije koju su Hrvati Crne Gore, poglavito Boke Kotorske, ljubomorno čuvali i prenosili s koljena na koljeno.

Započela je borba za aktivno sudjelovanje u svim sferama društvenog i političkog života. Donesena je odluka da Hrvati kao povijesni i autohtoni narod na ovoj zemlji imaju pravo, ali i obvezu, da ih zastupaju i predstavljaju autentični predstavnici svog naroda. U tom smislu je prvo formirana 2002. godina jedina hrvatska stranka u Crnoj Gori, Hrvatska građanska inicijativa, a 2007. prvi smo u Crnoj Gori iskoristili pravo i formirali svoje nacionalno vijeće.

Najmalobrojnija smo nacionalna zajednica u Crnoj Gori, ali tako se osjećamo samo u nominalnom broju, jer zapravo smo u mnogim segmentima avangarda i predstavljamo onaj emancipatorski i proevropski dio države. U svim svojim djelovanjima imamo svijest o činjenici da nas je u procentima 0,97 posto po popisu iz 2011. godine, ali isto tako da smo baštinici preko 60 posto ukupnog kulturnog blaga Crne Gore. Ogromna obveza i neizmjerno velika zadaća ostavljena je malom broju baštinika koji imaju svijest o činjenici da, ako nestane baštinika, baština zasigurno prelazi u druge ruke.

STAV: Pored Hrvatskog nacionalnog vijeća djeluju i dvije političke stranke s hrvatskim predznakom u Crnoj Gori. Kako su Hrvati organizovani i kome trebaju dvije hrvatske stranke u Crnoj Gori?

DEKOVIĆ: Hrvatska zajednica u Crnoj Gori je organizirana kroz svoju političku stranku, što je potvrda da se Hrvati u Crnoj Gori osjećaju i kao politički narod koji je sposoban da samostalno donosi najznačajnije odluke o svom statusu u Crnoj Gori. Zatim, Hrvatsko nacionalno vijeće kao krovna organizacija hrvatskog naroda ima obvezu koordinirati djelovanje između svih nevladinih hrvatskih udruga, hrvatske političke stranke, crnogorske i hrvatske države, ali isto tako s predstavnicima Europskog parlamenta i Europske komisije u Crnoj Gori. Dakle, na Vaše pitanje da li Hrvatima trebaju dvije političke stranke u Crnoj Gori, kategorički odgovaram s NE. Do 2020. godine hrvatski parlamentarni zastupnik je bio jezičak na vagi i činio je većinu u Crnogorskom parlamentu. Oni koji su tada srušili vlast imali su vrlo pragmatičan stav i rušili su je preko najslabije karike, a to su bili Hrvati, ili bolje reći Hrvatska građanska inicijativa, kojoj je bilo dovoljno oduzeti mali broj glasova

da izgubi parlamentarni status. Tako je samo 20 dana pred izbore formirana Hrvatska reformska stranka, ne kao politička stranka Hrvata već kao rušilački projekt na čijoj je političkoj listi bilo 28 imena, a u prvih 10 nisu mogli naći deset odnarođenih Hrvata u Crnoj Gori koji bi samim činom prihvaćanja da budu na listi trajno kompromitirali kako sebe, tako i svoju obitelj. Zato im nije bilo teško pronaći tri bivša pilota JNA, od kojih su neki sudjelovali u ratnim dejstvima na Republiku Hrvatsku i, naravno, sjedište stranke se i danas vodi na adresi umirovljenog oficira JNA. Dakle, u Crnoj Gori postoji samo jedna hrvatska politička stranka, a „ova druga" je stavljena u stanje hibernacije i nije sigurno da neće biti vještački oživljena za sljedeće izbore.

STAV: Kako se Hrvati u Crnoj Gori odnose prema državnosti Crne Gore, odnosno prema Crnogorcima i Srbima kao dva najdominantnija naroda?

DEKOVIĆ: U građanskoj državi, kako je Crna Gora Ustavom definirana, pitanje brojnosti, pitanje manjine i većine nije opcija, građanin je nositelj političkog suvereniteta, a sve drugo je kulturološko i civilizacijsko pitanje. Dakle, nemamo frustracija od brojnosti i ne može se više nikada dogoditi da netko napadne bilo koji segment hrvatskog identiteta u Crnoj Gori ili u našoj matičnoj državi Republici Hrvatskoj a da ne dobije potpuno jasan i nedvojben odgovor. Odnos prema državi u kojoj bismo htjeli da živimo najbolje smo definirali svojim političkim programom donesenim 2002. godine, u kojem smo napisali da ćemo se boriti za suverenu, samostalnu Crnu Goru integriranu u NATO i EU. Pri tome nikako ne smijemo smetnuti s uma da je to bilo četiri godine prije samostalnosti Crne Gore i da se tada država u kojoj smo živjeli zvala Srbija i Crna Gora.

STAV: Bošnjaci i Hrvati u Sjevernoj Makedoniji imaju odličnu saradnju, što će biti krunisano ulaskom Hrvata u makedonski Ustav. Kakva je saradnja Hrvata u Crnoj Gori s drugim manjinama, prije svega s Bošnjacima i Albancima s obzirom na to da imaju slične izazove?

DEKOVIĆ: Vrlo nas raduje uspjeh svakog Hrvata, tako i činjenica da će Hrvati iz Sjeverne Makedonije ući u makedonski Ustav. Svakako, sve pohvale idu na dobru suradnju s drugim nacionalnim zajednicama, posebno s Bošnjacima i Albancima. U Crnoj Gori, iako smo najmalobrojniji, uspjeli smo se nametnuti u prvom sazivu Parlamenta iz 2006. godine, kad je član Hrvatske građanske inicijative bio i član Ustavotvornog odbora, koji je pisao prvi Ustav neovisne Crne Gore. Hrvati su u Ustavu pobrojani kao autohtoni narod, hrvatski jezik je u službenoj uporabi, tako da i osobne dokumente možemo imati napisane na materinskom hrvatskom jeziku.

STAV: Možemo li se složiti s tezom da je ratno naslijeđe 90-tih iza Crne Gore i Hrvatske. Kakva je politika Republike Hrvatske prema Crnoj Gori i da li ona postoji u kontekstu regionalne ravnoteže prema negativnom utjecaju Srbije i njene Crkve?

DEKOVIĆ: Nažalost, iako bismo voljeli da su devedesete daleko iza nas, nakon izbora 2020. godine i promjene vlasti, u javnom diskursu u pojedinim trenucima antihrvatska retorika je agresivnija nego devedesetih. Ide toliko beskrupulozno da se može javno nekažnjeno pisati da „biti Hrvat nije nacionalnost već dijagnoza". Želimo vjerovati da je

taj dio društvene javnosti zaista marginalan, retrogradan i u najvećoj mjeri pobijeđen, ali smo ujedno i vrlo oprezni, posebno kad čujemo sa skupštinske govornice da se pozivaju ratni drugovi iz devedesetih na otkopavanje oružja. U tom kontekstu, jedan od bitnih čimbenika jeste odnos Republike Hrvatske prema Crnoj Gori, ali i prema Hrvatima u njoj. Dakle, možemo posvjedočiti da niti jedna vlada RH kao ova Vlada nije konkretno skrbila o našoj zajednici u Crnoj Gori. Znamo da Hrvatska ulaže ogromne napore da se Crna Gora ponovno postavi na tračnice EU, od lobiranja do ekspertskih timova koji rade u interesu bržeg zatvaranja poglavlja za ulazak Crne Gore u EU. Mnogobrojni susreti na najvišoj razini od dolaska u Crnu Goru premijera Plenkovića, predsjednika Hrvatskoga sabora, mnogobrojnih dolazaka ministara vanjskih i europskih poslova gospodina Grlića Radmana, državnog tajnika za Hrvate izvan RH gospodina Milasa najbolje govori o stavu Republike Hrvatske prema Crnoj Gori i hrvatskoj zajednici u njoj. Stav Hrvatske je veoma jasan, čvrst, nedvojben, uporan i nadasve pravedan, u funkciji je regionalne ravnoteže, tako da je to svima jasno iako Hrvatska, za razliku od nekih drugih, nema retoriku prijetnji, dominacije, rata, jer diplomacija je oružje ove Vlade Republike Hrvatske, a valjda je svima jasno, ako do sada nije bilo, kako se Hrvat brani kada je napadnut.

STAV: Kakvu podršku Hrvati u Crnoj Gori imaju od matične države Hrvatske, odnosno od njenog Ureda za dijasporu?

DEKOVIĆ: Što se, pak, tiče Središnjeg državnog ureda za Hrvate izvan RH također, a vezano za politiku Vlade, možemo svjedočiti da je taj odnos mnogostruko veći nego što bi se moglo očekivati od pukog administrativnog odnosa i u ogromnoj mjeri ga nadilazi. Poseban osvrt bi trebalo dati tim odnosima u posljednje tri godine od promjene vlasti u Crnoj Gori i kolapsa mogućnosti institucionalnog dogovora oko bilo kog pitanja između hrvatske zajednice i državnih organa Crne Gore. Dakle, da ne postoji dubinsko razumijevanje u Vladi i Središnjem državnom uredu, mnogi projekti, od kojih je posebno važan za hrvatsku zajednicu u Crnoj Gori Radio *Dux,* ne bi mogao funkcionirati da nemamo potporu iz Republike Hrvatske, koja ide toliko daleko da je Radio *Dux* od Vlade Republike Hrvatske proglašen strateškim projektom.

STAV: Hrvatska je od prvog dana 2023. godine postala punopravni član EURO zone i Schengena, čime je ostvarila svoje najvažnije nacionalne ciljeve. Kakva su Vaša očekivanja od vanjske politike Hrvatske kad su u pitanju regionalni odnosi na Zapadnom Balkanu? Može li Hrvatska biti lider regije i pomoć susjednim državama da što prije postanu članice NATO i EU?

DEKOVIĆ: Republika Hrvatska je ulaskom u Schengen zonu zaokružila svoj status u Europskoj uniji kao jedna veoma uspješna priča, postala je partner i lider na Zapadnom Balkanu bez čijega se glasa neće moći donositi konačne odluke, tako da smo sigurni da će budućnost Balkana ići kroz Berlinski proces, a ne kroz *Otvoreni Balkan*. Republika Hrvatska je, uz to što je lider, ujedno i uzor. Autoceste, mostovi, zračne luke, infrastrukturna rješenja su, uz ulazak u Schengen, od Republike Hrvatske stvorili jedno od najprestižnijih mjesta o kojemu se mašta kao o destinaciji za budući život. Uz sve izazove i nedoumice, na kraju možemo konstatirati, noseći crveno-bijele kockice, prestižno je biti Hrvat!

Preneseno s portala Stav: https://stav.ba/vijest/zvonimir-dekovic-za-stav-promjena-vlasti-u-crnoj-gori-ucinjena-je-preko-najslabije-karike-hrvata/14957

15 veljače, 2023|Vijesti

https://bokeljskamornarica809zagreb.hr/zvonimir-dekovic-za-stav-promjena-vlasti-u-crnoj-gori-ucinjena-je-preko-najslabije-karike-hrvata/

RAZGOVORI S ADRIJANOM VUKSANOVIĆEM

HRVAT MINISTAR U VLADI CRNE GORE: NEMAMO SE ČEGA SRAMITI, NAŠE POSTOJANJE I DJELOVANJE JE NA KORIST I CRNOGORSKOM MULTIKULTURALNOM DRUŠTVU

24. svibnja 2022.
Autor:
DIREKTNO.HR

Politička previranja u Crnoj Gori dobila su epilog izborom 43. Vlade Crne Gore. Manjinska Vlada Dritana Abazovića sačinjena je od prosrpskog SNP-a, procrnogorskog SDP-a, Abazovićeve URA-e i stranke manjinskih naroda, a u njoj nakon dugo vremena ministarsku fotelju zauzeo je i predstavnik Hrvata - Adrijan Vuksanović

Iako hrvatskoj javnosti još uvijek relativno nepoznat, Adrijan Vuksanović cijenjeno je ime među hrvatskim nacionalnim manjinama i to zbog svog dugogodišnjeg rada na očuvanju i političkom pozicioniranju hrvatske manjine u Crnoj Gori. Vuksanović je rođen 21. studenog 1980. u Kotoru. Svoj politički put započeo je 2016. godine kada postaje zastupnik u Skupštini Crne Gore. Od 2013. član je Savjeta Vlade Republike Hrvatske za Hrvate izvan Republike Hrvatske i Hrvatskog nacionalnog vijeće gdje je bio zadužen za pitanja vezana za kulture i vjeru. 2019. postao je predsjednik Hrvatske građanske inicijative (HGI). Mnogi ga nazivaju primjerom modernog europskog političara u Crnoj Gori. Vuksanović je ušao u

prvu manjinsku vladu u povijesti te zemlje, i to kao ministar bez portfelja! Koji su njegovi ciljevi u mandatu, što njegov ulazak u Vladu znači za Hrvate u Crnoj Gori, kakva je suradnja između Hrvatske i Crne Gore po pitanju nacionalnih manjina, ali i koliko je ruski utjecaj na Crnu Goru nakon početka agresije na Ukrajinu, ministar Vuksanović otkrio je za Direktno u velikom intervju.

Nakon svih političkih previranja, a posebice nakon izbora 2020. kada ste i sami izjavili kako su Hrvatima upućene "gnjusne prijetnje u kojima se kaže da je trebalo sve Hrvate protjerati", a prijetilo se i Vama osobno zbog jasnog stava o redarstveno-oslobodilačkoj operaciji Oluja, kakvo je stanje s Hrvatima u Crnoj Gori danas?
Važno je da Hrvati u Crnoj Gori imaju predstavnike koji će jasno, nedvojbeno, argumentirano i na svakom mjestu zastupati i braniti sve ono što čini njihov identitet, bez obzira na prateće pojave koje su često neugodne. Od krucijalnog značaja je što hrvatska nacionalna zajednica ima svoju političku prepoznatljivost kroz Hrvatsku građansku inicijativu, koja 20 godina svjedoči i artikulira interese Hrvata. To podrazumijeva i naročitu izloženost od strane onih koji se teško navikavaju na činjenicu da su Hrvati u Crnoj Gori, kao autohtoni narod svoj na svome. Hrvati se nemaju čega sramiti, dapače ponosni smo na duhovni kapital i kulturno blago koje smo ostvarili. Naše postojanje i djelovanje je na korist i crnogorskom multikulturalnom društvu. Položaj Hrvata u Crnoj Gori, kao i drugih nacionalnih zajednica, dolaskom nove Vlade, koja je pokazala uključivost, je dobio novu perspektivu. Možemo reći da se Crna Gora vraća na svoj prepoznatljivi put uvažavanja manjina, njihovih prava i dostignuća. Naravno, recidivi prošlosti će pratiti taj proces s težnjom da ga uspore ili zaustave. Vjerujem da imamo htijenja i odlučnosti krenuti dalje.

Znamo da hrvatska zajednica čini svega jedan posto ukupnog stanovništva u Crnoj Gori. Kolika je bitno za Hrvate da preko Vas sada sudjeluju u kreiranju politike u Crnoj Gori?
Važno je da Hrvati, narod s tolikom tradicijom, imaju svojeg predstavnika u izvršnoj vlasti. Ne može bolje Hrvate zastupati i razumjeti netko drugi od samih Hrvata. Naravno, isto važi i za druge. Ova činjenica još više dobiva na značaju kada se uzme u obzir i naša brojčana vrijednost u smislu opstojnosti.

Neposredno prije nego što ste imenovani ministrom i mediji saznali informaciju da će Hrvatska zajednica u Crnoj Gori imati predstavnika u Vladi, u više navrata istaknuli ste kako bi ulazak manjinskih predstavnika u kabinet mandatara Dritan Abazovića bio jasan "nagovještaj drugačijeg tretiranja manjinskih zajednica u Crnoj Gori". Na koji način i kako ćete Vi kroz svoj mandat zagovarati interese Hrvata u Abazovićevoj Vladi?
Poznato je, a i Vi ste u jednom od prethodnih pitanja to spomenuli, da je stranka, na čijem sam čelu i ja sam, jasno izražavala stavove koji su imali za cilj obranu digniteta Hrvata i da nismo nikomu i nigdje pobjegli od polemike, koliko god ona donosila kasnije neugodnosti. Osim što ćemo ostati dostupni svakome kome treba dati odgovor, afirmativno ćemo, kao i do sada, sudjelovati u kreiranju politika koje imaju za cilj unapređivanje prava manjina i njihovog statusa.

Crna Gora članica je NATO saveza te pristupna članica EU-a koja je u posljednje vrijeme učinila najveći napredak prema punopravnom članstvu. Jasno je kako će i

ova Vlada nastaviti težnje Crne Gore prema ulasku u EU, možete li nam reći koliko bi ulazak u EU značio za Hrvate u Crnoj Gori?
Od samog osnutka HGI, 2002. godine, mi se zalažemo za ulazak Crne Gore u Europsku uniju. Ponosni smo na činjenicu da smo dali doprinos u obnovi crnogorske nezavisnosti i ulaska u NATO savez. Na taj način Crna Gora se pozicionirala tamo gdje je njena državnost i počela, a to je zapadni civilizacijski krug. Jasno je da naša zajednica permanentno doprinosi integraciji Crne Gore u Europsku uniju, ne samo u onom formalno i političkom smislu, već i u sadržajnom.

Od 24. veljače traje ruska agresija na Ukrajinu. Crna Gora osudila je agresiju i uvela sankcije Rusiji pokazavši tako solidarnost s Ukrajinom, ali i jasno se svrstavši na stranu zapadnih i demokratskih zemalja. Možete li nam reći koliki je trenutačni utjecaj Rusije u Crnoj Gori s obzirom na sva zbivanja u Europi?
Civilizacijski je stati na strani napadnutoga. Ukrajina sa svojim predsjednikom Zelenskijem svjedoči što je domoljublje. Zavrijedili su divljenje i poštovanje. Prirodno je da je Crna Gora iskazala solidarnost s ukrajinskim narodom koji je izložen brutalnoj agresiji. Postoje sličnosti između Ukrajine i Crne Gore s aspekta negiranja i omalovažavanja nacionalnog identiteta od strane subjekata sa strane. Događanja na globalnoj razini pojasnili su mnogima i situaciju u Crnoj Gori i destruktivnog utjecaja na nju i njenu samobitnost od onih koji je žele instrumentalizirati i učiniti od nje pukim objektom i plijenom. Uvjerenja sam da će Crna Gora u tim kolebanjima sačuvati sebe i svoj subjektivitet u zajedništvu sa svima koji joj prilaze s dobrom namjerom.

Manjinska Vlada čiji ste ministar sastavljena je od prosrpskog SNP, procrnogorskog SDP, Abazovićeve URA i stranke manjinskih naroda. Smatrate li da ćete u takvi okolnostima uspjeti ostvariti sve ciljeve u Vašem mandatu uzimajući u obzir da se političke ideologije u sastavu Vlade dijametralno suprotne?
Vlada Crne Gore je raznolika po ideološkom ključu i to je svima jasno. Prvi puta imamo takvu vrstu pluraliteta u samoj izvršnoj vlasti. Svi smo sa svojim stavovima i različitostima ušli u Vladu. Na jedan način ona je refleksija i naše društvene različitosti. Ipak vidim u tome jedan potencijal koji imamo priliku i ostvariti. Uključivost koja je jedna od odlika 43. Vlade Crne Gore je njezin nesporni kvaliteta. Pored toga okupljeni smo, vjerujem u to, oko zajedničkog interesa - dobro Crne Gore i naših građana. To nam je zajednički okvir unutar kojeg čuvamo svoje posebnosti i vodimo Crnu Goru prema EU i prosperitetu.

Već godinama istaknuti ste čelnik Hrvatske građanske inicijative, koja je jedna od vodećih političko/građanskih formacija koja čuva i njeguje interese Hrvata u Crnoj Gori, dugi niz godina član ste Savjeta Vlade Republike Hrvatske za Hrvate izvan Hrvatske. Koliko po Vašem mišljenju hrvatska politika može pomoći u zaštiti hrvatske nacionalne manjine u Crnoj Gori te koliko je već pomogla? Ali i kakvi su Vaši planovi za daljnju suradnju sa Zagrebom?
Nedavno sam se vratio iz Zagreba gdje sam bio na poziv premijera Andreja Plenkovića. Puno mi znači i što imamo redovitu komunikaciju. Njegova Vlada nadilazi institucionalnu obvezu da brine o Hrvatima izvan njezinih granica i radi puno toga dobroga za opstojnost Hrvata u Crnoj Gori. Naši mladi u sve većem broju upisuju fakultete na hrvatskim sveučilištima, a od nedavno ih ponovno šaljemo na stažiranje u Europski parlament kod zastupnika iz Republike Hrvatske. Ministar vanjskih i europskih poslova Gordan Grlić Radman često je kod nas i s nama, što nam je jako važno. Sjajnu stvar radi i Središnji ured

za Hrvate izvan Republike Hrvatske na čelu s neumornim Zvonkom Milasom i njegovim bliskim suradnikom Milanom Bošnjakom. Mogao bih Vam dugo još navoditi osobe, institucije koje su nam na usluzi, ali dovoljno je reći - naša Hrvatska je s nama!

direktno.hr/Katarina-Kaja Župančić

http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/hrvat-ministar-u-vladi-crne-gore-nemamo-se-cega-sramiti-nase-postojanje-i-djelovanje

ADRIJAN VUKSANOVIĆ – PRIMJER SUVREMENOG EUROPSKOG POLITIČARA

Akademija Art
SUSJEDSTVO
08/05/2022

Adrijan Vuksanović i Božidar Proročić u razgovoru

FacebookTwitterEmailWhatsAppGmailShare

Adrijan Vuksanović predstavlja danas jednog od najznačajnih suvremenih hrvatskih političara srednje generacije koji snagom, karizmom ali i političkim znanjem i kulturom plijeni i obogaćuje crnogorsku političku scenu

Božidar Proročić

Umjetnošću čovjek mjeri vrijednost svojih nazora o svijetu i o zbivanju. S njom se čovjek miče tminama i svijetli na mračnom dnu stvarnosti, osvjetljavajući svoju tamnu stazu njenim sjajem, kao magičnim sumpornim okom, i tako se miče između zvijezda i tako živi. Miroslav Krleža (1893-1981)

Adrijan Vuksanović predstavlja danas jednog od najznačajnih savremenih hrvatskih političara srednje generacije koji snagom, harizmom ali i političkim znanjem i kulturom plijeni i obogaćuje crnogorsku političku scenu ali i samu Crnu Goru pa i Zapadni Balkan. **Sigmund Graf njemački pisac jednom je zapisao: „ Na području koje zahtijeva najveću razboritost – u politici – bjesne obično najžešće strasti. ”** Ta strast i posvećenost Adrijana Vusanovića političkim procesima u Crnoj Gori ogleda se prije svega u očuvanju ali i jačanju hrvatske nacionalne zajednice u Crnoj Gori koja čini jednu dragocjenu i bogatu zajednicu sa mnogobrojnim orginalnim kulturološkim aspektima ali i zbog bogastva njihovog (hrvatskog) maternjeg jezika. Veliko kulturološko nasljeđe Hrvata, Crne Gore čini našu državu bogatijom i ljepšom a samim tim i značajnijom na tlu Evrope. Od samog početka devedesetih pa do današnjih dana nije bilo lako graditi, (izgraditi),

čuvati i sačuvati integritet i identitet hrvatske građanske zajednice u Crnoj Gori. Taj put su izgrađivali brojni hrvatski intelektualci u Crnoj Gori svakako da je među njima i Adrijan Vuksanović. Danas, u svijetu to predstavlja temelj uspjeha svih savremenih i demokratskih političkih partija kakva je zapravo i HGI. Zapravo Adrijan Vuksanović predstavlja političara ispred svog vremena: mudrog i harizmatičnog, ozbiljnog i odgovornog, savremenog i evropskog. Politika zahtijeva veliku fleksibilnost uma kod pojedinaca koji su u nju uključeni poput Vuksanovića. Vuksanovićev javni, kulturološki i politički angažman nesumnjivo predstavlja jedan dinamičan proces kao što je i samo crnogorsko društvo dinamično u svom razvoju, prolazeći kroz faze rasta, opadanja, reformi, transformacija još od samog početka 90-tih kao mlada ali još uvjek nedovoljno zrela demokratija. U stvari, politika je proces upravljanja, potreba za kojim se javlja upravo zato što je samo društvo dovoljno diferencirano i sadrži veliki broj društvenih grupa koje ostvaruju svoje interese. Ako pogledamo strukturu političkih procesa, ustanovićemo da se, zapravo, njihova aktuelizacija dešava u trenutku kada se ovi interesi iznesu na javnu raspravu i kada se treba suočiti i zaštiti intrese Hrvata u Crnoj Gori od nacionalista različitih boja. Tanka je linija od nacionalizma do fašizma. No Adrijan Vuksanović je uspio da odgovori svim ovim izazovima i da postane jedna od popularnjih javnih ličnosti u Crnoj Gori. No to ne treba nikoga da iznenadi sobzirom da je pored politike i sfera kulture jedno od njegovih mnogobrojnih polja na kom se itekako dobro snalazi i koju afirmiše ne samo kroz javnu scenu već i kroz institucije sistema.

Politička misao Adrijana Vuksanovića je i svojevrsna politička tvrđava i jaka je samo ako je zasnovana na moralnoj snazi i napretku ne samo hrvatskog već sveukupnog društva u Crnoj Gori. Vuksanovićev Prometejski duh i titanska borba predstavlja primjer kakvi treba da budu političari. Da svojom moralnom snagom unose duh, energiju ali i svjetlost novih vremena. Da li je takav Vuksanovićev put lak? Naravno da nije uvjek će protiv sebe imati često retrogradne (frustrirane) snage i razne političke hijene koje žele iz prikrajka da ga unište. Adrijan Vuksanović kao politički ali istovremeno i intelektualni lider hrvatskog naroda u Crnoj Gori stoji na čelu svoje zajednice, djeluje inspiriše i pomaže svojoj zajednici ali i njenim članovima u ostvarivanju ciljeva, aktivirajući u potpunosti njihove sposobnosti. Lider je uvijek usmjeren prema budućnosti, svog (hrvatskog) naroda on oblikuje gradi i vaja viziju te budućnosti poput drevnih kipara. Postavlja ciljeve, određuje prioritete i utvrđuje i održava standarde. Dakle, politički lider je osoba koja na najkvalitetnji način afirmiše vrijednosti nacionalnog ali i građanskog bastiona i društva kom pripada. Njegova povezanost sa maticom Hrvatske u očuvanju i jačanju svih građanskih vrijednosti daje mu široku dimenziju i spektar djelovanja. Vuksanović je poput svetionika koji na plavom Jadranskom moru u olujnim noćima i burama uvjek nam iznova pokazuje taj siguran putu i tu sigurnu luku koju zovemo Evropa. Adrijan predstavlja političara koji je svoj (hrvatski) identitet prekopirao u svoj imidž, i time na najljepši način pokazao i ukazao na svoj stav. Hrvati u Crnoj Gori su kroz dugu istoriju imali svoje brojne reprezente koji su afirmisali njihova djela, kulturu, književnost, pisanu riječ, običaje, Bokeljsku mornaricu,jedrenjake i brodove kao i brojne barokne i renesanse građevine uz katedrale i kapele koje i danas krase naše crnogorsko primorje.

Crna Gora je imala brojne političare koji su snagom svoje ličnosti i harizmom gradili mostove prijateljstva i spajali narode u svojim kulturološkim misijama. Iako politika predstavlja „mač sa dvije oštrice" to ne znači da u toj politici ne postoje oni izuzetni pojedinci koji plijene snagom svojih riječi i djela upravo takav je Vuksanović. **Iako mi je draži kada je „među knjigama" nego kada je u politici to ne umanjuje njegovu**

vrijednost. Ko god je bio u prilici da ga sluša dok govori, o poeziji, prozi i kulturi ali i u politici uvidio je da ima pred sobom autentičnog oratora i mislioca, bez teatralnosti i patetičnosti. Svaki njegov govor predstavlja magiju žive i oštroumne riječi koja se stiče posebnim darom onog trenutka kada ste rođeni. Adrijan Vuksanović kalo lider HGI predstavlja format i portret modernog političara savremene Crne Gore ali i Evrope. Raspolaže izuzetnim političkim i intelektualnim vještinama umijećem razumijevanja situacije i upravljanja ljudima. Harizmatična i emocionalna inteligencija ovog lidera su od velikog značaja za njegovo uspješno savladavanje mnogobrojnih izazova i prepreka koje stoje na crnogorskom često trnovitom političkom putu. Duboko vjeruje da se demokratija jedino može prevladati ukoliko je podržana jakim liderstvom i nepokolebljivim moralnim načelima i postulatima. Pored svega ovog Vuksanović jako podržava put Crne Gore ka EU. Adrijan Vuksanović je jedan iz male plejade beskompromisnih boraca za istinu u Crnoj Gori. On je svoju vjeru u princip ljudskosti sa nepokolebljivom strašću, zagovara ističući da su ljudska prava važnija od političkih dogmi i argumenata kojima se ona ograničavaju, a da nacionalisti (svih boja) kriju svoju bezobzirnost prema ljudskom životu, iza velikih političkih fraza koje nemaju ni osnova ni smisla. Smatram da vrijeme koje je pred svima nama pokazaće svu snagu Adrijana Vuksanovića. Svaka kultura, svako (novo) doba, svaka slobodna, politička i filozofska misao daje nam slobodu izbora. Iza svakog odgovora ne stoji samo nivo političara koji je shvatio zakone univerzuma, i mudrost mislioca koji je proniknuo u tajne života, on u tom odnosu mora da daje sebe u svim okvirima svog djelovanja jer se to od njega očekuje u izgradnji jednog boljeg i pravednijeg društva. Za njega sam siguran da koliko u svom srcu voli Hrvatsku da sa istim žarom voli i Crnu Goru.

Završiću svoj esej o Adrijanu Vuksanoviću i kao političaru ali i kao književniku onako kako sam i započeo sa velikanom Miroslava Krleže koji je u svom djelu zapisao: „ Da bi vršio valjano svoj zanat, pisac mora imati mogućnost da bude u neku ruku disident, pa čak i defetist, u odnosu na državu i institucije, na naciju i autoritete. On je razmetni sin koji se vraća svom očinskom ognjištu samo da bi mogao od njega ponovno otići. Negacija je njegov familijarni oblik prihvaćanja svijeta. ”
Adrijan Vuksanović rođen je 21. novembra 1980. godine u Kotoru. Osnovnu školu završio je u Tivtu, kao i Srednju elektrotehničku školu. Diplomirao je na Elektrotehničkom fakultetu u Podgorici, na odsjeku energetika, smjer industrijska elektrotehnika i automatika. Radio je kao novinar i spiker na Radio Dux-u. Po završetku studija radno iskustvo sticao je u Elektroprivredi Crne Gore. Nakon toga bio je nastavnik u Srednjoj elektrotehničkoj školi „Vaso Aligrudić“ u Podgorici. Nakon parlamentarnih izbora 2016. poslanik je u Skupštini Crne Gore, gdje je dvije godine bio predsjednik Odbora za evropske integracije, dok je trenutno na mjestu zamjenika predsjednika. Član je Parlamentarnog odbora za stabilizaciju i pridruživanje Evropske unije i Crne Gore. Adrijan Vuksanović je od 27. jula 2019. predsjednik Hrvatske građanske inicijative. Član je Savjeta Vlade Republike Hrvatske za Hrvate izvan Republike Hrvatske od 2013. godine, a od iste godine je i član Hrvatskog nacionalnog vijeća, gdje je zastupljen u Odboru za kulturu i vjerska pitanja, kao i u Odboru za odnose s Republikom Hrvatskom. Od kraja 2013. godine bio je predsjednik Hrvatske krovne zajednice „Dux Croatourm“, pod čijom ingerencijom je i Radio Dux, jedini radio hrvatske nacionalne manjine u Crnoj Gori. Jedan je od osnivača i potpredsjednik Crnogorske panevropske unije. Član je Matice hrvatske, kao i Društva nezavisnih književnika Crne Gore. Pjesme su mu objavljivane u Hrvatskom slovu, Hrvatskoj književnoj reviji Marulić, Kodu i dr. Zastupljen je u Zajedničkoj zbirci „Pod platanom“, kao i u Antologiji „Hrvatsko pjesničko biserje“. Autor je pjesničke zbirke

„Dvije trećine. “ Na izborima 2016. godine u Crnoj Gori bio je nosioc liste Hrvatske građanske inicijative. Na izbornom Saboru Hrvatske građanske inicijative, koji je održan 27.07.2019. godine u Multimedijalnoj dvorani Opštine Tivat, za novog predsjednika Hrvatske građanske inicijative izabran je Adrijan Vuksanović, tadašnji zastupnik HGI-ja u Skupštini Crne Gore.

https://akademija-art.hr/2022/05/08/adrijan-vuksanovic-primjer-suvremenog-europskog-politicara/

VUKSANOVIĆ - BRANIMO DIGNITET HRVATSKOGA NARODA

23. svibnja 2021.
Autor:
DNEVNE NOVINE DAN

Predsjednik Hrvatske građanske inicijative Adrijan Vuksanović dao je intervju za Dnevne novine Dan u kojem je govorio o trenutnoj situaciji u Crnoj Gori, popisu stanovništva i drugim temama. Sve što je kazao, novinarki Ivoni Drobnjka, možete pročitati na našem portalu.

1. Kako ocjenjujete položaj hrvatske zajednice nakon smjene vlasti?

Nacionalne manjine, zbog iskustva devedesetih, s posebnom pozornošću prate i senzibilitetom doživljavaju sve ono što evocira na netrpeljivost. Bilo je, od prošlih izbora, događaja koji su unijeli nemir, ne samo među nama, već i među svim dobronamjernim građanima Crne Gore. Nažalost, svjedoci smo da su nacionalne tenzije narasle i da se navikavamo na ono na što se ne bi smjeli navikavati. Pojedini političari su odavno vulgarnost uzeli za stil, a vlastitu ekspresiju svode često na šovinizam, dovodeći čak u pitanje i tragedije od kojih se civilizirani svijet zgražava. Sve to ima refleksije na položaj manjina i njihovu percepciju nove društveno političke stvarnosti. Na vlastima je, kao najodgovornijima, da urede ambijent u kojem se neće nacionalne zajednice osjećati, u najmanju ruku, neugodno i tjeskobno. S druge strane manjine su odavno pokazale kapacitet i odgovornost u konstruktivnom doprinosu.

2. Da li postoji mogućnost da HGI pregovara o ulasku u novu vladajuću koaliciju?

Nije bilo nikakvih razgovora oko participacije HGI u novoj vlasti. Znam kako su izgledali, a poznato je i kako su završili, kratkotrajni pregovori s drugim nacionalnim zajednicama u Crnoj Gori. To ne ističem da bih žalio, već konstatirao kakav je odnos nove većine prema nama. Mi pravimo razliku među konstituentima nove vlasti i u nekima od njih očekujemo da budu brana od retrogradnih ideologija. Rekao sam im to i u neposrednom razgovoru, iako se razlikujemo i ne dijelimo isti stav po mnogim pitanjima. HGI će za nekoliko mjeseci ući u dvadesetu godinu postojanja, što je činjenica vrijedna poštovanja. Ne nudimo se nikome i imamo svoje principe od kojih ne odustajemo, a sve u cilju poštovanja digniteta hrvatskog naroda kojeg zastupamo, predstavljamo, a kad je potrebno, bez kalkulacije, i branimo. U ovom trenutku, većina onih u vladajućoj većini, nije komplementarna s našim idejama i vrijednostima.

3. Kada očekujete popis stanovništva?

Odgovor na to pitanje je slojevit. Osim što se njemu pristupa navijački i što je ono daleko od prostog statističkog procesa, ima i svoju vrlo zahtjevnu ekonomsku stranu. Ne možemo izbjeći dodatno usložnjavanje zbog epidemiološke situacije i njenih ekonomskih posljedica. Dobro bi bilo da pristupimo ovoj temi s određenim društvenim konsenzusom u mjeri koliko je to moguće.

4. Evropski parlament insistira na pravilnoj raspodjeli imovine SFRJ, uključujući i vojnu. Koji je vaš komentar?

Politika koju predstavljam uvijek preferira dogovor, ako je to ikako moguće. Iskustvo međusobnog sporazuma je i iskustvo, u određenom smislu, zajedništva. To je potencijal za dobrosusjedske odnose i, ono što je važno za sve nas, nakon traumatskih godina konflikta, nove modalitete suradnje i prijateljstva.

VUKSANOVIĆ – PONOSNI SMO NA BITKU KOJU VODIMO

14. kolovoza 2020.
Autor:
RADIO DUX

U cijelosti vam prenosimo intervju predsjednika Hrvatske građanske inicijative Adrijana Vuksanovića za Dnevne novine "Dan".
DAN: Kakav rezultat očekujete za vašu stranku na predstojećim parlamentarnim izborima? A kakav na lokalnim u Tivtu i Kotoru gdje ste takođe predali liste?
Vuksanović: Očekujemo da ćemo ojačati politički kontinuitet Hrvatske građanske inicijative, koja već 18 godina dostojanstveno artikulira potrebe Hrvata u Crnoj Gori, ali ne samo to, već argumentirano i bez kompleksa štiti interese hrvatske nacionalne zajednice, snaži državnost Crne Gore i vodi računa o dobrom međunarodnom imidžu naše države. Dakle, uvjereni smo u dobar izborni rezultat, a to uvjerenje crpimo iz dosadašnjeg zalaganja, predanog rada i dostojanstvenog predstavljanja sebe i svojih ciljeva, uvažavajući dignitet svih, ali nedopuštajući nikome da ugrozi ono što jesmo.
DAN: Šta će biti ključne poruke HGI pred ove izbore, za šta ćete se zalagati?
Vuksanović: Politika HGI - ja je transparentna i prepoznata. Stekli smo imidž stranke koja njeguje kulturu dijaloga i vodi računa o dostojanstvu svojih suparnika, a pri tome ne bježi od političkog megdana pred bilo kim. Sudjelovali smo u svim važnim procesima Crne Gore. Dali smo doprinos njenoj neovisnosti, kao i ulasku u NATO. Ponosni smo na svoj emancipatorski udio u tim važnim događajima, koji nisu došli sami od sebe. Za takva ostvarenja bilo je potrebno i hrabrosti i državničke mudrosti. Sretni smo što smo svojim zalaganjem Crnu Goru pozicionirali tamo gdje je njena državnost i počela, u zapadni civilizacijski krug. Borbom za Crnu Goru, borili smo se za sebe, jer ovo je naša zemlja. Pri svemu tome nismo se, naravno, ni getoizirali, a ni 'utopili' u druge identitetske modalitete. Ostali smo svoji i kad su okolnosti bile nametljive da postanemo nešto drugo. Naša politika je politika srca, zbog toga smo stekli toliko simpatija među našim građanima. Očuvanju svega onoga što čini naš identitet i jačanje naše zajedničke kuće, Crne Gore, a što je samo izraz našeg duha, tajna je naše uspješnosti. Upravo ta komplemetarnost nadilazi našu brojčanost i svjedoči našu snagu. To je naš put i misija za dalje i nakon 30.8.
DAN: S obzirom na situaciju sa epidemijom virusa korona, koja je uslovila ograničavanje predizborne kampanje - pogotovo u terenskom smislu, kako planirate da predstavite svoj izborni plan i program?
Vuksanović: Ne smatramo da se stranke predstavljaju u kratkom predizbornom vremenu, koje zovemo kampanjom. HGI se predstavlja sa svojih 18 godina trajanja, a vrijeme u kojem jesmo, s izbornom završnicom, potvrdit će ispravnost naše politike. No, mi poštujemo sve preporuke nadležnih institucija vezanih za pandemiju i prilagodili smo sve svoje aktivnosti zadatim mjerama. Na raspolaganju imamo društvene mreže i medijski prostor kojim posvješćujemo naš dosadašnji rad i njime se preporučamo za odgovorne političke aktere koji imaju znanja i emocije da odgovore na izazove pred naše društvo.
DAN: Odlučili ste se za samostalan nastup, da li je HGI spreman i sa kime da pravi eventualnu postizbornu koaliciju, i od čega će to zavisiti?
Vuksanović: HGI izlazi samostalno, bez predizbornog koalicionog aranžmana, jer smatramo da imamo političke, i druge snage, da ovaj izborni ciklus dovedemo do uspjeha.

U postizborne koalicije ćemo ići samo s onima koji ne dovode u pitanje državno pravno uređenje Crne Gore i koji uvažavaju samobitnost i identitetske vrednote Hrvata.
DAN: Poruka koju biste poslali građanima dw u ovim uslovima (korone i brige za zdravlje) ipak tog 30. avgusta izadju na birališta i daju vam povjerenje?
Vuksanović: Koliko god se nekada društveno političke utakmice činile teške i iscrpljujuće, moramo biti ponosni što ih vodimo i što smo dio njih. Mi, u HGI - ju, s posebnom emocijom trajemo na ovom borilištu. Nije odlučan onaj koji jednom odluči, već onaj koji svoju odluku svakim danom potvrđuje. Predstojeći izbori potvrdit će našu odluku da živimo u državi multinacionalnog i multivjerskog sklada, u kojoj katolici i Hrvati imaju krucijalnu ulogu. Ne samo što su nosioci jedne plemenite misije, već su i oni koji znaju da je sprovode. HGI. Svim srcem za Crnu Goru!

http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/vuksanovic-ponosni-smo-na-bitku-koju-vodimo

POGLAVLJE 8 OTVARAMO DO KRAJA GODINE

17. srpnja 2019.
Autor:
POBJEDA

U cijelosti vam prenosimo intervju sa zastupnikom Hrvatske građanske inicijative u Skupštini Crne Gore Adrijanom Vuksanovićem, koji je izašao u Dnevnom listu "Pobjeda".
POBJEDA: Iz Evropske unije ovih dana dolaze različite poruke kada je u pitanju njeno proširenje na Zapadni Balkan. Predsjednik Francuske Emanuel Makron svojim izjavama zatvara vrata a kancelarka Njemačke Angela Merkel ohrabruje države kandidate. U kojoj mjeri to zbunjuje države kandidate?
Dodatno: Da li je možda izjava Makrona proizvod nervoze jer u tom momentu nijesu bili izabrani čelni ljudi EU?
Evropska unija je zamišljena kao tvorevina koja se nezaustavljivo širi dok sve države Evrope ne budu dio iste porodice. Stopirajući integraciju, Unija bi izgubila smisao, tako da mislim da Makronove izjave, iako postoje razlozi za zabrinutost po pitanju dinamike prijema novih članova, ne održavaju stav većine država članica, pa tako i ne predstavljaju rigidan stav. To potvrđuje i izjava njemačke kancelarke koja vjeruje u evropsku perspektivu država kandidata.
Što se tiče pitanja da li nas zbunjuje – ne. Evropske integracije treba shvatiti kao priliku za reformu društva, podsticanje demokratskih vrijednosti i vladavine prava, a članstvo u EU kao logičan slijed događaja. Imajući to u vidu, bez obzira na budućnost Evropske unije, Crna Gora treba da koristi benefite i prilike koje joj pruža proces integracije, zbog

unapređenja sveukupnih društvenih prilika i zarad interesa svojih građana, pa tek onda zbog članstva u EU kao takvog.

POBJEDA: Da li je potencijalni izbor Njemice Ursule fon der Lajen za predsjednicu Evropske komisije dobar znak za region?

Uzimajući u obzir zvačni stav Njemačke u pogledu širenja Evropske unije u skladu sa kojim se od njemačkih zvaničnika mogu čuti samo poruke ohrabrenja za dalje reforme i ispunjavanje kriterijuma za što brže članstvo u EU država kandidata, izbor gđe Lajen svakako je dobar za region. Njemačka je od samog početka podržavala Crnu Goru na njenom putu ka EU, tako da vjerujem da će i u narednom petogodišnjem mandatu novo rukovodstvo EU isticati lidersku poziciju Crne Gore u procesu integracije, i učiniti postignute rezultate vidljivim.

POBJEDA: Zbog krize u EU usporen je i crnogorski put ka EU integracijama, jer je otkazana međuvladina konferencija koja je trebalo da se održi krajem juna. Šta mi u međuvremenu treba da uradimo kao domaći zadatak?

Cijela 2019. godina je, kao izborna, razumljivo specifična, prije svega jer su ove godine debate o budućnosti Unije i Bregzitu, kao ključnim pitanjima, kulminirale, što se odrazilo na slabiju dinamiku pregovaračkog procesa. Jasno je da se Unija morala pozabaviti prije svega sobom i konsolidacijom unutrašnjih prilika, a onda napretkom država koje pristupaju. Raduju poruke evropskih zvaničnika iz kojih se može zaključiti da se samo pristupanje novih članica doživljava kao prilika za konsolidaciju same Unije i potvrde uspješnosti evropskog projekta. Imajući sve ovo u vidu, očekujem da ćemo do kraja godine otvoriti preostalo poglavlje 8 – Konkurencija, a onda od naredne godine krenuti sa privremenim zatvaranjem poglavlja. Već smo u nekoliko poglavlja dostigli traženu spremnost, ali napredak, kao što znate, ne zavisi samo od ispunjenih domaćih zadataka, nego i političke volje samih članica. Zato sam i naglasio da vjerujem da će novo rukovodstvo EU prihvatiti postignute rezultate i omogućiti nam bržu dinamiku pregovoranja i skorije članstvo.

S druge strane, mi moramo nastaviti vrijedno da radimo na ispunjavanju mjerila i dostizanju standarda prije svega u ključnim poglavljima 23 i 24, ali i da koristimo posebno parlamentarne mehanizme da konkretno predstavimo naše dosadašnje rezultate i time održimo lidersku poziciju na Balkanu, kada je riječ o evropskoj perspektivi.

POBJEDA: Očekujete li dogovor vlasti i opozicije o izbornim uslovima, odnosno konsenzus o tom pitanju?

Kao što znate, permanentni su pozivi vlasti kolegama iz opozicije da se sjedne za sto i konstruktivnim razgovorima dođe do zajedničkog rješenja. S tom namjerom je i formiran Odbor za izmjenu izbornog zakonodavstva. Dakle, nesporna je želja parlamentarne većine za kompromisom i pored čudnih odluka i postupaka jednog dijela opozicionara, koji i dalje istrajavaju na bojkotu. Pored svega, vjerujem da će razum nadvladati i da ćemo doći do konsenzusa, a u čemu imamo nesumnjivu podršku naših evropskih partnera.

POBJEDA: Predsjednica Hrvatske građanske inicijative i ministarka bez portfelja u Vladi Crne Gore Marija Vučinović, odlukom Središnjeg odbora HGI, smijenjena je sa čela te partije jošu februaru. Kada očekujete da bi mogao da bude izabran novi predsjednik HGI?

Hrvatska građanska inicijativa postoji već 17 godina, što je za turbulentni politički ambijent ovog dijela Evrope činjenica vrijedna poštovanja. Stranka koja predstavlja najmanju nacionalnu manjinu u Crnoj Gori nadvisila je uveliko svoju brojčanu veličinu vizionarskim, hrabrim i državotvornim odlukama i djelovanjem, a što nam je svima na ponos. Sigurno da u svemu tome velike zasluge ima i dosadašnja predsjednica gospođa

Vučinović, koja je sa saradnicima vodila stranku 15 godina, na političkoj vjetrometini Crne Gore, uz prepoznatljivu politiku očuvanja hrvatskog identiteta i lojalnosti crnogorskoj državi. Zahvalni za sve što je ostvareno, pod njenim vodstvom, nastavljamo s novom dinamikom i svježom energijom politički život, dodatno afirmišući vrijednosti za koje se borimo, čuvajući svoje identitetske vrijednosti i jačajući državni subjektivitet Crne Gore. Sabor Hrvatske građanske inicijative održat će se 27. ovog mjeseca u Tivtu i na njemu ćemo izabrati novo rukovodstvo.

http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/poglavlje-8-otvaramo-do-kraja-godine

VUKSANOVIĆ: IMALI SMO VIZIJU NEZAVISNE CRNE GORE, KADA JE BILO TEŠKO IMATI BILO KAKVU VIZIJU

18. lipnja 2018.

Autor:

DNEVNE NOVINE DAN

U cijelosti vam prenosimo intervju poslanika Adrijana Vuksanovića za Dnevne novine „Dan“:

1. Kako vidite položaj Hrvata danas u Crnoj Gori, je li bilo konkretnog pomaka posljednjih godina?

Jedna od brojnih, a značajnih specifičnosti Crne Gore je relacija između nje i njenih manjinskih naroda. Nacionale manjine jačaju crnogorski državni subjektivitet, a Crna Gora njeguje i čuva prava svojih manjina. Posebno sam ponosan na činjenicu što su nacionalne manjine bile odgovorne prema zajedničkoj nam kući Crnoj Gori i iskazale svoj odnos prema njoj kada su i same bile ugrožene. Imali smo viziju nezavisne Crne Gore, kada je bilo teško imati bilo kakvu viziju. Svi smo zajedno pozvani da sveukupni ambijent učinimo što kvalitetnijim, ali jasno je da je položaj i Hrvata i drugih nacionalnih manjina puno bolji nego što je bio prije dvadesetak godina. Slobodan sam reći, Crna Gora i njene manjine zajedno proživljavaju sve društvene turbulencije i dijele istu sudbinu. Kada su trpjeli manjinski narodi, trpjela je i Crna Gora, i obratno. Dominantan proizvod Crne Gore je multikulturalizam.

2. Da li se koalicioni sporazum između DPS i HGI sprovodi kako je i dogovoreno?

Ono što nas veže za naše političke partnere, ne samo za DPS, već i druge konstituente vladajuće koalicije, je prije svega zajednička vizija i posvećenost onim vrijednostima koje čine naše društvo boljim. U tom svijetlu vidim i naš koalicioni sporazum, koji je odraz međusobnom povjerenja i uvažavanja, ali i spremnosti da se preuzme odgovornost. Njegovo sprovođenje teče dinamikom koju diktiraju politička i društvena dešavanja. Dosta toga smo realizirali, a u narednom razdoblju ćemo konkretizirati i preostali dio našeg dogovora.

3. Je li tačno da ce HGI, ukoliko Vlada Crne Gore u dokumentu za popis nematerijalne kulturne baštine čovječanstva UNESKO-a ne naznači da je Bokeljska mornarica nasljeđe hrvatskog naroda vezano za kult svetog Tripuna, napustiti vladajuću koaliciju?

S velikim zadovoljstvom Vam mogu reći kako smo to pitanje riješili u jednom dobrom duhu, zasnovanom na zdravim partnerskim odnosima, uz uvažavanje povijesnih činjenica, a na korist svih nas. Značajan doprinos u tim razgovorima dao je i sadašnji predsjednik Milo Đukanović. Sada po prvi puta u službenom dokumentu Crne Gore stoji da je Bokeljska mornarica kulturno dobro države Crne Gore koju dominantno baštine katolici, Hrvati. Da bi bili do kraja znanstveno pošteni, a svjesni činjenice da su i pojedinci iz drugih naroda dali svoj doprinos u očuvanju ovog predragocjenog kulturnog dobra, spomenuli smo i tu činjenicu. Na ovaj način uvažene su naše preporuke, a Crna Gora je pokazala da poštuje prava manjina.

Ovdje želim podsjetiti da je na području Boke kotorske sve do prve polovice XX. stoljeća bilo preko 70 kulturnih društava s hrvatskim predznakom, koja su se počela obnavljati od 1998., nakon što su bila preimenovana ili ugašena. Njihova revitalizacija je još jedan od znakova boljeg ambijenta za nacionalne manjine. Neka se Crna Gora predstavlja pred svijetom s kulturnim blagom koje su stvarali i očuvali njeni Hrvati. Nama je to na ponos.

4. Smatrate li da je realno da Crna Gora zatvori sva pregovaračka poglavlja do 2023.godine, da bi članstvo u EU bilo ostvareno 2025.godine?
Dosta toga zavisi od nas, ali ne i sve. Jasna je naša opredijeljenost k Europskoj uniji i nasljedovanju njenih vrijednosti. Raduje i veliki entuzijazam za europskim integracijama, kako administracije, tako i građana Crne Gore. Dosadašnji rezultati daju razloge za optimizam da možemo do vremenskog okvira o kojem govorite ispuniti svoje obaveze, ali najvažnija je svijest koju imamo, a to je da sprovodeći zacrtanu agendu doprinosimo boljitku života naših građana. Taj cilj nam je dominantan motiv i njime smo vođeni.
Intervju vodio novinar Marko Vešović (Dnevne novine „Dan“)

http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/vuksanovic-imali-smo-viziju-nezavisne-crne-gore-kada-je-bilo-tesko-imati-bilo-kakvu

INTERVJU POSLANIKA VUKSANOVIĆA ZA "DAN"

01. kolovoza 2017.

Autor:

RADIO DUX

Задовољавајућа подршка ЕУ интеграцијама

ЧЛАН ПРЕДСЈЕДНИШТВА ПзП-а НИКОЛА БАЈЧЕТИЋ ТВРДИ

Сукоби у ДПС-у биће све дубљи

ПРИВЕЂЕН ПОДГОРИЧАНИН ФИЛИП РАКОЧЕВИЋ

Покушао да запали НАТО заставу

ОЦЈЕНА ПОТПРЕДСЈЕДНИКА ПУПИ-ја ИВА ЂУРИШИЋА

Режим одговоран за инциденте

Nema potrebe za organiziranjem izvanrednih parlamentarnih izbora, jer su redovni, u listopadu prošle godine, održani uz veliku izlaznost i njihovu legitimnost potvrdile su relevantne međunarodne organizacije. To je u intervjuu za "Dan" kazao Adrijan Vuksanović, poslanik Hrvatske građanske inicijative. Poručio je da nisu prihvatljivi ultimatumi opozicije.

Vuksanović tvrdi da se više ne može govoriti o opozicijskom bojkotu, imajući u vidu da poslanici pojedinih političkih subjekata povremeno sudjeluju u radu Skupštine. Ističe da bi, ukoliko se pojavi ličnost koja bi autoritetom, znanjem i karizmom mogla obavljati značajnu dužnost predsjednika Crne Gore, na korist svih građana, a dolazi iz redova manjinskih naroda, podržao takvog kandidata.

1.Kako ocjenjujete to sto se politicka kriza u Crnoj Gori dodatno produbljuje umjesto da se krene u njeno razrješavanje?

Postoje politički subjekti koji žele kreirati krizu u Crnoj Gori, ali danas, nakon devet mjeseci od posljednjih parlamentarnih izbora, vidimo da ne uspijevaju ni u tome. Nezadovoljni svojim rezultatima trude se unijeti nestabilnost, što im ne polazi za rukom. Više ne možemo govoriti o bojkotu Parlamenta, već o neizvršavanju svojih radnih obveza. U prilog tome, vidimo da pojedine opozicione stranke dolaze povremeno u Skupštinu Crne Gore i sudjeluju u njenom radu, što se svakako ne može nazvati bojkotom.

2. Koja bi, po Vašem mišljenju, mogla biti mjera kompromisa kako bi vlast i opozicija sjeli za pregovarački sto sa ciljem prekida bojkota i normalizacije parlamentarnog zivota. Da li su to mozda prijevremeni parlamentarni izbori zajedno sa predsjedničkim naredne godine?

Ne možemo ići na izbore sve dok crnogorska opozicija ne pobijedi. Također, ne može biti kompromisa dok jedna od strana u kontinuitetu iznosi ultimatume. Nema nikakve potrebe za novim izborima, jer su prethodni sprovedeni uz posebne mjere elektronske identifikacije, uz ogromnu izlaznost i potvrdu njihove legitimnosti od svih relevantnih međunarodnih subjekata. Svemu tome je pethodila Vlada izbornog povjerenja, u kojoj je opozicija pokrivala one resore za koje je smatrala da se zloupotrebljavaju u predizborne svrhe. Simptomatično je da su opozicione stranke proglasile neregularnim izbore, tek pošto su shvatile da nemaju skupštinsku većinu, a istodobno regularnost nisu dovodile u sumnju na izborima u Budvi i u Kotoru, baš tamo gdje su ostvarile uspjeh. U prilog svim ovim mojim tvrdnjama je i stav koji je nedavno iznio predsjednik Europskom parlamenta, gospodin Tajani. Nadam se da su ga u opoziciji dobro čuli, iako se nisu sastali s njim, jer i za g. Tajanija je mjesto dijaloga parlament i legitimno izabrane crnogorske institucije.

3. Smatrate li da bi predstavljalo demokratski iskorak i potvrdu građanskog karaktera države i vladajuće partije da kandidat DPS/a na predsjedničkim izborima bude pripadnik nekog od manjinskih naroda. Da li će HGI i ako ne bude tako podržati predsjedničkog kandidata DPS/a?

Funkcija predsjednika države je časna i odgovorna. Ukoliko se pojavi ličnost koja bi svojim autoritetom, znanjem i karizmom mogla obnašati tako značajnu dužnost, na korist svih naših građana, a dolazi iz redova manjinskih naroda, utoliko bih je i podržao. Sigurno da vodeći kriterij za tako nešto moraju biti znanje, iskustvo i visoke moralne vrijednosti, a ne nacionalna pripadnost.

O podršci predsjedničkom kandidatu odluku će donijeti najviši stranački organ, Hrvatske građanske inicijative, a to je Središnji odbor.

4.Da li je DPS u potpunosti ispoštovao obaveze iz koalicionog sporazuma prema HGI, kako u programskom smislu tako i u dijelu raspodjele funkcija u sistemu vlasti?

Odnosi u koaliciji su dobri, rekao bih dinamični i konstruktivni. Želim izraziti i zadovoljstvo odnosima u našem manjinskom klubu. Dosta toga smo, što se tiče koalicionog dogovora, realizirali, a u narednom razdoblju očekujem da ćemo riješiti i preostali dio.

5.Kako kao predsjednik Odbora za evropske integracije gledate na činjenicu da u Crnoj Gori opada podrška članstvu u EU i da li je jedan od mogucih razloga to sto su EU integracije duže vrijeme bile zapostavljene zbog ćinjenice da je vlast bila preokupirana ulaskom u NATO?

Postotak podrške naših građana europskim integracijama je zadovoljavajući i siguran sam da će on ponovno biti izrazito visok. Podsjetit ću da je i kod drugih zemalja kandidata podrška oscilirala, što je sastavni dio samog procesa. Europska integracija i proces pristupanja NATO savezu su komplementarni u mnogim segmentima, tako da se ne slažem s Vašom tvrdnjom.

http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/intervju-poslanika-vuksanovica-za-dan

INTERVJU POSLANIKA VUKSANOVIĆA ZA „POBJEDU“

22. listopada 2017.
Autor:
POBJEDA.ME

U cijelosti vam prenosimo intervju zastupnika HGI- ja u Parlamentu Crne Gore Adrijana Vuksanovića za “Pobjedu“:
1. Sve češće slušamo ocjene evropskih lidera da proširenje Zapadnog Balkana sada nije popularna tema u EU. Znači li to da ovaj region više nije među prioritetima politika Unije?
Ne bih se suglasio da proširenje EU na Zapadni Balkan nije popularna tema. Zapravo, EU se u posljednjim godinama suočila s brojnim izazovima, od ekonomske krize, preko sigurnosti i migracijske krize, do Bregzita. Zbog toga je bila primorana da se fokusira na unutarnju konsolidaciju, međutim, daleko od toga da je proces proširenja zapostavljen. Naši europski partneri, kako predstavnici institucija EU, tako i lideri država članica, kontinuirano potvrđuju da Zapadni Balkan ima europsku perspektivu i da je stoga neophodno da nastavimo s reformama. Baš nedavno je Mogerini izjavila da je proširenje EU zapravo završetak integracije, zato što je Balkan dio Europe. Na nama je da nastavimo da ispunjavamo svoje obveze iz europske Agende, i to će sigurno biti nagrađeno pristupanjem Uniji.
2. Predsjednik EK Žan Klod Junker nedavno je izjavio da će Crna Gora i Srbija zajedno ući u EU do 2025. godine. Je li to pošten odnos i koliko je uopšte realno da Crna Gora, koja je daleko ispred Srbije po broju otvorenih poglavlja, čeka zvanični Beograd do 2025. godine?
Junker je u pismu namjere upućenom Tajaniju postavio 2025., kao ciljnu godinu do koje bi Crna Gora i Srbija trebale pristupiti Uniji, ali nije kazao da ćemo zajedno ući u EU. Nebrojeno puta smo dobili uvjeravanja iz EU da će svaka zemlja biti ocijenjena na osnovu vlastitog napretka u procesu reformi. To je i logično, pošto je Crna Gora znatno odmakla u pregovorima u odnosu na Srbiju, a nemamo krupnih otvorenih pitanja poput Kosova. Hoćemo li pristupiti EU 2025. godine ili ranije, ovisi samo od nas, odnosno od našeg uspjeha u provođenju administrativnih, političkih i ekonomskih reformi.

3. Kada će, po Vama, Crna Gora postati nova članica EU?
Proces pregovora s EU jako dobro napreduje, imajući u vidu da je od 33 poglavlja pravne tekovine otvoreno 28, među kojima su tri privremeno zatvorena. Naša očekivanja su da do kraja 2018. godine otvorimo sva pregovaračka poglavlja. Uvijek naglašavam da u pregovorima prioritet dajemo kvaliteti reformi, a ne brzini procesa pristupanja. Mnogo je važnije da se cijelo društvo temeljno pripremi za koristi i obveze koje će Crna Gora dobiti kada postane punopravna članica, nego formalno gledano kada će se to desiti. Uvijek sam bio zagovornik ideje da procese treba promatrati prije svega kvalitativno, jer jedino tako dolazimo do pravih rezultata.

4. Koliko nam punopravno članstvo u NATO može pomoći na tom putu?
Punopravno članstvo u NATO-u nam može jako puno pomoći, zato što su procesi integracije Crne Gore u NATO i EU kompatibilni i komplementarni, jer se zasnivaju na istim vrijednostima i standardima koje treba dostići. Podsjećam da ispunjeni kriteriji za članstvo u NATO-u u velikoj mjeri znače i postizanje standarda potrebnih za članstvo u

EU, pogotovu u pogledu vladavine prava i borbe protiv organiziranog kriminala i korupcije. Ova dva procesa imaju svoje specifičnosti, ali dijele zajednički cilj, što je u biti za Crnu Goru i nove države članice najvažnije, a to je potpora reformskim procesima.

5. Dio opozicije je i dalje kategoričan da nema povratka u parlament do određivanja datuma vanrednih parlamentarnih izbora. Očekujete li dijalog vlasti i opozicije vezano za preporuke OEBS-a?
Očekujem da će kolege iz opozicije dati svoj doprinos u provođenju preporuka OEBS – a. U interesu svih nas je da zakonska rješenja budu kvalitetna i shodno tome, vladajuća koalicija, kao odgovorni politički subjekt, formirala je Radnu grupu koja će raditi na izmjeni izbornog zakonodavstva. Nesudjelovanje u tom procesu bilo bi, u najmanju ruku, neodgovorno. Mi ćemo uraditi sve što je do nas, jer je to opći interes.

6. Dan pred skupštinsko izglasavanje Zakona o planiranju i uređenju prostora najavili ste da nećete podržati taj akt, ali ste onda digli ruku za njegovo usvajanje. Zašto ste preko noći promijenili mišljenje?

Duboko promišljanje i intenzivni višednevni razgovori oko ovog važnog Zakona izraz su naše političke zrelosti i odgovornosti. Pokazali smo da je Parlament Crne Gore mjesto razgovora i dogovora, i na najbolji način smo demantirali one koji ovu visoku instituciju pogrdno klasificiraju kao „glasačku mašinu“. Jednako tako pokazali smo da su odnosi u našoj koaliciji zasnovani na zdravim temeljima, jer i onda kad se ne slažemo potvrđujemo vitalni pluralizam, nasuprot opet bezuspješnim pokušajima koji nas žele predstaviti kao one bez integriteta i stava.
Potrebno je istaći da zakonska verzija s kojom smo počeli pregovore i konačni njegov oblik koji je izglasan na plenumu, nisu isti i imaju bitnu razliku. Oko te razlike, zahvaljujući kojoj lokalne samouprave donose urbanističke projekte i sadržajno utječu na svoj prostor i to više nego do sada, vodili smo naporne razgovore. Ministar Radulović je napravi iskorak u tom pravcu i omogućio da dođe do dogovora. Naša glavna zamjerka prvobitne verzije Zakona je bila smanjena nadležnost lokalnih samouprava, što smo konačnom verzijom poboljšali. Da budem do kraja jasan, najzadovoljniji bih bio da smo uspjeli doći do svih izmjena koje smo tražili, ali politika, kao vještina mogućeg, teži kompromisu. Jednostavno rečeno, našli smo se na „pola puta“. Zbog toga kada sam glasovao o Zakonu o planiranju i izgradnji u svijesti su mi bili pejzaži koje smo nažalost nepovratno uništili. Smatrao sam i smatram da moramo dati šansu novom Zakonu kako bi popravili stanje u našem urbanizmu, za koje se svi slažemo da je loše. Nisam htio da budem medijski junak, a takvo stanje ostane. Ako ovaj zakonski modalitet ne da rezultate, mijenjat ćemo ga.

http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/intervju-poslanika-vuksanovica-za-pobjedu

"ONI KOJI VAS GAĐAJU KAMENJEM ISTI SU KAO I ONI KOJI VAS KAMENUJU NEISTINOM"

21. studenog 2017.
Autor:

DNEVNE NOVINE
ELHANA HAMZIĆ

Oni koji gađaju kamenom, gađaju i neistinom

Elhana Hamzić

Nakon kamenovanja prostorija Hrvatske građanske inicijative u Tivtu, prije nekoliko sedmica, predstavnici Hrvatske građanske inicijative i dalje su pod pritiskom određenih medija. Naime, nedavno je burne reakcije u dijelu medija izazvao drugi mandat poslanika HGI Adrijana Vuksanovića za člana Savjeta Vlade Hrvatske, navodno zbog konflikta interesa i „sprovođenja hrvatske politike u Crnoj Gori".

U razgovoru za Dnevne novine, Vuksanović pojašnjava da on ne sprovodi politiku druge zemlje u Crnoj Gori, već da je on predstavnik crnogorskih Hrvata u tom tijelu.

„Republika Hrvatska po Ustavu dužna je da vodi brigu o svim Hrvatima van njenih granica. Ona to zaista i radi. Ovo tijelo je jedan od jasnih pokazatelja da joj je stalo do Hrvata koji žive u drugim državama. Kako će im najbolje pomoći u očuvanju svojih identitetskih vrijednosti, to najbolje znaju sami pripadnici hrvatske nacionalne manjine, koji su prisutni širom svijeta i koji dolaze iz različitih društvenih ambijenata. Savjet Vlade Republike Hrvatske za odnose s Hrvatima van te države upravo okuplja predstavnike tih zajednica Hrvata iz čitavog svijeta. Ja sam predstavnik crnogorskih Hrvata u tom tijelu. Naša uloga je savjetodavna u cilju očuvanja kulture, jezika, običaja i svega onoga što čini hrvatski identitet u zemljama u kojima živimo", kazao je Vuksanović.

Prema njegovim riječima, već duže vrijeme prisutna je medijska hajka na HGI i njene čelnike.

"Oni koji vas gađaju kamenjem isti su kao i oni koji vas kamenuju neistinom. Ovi drugi kreiraju pogodan ambijent za ove prve, a jedni i drugi odraz su slabosti. Već duže vrijeme traje medijska hajka nad Hrvatskom građanskom inicijativom i njenim čelnicima. Kao plod toga imamo i ponovno kamenovanje naših prostorija. Na jednom portalu koji izvještava o ovom nemilom događaju i danas stoje komentari koji dodatno motivišu počinioce ovog nedjela. Za administratora pomenutog portala nije nikakav problem što nas anonimni komentatori klasificiraju najtežim uvredama i klevetama, čak izražavajući žaljenje što kamenovanje „nije bolje tehnički izvedeno". Sve je to doprinijelo ambijentu u kojem su dozvoljena takva nepočinstva.

Vuksanović

Foto: Dejan Lopičić

Zahvalan sam Vašoj medijskoj kući, kao i brojnim drugima, što ne dajete doprinos u tome, već naprotiv", kazao je Vuksanović.

Poslanik HGI ističe da je jasna tendencija nasilnog, ali i nespretnog, dovođenja u konflikt njegovog statusa. Prema njegovim riječima, konflikt interesa ne postoji.

"Stručno mišljenje o tome je dao i prof. dr. Josip Kregar, predavač na Pravnom fakultetu u Zagrebu, inače stručnjak za sukob interesa, koji smatra da je moja pozicija u potpunosti zakonita. Za razliku od njega, koji je iznio mišljenje i svojim imenom i prezimenom stao iza njega, autor članka u jednom mediju, koji me optužuje, ne može nijednim stručnim autoritetom potvrditi svoja stajališta", kazao je poslanik HGI, poručujući da su "politički predstavnici Hrvata Crne Gore pokazali i pokazuju komplementarnost u očuvanju svog nacionalnog imena i lojalnosti državi u kojoj žive".

Ne idu im mišljenja stručnjaka u korist, pa izmišljaju

Nakon mnogih pisanja o Vuk- zainteresovanost je odraz njiho- Shodno tome, oni su konsultova- nisu mogli priuštiti stav stručnja-

Nakon što su mediji u Republici Hrvatskoj posvetili pozornost na neutemeljene i zlonamjerne kvalifikacije na račun političkih predstavnika Hrvata u Crnoj Gori i to od strane jednog medijskog uposlenika, reakcija je stigla i od Dnevnih novina, crnogorskog dnevnog tiska. U cijelosti vam prenosimo intervju sa zastupnikom Adrijanom Vuksanovićem.

Nakon kamenovanja prostorija Hrvatske građanske inicijative u Tivtu, prije nekoliko sedmica, predstavnici Hrvatske građanske inicijative i dalje su pod pritiskom određenih medija. Naime, nedavno je burne reakcije u dijelu medija izazvao drugi mandat poslanika HGI Adrijana Vuksanovića za člana Savjeta Vlade Hrvatske, navodno zbog konflikta interesa i „sprovođenja hrvatske politike u Crnoj Gori".

U razgovoru za Dnevne novine, Vuksanović pojašnjava da on ne sprovodi politiku druge zemlje u Crnoj Gori, već da je on predstavnik crnogorskih Hrvata u tom tijelu.

„Republika Hrvatska po Ustavu dužna je da vodi brigu o svim Hrvatima van njenih granica. Ona to zaista i radi. Ovo tijelo je jedan od jasnih pokazatelja da joj je stalo do Hrvata koji žive u drugim državama. Kako će im najbolje pomoći u očuvanju svojih identitetskih vrijednosti, to najbolje znaju sami pripadnici hrvatske nacionalne manjine, koji su prisutni širom svijeta i koji dolaze iz različitih društvenih ambijenata. Savjet Vlade Republike Hrvatske za odnose s Hrvatima van te države upravo okuplja predstavnike tih zajednica

Hrvata iz čitavog svijeta. Ja sam predstavnik crnogorskih Hrvata u tom tijelu. Naša uloga je savjetodavna u cilju očuvanja kulture, jezika, običaja i svega onoga što čini hrvatski identitet u zemljama u kojima živimo", kazao je Vuksanović.
Prema njegovim riječima, već duže vrijeme prisutna je medijska hajka na HGI i njene čelnike.
"Oni koji vas gađaju kamenjem isti su kao i oni koji vas kamenuju neistinom. Ovi drugi kreiraju pogodan ambijent za ove prve, a jedni i drugi odraz su slabosti. Već duže vrijeme traje medijska hajka nad Hrvatskom građanskom inicijativom i njenim čelnicima. Kao plod toga imamo i ponovno kamenovanje naših prostorija. Na jednom portalu koji izvještava o ovom nemilom događaju i danas stoje komentari koji dodatno motiviraju počinitelje ovog nedjela. Za administratora spomenutog portala nije nikakav problem što nas anonimni komentatori klasificiraju najtežim uvredama i klevetama, čak izražavajući žaljenje što kamenovanje „nije bolje tehnički izvedeno". Sve je to doprinijelo ambijentu u kojem su dozvoljena takva nepočinstva. Zahvalan sam Vašoj medijskoj kući, kao i brojnim drugima, što ne dajete doprinos u tome, već naprotiv", kazao je Vuksanović.
Poslanik HGI ističe da je jasna tendencija nasilnog, ali i nespretnog, dovođenja u konflikt njegovog statusa. Prema njegovim riječima, konflikt interesa ne postoji. "Stručno mišljenje o tome je dao i prof. dr. Josip Kregar, predavač na Pravnom fakultetu u Zagrebu, inače stručnjak za sukob interesa, koji smatra da je moja pozicija u potpunosti zakonita. Za razliku od njega, koji je iznio mišljenje i svojim imenom i prezimenom stao iza njega, autor članka u jednom mediju, koji me optužuje, ne može nijednim stručnim autoritetom potvrditi svoja stajališta", kazao je poslanik HGI, poručujući da su "politički predstavnici Hrvata Crne Gore pokazali i pokazuju komplementarnost u očuvanju svog nacionalnog imena i lojalnosti državi u kojoj žive".
Ne idu im mišljenja stručnjaka u korist, pa izmišljaju.
Nakon mnogih pisanja o Vuksanoviću i Hrvatima u Crnoj Gori, poslanika su kontaktirali i neki hrvatski mediji, zbog čega im je, kako navodi, zahvalan. "Njihova zainteresiranost je odraz njihove želje za kvalitetnim informiranjem javnosti, što podrazumijeva prikazivanje događaja skladno istini, a ne ličnim impresijama. Shodno tome, oni su konsultirali stručnu javnost, koja se nedvosmisleno izjasnila u našu korist, za razliku od onih koji su započeli raspravu na ovu temu. Oni sebi nisu mogli priuštiti stav stručnjaka, jer im nije išao u korist, pa su se pozivali na lične impresije, ne navodeći ni ime ni prezime tih koji ih iznose", kazao je Vuksanović.

http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/oni-koji-vas-gadaju-kamenjem-isti-su-kao-i-oni-koji-vas-kamenuju-neistinom

INTERVJU ADRIJANA VUKSANOVIĆA ZA DNEVNE NOVINE

28. rujna 2016.

Autor:

DNEVNE NOVINE

Hrvatska građanska inicijativa (HGI) će, ukoliko nakon 16. oktobra bude dio vlasti, djelovati u pravcu smanjenja PDV-a na ugostiteljske usluge i visokih doprinosa na zarade, poručio je Adrijan Vuksanović, nosilac liste ove stranke na predstojećim izborima. Okosnica ekonomskog programa HGI je jačanje odnosa sa Hrvatskom kroz izvoz i saradnju u turizmu, a ta partija će, prema riječima Vuksanovića, insistirati i na većem zapošljavanju mladih, razvoju preduzetništva, poljoprivrede, prerađivačke i IT industrije.

DN: Na čemu se zasniva ekonomski program HGI za predstojeće izbore?

Vuksanović: HGI je most saradnje između Crne Gore i Republike Hrvatske. Stoga je, između ostalog, naš ekonomski program usmjeren na jačanju ekonomskih veza, odnosno većoj razmjeni roba između dvije zemlje. Saradnja u budućnosti mora podrazumijevati i određenu vrstu reciprociteta, tamo gdje je moguće. HGI će insistirati na povećanju izvoza crnogorskih, prije svega poljoprivrednih, proizvoda u Hrvatsku.

Crna Gora od Hrvatske

...tvjerskog turizma.

DN: U Crnoj Gori je trenutno oko 40.000 nezaposlenih građana. Šta ćete, ukoliko dođete na vlast, uraditi kako biste smanjili nezaposlenost i u kojim sektorima vidite mogućnost za otvaranje novih radnih mjesta?

Vuksanović: HGI se u programu zalaže za podsticanje razvoja preduzetništva kao nositelja ekonomskog rasta, kako u Boki kotorskoj, tako i cijeloj Crnoj Gori. U tom pravcu, HGI će inicirati otvaranje mjesta savjetnika u svim lokalnim resornim sekretarijatima. Savjetnici će pružati stručnu pomoć licima koja su u pripremnoj fazi pokretanja poslovanja, preduzetnicima početnicima, kao i vlasnicima već afirmisanih mikro i malih poduzeća.

HGI može dati značajan doprinos razvoju preduzetništva u svim gradovima Crne Gore, kroz edukaciju od strane stručnih i profesionalnih lica iz Republike Hrvatske, koja je punopravna članica EU. Insistiraćemo na pojačanju mjera politike zapošljavanja u odnosu na mlade, kao i ravnopravno učešće žena, predstavnika hrvatske nacionalne manjine i osoba s invaliditetom na tržištu rada.

Pametna i kvalitetna politika zapošljavanja mora biti

...gom i sveli ga na nivo koji budžetski prihodi mogu da pokriju?

Vuksanović: Tačno je da je učešće javnog duga u BDP visoko, ali mnoge razvijene zemlje EU imaju veće učešće javnog duga u BDP. HGI će insistirati da se javni dug ne povećava za tekuću potrošnju, već da zaduživanje bude usmjereno ka kapitalnim investicijama, koje će doprinijeti novom zapošljavanju i povećanju stopa rasta. Takođe, osim turizma, koja je dominantne privredna grana u Crnoj Gori, moramo razvijati i poljoprivredu, prerađivačku i IT industriju.

DN: Istovremeno, crnogorske finansije opterećuje i veliki iznos nenaplaćenog poreskog duga. Šta smatrate da treba uraditi po pitanju efikasne naplate ovih dugovanja? Kakve ste konkretno mjere predvidjeli kada je riječ o poreskoj politici?

Vuksanović: Inicirаćemo na dopuni zakona, kojim će se regulisati na koji način i u kom vremenu veliki dužnici će biti u obavezi da plate porez. Zahtjevat ćemo jasnu i transparentu politiku o zaradama i doprinosima za sve zaposlene.

Poreska politika, ta-

...kode, treba da bu-

...de stimulativna

...cija se naplata u postojećim uslovima u najvećem procentu izbjegava.

DN: Kakve ćete korake preduzeti u pravcu privlačenja stranih investitora?

Vuksanović: HGI će na kvalitetan način, kao i do sada, iskoristiti dobre odnose sa Hrvatskom, i doprinijeti da investitori, poput kompanije INA šire i razvijaju djelatnost na teritoriji cijele Crne Gore, a ne samo Boke.

...EKONOMSKOG PROGRAMA HGI

- smanjenje PDV za ugostiteljske usluge i doprinosa na zarade
- zaduživanje države usmjereno ka kapitalnim investicijama
- veće zapošljavanje mladih
- podsticanje razvoja preduzetništva kao nositelja ekonomskog rasta
- veća razmjena roba sa Hrvatskom
- zapošljavanje savjetnika u lokalnim sekretarijatima, koji će pomagati početnicima u biznisu i vlasnicima afirmisanih mikro i malih poduzeća
- razvoj poljoprivrede, prerađivačke i IT industrije

U cijelosti vam prenosimo intervju Adrijana Vuksanovića, nositelja liste HGI-ja na parlamentarnim izborima za Dnevne novine.

Hrvatska građanska inicijativa (HGI) će, ukoliko nakon 16.oktobra bude dio vlasti,djelovati u pravcu smanjenja PDV-a na ugostiteljske usluge i visokih doprinosa na zarade, poručio je Adrijan Vuksanović, nosilac liste ove stranke na predstojećim izborima. Okosnica ekonomskog programa HGI je jačanje odnosa sa Republikom Hrvatskom kroz izvoz i saradnju u turizmu, a ta partija će , prema riječimaVuksanovića, insistirati i na većem zapošljavanju mladih, razvoju preduzetništva, poljoprivrede, prerađivačke i IT industrije.

DN: Na čemu se zasniva ekonomski program HGI za predstojeće izbore?

Hrvatska građanska inicijativa je most saradnje između Crne Gore i Republike Hrvatske. Stoga je, između ostalog, naš ekonomski program usmjeren na jačanju ekonomskih veza, odnosno većoj razmjeni roba između dvije zemlje. Saradnja u budućnosti mora podrazumijevati i određenu vrstu reciprociteta , tamo gdje je moguće. HGI će insistirati na povećanju izvoza crnogorskih, prije svega poljoprivrednih, proizvada u Hrvatsku.

Crna Gora od hrvatske može imati benefite kroz afirmaciju svog turističkog proizvoda, i HGI će nastojati da ta saradnja u oblasti turizma bude podignuta na što veći nivo.

Prvenstveno mislim na saradnju između Tivta,Kotora, Cetinja i Dubrovnika kroz promociju nautičkog, kulturnog, planinskog i vjerskog turizma.

DN: U Crnoj Gori je trenutno oko 40.000 nezaposlenih građana. Šta ćete, ukoliko dođete na vlast, uraditi kako biste smanjili nezaposlenost i u kojim sektorima vidite mogućnost za otvaranje novih radnih mjesta?
Hrvatska građanska inicijativa se u svom programu zalaže za podsticanje razvoja preduzetništva kao nositelja ekonomskog rasta, kako u Boki kotorskoj, tako i cijeloj Crnoj Gori. U tom pravcu, HGI će inicirati otvaranje mjesta savjetnika u svim lokalnim resornim sekretarijatima. Savjetnici će pružati stručnu pomoć licima koja su u pripremnoj fazi pokretanja poslovanja, preduzetnicima početnicima, kao i vlasnicima već afirmisanih mikro i malih poduzeća.
Hrvatska građanska inicijativa može dati značajan doprinos razvoju preduzetništva u svim gradovima Crne Gore, kroz edukaciju od strane stručnih i profesionalnih lica iz Republike Hrvatske, koja je punopravna članica EU.
Insistiraćemo na pojačanju mjera politike zapošljavanja u odnosu na mlade, kao i ravnopravno učešće žena, predstavnika hrvatske nacionalne manjine i osoba s invaliditetom na tržištu rada.
Pametna i kvalitetna politika zapošljavanja mora biti usmjerena ka unapređenju radnih, socijalnih i životnih uslova naših građana.

DN: Javni dug Crne Gore na kraju juna iznosio je 2,305 milijardi eura i premašuje Mastriške kriterijume. Na koji način biste upravljali ovim dugom i sveli ga na nivo koji budžetski prihodi mogu da pokriju?
Tačno je da je učešće javnog duga u BDP visoko, ali mnoge razvijene zemlje EU imaju veće učešće javnog duga u BDP. HGI ce insistirati da se javni dug ne povećava za tekuću potrošnju, već da zaduživanje bude usmjereno ka kapitalnim investicijama, koje će doprinijeti novom zapošljavanju i povećanju stopa rasta. Takođe, osim turizma, koja je dominantne privredna grana u Crnoj Gori, moramo razvijati i poljoprivredu, prerađivačku i IT industriju.

DN: Istovremeno, crnogorske finansije opterećuje i veliki iznos nenaplaćenog poreskog duga. Šta smatrate da treba uradili po pitanju efikasne naplate ovih dugovanja? Kakve ste konkretno mjere predvidjeli kada je riječ o poreskoj politici?
Iniciraćemo na dopuni zakona, kojim će se regulisati na koji način i u kom vremenu veliki dužnici će biti u obavezi da plate porez. Zahtjevat ćemo jasnu i transparentu politiku o zaradama i doprinosima za sve zaposlene
Poreska politika, takođe, treba da bude stimulativna posebno za strateške grane turizam i poljoprivredu. HGI je stava da je neophodno smanjiti PDV za ugostiteljske usluge, smanjiti doprinose na zarade, koji su jako visoki, i onda povećati restriktivnost naplate poreza i doprinosa, čija se naplata u postojećim uslovima u najvećem procentu izbjegava.

DN: Kakve ćete korake preduzeti u pravcu privlačenja stranih investitora? –
Hrvatska građanska inicijativa će na kvalitetan način, kao i do sada, iskoristiti dobre odnose sa Hrvatskom, i doprinijeti da investitori, poput kompanije INA šire i razvijaju svoju djelatnost na teritoriji cijele Crne Gore, a ne samo Boke.

http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/intervju-adrijana-vuksanovica-za-dnevne-novine

NEĆEMO PO SVAKU CIJENU BITI U VLASTI

06. listopada 2016.
Autor:
VIJESTI

Hrvatska građanska inicijativa neće po svaku cijenu biti dio vlasti, jer postoje politički principi, koji su za njih neupitni, poručio je nositelj liste HGI – OD SRCA Adrijan Vuksanović u intervjuu za Vijesti.
Intervju prenosimo u cijelosti:

1. Vaša stranka je za podršku DPS-u poslije parlamentarnih izbora 2012. dobila mjesto ministarke bez portfelja. Da li očekujete da ovaj put dobijete neki drugi resor?

Ovog trenutka, sve aktivnosti HGI su usmjerene isključivo na kampanju i ostvarivanju što boljeg izbornog rezultata. To znači da je naš politički prioritet da hrvatska nacionalna zajednica dobije svog legitimnog predstavnika u crnogorskom parlamentu. Smatramo da Hrvati, kao i svi građani drugih nacionalnosti, treba da imaju svog zastupnika u najvišem zakonodavnom tijelu kako bi na najbolji način ostvarili svoje potrebe i interese. Ne želimo prejudicirati rezultat izbora, ali ono što je sigurno da HGI neće uraditi ništa što bi bilo na štetu hrvatske nacionalne zajednice ili bilo kog građanina Crne Gore

2. Imajući u vidu vaše višestruko ponovljene tvrdnja da HGi sebe vidi samo u vlasti, da li je HGI odlučna da nakon izbora 16.oktobra vlast pravi samo sa DPS, ili postoji mogućnost da vladajuću većinu napravite i sa strankama dosadašnje opozicije?

Ono što stalno ponavljamo jeste da Hrvati treba da imaju svog predstavnika u Parlamentu, a ne da sebe vidimo samo u vlasti. Suglasit ćete se da svaka politička stranka koja predstavlja nacionalnu manjinu svoja prava može najbolje ostvariti kada je involvirana u vlasti. Potpuno razumijemo manjinske partije npr. u Republici Hrvatskoj koje su uvijek u vlasti, bilo kada nju čini HDZ ili SDP. Imajte na umu da HGI predstavlja brojčano najmanji narod u Crnoj Gori, koji broji 0,97 % građana i prirodno je da težimo skupštinskoj većini. Uostalom, to je i cilj svakog političkog subjekta. Ipak, želim naglasiti da HGI neće pod svaku cijenu biti dio vlasti, jer postoje politički principi koji su za nas neupitni. Ponoviću prethodno, trenutno smo okrenuti kampanji i ulažemo krajnje napore da dobijemo za hrvatsku nacionalnu zajednicu važnu političku utrku. Naš cilj je da ostvarimo povjerenje preko 0,35 % potpore od broja izišlih građana na izbore, kako bi Hrvati imali svog legitimnog zastupnika u Skupštini Crne Gore.

3. Da li postoji neka opoziciona partija sa kojom nikako ne biste pristali da formirate Vladu?

Normalno je da su nam neke stranke politički bliže, kao što je i normalno da neke to nisu. Za HGI pitanje državnosti Crne Gore je neupitno i svako ko ima dilemu po tom pitanju ne može biti naš politički partner. Naša zajednica i HGI su dali nemjerljiv doprinos obnovi državnosti Crne Gore, i te tekovine zarad bilo kakvih interesa nećemo nikada dovesti u pitanje. Crna Gora je naša domovina i mi smo njeni lojalni građani.

4. Zbog čega je poslanica Ljerka Dragičević nije i ovaj put nosilac Vaše izborne liste?

Uvažena poslanica Ljerka Dragičević je dala ogroman doprinos u afirmaciji Hrvatske građanske inicijative, jedine stranke Hrvata u Crnoj Gori. Svojim djelovanjem u parlamentu učvrstila je, između ostalog, politički identitet hrvatskog naroda, kao i dala značajan doprinos u podizanju nivoa kulture parlamentarnog dijaloga. HGI je odlučila da na ovim izborima da šansu mlađim kadrovima. Svakako, poslanica Dragičević bit će i dalje aktivan sudionik u političkom radu HGI i njena potpora bit će dragocjena.

5. Zašto se niste odlučnije zalagali protiv kontroverznih predloga zakona koji pogađaju žitelje Crnogorskog primorja, pa time i većinu hrvatske populacije u Crnoj Gori, poput Zakona o morskom dobru, Zakona o ekspropijaciji, Zakona o planiranju prostora i gradnji objekata ?

Hrvatska građanska inicijativa nikada, u Skupštini Crne Gore, nije glasala za zakone koji bi na bilo koji način štetili interesima građana. Materijal sa skupštinskih zasjedanja to potvrđuje i demantira one koji žele stvoriti dojam da je HGI bezrezervno glasala za zakone koje je predlagala vladajuća koalicija. Moram istaći da prva verzija Zakona o Morskom dobru nije izglasana zahvaljujući i Ljerki Dragičević i našem negativnom stavu prema tom prijedlogu. Veoma smo zainteresirani i za donošenje novog Zakona o eksproprijaciji. Kao odgovorni predstavnici onih koji su nas birali inicirali smo donošenje Međudržavnog sporazuma između Crne Gore i Republike Hrvatske, u kojem je jedna od bitnih stavki neselektivni povraćaj oduzete imovine. HGI, također, nije ukazala povjerenje ni brojnim zakonima iz oblasti poljoprivrede s čim je crnogorska javnost, upravo i preko medija upoznata.

http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/necemo-po-svaku-cijenu-biti-u-vlasti

INTERVJU: ADRIJAN VUKSANOVIĆ, NOSILAC LISTE HRVATSKE GRAĐANSKE INICIJATIVE

13. rujna 2016.
Autor:
POBJEDA.ME

Nosilac liste Hrvatske građanske inicijative Adrijan Vukasanović ocijenio je u intervjuu za Pobjedu da je HGI dala značajandoprinos procesu obnove nezavisnosti Crne Gore, te lojalnost našoj državi ne moraju posebno dokazivati. On je dodao da se prava Hrvata najbolje mogu ostvariti kroz podršku nacionalnoj stranci.

-Svi oni politički subjekti s kojima dijelimo državne i proevropske vrijednosti su potencijalni partneri Hrvatske građanske inicijative. Postoje kriteriji i principi oko kojih HGI nikada neće pregovarati, jer suverenost i nezavisnost Crne Gore, kao i građanski koncept ne smiju biti upitni - rekao je Vuksanović.

Pobjeda: Vi ste novo lice na političkoj sceni. Da li očekujete siguran ulazak HGI u parlament?

Podrškom Hrvatskoj građanskoj inicijativi na predstojećim izborima, Hrvati će imati svog legitimnog predstavnika u Skupštini Crne Gore. Naši birači su svjesni da samo preko predstavnika hrvatske zajednice u zakonodavnom domu imaju garancije da će njihove potrebe i interesi na najbolji način biti artikulisani. HGI je dao značajan doprinos procesu obnove nezavisnosti Crne Gore, te lojalnost našoj državi ne moramo posebno dokazivati. To prepoznaju i građani drugih nacionalnosti i pružaju nam podršku, što me kao nosioca liste, čini ponosnim.

Pobjeda: Središnji odbor HGI je donio preporuku o samostalnom nastupu. Da li je ta odluka definitivna?

Samostalan nastup je najpošteniji način da se izmjerimo na predstojećim izborima i zaslužimo mjesto u parlamentu. Odluka Središnjeg odbora HGI-ja o samostalnom nastupu na izborima je odraz i naše političke odgovornosti.

Pobjeda: Ko su potencijalni partneri HgI u postizbornoj saradnji?

Svi oni politički subjekti s kojima dijelimo državne i proevropske vrijednosti su potencijalni partneri Hrvatske građanske inicijative. Postoje kriteriji i principi oko kojih HGI nikada neće pregovarati, jer suverenost i nezavisnost Crne Gore, kao i građanski koncept ne smiju biti upitni. HGI je dosadašnjim djelovanjem dokazala zrelost i iskazala pošten odnos prema Crnoj Gori. Moram naglasiti da se saradnja s manjinskim strankama u prethodnom sazivu Parlamenta pokazala kao dobra i kao takva je naišla na pozitivan prijem kod domaće i strane javnosti. U postizbornom procesu zalagat ćemo se da se takva relacija i nastavi.

Pobjeda: Zadatak nacionalnih stranaka je da obezbijede što bolji položaj za manjine. Kako ocjenjujete položaj Hrvata u Crnoj Gori?

Političkim djelovanjem i učešćem HGI-ja u zakonodavnoj i izvršnoj vlasti, položaj Hrvata je značajno bolji, ali sigurno da ima prostora da se dodatno afirmiše. U tom procesu smo pouzdan partner Crnoj Gori, kako za dodatno unaprijeđenje uslova života Hrvata, tako i svih njenih građana. Kao manjina uvijek imate priliku za afirmisanje i izgradnju, a samim tim oplemenjujete i širi kontekst u kojem živite. Rukovodimo se činjenicom da ne može hrvatskoj zajednici biti dobro, ako je drugima loše i obratno.

Pobjeda: Da li očekujete učešće u Vladi?

Učešće u izvršnoj vlasti zavisi od rezultata koji ćemo postići i od sluha skupštinske većine da uvaži naše uslove za ulazak u vlast. Nećemo pod svaku cijenu biti dio buduće vlasti, ukoliko ona ne bude imala senzibilitet za naša programska načela. Smatramo da je prethodno, četvorogodišnje razdoblje, u kojem smo bili i u izvršnoj i u zakonodavnoj vlasti, pokazalo da smo odgovoran i konstruktivan partner. Naši predstavnici pokazali su visok stepen znanja i stručnosti.

Bićemo osvježenje na političkoj sceni

Pobjeda: Kako ste koncipirali predstojeću kampanju?

Tokom sedmice ćemo i zvanično predstaviti program i vizuelni identitet kampanje, koji će, siguran sam, biti prijatno osvježenje na političkoj sceni. Uvjerenje temeljim na činjenici da je tim HGI pokazao veliku odgovornost i kreativnost u cilju što boljeg izbornog rezultata.

http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/intervju-adrijan-vuksanovic-nosilac-liste-hrvatske-gradanske-inicijative

ČESTITKA POVODOM DANA HRVATSKOG NARODA U CRNOJ GORI

Svim Hrvatima u Crnoj Gori i onima koji više ne žive tamo čestitam njihov (i moj) dan, dan koji su odabrali Hrvati u Crnoj Gori i time svima pokazali koliko dugo traju naši korijeni tamo, posebno u Boki kotorskoj.
Na žalost živimo u vremenu kada je vlast u Crnoj Gori uspjela u UNESCO-u prisvojiti Bokeljsku mornaricu, i to će ostati sramota i Crnogorskih vlasti i vlasti u RH što je do toga došlo. Međutim poslije toga zabilježili smo uspjeh i hrvatskih udruga u RH i hrvatskih vlasti jer su SVEČANOSTI I KOLO SV. TRIPUNA – TRADICIJA BOKELJSKIH HRVATA U RH NOVO KULTURNO DOBRO UNESCO LISTE NEMATERIJALNE BAŠTINE.
Zato ću i uz ovu čestitku podsjetiti da RH i sve naše udruge trebaju inzistirati na nazivu HRVATSKA BRATOVŠTINA BOKELJSKA MORNARICA i za Bokeljsku mornaricu u Crnoj Gori kao što se nazivaju i naše Bokeljske mornarice u RH jer se time priznaje njena i katolička i hrvatska pripadnost.
S poštovanjem,
Dr. sc. Josip Pečarić
Redoviti član HAZU
Izvanjski član DANU

ČESTITKA HNV- A POVODOM DANA HRVATSKOG NARODA U CRNOJ GORI

Četvrtak, 12. siječnja 2023. - 21:15
Autor:
RADIO DUX

HRVATSKO NACIONALNO VIJEĆE CRNE GORE

Hrvatsko nacionalno vijeće Crne Gore upućuje srdačne čestitke svim pripadnicama i pripadnicima hrvatskoga naroda u Crnoj Gori povodom Dana hrvatskoga naroda u Crnoj Gori.

Dana 13. siječnja obilježava se po treći puta ovaj veliki dan za Hrvate u Crnoj Gori, a po prvi puta uz cjelodnevni program.
Program obilježavanja Dana hrvatskoga naroda u Crnoj Gori započinje svetom Misom za hrvatski narod u Crnoj Gori i Domovinu u katedrali svetoga Tripuna u Kotoru u 10 sati. Središnja proslava održat će se u Sportskoj dvorani ,, Župa" u Tivtu, uz Svečanu akademiju i koncert Tomislava Bralića i klape Intrade. Svečanost počinje u 19 sati.
Dan hrvatskoga naroda prigoda je da se prisjetimo svih dostignuća u unaprjeđivanju položaja Hrvata u Crnoj Gori i osiguranju njihove opstojnosti kao autohtonog naroda na ovim prostorima, kao i u izgradnji samostalne i građanske Crne Gore te očuvanju vrijednosti multikulturalizma našeg društva, čemu su Hrvati u Crnoj Gori dali svoj nemjerljiv doprinos.
Ovaj je praznik ujedno i povod i podstrek da i nadalje i još jače ustrajemo u afirmaciji i na očuvanju posebnosti i vrednota hrvatskoga naroda u Crnoj Gori.

Zvonimir Deković, predsjednik Hrvatskoga nacionalnog vijeća Crne Gore
http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/cestitka-hnv-povodom-dana-hrvatskog-naroda-u-crnoj-gori

HGI - SRETAN DAN HRVATSKOG NARODA U CRNOJ GORI

Petak, 13. siječnja 2023. - 8:38
Autor:
RADIO DUX

Hrvatska građanska inicijativa svim Hrvaticama i Hrvatima u Crnoj Gori čestita Dan hrvatskog naroda. Ponosni smo što smo sudjelovali u donošenju Zakona o izboru, upotrebi i javnom isticanju nacionalnih simbola na osnovu kojeg smo ostvarili pravo da se danas u Kotoru i Tivtu vijori, uz crnogorsku i hrvatska zastava.
Obilježavamo ovaj praznik na spomen 13. siječnja 809. godine i dolaska moći sv. Tripuna u Kotor. Potvrda je to našeg povijesnog kontinuiteta, ali i nacionalnog vitaliteta suvremene generacije Hrvata u Crnoj Gori.

Danas slavimo u zajedništvu s našim prijateljima i svima onima s kojima smo doprinosili i doprinosimo prosperitetu našeg društva, jer Dan hrvatskog naroda je značajan, ne samo za Hrvate, već za cijelu Crnu Goru.

Adrijan Vuksanović,
predsjednik Hrvatske građanske inicijative

http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/hgi-sretan-dan-hrvatskog-naroda-u-crnoj-gori-0

ČESTITKA POVODOM DANA HRVATSKOG NARODA U CRNOJ GORI

Čestitka Hrvatske bratovštine Bokeljska mornarica 809 Zagreb HRVATSKOM NACIONALNOM VIJEĆU CRNE GORE povodom 13. siječnja, Dana nacionalnog blagdana hrvatskoga naroda u Crnoj Gori.

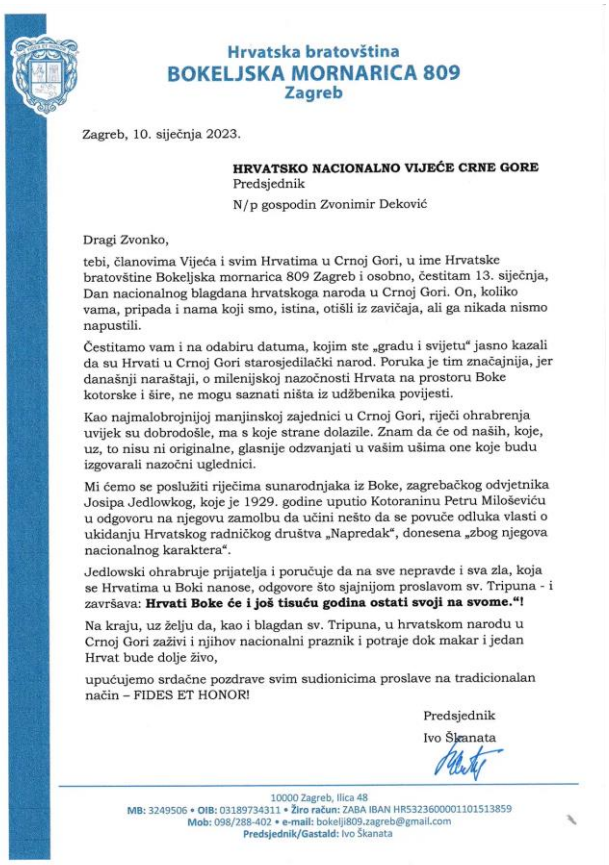

Hrvatska bratovština
BOKELJSKA MORNARICA 809
Zagreb

Zagreb, 10. siječnja 2023.

HRVATSKO NACIONALNO VIJEĆE CRNE GORE
Predsjednik
N/p gospodin Zvonimir Deković

Dragi Zvonko,

tebi, članovima Vijeća i svim Hrvatima u Crnoj Gori, u ime Hrvatske bratovštine Bokeljska mornarica 809 Zagreb i osobno, čestitam 13. siječnja, Dan nacionalnog blagdana hrvatskoga naroda u Crnoj Gori. On, koliko vama, pripada i nama koji smo, istina, otišli iz zavičaja, ali ga nikada nismo napustili.

Čestitamo vam i na odabiru datuma, kojim ste „gradu i svijetu" jasno kazali da su Hrvati u Crnoj Gori starosjedilački narod. Poruka je tim značajnija, jer današnji naraštaji, o milenijskoj nazočnosti Hrvata na prostoru Boke kotorske i šire, ne mogu saznati ništa iz udžbenika povijesti.

Kao najmalobrojnijoj manjinskoj zajednici u Crnoj Gori, riječi ohrabrenja uvijek su dobrodošle, ma s koje strane dolazile. Znam da će od naših, koje, uz, to nisu ni originalne, glasnije odzvanjati u vašim ušima one koje budu izgovarali nazočni uglednici.

Mi ćemo se poslužiti riječima sunarodnjaka iz Boke, zagrebačkog odvjetnika Josipa Jedlowkog, koje je 1929. godine uputio Kotoraninu Petru Miloševiću u odgovoru na njegovu zamolbu da učini nešto da se povuče odluka vlasti o ukidanju Hrvatskog radničkog društva „Napredak", donesena „zbog njegova nacionalnog karaktera".

Jedlowski ohrabruje prijatelja i poručuje da na sve nepravde i sva zla, koja se Hrvatima u Boki nanose, odgovore što sjajnijom proslavom sv. Tripuna - i završava: **Hrvati Boke će i još tisuću godina ostati svoji na svome."!**

Na kraju, uz želju da, kao i blagdan sv. Tripuna, u hrvatskom narodu u Crnoj Gori zaživi i njihov nacionalni praznik i potraje dok makar i jedan Hrvat bude dolje živo,

upućujemo srdačne pozdrave svim sudionicima proslave na tradicionalan način – FIDES ET HONOR!

Predsjednik
Ivo Škanata

10000 Zagreb, Ilica 48
MB: 3249506 • **OIB:** 03189734311 • **Žiro račun:** ZABA IBAN HR5323600001101513859
Mob: 098/288-402 • **e-mail:** bokelji809.zagreb@gmail.com
Predsjednik/Gastald: Ivo Škanata

13 siječnja, 2023|Vijesti
https://bokeljskamornarica809zagreb.hr/cestitka-povodom-dana-hrvatskog-naroda-u-crnoj-gori/

ČESTITAMO DAN HRVATSKOG NARODA U CRNOJ GORI

13. siječnja 2023.

U nastavku prenosimo čestitku koja je upućena putem Hrvatskog nacionalnog vijeća Crne Gore

Hrvatska bratovština „ Bokeljska mornarica 809“

HRVATSKO NACIONALNO VIJEĆE
CRNE GORE
n/p predsjednika g. Zvonimira Dekovića

Poštovani,

ovim putem prenosimo čestitke svim pripadnicima našeg hrvatskog naroda u povodu praznika Dana hrvatskog naroda u Crnoj Gori koji se obilježava 13.01.

Na dan 13.01. u Kotorskoj biskupiji obilježavaju se "karike" – svečano misno slavlje u spomen milosrdnog dolaska sv. Tripuna u Kotor. Na taj dan se imenuje i Mali admiral Bokeljeke mornarice što tradicionalno čine i naše zajednice u Hrvatskoj. Na slavu Boga i sv. Tripuna, kao što znate, ostvaren i povijesni trenutak za naše bratovštine uvrštenje Svečanosti i Kola sv. Tripuna na Unesco listu nematerijalne baštine čovječanstva kao tradicije bokeljskih Hrvata. Nositelji te tradicije su naše Hrvatske bratovštine Bokeljske mornarice 809.

Obilježavanje praznika Dana hrvatskog naroda u Crnoj Gori neka bude u jednakom onom veselju koji svi osjećamo na spomen dolaska našega zaštitnika u drevni Kotor grad, a svima nama želimo slogu i zajedništvo na koje nas naš zaštitnik i potiče.

U nadi ostvarivanja takvih želja i Vas predsjedavajući srdačno pozdravljamo,

Fides et honor!

U Rijeci, 12 siječnja 2023.

Hrvatska bratovština Bokeljska mornarica 809 Split	Hrvatska bratovština Bokeljska mornarica 809 Pula	Hrvatska bratovština Bokeljska mornarica 809 Rijeka
Luka Perković, predsjednik	Vladimir Pasković, predsjednik	Mladen Schubert, predsjednik

http://bokeljska-mornarica.hr/

SVETA MISA ZA DOMOVINU I HRVATSKI NAROD U CRNOJ GORI

Petak, 13. siječnja 2023. - 12:34
Autor:
RADIO DUX

Trinaesti siječanj je izabran za Dan hrvatskog naroda u Crnoj Gori, u spomen na dan kada su moći Sv. Tripuna 809. godine prenesene iz Carigrada u Kotor. Program proslave Dana hrvatskog naroda počeo je svetom misom za domovinu i hrvatski narod u Crnoj Gori, u katedrali sv. Tripuna.

Svetu misu je predvodio don Ante Dragobratović, koji je podsjetio vjernike na život Sv. Tripuna, na njegovu žrtvu te način na koji su moći sv. Tripuna prenesene iz Carigrada u Kotor.
Svetoj misi su prisustvovali: Gordan Grlić Radman, ministar vanjskih i europskih poslova RH, državni tajnik Središnjeg državnog ureda za Hrvate izvan RH Zvonko Milas, posebna savjetnica ministra Radmana Vanda Babić Galić, veleposlanik RH u Crnoj Gori Veselko Grubišić, generalna konzulica Generalnog konzulata RH u Kotoru Jasminka Lončarević, zastupnica u Europskom parlamentu Sunčana Glavak, predsjednik HNV –a Zvonimir Deković, kao i predsjednik HGI – ja Adrijan Vuksanović i potpredsjednik Ilija Janović.
U večernjim satima, s početkom u 19 sati, slijedi Svečana akademija i koncert Tomislava Bralića i Klape Intrade, u Sportskoj dvorani Župa u Tivtu. Potporu hrvatskoj zajednici svojim dolaskom daju uzvanice iz Crne Gore, Republike Hrvatske, kao i Europskog parlamenta.

http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/sveta-misa-za-domovinu-i-hrvatski-narod-u-crnoj-gori

DOGAĐAJI

OBILJEŽAVANJE DANA HRVATSKOGA NARODA U CRNOJ GORI

13/01/2023

Foto: Hina

Hrvatska nacionalna manjina u Crnoj Gori u petak obilježava Dan hrvatskoga naroda u toj zemlji, a u programu obilježavanja sudjeluje i hrvatski ministar vanjskih i europskih poslova Gordan Grlić Radman koji je istaknuo potporu hrvatskoj manjini u toj zemlji kao i Crnoj Gori na njenom europskom putu.

„Ovaj dan predstavlja važan povijesni događaj za hrvatski kulturni identitet Hrvata u Boki Kotorskoj, kada su u IX. stoljeću prenesene moći Svetoga Tripuna u Kotoru. Zapravo od tada se i bilježi taj kulturološki i nacionalni identitet Hrvata na ovim prostorima", rekao je Grlić Radman. "Ovdje smo došli kako bismo podržali Hrvate da ostaju u Crnoj Gori živjeti u svojim domovima i biti ravnopravni građani", istaknuo je hrvatski šef diplomacije.

"Mi podržavamo Crnu Goru, koja želi ostvariti svoju europsku perspektivu i u tome ima punu podršku Republike Hrvatske. Cijenimo multikulturalni karakter Crne Gore i želimo svojim aktivnim djelovanjem i dijalogom doprinijeti još boljem položaju Hrvata u Crnoj Gori", kazao je Grlić Radman dodavši da Hrvatska želi pomoći te da će Crna Gora na tom europskom putu imati hrvatsku potporu.

Hrvatska treba stabilnog susjeda, a to je Crna Gora, poručio je Grlić Radman. „Ako susjedstvo nije stabilno, onda je to veliki problem", kazao je dodavši da je Zapadni Balkan postao poligon za geostrateška nadmetanja te da "ne želimo ovdje vidjeti prelijevanje kriznih situacija".

Program obilježavanja Dana hrvatskoga naroda u Crnoj Gori započeo je svetom misom za hrvatski narod u Crnoj Gori i za domovinu, u katedrali svetoga Tripuna u Kotoru. Svečanoj

misi nazočio je i Grlić Radman, koji se potom u kotorskoj biskupiji susreo s kotorskim biskupom Ivanom Štironjom.
Uz hrvatskog šefa diplomacije u obilježavanju Dana hrvatske manjine u Crnoj Gori sudjeluju i članica Europskog parlamenta Sunčana Glavak, državni tajnik Središnjeg državnog ureda za Hrvate izvan RH Zvonko Milas, predstavnici lokalnih uprava Dubrovnika, Konavala, kao i Zrinska garda, koja promiče baštinu hrvatske plemićke obitelji Zrinski.
"Dan hrvatskoga naroda prilika je da se prisjetimo svih dostignuća u unaprjeđivanju položaja Hrvata u Crnoj Gori i postojanosti kao autohtonog naroda na ovim prostorima, kao i u izgradnji samostalne i građanske Crne Gore te očuvanju vrijednosti multikulturalizma našeg društva, čemu su Hrvati u Crnoj Gori dali svoj nemjerljiv doprinos", poručio je predsjednik Hrvatskog nacionalnog vijeća Crne Gore Zvonimir Deković.
Središnja proslava održat će se navečer u Sportskoj dvorani "Župa" u Tivtu, uz svečanu akademiju i koncert Tomislava Bralića i klape Intrade.
Hrvatske zastave su povodom praznika istaknute na zgradi Općine Tivat i Općine Kotor. Tijekom cijele godine zastava je istaknuta na pročelju Doma kulture 'Josip Marković' u Donjoj Lastvi, gdje se nalazi sjedište Hrvatskog nacionalnog vijeća Crne Gore.
Prema Zakonu o isticanju i upotrebi nacionalnih simbola, na zgradama općina u kojima po posljednjem popisu stanovništva ima više od 5 posto Hrvata, a to su općine Tivat i Kotor, na dan 13. siječnja mora se vijoriti hrvatska zastava.
Današnji dan utvrđen je za nacionalni praznik jer je 13. siječnja poznat kao Dan prijenosa moći svetoga Tripuna u Kotor 809. godine, poznatom kao Karike.
Hrvatska autohtona zajednica u Crnoj Gori čuva svoj identitet, povijest i tradiciju, o čemu govori bogata materijalna i nematerijalna kulturna baština. Prema popisu stanovništva u Crnoj Gori iz 2011. kao Hrvati izjasnilo se 6.021 ili 0,97% građana.
Hrvatska manjina u novom sazivu crnogorskog parlamenta nakon izbora 2020. po prvi put nakon 18 godina nema svog zastupnika. Za zastupničko mjesto Hrvata u Skupštini Crne Gore prvi put su se natjecale dvije političke stranke, Hrvatska građanska inicijativa (HGI), koja je dosad bila glavna stranka tamošnjih Hrvata, te Hrvatska reformska stranka Crne Gore (HRS), koje nisu uspjele osvojiti dovoljan broj glasova za zajamčeni mandat. Na tim izborima HGI je osvojio 1.106 glasova ili 0,27 posto, a HRS 496 glasova ili 0,12 posto. Za zajamčeno zastupničko mjesto bilo je potrebno osvojiti oko 1.500 glasova.
Hrvati u lokalnom parlamentu općine Tivat imaju tri zastupnika, dok u općini Kotor na proteklim lokalnim izborima nisu uspjeli osvojiti niti jedan mandat.
https://kamenjar.com/obiljezavanje-dana-hrvatskoga-naroda-u-crnoj-gori/

DAN HRVATSKOG NARODA U CRNOJ GORI VRIJEDAN POŠTOVANJA
Petak, 13. siječnja 2023. - 6:42
Autor:
RADIO DUX

Danas se u Crnoj Gori obilježava 13. januar ***Dan hrvatskog naroda u Crnoj Gori.*** Kroz dugu, bogatu i slavnu istoriju Hrvata u Crnoj Gori ovo je dan koji u multikulturalnoj dimenziji savremene države ima posebnu dubinu i značaj. Kroz istoriju stvaranja i

nastajanja Crne Gore, Hrvati su dali svoj veliki i nesebičan doprinos. Kroz različite segmente kulture, istorije, tradicije, običaja, foklora, književnosti, razvoja privrede, industrije, obrazovanje brojni su Hrvati svojim radom i doprinosom ispisali najljepše stranice istorije. Ovaj značajan datum treba svi da poštujemo i da ga se sjećamo po dobru onih čije je dobro nadilazilo sve druge prepreke koje su često bile prisutne. Hrvati u Crnoj Gori kao konstituvina, autohtona i etnička zajednica čine nas bogatijim i dragocjenim na savremenoj mapi Evrope. Glas Hrvata se mora čuti u očuvanju vlastitog identiteta, jezika, religije i posebnosti. To je zadatak ne samo za Hrvate već za ukupno društvo koje kroz različite prosvjetne i obrazovne programe treba da pruži punu podršku njima. U borbi za očuvanje Crne Gore kao i u borbi za njenu samostalnost Hrvati ali i njihova matica Hrvatska dali su svoj puni doprinos ne štedeći sebe u afirmaciji naše države svih njenih postulata i vrijednosti i to ne smijemo da zaboravimo.

Dan hrvatskog naroda u Crnoj Gori je dan koji će sve nas podsjetiti na sve one moralne postulate, vrijednosti kojima moramo da težimo. Hrvati posebno mladi moraju biti svjesni svojih korijena sa ponosom ih isticati. Ne smiju dozvoljavati bilo koji vid asimilacije ili negacije njihovog vlastitog identiteta. Svaki narod predstavlja posebnu dragocjenost i svaki narod pa samim tim i hrvatski u Crnoj Gori može da bude ponosan na sebe i svoje korijene. Hrvatska jeste njihova matica ali i Crna Gora je njihova država kojoj su oni dali puni doprinos. Kulturni prostor Hrvata u Crnoj Gori iz godine u godinu pokazao, barem kada je riječ o broju događanja, kao najvitalniji dio hrvatske zajednice, zatim, to je prostor koji okuplja najveći broj aktivnih učesnika i istaknutih intelektualaca. Sve to skupa je posljedica svijesti ljudi koji rade za dobro Hrvata u Crnoj Gori kroz različita udruženja i kroz veliki i nesebičan rad i entuzijazam koji ih krasi. Krovna institucija Hrvata u Crnoj Gori je „Dux Croatorum“, a kroz nju je s hrvatskim predznakom, a svima je zajednički cilj zaštita i ostvarivanje prava koja Hrvatima kao autohtonoj manjini pripadaju shodno međunarodnim dokumentima i demokratskim standardima. Izuzetno je izraženo izdavaštvo kojem bi pozavidjeli i mnogo veće zajednice u Crnoj Gori. U tradiciji jednoga naroda ogledaju se i njegova prošlost i budućnost, a iz nje se može puno naučiti i o hrvatskoj sadašnjosti. Tradicija nosi važnu poruku kako se snagom, nadom, ljubavlju, čvrstom vjerom i zajedništvom mogu pobijediti poteškoće i sačuvati ognjište i kako se ostvaruje suživot s drugim narodima u Crnoj Gori.

Sve kulture i civilizacije doprinose bogatstvu Crne Gore i Evrope. Kulturna raznolikost je snaga razvoja temeljenoga na toleranciji, međusobnom poštovanju, razumijevanju i prihvaćanju. Kulturni identitet predstavlja način na koji se živi vrijednosti, tradicije, umjetnosti, vjerovanja. U ovom kontekstu veliku ulogu ima porodica, ali i Katolička Crkva. Djelovanje svakoga pojedinca Hrvata u Crnoj Gori, treba biti usmjereno u korist zajednice u kojoj žive pa je njihova obaveza aktivno učestvovati u kreiranju ljepše i bolje budućnosti i društva po mjeri čovjeka.

Zato draga braćo Hrvati neka vam praznik ***Dan hrvatskog naroda u Crnoj Gori*** u ovoj godini ali i u svim narednim godinama i decenijama donese lični prosperitet i bogastvo u građenju savremenih civilizacijskih i identitetskih tokova u državi Crnoj Gori ali i van njenih granica. Zato posebno poštujem vašu ulogu u savremenim istorijskim procesima i doprinos kulturnoj baštini pa mi je posebna čast da vam čestitam. To je najmanje što kao pojedinac mogu učiniti kako bi smo svi zajedno gradili jedno ljepše i bolje društvo u kome će nas naše razlike spajati a ne nikako dijeliti. Da su Vječne Crna Gora i Hrvatska!!!

Piše: Božidar Proročić, književnik i publicist

http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/dan-hrvatskog-naroda-u-crnoj-gori-vrijedan-postovanja

13. siječnja

Početna stranica » 13. siječnja

- 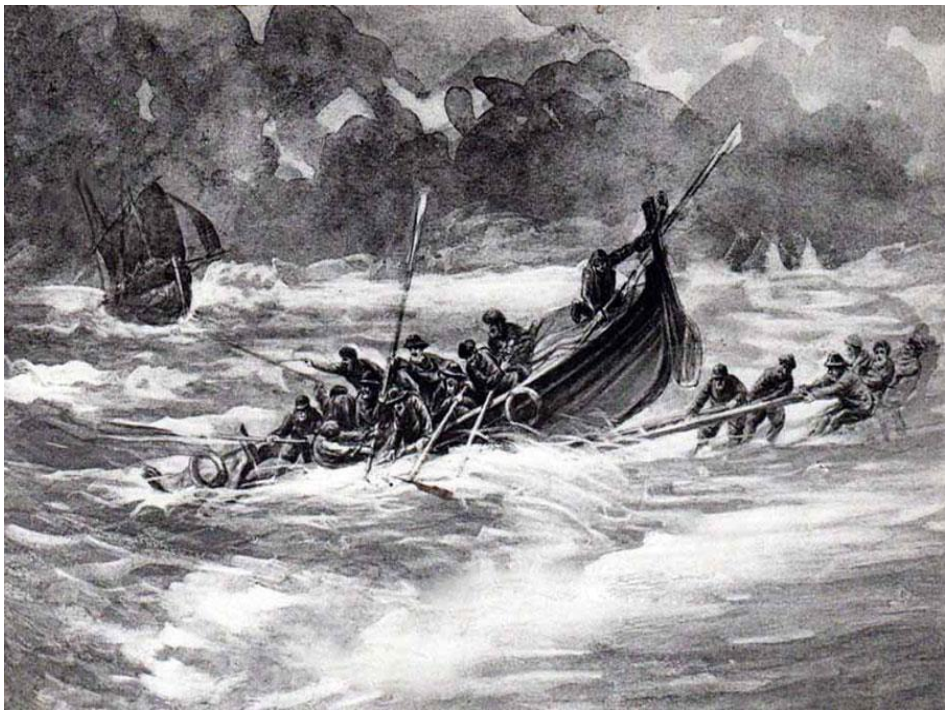

13. siječnja

13. siječnja važan je datum i za kotorsku crkvu i za Bokeljsku mornaricu i za katolički živalj Boke. Prema tradiciji, toga dana kotorski su mornari s mletačkog broda, usidrenog daleko od gradske luke, preuzeli tijelo frigijskog mučenika Tripuna i brodom ga prevezli u grad. Na dočeku, na obali okupio se sav narod, oduševljenje je bilo veliko, plesalo se kolo svecu u čast, pjevale laude. U taj čas, aklamacijom svih stanovnika sv. Tripun proglašen je glavnim zaštitnikom (*primario patrono*) grada. Prigodom procesije, izvevši jedno čudo, svetac je sam odredio mjesto na kojemu želi da mu se sagradi dom. Kotorani, predvođeni najimućnijim sugrađaninom, ispunili su mu želju.

Kako vidimo, dan prijenosa svečevih posmrtnih ostataka bio je prepun događaja, među kojima prepoznajemo i one koji su postali dio tradicionalne ceremonije glavne proslave kotorskog patrona. Sjećanje na dan kada je Kotor dobio svojega nebeskog zaštitnika obilježava se danas misom u katedrali, koju, opet, po jednoj davno uspostavljenoj tradiciji, predvodi opat sv. Jurja, opatije na istoimenom otočiću sučelice Perastu. Istoga dana, u sklopu priprema za sudjelovanje u Tripundanskim svečanostima, Bokeljska mornarica bira maloga admirala i časnike kojima mandat traje godinu dana.

Čini se nekako skromnim današnje obilježavanje tog događaja, s obzirom na značenje koje je translacija svečevih moći imala u vjerskom životu Kotorana u dalekoj prošlosti. Posebno bode u oči izostanak organiziranog sudjelovanja Bokeljske mornarice u proslavi. Ako je

naime, osnovana 13. siječnja 809. i to upravo činom prijenosa relikvija sv. Tripuna mučenika, kako piše u gotovo svim njezinim statutima i u prvoj, neuspjeloj nominaciji udruge za UNESCO-vu listu nematerijalne kulturne baštine, kako to da taj datum nije unesen u kalendar njezinih proslava. Ako su prije 1200 godina sv. Tripun i Mornarica bili 13. siječnja protagonisti svetkovine, njezin uzrok i posljedica, zašto i danas nisu zajedno? Naravno, Karike ne možemo nazvati proslavom. Ono što se 13. siječnja u Kotoru slavi je Dan translacije relikvija sveca kojega je, osim građana i klera, i Bokeljska mornarica proglasila svojim patronom. Jedino slavlje toga dana događa se u katedrali, ali tamo, kao što je poznato, Mornarice nema. Njezino ne pojavljivanje u javnost na dan koji simbolizira iskonsku povezanost sa svecem nije novijega datuma, traje dovoljno dugo da se može nazvati tradicijom. Nema zapisa koji bi opovrgao takav zaključak, ne znamo previše kako je bilo u prošlosti, ali imamo osnova vjerovati da je u početku bilo drukčije.

Središnja proslava sv. Tripuna u Kotoru do prve dvije godine nakon Drugog svjetskog rata održavala se 3. veljače. Uzima se da je tako bilo oduvijek, premda oni koji to tvrde ne nude nikakav dokaz, a ne pozivaju se ni na predaju. Već prvi pisci o prijenosu u Kotor relikvija osamnaestogodišnjeg mladića Tripuna, čiji je život okončan mučeničkom smrću 250. godine u Niceji, navodili su da je datum njegova stradanja (3. veljače) određen prema menologiju Istočne Crkve. To je u Kotoru protumačeno da su se i prvi Tripundani održavali na taj datum. Zaboravlja se, međutim, da se prvi pouzdani bizantski hagiografski zapisi o istočnim svecima javljaju tek sredinom 10. stoljeća, a da je sve što je do tada na području Istočnog Rimskog Carstva napisano o žićima svetaca bilo takvo da je *„čitateljima služilo kao povod za podsmjeh"*, kako je to slikovito rekao jedan od najznačajnijih bizantskih povjesničara svojega vremena Mihail Psel (1018. – 1096./1097.?). Najstariji sačuvani menologij potječe s kraja 10. stoljeća. Autorstvo se pripisuje bizantskom caru Baziliju II. Imao je dvije redakcije, u 11. i drugu u 12. stoljeću.

Za sastavljače zapadnih martirologija iz 8. i 9. stoljeća, tzv. *Povijesnih*, možemo reći da, u najboljem slučaju, nije sigurno da su uopće poznavali frigijskog mučenika Tripuna. Dapače, najpoznatiji hagiograf s kraja 19. i u prvoj polovici 20. stoljeća, belgijski isusovac Hippolyte Delehaye, autor poglavlja (65 stranica) o našem sv. Tripunu u poznatoj zbirci kritičkih prikaza životopisa svetaca *ACTA SANCTORUM*, iznosi da najugledniji sastavljači martirologija na Zapadu iz vremena prije i nakon prispijeća relikvija u Kotor ne spominju sv. Tripuna mučenoga u Niceji. Što se dogodilo u tom maloazijskom gradu 1. ili 3. veljače 250., po Delehayeu, nisu znali engleski redovnik Beda (umro 735.), Francuz Adon, čiji se martirologij (prvi bez praznih dana!) datira oko 855. i francuski benediktinac Usuard, čiji je martorologij, sastavljen oko 876., poslužio kao predložak za izradu prvog općeg martirologija Rimske Crkve 1584. godine. Zapadni martirologiji imaju sv. Tripuna mučenoga u Africi 4. siječnja i „aleksandrijskog", čiji je *dies natalis* 3. srpnja.

Možemo zamisliti na kakvim iskušenjima je bio kotorski biskup Ivan kada je početkom 9. stoljeća trebao odrediti datum proslave novoga zaštitnika grada. Pouzdanih vijesti o danu njegova mučeništva nije imao, one nisu stizale ni iz redova crkvene hijerarhije kojoj je Kotor u to vrijeme bio podčinjen, a ni s Istoka gdje je Tripun proglašen svecem. Riječima trgovaca pa i potvrdi o autentičnosti relikvija, ako su je Mlečani uopće imali, i ako je u njoj bio zabilježen podatak o mučeništvu, kotorski biskup nije mogao pokloniti bezrezervno povjerenje. U takvoj situaciji, najlogičnije je bilo da sa svojim klerom za dan proslave odredi datum u kojega nije bilo sumnje, dan kada je svečevo tijelo prispjelo u grad.

Ako je tako postupio, nije učinio ništa što bi odudaralo od prakse koja je na Zapadu postojala već u 4. stoljeću. Poznato je više slučajeva organiziranja glavnih svetkovina svetaca, umjesto na dan mučeništva, na dan translacije njihovih posmrtnih ostataka. U tom smislu, spominje se i najveći galski (francuski) svetac Martin iz Toursa (umro 397.), a literatura bilježi i da jedan kalendar iz Auxerea sedam puta spominje komemoraciju neke translacije.

Dok o proslavi gradskog patrona 3. veljače u prvim godinama po prispijeću njegova tijela u Kotor nemamo baš nikakvih vijesti, o svetkovinama upriličenim 13. siječnja, kojima su prisustvovali i brojni gosti iz Dubrovnika, postoji predaja. Ona se, međutim, na putu iz prošlosti do nas, nakon 1924., izgleda, zagubila. Danas je nitko ne spominje. Te godine objavio ju je naš Bokelj, odvjetnik iz Zagreba, Josip Jedlowski. Predaja kaže „*da su Kotorani uprvice slavili domaćeg Parca 13. siječnja (na dan prijenosa sv. Moći iz Rosa u Kotor), ali pošto bi toga dana došlo u Kotor mnogo Dubrovčana, često bi se susjedi počupali, pa da se tome zlu doskoči, preniješe svečanost sv. Tripuna na dan 3. veljače, kad Dubrovčani slave svog sv. Vlaha.*“

Ako povjerujemo predaji, znači da, inače, dopadljiv izraz „uprvice“ pokriva razdoblje od oko 200 godina. Kao što je poznato, Dubrovnik je sv. Blaža, biskupa iz armenskog grada (danas u Turskoj) Sebaste proglasio svojim zaštitnikom 972. Malo je vjerojatno da je u Kotoru došlo do prebacivanja svečanosti iz siječnja u veljaču baš te godine ili u nekoliko slijedećih. Više argumenata ima za pretpostaviti da se to dogodilo između 1018. i 1025., nakon obnove kotorske crkve, porušene za provale bugarskog cara Samuila krajem 10., odnosno početkom 11. stoljeća, kada je iz Rima vraćeno tijelo sv. Tripuna, kamo su ga Kotorani prethodno bili sklonili. Bilo je to na vrhuncu moći cara Bazilija II. koji je imao snage nametnuti svoj kalendar čašćenja istočnih svetaca, u kojemu je dan mučeništva našega sv. Tripuna naveden pod 1. veljače.

Premda je trinaestosiječanjska fešta u jednom povijesnom trenutku napuštena, sjećanje na Dan translacije ostalo je živo u kotorskom narodu i Mornarici. Tako su na taj dan gradski suci, pred zborom građana, donosili odluke, o čemu svjedoči jedna iz 1197. Mornarica je, pak, 13. siječnja 1632., na dan koji se zvao mali Tripundan (Il giorno di San Triffon picciolo) uspostavila tradiciju koju danas znademo kao Karike. Naziv blagdana kao da nam poručuje da se sjećanje na prijenos svečeva tijela možda i nije obilježavalo samo liturgijski.

Kako god bilo, razvoj događaja će pokazati da će Karike za Mornaricu postati važniji događaj od Dana translacije svečevih moći, premda se radi o neusporedivim vrijednostima. Bez Karika Tripundan se slavio i prije 1632. pa bi i danas. Bez translacije Karika ne bi bilo. Možda će članove kotorske Bokeljske mornarice u odorama izmamiti vani tradicija, za koju vjerujemo da se upravo ovoga 13. siječnja uspostavlja, Dan hrvatskoga naroda Crne Gore. Razloga za takvo što imala bi na pretek. Predstavljanje tradicije na način kako to čini u prigodama kojima se kvalificirala za UNESCO-vu listu nematerijalne kulturne baštine čovječanstva, ako i ne bi odavalo želju i potrebu njezinih članova da u trenucima najvećega slavlja svojih „dominantnih baštinika" budu s njima, bila bi lijepa gesta zahvalnosti onima bez kojih Mornarica ne bi postojala, u svakom slučaju, nikada ne bi postala ono što danas jest.
Ivo Škanata
https://bokeljskamornarica809zagreb.hr/13-sijecnja/

https://bezcenzure.hr/vlad/cestitka-povodom-dana-hrvatskog-naroda-u-crnoj-gori/
https://bezcenzure.hr/vlad/cestitka-povodom-dana-hrvatskog-naroda-u-crnoj-gori-2-dio/

I ZLATKO GALIĆ NA PROSLAVI DANA HRVATSKOG NARODA U CRNOJ GORI

Hrvatski nogometaši iz dana u dan iznenađuju! Iz dana u dan nam pokazuju da su veći od onoga što mi možemo i zamisliti.
Već sam pisao o čestitci predsjednika Hrvatske građanske inicijative Adrijana Vuksanovića Vatrenima na osvojenom trećem mjestu na Svjetskom prvenstvu:
http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/vuksanovic-sretni-smo-i-ponosni-hvala-vatreni
https://hrvatskonebo.org/2022/12/17/cestitka-vatrenima-predsjednika-stranke-hrvatske-manjine-u-crnoj-gori/
Bokeljski Hrvati bi vjerojatno bili prezadovoljni da je HNS uzvratio sličnom čestitkom u povodu Dana Hrvatskog naroda u Crnoj Gori.
Ali doživjeli smo mnogo mnogo više:
POVIJESNI ZNAČAJ
KUSTIĆ I DALIĆ NA PROSLAVI DANA HRVATSKOG NARODA U CRNOJ GORI

Predsjednik Hrvatskog nogometnog saveza Marijan Kustić i izbornik Vatrenih Zlatko Dalić sa suradnicima sudjelovali su na proslavi Dana hrvatskog naroda u Crnoj Gori.

*Na proslavi Dana hrvatskog naroda sudjelovali su i dopredsjednik HNS-a **Mario Smodlaka**, članovi Izvršnog odbora **Ile Topuzović** i **Darko Raić Sudar**, tehnički direktor A i U-21 reprezentacije **Stipe Pletikosa**, voditelj poslova prevencije, sigurnosti i integriteta **Jurica Jurjević** i operativni asistent u uredu predsjednika **Blago Jakovljević**.*
Praznik se slavi na spomen 13. siječnja 809. godine i dolaska moći sv. Tripuna u Kotor, Dan hrvatskog naroda je zbog svog povijesnog i kulturnog doprinosa značajan ne samo za Hrvate, već i za cijelu Crnu Goru.
https://hns-cff.hr/news/25012/kustic-i-dalic-na-proslavi-dana-hrvatskog-naroda-u-crnoj-gori/

O tome izvještava i radio DUX

„Dolazak Marijana Kustića, predsjednika Hrvatskog nogometnog saveza i Zlatka Dalića, izazvalo je kod prisutnih opće oduševljenje. Njihov dolazak je izraz poštovanja hrvatskoj zajednici, a gospodin Dalić je čovjek, koji je uspio ujediniti sve Hrvate diljem svijeta i učiniti ih ponosnim. Skroman, po čemu je i poznat, izrazio je zadovoljstvo dolaskom te rekao da će se i dalje truditi uspjesima hrvatski narod učiniti ponosnim."(Vidjeti Prilog)

10

10

Ali i crnogorskim medijima je posebno bio zanimljiv dolazak Zlatka Dalića (vidjeti Priloge).
Josip Pečarić

PRILOZI

VELIČANSTVENO OBILJEŽEN DAN HRVATSKOG NARODA U CRNOJ GORI

Subota, 14. siječnja 2023. - 12:04
Autor:
RADIO DUX

ž

Trinaesti siječanj je izabran za Dan hrvatskog naroda u Crnoj Gori, u spomen na dan kada su moći Sv. Tripuna 809. godine prenesene iz Carigrada u Kotor. Program proslave Dana hrvatskog naroda počeo je jučer svetom misom za domovinu i hrvatski narod u Crnoj Gori, u katedrali sv. Tripuna. U večernjim satima, u Sportskoj dvorani Župa u Tivtu, održana je Svečana akademija i koncert klape Intrade, u organizaciji Hrvatskog nacionalnog vijeća Crne Gore. Potporu hrvatskoj zajednici svojim dolaskom dale su uzvanice iz Crne Gore, Republike Hrvatske, kao i Europskog parlamenta.

Večer je započela stihovima Ljube Stipišića Delmate, nakon kojih su intonirane himne Crne Gore i Republike Hrvatske.

Na početku večeri, prisutne je pozdravio Zvonimir Deković, predsjednik HNV – a: „Hrvati smo u CG i kako duhovno tako i na sve druge načine pripadamo ovom prostoru. Boka je, uostalom, naš zavičaj, i to će zauvijek ostati. A, sudbina zavičaja je da mu se ljudi rođeni u njemu uvijek vraćaju. Nekad s puta, kao neki večeras među nama, ponekad u mislima, sjećanjima, a ponekad u molitvi, ponekad, kao u ovom slučaju, brižljivo čuvajući i njegujući njegove tradicijske vrijednosti te aktivno radeći na njihovoj promidžbi. Kada govorimo o Hrvatima u Crnoj Gori nužno je istaknuti radi potpunog razumijevanja da se tada prije svega misli na one Hrvate koji su se svojevoljno i slobodno deklarirali kao Hrvati sukladno Ustavu i zakonima u CG i koji kroz svoje predstavnike u institucijama žele očuvati svoj nacionalni, kulturni i duhovni identitet i time zaštititi svoje nacionalne interese. Dakle, sve dok se emotivno ne distanciramo od svoje povijesti ona je dio nas, ona u svakom od nas održava nostalgiju prema otadžbini. Nostalgija je naša neizlječiva bolest. Nije dovoljno dragi prijatelji kod kuće držati propovijedi o svojoj tradiciji. Narod i civilizacija koja izgubi sjećanje raspada se i nestaje, jer zaboravlja razlog svog postojanja. Zaboravlja načela koja su joj utemeljila život. Zaborav neumitno vodi u nestajanje svakog društva, jer jedino sjećanje koje se identificira s bitkom narodnog bića znat će očuvati njegove temelje” .

Nazočnima se obratio i gradonačelnik grada Novalje, gospodin Ivan Dabo, koji je darovao koncert klape Intrade hrvatskoj zajednici u Crnoj Gori, koji je izrazio zadovoljstvo svojim dolaskom i prisustvom obilježavanju važnog dana za Hrvate u Crnoj Gori.

„Kultura ima tu moć da sruši granice svojim snagom univerzalnosti i Boka je bila dio svijeta, kada je svijet bio i mnogo dalji. Hrvati su državotvorni narod u Crnoj Gori. Crna Gora ima tu sreću da nije država jednog naroda. Nažalost, kao dijete Boke, osjećam stalni gubitak Hrvata u Boki. Odlaskom Hrvata iz Boke, gubimo tu moć Boke da oplemenjuje i obrazuje i jedna od mojih molbi je – ostajte ovdje. Hvala na svemu što donosite Crnoj Gori i Boki. Hvala vam na državotvornosti države Crne Gore“ - kazao je počasni predsjednik SDP - i donedavno crnogorski ministar Ranko Krivokapić.

Adrijan Vuksanović, predsjednik Hrvatske građanske inicijative istakao je ponos što je upravo HGI aktivno sudjelovala u donošenju emancipatorskog Zakona, koji nam omogućava da slavimo Dan Hrvata u Crnoj Gori - i ne samo u Crnoj Gori nego i izvan njenih granica.

„Današnji dan važan je za Hrvate, ali važan je i za Crnu Goru, jer njegujući vlastiti identitet mi na najbolji način predstavljamo Crnu Goru. Branimo je svi, koji bi od nje napravili nešto drugo. Ne možemo birati vrijeme u kojem živimo, ali ono što možemo - to je ustrajno zastupati sve ono što su vrijednosti našeg identiteta. I nismo slučajno odabrali ovaj dan, ne samo zato što je on najdublja povijesna pozicija u autohtonom višestoljetnom trajanju Hrvata u Boki, već i zbog uzornog primjera Sv. Tripuna, koji je potvrdio da se nekada identitetske vrijednosti moraju braniti i žrtvom”, rekao je prilikom obraćanja gospodin Vuksanović.

U ime Središnjeg državnog ureda za Hrvate izvan RH, obratio se Zvonko Milas, koji je spomenuo brojne projekte koje Središnji ured podupire:"S velikom motivacijom i ponosom podupiremo različite projekte koji se ostvaruju u svim područjima društvenog života kroz učenje hrvatskoga jezika, kulturni amaterizam, kao i upoznavanje i očuvanje bogate materijalne i nematerijalne baštine te doprinose jačanju povezanosti Hrvata u Boki kotorskoj i cijeloj Crnoj Gori te povezanosti s Hrvatskom. Siguran sam da ćemo zajedničkim snagama i ustrajnim radom uspjeti očuvati sve ono što stoljećima čini prepoznatljivima Hrvate koji žive na ovome prostoru, a ponosnima sve Hrvate diljem svijeta”.

Dolazak Marijana Kustića, predsjednika Hrvatskog nogometnog saveza i Zlatka Dalića, izazvalo je kod prisutnih opće oduševljenje. Njihov dolazak je izraz poštovanja hrvatskoj zajednici, a gospodin Dalić je čovjek, koji je uspio ujediniti sve Hrvate diljem svijeta i učiniti ih ponosnim. Skroman, po čemu je i poznat, izrazio je zadovoljstvo dolaskom te rekao da će se i dalje truditi uspjesima hrvatski narod učiniti ponosnim.

„Europski put Crne Gore mora biti jedini put. Vi ćete donijeti još onaj mali djelić hrvatske kulture koji nam treba u Europskom parlamentu. Imate našu punu potporu. I ponosno kažite: Da, mi smo Hrvati” – naglasila je Sunčana Glavak, hrvatska zastupnica u Europskom parlamentu.

Izaslanik predsjednika RH, NJ.E. Veselko Grubišić se obratio prisutnima:“Želimo da Crna Gora ubrza svoje reforme i snažnije krene u pregovaračkom procesu kako bi čim prije postala članicom EU. Hrvatska za Crnu Goru ne vidi vrjedniji put i cilj od članstva u EU. Bit ćemo uz CG na svakom koraku prema članstvu u EU. Drago mi je da je za Dan Hrvata u Crnoj Gori baš izabran 13.siječnja, koji još jednom svjedoči neizbrisivu vezu između Hrvata, sv. Tripuna i Kotora. Naš hrvatski identitet je afirmativnog karaktera. Potrebno nam je zajedništvo svih Hrvata kako bi ustrajali na očuvanju onih vrijednosti koje smo gajili još od stoljeća sedmog”.

Izaslanik predsjednika Crne Gore, gospodin Boris Bastijančić, istakao je da je ovo prilika da se oda priznanje Hrvatima Crne Gore, koji čuvaju svoju tradiciji, promoviraju njene korijene I vrijednosti, koji njeguju pažljivo njenu jedinstvenu kulturno – povijesnu riznicu istovremeno doprinoseći obogaćivanju demokratske Crne Gore i kulturne raznolikosti. Hrvati su iznjedrili ličnosti, kojima se ponose i Crna Gora i Hrvatska - i to s razlogom čine. To su ona lica, koja su obogatila europsku, znanstvenu i kulturnu baštinu, navodi Bastijančić. Osvrnuo se i na partnerski odnos dviju država, kao i na projekt Putevima bokeljskih Hrvata, koji se realizira na dobrobit oba naroda.

Na kraju, nazočnima se obratio i izaslanik premijera RH, ministar vanjskih i europskih poslova RH, gospodin Gordan Grlić Radman, koji je istakao zadovoljstvo što obilježavanju važnog dana za Hrvate u Crnoj Gori prisustvuju i Ranko Krivokapić i Raško Konjević, s kojima dijeli iste vrijednosti - razumijevanja, poštivanja, vrijednosti ljubavi, kulture, građanske kulture:"Vi ste zapravo zrcalo Crne Gore. Ponosni narod Crne Gore, koji pripada Europi, zajedno s nama".

Ministar Radman ističe da treba razumjeti i stvari iz prošlosti, kao i pričati o njima.

„Moramo poštivati identitete. Potrebno nam je zajedništvo, ali ne bilo kakvo. Poštujemo tuđe, ali ne damo svoje. Kada vidite Vatrene, vidite refleksiju jednog naroda i njihovu borbu. Budimo zajedno, poštujmo se. Ne bojte se, mi smo uz vas, Republika Hrvatska je uz vas"- kazao je ministar Radman, riječima podrške i ohrabrenja.

Uslijedio je koncert klape Intrade, koji je svih dirnuo emotivnim glasom Tomislava Bralića, kojeg smo dugo čekali.

U glazbenom dijelu, nastupile su i Doris Deković i Dora Štampić, koje su izvele pjesmu „Ovo je moja krv", na oduševljenje prisutnih.

Među prisutnima su bili i generalna konzulica Generalnog konzulata RH u Kotoru gospođa Jasminka Lončarević, koja svojim radom, trudom i zalaganjem doprinosi zajedništvu hrvatske zajednice u Crnoj Gori, a posebno u Boki ništa ovdje ne bi bilo isto. Profesorica Vanda Babić Galić, posebna savjetnica ministra Gordana Grlića Radmana, koja preko trideset godina promiče hrvatski kulturni kod Boke, produbljuje hrvatsko-crnogorske kulturološke odnose, dovodi studente i trudi se predstavljati svoj hrvatski narod i svoju Boku, na način kako to i zaslužuju. Iz bliskog susjedstva su došli župan Dubrovačko-neretvanski Nikola Dobroslavić i gradonačelnik Dubrovnika Mato Franković. Predsjednik Albanskog savjeta gospodin Faik Nika sa suradnicima. Predsjednik Zrinske garde, gospodin Đuro Bel i počasni predsjedniku Alojzije Sobočanec, s gardistima, koji su donijeli posebni ugođaj večeri. Također su prisustvovale i izaslanica predsjednika Hrvatskog narodnog sabora Darijana Filipović i Andrijana Katić, savjetnica predsjednika Čovića.

Razmijenjeni su i prigodni darovi, kao i uručene zahvalnice HNV –a ministru Radmanu i državnom tajniku Milasu, za nemjerljiv doprinos Hrvatima u Boki.

http://www.radiodux.me/vijesti/drustvo/velicanstveno-obiljezen-dan-hrvatskog-naroda-u-crnoj-gori

BASTIJANČIĆ: ODNOSI CRNE GORE I HRVATSKE SADRŽAJNI I PARTNERSKI

Bastijančić je, u ime predsjednika države Mila Đukanovića, svim Hrvatima u Crnoj Gori čestitao Dan hrvatskog naroda, koji se obilježava u znak sjećanja na 13. januar 809. godine, kada su mošti Svetog Tripuna iz Carigrada prenešene u Kotor.

Dalić i Bastijančić, Foto: Predsjednik.me

Mina
14.01.2023. 13:37h

Odnosi Crne Gore i Hrvatske su sadržajni, partnerski i intenzivni, kazao je savjetnik predsjednika za ustavni sistem i pravna pitanja Boris Bastijančić na svečanosti održanoj povodom Dana hrvatskog naroda u Crnoj Gori.

Bastijančić je, u ime predsjednika države Mila Đukanovića, svim Hrvatima u Crnoj Gori čestitao Dan hrvatskog naroda, koji se obilježava u znak sjećanja na 13. januar 809. godine, kada su mošti Svetog Tripuna iz Carigrada prenešene u Kotor.

On je, kako je saopšteno iz službe za informisanje predsjednika, naglasio da o značaju, značenju, važnosti i vrijednosti ovog datuma najbolje svjedoči respektabilan auditorijum, i po sastavu i po broju, koji prisustvuje svečanosti.

"Ovo je pogodna prilika da se oda istinsko priznanje Hrvatima u Crnoj Gori na uspješnom dugotrajnom predstavljanju svoje znamenite tradicije i znalačkom njegovanju jedinstvene kulturno-istorijske riznice izvan granica svoje matice, koji ujedno doprinose uvećanju i legitimisanju bogatstva demografske slojevitosti i kulturne raznolikosti Crne Gore", istakao je Bastijančić.

Kako je naveo, kada je riječ o odnosima dviju država, njihovom nivou, kvalitetu i međusobnom razumijevanju, neupitno su sadržajni, partnerski i intenzivni, i opravdano je očekivati njihovo kretanje ka daljem unapređenju.
U prilog takovoj konstataciji, kako je naglasio Bastijančić, govore brojni i česti susreti najviših državnih zvaničnika.
Bastijančić se posebno osvrnuo na nedavno održanu svečanost u Zagrebu povodom 30 godina rada Nacionalne zajednice Crnogoraca Hrvatske i petogodišnju realizaciju projekta „Putevima bokeljskih Hrvata", čiji su pokrovitelji predsjednici Crne Gore i Hrvatske.
"Za sjetiti nam se, sada i ovdje, Antona Gustava Matoša i njegovih mudrih riječi i opominjućih kazivanja: "Narodi mogu postići sve, samo ime ne, ako ga izgube". Niti će ga izgubiti crnogorski Hrvati u Crnoj Gori, niti će ga izgubiti hrvatski Crnogorci u Hrvatskoj, dok nas god bude, a biće nas i mora nas biti još više, nepokolebljivo zagledanih u horizont neprolaznih evropskih tekovina", zaključio je Bastijančić.
Na svečanosti, koja je održana u Sportskom centru "Župa" u Tivtu, u prisustvu brojnih zvanica iz javnog, društvenog i kulturnog života dvije države, kao izaslanik predsjednika Hrvatske Zorana Milanovića govorio je ambasador u Crnoj Gori Veselko Grubišić.
Navodi se da se kao izaslanik predsjednika Vlade Hrvatske Andreja Plenkovića prisutnima obratio ministar vanjskih i evropskih poslova Gordan Grlić Radman.
Kao specijalni gost, pozdravnu riječ je imao i Zlatko Dalić, trofejni sekletor fudbalske reprezentacije Hrvatske.

https://www.vijesti.me/vijesti/politika/638846/bastijancic-odnosi-crne-gore-i-hrvatske-sadrzajni-i-partnerski

https://bezcenzure.hr/vlad/i-zlatko-dalic-na-proslavi-dana-hrvatskog-naroda-u-crnoj-gori/

GOVOR MINISTRA RH GORDANA GRLIĆ-RADMANA

Drage Hrvatice i Hrvati, poštovani uzvanici, dragi prijatelji,

poseban je osjećaj biti ovdje zajedno s vama i danas, 13. siječnja obilježiti Dan hrvatskog naroda u Crnoj Gori. Kao izaslanik Premijera Vlade RH, kao ministar vanjskih i europskih poslova RH, kao čovjek koji ovaj Zaljev svetaca osjeća svojim domom, koji korak Bokeljskog mornara osjeća kao svoj korak i svu ljepotu i težinu hrvatske baštine koju su vaši preci stvorili i koju ste unijeli u samostalnu nezavisnu Crnu Goru.

Mi, koji smo tu blizu u matičnoj Domovini, Vlada RH, ja osobno, Središnji državni ured RH, svi mi ovdje okupljeni nosimo vas u srcu, ali ne kao parolu, već konkretnim učincima pazimo da ostanete ono što jeste, autohtoni, svoji na svom ognjištu i svjedočite hrvatsku riječ i kulturu.

A današnji dan je važan u povijesti Hrvata Boke, dan kada su prenesene moći sv. Tripuna što je početna točka vaše povijesti, ustrajnosti, i opstojnosti na ovoj svetoj bokeljskoj zemlji, vašoj kolijevci, Zaljevu koji je riznica hrvatske kulture o kojoj svesrdno skrbimo zajedno, RH i CG.

Čest sam gost u Crnoj Gori, posebno u Boki kotorskoj i vrlo pažljivo pratim rad Hrvatskog nacionalnog vijeća CG, g. Dekovića, nastupe predsjednika Hrvatske građanske inicijative, g. Vuksanovića kao i zbivanja na turbulentnoj političkoj sceni gdje smo u ovoj godini zajedno s bivšim ministrima sad tehničke Vlade CG uspjeli iscrtati jedan novi put, čisti put i približiti naše dvije prijateljske zemlje.

Prvo smo na Visu odali počast i sjećanje na admirala Barovića koji je u Domovinskom ratu radije izabrao vlastitu smrt nego smrt ljudi i gradova hrvatske obale, pa smo podigli spomen ploču na Visu kao znak sjećanja i kao opomenu.

Desetak dana kasnije, u Morinju, Crna Gora se suočila sa svojom poviješću i logorom u kojem je mučeno više stotina civila i branitelja s Dubrovačkog područja i poklonila se žrtvama i zatražila oprost.

Oprost od onoga što je bio rezultat velikosrpskog projekta u kojem su sudjelovali ne samo Srbi, nego Crnogorci, Albanci i poneki Hrvati.

Danas, tridesetak godina kasnije, slično je. U projektu srpskog sveta sudjeluju mnogi, neki svjesno, neki sa zadatkom, a neki iz straha ili osobne zanesenosti.

I vi to, drage Hrvatice i Hrvati u Boki, u Crnoj Gori, i vi to dragi Crnogorci i građani Crne Gore osjećate na svakom svom koraku.

Projekata i „svetova“ je uvijek bilo no uvijek je vladavina prava našla put i održala zemlju i narode u njoj tako će siguran sam i Crna Gora zajedno s vama koji ste njezina sol, ostati uspravna i svoja na europskom putu gdje će uz potporu nas, svojih susjeda i prijatelja, nas koji dijelimo zajedničku skrb o 60% nepokretnog kulturnog blaga koji je hrvatski narod stoljećima gradio i danas čuva i pridonosi kulturnom mozaiku Crne Gore, izaći u europskoj perspektivi snažnija i jača.

A vas, autohtoni hrvatski narod Crne Gore u ovim vremenima neka snaži zavjet vaših otaca, zagovor bokeljskih svetaca i čvrsta ruka R Hrvatske koja je ponosna na baštinu koju čuvate, vašu agilnu prisutnost u političkom i kulturnom životu Crne Gore, vašu prepoznatljivost i borbu za vlastiti dom.

Naša nazočnost nije ovdje folklor, običajnik, nego je čvrsto jamstvo da smo s vama i uz vas uvezani i odlučni u očuvanju prava na vlastitost i svoje stoljetno ognjište, a Vlada RH će snažno podupirati, štititi i stajati uz vas i uz proeuropsku Crnu Goru.

Dirnut sam pažnjom i darom koji ste mi uručili. Vezan sam za ovaj prostor i ovaj vaš čin ne samo da mi je ugrijao srce već mi je dao i obvezu da još snažnije, još ustrajnije i jače stanem uz vas kao ministar, ali i kao čovjek koji znade cijeniti vlastitu kulturu i ljude koji je stvaraju.

Jedno sigurno mogu obećati, da će sav moj napor ići u povezivanju i jačanju vaše zajednice, u pomoći i podršci Crnoj Gori prema Europskoj zajednici. No, trebam vašu pomoć, trebam vaše jedinstvo, trebam vaše međusobno poštovanje i uvažavanje onoga što su vam preci ostavili i to tako da ćete se prepoznati, biti jedno hrvatsko tijelo koje u Crnoj Gori ima veliku odgovornost, obvezu, ali i zadatak: ostati svoj i ponosan na svoje hrvatsko ime, jezik i tradiciju i na kulturno blago čiji ste čuvari i vjerovnici!

Neka vam današnji datum bude zalog, neka vam moći sv. Tripuna i molitva budu izvor snage za vremena koja dolaze i u kojima naša djeca trebaju imati ove postulate kako bi znala svoje ime i svoj temelj.

Zato, ponosno vijte hrvatskom trobojnicom, budite jedan uz drugoga, jedan s drugim, ali i s drugačijim. Budite Vatreni i neka Vam njihov dolazak, njihove poruke budu dodatna energija i snaga.

Puna srca u ime Predsjednika Vlade RH, g. Andreja Plenkovića i u svoje osobno ime čestitam vam Dan hrvatskog naroda u Crnoj Gori s posebnom porukom:

Ostanite svoji na svome, nadograđujte europske temelje Crne Gore i budite sigurni u skrb matične Domovine koja čini i činit će sve za vašu dobrobit i dobrobit hrvatske baštine koju čuvate. Živjeli!

Napomena: Ovo je pripremljeni tekst govora Ministra za 13.1.2023. prigodom Dana hrvatskoga naroda u CG. Zahvaljujem se g. Ministru na njemu. Međutim Ministar je u Tivtu, govorio iz glave i puno šire.

GOVOR VELEPOSLANIKA RH VESELKA GRUBIŠIĆA izaslanika predsjednika Republike Hrvatske Zorana Milanovića, prigodom svečane proslave Dana hrvatskog naroda u Crnoj Gori, Tivat, 13. siječnja 2023.

Poštovani domaćine, predsjedniče Hrvatskog nacionalnog vijeća Crne Gore, g. Dekoviću,
Poštovani izaslaniče predsjednika Vlade Republike Hrvatske NJ.E. Andreja Plenkovića i ministre vanjskih i europskih poslova Republike Hrvatske, Ekscelencijo Grlić Radman,
Poštovani izaslaniče predsjednika Crne Gore, g. Bastijančiću,
Poštovani zamjeniče predsjedavajućeg Doma Naroda gospodine Čoviću,
Uvažena zastupnice u Europskom Parlamentu gospođo Glavak,
Uvaženi državni tajniče Milas,
Uvaženi državni tajniče Matušić,
Poštovani predsjedniče HGI-a gospodine Vuksanoviću,
Poštovani predsjedniče Hrvatskog nogometnog saveza gospodine Kustiću.
Na koncu, želim posebno pozdraviti najvećeg među nama, našeg velikog izbornika gospodina Zlatka Dalića. Hvala vam na svim radostima koje ste donijeli našoj Domovini i svim Hrvatima diljem svijeta. Bog vas blagoslovio, a nas je sve blagoslovio darujući nam vas.
S posebnom radošću pozdravljam biskupa kotorskog Monsinjora Štironju, sve naše svećenike i časne sestre ovdje nazočne.
Poštovani uzvanici, drage Hrvatice i Hrvati, dragi prijatelji.
Čast mi je i privilegij biti večeras ovdje s vama na svečanosti obilježavanja Dana Hrvata u Crnoj Gori!

Kao izaslanik Predsjednika Republike Hrvatske, NJ.E. Zorana Milanovića, ali i kao izvanredni i opunomoćeni veleposlanik Republike Hrvatske u Crnoj Gori, upućujem Vam pozdrave i izraze snažne potpore. Čestitam svim Hrvaticama i Hrvatima u Crnoj Gori Dan hrvatskoga naroda.
Prenosim vam najsrdačnije pozdrave predsjednika Hrvatske gospodina Milanovića. Republici Hrvatskoj je stalo do Hrvatica i Hrvata diljem Svijeta. Drage Hrvatice i Hrvati Crne Gore do vas nam je baš iznimno stalo.
Hrvatskoj je stalo do naše susjede i NATO saveznice, euroatlantske Crne Gore. Želimo da Crna Gora ubrza svoje reforme i snažnije krene u pregovaračkom procesu kako bi čim prije postala članicom Europske unije. Hrvatska za Crnu Goru ne vidi bolji put i vrjedniji cilj od članstva u Europskoj uniji. Pomagali smo vam dosada na vašem euroatlantskom putu, bit ćemo uz Crnu Goru na svakom koraku prema članstvu u Europskoj uniji.
Danas, 13. siječnja, poseban je dan za Hrvate u Crnoj Gori, a poglavito u Kotoru, kada se prisjećamo dolaska relikvija svetog Tripuna u taj drevni grad i kotorsku biskupiju koja čini duhovno, kulturno i povijesno središte Hrvata na ovim prostorima, naravno ne izostavljajući i druga mjesta, od Herceg Novog, Tivta, Budve do Bara, te Podgorice, pa i drugih gradova u Crnoj Gori, u kojima žive i opstaju Hrvati na ovim prostorima.
Drago mi je da je za Dan Hrvata u Crnoj Gori izabran baš 13. siječnja, koji još jednom svjedoči neizbrisivu vezu između Hrvata i svetog Tripuna i njegovog grada Kotora.

Podsjetit ću kako svečanosti svetog Tripuna i kola svetog Tripuna – tradicije bokeljskih Hrvata, u Republici Hrvatskoj njeguje nekoliko Hrvatskih bratovština Bokeljske mornarice 809. u: Zagrebu, Rijeci, Splitu, Puli i Dubrovniku, i to s mnogobrojnim članstvom.
Neizbrisivu vezu između Hrvata i svetog Tripuna potvrđuje i nedavni upis Svečanosti sv. Tripuna i kola sv. Tripuna – kao tradicije bokeljskih Hrvata u Republici Hrvatskoj na UNESCO-ov Reprezentativni popis nematerijalne kulturne baštine čovječanstva. Sretan sam što sam osobno u tome igrao značajnu ulogu.
Time je potvrđena vrijednost i značaj ove Svečanosti, ne samo kao nacionalne, već i kao dijela svjetske baštine, ali je i potvrda kako su bile pogrješne procjene nekih u Crnoj Gori, koja se zadovoljila spominjanjem Hrvata u nacionalnom dosjeu Crne Gore. Također, ovo je potvrda kako je politika Republike Hrvatske i intencija za zajedničkom nominacijom s Crnom Gorom, u cilju jačanja veza između Hrvata u Crnoj Gori i Republici Hrvatskoj, ali i dviju država, bila i ostala ispravna.
Upis na listu UNESCO-a je ujedno i izuzetno priznanje svima koji su ulagali napore i skrbili da se nematerijalno dobro sačuva od nestajanja, a i snažan poticaj da ono i nadalje živi, provođenjem i poduzimanjem raznovrsnih mjera njegove zaštite.
Ova iznimna baština dokaz je tisućljetne nazočnosti Hrvata na području Boke Kotorske i duboko je ukorijenjena u mentalitet ljudi i danas je važan dio njihovog života.
Hrvati u Crnoj Gori danas, iako brojem nisu golemi, iznimno su velik i otporan korpus hrvatskog nacionalnog bića, u čijem je duhovnom oblikovanju i održavanju, važnu ulogu imala i Katolička crkva, o čemu nam govore tisućljetni zapisi, sakralni i kulturni objekti, tradicija i običaji, koji su vidljivi na svakom koraku gdje su živjeli i danas žive Hrvati.
Unatoč mnogim izazovima kroz razna povijesna razdoblja, Hrvati u Crnoj Gori zadržali su svoj identitet, vjeru, kulturu i vrijednosti, uz poštivanje drugih naroda s kojima žive na ovim prostorima.
Posebno možemo istaknuti davno izraženu podršku hrvatskoga naroda Crnoj Gori, kao državi koja je svoj put prepoznala u euroatlantskim integracijama. Hrvati u Crnoj Gori, lojalni su građani Crne Gore, uz zadržavanje svojih posebnosti koje ih čine dijelom hrvatskog nacionalnog bića, na ničiju štetu, uz usku suradnju i podršku Republike Hrvatske. Naš hrvatski identitet je afirmativnog karaktera, nije usmjeren protiv drugih identiteta, ali kada nas niječu ili skrnave naš identitet onda smo ga pripravni čvrsto braniti.
Republika Hrvatska, kao što Vam je poznato, od 1. siječnja 2023. godine ušla je u eurozonu i Schengensko područje, čime je ostvarila potpuni euro integracijski potencijal. Time su i Hrvati u Crnoj Gori, koji su iskazali svoju nacionalnu pripadnost i potrebu za hrvatskim državljanstvom, postali punopravni građani Europske unije. Želimo da se to ostvari i drugim građanima Crne Gore.
Danas, u vremenu globalnih neizvjesnosti, sveopćeg relativiziranja ljudskih vrijednosti i zanemarivanja općih moralnih načela, možda više nego ikada, potrebno nam je zajedništvo svih Hrvata, kako bi ustrajali na očuvanju onih vrijednosti koje smo gajili još od stoljeća sedmoga.
Davno je netko rekao:
Njivu će uskopati ljudi koji motike prirodno upotrebljavaju, ali ako motikama krenu jedni na druge, ugroženi će biti i oni i njiva.

U ovom trenutku prisjećam se jednog govora prvog hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana koji je govoreći kako smo sve stvorili samo vlastitim snagama i jedino uz Božju pomoć, pozvao na zajedništvo i jedinstvo hrvatskoga naroda, poručivši da treba *odbaciti sve ono što nas je dijelilo, sve negativno, a prihvatiti iz svih sastavnica hrvatske povijesti i*

hrvatskog života sve ono što je pozitivno, što može pridonijeti sreći i blagostanju hrvatskoga naroda.
Dame i gospodo, dozvolite mi još jednom svim Hvatima u Crnoj Gori čestitati ovaj dan, koji će biti još jedna poveznica s Republikom Hrvatskom i temelj dublje suradnje s državom Crnom Gorom. Hvala vam što se izjašnjavate Hrvatima, hvala vam što njegujete hrvatski jezik, kulturu i baštinu, hvala vam što se među vama osjećam kao doma.

Neka Bog blagoslovi Hrvatsku i Crnu Goru!
Živio hrvatski narod u Crnoj Gori!

Napomena: Za**h**valjujem i našem veleposlaniku u Crnoj Gori na njegovom govoru.

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.
Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).
Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti
Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.
Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:
Google Scholar: publikacija 1.694, citata: 24.748, H-index: 55;
MathSciNet: publikacija: 1.382, citata: 7.257, H-index: 28;
Scopus: publikacija: 844, citata: 8.436, H-index: 39;
WoS: publikacija: 843,
citata: 7.457, H-index: 36.
Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoj listi za 2022. godinu koja ima 210199 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a

izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 22 monografija.
Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.
Prvi hrvatski matematički časopis koji je uvršten na svjetske liste najboljih znanstvenih časopisa bio je Pečarićev časopis *Mathematical inequalities and Applications* (MIA). Taj časopis je bio i na Q1, a sada je na Q2 listi, kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa koji su na toj listi Q2 časopisi. Drugi Pečarićev časopis *Journal of Mathematical inequalities* (JMI) je na Q1 listi kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa na toj listi koji su Q1 časopisi. Ono što je još impozantnije JMI je top 5% matematičkih časopisa, tj. 15. od 329 matematičkih časopisa koji se tiskaju u svijetu a imaju impact faktor. Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je na Scopus listi.
Krajem godine je zatražio da se njegovo ime izbriše iz uredništava tih časopisa:
J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi” dragovoljac.com, 2024.:
https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf
Glavni urednik je i novog časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“.
Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:
Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan
Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.
U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,
Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH
Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana.
Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134

(2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

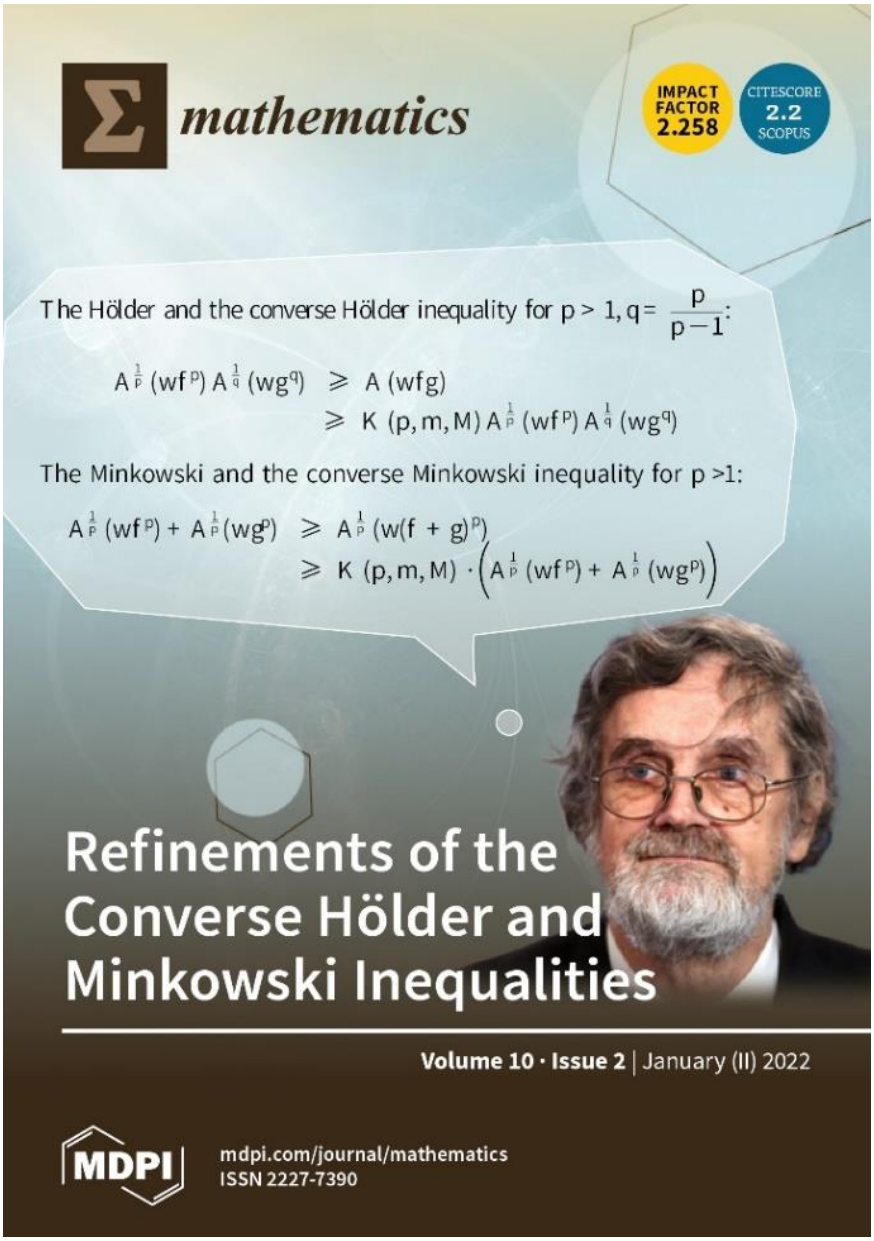

Cover Story

Article: Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Josip Pečarić, Jurica Perić and Sanja Varošanec

Mathematics 2022, *10*(2), 202; doi:10.3390/math10020202

https://www.mdpi.com/2227-7390/10/2

Mathematics | January-2 2022 - Browse Articles

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.
Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, u kojoj postoji i poglavlje o znanosti. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.“*

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 210 publicističkih knjiga.

Ožujak 2025.